

Tiểu Yêu Tinh Hoạ Thủy: Xem Trăm Thu Phục Nàng

Contents

Tiểu Yêu Tinh Hoạ Thủy: Xem Trăm Thu Phục Nàng	6
1. Chương 1: Đến Khi Chết Mới Để Mày Mang Đi	6
2. Chương 2: Chúng Ta Cùng Nhau Bỏ Trốn Đi!	7
3. Chương 3: Dê Vào Miệng Cọp	9
4. Chương 4: Mặc Ngưng Sơ	10
5. Chương 5: Gặm Nhấm Tay Nhỏ, Mò Mẫm Ngực Nhỏ, Bằng Phẳng	11
6. Chương 6: Thử Cung Sa	12
7. Chương 7: Ta Đã Nói, Ta Dẫn Người Bỏ Trốn	13
8. Chương 8: Người Muốn Đi Đâu?	15
9. Chương 9: Kẻ Lừa Gạt	16
10. Chương 10: Mục Đích Đến Lê Thành	18
11. Chương 11: Cao Nhân	19
12. Chương 12: Chạy Trốn Hay Không Chạy Trốn	20
13. Chương 13: Nghi Là Gặp Cố Nhân	21
14. Chương 14: Tiểu Ngưng Sơ Phát Hỏa	22
15. Chương 15: Muốn Biết Chuyện	23
16. Chương 16: Người Nguy Hiểm	24
17. Chương 17: Dã Sơn Sâm Đại Thúc	25
18. Chương 18: Xuất Phát Đi Bến Tàu	27
19. Chương 19: Bể Nguyệt Tu Hoa	28
20. Chương 20: Cởi Quân Áo?	29
21. Chương 21: Tiểu Đào Tử, Nam Nhân Ai Cũng Đều Nguy Hiểm	30
22. Chương 22: Người Sử Dụng Ảo Thuật Với Ta	31
23. Chương 23: Người Khiến Người Khóc Là Ai?	32
24. Chương 24: Lân Mỹ Nhân Tức Giận 1	33
25. Chương 25: Lân Mỹ Nhân Tức Giận 2	34
26. Chương 26: Lân Mỹ Nhân Tức Giận 3	35
27. Chương 27: Công Tử Tịch	36
28. Chương 28: Vui Quá Hóa Buồn	37
29. Chương 29: Hắn Chưa Bao Giờ Là Người Thích Mở Miệng	38
30. Chương 30: Đối Chọi Gay Gắt	39
31. Chương 31: Hóa Đá Một Cách Đầy Bi Kịch	40
32. Chương 32: Trời Đổ Mưa	41
33. Chương 33: Tửu Quán Ô Viện	42
34. Chương 34: Làm Chuyện Xấu 1	43
35. Chương 35: Làm Chuyện Xấu 2	45
36. Chương 36: Làm Chuyện Xấu 3	46
37. Chương 37: Làm Chuyện Xấu 4	47
38. Chương 38: Làm Chuyện Xấu 5	48
39. Chương 39: Làm Chuyện Xấu 6	49
40. Chương 40: Hoảng Hốt	49
41. Chương 41: Là Hắn Nói Cho Ta Biết Có Thể Đi Đâu Để Tìm Được Nàng	50

42. Chương 42: Tin Tức Đến Từ Hoa Điền Bắc	52
43. Chương 43: Tiểu Cô Nương Phấn Đầu Quên Mình	53
44. Chương 44: Ta Chết Cùng Với Người	54
45. Chương 45: Ngu Ngốc	56
46. Chương 46: Đáp Lại	57
47. Chương 47: Người Nợ Ta, Ta Phải Dùng Người Cho Tốt 1	58
48. Chương 48: Người Nợ Ta, Ta Phải Dùng Người Cho Tốt 2	59
49. Chương 49: Người Nợ Ta, Ta Phải Dùng Người Cho Tốt 3	60
50. Chương 50: Thủ Cung Sa Đại Diện Cho Cái Gì?	66
51. Chương 51: Người Nguy Hiểm 1	68
52. Chương 52: Người Nguy Hiểm 2	69
53. Chương 53: Người Nguy Hiểm 3	70
54. Chương 54: Người Nguy Hiểm 4	71
55. Chương 55: Khoái Chí	72
56. Chương 56: Nơi Đó Có Phải Có Người Người Muốn Lấy?	73
57. Chương 57: Trốn Tránh	74
58. Chương 58: Bí Mật Của Lân Xuyên	76
59. Chương 59: Lão Hoàng Đế	77
60. Chương 60: Hoa Đào Bay Tán Loạn: Cuối Cùng Là Vì Ai?	79
61. Chương 61: Hoa Đào Bay Tán Loạn: Cuối Cùng Là Vì Ai? 2	81
62. Chương 62: Hoa Đào Bay Tán Loạn: Cuối Cùng Là Vì Ai? (3)	83
63. Chương 63: Hoa Đào Bay Tán Loạn: Cuối Cùng Là Vì Ai? (4)	85
64. Chương 64: Đây Là Lần Cuối Cùng Ta Bỏ Qua Cho Người (1)	87
65. Chương 65: Đây Là Lần Cuối Cùng Ta Bỏ Qua Cho Người (2)	88
66. Chương 66: Không Thể Đáp Ứng(1)	90
67. Chương 67: Không Thể Đáp Ứng (2)	93
68. Chương 68: Không Thể Đáp Ứng (3)	95
69. Chương 69: Không Thể Đáp Ứng (4)	97
70. Chương 70: Đứng Đi	99
71. Chương 71: Đứng Đi 2	100
72. Chương 72: Hậu Quả Của Việc Say Rượu (1)	103
73. Chương 73: Hậu Quả Của Việc Say Rượu (2)	105
74. Chương 74: Hậu Quả Của Việc Say Rượu (3)	107
75. Chương 75: Khởi Hành 1	108
76. Chương 76: Khởi Hành 2	111
77. Chương 77: Thánh Chỉ 1	113
78. Chương 78: Thánh Chỉ (2)	114
79. Chương 79: Thánh Chỉ (3)	116
80. Chương 80: Thánh Chỉ (4)	118
81. Chương 81: Thánh Chỉ 5	120
82. Chương 82: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ 1	122
83. Chương 83: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ 2	124
84. Chương 84: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ 3	125
85. Chương 85: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ 4	127
86. Chương 86: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ 5	129
87. Chương 87: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ (6)	131
88. Chương 88: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ (7)	134
89. Chương 89: Các Người, Ai Dám Chọc Ta? 1	136
90. Chương 90: Các Người, Ai Dám Chọc Ta? 2	138
91. Chương 91: Các Người, Ai Dám Chọc Ta? 3	140
92. Chương 92: Các Người, Ai Dám Chọc Ta? (4)	142
93. Chương 93: Các Người, Ai Dám Chọc Ta? (5)	144
94. Chương 94: Giận (1)	146
95. Chương 95: Giận (2)	148

96. Chương 96: Giận 3	150
97. Chương 97: Giận 4	152
98. Chương 98: Giận 5	153
99. Chương 99: Ta Muốn Ưc Hiếp Người, Ai Cũng Không Ngăn Được (1)	155
100. Chương 100: Ta Muốn Ưc Hiếp Người, Ai Cũng Không Ngăn Được (2)	157
101. Chương 101: Ta Muốn Ưc Hiếp Người, Ai Cũng Không Ngăn Được (3)	159
102. Chương 102: Ta Muốn Ưc Hiếp Người, Ai Cũng Không Ngăn Được (4)	161
103. Chương 103: Ta Muốn Ưc Hiếp Người, Ai Cũng Không Ngăn Được 5	163
104. Chương 104: Ưc Hiếp Và Phản Ưc Hiếp 1	165
105. Chương 105: Ưc Hiếp Và Phản Ưc Hiếp (2)	167
106. Chương 106: Ưc Hiếp Và Phản Ưc Hiếp (3)	169
107. Chương 107: Hồng Nhan Họa Thủy (1)	171
108. Chương 108: Hồng Nhan Họa Thủy (2)	173
109. Chương 109: Hồng Nhan Họa Thủy (3)	175
110. Chương 110: Hồng Nhan Họa Thủy (4)	177
111. Chương 111: Hồng Nhan Họa Thủy (5)	179
112. Chương 112: Hồng Nhan Họa Thủy (6)	181
113. Chương 113: Ước Định (1)	183
114. Chương 114: Ước Định (2)	185
115. Chương 115: Hội Ngắm Hoa 1	187
116. Chương 116: Hội Ngắm Hoa 2	189
117. Chương 117: Tiệc Thưởng Hoa (ba)	191
118. Chương 118: Tiệc Thưởng Hoa (bốn)	193
119. Chương 119: Tiệc Thưởng Hoa. (năm)	195
120. Chương 120: Tiệc Thưởng Hoa (sáu)	198
121. Chương 121: Tiệc Thưởng Hoa (7)	199
122. Chương 122: Vấn Đề Rối Rắm (1)	201
123. Chương 123: Vấn Đề Rối Rắm (Hai)	203
124. Chương 124: Vấn Đề Rối Rắm (ba)	206
125. Chương 125: Vấn Đề Rối Rắm (Bốn)	207
126. Chương 126: Vấn Đề Rối Rắm (Năm)	208
127. Chương 127: Quyết Định 1	210
128. Chương 128: Quyết Định 2	214
129. Chương 129: Quyết Định (4)	216
130. Chương 130: Quyết Định (5)	218
131. Chương 131: Về Nhà (một)	220
132. Chương 132: Về Nhà (hai)	222
133. Chương 133: Về Nhà (Ba)	224
134. Chương 134: Kí Ưc Khi Còn Bé (Một)	226
135. Chương 135: Ký Ưc Khi Còn Bé (2)	228
136. Chương 136: Ký Ưc Khi Còn Bé (3)	230
137. Chương 137: Hiểu Lầm (1)	232
138. Chương 138: Hiểu Lầm (2)	234
139. Chương 139: Hiểu Lầm (ba)	236
140. Chương 140: Hiểu Lầm (bốn)	238
141. Chương 141: Cắt Đứt (Một)	240
142. Chương 142: Cắt Đứt (Hai)	242
143. Chương 143: Cắt Đứt (Ba)	244
144. Chương 144: Cắt Đứt (Tứ)	246
145. Chương 145: Thành Thật Khai Báo (Một)	248
146. Chương 146: Thành Thật Khai Báo (Hai)	250
147. Chương 147: Thành Thật Khai Báo (ba)	252
148. Chương 148: Tranh Đấu Gay Gắt (một)	254
149. Chương 149: Tranh Đấu Gay Gắt (Hai)	257

150. Chương 150:	Tranh Đấu Gay Gắt (Ba)	259
151. Chương 151:	Để Cho Ta Ôm Nàng Một Cái (Một)	261
152. Chương 152:	Để Cho Ta Ôm Nàng Một Cái (Hai)	263
153. Chương 153:	Người Qua Đường Giáp (1)	265
154. Chương 154:	Người Qua Đường Giáp (2)	267
155. Chương 155:	Thì Ra Là Ngươi (một)	269
156. Chương 156:	Thì Ra Là Ngươi (hai)	271
157. Chương 157:	Giao Dịch (Một)	273
158. Chương 158:	Giao Dịch (Hai)	275
159. Chương 159:	Ta Cho Nàng Công Bằng (Một)	277
160. Chương 160:	Ta Cho Nàng Công Bằng (Hai)	279
161. Chương 161:	Mẹ Con Bất Hòa (hai)	283
162. Chương 162:	Quả Đào Muốn Diên (một)	285
163. Chương 163:	Quả Đào Muốn Diên (Hai)	288
164. Chương 164:	Quả Đào Muốn Diên (Ba)	290
165. Chương 165:	Quả Đào Muốn Diên (Bốn)	292
166. Chương 166:	Ta Ở Bên Cạnh Nàng (một)	295
167. Chương 167:	Ta Ở Bên Cạnh Nàng (Hai)	297
168. Chương 168:	Ta Ở Bên Cạnh Nàng (ba)	299
169. Chương 169:	Ta Ở Bên Cạnh Nàng (bốn)	301
170. Chương 170:	Ta Ở Bên Cạnh Nàng (năm)	304
171. Chương 171:	Ta Bên Cạnh Nàng (6)	306
172. Chương 172:	Ta Ở Bên Cạnh Nàng (bảy)	308
173. Chương 173:	Ta Ở Bên Cạnh Nàng (tám)	310
174. Chương 174:	Ta Ở Bên Cạnh Nàng (chín)	312
175. Chương 175:	Ta Ở Bên Cạnh Nàng (Mười)	314
176. Chương 176:	Triệu Mộc Huynh (Một)	317
177. Chương 177:	Triệu Mộc Huynh (Hai)	318
178. Chương 178:	Triệu Mộc Huynh (Ba)	321
179. Chương 179:	Triệu Mộc Huynh (bốn)	323
180. Chương 180:	Triệu Mộc Huynh (năm)	325
181. Chương 181:	Triệu Mộc Huynh (Sáu)	327
182. Chương 182:	Triệu Mộc Huynh (Bảy)	329
183. Chương 183:	Triệu Mộc Huynh (Tám)	331
184. Chương 184:	Triệu Mộc Huynh (Chín)	333
185. Chương 185:	Triệu Mộc Huynh (Mười)	335
186. Chương 186:	Tứ Hôn (Một)	336
187. Chương 187:	Tứ Hôn (Hai)	338
188. Chương 188:	Tứ Hôn (Ba)	340
189. Chương 189:	Tiệc Rượu (Một)	342
190. Chương 190:	Tiệc Rượu (Hai)	344
191. Chương 191:	Tiệc Rượu (Ba)	346
192. Chương 192:	Hạ Độc Sư (Một)	348
193. Chương 193:	Hạ Độc Sư (Hai)	349
194. Chương 194:	Hạ Độc Sư (Ba)	351
195. Chương 195:	Hạ Độc Sư (Bốn)	354
196. Chương 196:	Hạ Độc Sư (Năm)	359
197. Chương 197:	Hạ Độc Sư (Sáu)	361
198. Chương 198:	Hạ Độc Sư (Bảy)	363
199. Chương 199:	Hạ Độc Sư (Tám)	366
200. Chương 200:	Nói Điều Kiện (Một)	368
201. Chương 201:	Nói Điều Kiện (Hai)	370
202. Chương 202:	Nói Điều Kiện (Ba)	371

203. Chương 203: Nói Điều Kiện (bốn)	373
204. Chương 204: Nói Điều Kiện (Năm)	376
205. Chương 205: Nói Điều Kiện (Sáu)	379
206. Chương 206: Nói Điều Kiện (Bảy)	380
207. Chương 207: Nói Điều Kiện (Tám)	382
208. Chương 208: Nói Điều Kiện (Chín)	384
209. Chương 209: Nói Điều Kiện (Mười)	387
210. Chương 210: Toàn Thắng? (Một)	390
211. Chương 211: Toàn Thắng? (hai)	392
212. Chương 212: Toàn Thắng? (ba)	394
213. Chương 213: Toàn Thắng? (4)	396
214. Chương 214: Toàn Thắng? (5)	399
215. Chương 215: Toàn Thắng? (Sáu)	401
216. Chương 216: Thái Tử (Một)	403
217. Chương 217: Tin Tức Của Nhị Ca	406
218. Chương 218: Bí Mật Của Túi Thơm	410
219. Chương 219: Nguyên Vọng Của Công Tử Tịch	412
220. Chương 220: Nguyên Vọng Của Công Tử Tịch (Hai)	414
221. Chương 221: Nguyên Vọng Của Công Tử Tịch (Ba)	417
222. Chương 222	419
223. Chương 223: Ba Chuyện Lớn	421
224. Chương 224: Ngu Ngốc	424
225. Chương 225: Sốt Ruột Cứu Người	426
226. Chương 226: Thì Ra Là Như Vậy	429
227. Chương 227: Hướng Đi Của Tử Uyển. (một)	431
228. Chương 228: Hướng Đi Của Tử Uyển (hai)	434
229. Chương 229: Hướng Đi Của Tử Uyển (ba)	437
230. Chương 230: Chuộc Tội (Một)	439
231. Chương 231: Chuộc Tội (Hai)	441
232. Chương 232: Chuộc Tội (Ba)	443
233. Chương 233: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (Một)	444
234. Chương 234: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (hai)	447
235. Chương 235: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (ba)	449
236. Chương 236: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (Năm)	451
237. Chương 237: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (Sáu)	453
238. Chương 238: Đếm Ngược Thời Gian Kết Thúc: Yêu Và Mất (bảy)	455
239. Chương 239: Đếm Ngược Thời Gian Kết Thúc: Yêu Và Mất (bảy)	457
240. Chương 240: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (Chín)	459
241. Chương 241: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (Mười)	459
242. Chương 242: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Chấp Niệm (Một)	461
243. Chương 243: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Chấp Niệm (Hai)	462
244. Chương 244: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Chấp Niệm (ba)	465
245. Chương 245: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Chấp Niệm (bốn)	466
246. Chương 246: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Một)	468
247. Chương 247: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Hai)	469
248. Chương 248: Đếm Ngược Thời Gian Kết Thúc: Hủy Diệt (ba)	471
249. Chương 249: Đếm Ngược Thời Gian Kết Thúc: Hủy Diệt (bốn)	473
250. Chương 250: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Năm)	475
251. Chương 251: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Sáu)	478
252. Chương 252: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Bảy)	480
253. Chương 253: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Tám)	482
254. Chương 254: Đại Kết Cục	485
255. Chương 255: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lâm Thiên (Một)	489
256. Chương 256: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lâm Thiên (Hai)	490

257. Chương 257: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lâm Thiên (Ba)	492
258. Chương 258: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lâm Thiên (Bốn)	493
259. Chương 259: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lâm Thiên (Năm)	494
260. Chương 260: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lâm (Sáu)	495

Tiểu Yêu Tinh Hoạ Thủy: Xem Trầm Thu Phục Nàng

Giới thiệu

“Chúng ta bỏ trốn đi!” Mặc Ngưng Sơ hấp tấp vọt tới trước mặt một nam tử, không để ý gia đình c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-yeu-tinh-hoa-thuy-xem-tram-thu-phuc-nang>

1. Chương 1: Đến Khi Chết Mới Để Mày Mang Đi

Cuộc sống mười tám năm ngắn ngủi của Mặc ngưng Sơ không thể ngờ lại kết thúc trên giường bệnh.

Vận mệnh của thiên tài cũng ngăn không được sự triệu hồi của thần chết ,trong ống dưỡng khí trong suốt,mùi máu tanh lan tràn ,nhiễm đỏ cả đôi má xinh đẹp của cô,lông mi nhẹ nhàng lay động ,giống như con bướm yếu ớt, chung quanh yên lặng , chỉ có âm thanh ở rất xa rất xa.

Đôi mắt vẫn đen nhánh như những vì sao , mặc dù có lẽ cô đã suy yếu đến mức nhìn không đến trần nhà quen thuộc, nhìn không rõ khuôn mặt đầm lệ của người thân bên giường bệnh, nhìn không rõ từng đôi mắt thân yêu.

Chỉ đến khi chết mới để mày mang đi, mày cái gì cũng không phải, sinh mệnh yếu đuối giống như loài sâu bọ , cứ coi như trời sinh là thiên tài, coi như tài hoa hơn người ở nhiều mặt , được cả thế giới biết đến thì sao cơ chứ, cũng không có cách nào để bản thân có thể sống tiếp.

Máu tanh ngọt ngào trong miệng dường như cũng dần dần nhạt đi, mọi thứ đều biến mất, âm thanh ,thị lực, tay ,chân và cả cơ thể.

Mặc Ngưng Sơ dần dần nhắm mắt lại.

Cả đời cô chưa hề yêu ai , bởi vậy, so với việc có chỉ số IQ cao hơn người để rồi cứ ngồi phân tích nghiên cứu vi khuẩn qua biểu thức số học lặp lại mỗi ngày mỗi đêm giày vò cho đến già, còn không bằng mắc bệnh không thể cứu chữa được mà ra đi.

Có lẽ ông trời cũng nhìn thấy cô quá khổ, nên mới miễn cho cô một đời vất vả lao碌.

Bên ngoài phòng bệnh xa hoa, những chiếc xe sang trọng dừng từng lượt từng lượt, những kẻ tai to mặt lớn trong những bộ âu phục sang trọng từ trên xe đó bước xuống, có người còn cầm trên tay tài liệu của công trình cuối cùng , có người trong bộ quân trang long trọng và nghiêm trang , thậm chí bên góc áo còn có biểu tượng đại biểu cho cục đặc công quốc gia , bọn họ không muốn cô - một quân cờ quan trọng như vậy

lại chết đi, một công trình nghiên cứu của cô chính là phải huy động tới mấy chục triệu thậm chí cả trăm triệu .Thế nhưng quyền lợi có lớn hơn nữa thì cũng không thể chống lại sự luân hồi của vận mệnh.

Trong phòng bệnh , một tiếng “tít” trong trẻo vang lên, cuối cùng mọi thứ đều trở nên yên tĩnh , phai mờ đi gần như tất cả....

Cũng không biết là qua bao lâu .

Mặc Ngưng Sơ lại phát hiện bản thân đang mở mắt , trong một mảnh bóng tối hỗn độn , tiếng rơi vỡ trùng trùng , xung quanh là thế giới huyền ảo hàng đàn bướm bay lượn, như sương mờ cuối mây.

Cô dường như nhìn thấy cung vàng điện ngọc huy hoàng bên bờ sông Nile, dường như nhìn thấy đại mạc lâu lan bị huỷ diệt , dường như nhìn thấy quân đội của hàng nghìn năm , dũng mãnh như hổ, lấp lánh thị uy .

Nó giống như một cuốn sách về sông trường giang chảy mãi không ngừng qua tư tưởng của cô, cổ kính mộc mạc, đầy mê hoặc.

Cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trong một mảnh đào trăm hoa đua nở, hương hoa bay khắp nơi, cánh hoa anh đào tung bay trong gió, cánh hoa đó mỏng như cánh con ve sầu rơi trên ngón tay cô, lạnh giá tan thành mây khói, cô không ngừng đưa tay ra nắm lấy, thời không lưu chuyển bỗng nhiên vì vậy mà ngừng lại -

Lại mở mắt ra lần nữa, cô đã dừng lại việc rơi xuống, gót chân chạm đất , cả người đang đứng trên một hành lang mờ ảo.

Nơi đây hành lang , xà ngang đều được khắc hoạ tinh xảo , làm từ đá bạch ngọc, ẩn sâu trong đó lộ ra một luồng hơi thở cổ kính, mộc mạc, vây phủ bốn phía đều là tiếng chim hót líu lo, hoa thơm ngào ngạt, gió nhẹ thổi tới, hoa đào nhẹ nhàng bay,tầm mắt cô hướng đến khắp các nơi, từng dãy đồi núi chập rây hiện ra màu sắc rực rỡ, không gian trong xanh như được tẩy rửa, làn sương mờ lượn lờ bao phủ.

Cô nhìn xung quanh khắp mọi nơi, ngay tại trrong làn sương mờ ảo ấy cô đã nhìn thấy một người con trai với mái tóc đen dài, dáng đứng đẹp như ngọc, ngón tay đang cầm một chiếc lá xanh biếc , dù vậy vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng ngón tay thon dài trắng trẻo của hắn. Hắn đứng ở nơi đó dường như là rất lâu, bao quanh là hơi thở lạnh lùng mà cao quý, phẳng phất như màn đêm cổ kéo dài mãi .

Mặc Ngưng Sơ muốn nhìn rõ hơn , thế nhưng khi bước lên trước một bước , thì cảnh vật lại tan biến .

Chung quanh bỗng chốc lại tối om, chỉ còn sót lại ánh sáng lập loè tạo thành một con đường dưới chân cô, đến cuối con đường là một cánh cửa được làm rất tinh xảo.

Trong không khí, hương vị của hoa đào dường như vẫn còn vương vấn đâu đây.

Mặc ngưng Sơ do dự đôi chút , cuối cùng vẫn lựa chọn bước đến, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa mở ra—

Phía sau cánh cửa,trong chốc lát là hàng nghìn tia sáng trắng nhấp nháy lóe lên.

Tiếng khóc của một bé gái vang lên càng ngày càng lớn.

Xuyên Hạ năm thứ 62, phủ thừa tướng Mặc gia sinh hạ một thiên kim, da trắng như sữa, tiếng khóc khác với những đứa trẻ khác, dường như mơ hồ nghe thấy hai chữ “sơ sơ” ,vì thế lấy tên là Ngưng Sơ.

2. Chương 2: Chúng Ta Cùng Nhau Bỏ Trốn Đi!

Sắc xuân ấm áp, vui vẻ.

Lê Thành luôn rất náo nhiệt, mọi người nhốn nháo trên phố, tiếng hét của người bán hàng không ngừng vang bên tai, hoa điện thành vũ, nơi nơi đều là sắc Lâm Lang.

Đây là trung tâm mua bán phía tây của hoàng triều Xuyên Hạ, mặc dù có chút thua kém kinh thành hưng thịnh, nhưng lại là nơi giao thương của các con sông, vì thế nơi đây cũng được xem là một trung tâm buôn bán sầm uất.

Mà trong dòng người qua lại, một cái đầu xe ngựa Lưu Tô Kim Đỉnh sang trọng xuất hiện, xe ngựa bốn người đánh hai người ngồi trước, hai người ngồi sau vững vàng mà chậm rãi lướt đi trên đường, gió nhẹ thổi qua làm bay lên bức màn bên sườn xe, ánh sáng lọt qua màn vải nhưng chiếu vào một dáng hình tuyệt mỹ, ưu nhã mà cao quý, dung mạo anh tuấn khiến cho người người thầm than thở, hai tay tự nhiên siết chặt lúc nào không hay biết.

Nhưng vẻ đẹp như vậy chỉ có thể ngắm nhìn trong nháy mắt, gió nhẹ đi qua, màn nhung liền rủ xuống, che lại nốt ruồi hình giọt lệ như ẩn như hiện trên mắt trái người trong xe kia, thanh nhát mà lạnh lẽo.

“Gia, chim bồ câu gửi thư từ Đế đô, mong ngài hồi kinh.” Bên cạnh cổ xe, một người đàn ông mặc áo xanh cung kính vuốt cằm nói, thanh âm không lớn, vừa vặn chỉ có thể cho người trong kiệu nghe rõ.

Đáp lại là trầm mặc ngắn ngủi.

Mà sự trầm lặng như vậy thật làm cho trong lòng người ta thấp thỏm, trong lúc nam nhân áo xanh toát ra mồ hôi lạnh, cuối cùng, người kia cũng mở miệng “Thường Tự, ta ra ngoài đã bao nhiêu ngày rồi?”

Giọng nói hơi trầm xuống, cũng rất sạch sẽ, mang theo từ tính nhàn nhạt, thanh âm hoàn mỹ, thông thả nhả chữ, không một chút dài dòng dư thừa.

“Hồi Gia, đã hơn một tháng rồi.”

Thường Tự cẩn thận đáp lời, đây là lần Gia ra ngoài lâu nhất, lại cứ trì hoãn không muốn về kinh, sợ là bọn thái gia đã bắt đầu nhức đầu, vị kia một mình chống đỡ ở đế đô e là cũng không chống được bao lâu.

“Phải không?” Người trong xe không nóng nảy chút nào, hơi có chút cất cao âm điệu cho thấy tâm tình người này đang vui vẻ bất ngờ.

Thường Tự vĩnh viễn không đoán ra được rốt cuộc suy nghĩ của chủ tử là gì, nhưng xét về thân phận lại không dám nhiều lời, chỉ sợ rước họa vào thân, tự mình hành hạ chính mình.

Tiếp tục đi về phía trước một chút, xe ngựa liền dừng lại ở tửu lâu tốt nhất Xuyên Thành, người đánh xe cung kính vén màn, ngay tức khắc Thường Tự chạy đến nơi đặt chân xe ngựa, một chân quỳ xuống, một đôi giày gấm đen tơ vàng đặt vào lòng bàn tay hắc đang giơ lên, xem tay hắc như bạc thang mà chậm rãi từ trên xe đi xuống.

Quần áo nhung màu ấm, tay áo rủ xuống, tóc đen như mực buông xõa, một dây bạch ngọc phỉ thúy kết lại thắt ngang lưng, càng tôn lên ngũ quan tinh tế của hắc, dưới sắc xuân ấm áp, nhìn có vẻ càng thêm lấp lánh chói chang.

Mới vừa bước xuống đất, nam tử khê mím môi mỏng cũng đã khiến cho các cô gái vô tình đi ngang mê mẩn bàn tán.

Tiểu nhị vừa thấy trong lòng liền biết là một vị khách quý, đang muốn khom lưng cười nịnh đi đến nghênh đón, cách đó không xa liền truyền đến một trận xôn xao, tiếng người huyên náo, la hét âm ỉ không dứt.

Nam tử cũng nghiêng mặt nhìn theo, đôi mắt sáng chỉ thấy một màu hồng nhanh như chớp vọt tới bên này, khí thế hung mãnh, phía sau còn có gia đình ra sức truy đuổi, chạy như điên trên đường, mắt thấy đang chạy về hướng này, người đi đường gặp phải đều đã cười to dừng lại chờ xem kịch vui.

Thường Tự bên cạnh sắc mặt trầm xuống, lập tức bước ra chắn trước mặt nam tử, lưỡi đao nắm chặt trong tay, đôi mắt cảnh giác, nếu phát hiện có gì nguy hiểm liền một đao diệt trừ, màu hồng nhạt kia đang bận rộn chạy trốn, liếc qua thấy hắc sát khí đằng đằng đột nhiên vạn phần hưng phấn lớn tiếng kêu “A!!!!”

.....Hả ?

Đầu óc còn chưa kịp phản ứng với tiếng kêu, màu hồng kia cũng hấp tấp bay nhanh qua ôm chặt lấy cánh tay Thường Tự, không nhìn đến đám người nào loạn đuổi theo sau lưng, nhanh chóng lấy thỏi vàng trong ống tay áo bỏ vào tay hắc, cố làm ra vẻ thâm tình nói “Thân ái! Chúng ta cùng nhau bỏ trốn đi!”

3. Chương 3: Dê Vào Miệng Cọp

Thanh âm ngọt ngào lại như một tia sét mạnh mẽ đánh xuống, bốn phía dường như cũng toàn là mùi khét.

Gia đình đuổi theo bị bốn mã phu cao lớn ngăn cản, không cách nào tiến lên phía trước một bước.

Mà cái màu hồng hồng kia thì ra là một thiếu nữ, đôi mắt trong sáng, khuôn mặt trắng nõn bởi vì chạy trốn bị trôi phẩn hiện ra một tầng xinh đẹp, khoảng mười mấy tuổi, tươi mới như giọt nước, khuôn mặt tuyết trắng đầy đặn lại nhỏ nhắn, mặt mày thanh tú thuần khiết, lông mày như cánh quạt. Một đôi mắt mở to vừa tròn vừa sáng, giống như trân châu dưới biển sâu, ngây thơ đầy mỉa mai.

Lần đầu tiên Hắc diện quân Thường Tự bối rối không biết làm sao, cũng không biết là do hai chữ “Bỏ trốn” quá kinh người hay là do thiếu nữ khả ái trước mặt, hoặc là tầm mắt của chủ tử sau lưng quá bức người, hần đang cầm một thỏi vàng run rẩy, cả người đổ mồ hôi lạnh.

“.....Bỏ trốn?”

Vật quý bị mọi người bỏ lơ sau lưng Thường Tự này giờ cuối cùng cũng lên tiếng, tiếng nói thuần hậu, lại mang theo một ít mềm mỏng, âm cuối hướng về phía trước cất cao, khiến cho trái tim nhỏ bé của Thường Tự không tự chủ được mà nhảy dựng theo, treo ngược lên trên, ném mùi thiên đao vạn quả (bầm thành ngàn mảnh).

Mặc Ngưng Sơ đang bận rộn quan sát hăng say, không một chút quan tâm tới vị chủ tử vừa cất lời kia, ngược lại bước đến trước mặt Thường Tự, mi tâm nhíu lại, nâng tay áo che mặt, khiến cho người ta thương xót, hai tròng mắt đầy nước, nhỏ giọng nói “Vị tiểu ca này, gia đình bức hôn, muốn gả ta ột lão đầu trọc nhà giàu mới nổi làm tiểu thiếp, ngài đại ân đại đức, theo ta trốn một đoạn đường đi, vàng này sẽ là của ngài.” Dứt lời, nàng hoàn toàn không thèm nhìn đến ánh mặt cự tuyệt của Thường Tự, lớn tiếng làm ọi người nghe thấy hàm tình mạch mạch (rõ ràng ẩn tình bên trong), khắc cốt ghi tâm nói “Thân ái, sao người không tới đón ta, hài tử chúng ta sắp ra đời rồi!”

Mọi người bắt đầu xôn xao bàn tán, sắc mặt bọn gia đình lúc xanh lúc trắng, hoàn toàn kinh nghi bất định (sợ đến không cử động được).

Thân hình Thường Tự run rẩy không ngớt, cuối cùng hình dáng áo gấm chậm rãi tiến lên, dừng ở trước mặt Mặc Ngưng Sơ.

“Người bị buộc cưới?” Mối mỏng duyên dáng khe nhúc nhích, tầm mắt nửa nhìn xuống, lông mày đen như mực, lại thẳng thắn nhìn chăm chú vào đáy mắt Mặc Ngưng Sơ, cái nhìn đó, như xuyên thấu qua da thịt nàng. Giọng nói lạnh lẽo nửa như chần vắn, nửa như châm biếm “Còn là nhà giàu mới nổi? Lão đầu trọc?”

Mặc Ngưng Sơ lần đầu run rẩy, ngẩng đầu, thân hình to lớn cùng với chiều cao cơ hồ hơn nàng khoảng ba cái đầu khiến nàng vô hình cảm thấy bị áp bức, mà chỉ với cái nhìn kia, trong nháy mắt đã khiến người khác kinh hồn lạc phách.

Đôi mắt màu đen, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, thân hình cao lớn vững chắc như ngọc, khí chất lạnh lùng, đôi mắt sáng mang theo một nốt ruồi nhỏ long lanh như lệ bên mắt trái, trông có vẻ hoa mỹ vô cùng, nam nhân này đẹp đến kinh khủng! Lại một mực cổ tình ôn nhu, khí chất cường đại khác người, cứ đứng trước mặt hần như vậy, dường như không cách nào động đậy.

“Cho nên, người muốn bỏ trốn?” Hần một câu một chữ hỏi lại.

Mặc Ngưng Sơ bị nhìn chăm chú như vậy, tất cả suy nghĩ đều đình chỉ, bốn phía yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở và tiếng tim đập khó chịu trong lồng ngực của nàng, trực giác nàng muốn nhắm mắt lại, lại phát hiện hai mắt mình căn bản không cách nào nhắm lại được. Hần cứ nhìn nàng như vậy, làm cho nàng không có chỗ nào ẩn trốn.

Run rẩy sợ hãi một lúc lâu, bất thành linh nàng lui về sau một bước, mở to hai mắt nghiêm túc nói “Ta, ta sẽ không tăng giá.”

“.....” Co giật là Thường Tự .

Không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc đoạn đối thoại này nhằm mục đích gì?

Mỹ nam nhẹ nhàng nhúu mày, bỗng nhiên môi nhấc lên một đường cong xinh đẹp, bàn tay to khai mở , ôm Mặc Sơ Ngưng đi vào tử lâu, môi mỏng khẽ mở như một đóa hoa lan nói “Được.”

“... Được cái gì?” Mặc Ngưng Sơ giãy dựa hai cái không có kết quả, tầm mắt rưng rưng nhìn Thường Tự càng ngày càng xa. A! Hung ác nam của nàng! Đối tượng bỏ trốn của nàng a...!

Phải có đủ hung mãnh mới có thể đem đám người ác linh của phủ thừa tướng kia thối lui! Dáng vẻ ngu ngốc ngơ ngác của nam tử áo xanh, cũng có thể miễn cưỡng hai ba phần, thân hình cao lớn trung thành, có thể làm hộ vệ, có thể làm tôi tớ, giữa hai lông mày còn có chánh khí, không cần lo lắng hắn sẽ giậu đổ bìm leo! Nhìn qua cây đao kia, lưỡi đao sắc bén lại sáng bóng! Nhìn qua ánh mắt kia giống như ngạ lang (sói đói), đằng đằng sát khí, đứng ở đó, ai dám tranh phong?

“Ta mang người bỏ trốn.” Nam tử vân đạm phong khinh, cực kỳ tự nhiên nói.

“Ta không cần loại đẹp như hoa” Mặc Ngưng Sơ mấy chữ chưa nói ra khỏi miệng, liền thấy mỹ nam vung ống tay áo, đặt một thỏi vàng trên quầy, “Phòng hảo hạng”. Lập tức tiểu nhị vui vẻ dẫn họ lên thang lầu.

“Nơi này là nơi nào?”

“Gian phòng tốt nhất của bồn điểm.” Tiểu nhị trả lời nàng.

“... Vào đây làm gì?” Mặc Ngưng Sơ kinh hãi.

Nam tử cười nhẹ nhàng, quyến rũ chúng sanh “Để hài tử ra đời.”

Mặc Ngưng Sơ vì vậy không còn biết nói gì.

4. Chương 4: Mặc Ngưng Sơ

Bánh xe vận mệnh luôn luôn chuyển động cấp tốc.

Mùng mười năm năm trước Mặc Ngưng Sơ trọng sinh tại phủ Tể tướng, nàng giữ lại được toàn bộ trí nhớ của kiếp trước, mà sau khi trọng sinh đánh chết nàng cũng không dám làm lộ ra chính mình thiên phú thông minh hơn người, thề phải làm một tiểu thư chân chính vô công rồi nghề hết ăn lại nằm, không để ý chuyện bên ngoài, không đụng chạm nữ công, không đụng chạm bút mực , chuyên tâm đặc biệt hưởng thụ cuộc sống. Lưỡi biếng từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ mỹ mạo không có điểm nào có thể chê bai xứng là người khiến Mặc gia có thể kiêu ngạo.

Ba ca ca đều là nhân trung long phượng, một đệ đệ cũng nổi tiếng, may mắn là trên dưới Mặc gia dương thịnh âm suy, nàng là nữ nhân duy nhất, lâu lâu giả trò khôn vặt, sắm tốt vai Tiểu Miên tri kỷ, vốn dĩ diện mạo đáng yêu, trời sinh bản lĩnh làm người khác yêu thích, lại càng biết cách khiến người khác vui vẻ và yêu thương.

Cho đến khi thiên kim của Thượng thư hộ bộ thị lang ở cách vách mười một tuổi đã tinh thông cầm kỳ thi họa, Tể tướng phụ thân rốt cuộc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lúc nàng tám tuổi liền tống nàng đến quê nhà xa xôi Lê Thành, muốn “tôi luyện tâm trí nàng, để nàng phát triển hoàn thiện”, chuyện này đối với thiên tài Mặc Ngưng Sơ mà nói, rời xa gia quy trói buộc, không ai quản như vậy mới là đệ nhất tiêu dao.

Cầm kỳ thi họa?

Nhớ rõ lúc năm bảy tuổi, công tử Tịch Du tài nghệ nổi tiếng kinh thành, lưu lại mấy tháng, tướng phủ liền mời đến dạy nàng học. Bởi vì đủ các loại nguyên nhân, nàng không cẩn thận bị khơi lòng hiếu chiến, dùng ba ngày học tất cả âm luật hoàng triều, nặc danh phối một thủ khúc đem so sánh với chế tác đặc ý U Liên Phú của công tử Tịch.

Không ngờ kết quả tạo nên một khúc si triền, công tử Tịch đối với ca khúc này nhớ mãi không quên, nếu là nữ tử muốn cưới làm vợ, nếu là nam tử muốn kết bái huynh đệ, Mặc Ngưng Sơ cơ hồ chạy mất dép, ở trong phủ Tể tướng cáo ốm một tháng không dám xuất môn, rồi sau đó nghe nói công tử Tịch từ biệt để tôi luyện, mới dám ngao du trên đường phố.

Về sau, nàng cũng không dám làm lộ nửa điểm tài năng của chính mình, mà Lê Thành hưng thịnh hơn so với tưởng tượng, kênh đào chẳng chịt, nếu quản lý thích đáng, sớm muộn nơi này cũng trở thành địa phương phồn hoa nhất.

Nàng mang theo tiểu tỳ nữ du ngoạn sơn thủy, rất ư là tự do tự tại.

Nhưng những ngày tiêu dao này không lâu đã bị tuyên cáo kết thúc.

Nữ tử Xuyên Hạ mười lăm tuổi cập kê, nàng mới vừa qua ba ngày, để đô liên cho bồ câu đưa tin đến triệu nàng tức tốc về kinh, mà lý do lại là muốn đem nàng đưa vào hoàng cung làm phi tử.

Mặc Ngưng Sơ tận lực tránh toàn bộ những gì liên quan đến chính sự, kể cả tên hoàng triều với niên hiệu nàng cũng chưa từng chân chính quan tâm chứ đừng nói chi đến danh tính, tuổi tác của hoàng đế, nàng như bị ngũ lôi oạch tạc, chỉ cần nghĩ đến chữ hoàng đế nàng liền có thể tưởng tượng ra một cái cây cao lương bĩ ổi ngồi giữ hậu cung ba nghìn, vô số nữ nhân như thiêu thân lao đầu vào lửa để tranh thánh sủng, cảnh người sống ta chết, mà bây giờ chính mình lại sắp trở thành một con bướm bướm hoa lệ trong số đó, nàng nhanh chóng đã đưa ra quyết định –

Nàng muốn đào hôn !!

***** ta là đường phân cách nhỏ*****

Cửa phòng hảo hạng vừa mở đã bị khép lại.

Mặc Ngưng Sơ vừa mới được buông ra, liền nhảy ra xa ba bước chạy đến bên giường gắt gao ôm cột, hai mắt đen lúng liếng to như nai con, trừng mắt cảnh giác “Người, người đừng qua đây.”

Nam tử môi cười như không cười ngoác ngoác, mi tâm giữa trán lóe ra mùi nguy hiểm.

Dường như hấn rất tức giận, nhưng Mặc Ngưng Sơ không biết tại sao hấn lại tức giận như vậy.

Khí thế của hấn cường đại lại bức nhân, Mặc Ngưng Sơ tự nhận đánh không lại, bất an nhỏ giọng nói “Cái kia...người ta muốn mượn không phải người mà...”

Hơi thở của nam tử trong tức khắc lại trầm xuống, hấn đi qua, thoải mái tách năm ngón tay của nàng như bánh quai chèo (mình cũng không biết cái bánh này là bánh gì), cúi người, vừa dùng lực liền đem toàn bộ Mặc Ngưng Sơ đặt trên bàn.

“Không cần ta?” Thanh âm hấn vang lên, hai tay chống ở hai bên Mặc Ngưng Sơ, khuôn mặt tuần tú cúi xuống nhìn chằm chằm tiểu bạch thỏ đang sợ hãi, khí chất như lan: “Người nói nghe một chút, tại sao không cần ta?”

“.....” Mặc Ngưng Sơ rưng rưng, cảm thú, cái tư thế này còn hơn cả cảm thú!

5. Chương 5: Gặp Nhắm Tay Nhỏ, Mò Mẫm Ngực Nhỏ, Bằng Phẳng

Tư thế nam nhân cuối xuống rất nguy hiểm, giờ phút này gương mặt tuần tú của hấn phóng đại vô cùng trước mặt Mặc Ngưng Sơ, gương mặt xinh đẹp sinh động lông lảnh, lông mi dày đậm khẽ run nhẹ hấp dẫn không ngừng, mùi trà hương mơ hồ của hấn nhẹ tỏa ra trên mặt của nàng.

Mặc Ngưng Sơ rút lui về phía sau, nói thật “Bởi vì ngài quá mỹ lệ...” nghe ra tuyệt không gian dối.

“.....”

“Mà còn quá mảnh mai...” Lại nói dứt đoạn.

“.....”

“Mắt đào hoa.” Vừa thấy liền biết là loại hình trâu hoa gheo nguyệt phiến toái.

“Môi lá phong.” Bạc tình lại lam tình, dễ dàng thay đổi làm thương tổn tim nữ nhân.

“Mặt hồ my, quá đẹp”. Kỳ thật là yêu nghiệt gây tai họa, khẳng định là tai họa.

“Nốt ruồi bên trái mắt quá mức dự hoặc.” Kỳ thật u buồn lại thâm trầm, đúng là không thể cứu chữa.

Mặc Ngưng Sơ phân tích xong, không khí trong phòng đã nhanh chóng hạ xuống như đóng băng, mắt thấy hần kẻ sát càng ngày càng gần, nàng nhất thời kinh hãi, dùng ngón tay gắt gao che miệng mình, không thanh không tức nghẹn ngào nói ra một câu bí trắng “Ta, ta sai rồi.”

Trên đỉnh đầu trầm mặc, động tác dường như ngừng lại.

“Ta không biết hắc diện trung khuyến quân là người quan trọng của ngươi.” Mặc Ngưng Sơ sau cùng phân tích, rốt cục cho ra một chân lý.

Nam nhân trước mặt tự nhiên giận dữ, nhưng lại đối với thỏi vàng trả giá hoàn toàn có thái độ khinh bỉ, không hề nghi ngờ, hần – đang ghen!

Mặc Ngưng Sơ u buồn.

Đối tượng gây ngốc, ngờ ngác dùng để bỏ trốn cực kỳ hoàn mỹ kia liền mất đi như vậy, nàng thở dài bóp cổ tay. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, nàng quyết định không làm một uyên ương to lớn, thiên hạ rộng lớn, chỉ cần có thể ra khỏi Lê Thành đi Hoa Điền Bắc, tìm đến người kia, nàng nhất định có biện pháp đào thoát lần bức hôn này.

Mà bằng chỉ số thông minh trời cho của nàng điều đó chắc chắn không thành vấn đề.

Ngoài cửa sổ, ánh sáng nhạt chiếu vào, rơi vào trên ngũ quan của nam nhân, ánh mắt lạnh lẽo đầy nguy hiểm.

Mặc Ngưng Sơ còn muốn nói gì nữa, nhưng lại nghe được tiếng không khí ngưng tụ nứt ra âm thanh, hần đột nhiên cúi người, mở môi mỏng, cắn lấy bàn tay che trên miệng của nàng, Mặc Ngưng Sơ sợ hãi kêu to, tay đẩy ra, nam nhân lại thuận thế ngậm chặt ngón tay nàng, một loại xúc cảm ướt át run rẩy từ giữa ngón tay bốc lên, nhanh chóng lan tràn toàn thân, nàng như bị sấm đánh chết trân tại chỗ, trên miệng không phòng ngừa, bất ngờ một ngụm hôn hạ xuống.

Cánh môi bị ngấu nghiến đè xuống, phút chốc dễ dàng bị mở ra, đầu lưỡi mang theo hương vị nhàn nhạt mạnh mẽ chui vào, mềm mại mà nóng bỏng, lại mang theo nhiệt độ đốt cháy toàn thân, như rắn lượn lơ quẩn quanh nàng.

Hơi thở nam nhân phả lên mặt, ngăn cách bởi một lớp quần áo mỏng, nàng thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hần, tràn đầy bá đạo nhưng lại mang theo băng lạnh tê buốt.

Ngón tay chậm rãi dời xuống cổ nàng, dễ dàng mở ra áo ngoài của nàng, theo khe áo trượt vào trong, bao trùm lên thân thể mềm mại của nàng.

Mặc Ngưng Sơ rốt cục phản ứng kịp, hít vào một hơi khí lạnh, bắt đầu liều mạng phản kháng, dùng cả tay lẫn chân đẩy hần ra, đem móng vuốt đang chui vào trong quần áo nàng lôi ra ngoài.

Hần ngừng lại trên hai tác lông mi run rẩy của nàng, nhưng không có tiếp tục động tác.

Một lúc lâu sau, môi mang theo hương u trà chậm rãi mở ra trước hai mắt của nàng, nhẹ nhàng phát ra hai chữ “Bằng phẳng!”

Vì thế, Mặc Ngưng Sơ lại một lần nữa u buồn.

6. Chương 6: Thủ Cung Sa

Mùi vị bị đặt lên bàn không làm sao tốt được, hơi thở của hần vẫn cứ gần như thế, không rút lui cũng không tiến lên, sau khi bị chán ghét không ra nước mắt trong đầu Mặc Ngưng Sơ thầm oán, nói nhỏ sao không tránh xa một chút, mà nhỏ đi nữa thì vẫn lớn hơn của hần mà!!!

Không ăn được nho thì nói nho còn xanh, đúng là một người xấu xa!

Cái bàn trong phòng khách xa hoa này rất lớn, lớn đến mức có thể để lên rất nhiều cup A của Tiểu Ngưng Sơ, nhưng là nơi bị nam tử này áp đảo lại cực kỳ nhỏ hẹp, hai tay của hắn chống ở hai bên nàng, trong đó một cái móng vuốt vẫn còn sờ qua bộ ngực thật nhỏ của nàng.

Ánh mắt của hắn quyen lại, làm cho người ta không thấy rõ nhiệt độ, khiến cho hai má Mặc Ngưng Sơ dần dần nóng lên.

“Ta, ta không giành người của người... Người, người mau đứng lên đi...” Âm thanh của nàng nhỏ như muỗi, thật sự là không dám lớn tiếng, mi mắt hơi nâng lên muốn xem phản ứng đối phương. Gương mặt đẹp đến kinh tâm động phách của nam tử hạ xuống, môi mỏng như anh đào nhếch lên, mũi cao thẳng, mượn ánh sáng bên ngoài chiếu xuống, đôi mắt đen của hắn sáng rực như ngôi sao, làm cho nốt ruồi càng thêm xinh đẹp.

Mặc Ngưng Sơ chấn động.

Mà hắn dường như cơ bản cũng không muốn bỏ qua cho nàng, đôi môi kia càng ngày càng gần, hô hấp hình như cũng dần dần nặng nề, đầu óc Mặc Ngưng Sơ bối rối, từ từ lui về sau, lại bị cánh tay hắn chặn đứt đường lui, nắm bên eo nàng kéo lại, nàng lại bị tư thế cầm thú kia dán trở về: hai chân tách ra, kẹp chặt mỹ nam tử ở giữa.

Nàng, nàng thật muốn khóc.

Có thể là thương cảm của nàng khiến cho nam tử chú ý, cuối cùng hơi thở của hắn rơi vào tóc nàng,

“Có đôi khi người thật là khờ.” Giọng điệu hắn cực kỳ ngang ngược càn rỡ, nhưng vẫn mang theo thoang thoang lãnh ý.

Lúc Mặc Ngưng Sơ đang xoắn xuýt ba chữ “có đôi khi”, nam nhân chậm rãi ngẩng đầu, vén những sợi tóc đang hỗn độn trên trán nàng, từ từ thu tay lại, cầm cổ tay mảnh khảnh của nàng, kéo tay áo hoa đào đáng yêu lên cao cánh tay.

Mặc Ngưng Sơ trong lòng vô cùng mất bình tĩnh, bởi vì trước đây đã có tiền án vụ liếm ngón tay, nàng sợ người trước mặt này là có ham mê kỳ quái, ví dụ như theo ngón tay ăn đến cánh tay, ăn được cánh tay lại ăn đến toàn thân...

Giống như nhận thấy được nội tâm nàng dậy sóng mãnh liệt, nam nhân ném cho nàng một nụ cười châm biếm, ngón tay chậm rãi đụng đến góc khuỷu tay nàng, trên đó có một chấm đỏ tươi xinh đẹp “..... Người không phải muốn đào hôn sao?”

Âm điệu kia hơi kích động khiến cho Mặc Ngưng Sơ sờn gai ốc.

“Nếu khối thủ cung sa này không thấy nữa, vậy sẽ không ai lấy người.” Hắn chậm rãi cười cười, bởi vì quá mức mỹ lệ, diện mạo lại quá mức âm trầm, tổng hợp hiệu quả thu được là làm cho Mặc Ngưng Sơ hoàn toàn rối loạn.

Nàng bắt đầu liều mạng vùng vẫy, sử dụng hết sức lực giãy dụa toàn thân “Ta đào hôn, không phải muốn cô độc cả đời. Ta, ta còn muốn lập gia đình, người đừng xen vào việc của người khác.”

“Vậy người muốn gả cho ai?” Sắc mặt nam tử sa sầm, sợi tóc màu đen ẩn lên vẻ cấp bách bức nhân.

7. Chương 7: Ta Đã Nói, Ta Dẫn Người Bỏ Trốn

Mặc Ngưng Sơ run sợ một hồi, lúc mỹ nam phát hỏa sắc mặt âm trầm, đường cong duyên dáng của hàm dưới căng đến khít khao, trong con mắt đen thẳm có loại cảm xúc không rõ, hắn thủ sẵn ngón tay ở cổ tay nàng như là móc khóa, cơ hồ khiến nàng cảm thấy đau.

Nàng không biết mình đã làm cái gì khiến hắn tức giận đến vậy, thử đẩy hắn một cái, an ủi có chút lấy lòng “Dù sao cũng không phải tiểu hắc nhà các người, ta chỉ là không muốn gả....”

Lời nói còn lại của nàng bị động tác ném mạnh lên giường dụi tắt, Mặc Ngưng Sơ thân thể mềm nhũn rơi vào trong chăn bông tuyết trắng, tạo ra một làn gió nhẹ khiến màn lụa mỏng treo hai bên giường hỗn loạn

tung bay, nhẹ nhàng rơi xuống. Cùng lúc đó, phía trước có một bóng dáng gấm sắc cũng dè theo xuống, bàn tay kim lại ở hai bên má nàng, đem người giam cầm ở bên trong.

Mặc Ngưng Sơ muốn lui về sau qua khe hở giữa hai cánh tay hắn, nhưng thật không may tay hắn bắt được mắt cá chân nhỏ nhắn của nàng, một lần nữa kéo nàng đến dưới thân, giữ chặt vòng eo đang vụng vụng vùng vẫy của nàng, hai tay quơ loạn cũng bị cố định trên đỉnh đầu.

Tóc đen như hoa sen tán loạn ở trên gối, gương mặt tiểu bạch thỏ đỏ bừng, e sợ trừng mắt nhìn hắn chằm chằm, tâm ý hoảng loạn.

“Người, người muốn làm cái gì?” Nàng không nghĩ ra, nàng đã trêu chọc hắn lúc nào?

Từ lúc mới bắt đầu, đối tượng nàng nhắm đến là hắc diện trung khuyển quân ngự ngác ngậy ngốc kia, coi như nàng không cẩn thận mượn làm người trong lòng người khác thì lúc này, người bị xô ngã lên giường ắt hẳn cũng không đến lượt nàng nha.

Nam tử không trả lời, bỗng chốc hung hãn hôn môi nàng, không dịu dàng, thậm chí mang theo hương vị trừng phạt, thô lỗ ngẫu nhiên cắn môi nàng. Hương u trà thoang thoảng tại chóp mũi, ngay cả bàn tay nắm hai cổ tay nàng cũng phát ra vẻ tình dục.

Hơi thở quần quít, nàng hô hấp khó khăn, ngực như bị lửa lớn thiêu đốt, đốt vào tứ chi bách hài (toàn thân) của nàng, nơi giao nhau giữa hai cánh môi nóng bỏng đau đớn, mà toàn thân thì lại lạnh lẽo đến rùng mình.

Nàng muốn nghiêng đầu qua một bên nhưng ngón tay hắn nắm chặt cầm dưới của nàng, không để nàng vùng vẫy một chút nào, đầu lưỡi hắn tiến vào thật sâu trong miệng nàng, từng chút từng chút một quần quít hôn lấy. Mặc Ngưng Sơ chưa biết mùi đời, thật là không chịu nổi thiêu đốt như vậy, trong lúc luống cuống, vô tình cắn xuống đầu lưỡi đang tàn phá dữ dội trong miệng mình –

Mùi máu tanh lập tức lan ra, động tác của nam nhân cũng vì vậy mà ngừng lại.

Nhưng môi của hắn vẫn dán môi nàng như cũ, nhiệt độ nóng bỏng đến mức sắp sôi trào.

Mi mắt hắn nửa buông xuống kề cận quan sát nàng, một ngón tay chạm lên khóe mắt nàng khiến cho Mặc Ngưng Sơ mới phát hiện, mình thế nhưng sợ đến rơi lệ.

Lúc này, động tác của hắn là như thế dịu dàng, ngón tay cũng tràn ngập thương tiếc, tương phản hoàn toàn với hành động thô lỗ vừa rồi.

Mặc Ngưng Sơ vì biến hóa bất thành linh của hắn mà có chút sợ hãi, nam tử cũng đã từ từ khởi động thân thể, trên ngón tay phải thon dài còn có một viên Thủy châu óng ánh, khớp xương rõ ràng, nhìn cứ như yêu tinh.

Mặc Ngưng Sơ ngự ngác nhìn hắn, trong khoảnh khắc, hắn đem giọt lệ kia cho vào trong miệng, nhẹ nhàng liếm sạch. Toàn bộ động tác trôi chảy tự nhiên, còn bày ra một gương mặt chói lóa bình thản mà lạnh nhạt, biểu cảm không một chút dư thừa.

Vì thế, Mặc Ngưng Sơ choáng váng triệt để.

Nam nhân thần nhiên nhìn nàng, sắc mặt bình tĩnh tiêu sái xuống giường, giống như toàn bộ chuyện vừa xảy ra chưa từng xảy ra, không khí xung quanh hắn lại lần nữa khôi phục xa lạ lạnh lùng, cự người ngoài ngàn dặm, cùng với không khí mập mờ còn vương lại không hợp nhau.

“Ta nói rồi, ta dẫn ngươi bỏ trốn.”

Rốt cuộc hắn cũng lên tiếng, tiếng nói xa xôi gọn gàng truyền đến tai Mặc Ngưng Sơ, nghe giọng điệu như là “Ta muốn tiễn ngươi xuống hoàng tuyền”

Nàng ôm chần núp ở góc giường không dám nhúc nhích, nhìn nam tử đang cách xa nàng vài bước, vẻ mặt lạnh lẽo nói với nàng “Từ hôm nay trở đi, ngươi có thể gọi ta là Lâm Xuyên.”

8. Chương 8: Người Muốn Đi Đâu?

Bóng đêm vô biên.

Kế bên Lê Thành là một nhánh nhỏ của sông Đại Vân, đêm xuân ở đây so với thành trì bốn bề có phần lạnh hơn, buổi sáng thời tiết quang đãng, buổi tối trăng tròn chiếu sáng trên cao, ánh trăng giống như Lưu Ly, thăm thẳm chiều xuống.

Một chàng trai ngồi trên nóc nhà, bên cạnh đặt một cái bàn nhỏ sơn đỏ, điêu khắc tinh tế, bên trong có một vòng miệng nhỏ chứa đầy than củi, một bình rượu đặt ở trên, bốc lên hơi nóng nghi ngút.

“Gia, theo thuộc hạ điều tra, vị tiểu thư kia... là thiên kim Mặc Ngưng Sơ của phủ tể tướng đưa đến Lê Thành, đối tượng nàng muốn đào hôn là...” Thường Tự muốn nói rồi lại thôi, sắc mặt có chút lo lắng, khóe mắt vụng trộm liếc nhìn chủ tử nhà mình, sợ chủ tử tức giận lên sẽ trực tiếp hủy đi cả tòa tửu lâu này.

Lân Xuyên nhấp một ngụm rượu, thật lâu sau không nói gì, sắc mặt bình tĩnh không sóng gió.

Một lúc lâu, chàng mới chậm rãi nói “Ta biết”.

Thường Tự ngớ ra, ngược lại kinh ngạc: “Người biết? Vậy sao lại...?”

Màn đen lạnh lẽo, nhưng Tửu Vọng Lâu ở chỗ phố xá sầm uất, cách đó không xa còn có Nghênh Xuân Lâu, ngược lại có chút ồn ào.

Không chờ được câu trả lời của chủ tử, Thường Tự có chút bất đắc dĩ, hần vĩnh viễn không hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của vị gia này, chủ tử không chút do dự liền rời bỏ kinh thành, đã một tháng vẫn chưa nhìn ra tính toán gì để khởi hành trở về.

Như hiện tại, đối với cô nàng kia, hần lại càng không đoán ra thái độ của gia đối với nàng, rõ ràng biết nàng là ai, còn muốn chính mình đi thăm dò, điều tra xong vẫn giữ bên mình như cũ, thậm chí còn là ép buộc giam cầm.

Như vậy là muốn làm gì?

Nhưng gia không nói, hần cũng không có tư cách hỏi.

Dừng một chút, cuối cùng quyết định đổi đề tài “Gia, kinh thành lại hồi thúc...”

“Ai dám hồi thúc ta?” Chàng sâu xa cắt ngang hần, con mắt dần lạnh.

Thường Tự rưng rưng nói “Không có ai.” Là hần hồi thúc, không phải người của gia.

“Kênh đào hồng thủy tai ương khắp nơi, người đi theo ta nhiều năm như vậy, vẫn nhìn không rõ sao?” Giọng nói của Lân Xuyên vẫn đạm mạc như cũ, lông mi rũ thấp không rõ sắc thái, “Xuyên Hạ thịnh thế chỉ là mặt ngoài, cuối cùng sẽ có một ngày bị điều gì đó ẩn nấp nhấn chìm, phụ hoàng cho ta món đồ này, ta làm sao có thể để nó rơi vào tay người khác?”

“...” Thường Tự quỳ xuống đất, cúi đầu.

Lân Xuyên hơi nở nụ cười, khoát tay áo “Hiện giờ trên đường đi có thêm một người bầu bạn, chắc hần thú vị hơn rất nhiều.”

“...” Thường Tự thân quỳ hơi nghiêng, thiếu chút nữa là từ trên xà nhà té xuống. Hần ngơ ngẩn ngẩn đầu “Gia, người muốn dẫn theo nàng? Nàng là ...”

“Thân phận nàng có gì quan hệ? Nếu gặp rồi, nàng muốn bỏ trốn, ta sẽ dẫn nàng bỏ trốn, nàng không muốn gả...” Lân Xuyên khẽ nhấp môi, “không muốn gả, cũng đừng mơ tưởng gả cho người khác...”

Một lần nữa không khí trở nên im lặng, áp bức kinh người.

Thường Tự còn muốn nói gì nữa, bất chợt dưới xà nhà truyền đến một vài tiếng động, hần đang muốn tra xét rõ ràng, Lân Xuyên lại vẫy nhẹ ống tay áo, hần liền sáng tỏ, khom người lui ra, biến mất trong màn đêm.

Lân Xuyên lúc này mới cúi đầu, nhìn theo cửa sổ dưới nhà vườn ra một cái đầu nhỏ lén lút, khóe miệng nhấc lên, ngón tay khẽ nhúc nhích, trong tay áo một thanh kiếm mỏng hiện ra, chuôi kiếm xoáy xuống, thân kiếm hướng tới cửa sổ bò vào như rắn. Sau đó chỉ nghe một tiếng hét chói tai, Lân Xuyên thêm lực vào lòng bàn tay, đem chuôi kiếm thu lại trong nháy mắt, kiếm mỏng lúc này cuốn theo một tiểu cô nương mặt mày như ngọc trở lại trong tay chủ nhân.

Mặc Ngưng Sơ mặt trắng bệch, tám phần hoảng sợ, hai phần kinh ngạc, nhìn nam nhân kia thông thả thu hồi thanh kiếm vào trong tay áo, đầu óc không khỏi sững sờ.

Nàng còn tưởng gặp quỷ, thì ra là có người giở trò quỷ.

Nàng núp trong phòng rất lâu cũng không thấy người này tiến vào, cửa bị khóa trái nên liền theo cửa sổ trốn ra, còn chưa bắt đầu, lại thỉnh thoảng xuất hiện một thanh kiếm cuốn nàng đem lên nóc nhà.

Nam tử này, thật sự là khủng bố hơn quỷ.

“Ngồi.” Lân Xuyên vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Mặc Ngưng Sơ nhìn xuống dưới chân là ba tầng lầu cao đầy nguy hiểm, mới chịu bò qua, rụt lại ở nơi nóc nhà bằng phẳng, không dám động dù chỉ là một cử động nhỏ.

“Đói à?” Giọng điệu lại có một chút dịu dàng, Mặc Ngưng Sơ lắc đầu kinh dị, bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi đến, nàng ăn mặc phong phanh, lạnh run.

Đang ôm chặt cánh tay, trước mắt đã đưa đến một ly rượu nóng.

Nàng sững sờ, ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt đen của hắn đang nhìn chăm chăm vào mình, trong đầu như có một cây cung đang căng ra bị va chạm mà hạ xuống, chân tay luống cuống đỡ lấy, do dự ba phần, vẫn là uống một hơi cạn sạch.

Rượu trắng có chút mạnh, khiến cổ họng nàng đau rát. Sau khi uống, toàn thân bắt đầu nóng lên, khí lạnh tan nhanh, ngón tay cũng bắt đầu ấm áp trở lại.

Giữa hai người dường như cũng không có gì để nói, an tĩnh ngồi ở trên nóc nhà, lắng tai nghe chợ đêm xung quanh náo nhiệt, từng dãy từng dãy đèn lồng treo cao trên phố, nhìn từ xa giống như một xâu chuỗi đỏ.

Mặc Ngưng Sơ nhìn hăng say, lại cảm giác bên tai bị vuốt ve, quay đầu lại, đã thấy ngón tay trắng của Lân Xuyên đang quấn quanh lọn tóc của nàng buông xuống trên vai, tùy ý thưởng thức.

“Người nghĩ muốn đi đâu? Ta mang người đi.” Chàng đột nhiên nói.

Ánh trăng chiếu xuống một vầng sáng đẹp đẽ trên mặt hắn, dường như bởi vì uống rượu, khiến cho nàng cảm thấy môi của hắn thêm phần ướt át mà sáng bóng hấp dẫn, tôn lên mặt mày tinh xảo, tóc đen bay loạn trong gió, bị gió thổi cổ áo lộ ra xương quai xanh tinh xảo, đọng vào mắt đều khiến người khác hít thở không thông.

Mặc Ngưng Sơ nhìn có chút dờ dẫm, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, rượu trắng trong cơ thể nàng tán loạn không kiêng nể, nhiệt khí bốc lên đỉnh đầu, đôi má lại có chút nóng lên.

Mây mỏng bóng đêm thay nàng che dấu, khiến cho người khác không nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của nàng, nàng cầm chặt ly rượu nhỏ trong tay, dừng rất lâu, như dùng hết dũng khí, cuối cùng nói “Ta muốn đi... Hoa Điền Bắc.”

9. Chương 9: Kẻ Lừa Gạt

“... Hoa Điền Bắc.”

Gương mặt Lân Xuyên bí ẩn trong màn đêm dường như là ghen lại một chút, hắn an tĩnh nhìn Mặc Ngưng Sơ, ngón tay trên mái tóc nàng cũng hơi nhiễm lạnh “Người tới đó làm gì?”

Mặc Ngưng Sơ đầy khả nghi, cà lăm “Ta, ta, ta... Mặc mớ gì đến người?”

Lân Xuyên cũng không nói gì nữa, tay áo gấm nhẹ phẩy, sẵn tiện cầm lấy rượu trắng trên bàn rót vào ly rượu nhỏ nàng đang cầm trên tay “Người tên gì? Vì sao phải đào hôn? Là người ở đâu?”

Mặc Ngưng Sơ bị hấn nhìn chăm chú khiến toàn thân không được tự nhiên, khó khăn xoay vặn, nhìn rượu trắng trong ly nóng hổi, ly này làm bằng ngọc xanh thượng hạng, dưới đáy còn khắc một bông hoa đào rất sống động, giống như là vật sống.

Nàng nghĩ nghĩ, thuận miệng đáp “... Ta gọi là tiểu Đào tử, là tỳ nữ cũ của phủ tể tướng, Lê Thành Trương viên ngoại không cần thận coi trọng ta, muốn lấy ta làm tiểu thiếp thứ hai mươi lăm, ta... ta không muốn, nên chạy đến đây...”

Trương viên ngoại này có hai mươi lăm tiểu thiếp đều là có thực, mà Trương gia hành vi không kiêng nể ai, thường trên đường đùa giỡn tiểu cô nương, nàng nói như vậy cũng có thể tra được, đơn giản không có gì bại lộ, trừ phi đến phủ Tể tướng hỏi, nếu không thì nhìn không ra sơ hở.

Mặt Lân Xuyên vẫn như cũ không chút thay đổi, chậm rãi nói “Thật không? Vậy người đem lời người mới nói, nói lại một lần xem.”

“...” Mặc Ngưng Sơ cứng người.

“Nếu là người nói không sai, ta sẽ đem cái này trả lại cho người.” Lân Xuyên cười nhẹ, trong tay áo giấu ra một hà bao nhỏ.

Tuy rằng đã cũ, nhưng là kim tơ tốt nhất, túi phình ra, bên trong đều là tiền bạc nàng dùng để trốn chạy.

Mặc Ngưng Sơ rưng rưng khuất phục, may là nàng vốn thông minh hơn người, lời nói qua không bao giờ quên, nói lại mấy câu kia rõ ràng, so với nói thật còn thật hơn.

Nói xong rồi, Lân Xuyên lại cười đem hà bao thu hồi lại trong lòng mình, giơ cái ly trước mặt lên nhẹ nhàng nhấp một chút “Tiểu đào tử, thân thể người đã khổ sở như vậy, ta sẽ đưa người đến Hoa Điền Bắc, người lại từng làm qua tỳ nữ, vậy hầu hạ uống chút rượu, giải sầu, hầu hạ tốt, ta sẽ thưởng người gấp bội.”

– Hầu hạ không tốt, một phen cũng không cho người.

Cái lời này Mặc Ngưng Sơ ngẫm nghe rõ ràng dị thường, nàng lệ rơi đầy mặt, quay đầu hộp một ngụm rượu trắng, hu hu, rõ ràng là khi dễ người mà! Nàng sẽ đợi đến lúc hấn quá chén liền giết chết hấn, giết chết hấn, giết chết hấn!

Nhưng đêm hôm đó, không chờ đến Lân Xuyên say rượu, Mặc Ngưng Sơ lại bị uống say trước, rót một ly lại một ly rượu trắng, cho đến khi ánh mắt mờ mịt nhảy loạn xạ trên nóc nhà, chiếc váy trắng trong gió thổi ra một mùi hương thoang thoang, khi này bị người ta xé rách cổ áo, bên trong gần như lộ ra cái yếm đỏ thêu tiểu uyên ương, quần áo lộn xộn, khờ dại lại mê người.

Nàng không chút nào phát hiện, thậm chí quên đi chuyện mình sợ độ cao, chạy đến góc khuất vườn ra của mái hiên, bẻ một mảnh ngói lưu ly, sau đó bò về bên cạnh cái bàn nhỏ để rượu trắng, đưa đến trước mặt như đang nhìn chờ xem kịch vui của hấn “Cho người ăn.”

Lân Xuyên trầm mặc.

Lúc Mặc Ngưng Sơ say rượu lại càng thêm nhu thuận đáng yêu, gương mặt trắng trẻo ửng đỏ, ánh mắt phát ra mê ly, khóe môi gợn lên, giống như treo một đóa hoa đào xinh đẹp, thấy Lân Xuyên vẫn không nhúc nhích, gương mặt tươi cười đưa mái ngói đến bên miệng chàng “Vị công tử này, tuy người mang một bụng ý xấu, nhưng là người mời ta uống rượu, ta cũng phải mời người ăn điểm tâm, không cần cảm tạ.”

Lân Xuyên nở nụ cười, hấn lấy miếng ngói lưu ly nhỏ, sợ góc cạnh sắc bén cắt đứt tay nàng, chậm rãi đặt ở trên bàn, lại thuận tay kéo hông nàng, nhẹ nhàng hướng sau gáy nàng đánh vào, nàng liền mềm nhũn rơi vào lòng hấn.

“Thời tiết lạnh, nên về phòng.” Hấn nhẹ nhàng vuốt ve tóc đen của nàng, như lâu bầu lăm bằm một mình.

Nàng ngủ thật say, tiểu bạch thổ tuy là có thể di chuyển nhưng trên người toát ra đầy hơi rượu, oạch một cái vòng tay lên vai hấn, choàng chặt vào cổ không chịu buông, một lúc sau đã nói mơ “Thối... Phụ thân... Ta không muốn gả... Không muốn gả cho lão già đầu trọc...”

Lân Xuyên bật cười, nhin không được cúi đầu nhìn nàng, gương mặt đỏ ửng, sạch sẽ không nhiễm bụi trần. Cuối cùng thở dài một tiếng, ôm chặt kẻ lừa đảo đáng giận này, để đầu nàng tựa vào vai hắn, nhẹ nhàng nhảy lên, theo gió tan biến để lại nóc nhà trống trải.

10. Chương 10: Mục Đích Đến Lê Thành

Ánh sáng nhạt ban sớm chiếu xuống, chiếu vào người nào đó đầu đau đớn muốn vỡ ra vì say rượu. Trong nháy mắt đáng thương vạn người thành một chữ Xuyên thật to, xanh cả mặt, há miệng, chỉ có thể phát ra một tiếng rên bất lực đau khổ.

Đã nói không nên dính vào rượu, kiếp trước cũng bởi vì một ly rượu mà dẫn tới thở không nổi suýt nữa chết đi, hiện tại so với chết còn thống khổ hơn.

Mặc Ngưng Sơ cau mày mở to mắt, lại phát hiện trần nhà trên đầu lay động, không gian bốn phía nhỏ hơn khách điểm nhiều, xung quanh tựa như... một chiếc xe ngựa.

Nàng bị ý nghĩ của chính mình làm kinh ngạc, đem qua trong ác mộng, dường như bị yêu nghiệt bỏ nhào vào, lại còn bị yêu nghiệt gặm tới gặm lui. Mỗi một lúc sau, nàng mới phát hiện trên người mình có một cánh tay thon dài vắt ngang qua, gác qua cái rốn mềm mại của nàng, lại còn là tư thế nghiêng người ôm nàng, nàng lại một lần nữa há hốc bất động.

Không... Không phải mộng...

Run lấy bầy, toàn thân chấn động như bị sét đánh khét.

Đánh giá tứ phía, nàng thật sự đang ở trong xe ngựa, bố trí xa xỉ, bên trong rộng rãi, chăn êm nệm ấm, cái gì cần có đều có, mà màn xe ngẫu nhiên bị gió thổi lên, có thể thấy được rừng cây sơn dã đang chạy qua.

Không chỉ có không phải nằm mơ, nàng đang trên đường “bị” bốn tẩu bỏ trốn...

Lông mi Mặc Ngưng Sơ vận vẹo, ngàn lần không được tự nhiên, vận mình xê dịch xịch ra, lại xê dịch...

“Tiểu Đào Tử” Người phía sau cuối cùng cũng phát ra một giọng nói khàn khàn “Đừng lộn xộn”

Hơi thở nóng ẩm phả vào phía sau cổ nàng, Mặc Ngưng Sơ từng tắc da thịt trở nên run rẩy.

Ngay sau đó, người đã bị đặt dưới một thân hình thon dài, hai cánh tay chống ở hai bên má nàng, thoáng cúi người, mang theo một hương trà thoang thoảng, gương mặt nam nhân gần mặt nàng trong gang tấc.

Mặc Ngưng Sơ hóa đá, tim đập rất nhanh, không dám nhúc nhích.

Ánh mắt của hắn sáng quắc, gắt gao nhìn chằm chằm nàng, hơi thở gần như thế, phảng phất, lúc ẩn lúc hiện, nhiệt độ cơ thể qua lớp áo mỏng tỏa ra, nàng cho rằng hắn muốn hôn nàng, lấy một cái khăn che lại trên miệng mình, đôi mắt đen lúng liếng như sói con muốn trở nên hung ác, nhưng nàng không biết như vậy chỉ khiến cho người khác càng muốn tiến lên giày vò.

Đúng thật là một tiểu yêu tinh.

Lân Xuyên nhìn nàng đăm đăm, cuối cùng vùi mặt vào tóc nàng. Nhẹ nhàng hừ một tiếng, không hành động tiếp.

Ngoài màn xe ngựa, cũng đúng lúc vang lên tiếng của Thường Tự “Gia, đã đến địa phận của Lê Sơn.”

Mặc Ngưng Sơ thất thần, bọn họ vẫn chưa ra khỏi thành.

Lê Thành có Lê Sơn, truyền thuyết Lê Sơn có yêu quái ăn thịt người, nhưng nàng đã từng một mình thám hiểm qua, nơi này ngoại trừ một vài tàn tích cho thấy có trận ngũ hành bát quái, và một căn nhà đá rách nát ra, cái gì cũng không có.

Đối với người thông thường, ngũ hành bát quái này đúng là cực kỳ khó khăn.

Mặc Ngưng Sơ trong mắt dấy lên tinh ranh, chỉ cần có thể dừng lại ở chỗ này, nàng có thể nghĩ ra biện pháp đào tẩu.

Lân Xuyên dừng lại một chút, chậm rãi nhấc người rời khỏi Mặc Ngưng Sơ, giúp nàng sửa sang lại cổ áo hỗn độn, mới đi xuống xe ngựa, neho mắt đánh giá xung quanh. Phía trước là sương mù dày đặc, lượn lờ xung quanh, cách xa mười bước, cái gì cũng nhìn không ra.

Xe ngựa đã dừng lại, bên ngoài màn xe truyền đến lời yêu nghiệt nam nhân phân phó cho trung khuyển quân: “Người ở lại đây, người đó không thích người thừa thừa.”

Thường Tự cuối đầu tuân mệnh, đem ngựa cột tại một gốc cây to, bắt đầu chuẩn bị đốt lên củi lửa để làm dấu hiệu cho chủ tử quay về, đây cũng là Vân vụ trận dùng để ngăn người ngoài, chủ tử tới Lê Thành, là muốn tìm người ở trên núi này.

Trong lúc Mặc Ngưng Sơ trong lòng tính toán làm sao để thoát khỏi tên lính quỷ quái này, thì màn xe ngựa bị xốc lên, bàn tay trắng ngần của Lân Xuyên cầm tay cổ tay nhỏ bé yếu ớt của nàng, lôi nàng ra ngoài “Đi thôi.”

“Làm gì?” Mặc Ngưng Sơ luống cuống.

“Đương nhiên là cùng đi với ta.”

“Nhưng, nhưng ta cũng là người dư thừa” Mặc Ngưng Sơ run rẩy mở to mắt.

“... Ngoan, đừng ầm ĩ.” Lân mỹ nhân túm lấy tiểu bạch thỏ thất kinh bước đi vào mây mù.

11. Chương 11: Cao Nhân

Nhìn Lân Xuyên thuần thực đi trong mây mù, Mặc Ngưng Sơ mới biết được đây cũng là cao nhân.

Tay hần nắm tay nàng, nhiệt độ từ lòng bàn tay chậm rãi truyền đến, không buông lỏng, mà sức lực lại vừa phải, để nàng không thể vùng vẫy, nhưng cũng không làm nàng đau đớn.

“Người muốn dẫn ta đi đâu?” Mặc Ngưng Sơ khẩn trương nhìn đường núi càng lúc càng sâu, trái tim nhỏ không yên.

“...Sợ?” Môi mỏng hơi gợi lên, tâm tình giống như là sung sướng.

“Ai...Ai.... Ai sợ chứ!” Âm điệu cao lên ba độ, tiếng nói Mặc Ngưng Sơ vừa dứt liền làm quấy nhiễu một cây đầy quạ đen, đàn chim bay loạn lên, tiếng kêu thê lương, tiểu cô nương bị dọa đến thất sắc, theo tính phản xạ ôm lấy cánh tay ấm áp kia, nhưng vẫn vô cùng ngông nghênh như cũ “Ta, ta không sợ.”

Lần trước rõ ràng không có nhiều quái đản như vậy. Hu hu

Lân mỹ nhân cúi đầu nhìn tay nàng, lại nhìn mặt nàng, nàng nhanh như chớp buông tay hần ra, đem bàn tay nắm người vừa rồi quy củ đặt ở sau lưng.

Lân Xuyên nở nụ cười, kéo nàng tiếp tục đi về phía trước.

Con đường phía trước dường như đi mãi không hết.

Mặc Ngưng Sơ cực kỳ không thoải mái, cảm thấy chính mình nên cần có lập trường “Ta, chúng ta là quan hệ cố chủ. Người lấy vàng của ta, cho nên... ta là chủ.”

Lông mi Lân Xuyên giật hai lần, không nói chuyện.

Lần đầu tiên có người dám xưng là chủ nhân trước mặt hần, thật thú vị.

“Còn, còn có...” Mặc Ngưng Sơ cực lực tỏ vẻ nghiêm túc. “Nếu người thật sự đưa ta đến Hoa Điền Bắc, ta nhất định sẽ giúp người trói chặt hắc diện quân.”

“...”

“Ta biết, người dùng những thủ đoạn này chỉ là muốn lợi dụng ta kích động hắc diện tiểu ca...”

“....”

“Thật ra thì, muốn kích thích cũng đừng kích thích quá dữ như vậy dôi. . . .” Đặc biệt là dùng nụ hôn đầu của nàng tới kích thích người khác.

“Muốn giải quyết tốt vấn đề cũng có rất nhiều phương pháp mà!” Bệnh nghề nghiệp của nàng lại bắt đầu xuất hiện rồi.

“Người yêu cái gì, hay là muốn ôn hòa chung đụng cho thỏa đáng. . . .”

Sương mù tựa như đều muốn kết thành băng.

Lân Xuyên mân môi càng ngày càng chặt rồi cuộc nhảy ra mấy chữ: “Người còn nói nữa, ta liền ở chỗ này ăn người.”

Mặc Ngưng Sơ quay đầu đi yên lặng rơi lệ, vì vậy thế giới an bình.

Không biết đã trải qua bao lâu, sương mù rồi cuộc tản đi.

Bọn họ dừng ở một cây cầu gỗ hai bên nở đầy hoa, bốn phía rừng trúc xanh um tươi tốt, bên trên còn quần vòng quanh vài làn sương trắng chưa tan hết, phiêu dật như tiên cảnh.

Mà phía cuối cầu gỗ là một tòa đình viện rộng rãi, ngay giữa đình viện là một ngôi nhà dùng đá tảng xây thành phòng ốc bình thường, cùng Mặc Ngưng Sơ mấy năm trước nhìn thấy giống nhau như đúc.

Nàng nhớ, phía sau nhà đá có một hàng hoa dại, dáng dấp rất đẹp mắt. Nàng từng hái được đóa xinh đẹp nhất đem về để ở trong sách làm thành phiếu đánh dấu sách, đặt ở trong nhà hồi lâu, đến giờ vẫn đang còn dư hương lượn lờ, rất là dễ ngửi.

Lân Xuyên hình như cơn giận còn sót lại chưa tiêu, nụ cười đều mang theo lãnh ý, Mặc Ngưng Sơ cũng không dám trêu chọc hấn, không thể làm gì khác hơn là yên lặng đi sau lưng hấn tới trước cửa nhà đá, gõ gõ cửa chính.

. Không người nào lên tiếng.

Lân Xuyên nhíu lông mày, đùi đẹp đá một cái, cánh cửa rầm một cái ngã xuống, này rắc rắc tiếng vỡ vụn cùng thanh âm đầu bị đánh nát thật là giống nhau.

Mặc Ngưng Sơ kinh hồn táng đảm ôm chặt đầu mình.

12. Chương 12: Chạy Trốn Hay Không Chạy Trốn

Dao ở trong phòng một vòng, bất cứ động tĩnh gì cũng không có.

Lân Xuyên mím môi, đang định xoay người ra khỏi phòng, bước chân bước quá lớn khiến cho tiểu bạch thỏ bị kéo theo phía sau ngã trên ván cửa, đau đớn nhắm mắt lại.

Nàng dường như cũng biết nam nhân đang đứng trước mặt rất nguy hiểm, nên cũng không dám lên tiếng, tội nghiệp đứng lên, đang muốn đuổi theo, thân thể bỗng nhiên bị nhắc lên.

“Người chờ ta ở đây.” Lân Xuyên ôm lấy nàng, đặt nàng ở giữa giường, nhìn thoáng qua đầu gối bị trầy, từ bên hông lấy ra một bình sứ nhỏ, cẩn thận thoa thuốc cho nàng.

Động tác dịu dàng, nhưng mặt hấn vẫn mây đen dày đặc như cũ, ngược mắt lên, lạnh lẽo nhìn nàng một cái “Không được chạy lung tung.”

Lời ngầm: chạy lung tung người nhất định sẽ chết.

Bị cặp mắt xinh đẹp như ngọc uy hiếp, Mặc Ngưng Sơ khó khăn gạt đầu, lúc này Lân Xuyên mới đứng lên, đi ra ngoài sân.

Cho đến khi hình dáng cao gầy biến mất trong tầm nhìn, Mặc Ngưng Sơ sải chân, nhảy nhảy đến cửa, nhìn quanh một vòng như tên trộm, xác định hấn không có ở gần đây, vội vàng cuốn quýt nhắm tới phía xa.

Lúc này không đi thì chờ đến khi nào?

Nàng giống như con thỏ nhỏ nhảy đến đầu cầu gỗ đầy hoa, chạy nhanh như làn khói đến đầu cầu đối diện, thời khắc mấu chốt tiến vào trong sương mù... Do dự...

Vết thương trên đầu gối được thoa thuốc tỏa ra cảm giác mát nhẹ nhàng, tuy nam nhân kia có chút tính tình cổ quái, nhưng vẫn bằng lòng đưa nàng đi Hoa Điền Bắc, quan trọng là, túi tiền của nàng còn đang ở trên người hắn.

Đi... Hay là không đi?

Mặc Ngưng Sơ bắt đầu rối rắm.

Chậm chạp bước đến phía trước hai bước, hiện tại tâm trạng nàng cực kỳ thương cảm, cực kỳ bi phần, dừng chân rất lâu, cuối cùng vẫn là một bên lau nước mắt, một bên quay trở về, hu hu, nàng vẫn không đi được, một thân thiếu nữ xinh đẹp không một xu dính túi muốn một mình đi đến Hoa Điền Bắc xa xôi mà không gặp cướp tiền cướp sắc quả là chuyện khó xảy ra.

Đang nghĩ ngợi, đỉnh đầu đột nhiên tối sầm lại, nàng bất ngờ không đề phòng liền đụng vào bức tường người trước mặt, lão đảo một chút, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất, đang muốn nổi giận lại nghe trên đầu truyền đến một tiếng gọi nhẹ nhàng “.... Tiểu Ngưng Sơ?”

Mặc Ngưng Sơ chợt ngớ người.

Vừa mới quyết định quay đầu bỏ chạy bước chân lại như bị đóng chặt trên mặt đất, tâm tình vừa mới rồi rầm chưa yên lại đột nhiên hỗn loạn không chịu được, nàng run rẩy lông mi, hô hấp như bị cướp đi, tay chân lạnh lẽo.

Tiểu Ngưng Sơ.

.... Tiểu Ngưng Sơ, tên gọi như vậy liền chỉ có một người mới dám kêu ra thành tiếng như vậy.

Đầu óc trống rỗng, trên đầu xuất hiện một bóng dáng, một bóng dáng xanh lam đã dừng lại ngay trước mặt nàng, nàng cúi xuống nhìn đôi giày gấm màu trắng, toàn bộ trí nhớ hỗn loạn hòa nhau kéo về, người trong trí nhớ dịu dàng không nhiễm phong trần, hơi thở như thật như ảo vây quanh nàng.

“Tiểu Ngưng Sơ” Một giọng nam nhẹ nhàng gọi nàng.

Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc ngẩng đầu, không thể tin nổi nhìn gương mặt đang ở trước mắt, nét cười rạng rỡ nở rộ trên gương mặt, khóe môi mềm mại gọi lên độ cong, đôi mắt sáng ngời an tĩnh nhìn vào đáy mắt nàng.

Hắn làm sao có thể ở đây?

... Hắn làm sao có thể...

Rõ ràng cách thiên sơn vạn thủy, giờ khắc này lại gần trong gang tấc ngay trước mặt nàng.

Quá nhiều điều không thật.

13. Chương 13: Nghi Là Gặp Cố Nhân

Gió thổi mạnh ở bên tai, mùi hoa bên cạnh cầu gỗ xông vào mũi.

Mặc Ngưng Sơ vẫn kinh ngạc đến thần thờ, đôi phương từ từ duỗi tay ra, khóe môi hé ra, cười nói “Tiểu Ngưng Sơ, đến bên cạnh ta.”

Vì thế nàng nghe thấy dây thần kinh trong đầu mình “pằng” một tiếng, cắt đứt tiếng nói.

Lông mi như cánh bướm, hoa đại đang nở rộ xinh đẹp, bóng dáng nam tử trên cầu gỗ cao lớn, áo xanh lam như nước biển bao phủ lấy hắn, tóc đen buông xuống vai, thần sắc dịu dàng yêu thương.

Đến bên ta – hồi ức trước đây bỗng nhiên sống dậy, trái tim Mặc Ngưng Sơ đập mạnh, bỗng nhiên nàng cảm buồn bực vô cùng, âm thanh bên tai như muốn nổ tung, đôi mắt to ầng ậng nước, nháy mắt một cái hai hàng lệ như trân châu bảo ngọc trong trẻo rớt trên mặt đất.

“... Tiểu Ngưng Sơ, mau đến bên ta.” Tiếng nói đó như mê hoặc, không ngừng dụ dỗ nàng.

Trong nháy mắt nàng bước đến gần hắn, bỗng nhiên bên tai lại truyền đến một tiếng nói giận dữ, mắng nàng “Đáng chết! Người tỉnh lại cho ta.”

Tiếng nói đó như sấm đánh xuống, Mặc Ngưng Sơ sợ hãi, cảnh vật bốn phía lại đột nhiên biến đổi tán loạn, ngay cả bóng dáng người kia cũng biến thành vụn vụn diên cuồng, chớp mắt một cái đã biến mất. Biến hóa bất thành hình như vậy khiến nàng mờ mịt lui về sau vài bước, lại hụt chân, cả người như chìm vào hố sâu vô tận, hít thở không thông như bị chết chìm.

Hốt hoảng ngã xuống, một cánh tay mạnh mẽ duỗi ra ôm lấy eo nàng, kéo nàng ngã vào một vòng ngực ấm áp. Mặc Ngưng Sơ như rơm rạ được cứu mạng ôm chặt lấy cái duy nhất ấm áp kia không dám buông ra, trước mắt cảnh vật vẫn hỗn độn vụn vụn, đầu đau nhức như muốn nổ tung.

Mở miệng, không ngờ từ cổ họng phát ra đều chỉ có thể là tiếng rên rỉ đau đớn. Ngay lúc nàng cho rằng mình sẽ đau đến chết, một hơi thở ấm đột nhiên phả vào mặt ngăn trở sự khó thở trên môi nàng, tiếp theo dường như còn có một dòng nước nóng vị thuốc đông y đưa vào miệng nàng.

Dùng sức giãy vò môi nàng, như cố ý muốn làm nàng đau, đầu lưỡi quấn quanh, răng môi va chạm. Mặc Ngưng Sơ theo không kịp tiết tấu làm người ta sợ hãi kia, nàng chỉ cảm thấy miệng mình như sắp hỏng mất, ra sức vùng vẫy, nước thuốc nóng bỏng được chuyển vào miệng như đang xâm nhập vào tứ chi thân thể của nàng, làm thân nàng nóng rực từng mảng.

“Đợi...” Nàng nâng gương mặt đang ép sát mặt nàng lên, cố gắng tách ra một khoảng nho nhỏ, nhưng còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, môi nàng lại một lần nữa bị bịt lại, thừa dịp nàng há miệng, cái lưỡi kia nhanh chóng len lỏi đi vào công thành đoạt đất.

Dục vọng hung mãnh dây dưa quấn lấy môi nàng, như là muốn ăn sạch nàng, lại mơ hồ như có chút tức giận, mãnh liệt muốn nhấn chìm nàng.

“Mở mắt ra!”

Đôi môi kia bỗng nhiên rời khỏi môi nàng, dùng giọng điệu rất hung dữ, vương giả ra lệnh.

Mặc Ngưng Sơ lập tức mở mắt, ánh mặt trời chói chang làm nàng bị lóa mắt, khi mắt nàng đã thích nghi được với ánh sáng mở ra lần nữa, Lâm Xuyên đang ôm nàng, sắc mặt bình tĩnh nhuộm chút lo lắng.

Mặt hắn không chút thay đổi nhìn nàng chằm chằm, đôi môi mỏng vì nụ hôn mà ửng ửng, chậm rãi cong thành một vòng cung lạnh lùng “Người trúng ảo thuật.”

14. Chương 14: Tiểu Ngưng Sơ Phát Hỏa

Nghe nói yêu quái trên Lê Sơn thích các tiểu cô nương mỹ mạo khả ái, lừa gạt thiếu nữ hồn nhiên bằng cách sử dụng thủ đoạn hèn hạ, đó là biến thành người trong ký ức của họ.

Mặc Ngưng Sơ nhìn “yêu quái” bị trói ở trên tàng cây, một lão già râu bạc thấp bé lùn tịt, bởi vì Lâm Xuyên xuống tay quá nặng, một con mắt của lão bị bầm tím, áo bào trắng như đám mây bọc thân thể khô quắt, đôi mắt đang giận giữ trừng mắt nhìn hai người, lớn tiếng la hét “Người, các người thả ta ra.”

Mặc Ngưng Sơ lạnh trí chạy đến, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng. “Xin hỏi, lúc này là người sử dụng ảo thuật với ta sao?”

Lão lùn râu bạc sững sốt, nhìn gương mặt như hoa như ngọc đang tò mò nhìn chính mình, quần áo hồng nhạt bay phấp phới, thật là một bức họa xinh đẹp, không tự chủ được gạt đầu, không khí xung quanh trở nên mềm mại “Ta muốn mời người đến nhà ta làm khách...”

Mặc Ngưng Sơ nở nụ cười, tới gần phía trước nhìn “Dã Sơn Sâm bá bá, vậy xin hỏi, ảo thuật đó sử dụng như thế nào?”

“Dã Sơn Sâm?” Râu bạc không phản ứng kịp.

“Bởi vì nhìn người giống như một cây sâm núi càng già càng dẻo dai.”

....Già !!!

Hắn hận nhất người khác nói hắn già.

Huyệt thái dương của lão râu bạc nhảy thành thạch, thật muốn đem khe hở của cái miệng nhỏ xinh đẹp kia vá lại... Nhưng nàng ngây thơ nhìn mình như vậy, khuôn mặt trắng trẻo, mắt đen lúng liếng, bộ dáng khiêm tốn thính giáo, lão râu bạc liền mềm lòng, tiểu cô nương đáng yêu biết bao nhiêu, thương hương tiếc ngọc cũng là một cái tội a!!!

Hắn giọng một cái, nghiêm túc giải thích cho nàng “Bên cạnh cầu gỗ có một loại cỏ, phần đuôi có lông tơ ngũ sắc, tên là Huyền Sắc Bách Hợp, chỉ cần người đứng đó ngây ngốc trong giây lát, hít vào huyền hương, ý thức sẽ trở nên mơ hồ, lại dùng ngôn ngữ và bát quái trận hỗ trợ, lập tức người sẽ bị ảo giác làm cho lạc tâm trí.”

Mặc Ngưng Sơ dừng lại một chút, chớp chớp mắt to long lanh “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật” Lão râu bạc thập phần tự hào, gương mặt hiền lành, hướng dẫn từng bước. “Môn thuật này không hề đơn giản, ta nghiên cứu năm năm mới thăng được một tầng cảnh giới, Tiểu cô nương nếu muốn học, vậy thì ở lại đây, ta dạy cho người.”

Muốn học thành ít nhất cần năm năm, có đứa bé xinh đẹp như vậy ở bên cạnh, lần này thu hoạch rất lớn nha...

Nghe xong Mặc Ngưng Sơ lại nhanh nhẹn tung tăng đứng lên, bởi vì đầu gối bị trầy nên từng bước nhỏ khập khiễng chạy đi, Lân Xuyên im lặng đứng một bên quan sát nàng, thấy nàng lấy tay áo che mũi, sau đó cẩn thận đào trong đất ra vài cọng cỏ, lại như thỏ con nhảy trở về, khoe miệng mơ hồ cong lên đầy ẩn ý, càng nhìn càng thấy thâm thúy.

Mặc Ngưng Sơ ngồi chồm hổm bên cạnh lão râu bạc, sau đó đem vài cọng cỏ có đuôi lông tơ màu sắc rực rỡ bày xung quanh hắn.

“Người đang làm gì vậy?” Lão râu bạc nhìn từng vị trí một, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc.

Mặc Ngưng Sơ rất ư là ngây thơ trả lời. “Bày trận nha.”

“.... Trận gì?”

“Huyền trận.”

“...” Lão râu bạc chớp chớp mắt, ngẩn ra, sau đó cười ha hả “Tiểu cô nương người thật buồn cười, tuy mặt mũi người nhìn phi phàm, thiên tư hơn người, nhưng cũng đừng quá kiêu ngạo, cẩn thận vận dụng không thành, ngược lại bị phản phệ, lúc đó đừng có mà khóc à nha.”

Vì vậy mà không lâu sau, liền truyền đến tiếng lão râu bạc kêu to bi thảm, hắn co lại thành một cục, rõ ràng ý thức đã cực kỳ hỗn loạn, khóc thét lên “Hu hu hu hu... ta không muốn, ta không muốn...”

Mặc Ngưng Sơ vừa kéo râu của hắn vừa cười gian tà “Lần đầu tiên đã đau khổ vậy, ráng nhịn chút đi..., còn có rất nhiều Sâm núi bà bà xếp hàng đó nha...”

Lân Xuyên rút cuộc “....”

15. Chương 15: Muốn Biết Chuyện

Mặc Ngưng Sơ chơi đùa xong, mới rầu rĩ ngồi vào cục đá cách đó không xa nhìn lão râu bạc lệt lệt rơi đầy mặt không ngừng, hý hoáy tay áo hồng nhạt, mặt mày mất hết hứng chí, ỉu xìu.

Ai biểu hắn trêu chọc nàng? Ai biểu hắn làm cho người đó xuất hiện trước mặt nàng? Ai biểu hắn để cho người đó xuất hiện trước mặt nàng rồi lại tự nhiên biến mất?

Không phải là thuật thôi miên thôi sao, nàng lại rất cao thâm về việc này.

Không phải là làm cho người ta thấy ảo giác thôi sao, cho hắn chết, cho hắn chết, cho hắn chết.

Đang lúc nàng bận rộn phát tiết, sau lưng lại có một bàn tay vòng tới, Mặc Ngưng Sơ quay đầu, đã nhanh chóng bị người ôm lấy.

Hơi thở của Lâm Xuyên bao phủ lấy nàng, ngón tay trái thon dài nâng cằm nàng, để ặt nàng đối diện với mình, mà cánh tay kia đang vòng quanh eo nàng, ôm nàng vào trong ngực, phất tay áo của mình một cái, tao nhã đặt hông ngồi xuống mặt đá “Sao vậy, Tiểu Đào Tử thông minh, không vui?”

Trong lúc nói chuyện, hần phá lệ cười với nàng, chỉ là... chỉ là nụ cười của hần khiến nàng run sợ nha!

Sau khi bình tĩnh lại, Mặc Ngưng Sơ mới giật mình nhớ tới việc mình đã quên che dấu thực lực của mình, toàn thân hóa đá, bắt đầu cà lăm “Không, không...”

Chữ “Không” còn chưa nói trọn vẹn, Lâm Xuyên đã đột nhiên cúi người xuống, nâng cằm nàng lên, hôn nhẹ lên môi nàng một cái.

“Không thì tốt.” Môi hần khẽ nhếch.

Mang theo hương u trà thoang thoang, trong đầu Mặc Ngưng Sơ “ong” một tiếng, thứ gì đó lại bị cắt đứt...

Hoàng hôn phủ xuống quá nhanh, lão râu bạc từ trong ảo giác tỉnh táo lại, vẻ mặt cực bi thảm, lại thấy Lâm Xuyên mở dây thừng dùm hần, gọi hần “Cầm Trúc Quân”, tựa như đã biết được thân phận của hần.

Mặc Ngưng Sơ không có hứng thú tham gia, một mình chạy đến sân sau bứt hoa cỏ, cũng không dám sơ suất, dùng tay áo che mũi, bắt con kiến trên đất làm thí nghiệm.

“Tiểu cô nương kia còn trẻ lại bản lãnh hơn người, tại hạ thật sự bội phục.” Tầm mắt Cầm Trúc Quân nhìn theo tiểu cô nương uyển chuyển ngoài xa, rồi lại nhìn Lâm Xuyên, thở ra một hơi thật sâu, “Vị công tử này, ta không biết tại sao người biết ta ở đây, nhưng ta nói trước, nếu người có thể tìm tới nơi này, cũng nên biết rõ quy củ của ta...”

“Hửm?” Âm cuối của Lâm Xuyên nhẹ nhàng nhắc lên, khiến người ta sởn gai ốc.

Hần lười biếng nâng lên mắt phượng, mang theo khí thế bất nộ tự uy (không dữ cũng oai), nhìn thoáng qua lão râu bạc đằng xa đang trốn sau cây, sâu xa nói “Sao người cách ta xa như vậy? Sợ ta ăn người sao?”

“....”

Sắc mặt Cầm Trúc lúng túng đi ra từ gốc cây cách đó tám trượng, dùng dằng dịch chuyển một bước nhỏ “Ta chỉ là luyện tập bản sự cao thâm truyền âm từ xa thôi, ở gần không có tác dụng...”

Lâm mỹ nhân không thèm vạch trần chuyện buồn cười này, cũng không kêu hần đến gần mình nữa, chống nũa đầu, khóe môi nở ra một nụ cười yêu nghiệt, “Cầm Trúc a Cầm Trúc... Người thật sự không biết ta là ai?”

Cầm Trúc Quân sững sờ quan sát hần, gió lạnh khẽ thổi, phất qua làm tung bay mái tóc đen dài phù hoa của nam tử, đẹp đến mức ảo diệu.

Thỉnh thoảng có chim bay qua, hót líu lo không ngừng, lá cây lạnh rung, mà chỉ một lúc, sắc mặt Cầm Trúc Quân cũng thay đổi, trộn lẫn giữa kinh ngạc cùng run sợ, giọng nói hơi hơi run rẩy “Người, người là...”

16. Chương 16: Người Nguy Hiểm

“Người, người là...”

“Ta là cái gì?” Lâm Xuyên tựa người về sau cười bí hiểm.

Cầm Trúc Quân hoảng sợ quỳ xuống, một viên đá nhỏ mạnh mẽ bay tới khiến hần lùi lại vài bước, hần bắt an quan sát nam nhân nhàn nhã tự tại phía trước, có chút bối rối “Nhưng mà bệ...”

“Hử?” Tiếng nói cắt ngang làm hần kinh sợ.

Cầm Trúc Quân rưng rưng run rẩy “.... Thật có lỗi, tiểu nhân thật có mắt như mù...”

Nếu biết sớm, hần nhất định sẽ còn chạy nhanh hơn thỏ.

“Tìm người không dễ chút nào.” Lân Xuyên lạnh nhạt nói. “Từ đảo Đông Hải đến sườn núi Bạch Thọ, vài hạnh Thương Lan, cho đến bây giờ là Lê Sơn của Lê Thành, người ẩn nấp tứ phía, làm cho người ta ghét không đến gần, người mang theo bí mật kia trốn tới trốn lui, chỉ là không cách nào chấp nhận được cái chết, cho nên, bí mật của người nhất định không giữ được.”

Sắc mặt Cẩm Trúc trong nháy mắt tái xanh.

Lân Xuyên cũng không quan tâm, khoe môi câu lên rúng động lòng người “.... Có thể nói cho ta biết không?”

Cẩm Trúc chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên nặng nề, hốt hoảng run rẩy.

Hắn biết sẽ có ngày này, chỉ là không nghĩ đến, cuối cùng người tìm đến hắn lại là vị thiếu niên trẻ tuổi trước mặt này.

Trong lúc ông đang chần chừ do dự, lại có một thanh âm vang lên:

“Dân chúng gặp hạn hán, mấy trăm vạn lượng bạc vận chuyển từ Diêm Thành không cánh mà bay, cấp dưới báo lại là gặp sơn tặc, cử người lên núi tiêu diệt, giết vài tên tiểu tặc tai mắt liền coi như đã hoàn thành việc ta giao phó? Mà năm trước, Dã Thành ở các tỉnh phía đông bị hạn hán, có người lấy danh nghĩa nhà trời diễn trò cầu mưa, đem tất cả vũ khí làm tế phẩm, quăng bỏ hết vào sông, cùng năm đó, kiếm môn trong thành bị tàn sát đẫm máu, chết hơn 180 người. Sau đó, chặn đường người đúc đồ giới về đế đô... Thương nhân buôn gạo ở Lương Châu nâng giá, dẫn đến việc phía bắc nổi lên bạo loạn của dân chạy loạn...” Lân Xuyên mỉm cười, ngừng một chút. “Mọi chuyện đều có liên hệ đến nhau, muốn ta từng chuyện từng chuyện một cùng người nói sao?”

Về chuyện của lão, hắn biết không ít, đều là việc làm trong những năm vô tri ngu ngốc, không hiểu thế sự, tham lam hưởng lạc. Mà bây giờ, hắn lại đem từng chuyện nói rõ ràng, vẻ hung mãnh không ai bằng được giấu ở bên trong vẻ ngoài hiền lành vô hại, chỉ là ánh mắt của hắn áp bức đến mức khiến người ta không thể trốn được.

Cẩm Trúc sợ hãi run rẩy, trong đầu suy nghĩ như sóng lớn. “Không... Tiểu nhân không, không dám...”

“Xuyên Hạ thịnh thế, chẳng qua là vẻ bề ngoài, lão nhân gia nhà ta đến chết cũng muốn kéo ta xuống nước, ta đây cũng muốn đem thể nhân kéo theo xuống nước... Thịnh thế, thịnh thế, nếu đã là đồ của ta, có người muốn cướp, ta cũng không ngại từng bước từng bước đùa chơi với hắn.... Ta không có gì nhiều, chỉ có thời gian là rất nhiều, nhàn chán trôi qua.” Lân Xuyên nhếch môi, trong mắt thoáng nhìn Mặc Ngưng Sơ đang hăng say chơi đùa, tươi cười có phần sâu hơn “Nhưng hiện tại ta không muốn chơi nữa, ta muốn nhanh chóng kết thúc toàn bộ, người hiểu ý của ta chứ? Cẩm Trúc?”

17. Chương 17: Dã Sơn Sâm Đại Thúc

Từng câu nói của hắn đều khiến Cẩm Trúc không thể nói nên lời.

Cẩm Trúc khẽ run, gió lạnh thổi qua khiến toàn thân lão không thể kìm nổi lạnh run.

Lời nói của Lân Xuyên rất nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo uy nghiêm trầm trọng. Cẩm Trúc đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói đó, mà hắn cũng biết hôm nay chạy không thoát, những nơi có thể trốn đều bị vị đại nhân này chỉ đích danh từng cái, trong giọng nói hàm chứa uy hiếp rất rõ ràng.

Đã không thể kéo dài thêm được nữa.

Mười năm trước Cẩm Trúc Quân vốn là một du sĩ đức cao vọng trọng, nổi tiếng về việc buôn bán tin tức tình báo, người muốn xin lão hỗ trợ không ít, nhưng năm năm trước, lão đột nhiên rửa tay gác kiếm rồi biến mất, có thể nói biết càng nhiều việc thì càng nguy hiểm, nghe đồn là lão chọc đến người không thể trêu chọc, bởi vậy phải quy ẩn giang hồ.

Mà nguyên nhân thực hư này, chỉ có mình lão biết rõ.

Cẩm Trúc thở dài một tiếng, lay Lân Xuyên một cái “Thật sự tiểu nhân biết không nhiều, chuyện năm đó ta đã thề không nói cho người khác nghe, nếu vi phạm lời thề, sẽ gặp cảnh đầu lia khỏi cổ, chết không có chỗ chôn.”

Ngẩng đầu, thoáng nhìn qua biểu tình “hiện tại có thể cho người chết cực kỳ thảm” của Lâm Xuyên, không khỏi nuốt nước miếng, rất nhanh bổ sung thêm “Nhưng tiểu nhân lại sợ chuyện quan trọng như vậy lại vì chính mình mà biến mất, nên lại lập lời thề ghi chép lại một phần...”

Dứt lời liền chạy vào trong nhà, mở khóa ba tầng mật đạo, lại mở ra cơ quan, lấy ra một cái rương bạc khóa vàng, niêm phong bằng nến đỏ cất trong kho, có thể thấy được là cỡ nào quan trọng.

Hắn lại từ một nơi khác trong cơ quan lấy ra chìa khóa, xóa nến đỏ, mở ra khóa cài, hai tay bưng ra đồ vật bên trong, rưng rưng chậm chạp chạy đến dâng lên trước mặt Lâm Xuyên “Công, công tử mời xem qua...”

Thật sự là đủ uất ức a....

Đôi mắt Lâm Xuyên bốn cợt nheo lại, mở ra phong thư trắng, thông thả nhìn chữ viết trong đó.

Trầm mặc thật lâu, thậm chí Cẩm Trúc cũng không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình trên gương mặt tuấn mỹ kia. Yên lặng quý dị làm cho người ta bất an không ngừng, gió nhẹ thổi qua cũng có thể khiến cho người ta sởn gai ốc.

Ngừng một chút, Lâm Xuyên đột nhiên nở nụ cười, nói ra một câu không liên quan gì đến phong thư “Cẩm Trúc, nơi này của người có khá nhiều bảo bối thú vị, ta nghĩ muốn lấy đi một thứ, có được không?”

Cẩm Trúc sững sờ, theo ngón tay thon dài kia nhìn qua, miệng giật giật “Công, công tử xin cứ tự nhiên...”

Gương mặt nửa bên giật giật, nửa bên xấu hổ, cái thứ đó ở Lê Sơn này cực kỳ phổ biến... Hắn muốn làm cái gì? Bộ dáng của mình thật có hình tượng như vậy sao? Công tử là đang nói đùa với hắn? Vì sao câu nói đùa này lại khiến cho người ta kinh hồn táng đảm như vậy?

Bóng đêm chậm rãi hạ xuống, khi Lâm Xuyên làm xong tất cả mọi chuyện, Tiểu cô nương hồng nhật kia đã dựa vào tảng đá lớn ngủ thiếp đi, lông mi rủ xuống, bị gió thổi lung lay.

Hắn cúi người, ôm nàng vào trong lòng, Cẩm Trúc nhắm mắt đi theo sau hai người, muốn nói lại thôi.

“Còn gì muốn nói?”

“Công tử, người xem thư, chẳng lẽ không có gì nghi vấn sao?”

“Tại sao phải có?”

Cẩm Trúc có chút xấu hổ sờ sờ đầu, nghĩ nghĩ, cuối cùng lại nói “Đó là.... Công tử thông minh như vậy, thấy việc nhỏ này đã liền hiểu được. Nhưng ta còn muốn nói với ngài một chuyện.... Vị cô nương này, sau này nhất định sẽ tuyệt sắc khuynh thành, hồng nhan họa thủy, xin công tử suy nghĩ kỹ.”

Lâm Xuyên nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, không nói gì cả, xoay người lướt qua cầu gỗ đi về phía trước.

Môi hắn mỉm cười bí ẩn trong sương mù, Cẩm Trúc không thấy rõ, cũng nhìn không hiểu. Thân lão bây giờ còn khó bảo toàn, hơi đâu mà đi nghiên cứu vị đại gia này muốn cái gì. Tốt nhất là nên trở về dọn dẹp một chút, đi đến trấn nhỏ xa xôi ở Nam Cương, vĩnh viễn không trở lại.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, Cẩm Trúc trấn an hoa cỏ của mình, đang muốn thừa lúc đêm tối trốn đi, đột nhiên trước mắt hạ xuống một đôi giày đen đi đêm, lão ngẩng đầu cảnh giác, thấy một gương mặt hiện ra, phút chốc giật mình, lập tức cười câu huề nói “Chủ nhân, sao người lại đến đây... Đêm đã tiến hành theo người phân phó... Ta không có...” Lời còn chưa nói hết đã thấy một tia sáng lạnh bỗng nhiên vạch xuống.

Thân hình thấp bé kia vô thanh vô thức rơi vào trong bụi cỏ.

Tiếng chim hót tràn đầy bi thương, hoa nở đương lúc tươi đẹp lại trông cô tịch mà lặng im.

Bầu trời dường như lại tắt mất một vì sao, Mặc Ngưng Sơ giật mình tỉnh giấc trong lòng Lâm Xuyên, đôi mắt nhấp nhem nhìn thế giới trong sương, còn có chút bản thân chưa tỉnh ngủ “Dã Sơn Sâm đại thúc đâu?”

“Ở trong ngực của người.”

Mặc Ngưng Sơ sững sờ xem xét trong áo, một cây sâm núi to lớn lại sáng bóng đang cắm ở đai lưng nàng, còn vừa mới được nhổ ra, rễ còn mang theo một chút bùn đất... Vì vậy, nàng chỉ còn biết há hốc mồm rơi lệ.

Làm ơn đi đại gia, hơn nửa đêm rồi, ngài có thể hay không đừng kể chuyện cười lạnh như vậy chứ...

Đường dài mệnh mang, Mặc Ngưng Sơ tự biết mình có phản kháng cũng không thành công, cũng lười giãy giụa, ở trong lòng Lâm Xuyên tìm vị trí thoải mái tiếp tục ngủ.

Trong mơ lại thấy một khung cảnh hoa đào tao nhã, từng cánh một rơi đầy rực rỡ, mà ở phía cuối đàng kia là một nam tử ngọc thụ lâm phong, tóc đen dài nhuộm một tầng ánh trắng, hần đứng đưa lưng về phía nàng, lạnh lùng cao quý.

Nàng nhìn rất lâu, cũng không nhìn rõ được gương mặt của hần. Nhưng hần lại như một hạt mầm bình thường được ươm trồng ngay từ lúc cuộc sống trùng sinh của nàng bắt đầu, luôn luôn xóa không mất, quên không được...

18. Chương 18: Xuất Phát Đi Bến Tàu

Lúc trở lại xe ngựa, Mặc Ngưng Sơ vừa thức dậy, nhìn cây sâm núi trắng trẻo mập mạp, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu, nàng thiện tâm nổi lên đặt tên cho nó là “Sâm sơn đại thúc”, giữ nó lại bên người để chuẩn bị từ từ ngược đãi.

Khi xe ngựa xuống Lê Sơn, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, không khí ban mai trong trẻo hơi se lạnh, đường phố Lê Thành còn khá là vắng vẻ.

Móng ngựa vang trên đường, thẳng đến hướng bắc, Mặc Ngưng Sơ lặng lẽ nhìn ra bên ngoài “Đây là đường đi đến bến tàu?”

Lâm Xuyên đang tựa nửa người vào giường êm khép hờ mắt suy nghĩ, gương mặt trong ánh sáng mờ ảo xinh đẹp lạ thường, giống như một bức họa được tỉ mỉ vẽ nên, hần ngẩng đầu thờ ơ nhìn thoáng qua “Đi theo đường thủy, chậm nhất sáu ngày là có thể đến nơi người muốn.”

“Hoa Điền Bắc?” Trong mắt Mặc Ngưng Sơ lấp lánh.

Hần nhìn nàng, hơi nhếch môi.

“Ừ.” Lạnh nhạt trả lời.

Mặc Ngưng Sơ kê sát mặt hần “Ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

Lông mi hần khẽ nhúc nhích.

“Ngày đó, làm sao người đuổi đi được những gia đình đeo bám đó?”

Những người Tể tướng phủ khó chơi muốn chết, hiện tại nàng chạy trốn, vậy mà bọn họ không có ồn ào bắt nàng trở về, cũng không thấy không khí khẩn trương, thật là kỳ.

“Không biết”. Vẫn lạnh nhạt như cũ.

Nàng dựa sát một chút, suy nghĩ, hỏi “Lâm Xuyên, tâm tình của người không tốt hả?”

Không trả lời.

Đây là lần đầu tiên nàng gọi tên hần, mềm mại tựa gạo nếp, nhưng một khắc kia khi nghe đến ba từ Hoa Điền Bắc nàng mặt mày tươi cười rạng rỡ đến cực kỳ chói mắt, thật khiến hần muốn vươn tay bóp nát cái mặt đó đi.

Mặc Ngưng Sơ còn muốn hỏi gì nữa nhưng xe ngựa đã dừng lại.

Thường Tự giữ chặt dây cương, cúi đầu mở màn lên, gió sông mang theo hơi nước ào ạt thổi tới khiến cho không khí có phần ẩm thấp, chờ đợi bọn họ ở bến tàu hiển nhiên là một chiếc thuyền hoa.

Thân thuyền tinh xảo đẹp không sao tả hết, một loạt đèn lưu ly treo nạm trên thuyền, mái thuyền cong lung linh, giống như một tòa đền nhỏ. Nhưng khác các thuyền nhỏ khác là nó có cái đầu rất lớn, boong

thuyền đến đuôi thuyền đều có những người làm khỏe mạnh, càng giống như một con thuyền lớn hơn. Có hai người chèo thuyền cung kính đứng trên bờ, khẩn trương chờ đợi đã lâu.

Mặc Ngưng Sơ ngẩng thuyền đến ngơ ngẩn một chút, Lâm Xuyên đã xoay người xuống xe ngựa, sau đó tóm lấy cổ nàng, kéo nàng ra như xách một con gà, động tác có chút thô lỗ, đầu gối nàng đụng vào cang xe đau vô cùng “Người, người cổ ý.”

Lâm Xuyên chau mày, tay vòng qua eo nàng, ôm nàng vào trong lòng, không nói một lời liền kéo nàng đi thẳng lên cầu thang ở boong tàu.

Mặc Ngưng Sơ đáng thương xoa đầu gối, ngẩng đầu nhìn mặt hắn vẫn lạnh lùng như cũ nhìn chăm chú vào một hướng, vì vậy nàng cũng hướng theo tầm mắt hắn nhìn đến, Thường Tự cũng đã phát hiện, từ boong tàu nhảy xuống, rút dao ra, cắt ra tiếng nói lạnh lẽo với một cái bóng mờ ở góc “Ai ở đó?”

Vì thế, một bóng dáng nhúc nhích trốn sau đồng đá ở bên tàu đành từ từ chậm rãi bước đến bờ sông.

19. Chương 19: Bể Nguyệt Tu Hoa

Bóng người từ từ xuất hiện, mọi người sửng sốt, người trước tiên phản ứng kịch liệt chính là cái người đang bị kẹp trong cánh tay kia - Mặc Ngưng Sơ, gương mặt nàng thất sắc, lớn tiếng la lên “Tiểu Mỹ.”

Lông mày của Lâm Xuyên khẽ nhúc nhích, trong đáy mắt hắn là một quả cầu vĩ đại tròn trịa đầy đặn, cảm có ba ngón, trên mặt người đó lơ mơ có thể thấy được mũi và mắt. Y phục mặc trên người là một miếng vải rộng, tóc búi qua hai bên như nha hoàn, trên đầu cài nơ con bướm cùng cái nơ con bướm ngu xuẩn trên củ sâm núi kia mặc dù thất khác nhau nhưng lại giống nhau đến kỳ lạ, nhìn là biết từ tay một người làm ra. Nhìn lại bộ dáng kinh hoàng của kẻ lừa đảo, hắn có thể lơ mơ đoán ra thân phận của “nữ nhân” bên dưới.

Tiểu Mỹ? Nếu có thể, cũng có thể gọi là một con heo bể nguyệt tu hoa. =))

Mặc Ngưng Sơ giãy dụa trong vòng tay của Lâm Xuyên, gian nan ngẩng đầu nhìn “Tiểu Mỹ, sao ngươi lại tới đây? Là bọn họ kêu ngươi tới bắt ta về sao? Hay là vì ta nên ngươi bị ức hiếp?”

Đúng vậy, Tiểu Mỹ chính là tiểu tỷ nữ như hình với bóng với nàng.

Tuy nhiên cái tên này là lúc nàng hai tuổi, Mặc Ngưng Sơ đã đặt cho. Lúc đó nàng không có béo như vậy, vẫn còn có thể nhận ra gương mặt linh động. Vì Tiểu Mỹ trời sinh tàn tật, tính cách hướng nội, luôn bị người khác ức hiếp. Mặc Ngưng Sơ lợi dụng chữ “Mỹ” để cho nàng đi theo đường mỹ mạo. Nhưng chuyện mập ra thành như vậy, giống như còn bé mơ màng bị chìm trong nước lủ, theo Mặc Ngưng Sơ nói, có thể mập lên như vậy cũng là một loại tài năng. Tiểu Mỹ là cô nhi mà phủ Tể tướng nhặt được, Mặc Ngưng Sơ yêu thương nàng như tỷ muội, hiện tại trốn khỏi phủ Tể tướng cũng là vì bất đắc dĩ, dưới tình thế cấp bách nên đành phải để nàng ở lại. Vốn định đợi khi nào yên ổn rồi về đón nàng, cũng không nghĩ đến, nàng lại theo tới đây.

Tiểu Mỹ ra sức lắc đầu, nhìn chủ tử nhà mình bị người ta dẫn theo như vậy, trong mắt lo lắng, nhưng Thường Tự đứng trước mặt đầy sát khí, nàng run rẩy khoanh chân múa tay.

“Nàng bị cầm?” Lâm Xuyên nheo mắt lại một chút, nhìn lại đứa nhỏ đang ở trong tay mình “Nàng đang nói á ngữ? Người dạy?” (Á ngữ: là ra dấu tay, ngôn ngữ giành cho người câm.)

Mặc Ngưng Sơ như bị sét đánh, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt. Không có mấy ai trong ánh mắt đầu tiên là có thể nhìn ra chỗ Tiểu Mỹ bị tàn tật, mà á ngữ ở thời đại này không hề thông dụng, hắn một câu đã có thể nói đúng phương thức trao đổi là do nàng dạy, rõ ràng là không có ai có thể biết được.

Hu hu, gặp phải đối thủ... Chẳng lẽ nàng bại lộ nhiều tài năng như vậy trước mặt hắn sao?

“Nàng đang nói gì?” Lâm Xuyên thản nhiên hỏi.

Mặc Ngưng Sơ bối rối trả lời “Người đoán đi?”

“....”

Bị trừng mắt nhìn trân trân rồi...

Mặc Ngưng Sơ gạt nước mắt nói “Nàng nói, nàng biết ta muốn đi Hoa Điền Bắc, lúc ta trốn đi, nàng cũng đã một mực ở bến tàu chờ ta.” Dừng một chút, lại bổ sung thêm “Nàng là tỳ nữ của phủ Tể tướng giống như ta, chúng ta cùng nhau lớn lên, cảm tình rất tốt, bây giờ đến tiền đưa, không có ác ý, các người đừng làm nàng bị thương.”

Lân Xuyên nhìn nàng một cái, khoe miệng nở một nụ cười quỷ dị “Vậy người muốn mang theo nàng lên đường hay không?”

Mặc Ngưng Sơ chớp mắt mấy cái, tinh thần tỉnh táo “Có thể không?”

Lân Xuyên hướng phía dưới vẫy tay, Thường Tự lĩnh mệnh, rút đao về, làm một chữ “Thỉnh” với Tiểu Mỹ.

Nhìn Tiểu Mỹ vất vả lên thuyền hoa, an toàn đứng trên tàu, Mặc Ngưng Sơ cảm động tột đỉnh, thở dài một hơi nhẹ nhõm, khẽ nói với Lân Xuyên “.... Cảm ơn người.”

Hắn không trả lời, đột nhiên cười lạnh lùng: “Sau này nàng đến hầu hạ người ăn uống hàng ngày, ta sẽ kêu Thường Tự an bài nơi ở cho nàng, trong thời gian này ta nói gì người đều phải nghe, nếu người dám cãi lại, giờ trò thông minh lém lỉnh, ta sẽ ném nàng xuống cho cá ăn...Tự người cân nhắc.”

“.....”

Mặc Ngưng Sơ trợn mắt há hốc.

Quá... Quá độc ác mà! Vừa rồi ai đó còn muốn nói lời cảm tạ với nam nhân lòng dạ rắn rết chứ?

Lân Xuyên dường như nở nụ cười, liền dẫn theo nàng đi vào phòng đã an trí xong, cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, nhốt nàng đang phản kháng yếu ớt vào bên trong.

20. Chương 20: Cởi Quần Áo?

Phòng rộng lại sáng.

Nhưng tâm tình Mặc Ngưng Sơ thì không thể nào sáng nổi, màn lụa nền đỏ, chính giữa còn có một cái giường lớn có thể cho hai người tùy tiện lăn lộn, nhìn thế nào cũng cảm thấy đây là một hiện trường đầy mờ ám.

Quay đầu lại, nàng kinh hãi từ trên ghế thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Người, người, người, người đang làm gì vậy?”

Lân Xuyên quay đầu lại nhìn nàng, ngón tay tạm dừng tại ngực, cởi áo khoác xuống trên người hắn chỉ còn mặc áo trong đơn bạc, cổ áo rộng lộ ra da thịt gồ gồ của hắn, xương quai xanh sáng bóng, gờ cây bạch ngọc trầm xuống, để cho toàn bộ tóc đen rủ xuống trên vai, thấy nàng run rẩy không nói nên lời, hắn nhíu mày, kéo nàng đến trước mặt mình, thản nhiên ra lệnh. “Giúp ta cởi áo.”

“Tại sao lại là ta? Tại sao ta phải giúp người cởi áo? Dựa vào cái gì mà người bắt ta cởi áo cho người?”

Lân Xuyên nghiêm mặt, từ từ nói ra 2 chữ “.... Tiểu Mỹ.”

Mặc Ngưng Sơ cúi đầu rưng rưng “Ta sai rồi”

Phúc hắc nam, lòng dạ hẹp hòi, đề tiện bỉ ổi, hỗn đản, hạ lưu!

Nhưng chỉ là thâm oán mấy câu, cũng không thoát khỏi vận mệnh phải làm người hầu hạ.

Nàng bĩu môi kéo vạt áo của Lân Xuyên, vải gấm trơn mềm mát rượi, được may bằng tơ tằm tốt nhất, hình vẽ thêu tại cổ tay áo trông rất sống động, giá trị của nó thì khỏi bàn.

Mặc Ngưng Sơ đoán không được thân phận của hắn, quần áo của hắn như của một quý công tử, tài năng hơn người, xuất chúng, lại gian ác khiến người ta run sợ.

Võ công cao cường, vung tay một cái là có thể khiến nàng hồn phi phách tán. Có tiền có thế, nàng lớn lên từ kinh đô, cũng rất ít khi gặp được thuyền hoa đẹp như vậy.

Như vậy có phải là lên nhầm thuyền giặc hay không?

Quả thực là nhảy ra một cái hố lửa, lại nhảy vào một cái hố lửa khác...

Mặc Ngưng Sơ bối rối kéo ra những mảnh vải trên người hắn, đột nhiên bị một bàn tay nắm chặt, trên đỉnh đầu có một âm thanh khàn khàn nguy hiểm “Đừng có sờ lung tung.”

Nàng sửng sốt, mới phát hiện ra y phục của Lâm Xuyên đã bị nàng làm cho lộn xộn thành một đoàn, thân thể tao nhã cường tráng đã lộ rõ ra ngoài, kết hợp với mùi đàn hương nồng nàn hấp dẫn đến trí mạng.

.... Đẹp đến mức khiến người khác muốn phạm tội nha....

Mặc Ngưng Sơ quay đầu lặng lẽ rơi lệ, phát hiện ra trong tay mình còn cầm một sợi dây dài dài, nhìn lại theo sợi dây, lại phát hiện ra sợi dây khả nghi kia một đầu đang nằm trên lưng của hắn, chỉ cần kéo ra một chút, là có thể làm cho cái quần trắng kia tụt xuống. Trong phút chốc nàng kinh hãi, lập tức không cởi nữa, gắt gao quần lại, không dám mở mắt “Người, người đừng như vậy mà.”

Không khí khiến người ta hít thở không thở.

Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy trước mặt đầy áp bức, khiến nàng khấn nguyện lùi về sau. Nhưng chỉ lui lại được mấy bước đã lao đảo đến cuối phòng, phía sau lưng là vách phòng, làm cho nàng không còn đường lui.

Hơi thở ấm áp bao vây lấy nàng, cúi người hài hước trêu chọc nàng. Mặc Ngưng Sơ nhắm chặt hai mắt không dám nhìn đến gương mặt hiện giờ của hắn, một đôi môi mỏng ướm át dán ở bên tai nàng, âm thanh đầy dịu dàng sinh động “..... Tiểu Đào Tử, người nói cho ta biết, đừng như thế nào?”

21. Chương 21: Tiểu Đào Tử, Nam Nhân Ai Cũng Đều Nguy Hiểm

Đừng thế nào???

Aaaaaaaa! Chính là đừng có như vậy đó.

Tay Mặc Ngưng Sơ muốn đẩy nam nhân đang dựa sát vào mình ra, ngón tay không thể tránh khỏi tiếp xúc với da thịt hắn, rõ ràng là lạnh như nước, nhưng nàng lại như bị bóng mạnh mẽ rứt tay lại “Người tránh ra...”

Tiếng nói nhỏ như muỗi kêu nên trực tiếp bị bỏ qua. Ngón tay thon dài kia trượt đến sau lưng nàng, khẽ ôm nhẹ liền đem nàng kéo vào lòng mình. Cách một lớp áo mỏng, nhiệt độ cơ thể của hắn không chút khách khí bao trùm toàn thân nàng, ép bức khiếp người. Mà con thuyền lại đang lắc lư nhẹ nhàng làm ọi thứ có vẻ mê ly hấp dẫn, bên ngoài cửa sổ, mặt trời phía cuối chân trời từ từ mọc lên chiếu ra những tia nắng sớm mai, hòa chung với ánh nến, ánh lên cơ thể trần của hắn làm tăng thêm phần dụ hoặc mê người.

Nàng còn chưa kịp kinh hoảng, đã bị hắn ôm ngang eo bế lên, để xương quai xanh của nàng chạm vào môi hắn, nhẹ nhàng cắn cổ nàng, bá đạo mút mạnh vào. Mặc Ngưng Sơ nổi gai ốc, liều mạng vùng vẫy “Người không biết xấu hổ.”

Lâm Xuyên nở nụ cười, khoe môi gợi lên từ gương mặt xinh đẹp của hắn rất chói mắt, lông mi dày run rẩy như cánh bướm, dễ dàng đem tay nàng buột chặt sau lưng, một cánh tay kia quần chặt eo nàng, một nụ hôn ẩm ướt hôn rơi vào cổ áo hỗn độn của nàng. “Tiểu Đào Tử, nam nhân ai cũng nguy hiểm hết, người đã cùng ta vào gian phòng này, lại giúp ta cởi y phục, người thông minh như vậy, chẳng lẽ không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Mặc Ngưng Sơ ngớ ra, hiển nhiên là bị lý do hợp lý vô liêm sỉ như vậy làm kinh hoàng rồi, cho đến khi cảm giác trên ngực mát lạnh, phát hiện ra đã thú trước mắt này đang dùng cái môi xinh đẹp của hắn kéo vạt áo của nàng ra, mới hoàn hồn trở lại, giọng run run chỉ trích, “Là người kiên quyết kéo ta vào đây. Là người bắt ta cởi y phục người. Đều là tại người. Ta với người không thù không oán, tại sao người lại muốn làm như vậy với ta? Người muốn động dục thì đi tìm đại hắc khuyển nhà các người đi. Tên hỗn đản này buông ta ra.” Nhưng nụ hôn của Lâm Xuyên không ngừng lại hôn lên ngực của nàng, nàng bị dọa khóc thành tiếng, một bên vịn vịn, một bên lớn tiếng kêu ra ngoài cửa “Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ, cứu ta...”

Chào đón nàng lại là một nụ hôn hung mãnh, đem nửa câu nói phía sau của nàng nuốt vào trong bụng.

Đường như ngoài cửa có động tĩnh, nhưng trong nháy mắt lại yên tĩnh trở lại, chỉ có hơi thở hỗn loạn, còn có gió sông thổi hiu hiu, tiếng sóng nhẹ vỗ. Thuyền hoa đã rời bến, ngoài cửa sổ là con sông Sơn Xuyên mênh mông bát ngát, thuyền rất vững vàng lướt nhẹ trên sóng.

Mặc Ngưng Sơ mở to mắt kinh ngạc, trong đầu ong một tiếng làm mất đi tất cả chức năng.

Lông mi hấn gần trong gang tấc khẽ lướt qua khiến người mất hồn, bị ôm đè trên tường như thế này thật khó chịu, sợi tóc của hấn rơi xuống hõm vai nàng, khiến cho da nàng bắt đầu run rẩy.

Mặc Ngưng Sơ muốn há miệng để thở, nhưng đối lấy là cái lưỡi đối phương len vào thăm dò, cứ như rắn mà quần quanh trong miệng nàng, khiến nàng không thở nổi, áp bức toàn bộ thân thể nàng nóng lên như có ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt.

22. Chương 22: Người Sử Dụng Ảo Thuật Với Ta

Môi bị đè ngẫu nhiên, hơi trở trên ngực hấn truyền qua lớp áo mỏng xóc xếch, tỏa vào trên làn da run rẩy của Mặc Ngưng Sơ.

Gương mặt xa hoa của Lâm Xuyên đè nặng lên nàng, nàng nhìn rõ lông mi dày của hấn run rẩy theo hô hấp, mà bàn tay đang nắm eo nàng đang từ từ mò lên, bắt đầu tháo bỏ lớp áo mỏng đang buộc trên người nàng.

Ngón tay lạnh lẽo làm cho người ta hoảng sợ, Mặc Ngưng Sơ hoàn hồn trong phút chốc, vùng vẫy kịch liệt, lúc bị hạ xuống, thân thể đang bị ôm của nàng chỉ thấy hoa mắt, tơ lụa bay lung tung, lưng chạm vào tấm chăn mềm mại. Sức lực hấn rất mạnh, dường như là ném nàng lên giường lớn, hơi thở bao quanh nàng vẫn tao nhã cao quý như cũ, trong giờ phút này đường cong duyên dáng của thân hình trắng kiện của hấn lại càng thêm nguy hiểm.

Mắt thấy hấn muốn cúi người đè sát nàng, Mặc Ngưng Sơ nhanh chóng rút ra sâm sơn đại thúc, đánh vào đầu hấn, Lâm Xuyên hơi nghiêng qua, sâm sơn đại thúc bị trật, còn bị kẻ địch cướp đi, bị quăng vào góc tường một cách thô lỗ.

Mặc Ngưng Sơ hoảng hốt, rút ra một túi giấy ở bên hông, lấy tay áo bịt mũi miệng lại, dùng lực tung cái túi giấy ra, vài cây huyền sắc bách hợp có lông đuôi ngũ sắc bay ra, đây là hàng mẫu tại Lê Sơn mà nàng đã trộm, vốn định mang về nghiên cứu, nhưng lúc này chỉ đành đem ra phòng thân, ngăn không cho con sói đói trước mặt này ăn mất....

Lâm Xuyên hơi ngừng lại, Mặc Ngưng Sơ đã lui về góc tường, nhìn vào đôi mắt đẹp khiến người ta khó thở kia, một lần lại một lần nói “Người hiện tại đã ngủ thiếp đi... Ngủ thiếp đi...”

Hấn thật sự không còn nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn nàng, mắt sụp xuống, nhìn không thấy ánh mắt. Tuy là Mặc Ngưng Sơ chưa bao giờ nghi ngờ năng lực của mình, nhưng nàng vẫn cảm giác được sức ép chung quanh mình từ từ tăng lên. Lời nói ra miệng càng ngày càng nhỏ, nhiệt độ trong phòng lại như bị đóng băng khiến nàng run rẩy không thôi.

Hương vị ngọt ngào của huyền sắc bách hợp lan tỏa trong không gian, cuối cùng nam nhân kia cũng ngã xuống giường.

Tóc đen trải ra như một đóa hoa sen màu đen, khuôn mặt tinh xảo mịn màng nằm nghiêng trên chiếc giường gấm, hai mắt nhắm lại, hơi thở đều đặn.

Mặc Ngưng Sơ vẫn chưa hết sợ hãi, còn chưa tin được mình đã dễ dàng giải quyết được hấn, tay áo hồng vẫn che ở giữa mũi như cũ, ho nhẹ hai tiếng, thấp giọng gọi hấn “Lâm Xuyên?”

Hấn không phản ứng, nàng vẫn lo lắng vươn ngón tay ra, thử chọc chọc vào mặt hấn, da hấn mịn màng bóng loáng như tia nắng ban mai. Mà hấn hiện tại lại như một đứa trẻ đang ngủ say, không có chút kháng cự.

Rốt cục Mặc Ngưng Sơ thở phào nhẹ nhõm, phát hiện ra mình thế nhưng sợ đến người đầy mồ hôi, lòng bàn chân bủn rủn, ướt đẫm mồ hôi bò xuống giường, đang muốn tìm biện pháp ra khỏi phòng. Bỗng nhiên

cổ tay bị một sức mạnh lạnh lẽo xiềng lại, nàng cả kinh, thân thể đã bay lên không, một lần nữa hạ cánh an toàn trên giường lớn.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, nghênh đón nàng lại chính là gương mặt không khác gì ác ma của nam nhân kia, đôi mắt hắc như ngọc đen đang mở to, ngón tay bóp cầm nàng đau đến muốn khóc.

“Người thế nhưng dám sử dụng ảo thuật với ta, hả?” Lâm Xuyên cất cao giọng khiến người ta rùng mình, hàn quan sát nàng từ trên cao, gần từng chữ “Người cho rằng, ảo thuật như vậy có thể khống chế ta? Người cho rằng, ta thật sự ngủ thiếp đi?”

23. Chương 23: Người Khiến Người Khóc Là Ai?

Mặc Ngưng Sơ hồi hộp trong lòng, hơi thở nam nhân bao trùm nàng chặt chẽ, ánh mắt hắc sắc như dao, làm cho nàng kinh hãi.

Nhưng tại sao hắc lại không bị hôn mê chút nào.

Tâm lý hoảng loạn vụn vặt vài cái, không đẩy được người ra, ngược lại còn bị hắc dựa vào ngày càng gần.

Lâm Xuyên từ từ cúi người, đôi môi trơn bóng vì nụ hôn khi nãy áp vào vành tai nàng, hơi thở lạnh lẽo thổi vào lỗ tai nàng “.... Tiểu Đào Tử, người thật là một kẻ lừa đảo gian xảo.”

Mặc Ngưng Sơ nhất thời không hiểu được ngụ ý của hắc, ngỡ ngàng nhìn ngón tay trắng nõn của hắc đang đưa về phía mình, bỗng nhiên, ngón tay kia như có ma lực, chỉ đưa qua đưa lại ngay trước mắt nàng một cái, nàng kinh ngạc phát hiện ra mình đã không thể nhúc nhích.

Trong không khí thoang thoảng một mùi hương ngọt ngào, nàng cả kinh, thẩm nghĩ không xong rồi.

Này rõ ràng là hương vị khi nãy của Huyền sắc bách hợp, đầu ngón tay Lâm Xuyên lại chạm vào phấn hoa, trả về cho nàng toàn bộ trạng thái lúc nãy của hắc.

Mặc Ngưng Sơ chỉ thấy được cảnh sắc xung quanh hỗn loạn uốn lượn, ý thức mất dần, chỉ còn tiếng nói của người kia ở trên đầu như mộng ảo “Hiện tại nói cho ta biết, người trong ảo cảnh làm cho người khóc khi nãy là ai?”

Là ai?

.... Là ai?

Mặc Ngưng Sơ muốn im lặng không lên tiếng, nhưng miệng như không còn chịu sự điều khiển của chính mình, lập tức khẽ mấp máy.

Nàng muốn nghe rõ nội dung của mình nói, nhưng lỗ tai đã mù tịt, càng ráng sức càng đau đầu, mà sức mạnh đang kiểm chế nàng dường như bởi vì câu trả lời của nàng mà đột nhiên tăng mạnh. Tức giận pha trộn vào nhau cơ hồ như muốn bóp nát cổ tay nàng.

Cuối cùng Mặc Ngưng Sơ không chịu được, ngắt đi

Thuyền hoa phiêu lãng trên sông lướt đi trong gió.

Trên hành lang thuyền, Thường Tự đang phiền não làm sao để chế ngự cái thân mập mạp kia. Vừa rồi tiếng kêu cứu của nữ tử kia trong phòng chủ tử truyền ra, con bé mập này liền liều lĩnh xông vào, hắc hao phí sức mạnh mới lôi được nàng đến nơi đây. Tuy nàng là nữ nhân, nhưng lại rất mạnh, mạnh mẽ xông tới quả thực có thể đem vách tường đập nát. Nhưng nàng là do chủ tử dẫn dụ đến, nếu không được cho phép thì không thể làm nàng bị thương.

Cho dù uy hiếp nàng, nàng cũng không ngừng khoa chân múa tay dữ dội làm người ta xem không hiểu gì cả, không cách nào trao đổi.

Vì thế cục diện kẹt cứng từ nãy đến giờ làm cho người ta rất ư là bế tắc.

Đang định dùng thủ đoạn sau cùng là bỏ vào sau gáy cho nàng hôn mê, bỗng nhiên, một tiếng động đập cửa phát ra, chưa kịp phản ứng đã cảm nhận được một luồng khí hắc ám bức nhân mãnh liệt. Nhìn về phía sau, một nam tử cõi trần, như ma quỷ từ từ đi đến, trong vòng tay còn có một hình ảnh nhỏ bé gấm hồng đang bay bay trong gió.

Thường Tự sững sốt, cúi đầu xuống nói “Gia.”

Tiểu Mỹ vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm người đang nằm trong lòng Lâm Xuyên, muốn tiến lên cướp lấy. Nhưng khí thế đối phương quá bức người, chỉ là nhìn thôi cũng khiến hai chân như bị đóng đinh, hoàn toàn không thể cử động.

Bầu trời đã sáng hẳn, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, nhuộm đỏ cả nước sông đang cuộn cuộn chảy. Nhưng trên thuyền như cách ly ánh sáng thế gian, chỉ còn lại trầm mặc mà nặng nề không khí.

Thường Tự biết, lúc chủ tử cực kỳ tức giận sẽ có biểu hiện như vậy, mà lúc này, tuyệt đối không thể trên chộc hân, nếu có gì sơ suất, tất cả người trên thuyền này không chừng đều phải chết.

Lâm Xuyên bặm môi, dừng lại trước mặt Tiểu Mỹ.

24. Chương 24: Lâm Mỹ Nhân Tức Giận 1

Trước mắt Tiểu Mỹ nhoáng một cái, Mặc Ngưng Sơ đã ngủ mê man nằm trong lòng nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia hơi tái xanh, lông mi khép lại, thân thể mệt mỏi, không còn sinh khí.

Lâm Xuyên mấp máy môi, cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái, lập tức xoay người đi về hướng phòng mình.

Không khí lạnh lùng như thế này người mù cũng có thể nhìn ra, dấu vết rõ ràng trên cổ Mặc Ngưng Sơ và chủ tử để nửa thân trần như vậy, nhìn vào đều khiến người ta nghĩ ngợi.... chỉ là hiện tại không ai dám hỏi, ai cũng không muốn làm vật hy sinh vô tội.

Nhìn thân hình anh tuấn kia biến mất trong tầm mắt, Thường Tự mới quay đầu lại nói với bé mập đang ôm quả đào hồng kia “Đưa nàng về phòng của người trước đi.” Dừng một chút “Trừ phi, người không ngại người và nàng bị gia vứt xuống thuyền cho cá ăn.”

Tiểu Mỹ lúc này mới giật mình tỉnh lại, thận trọng ôm Mặc Ngưng Sơ vào trong ngực.

Đôi mắt to vẫn không quên nhìn chăm chăm vào hướng Thường Tự rời đi, đặc biệt đề phòng, tâm lý bảo vệ chủ rất rõ ràng.

Thường Tự thở dài bất đắc dĩ, chỉ có trời mới biết chủ tử muốn làm cái gì. Chuyện quan trọng không chịu giải quyết, lại đi lãng phí thời gian với nữ nhân này. Nếu có gì xảy ra ngoài ý muốn, tội nhân không thể tha thứ lại là mình.

Nhưng tính khí chủ tử kỳ quái, ai có thể thay đổi được? Nếu như có thể thay đổi được, chủ tử trước cũng sẽ không sử dụng điều kiện để trói buộc chủ tử, nhốt ngài ở vị trí cao đó.

Lắc đầu, nội tâm Thường Tự băn khoăn dẫn Tiểu Mỹ đến một phòng dưới khoang thuyền, lại phái hai ảnh vệ trông giữ, thân phận các nàng đã xác định, tuy nhiên không thể thiếu cảnh giác, an toàn của chủ tử là trên hết.

Vài ngày nữa là có thể đến Hoa Điền Bắc, chỉ cần bỏ lại nữ tử này ở Hoa Điền Bắc, nắm chặt cơ hội khuyến can chủ tử hồi kinh, sử dụng tất cả những liên quan, tóm lại là sẽ có biện pháp.

Vì thế khi Mặc Ngưng Sơ tỉnh dậy, nhìn thấy gương mặt phồng to gấp đôi của Tiểu Mỹ.

Nàng kinh hồn không nhúc nhích nổi thân thể, đem lời nói thiếu chút nữa thốt lên “Một miếng bánh thật to!” nuốt lại vào bụng, đã thương tự ái của người khác là không tốt, chưa nói đến đây lại là mình tiểu tỷ nữ bị lệch khỏi con đường làm đẹp mình hướng cho.

Tiểu Mỹ giúp nàng kê cao gối, lót lưng, lại giúp nàng đắp chăn.

Tuy chỉ có mấy ngày không gặp, nhưng được hầu hạ như vậy làm cho Mặc Ngưng Sơ hạnh phúc rất nhiều. Quả thực như cách ba thu, nhớ nhung vô vàn. Tay ôm lấy cổ Tiểu Mỹ cọ đầu vào, lại sờ sờ cái mặt thịt của nàng, cuối cùng ôm toàn thân bày tỏ thân thiết.

“Tiểu Mỹ, tại sao ta ở trong này?” Nàng nhìn xung quanh phòng, còn có sàn nhà đang lay nhẹ. “Chúng ta còn ở trên thuyền hả?”

Tiểu Mỹ gật đầu có chút lo lắng.

Mặc Ngưng Sơ suy nghĩ hơn nửa ngày, mới miễn cưỡng nhớ lại tất cả mọi chuyện. Chỉ nhớ rõ lúc cuối cùng đôi mắt đen thâm sâu của Lâm Xuyên giận dữ, nhưng nàng lại không nhớ ra rốt cuộc nàng đã nói cái gì.

25. Chương 25: Lâm Mỹ Nhân Tức Giận 2

Tuy là không nhớ nổi, nhưng mà, chuyện mình không bị ăn làm cho Mặc Ngưng Sơ rất vui vẻ.

Kéo cánh tay Tiểu Mỹ, sau đó nghiêng đầu nghĩ cách: “Phải làm sao để đối phó hần?”

Đây là sông lớn, cho dù mình biết bơi, sợ là thể trọng của Tiểu Mỹ cũng không thể bơi được. Khẳng định là Lâm Xuyên nghĩ đến điểm này nên mới lừa gạt dùng Tiểu Mỹ để uy hiếp mà. Đúng là quá gian xảo, quá không biết xấu hổ.

Đang trầm oán, đột nhiên, cửa mở ra.

Thường Tự bưng một mâm rau xanh và cháo trắng đến, gật đầu với Mặc Ngưng Sơ. ” Vất vả cả buổi tối rồi. Đây là thức ăn gia phân phó mang đến.”

Mặc Ngưng Sơ bĩu môi, cảm thấy mình cũng đang đói bụng, muốn kêu Tiểu Mỹ bưng lại, không cẩn thận nhìn thấy ánh mắt đầy khí phách của Tiểu Mỹ, chính là đang nhìn chằm chằm Thường Tự. Mắt nàng sáng lên, khoa tay múa chân nói với Tiểu Mỹ: Tiểu Mỹ, người cảm thấy người này thế nào?

Tiểu Mỹ đang dùng ánh mắt cảnh giác cao độ nhìn động tác của Thường Tự, khí thế đối địch đang ngùn ngụt lại bị Mặc Ngưng Sơ gọi lại, không khỏi có chút ngỡ ra – Người này sao? Ban đầu ngăn cản nàng đi vào phòng cứu người, bây giờ còn ngược đãi tiểu thư chỉ cho ăn cháo trắng rau xanh – Thật sự không có hình tượng gì cả. Tiểu Mỹ lắc đầu khẳng định.

Mặc Ngưng Sơ lại khoa tay múa chân: Người nói người không biết?

Dừng một chút: Uhm, không biết thực ra cũng là rất bình thường.

Tiểu Mỹ rối rắm, đang muốn dùng thủ ngữ để ngăn chặn lại dự cảm không tốt cho cái đề tài sai lầm này, Mặc Ngưng Sơ đã híp mắt lại đem mục tiêu chuyển sang Thường Tự, hần đang bày đồ ăn lên bàn. Tuy là người luyện võ, nhưng cứ chỉ lại tinh tế tao nhã, bộ dáng của nam nhân này thật là không tệ, thấy rõ bắp thịt căng cứng dưới lớp vải quần áo, lại thêm chính khí trên trán, rõ ràng không phải là một nam nhân ham ăn biếng làm.

Mặc dù hần đã có một người chủ phúc hắc đáng ghét, hơn nữa nhìn ra được hần trung thành hết mực như loài chó. Chỉ là rơi vào tình yêu chủ tớ bị ngăn cấm, ngược luyện tình thâm như vậy nhất định là hết sức cực khổ. Hiện tại hai người đang chiến tranh lạnh, vừa đúng lúc có cơ hội có thể chen vào.

Thường Tự bày đồ ăn xong, lại cúi đầu xuống, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt Mặc Ngưng Sơ tỏa sáng, cảm thấy da đầu run lên, tay chân lạnh ngắt, nhanh chóng lao ra khỏi phòng, chạy mất dép.

Cửa gỗ Lê Hoa bị đóng ầm lại, loáng thoáng nghe được tiếng khóa cửa.

Lúc trong phòng trở về yên tĩnh, Mặc Ngưng Sơ quay đầu cười hì hì nói “..... Tiểu Mỹ à...”

Người... Người muốn làm gì? Tiểu Mỹ run rẩy rụt lùi về phía sau.

“Đi, quyến rũ người kia.” Nàng chọc chọc vào tiểu tỷ nữ kiên bảo tiêu bên cạnh - Tiểu Mỹ cô nương: “Đi, nhào vào hần, đè hần, bầm hần, câu dẫn hần. Sau đó để cho chủ của hần vỗ ngực tức tối.”

Tiểu Mỹ kinh hãi mãnh liệt lắc đầu, đang muốn khua tay múa chân giải thích, lại bị Mặc Ngưng Sơ nghiêm mặt ngăn cản: Tiểu Mỹ, ta hiểu mà, người đây là thẹn thùng không nói nên lời, tiểu thư ta nhất định giúp người. Tuy là nam nhân này yêu thích long dương chi hảo*, nhưng khi uốn thẳng hẳn lại, cũng là một cực phẩm. Yên tâm! Tiểu thư không để người chịu oan khuất đâu. (Long dương chi hảo: yêu thích đàn ông.)

“.....” Tiểu Mỹ lệ rơi đầy mặt

26. Chương 26: Lân Mỹ Nhân Tức Giận 3

Sự thật chứng minh, xung quanh thuyền hoa, nhiệt độ lạnh lẽo bao phủ khắp nơi, không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.

Bắt đầu từ ngày đó, tâm tình của Lân Xuyên dường như không có tốt lên, trực tiếp bắt Mặc Ngưng Sơ nhỏ bé từ trong phòng ra ngoài, lấy dây thừng cột ngang eo nàng ở cột buồm phía cuối mạn thuyền phơi nắng gió, giống như đối đãi với súc vật. Mà hẳn thường đứng cao cao ở trên ban công thuyền hoa, dùng con mắt bốn cột từ trên cao lườm nàng.

Mặt không chút thay đổi, lạnh lẽo dọa người.

Đáng tiếc tâm lý Mặc Ngưng Sơ vẫn tốt, cho dù bị buộc lại, nàng vẫn tràn trề sức sống, phơi nắng mặt trời, lấy dây lụa trên tóc mình xuống xếp thành đủ loại hoa bướm màu sắc, hoàn toàn không biết đôi mắt đen kia đang lặng yên quan sát mình, âm u không rõ cảm xúc.

Nhưng Mặc Ngưng Sơ không phát hiện, không có nghĩa là người khác không phát hiện, đôi mắt đen giận dữ kia, khiến ọi người không dám lớn tiếng nói chuyện, ngay cả làm việc cũng thật cẩn thận, quả thật là đau khổ không thể tả. Trong lúc này, thuyền hoa xinh đẹp lại giống như một chiếc thuyền ma tịch mịch khó hiểu, người người hoảng sợ.

Mà người cuối cùng nhịn không được là Thường Tự.

Liên tục hai ngày nay, tính tình chủ tử tệ đến cực điểm.

Cho dù là dâng lên món mà ngài thích nhất, cũng không được hẳn ăn một miếng. Nhưng người nào đó bị cột vào mép thuyền ăn cháo trắng rau xanh vẫn vui vẻ sung sướng tột độ, làm ôi mủn căng ra, giận dữ quay cuồng.

Đối với mọi chuyện, chủ tử từ trước đến nay đều bình tĩnh, các từ như mất hứng, chán nản mà nói là chưa từng xảy ra.

Cho dù là người ngu ngốc cũng đoán ra được, tất cả chuyện này đều liên quan đến người kia. Nhưng người kia vẫn không biết tốt xấu, chọc giận chủ tử mà lại vẫn hồn nhiên không biết gì. Làm cho thị vệ trung thành nhất của ngài - là hẳn đây, không biết có nên khuyên vị cô nương kia không cần cố tình gây sự như vậy hay không?

Kết quả, ý nghĩ của hẳn còn chưa được thực hiện, Mặc Ngưng Sơ đã phát hiện hẳn trước, vẻ mặt tươi cười sáng lạn như hoa đào nháy mắt với hẳn. “A Tự, ta có thể cùng người thương lượng một chuyện không?”

Thường Tự run lên, mở miệng không nói được một lời, chỉ biết nhìn nàng chằm chằm. Hai chữ xưng hô “A Tự” của nàng nói ra, làm cho hẳn bỗng nhiên hồi hận vì quyết định đến khuyên giải nàng của mình. Chủ tử còn không làm gì được, hẳn có thể không nhịn nàng sao?

Mặc Ngưng Sơ tự loại bỏ thần sắc kháng cự của hẳn, cười ngọt ngào. “A Tự, người có thể đem Tiểu Mỹ nhà ta ra đây hay không?”

Điều bộ đáng yêu lấy lòng đó thật sự làm cho người khác tâm hoảng ý loạn, mà Thường Tự không biết rõ, Mặc Ngưng Sơ chỉ là muốn bẻ thẳng hẳn quăng cho tỷ nữ nhà mình thuận tiện khiến cho chủ tử hẳn giận sôi lên mà thôi.

‘Đương nhiên, người cũng có thể thường xuyên đến phòng ngồi chơi nhiều một chút.’ Mặc Ngưng Sơ tiếp tục trao đổi, phát hiện Thường Tự đã tối mặt, có dấu vết muốn rút lui, vội vàng nhào đến bắt lấy tay áo của hẳn. “Chẳng lẽ người không suy nghĩ muốn chung sống với nữ nhân hay sao?”

Khóe miệng Thường Tự giật giật, tự nhiên nảy sinh dự cảm không tốt, muốn ngăn nàng cầm lấy tay áo của hắn, nhưng vừa đụng vào, liền cảm thấy có một ánh mắt sắc bén lạnh lẽo từ sau phóng tới, trực tiếp chọc thủng hắn nhiều lần.

Thường Tự run rẩy quay đầu, trong nháy mắt một tia đen tối đọng lại trên trán.

..... Xong rồi, hắn chết chắc rồi.

Lân mỹ nhân vẫn mặc hoa phục như cũ, thân hình gầy gầy cao cao, sắc mặt vô cùng tăm tối, đôi mắt dài nhìn Mặc Ngưng Sơ lại càng sâu thăm thẳm.

Lập tức Thường Tự nhanh chóng rời khỏi, ảo não trốn trong bếp chuẩn bị bữa trưa, đương nhiên bị ánh mắt lạnh lẽo của chủ tử phóng đến là phải chạy trốn thôi, trái tim nhỏ bị giày vò đang vô cùng hối hận. Tại sao hắn lại muốn đến khuyên can tiểu tử tông kia chứ? huhu, hắn thật rất muốn khóc.

Trên thuyền hoa, Lân Xuyên nhíu mày xinh đẹp, tóc đen bay trong gió, Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu nhìn, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt hắn sáng như vì sao trong đêm, lúc đó nốt ruồi dưới mắt lại vô cùng xinh đẹp.

Nhưng khi bốn mắt nhìn nhau, Lân Xuyên lại không thèm mở mắt, không nhìn nàng nữa, bóng lưng cao lớn quay đi, biến mất trong tầm mắt của Mặc Ngưng Sơ.

Mặc Ngưng Sơ tức tối suy nghĩ, rõ ràng người này đang tức giận, nhưng lại không muốn nói ra tại sao tức giận. Không nói thì thôi, lại để cho người khác nhìn thấy ánh mắt tức giận của hắn – Aaaaaa, thật là một nam nhân khó chịu mà.

Những ngày tiếp theo vẫn thờ ơ như cũ, không khí quái dị giằng co ba ngày, Mặc Ngưng Sơ cho rằng tình hình này vẫn sẽ kéo dài cho đến Hoa Điền Bắc. Nhưng không nghĩ đến, vào ngày thứ tư, lại ngoài dự tính gặp một người.

27. Chương 27: Công Tử Tịch

Trước khi đến Hoa Điền Bắc, thuyền cập vào một cảng ven sông, bổ sung thêm lương thực và nước uống.

Thuyền lui tới cảng không hề thiếu. Nhưng thuyền hoa đẹp đẽ quý giá như của Lân Xuyên thì lại không nhiều lắm, hấp dẫn nhiều người chú ý. Chỉ là người lui tới Hà Sơn này đa số là thương nhân, rất ít người rảnh rỗi buồn chuyện, chớ nói chi tới việc trên boong thuyền lúc nào cũng có hai hán tử hung mãnh một trái một phải nghiêm chỉnh tuần tra, bên hông lại giắt đao đầy oai hùng, làm cho người ta sợ, hòa lẫn với không khí hắc ám trên thuyền khiến cho không ai dám đến gần.

Nhưng cho dù vậy cũng không thể ngăn cản những người có tính cổ chấp, vô cùng yêu thích những gì đẹp đẽ –

Vì thế Mặc Ngưng Sơ bị trói tại mép thuyền làm súng vật phơi nắng, nhìn con thuyền từ từ đến gần thuyền mình cùng với người nam nhân đứng đầu thuyền kia, không khỏi mặt mũi tối sầm. Vào thời điểm đặc biệt này lại gặp phải cố nhân, khiến cho tâm tình nàng bồn chồn khó tả.

– Công tử Tịch

Cái người từng vì việc nàng phở ra một khúc Vô Danh mà thề muốn cưới người phở khúc nhạc đó làm vợ, nói cho cùng, hắn cũng coi như là Lão sư của nàng trong nửa tháng. Đáng lý nên tôn trọng, nhưng ở thời điểm đặc biệt này, nàng không thể nhe nhả lễ độ nói với hắn: Tiên sinh, ta đang bận bỏ trốn, người lên đường vui vẻ, sau này gặp lại.....

Mặc Ngưng Sơ rối rắm rụt rịch, bởi vì dây thừng quá ngắn, hoàn toàn không thể kiếm chỗ ẩn nấp, đành phải vùi đầu vào đầu gối, tận lực không để cho người ta thấy mặt mình.

Vừa mới cải trang xong, thì âm thanh trong trẻo kia đã vang lên. “Tại hạ Tịch Du, muốn lên thuyền gặp gỡ chủ thuyền, xin hỏi có thuận tiện không?”

Còn chưa nói xong, đã bị môn thần trên sàn tàu cắt ngang “Gia chủ ta không muốn tiếp khách, mời về.”

Nhưng kẻ cố chấp luôn chẳng dễ dàng buông tha, tiếng nói của hắn trong trẻo, hữu lễ nói “Thuyền này tình xảo độc đáo, làm cho người khác thán phục, tại hạ cũng không có ác ý, chỉ là muốn gặp chủ thuyền nói vài câu. Hai vị, xin hồi báo dùm, nói là có Công tử Tịch muốn lên thuyền báỉ phỏng, chắc chắn không làm mất thời gian của chủ tử các ngài quá nhiều...”

Hắn đem cả danh hào của chính mình nói ra, công tử Tịch nổi tiếng tài nghệ khắp nước, các hoàng tộc đều tranh nhau mời hắn làm quý nhân, chỉ cần có chút biết về cầm kỳ thi họa, đều không có xa lạ với hắn. Mà hắn, đối với mọi vật xinh đẹp đều có tính cố chấp điên cuồng theo đuổi. Giờ phút này thấy thuyền hoa tuyệt luân như vậy, trong lòng hắn khó nén được tình cảm mãnh liệt, thật không muốn bỏ qua.

Nhưng mà hai hán tử nào có để ý đến hắn, chỉ lạnh lùng lặp lại “Gia chủ nhà ta không tiếp khách, mời về.”

Công tử Tịch bị từ chối, trong lòng phiền muộn, nhưng lại không muốn dễ dàng buông tha như vậy. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, thoáng nhìn thấy một nam tử nghỉ ngơi ở trên ban công thuyền, y phục hoa gấm, tỏa sáng như tiên, hình dáng thanh mảnh, dung nhan hoàn mỹ khiến cho người khác khó thở, hắn ngây người, gương mặt lại càng đẹp hơn, nói gì cũng không thể chấp nhận bỏ qua được “Vị công tử kia, xin cho ta họa cho người một bức, có được không?”

Lân Xuyên vốn là đang đi vào côi thần tiên, rốt cuộc cũng nghe được động tĩnh, đôi mắt đen thăm cau mày lại, nhìn nam nhân vội vàng muốn nhảy vào thuyền mình, giọng nói có chút bất mãn “..... Thường Tự...”

Thường Tự lập tức lau mồ hôi lạnh đi xuống lầu đuổi khách.

Mà người bị trói ở góc không ai chú ý tới, Mặc Ngưng Sơ cười đến đau bụng, theo nàng biết, Công tử Tịch ngoại trừ việc cố chấp khó đối phó, còn có yêu thích lớn nhất đó là thấy người đẹp lập tức muốn vẽ tranh, nàng rất thích nhìn bộ dáng Lân Xuyên khó chịu, còn là bị một nam nhân dây dưa bám dính. Tuy là thể lực đại ác của Lân Xuyên rất lớn, nhưng công tử Tịch cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt. Từ lâu đã nghe nói hắn bị công chúa Mỗ quốc nhìn trúng, âm thầm phái người bảo vệ an toàn cho hắn. Lân Xuyên muốn tách khỏi hắn, chỉ sợ là không dễ dàng như vậy.

28. Chương 28: Vui Quá Hóa Buồn

Gương mặt đen của Thường Tự cũng không có tác dụng, Công tử Tịch lịch sự lại cố chấp, cảm y đơn bạc không ngại phiền vương mắc với hắc diện quân. Lời nói không nhanh không chậm, lại cười ôn hòa, thuyền lớn của hắn tuy không đẹp bằng thuyền hoa, nhưng mười phần quý phái, mà sau hắn còn có hai người hầu, bên cạnh thuyền lớn còn có mấy chục người cung kính khoanh tay đứng thẳng. Cho nên, tuy là hắn trói gà không chặt, nhưng sau hắn còn có vô số người, Thường Tự muốn dùng sức mạnh giải quyết, e là sẽ khiến cho cảnh một phen rối loạn.

Hắn không thể để chủ tử thêm phiền toái không cần thiết, nhưng không biết làm sao cự tuyệt nam nhân “quần quýt si mê không ngớt” này. Hắn là một kẻ vũ phu, hoàn toàn không biết cái gì gọi là văn nhân mặc khách (nhà văn nhà thơ) trong giang hồ, nếu có thể, hắn thật muốn đem đầu người này làm trái cầu để đá nha.....

Trên ban công thuyền hoa, Lân Xuyên cau mày càng chặt, môi hắn cong lên nguy hiểm, kiên nhẫn của hắn sắp hết. Thêm mấy ngày nay bởi vì ai đó mà tính tình nóng nảy, trên gương mặt điển trai đó đã bao trùm hàn băng, khiến ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Mặc Ngưng Sơ càng xem càng vui, bây giờ cuối cùng cũng có người đứng ra khiêu chiến với thể lực tàn ác, tốt nhất là cả hai lưỡng bại câu thương, nàng có thể lợi dụng lúc hỗn loạn dẫn Tiểu Mỹ bỏ trốn. Đây là cảnh, cũng không cần lo lắng trọng lượng của Tiểu Mỹ quá lớn mà bị chìm, chỉ cần lặn vào đám đông, cũng không còn chịu uy hiếp của Đại Ma Vương.

Nàng vạn phần sung sướng, đắc ý vắn vẹo, dây thừng trên eo nàng hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ vì không muốn bọn họ cảnh giác mà cố ý giả dạng nhưng không có việc gì. Hiện giờ, thời cơ đã đến, đợi thêm

một chút, thừa lúc mọi người đều chú ý tới công tử Tịch, nàng cẩn thận lấy dao lam giấu dưới đáy giày thêu, cứa hai lần cắt đứt dây thừng, lúi vào sau khoang thuyền cứu Tiểu Mỹ ra.

Dân gian thường có câu nói: “Vui quá hóa buồn.”

Mặc Ngưng Sơ vì quá đắc ý mà vênh váo, quên che mặt, liền nghe đằng sau có một tiếng kêu vui vẻ “Tiểu Sơ?”

Công tử Tịch nhìn người con gái mặc áo trắng đang khom mình nghiêng mặt, đầu tiên sững sốt, sau lập tức cười vang “Là người sao? Tiểu Sơ?”

Vì thế, mọi nơi im lặng, thỉnh thoảng có gió lạnh thổi qua, hiu hắt đầy quỉ dị.

Ánh mắt Lâm Xuyên nhìn vào sợi dây đứt trong chốc lát, rồi chậm rãi nhìn lên hình ảnh nhỏ bé khẽ run kia.

Cuối cùng Mặc Ngưng Sơ hoảng loạn rưng rưng.

——oOo——

Bên trong thuyền hoa.

Gian phòng này tuy không lớn, lại có màu sắc cổ xưa, cột xà được điêu khắc, bài trí đều là vật thượng phẩm, tinh xảo nhưng không mất đi vẻ đẹp, xa xỉ mà không mất đi lịch sự tao nhã.

Cuối cùng công tử Tịch cũng vào được thuyền hoa như ý nguyện. Bởi vì hắn là lão sư của “tiểu Sơ”. Đi theo hắn còn có một nữ tử mỹ lệ, trang điểm đơn sơ, thần thái kiêu my đầy nũng nịu, nhắm mắt đi theo công tử Tịch lên thuyền, cao quý kiêu ngạo, cũng không có vẻ mất tự nhiên, giống như thuyền này không phải của người khác.

Mà lúc nàng thấy Lâm Xuyên, không thể tránh khỏi ao ước, nhưng khi nhìn đến Mặc Ngưng Sơ bên cạnh, chỉ hơi giật mình, liền nhanh chóng khôi phục nụ cười cao ngạo. Khóe môi vẫn còn treo nụ cười khiêu khích và khinh thường, đặc biệt là lúc quét qua bộ ngực nhỏ xinh của Mặc Ngưng Sơ, cơ hồ xem như không hề nhìn thấy nàng, không thèm nói một câu liền đem ánh mắt đặt trở lại vào hai nam nhân.

Có đôi khi, nữ nhân nhìn nữ nhân, không cần lời nói.

Khóe miệng Mặc Ngưng Sơ giật giật, liền hiểu được ẩn ý của ả “Miệng còn hôi sữa, hoàn toàn không có tư cách tranh với nàng.”

Chỉ là nàng hiện tại không có hứng thú quan tâm đến nữ nhân kia, nàng dường như còn có vấn đề lớn hơn cần giải quyết.

29. Chương 29: Hắn Chưa Bao Giờ Là Người Thích Mở Miệng

Một cái giường thấp phong cách cổ xưa được đặt ở trong phòng, trên đó có nệm nhung êm ái, Lâm Xuyên mím môi ngồi dựa trên ghế chủ, Công tử Tịch hữu lễ ngồi phía đối diện, nữ nhân đi theo cũng lập tức ngồi ở bên cạnh hắn, cử chỉ tao nhã, mỗi câu đều thỏa đáng giữ lễ, môi đỏ mọng, đầy tự tin.

Thường Tự tiến lên châm trà, Mặc Ngưng Sơ lại đứng một bên cực kỳ do dự không biết có nên trốn chạy ngay lập tức hay không, thì đột nhiên Lâm Xuyên vươn tay ra nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào vị trí bên cạnh mình. Mùi hương nam tử trong lành thơm mát phả vào mặt, dường như mới tắm không lâu, trong hơi ẩm còn có mùi bạc hà thoang thoang. Mặc Ngưng Sơ có chút ngây người, trên vai đã xuất hiện thêm một bộ móng vuốt, lù lù nằm yên ở đó như tuyên cáo lãnh địa của hắn, không khỏi khiến nàng vùng vẫy một chút.

Công tử Tịch khẽ ngẩn người, lập tức lễ phép cười rộ “Tiểu Sơ, đã lâu không gặp, người cũng xinh đẹp lên rồi, chờ một thời gian, người nhất định khuyên thành... Đây là công chúa Vi Lộ của Mỗ quốc, lần này đi đến Xuyên Hạ để du lịch và học hỏi, thuận tiện cảm thụ sự thịnh thế huy hoàng của Xuyên Hạ chúng ta. Vị này chính là...” Ánh mắt của hắn từ Mặc Ngưng Sơ chuyển qua Lâm Xuyên, đối với nam tử có khí chất khác người thường này có chút xúc động tán thưởng.

Chỉ là nước nhỏ, lại còn đi du lịch học hỏi? Rõ ràng là muốn đi trói buộc nam nhân.

Vị công chúa điện hạ trong truyền thuyết kia xuất hiện, nhưng Mặc Ngưng Sơ hoàn toàn không có tâm tư đi nghiên cứu này nọ, nàng vô cùng bồn chồn, cái người đang ôm chặt nàng lại yên tĩnh như nước hồ thu, hơi ấm lại như bàn là, nặng nề thắm qua lụa mỏng truyền để đốt nàng đến kinh hồn táng đảm. Đối diện với tầm mắt bốn phương tám hướng, nàng đành phải kiên trì chống đỡ “Vị công tử này, lúc này ta đã nói rồi, ngươi nhận lầm, ta không phải Tiểu Sơ của ngài, tên của ta là Tiểu Đào Tử...”

Công tử Tịch cố chấp lắc đầu. “Làm sao ta nhận lầm được? Tiểu Sơ, ta gặp ngươi lúc đó ngươi vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng gương mặt này không có một chút thay đổi, ta đã từng vẽ một bức tranh nhỏ cho ngươi, bởi vì lúc đó ngươi còn quá nhỏ, nên ta chủ trương thay ngươi vẽ lớn thêm vài tuổi, bức tranh đó với ngươi bây giờ giống nhau như đúc.” Ngưng một chút, vô cùng chắc chắn cười nói “Ta chưa bao giờ nhận lầm người.”

Mặc Ngưng Sơ gần như muốn lật bàn la lớn: ngươi nhận lầm người rồi. Ngươi là nhận lầm người. Cả nhà ngươi đều nhận lầm người.

Đang lúc tức giận, lại bị một luồng sức mạnh đột nhiên túm lại, nàng không phòng bị nên bị dán sát vào trên người Lâm Xuyên. Trong tầm mắt đầy ngạc nhiên xung quanh, con người đen của Lâm mỹ nhân thâm thúy nheo lại, chống nửa đầu, nhìn người đối diện gần từng chữ “Ngươi nhận lầm!”

Hắn chưa bao giờ là người thích mở miệng nói chuyện.

Nhưng khi mở miệng, sẽ khiến cho bốn phía đột nhiên yên tĩnh, mang theo âm thanh không thể nghi ngờ, chỉ có mấy chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến cho người khác không thể phản bác.

Công tử Tịch ngậy người, còn muốn nói điều gì, đã thấy nam tử kia chậm rãi cúi đầu, đôi môi xinh đẹp hôn lên tóc Mặc Ngưng Sơ, này môi man mát lạnh lạnh lại sinh ra một lực hấp dẫn đòi mạng người.

Mặc Ngưng Sơ hóa đá, suy nghĩ bên trong hoàn toàn hỗn loạn, nhìn đôi môi mỏng trước mặt chậm rãi mở ra “Nàng là vị hôn thê của ta, nàng nói rồi, nàng không biết người”

30. Chương 30: Đôi Chọi Gay Gắt

Lâm Xuyên chính là người như vậy, cho dù là nói dối cũng đường hoàng mà nói, không để lại tí sơ hở gì cho người khác nhận ra, làm cho người ta không cách nào hoài nghi.

Mặc Ngưng Sơ khó khăn nghĩ, chẳng lẽ vì hắn cầm vàng của nàng, cho nên mới giúp nàng chặn tai họa?

Nhưng hắn vốn là một cái tai họa mà.

Trong lòng oán thầm, hơi giương mắt, vô tình chống lại ánh mắt tò mò của công tử Tịch đang nhìn tới, không khỏi chột dạ.

Nàng biết rõ về hắn, hắn là một người cố chấp, cũng là người tự phụ. Hắn không ồn ào, không âm ỉ, chỉ là ngồi đó nhìn người trần trần, quần lấy người, không ép người nói ra lời nói thật hắn sẽ không bỏ qua.

Rất nhiều năm trước, nàng không cẩn thận phổ ra khúc nhạc kia, hắn liền đi khắp thế giới chỉ để tìm “nàng”. Đi ngao du khắp nơi học hỏi cũng chỉ là để cho hắn xứng với “nàng”. Nhiều năm kiên trì như vậy, hắn vẫn như cũ không chịu buông tay. Nhưng có ai biết được, kỳ thật người hắn muốn tìm năm đó lại chính là tiểu cô nương vừa hơn 7 tuổi?

Nàng không dám tưởng tượng, nếu có một ngày chân tướng bại lộ, sẽ xảy ra cuồng phong bão táp gì.

Đối với hắn, tránh càng xa càng tốt.

Mặc Ngưng Sơ chìm sâu vào trong suy nghĩ rối rắm, nữ nhân đối diện lại dường như không còn kiểm chế được, nàng ta không thể chịu được khi đã có một nữ tử mỹ lệ uyển chuyển như nàng ngồi ở đây, Tịch vẫn cứ nhiên hướng tầm mắt đến tiểu cô nương đó.

Nam tử Xuyên Hạ đều tuân mỹ tao nhã, làm sao tiểu tử của Mỗ quốc có thể so sánh được. Cho nên lần đầu gặp được công tử Tịch, nàng đã mê muội hắn, muốn phụ hoàng tứ hôn để hắn làm phò mã. Đáng tiếc là hắn lại nhẹ nhàng cự tuyệt, nói rằng đã có người yêu ở Xuyên Hạ, nhưng đến tột cùng người đó là ai, hắn cũng không biết.

Nữ tử Mỗ quốc trời sinh nhiệt tình, vừa mắt người nào thì nhất định không bỏ qua, vì vậy nàng mới đi theo hần về Xuyên Hạ.

Mà bây giờ, nàng lại phát hiện thêm một nam nhân hoàn mỹ. Hần có một khí chất khiến cho nữ nhân điên cuồng, nàng chỉ cần liếc mắt một cái, cái vẻ dừng mãnh đến cuồng ngạo này liền khiến áu nàng sôi trào. Nếu nói công tử Tịch là một con suối ôn hòa, thì nam tử kia, tựa như một viên ngọc long lanh. Hai người có lực hấp dẫn không giống nhau như vậy, nhưng lại đồng thời tập trung vào một tiểu hài tử khô quắt khô queo.

‘Vị công tử này, vị hôn thê của ngươi thật là nhỏ nhắn xinh đẹp. Chỉ sợ là chưa tới tuổi cập kê, thật đúng là làm khổ công tử rồi, còn phải đợi thêm ba năm nữa.’ Vì Lộ công chúa rụt rè che tay áo cười duyên, nhưng ánh mắt lại cao ngạo như một con chim công. Thậm chí ánh mắt nàng ta không thèm nhìn vào Mặc Ngưng Sơ, nhưng lời nói lại như hóa thành cây kim đâm ngay vào nàng. “Công tử xuất chúng như vậy, không lẽ đứa bé này làm thiệp? Tuy vậy, đó cũng là phúc phần của nàng ta rồi.”

Mặc Ngưng Sơ rút cuộc buồn bực.

Nữ nhân không biết tốt xấu này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần gián tiếp khiêu khích nàng. Trước là miệt thị bộ ngực xinh xắn của nàng cũng không sao, cứ nhiên bây giờ lại còn nói nàng là thiệp của người khác?

Nếu như nàng dễ bắt nạt như vậy, thì nàng không còn là Mặc Ngưng Sơ nữa rồi.

Lời nói của Vi Lộ khiến cho công tử Tịch hơi nhú mày, đang muốn nói xin lỗi, lại thấy nữ tử áo trắng đột nhiên bấu môi, nhào vào trong lòng nam nhân bên cạnh, cánh tay quấn lấy bộ ngực trắng kiêu của hần. Ngẩng đầu lên, đôi mắt to đen lúng liếng mọng nước, chân mày lá liễu nhíu lại, ra vẻ uất ức to lớn “Lân ca ca, đều là do muội không tốt. Muội có lẽ ở nơi nào đó lỡ trêu chọc đại thẩm thẩm này tức giận, nên nàng mới có thể chỉ trích muội như vậy.”

Tay ôm bả vai nàng cứng đờ, tiếp theo sức lực đột nhiên tăng lớn, Mặc Ngưng Sơ sững sốt, lập tức bị ôm chặt trong cánh tay thon dài, ở nơi tầm mắt nàng không nhìn thấy, đôi mắt đen thâm thúy của Lân Xuyên chợt lóe lên ý cười. Sau đó hần chậm rãi cúi xuống, tiếng nói nhẹ nhàng hoàn mỹ dường như dán lên lỗ tai nàng “Không cần giải thích với đại thẩm thẩm, nàng và nàng ta không quen biết, đắc tội cũng không sao.”

Vì thế, Vi Lộ công chúa hóa đá.

31. Chương 31: Hóa Đá Một Cách Đầy Bi Kịch

Vi Lộ công chúa lần đầu tiên bị chọc tức đến như vậy, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hơn nửa ngày mới trấn định lại, thật lâu sau trên môi mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Tiểu muội muội, muội cũng thật là biết cách nói đùa, tỷ tỷ ta nhiều lắm là hơn muội vài tuổi thôi, tại sao lại châm chích muội được?”

Mặc Ngưng Sơ mở to mắt vô tội, cực kỳ khiêm tốn hỏi: “Thật sự chỉ hơn vài tuổi thôi sao? Không phải là hơn vài chục tuổi à?”

Gân xanh trên trán của Vi Lộ bắt đầu giật mạnh, nhưng việc khiến nàng ta tức nhất chính là ngay cả công tử Tịch cũng không kìm chế được nở nụ cười. Thể diện của nàng hoàn toàn mất sạch, mối hận thù này chính thức bộc phát. Lần này Mặc Ngưng Sơ đã triệt để đánh nàng một gậy, vốn chỉ định chế giễu nàng một chút liền bỏ qua nhưng bây giờ thì lửa đã cháy lan ra không cách nào dập tắt, đôi mắt Vi Lộ phừng phừng lửa giận. Công tử Tịch tuy thấy tình huống bất ổn muốn đứng ra ngăn cản, nhưng mọi việc đã không còn cách nào không chế được.

Nữ tử Mỗ quốc rất mạnh mẽ, không đạt được mục đích liền không chịu buông tay. Vi Lộ lại là công chúa của một nước, cành vàng lá ngọc, đi theo còn có mấy chục thị vệ võ công cao cường. Nếu như nổi lên xung đột, phá hỏng chiếc thuyền xinh đẹp này thì thật là đáng tiếc.

Nhưng Vi Lộ nào có nghe lọt lời hần nói, trên môi vẫn tươi cười như cũ nhưng từng câu từng chữ phát ra đều như nghiền răng nghiền lợi mà tạo thành. “Tiểu muội muội, muội biết ta là ai không?”

Mặc Ngưng Sơ chớp chớp mắt mấy cái “Không phải là đại thẩm thẩm sao?”

“.....”

Vi Lộ cắn răng, “Ta đây không ngại từ từ nói uội biết.”

“Thật là đáng tiếc, bây giờ chúng tôi phải đi rồi, đại thẩm thẩm à, nếu người không ngại, xin mời về thuyền của người đi.” Mặc Ngưng Sơ rúc vào trong lòng Lâm Xuyên, một lòng một dạ đầu với Vi Lộ mà hoàn toàn không để ý đến tư thế thân mật của nàng hiện tại, kết hợp với việc chỉ cách một lớp áo mỏng khiến cho thân nhiệt của ai đó từ từ tăng cao.

Công tử Tịch khẽ nhếch môi, nhưng khi ánh nhìn chạm đến ngón tay Mặc Ngưng Sơ đang ôm ngang hông của Lâm Xuyên, ánh mắt lập tức sa sầm lại.

Mà lúc này, đột nhiên ngoài cửa nổi lên gió to, thời tiết trên sông thật là bất thường, nói đổi liền đổi. Chỉ trong chốc lát, những hạt mưa to như hạt đậu đã rơi lộp bộp trên thuyền hoa, tiếng sấm gầm gừ, vài tia sáng xẹt ngang bầu trời.

Mặc Ngưng Sơ ảm ức trầm mặc.

Vi Lộ công chúa tức khắc cười duyên thành tiếng. “Tiểu muội muội, xem ra hôm nay các người không đi được rồi. Bên ta có người biết xem thời tiết, đã báo trước với ta là hôm nay sẽ có mưa lớn, vì thế ta đã bao trọn khách điểm duy nhất trong trấn này. Ở trên thuyền bấp bênh như vậy rất là khổ đó, nếu người không ngại, ta sẽ giữ cho người một gian phòng nhỏ, sao hả?”

Trong lời nói không chút gì che dấu giọng điệu châm biếm.

Dự báo thời tiết được lắm! Bao hết khách điểm được lắm! Bộ ngực như hai trái dưa hấu run run giống như bị động kinh cũng được lắm!

Mặc Ngưng Sơ đang cực kỳ phát điên, cực kỳ khinh bỉ. Đột nhiên một người hầu cung kính đi tới trước cửa, cúi đầu nói với Lâm Xuyên “Chủ tử, trên trấn chỉ có một khách điểm, thuộc hạ đã dàn xếp thỏa đáng, kiệu phu cũng đã chờ dưới thuyền, bây giờ có thể đi ngay tức khắc.”

Vi Lộ công chúa sững sốt, khó tin “Làm sao có thể? Khách điểm kia...”

Còn chưa kịp kêu gào xong, trên thuyền đã có một gã sai vặt chạy tới, run rẩy đi vào “Bẩm, bẩm công chúa điện hạ, khách điểm bị người ra giá cao gấp hai mươi lần mua lại, chủ quán đã bỏ cũ thay mới, ta, chúng ta...”

Cuối cùng Mặc Ngưng Sơ cũng hiểu được đại khái, tâm tình thật tốt, cười tí mắt nhìn sắc mặt Vi Lộ công chúa đang trắng như tờ giấy nói một cách ngọt ngào “Đại Thẩm thẩm, chúng ta không ngại nhường cho người hai gian phòng hảo hạng, nếu người không ngại thì đi chung với chúng ta, ta cũng sẽ không có khinh thường người.”

Vì thế, Vi Lộ công chúa lại một lần nữa hóa đá một cách đầy bi kịch.

32. Chương 32: Trời Đổ Mưa

Mưa lớn bao phủ khắp cả trời đất, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống, va chạm xuống mặt đất kêu vang.

Mưa to gió lớn, cho dù có ô và kiệu, Mặc Ngưng Sơ cũng bị ướt hơn phân nửa, trên tóc đều là nước, giày hoa cũng thấm đầy nước. Mà bởi vì nàng mặc quần áo quá phong phanh nên cả người đều bị lạnh.

Nhìn lại Vi Lộ công chúa bên cạnh, nàng ta cũng không khá hơn bao nhiêu. Con Khổng tước kiêu ngạo nay đã bị biến thành cái đuôi ướt nhẹp của con gà rừng, chuỗi ngọc xốc xếch, so với nàng càng chật vật hơn.

Mặc Ngưng Sơ nhìn bộ dáng ả liên tục cười nhạo, còn chưa kịp đắc ý, bản thân mình liền bị hắt hơi, gió lạnh thổi qua khiến nàng run cầm cập. Nhìn bộ dáng nàng đáng thương tội nghiệp, liền đến phiên Vi Lộ sung sướng khi thấy người gặp họa, khịt mũi nhếch môi, cơ hồ dùng cằm mà nhìn nàng.

Tiểu nhị ân cần đưa khăn sạch tới, công tử Tịch đón lấy một tấm, bản thân mình cũng không ướt lắm, nên muốn đưa cho Mặc Ngưng Sơ bởi vì đang nhảy mũi liên tục mà khiến tim hắn đập loạn nhịp. Nhưng trước

hắn một bước, một đôi tay trắng nõn đã hạ xuống. Lân Xuyên kéo nàng qua, thay nàng lau nhẹ nước đọng trên gương mặt, lại lấy khăn lông từ tay thị vệ chậm rãi lau tóc ướt cho nàng.

Tay công tử Tịch cứng ngắc trong không trung, ngừng một chút, cuối cùng cũng thu lại, có chút thất thần khó tả.

Toàn bộ sự việc diễn ra đều bị Vi Lộ thu vào đáy mắt, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Mưa nhỏ giọt tích tách, trên đường phố đã không còn người qua lại, tràn đầy giá lạnh cùng trống trải, giống như tim của nàng đang dần dần trùng xuống, lạnh lẽo quỉ dị.

“Các vị đại gia, hiện tại mưa rất lớn, gió sông cũng lạnh lẽo hơn thường ngày, bồn điểm có rượu mơ nổi tiếng, làm cho người uống vào thì ấm hơn, còn có tác dụng xua đi cái lạnh. Khi các vị vừa tới, tiểu nhân đã sai người đi chuẩn bị.” Chưởng quầy mặt cười nịnh đi ra, đối với vị chủ mới hào phóng như vậy càng phải ân cần hơn. “Xin hỏi, đưa đến phòng hảo hạng hay là đưa đến ngoài thiên sảnh của ô viện ạ?”

Công tử Tịch cười “Ô viện và rượu mơ của khách điểm này nổi tiếng khắp nơi, từng nghe nói ngồi ở ô viện uống rượu mơ mùi thơm sẽ vương vấn đến 3 ngày. Lân công tử, hôm nay vẫn còn sớm, đã đến đây rồi đừng nên bỏ lỡ, một mình uống rượu ngon tuy ấm nhưng chẳng phải rất cô độc hay sao? Nếu như cùng uống với nhau, đương nhiên là càng thêm thú vị?”

Thú vị cái đầu người a!

Mặc Ngưng Sơ quần khăn oán thăm, tuyệt đối không muốn vương mắc với hắn nữa. Đang định nói với Lân Xuyên trở về phòng, đợi hôm sau trời quang mây tạnh thì nói với bọn họ hẹn ngày gặp lại, hiển nhiên là không bao giờ gặp lại càng tốt. Nhưng khi nhìn thoáng qua cửa thấy Thường Tự và Tiểu Mỹ đang đi tới, không khỏi hốt hoảng.

Công tử Tịch biết Tiểu Mỹ, năm đó, hắn từng có lòng tốt tìm được thần y nổi tiếng trị liệu tàn tật cho Tiểu Mỹ, tuy là bó tay, nhưng Tiểu Mỹ này luôn làm cho người ta thấy qua là không quên được. Nàng có dấu hiệu nhận biết rõ ràng như vậy, lại còn là chứng cứ bằng xương bằng thịt. Công tử Tịch vốn đã hoài nghi, nếu giờ phút này để hắn thấy Tiểu Mỹ, dù nàng có tới trăm cái miệng cũng không thể chối cãi.

33. Chương 33: Tửu Quán Ô Viện

Nhìn thấy Tiểu Mỹ ngày càng gần, nếu hiện tại lập tức trở về phòng thì sẽ chạm mặt với nàng. Chưởng quầy có nói muốn đến Ô Viện là phải đi dọc theo hành lang phía trước, bước vào gian phòng có màn châu kia là có thể tránh được phiền toái này.

Mặc Ngưng Sơ hạ quyết tâm, nhịn đau, dựa sát vào người Lân Xuyên, nũng nịu đáng yêu “Lân ca ca, muội lạnh, muội muốn uống rượu mơ. Muội muốn đi Ô Viện”

Đôi mắt đen thẳm thẳm có một cảm xúc chợt lóe rồi biến mất. Lân Xuyên bắt chợt lại nhớ đến ngày đó ở trên nóc nhà, ánh mắt mờ mịt ngắm nhìn tiểu cô nương áo hồng chạy nhảy loạn xạ, ánh mắt nàng vừa sáng vừa mơ màng, khúc miệng cong lên giống như một đóa hoa đào xinh đẹp.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn mưa to ngoài cửa, đêm nay nhất định có gió lớn, cực kỳ thích hợp làm chuyện xấu.

Ngừng một chút, đôi tay to lớn liền ôm lấy Mặc Ngưng Sơ đi về phía Ô Viện.

Công tử Tịch khéo môi nhẹ nhàng co giật, hướng về phía công chúa Vi Lộ làm động tác “thỉnh”, hai người nhanh chóng nối gót theo sau.

Thường Tự vừa mới tới cửa, Tiểu Mỹ và mấy người hầu trên thuyền cũng vừa bước tới mái hiên, bỏ dù xuống, đúng lúc nhận được ánh mắt của Mặc Ngưng Sơ, lặng lẽ khoa chân múa tay với nàng “Trốn đi.”

Tiểu Mỹ sửng sốt, còn muốn xác định lại cho cẩn thận thì mấy người kia cũng đã biến mất sau màn châu.

Nhưng mà, cái người đi phía sau tiểu thư kia, không phải từng là lão sư của tiểu thư.....Công tử Tịch?

Rượu mơ danh bất hư truyền, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt bốn phía, cảnh sắc của Ô Viện cũng rất khác biệt. Mặc dù hạt mưa nặng trĩu, nhưng có lẽ là do cấu trúc các mảnh ngói trên mái hiên được thiết kế như hình vẩy cá nên khi mưa rơi xuống lại giống như một màn nước mỏng lung. Mấy đóa hoa lê nở rộ trong biệt viện càng làm tăng thêm vẻ phong tình.

Mặc Ngưng Sơ đã thay váy bông sạch sẽ, ngồi ở bên cạnh bệ nấu rượu ấm áp dễ chịu, nhắm nháp mấy ly rượu mơ khiến cho nàng cảm thấy cả người như mây bồng bênh, ấm từ đầu đến chân. Dưới làn váy lót đầy nệm bông, cả thân thể nàng như lọt thỏm vào trong đó, tâm tình khẩn trương lúc nãy cũng được lơ lửng, còn có chút buồn ngủ.

“Tiểu muội muội, ta và muội mới gặp mà như đã quen nhau từ lâu, muội lại tốt bụng mời ta đến đây trú mưa, ta thật không biết cảm tạ muội thế nào đây.” Vì Lộ mỹ nhân cũng thay y phục xinh đẹp, đeo đầy nữ trang sáng lóng lánh bức người. Hai chữ “cảm tạ” của nàng phát ra đặc biệt rõ ràng, tươi cười càng thêm bắt mắt, ngón tay thon dài bưng ly rượu trên bàn, nói với Mặc Ngưng Sơ “Ly rượu này là ta kính muội, phải giữ cho thân thể ấm áp, tỷ muội chúng ta còn nhiều điều muốn nói với nhau nha.”

Mặc Ngưng Sơ im lặng.

Nàng không thể không thừa nhận nữ nhân này thật sự rất mạnh mẽ. Lúc nãy luân phiên đả kích nàng ta như vậy nhưng nàng ta lại không nổi trận lôi đình, ngược lại còn cố gắng bảo trì sự bình thản, chờ đợi thời cơ để công kích trở lại. Xét về ấn tượng ngực to não nhỏ, nàng ta quả thật không nằm trong loại này.

Còn xét về phương diện tửu lượng, mình lại không cao, huống hồ hôm nay không dễ dàng gì được xuống thuyền, nàng còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Mặc Ngưng Sơ chậm chạp cười. “Tỷ tỷ nói đùa, tỷ kính rượu, làm sao ta dám không uống? Nhưng thân thể ta không tốt lắm, vừa rồi mới uống mấy ly nhỏ, bây giờ đầu đã bắt đầu đau...” Nàng chớp chớp con mắt vô tội, nhìn nam tử mặc y phục màu lam bên cạnh. “Lân ca ca, ca có thể giúp muội không?”

Lân Xuyên khoe miệng không để lại dấu vết thản nhiên cười nhẹ, cô gái nhỏ này, lại dám nghĩ biện pháp đối phó mình.

Mà hấn im lặng như vậy khiến cho công tử Tịch nghĩ hấn không muốn. Trong trí nhớ của công tử Tịch, có một tiểu cô nương bởi vì uống chút rượu mà xém chút nữa phá hủy cả đại sảnh. Tuy là thời gian ở chung không lâu, nhưng cả hai lại giống nhau đều ngây thơ đáng yêu, nghĩ đến đây, không khỏi cười nhẹ, giờ rượu của mình lên “Ta có thể uống thay Tiểu Đào Nhi tiểu thư...”

Nói còn chưa hết câu, ly rượu trước mặt Mặc Ngưng Sơ đột nhiên bị bưng lên, rượu bên trong cũng bị người bên cạnh nàng một hơi cạn sạch.

“Nữ nhân của ta, khi nào cần người lo?” Môi của Lân Xuyên dính vài giọt rượu nhìn có chút trơn bóng, lời nói phát ra lại cay nghiệt vô cùng, khí lạnh tỏa ra bốn phía, đến nhiệt độ trong phòng cũng giảm xuống đột ngột.

Gương mặt công tử Tịch ôn hòa bất biến, nhưng so với trước đã lạnh hơn một phần.

– Vì thế, cuộc chiến giữa nữ nhân với nhau đã đột ngột chuyển biến thành cuộc chiến của nam nhân.

34. Chương 34: Làm Chuyện Xấu 1

Vì Lộ công chúa không thể hiểu được vì sao ngay cả Tịch cũng thiên vị tiểu nha đầu này, điều này khiến cho nàng không thể chấp nhận được. Nghiến răng nghiến lợi nhìn Mặc Ngưng Sơ, hai người bên cạnh cũng đang yên tĩnh đến đáng sợ, nàng hừ một tiếng, lại cầm ly rượu lên, đưa tới trước mặt Mặc Ngưng Sơ “Muội muội, cho dù là thân thể không khỏe, chỉ là tỷ tỷ mời muội ly rượu này, xem như đã coi muội là muội muội của mình, nếu muội không uống, e là có chút không tôn trọng tỷ rồi.”

Mặc Ngưng Sơ lại lần nữa im lặng.

Có tỷ tỷ như vậy, thà không có còn hơn.

Nhìn ly rượu trước mặt, thật ra là nàng vẫn còn có thể uống được. Nhưng uống thì sẽ “bị” thành muối muối, điều này nàng trăm ngàn lần không muốn. Đôi mắt đen lúng liếng nhìn chằm chằm ly rượu, đến chớp mắt cũng không chớp lấy một cái, chính là không muốn nhúc nhích.

Sau đó, hai ngón tay thon dài đưa qua, cầm lấy ly rượu trước mặt nàng, ánh mắt nàng ngược nhìn theo, cái ly đã ở trên đôi môi xinh đẹp kia, chỉ thấy ngón tay hần nhẹ nhàng nâng lên, một lần nữa cái ly được đặt trở lại mặt bàn đã trống không.

“Tiểu Đào Nhi, nếu muối muốn ta giúp, ta liền đồng ý giúp muối.” Lâm Xuyên thản nhiên cười nói với nàng, yêu thương nuông chiều không thể tưởng tượng được. Mặc Ngưng Sơ đang hết sức kinh ngạc, hần lại nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cúi đầu kề môi sát bên tai nàng, khoe môi lặng lẽ nâng lên tạo thành một đường cong nhìn không rõ là vui hay giận “..... Nhưng mà, vì vậy mà muối sẽ phải trả một cái giá thật đắt đó.”

Cái gì là trả giá thật đắt? Mặc Ngưng Sơ nghe mà mắt hết hồn vía.

Nàng cứng người lại, yên lặng rưng rưng suy nghĩ xem có thể không nhờ hần nữa hay không? Nhưng động tác ngồi yên ngoan ngoãn của nàng lại khiến cho người ngoài xem ra thành một cảnh ái muội vô cùng. Công tử Tịch mím môi, chăm chú nhìn hồi lâu, cuối cùng là chậm rãi cười nói “Lân công tử, uống rượu với nữ nhi thì còn gì hứng thú, nếu muốn thưởng thức rượu, ta cùng với người?”

Lâm Xuyên ngẩng đầu, nhìn hần không nói một lời. Công tử Tịch liền cầm bầu rượu, ngửa đầu uống hết phân nửa, vẫn cười như cũ “Ta nghĩ, tửu lượng Lâm công tử nhất định khá hơn ta.”

Lời khiêu khích mang đầy hơi rượu, không khí lại từ từ nóng lên.

Đôi mắt tối đen của Lâm Xuyên trầm mặc lạnh lẽo, rốt cuộc cũng tăng thêm một tầng sắc thái thâm trầm khó đoán.

Vì vậy, lửa chiến bùng lên càng không thể dập tắt!

.....

Đến lúc Thường Tự an bài bữa tối xong, bầu rượu trống không đã lăn đầy ra đất, đập vào mặt đều là mùi rượu nồng nặc. Nhìn khung cảnh chiến trường vừa được tạo nên này chỉ có thể dùng từ bữa bãi đến kinh dị, thiếu chút nữa Thường Tự còn không thể nhận ra vị chủ tử mình đã hầu hạ nhiều năm.

Hai người đều uống rất nhiều rượu, mà hiển nhiên tình trạng của công tử Tịch tệ hơn Lâm Xuyên rất nhiều, sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy, toàn thân chỉ còn lại một chút sức lực.

Lâm Xuyên thản nhiên ăn hai miếng đồ ăn, cũng không muốn hàn huyên nữa, liền dẫn Mặc Ngưng Sơ rời khỏi Ô Viện. Công tử Tịch không cách nào giữ lại, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một nỗi suy tính lo được lo mất không hiểu được. Giống như chuyến đi này, hần khổ sở kiên trì tin tưởng rất lâu, lại tựa như không thu hoạch được gì.

Mưa vẫn rơi như cũ, khi đi tới hành lang cả người đã bị ướt nhẹp, trên mái hiên, nước mưa như trôn châu bình thường rơi xuống liên tục ra, quay về yên tĩnh.

Tay Mặc Ngưng Sơ bị nắm trong tay của nam tử mặc áo lam, dường như bởi vì uống rượu, da hần nóng hơn ngày thường, ngón tay đan vào nhau, trong lòng bàn tay dường như cũng đã đổ ra một tầng mồ hôi.

Bóng dáng hần thon dài đẹp như ngọc, vai rộng eo hẹp, từ cơ thể hần tản ra hương rượu mơ thoang thoảng, nhưng lại không khó ngửi, ngược lại còn làm cho người ta ái muội mê đắm.

Mặc Ngưng Sơ hơi ngẩn người một chút, đột nhiên, nam tử phía trước đứng lại, nàng không kịp để ý khiến cho toàn thân đều nhào vào lòng hần. Hần không đẩy nàng ra, ngược lại còn dùng lực ở cánh tay phải vòng lấy eo nàng, ôm nàng chặt hơn.

“Đỡ ta.”

Trên hành lang uốn lượn, một đôi môi nóng bỏng kề sát tai Mặc Ngưng Sơ, khiến nàng kinh hãi rùng mình. Ngay sau đó, tất cả trọng lượng cơ thể của Lâm Xuyên cơ hồ đều đè xuống, dường như rất say “Tiểu Đào Tử, đỡ ta đi về phòng.”

35. Chương 35: Làm Chuyện Xấu 2

Từng bước tiến về phía trước đầy gian nan, Mặc Ngưng Sơ vừa đi vừa kéo nam nhân cơ hồ cao hơn mình những hai cái đầu quả thật là bước sau khó khăn hơn bước trước, không dễ dàng gì đem cái người say này về phòng, cả người nàng đã mệt thở hồng hộc, đêm mưa lạnh như vậy mà cũng có thể chảy ra mồ hôi.

Mà tầng thứ 3 chỉ có một cái phòng, đẩy cửa đi vào, trên sàn toàn là thảm mềm, dường như, vừa mới trải lên. Bốn phía bày biện quen thuộc, giống như đúc cái phòng trên thuyền hoa, nệm lông ngỗng, màn lụa nhẹ mềm mại, người này đi đến đâu cũng không muốn làm tủi thân mình nha...

Trong phòng đã chuẩn bị một thùng nước nóng, hơi nóng bốc lên, Mặc Ngưng Sơ do dự không biết có nên kêu Thường Tự đến thay ca ỉnh hay không, hầu hạ chủ tử hẳn say rượu tắm rửa, phía sau lưng lại đột ngột vang lên tiếng đóng cửa.

Lân Xuyên dễ dàng dùng chân đóng lại cửa phòng, cánh tay từ phía sau vòng lên ôm chặt nàng, cúi đầu vùi vào cổ nàng, vài sợi tóc lạnh nhẹ rơi quanh vai nàng, hương rượu thơm bay đầy phòng, hòa cùng với hơi thở của hắn, căn phòng an tĩnh đến mức có vẻ làm cho người ta hết sức sợ hãi.

“Hầu hạ ta.” Giọng hắn khàn khàn, nói ra câu mệnh lệnh giống như thói quen trời sinh.

Mặc Ngưng Sơ toàn thân hóa đá, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, hoảng sợ lắc đầu, không thể hiểu rõ được rốt cuộc từ “hầu hạ” này của hắn hàm chứa bao nhiêu nội dung trong đó.

Tay Lân Xuyên đột nhiên giơ tay ra, nắm cằm nàng, quay mặt nàng lại, đầu hắn vươn ra, hơi thở ẩm ướt bất ngờ rơi vào trên đôi môi không phòng ngự của nàng. Mà một cánh tay khác đã trực tiếp tháo thắt lưng nàng ra, theo khe hở của cổ áo tiến vào, chạm vào da thịt mềm mại của nàng.

Bây giờ Mặc Ngưng Sơ mới thật sự thất sắc, lòng bàn tay hắn nóng, làm cho ngực nàng cũng nóng theo. Nhưng tứ chi lại lạnh run cả người, đôi môi bị hôn, mùi rượu ngào ngạt cũng theo đó xông vào, hẳn là bá đạo như vậy, một chút sức lực để hô hấp cũng không lưu lại cho nàng, nàng vùng vẫy trong gồng cùm xiềng xích mạnh mẽ của hắn cũng dần yếu đi.

Ngón tay hắn trượt xuống theo xương quai xanh, từng lớp áo mỏng được mở ra, như là một đóa hoa nở rộ, sáng lạn ngọt ngào, nhụy hoa bên trong lại trắng trẻo non mềm, như ngó sen mịn màng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ là dường nào tốt đẹp.

Mặc Ngưng Sơ dùng hết lực phản kháng, cuối cùng mới tách được đầu ra, lưng cong lên vì hoảng sợ và xấu hổ, muốn né tránh, lại bị hắn ôm vào lòng, một lần nữa cảm bị xiết chặt, cắn lên đôi môi chạy trốn của nàng.

Nén đỏ nhảy múa, lóe ra tia sáng đầy ái muội.

Mặc Ngưng Sơ thanh âm phát ra từ cổ họng đều chỉ có thể như tiếng muỗi kêu, như trừng phạt phản kháng của nàng, tiết tấu Lân Xuyên ngày càng nặng nề, ngẫu nhiên hôn nàng khiến cho da đầu nàng run lên tê dại.

Đau đớn trên môi như lửa cháy, hắn tấn công dữ dội, mùi rượu và hơi thở hòa vào nhau càng nồng nặc quện vào hơi thở của nàng.

Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy sắp chết đến nơi, nàng đang bị sức mạnh đáng sợ kia áp bức một cách gắt gao. Nếu biết trước như vậy, nàng nhất định sẽ không yêu cầu kẻ đáng giận này uống rượu mơ. Một con sói đầu óc thanh tỉnh có lẽ vẫn sẽ còn một chút lý trí, nhưng một khi đầu óc con sói này đã mơ mơ màng màng, ngoại trừ vẻ ngoài đầy lạnh lùng, sẽ giống như bàn tay nóng bỏng này của hắn, có thể cắn nuốt toàn bộ người nàng.

Nàng hy vọng hắn uống say nằm vật xuống, cũng không hy vọng tinh thần sáng láng của hắn còn có thể cắn nàng, mò mẫm nàng như vậy.

Mặc Ngưng Sơ lệ rơi đầy mặt, ngón tay đang chu du đi dạo trên người nàng đột nhiên đi xuống phía dưới, lướt qua rốn nàng, trực tiếp luồn vào trong quần lót của nàng.

36. Chương 36: Làm Chuyện Xấu 3

“Dừng mà” Mặc Ngưng Sơ run rẩy nói ra hai chữ, lại bị chặn lại bởi nụ hôn của hắn.

Ngón tay nóng bỏng xuyên qua bụng dưới mềm mại, che kín hoa viên bí mật. Mặc Ngưng Sơ sợ hãi bắt cánh tay hắn lại, muốn kéo cái tay đáng ghét đó ra, hung hăng ra sức, móng tay cắm sâu trên da hắn tạo nên một vết máu bầm thật sâu. Nhưng sức của hắn vẫn như cũ bất động, không vì vậy mà thay đổi chút nào.

Hơi thở của Lâm Xuyên dần dần nặng nề, rơi vào bên tai nàng, khiến cho nàng kinh hãi. Cuối cùng hắn chậm rãi chuyển động, từng chút từng chút cọ sát chỗ mà chưa từng bị ai chạm qua của nàng. Trong nháy mắt như có một dòng điện kỳ lạ chạy dọc từ lòng bàn chân nàng đi lên, nàng biết đây có nghĩa là gì, cũng biết cứ tiếp tục như vậy sẽ có hậu quả thế nào, cho nên nàng tuyệt đối không dám sơ suất, tuyệt đối không dám trong lúc hắn điên cuồng tấn công mà để mình lạc mất ý trí.

Nhưng hắn lại tận tình khiêu khích nàng, bắt nạt nàng, muốn đem quá trình này kéo dài cả thế kỷ, không hành hạ nàng tới bờ, hắn sẽ không vừa lòng.

Mà hắn cũng không còn chấp nhất ở môi nàng, ngược lại bắt đầu chu du ở gương mặt nàng, cổ nàng, xương quai xanh của nàng, môi hắn đi đến đâu nơi đó liền nóng bỏng, từng bước từng bước khắc họa nên dấu ấn thuộc về hắn. Tay kia của hắn vốn đã luồn vào vật yếm của nàng, quấy đảo ngực nàng, mùi nam nhân bao trùm lấy nàng, tùy tiện làm cho nàng kinh hãi.

Ngón tay kia dính hoa lộ, trở nên ướt át trơn trượt vô cùng, lúc đây đưa ở hai bên mép đại nguyệt cũng lưu lại một chuỗi dấu vết dịu dàng.

Đầu Mặc Ngưng Sơ kêu loạn, giống như có hàng ngàn con kiến bò trong đầu, đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn theo không kịp tiết tấu của hắn.

Đột nhiên ngón tay hắn rút ra.

Kể cả động tác trên ngực nàng cũng ngừng lại.

Mặc Ngưng Sơ thở hổn hển, miệng há to, cứ ngỡ đột nhiên lương tâm hắn trở dậy không cưỡng ép nàng nữa. Nhưng ngay một khắc sau đó, nàng bị hắn ôm ngang lên, bước chân đi thẳng đến phía trước.

Thân thể Lâm Xuyên tùy ý ngã vào giường rộng, Mặc Ngưng Sơ cũng theo quán tính mà nằm sấp trên ngực hắn. Hắn nhanh chóng trở mình, đè nàng xuống dưới.

Bờ môi hạ xuống, hôn nàng, ngón tay lại một lần nữa chui về quần nhỏ của nàng.

Dường như hắn ngàn lần yêu thích cái chỗ mềm mại đáng yêu này, từ từ vẽ vài vòng, linh hội toàn bộ nơi đó, vuốt ve, nghiền cứu tìm tòi, không bỏ phí một tắc nào.

Mặc Ngưng Sơ muốn khóc thét, nhưng thân thể nàng bị hắn mò mẫm kịch liệt bắt đầu nổi lên biến hóa, khiến nàng sợ hãi một cách triệt để. Nàng vươn tay lôi kéo tóc của hắn, không dễ gì kéo ra một khoảng cách nhỏ, lại chạm vào đôi mắt đen đang nhìn xuống của hắn, mắt hắn giống ngôi sao đẹp nhất trong trời đêm, khiến nàng nhất thời ngơ ngẩn.

Lâm Xuyên lại cúi đầu, hôn lên khóe mắt bắt đầu ướt át của nàng, thuận tay kéo ra băng găm trên đầu nàng, tóc đen của nàng mở ra như một dòng thác trút xuống, rơi trên chăn găm màu trắng, vô cùng động lòng người, hắn dùng băng găm trói lại hai cái tay không nghe lời của nàng.

Mặc Ngưng Sơ loạn chiến, hắn lại hôn lên ngón tay nàng, sau đó là cổ tay, sau cùng, nụ hôn của hắn lại hôn đến thủ cung sa trên cánh tay của nàng, mượt mà diễm lệ, đỏ như máu tươi.

Ánh mắt của hắn dừng thật lâu tại đó, dần dần trở nên sâu không thấy đáy.

37. Chương 37: Làm Chuyện Xấu 4

“... Lân Xuyên, Lân Xuyên, người say rồi.... Người người muốn không phải ta, ta....” Mặc Ngưng Sơ như muốn khóc, nói chuyện xen lẫn nghẹn ngào hỗn loạn, đứt quãng.

Y phục trên người đã rộng mở từ lâu, cái yếm bị lật lên, dây cột yếm còn treo ở cổ, nhưng cũng chỉ là treo một bên, không thể che được cái gì.

Làn da như sương đọng của nam tử ở phía trên nàng, dùng ánh mắt thâm sâu nhìn cánh tay nàng.

Nàng biết hắn đang nhìn cái gì, cái chấm đỏ từ lúc nàng sinh ra đã có, nốt chu sa được điểm lên. Nàng cho rằng, nó sẽ vẫn đi theo nàng cho đến khi được gả làm vợ người ta, đem động phòng hoa chúc mới có thể biến mất, mà không phải như bây giờ, để ột người uống say nuốt vào trong bụng.

Lân Xuyên vẫn nhìn nàng như cũ, lông mi vừa dày vừa dài cụp xuống, ánh nến bên cạnh giường chiếu xuống mơ hồ trên gương mặt hắn.

Hắn ngừng một chút, nâng tay nàng lên trên đầu nàng, cột dây lụa vào đầu giường. Sau đó cúi người xuống, vùi đầu vào cổ nàng, dùng răng cắn đi dây yếm trên cổ nàng, một cánh tay kia bò xuống dưới, xẹt một cái xé rách quần lót mỏng manh của nàng ném xuống dưới giường.

Mặc Ngưng Sơ hít vào một hơi thật sâu, nhưng hít vào đều là mùi rượu mơ ngào ngạt hòa lẫn trà hương trên người hắn. Hắn ngậm nhẹ nút buộc dây yếm của nàng, khiến nàng càng bất an lo lắng. Hắn dường như đổ mồ hôi, giọt mồ hôi óng ánh trong suốt làm ướt áo mỏng của hắn, dạ quang mỏng lung chiếu xuống, hình dáng rắn chắc xinh đẹp của hắn do y phục bị thấm nước mà lộ ra, đẹp đến rung động lòng người.

Chỉ thấy môi mỏng buông lỏng, dây yếm màu đỏ bị mở ra, cái yếm phiêu lạc trên mặt đất. Mà đồng thời lúc đó, Lân Xuyên hôn lên môi nàng.

Đây không biết đã là nụ hôn thứ mấy trong đêm nay, nụ hôn của hắn luôn nóng bỏng và bá đạo như vậy, không cho phép cự tuyệt, lòng bàn tay hắn như bàn ủi, nắm eo của nàng, một đường công thành đoạt đất, quần lấy cái lưới nhỏ xinh của nàng không tha.

Hô hấp dần dần nặng nhọc, lúc hai đôi môi đang giao nhau tách ra, hơi thở nặng nhọc của Lân Xuyên nóng bỏng phả trên mặt nàng, giọng nói khàn khàn, mang theo nguy hiểm “..... Vậy người cảm thấy, ta muốn ai?”

– Là ai?

Nhưng đó là vấn đề nàng nên hỏi.

Lân Xuyên không cho nàng có cơ hội mở miệng hỏi, một lần nữa hắn ngăn hơi thở của nàng, tay để bên hông trượt xuống, ngón tay như ngọn lửa cháy bỏng, vuốt ve từ bên sườn thân thể trần truồng của nàng đến cái nơi đã ẩm ướt âm u, từ từ, từ từ, đem một ngón tay dò xét đi vào.

Mặc Ngưng Sơ toàn thân cứng đờ.

Đôi mắt bỗng nhiên trợn to, đầu óc trống rỗng, trong nháy mắt giống như rơi vào trong đợt sóng, tất cả không chịu theo nàng khống chế nữa.

Động tác dịu dàng nhưng lại rất có lực, quấn quanh trong hoa bích mềm mại khít khao của nàng, chỉ là thông thả ra vào mà đã khiến nàng cảm thấy khó thở sắp chết.

“Đừng kiềm chế.” Tiếng nói loáng thoáng, không biết Lân Xuyên đã buông môi nàng ra từ khi nào, tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng ra lệnh bên tai nàng.

..... Nhưng mà đừng kiềm chế cái gì?

Mặc Ngưng Sơ thất kinh né tránh ngực hắn đang áp chế, trong cổ họng không biết phát ra âm thanh là khóc hay là kêu của nàng.

Nàng nghĩ nàng có lẽ sắp điên thật rồi, bởi vì ở chỗ đó lại có thêm một ngón tay thon dài, theo sóng triều của nàng lên xuống phập phồng, thật sâu, đem nàng nhấn chìm.

38. Chương 38: Làm Chuyện Xấu 5

Trong không gian chỉ còn tiếng hít thở nặng nề, Mặc Ngưng Sơ bị ngón tay kia kéo theo, đốt lên ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt toàn bộ không sót thứ gì.

Nàng bất lực, tay bị trói ở đầu giường, cả thân thể đều bị hắn nắm giữ, rốt cuộc không còn suy nghĩ được gì. Không thể kiềm chế, trong cổ họng nàng phát ra âm thanh nghẹn ngào rên rỉ “Lân Xuyên... Đừng mà...”

“Thật sự không muốn sao?”

Tư tưởng nam nhân này là cỡ nào xấu xa, hắn mím môi, khiêu khích những nơi mẫn cảm trong thân thể nàng, lại dần lòng an ủi nàng, quá trình đó đại khái là khá dài, đem ngọn lửa nhỏ đốt thành ngọn lửa lớn, theo đó mà tiến công đem nàng tiêu diệt hoàn toàn.

Ngón tay hắn ra vào ở độ sâu vừa phải, không phá rách phòng tuyến đau đớn kia, nhưng lại có thể kích thích tạo ra một cảm giác hoan hỉ tột độ, chạy dọc từ ngón chân lên đầu óc nàng.

Ánh mắt hắn nhìn nàng sâu lắng, không muốn bỏ qua bất cứ biểu tình ẩn nhẫn nào của nàng, nhìn rất lâu, đôi mắt đen như phát sáng, thâm thúy hút người. Mặc Ngưng Sơ bị cảm giác như vậy hành hạ, mới biết mùi đời, khiêu khích này hoàn toàn đã vượt qua phạm vi thừa nhận của nàng, đành phải nhắm hai mắt lại, cắn môi nức nở. Chấn gấm dưới sống lưng xuất hiện nhiều cơn sóng mê loạn, thân thể mềm mại trắng như tuyết bị nhào nặn như có thể tan chảy thành nước.

Đó là thân thể của nàng, lần đầu tiên bị một nam nhân nắm trong lòng bàn tay. Nhưng cảm giác này không phải là chán ghét, ngược lại gần như là điên cuồng tê dại. Điều này khiến nàng sợ hãi, sợ hãi cơn thủy triều kia trong nháy mắt sẽ nhấn chìm nàng hoàn toàn. Nàng giống như con cá chết chìm, làm cách nào cũng không thể bơi lên bờ, nàng sắp chết, nhưng lại không chết được. Ngực lên xuống dồn dập nhưng hơi thở lại thừa thớt, hít thở không thông, nàng lại không muốn kêu lớn tiếng như hắn mong muốn, chỉ còn cách cố gắng chịu đựng, chịu đựng... Đến cùng mới thôi.

Ánh mắt Lâm Xuyên nhìn nàng ngày càng dần tối lại, vén tóc dính trên mặt nàng xuống, đột nhiên tươi cười “Người thật sự có thể chịu được sao?”

Mặc Ngưng Sơ cứng đờ, ngón tay hắn cũng đã rời khỏi, ngón tay vì nàng mà vô cùng ướt át lướt qua đại nguyệt trần truồng của nàng, tỉ mỉ vuốt ve. Sau đó tách nó ra, nâng nó lên — Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy rất xấu hổ vì thân dưới của mình bị nâng lên cao như vậy, ngay lập tức, một đôi môi mỏng nóng bỏng bao trùm lấy toàn bộ.

Nụ hôn của hắn thay thế cho ngón tay hắn, bao trùm nơi mềm mại non nớt của nàng. Âm thanh phát ra vô cùng ái muội, đầu óc Mặc Ngưng Sơ trống rỗng, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi, trong nháy mắt, nàng chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, huyết dịch sôi trào, làm cho nàng sợ hãi thu người lại, cuộn mình lui về phía sau. Nhưng hắn làm sao chịu buông tha nàng, ngón tay hắn dùng lực, gắt gao giữ chặt nàng lại, lưỡi hắn lại thật sâu thăm dò, trần trọc mà tiến vào.

Tình cốc điên cuồng, nàng lại không thể khống chế.

Mặc Ngưng Sơ đã hoàn toàn không suy nghĩ được nữa, nàng không nhớ rõ về sau mình có rên rỉ ra tiếng hay không, có phải là do cái lưỡi tuyệt đỉnh của hắn đụng vào nghênh hợp hay không.

Nàng chỉ biết mình chìm nổi trong thủy triều kia, từng đợt, từng đợt sóng tình cọ rửa nàng, cháy lan nhanh, cuốn sạch thân thể nàng.

Nàng cảm thấy mình khóc, nhưng lại không nhớ rõ mình khóc vì cái gì. Nước mắt nóng bỏng chảy xuống gò má, nhưng vẫn không nhận được tình cốc kêu gào mà rên rỉ, nức nở.

Đôi môi ẩm ướt của Lâm Xuyên cuối cùng tách ra, mang theo hương vị ngọt ngào của nàng, hôn lên những giọt lệ bất lực của nàng. Hắn cởi bỏ băng gấm trói tay nàng, lòng bàn tay giữ lấy cổ tay bị trói đến đỏ lên của nàng “Tiểu Đào Tử, thoái mái không?”

39. Chương 39: Làm Chuyện Xấu 6

Mặc Ngưng Sơ mờ mịt nghiêng đầu, trên lông mi vẫn còn đọng lại vài giọt nước, run rẩy như muốn rơi xuống.

“Thư thái rồi, đi ngủ thôi.” Lân Xuyên như đang nói một chuyện hết sức bình thường, cánh tay hắn ôm lấy nàng, thay nàng lau đi mồ hôi thân thể, rồi phủ chăn che kín nàng.

Không khí ái muội còn chưa tan, màn lụa buông xuống, hơi nóng và mồ hôi quần giao nhau, chưa hạ xuống yên bình.

Nữ tử nhỏ xinh kia vẫn không ngừng run rẩy như cũ, ngược mắt lên, đôi mắt to mong nước vẫn còn dày đặc sương mù mờ mịt, mắt hôn vô tội.

Mặc Ngưng Sơ cũng không biết mình nên vui vẻ hay khổ sở. Hắn đột nhiên ngừng lại hành động khiến nàng không thể thích ứng, thủy triều trong đầu vẫn còn gào thét điên cuồng, mà hắn lại không tiếp tục. Nàng như bị trúng độc, nặng đến không thể dứt ra được. Nàng cho rằng cảm giác của nàng là nhanh muốn chết chìm trong đó, thời điểm cuối cùng nàng như sắp bị lạc mất bản thân, hắn thế nhưng lại buông nàng ra.

Đây rõ ràng là chuyện vui, nhưng vì cái gì, trong thân thể nàng lại có cảm giác trống không khó hiểu, vô biên vô hạn, nàng không biết làm thế nào cho phải, chỉ có thể thụt lui thân thể đang run rẩy... Hắn là như vậy mê người, đem nàng đến đỉnh cao, đẩy nàng đến thế giới tràn ngập điên cuồng xa lạ. Nàng thiếu chút nữa quên đi thân thể của mình, thiếu chút nữa quên đi nàng muốn phản kháng.

Nàng cứ như vậy ngơ ngẩn nhìn hắn, trong đôi mắt to hôn độn sương mù, bởi vì tình cốc mới mở ra khiến á nàng ửng đỏ, hô hấp vẫn dồn dập như cũ.

Lân Xuyên nghiêng đầu nàng qua, ôm lấy nàng từ phía sau, để ánh mắt vô tội của nàng không nhìn kỹ được hắn.

Ngoài cửa sổ mưa đã tạnh, bốn phía an bình yên tĩnh.

Mặc Ngưng Sơ mở to mắt, không thể nào nhắm được, lỗ thối nằm trong lòng hắn, hơi nóng xa lạ vây quanh thân thể nàng. Hốc mắt đỏ lên, nàng sợ hãi cảm giác như vậy, hắn là người như thế đáng sợ, từng chút từng chút quấn lấy nàng.

“... Nếu là đồ của ta, ta chắc chắn sẽ không để người khác lấy được. Nhưng người nhớ kỹ, ta muốn một thứ khác quan trọng hơn của người.”

Thật lâu sau, đột nhiên hắn chậm rãi nói, ngón tay mảnh khảnh vuốt lên thủ cung sa của nàng, ngón tay tỏa ra hơi ấm áp.

Hắn ăn nàng một lần, nhưng vẫn để lại dấu hiệu “trinh khiết” đó.

Hắn thật sự là một người rất xấu xa.

Mặc Ngưng Sơ mờ mịt lắc đầu, nàng không hiểu, nàng không hiểu hắn đang nói cái gì, trước khi theo hắn bỏ trốn, hắn và nàng rõ ràng là người xa lạ. Nhưng vì cái gì hắn lại nói như vậy? Vật hắn muốn rút cuộc là cái gì?

“Đừng nghĩ nữa, ngủ.”

Phía sau truyền đến giọng nói khàn khàn của hắn, ngón tay vung lên, nến đỏ lập tức tắt ngúm.

Trong phòng bóng tối âm u quay về, Mặc Ngưng Sơ khó khăn nhắm mắt lại, trong lòng lại có một cảm xúc không hiểu dâng lên.

40. Chương 40: Hoảng Hốt

Bóng đêm vô tận ngoài cửa sổ, cuối cùng Lân Xuyên bên cạnh cũng truyền đến tiếng hít thở đều đặn, mắt đang nhắm chặt của Mặc Ngưng Sơ phút chốc mở ra.

Trên hông nàng vẫn còn một cánh tay thon dài vắt ngang qua, lưng dán sát vào vòng ôm của người kia, mùi trà hương nồng đậm quần vào tóc nàng, khiến cho lòng nàng có chút bất ổn.

Thật cẩn thận đẩy hắn ra, dường như hắn đã ngủ thiếp đi, an tĩnh như một hình nhân bằng sứ. Có thể vì rút kinh nghiệm từ lần trước, nàng tuyệt đối không dám sơ suất, nam nhân này giống như ma quỷ, hoàn toàn không biết được bước tiếp theo hắn có hành động gì.

Quần áo coi như miễn cưỡng mặc trên tay, Mặc Ngưng Sơ run rẩy thò sâu vào trong túi tay áo sờ sờ, bởi vì toàn thân bủn rủn lạnh ngắt, cầm cái gì cũng không xong, nàng càng hoảng hốt hơn, không dễ dàng gì tìm đến túi trong tay áo, chạm vào vật cất giấu bên trong, không ngờ cái tay to lớn của ai kia nhúc nhích, thay đổi tư thế ôm nàng vào lòng.

Nàng sợ đến mức không dám thở mạnh.

Một lúc lâu, hơi thở vẫn đều đều như cũ.

Lòng bàn tay nàng đổ đầy mồ hôi, nắm chặt túi trong tay áo, đôi mắt to bối rối hoảng sợ như một chú nai con, một lúc lâu, nàng mới bình tĩnh từ từ lấy vật đó ra, động tác nhẹ nhàng cẩn thận, sợ sẽ kinh động người bên cạnh.

“Tiểu Đào Tử...”

Nhưng mà, đột nhiên một giọng nói trầm trầm vang lên, khiến Mặc Ngưng Sơ sợ hãi kêu một tiếng, bất chấp tất cả, vật trong tay như tia chớp phóng ra. Đó là châm có tẩm thuốc tê, nguyên liệu lấy từ nhà Cẩm Trúc, độc tính rất mạnh, tiến vào máu liền có thể khiến người ta tê dại ngay lập tức, nàng chế thành chất lỏng ngâm ngâm châm vào, cũng là để phòng ngừa cho những lúc như thế này.

Vào thịt ba phần, thẳng tắp mà cắm vào.

Một lúc sau, Mặc Ngưng Sơ cảm thấy toàn thân đối phương căng thẳng, sau đó từ từ nhũn ra, lời chưa kịp nói xong, cũng trở nên yên lặng.

Nàng nghi hoặc bất động nhìn hắn, xác định cái cổ tay kia cũng mất hết sức lực không còn cứng rắn như lúc nãy, người mới đầy mồ hôi lạnh từ từ leo xuống giường, lui ra phía sau vài bước, ôm ngực thở dốc.

“Xin, xin lỗi nha.” Mặc Ngưng Sơ cũng không hiểu tại sao mình phải nói xin lỗi với hắn, rõ ràng người bị ức hiếp chính là nàng. Nhưng khi nhìn đến hai con mắt nhắm chặt của Lâm Xuyên, cùng với ngân châm sáng loáng cắm trên vai hắn, thì nàng lại vô cùng áy náy. Bối rối sửa sang lại quần áo, tay run run rất lâu mới cột được dây yếm, khoác một lớp áo mỏng giữ chặt lại.

Nhưng quần lót đã bị xé nát, đôi chân trắng không có gì che đậy. Nàng băn khoăn nhìn xung quanh, nương vào ánh sáng trong đêm đi đến tủ, bên trong quả nhiên là có bộ quần áo dự phòng. Nàng cũng không suy nghĩ nhiều, tùy tiện lấy một cái quần dài mặc vào, lại dùng váy dài phủ lại, thất thố chạy ra ngoài cửa.

Trên hành lang lầu ba không có ai, lúc nàng lao ra mới phát hiện hai chân mình mềm nhũn run lên, dựa vào vách tường mới có thể miễn cưỡng đi nhanh hơn. Dưới bụng còn sót lại cảm giác kích thích khiến mặt nàng lúc trắng lúc đỏ, nhớ lại lúc bị người kia sờ vuốt lại còn hôn qua đó, mà mình còn lưu luyến trầm mê, liền xấu hổ muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Tiểu Mỹ chắc bị an bài dưới lầu, chỉ cần bây giờ tìm được nàng, thì lập tức có thể rời khỏi chỗ này, càng nhanh càng tốt.

Nhưng nàng không biết được, toàn bộ hành động của nàng đều bị một đôi mắt mờ ám nhìn rõ tường tận, gió lạnh nhẹ thổi qua, chạm vào sương lạnh đêm xuân, hóa thành một làn khói, lặng lẽ tản đi.

41. Chương 41: Là Hắn Nói Cho Ta Biết Có Thể Đi Đâu Để Tìm Được Nàng

Mặc Ngưng Sơ nhón chân đi cà nhấc xuống lầu, đêm khuya yên tĩnh, cửa khách điếm đóng chặt, không thấy bóng dáng chương quỳ, chỉ còn tiểu nhị ghé vào trên quầy ngáy khò khò.

Tự do ở ngay ngoài cửa, nhưng nàng lại không biết Tiểu Mỹ bị nhốt ở phòng nào. Nếu từng bước từng bước đi tìm, sẽ kinh động người khác, như vậy nàng sẽ thất bại trong gang tấc. Sớm biết như vậy thì ngay từ đầu sẽ hẹn với nàng ở một chỗ nào đó mà không phải để nàng trốn mình tìm như thế này.

Tiểu Mỹ mặc dù béo, nhưng trong trò chơi trốn tìm lại ít khi nào bị thua.

Mặc Ngưng Sơ rối rắm, vừa đi lên hành lang tầng hai vừa suy nghĩ miên man, môi dưới bị nàng cắn chặt lại, mượn đau đớn để bắt chính mình bình tĩnh suy nghĩ.

“Tiểu Sơ”. Đột nhiên, có người ở phía sau nhẹ kêu nàng.

Mặc Ngưng Sơ cứng người, xoay người quay lại, công tử Tịch đang đứng ngay phía sau nàng. Gió đêm hơi lạnh, làn da của nam tử có chút trắng xanh, nhìn hắn có chút yếu ớt, ước chừng là hôm nay uống quá nhiều rượu, mở miệng cười cũng có chút gian nan. Nhưng cặp mắt đen vẫn như cũ sáng ngời, vẫn không chớp mắt nhìn nàng đầy cổ chấp.

Mặc Ngưng Sơ dùng sức lắc đầu, bị con mắt hắc nhìn chăm chú như vậy, nhất thời trong lòng hiện lên một dự cảm không tốt, một chữ cũng không muốn nói, quay đầu liền muốn chạy.

“Đợi chút.” Giọng nam tử đuổi theo, nhờ hắc trời sinh chân dài nên dễ dàng bắt được nàng đang cố gắng trốn chạy, mạnh mẽ chặn nàng ở vách tường, gần từng chữ chắc chắn nói “Người không lừa được ta, ta biết người chính là Tiểu Sơ.”

Mặc Ngưng Sơ không được tự nhiên rút người lại, nhìn trái nhìn phải, biết là chính mình trốn không thoát, nhưng sợ nếu quá ồn ào thì sẽ khiến cho tất cả mọi người ở trong phòng khác đi ra.

Mà nam nhân trước mặt lại ngoan cố làm người ta chán ghét, cứ nhìn nàng chăm chăm, khí thế bức người. Đương nhiên nếu nàng không nói sự thật, cũng không có chứng cứ gì chứng minh được nàng là Tiểu Đào Tử chứ không phải Mặc Ngưng Sơ, hắc sẽ không tha cho nàng.

Ngừng một chút, đành gượng cười “Công tử Tịch quả nhiên thánh nhân, chuyện gì cũng không thể gạt được hai mắt người. Nhưng thầy trò khác biệt, người giam cầm đệ tử mình như vậy, chẳng khác gì làm trái với giáo huấn thánh hiền.”

Tư thế này quả thật rất ái muội.

Đầu vai bị nắm chặt, dường như sắp ôm lấy nàng.

Mắt Công tử Tịch thoáng qua vẻ lúng túng, mặt mày ửng đỏ, ngón tay đang đặt trên vai Mặc Ngưng Sơ liền hạ xuống, hắc cười cười “Tiểu Sơ, vì sao gạt ta?” Ánh mắt nhìn xuống tóc nàng hơi có chút rối loạn, lại nói “Có liên quan đến hắc sao?”

“Hắc” tất nhiên là chỉ Lâm Xuyên, đương nhiên Mặc Ngưng Sơ nghe ra, nhưng lại không muốn tán gẫu cái đề tài này với hắc, giả ngu nói “Có một chút chuyện xảy ra, gạt người là ta không đúng, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ, trái lại người, không phải là đang du lịch ở nước khác sao, vì sao lại quay về?”

“Ta là đi tìm một người.” Công tử Tịch nhìn nàng, gió thổi lay động lông mi của hắc hồi lâu nhưng cũng không có vạch trần việc nàng đang giấu diếm.

“Nhưng người không phải đã có một vị công chúa xinh đẹp làm bạn sao?” Mặc Ngưng Sơ hỏi lại.

Tiếng nói Công tử Tịch dần dần nhỏ xuống “Người cũng biết là ta một mực tìm ai mà.”

“Ta không biết” Mặc Ngưng Sơ nháy mắt vô tội “Ta chỉ làm đệ tử của người nửa tháng, người hiểu rõ, tư chất ta ngu dốt, đối với âm luật thi họa dốt đặc cán mai, không thể nào sánh bằng mấy thiên nhân ca ca của ta. Mà lúc người đi ta mới bảy tuổi, mà ta lại hay chọc phụ thân nổi giận nên mới bị sung quân đến Lê Thành, cho nên không hiểu biết nhiều lắm về việc đời, làm sao ta biết người muốn tìm ai?”

Công tử Tịch sửng sốt, hiển nhiên là bị những lời nói của nàng ngăn chặn.

Trong giang hồ người ta đều biết công tử Tịch ái mộ một cô nương, mà hắc cũng đang ngày đêm tìm vị cô nương đó.

Nhưng hần lại quên mất, Mặc Ngưng Sơ lúc đó còn nhỏ, nàng còn là tiểu thư khuê cát danh môn, đúng là còn ở tuổi rất hồn nhiên.

Có thể là do xa cách nhiều năm, nay gặp lại tiểu cô nương lười biếng thích gây sự khi xưa, phát hiện ra nàng đã trở nên mỹ lệ, nhanh nhẹn như một con bướm, trong nháy mắt, khiến cho hần bỗng nhiên liên tưởng tới một người. Người đã phổ ra khúc nhạc vô danh đó, người mà hằng đêm trong mơ hần tưởng tượng ra dáng hình.

Hần khẽ thở dài, trầm mặc rất lâu, mới hạ giọng nói “Ta đi qua Hoa Điền Bắc, ở nơi đó có một người nói cho ta biết, nếu ta tới Lê Thành, thì có thể tìm được người trong mộng ta muốn kiếm...”

42. Chương 42: Tin Tức Đến Từ Hoa Điền Bắc

Hoa Điền Bắc ?

Mặc Ngưng Sơ cứng đờ, công tử Tịch mím môi nói “Tiểu Sơ, ta biết người được thừa tướng đại nhân an trí tại Lê Thành, liền muốn tìm người trước, rồi sau đó mới hỏi thăm tung tích của người đó, thật không ngờ, lại gặp nhau ở trên sông.”

Mặc Ngưng Sơ giống như bị người tát một bạt tai vào mặt, đứng tại chỗ sững sờ hồi lâu, tay chân lạnh ngắt “..... Người nói Hoa Điền Bắc?”

Nàng không đợi công tử Tịch phản ứng, đột nhiên nàng ngẩng đầu, cắn môi, cất cao giọng chất vấn “Người nói Hoa Điền Bắc?”

Công tử Tịch có chút khó hiểu, không biết vì sao bỗng nhiên nàng lại kích động như vậy.

Mặc Ngưng Sơ cười lạnh, “Người đó, có phải là một nam tử? Xuất quỷ nhập thần ở rừng đào?”

“....”

“Sau đó hần liền nói với người, cô nương mà người muốn tìm ở tại Lê Thành?”

Đôi mắt công tử Tịch kinh hãi đã nói lên tất cả, Mặc Ngưng Sơ không thể kìm nén lạnh lẽo trong lòng.

Thiên hạ này, biết được năng lực của nàng, có thể có mấy ai?

Thiên hạ này, biết được những bí mật của nàng, còn có ai?

Những ngày trước nàng gửi thư không có hồi âm, nàng còn tưởng rằng hần quá bận, đường xá quá xa, cũng không nghĩ rằng, cuối cùng người bán đứng nàng lại là hần.

Mặc Ngưng Sơ cắn răng, đau đớn như bị rấn cắn, mơ hồ thương tâm, miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng “Xin lỗi, chuyện mà người muốn biết, ta không thể giúp gì được.”

Gió thổi nhẹ ngoài cửa sổ, nước vẫn còn đọng lại trên mái hiên, từng giọt từng giọt rơi xuống, vỗ trên nền đất lạnh lẽo.

Công tử Tịch nhìn nàng, có một loại cảm giác khó tả dâng lên trong lòng, khí chất không hợp với tuổi tác này của nàng khiến cho hần cảm thấy khó hiểu, nhưng lại nói không được là tại sao.

Nhớ rõ hồi trước, hần đi du lịch đến đế đô Xuyên Hạ, tuổi trẻ ngông cuồng, cho rằng không ai có thể hòa một khúc so sánh được với U Liên Phú của hần. Nhưng không ngờ lúc làm lão sư của Mặc Ngưng Sơ, lại có được vui mừng ngoài ý muốn như vậy. Mà hiện giờ, lại có cao nhân chỉ điểm, ngay tại Lê Thành có thể tìm ra được người mà mình muốn tìm, mà Lê Thành, lại có Mặc Ngưng Sơ.

Nhiều năm nay, vòng qua vòng lại, bắt đầu cùng kết thúc đều luôn có một người như vậy.

Thần sắc Công tử Tịch khẽ hoảng hốt, lại đoán không ra sự trùng hợp này đến tột cùng là có ý nghĩa gì.

“A —”

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai từ cuối lầu 2 vang lên. Đó là tiếng của Vi Lộ công chúa.

Công tử Tịch sững sốt, đang tính quay lại nhìn theo nơi phát ra tiếng hét, trong nháy mắt đột nhiên sững sờ, ngay sau đó, bay về phía Mặc Ngưng Sơ, kéo cổ tay nàng, lôi mạnh nàng ôm vào lòng mình, lui về sau vài bước, chạm mạnh vào vách tường, mà Mặc Ngưng Sơ theo quán tính cũng nhào vào ngực hắn –

Vù –

Lúc còn chưa ổn định lại đã nghe một âm thanh sắc bén vang lên, bay thẳng đến chỗ Mặc Ngưng Sơ đứng, nhất thời lửa bùng lên đỏ bừng.

Đó chính là những mũi tên lửa.

Thích khách xông vào, mang theo lửa lớn, từng điểm từng điểm đốt cháy sàn gỗ.

Mặc Ngưng Sơ còn chưa hết hoảng sợ, Công tử Tịch đã lập tức đỡ nàng dậy, đỡ lấy lưng nàng nói “Tiểu Sơ, người mau chạy đi, đi thẳng đến bến tàu. Nơi đó có người đang giữ thuyền, nếu có chuyện ngoài ý muốn, người tìm nơi nào trốn trước. Chút nữa ta sẽ đến tìm người.”

Dứt lời, lo lắng đẩy nàng, lập tức quay người chạy đến gian phòng công chúa Vi Lộ đang trú ngụ.

Mà ngay lúc hắn chạy đi, trong chớp mắt có một loạt cung tiễn âm âm bay tới. Trên đầu cung tên có dầu, dẫn lửa cháy, bây giờ cũng không nhắm vào người nào, mà là nhắm vào các màn che, nhanh chóng thiêu đốt.

Mặc Ngưng Sơ kinh nghi bất định nhìn khách điểm đột nhiên tràn đầy thích khách, trong lòng hồi hộp lo sợ, nàng lập tức lao xuống lầu, muốn đánh thức tiểu nhị đang ngủ say trên bàn hỏi đường đi đến phòng Tiểu Mỹ, nhưng vừa đẩy, người nọ tựa như không còn sức sống từ trên bàn trượt ngã xuống, sắc mặt xanh đen, hô hấp hoàn toàn không còn, nhìn đáng sợ dường như đã chết một lúc lâu.

“Vù –”

Lại một loạt mũi tên nhọn vọt bay đến.

Mặc Ngưng Sơ mạo hiểm lướt qua đám lửa đang cháy trên mặt đất, lửa mạnh cháy xém vài sợi tóc của nàng, xẹt qua bên tai, kinh tâm động phách.

Nàng ngẩng đầu ngạc nhiên, trận đại hỏa hùng hực này đang cháy lan ra rất nhanh, nhanh chóng đỏ bừng cả khách điểm. Lửa như một con rắn lớn, hung mãnh hủy diệt toàn bộ, tựa như muốn nuốt hết tất cả.

43. Chương 43: Tiểu Cô Nương Phấn Đấu Quên Mình

Công kích quá nhanh như vậy khiến cho người ta khó mà phòng bị.

Mặc Ngưng Sơ nhanh chóng cầm lấy bình trà để trên bàn, đổ hết vào ống tay áo của mình, sau đó bịt miệng và mũi lại, chạy đến phía hành lang lầu một, đá cửa từng phòng từng phòng, khói bốc lên dần dần làm cho tầm mắt nàng mờ mịt.

Nàng kêu tên Tiểu Mỹ, nhưng từng phòng một đều trống không.

Gần như tất cả khắp nơi đều tìm mấy lần nhưng vẫn không thấy tung tích, nàng không chút do dự chạy vội lên tầng 2.

Không khí càng mù mịt làm người ta ngộp thở, nhưng giờ phút này nàng không để ý được nhiều như vậy, nếu như càng kéo dài hiển nhiên là càng thêm nguy hiểm, nàng không dám xem thường, nuốt vào một viên Độc Hoàn, tạm thời chống đỡ khói đặc vây hãm.

Cửa phòng bị đá văng, có người ở trong đó.

Nàng vui sướng, lại phát hiện chỉ là mấy thi thể. Vết máu cũ dày đặc, một đao trí mạng, theo trang phục có lẽ là người hầu của Vi Lộ công chúa.

Nhất thời Mặc Ngưng Sơ có dự cảm không tốt, rời khỏi phòng đó tiếp tục đi vào phòng khác. Nhưng vừa muốn đi đến gian phòng thứ 3 thì đụng mặt Vi Lộ và công tử Tịch đang lao đến, vai trái của hắn có một vết đao, hiển nhiên là mới vừa giao chiến xong.

“Người làm gì? Sao không chịu đi nhanh đi?” Công tử Tịch lên giọng trách móc.

Mặc Ngưng Sơ càng la lớn hơn “Người có biết Tiểu Mỹ ở đâu không?”

“Tiểu Mỹ?” Công tử Tịch có chút ngẩn ra.

“Chính là con bé mập mập hay đi theo ta đó.” Mặc Ngưng Sơ có chút khẩn trương “Trên đầu nàng còn có một cái nơ con bướm rất to. Nàng không thể nói chuyện, không thể kêu cứu được.”

“Con nhỏ mập?” Vi Lộ công chúa kêu gào “Nàng ta nhất định là người phóng hỏa. Hơn nửa đêm ta thấy nàng và mấy hán tử áo đen bỏ đi. Kết quả là không bao lâu, khách điểm liền bị phóng hỏa, giết rất nhiều người của ta!!!!”

“Nàng ta không có ở đây?” Mặc Ngưng Sơ không quan tâm đến câu cuối.

“Ngu ngốc. Người gặp qua hung thủ sau khi hành động còn ở lại hiện trường gây án sao?”

Quả nhiên Mặc Ngưng Sơ không đứng đó nói nhảm với nàng nữa, trong lòng như có cục đá lớn rơi xuống, xoay người hạ thấp thân thể xông ra ngoài, công tử Tịch cũng mím môi đuổi theo, công chúa Vi Lộ ôm chặt vai hắn, mảnh mai yếu ớt không còn chút sức lực.

Ngọn lửa so với lúc trước càng mạnh hơn, dầm xuống thang lầu đều cột kẹt cột kẹt vang dội, bọn họ nhanh chóng vọt tới dưới lầu, công tử Tịch đá văng cánh cửa cháy, đang muốn xông ra ngoài, lại thấy Mặc Ngưng Sơ đột nhiên dừng lại.

Nàng như suy nghĩ cái gì, lại mạnh mẽ chạy vào biển lửa.

“Người làm gì? Người điên rồi? Người không thể đi lên.” Công tử Tịch nắm chặt cổ tay Mặc Ngưng Sơ, nhưng đột nhiên, tiểu cô nương nhỏ nhắn này xoay người lại, đầu ngón tay bay ra một thanh tiểu đao, xướt qua da tay, khiến hắn đau đớn buông ra., Trong nháy mắt đó, Mặc Ngưng Sơ đã thừa cơ vùng thoát khỏi tay hắn chạy đi.

Công tử Tịch lập tức muốn đuổi theo, lại bị Vi Lộ công chúa ôm chặt lại, nàng khóc lớn “Tịch, chàng đừng đi, chàng đừng bỏ ta lại. Ảnh vệ của ta đều chết hết rồi. Người bọn họ muốn giết là ta. chàng đừng bỏ ta lại. Xin chàng.”

“Ầm—”

Một cây xà ngang vĩ đại rơi xuống, tung tóe lên những bông lửa điên cuồng.

Thân hình nhỏ xinh kia trong nháy mắt đã biến mất trong khói lửa, công tử Tịch nóng lòng muốn tiến lên, nhưng xà ngang đã nằm dài ở trước hàng hiên, không cách nào tiến lên được.

Vi Lộ phía sau khóc thê lương, hắn cắn răng, xoay người ôm Vi Lộ, chạy ra khỏi đám cháy

44. Chương 44: Ta Chết Cùng Với Người

Nhanh như chớp xông lên tầng cao nhất, tay áo màu hồng phấn đã nóng lên, Mặc Ngưng Sơ cắn răng chạy qua sàn nhà nóng rực, nàng giống như trong nồi hấp bánh bao, xông hơi nóng đến đầy đau đớn.

Trong hỏa hoạn, lầu các là như vậy yếu ớt, sàn nhà ở lầu ba đã rệu rạo muốn sụp đổ, nàng chạy nhanh qua không dám quay đầu lại, mỗi chỗ nàng giẫm qua đều có thể sụp xuống khiến cho lòng người sinh sợ hãi. Nhưng giờ khắc này nàng lại không hề sợ hãi, trong tim kiên trì tin tưởng chỉ có thể chạy thẳng đến phía trước, không thể có một chút do dự nào dù chỉ là rất nhỏ.

Tay áo dùng để bịt mũi và miệng đã sớm bị khô nóng, khói xông vào ngực, làm cho phổi đau như bị xé, dần dần đoạt lấy ý thức.

Trong túi còn lại một viên Độc Hoàn, Mặc Ngưng Sơ đặt lên mũi hít hít, rồi nhanh chóng bỏ lại vào túi. Ôm đầu dùng sức chạy vào cửa phòng, lăn trên mặt đất mấy vòng, y phục của nàng sắp bị lửa trên cửa lan sang đốt cháy, mà sàn nhà thì như bàn ủi xoa xát da thịt nàng, lưu lại từng vết máu, nàng như không có cảm giác gì, nhanh chóng đi vào trong phòng.

“Lân Xuyên.” Nàng ở trong khói lửa dày đặc cơ hồ hít thở không thông, lại dùng sức kêu to nên càng hút thêm nhiều khói vào, khiến cho nàng ho khan kịch liệt. Trước mắt một mảnh mơ hồ, đập vào trong mắt lại đều những đồ vật trang trí trong phòng bị lửa thiêu đốt mãnh liệt, khiến cho lòng nàng lo lắng không ngớt.

“Ầm —”

Cái tủ bị cháy ngã xuống. Nàng may mắn tránh thoát.

Khói càng lúc càng đặc làm nàng khó mà chống đỡ, trước mắt ngày càng hỗn loạn, ngây ngốc ở bên trong quá lâu, dường như đã tiêu hao hết thể lực của nàng, nàng lão đảo nghiêng ngã đứng giữa phòng xác định rõ ràng vị trí của chiếc giường. Nhưng lại vang lên tiếng ầm ầm, vách tường bị cháy yếu ớt sập xuống. Tóe lên một màn lửa đỏ rực!!!!

Mặc Ngưng Sơ cắn răng tiến lên, phía sau lại có mảnh gỗ rơi “ầm” một tiếng, nàng lại lướt qua nguy hiểm. Nhưng màn che ở giường đã bị đốt cháy từ lâu, chặn bông và vài thứ xung quanh đều bắt lửa cháy mãnh liệt. Nàng cố căng mắt ra nhìn vào bên trong chăn đệm, tay áo màu lam quen thuộc đang lẳng lẳng nằm đó – đó là Lâm Xuyên, bởi vì bị mưa ướt cho nên mới thay ra—

Nàng bất chấp tất cả, đưa tay muốn nắm lấy, nhưng trong nháy mắt, nóc xà ngang cột kết gãy, rơi mạnh xuống!!!

– Nàng dùng sức lôi kéo!!!

Xà nhà cháy đè lên giường.

Lửa lớn đầy phòng, Mặc Ngưng Sơ bởi vì lực xé ống tay áo quá mạnh mà thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Nhưng đến khi nàng lấy lại tinh thần, thì cái giường kia đã bị cháy đến mức nhìn không ra được là vật gì nữa rồi, hòa chung một chỗ cùng cái xà ngang gãy kia bốc lửa hừng hực— mà trong tay nàng, chỉ có một mảnh áo bị xé rách.

Nàng há miệng, nhưng bên tai chỉ có tiếng lửa cháy.

Hỏa hoạn nóng bức, nhưng tay chân nàng lại lạnh lẽo.

Phụ thân nói, nàng luôn luôn gây họa, học nữ công cũng không bằng tiểu thư nhà khác, lại luôn nhốn nháo gà bay chó sủa trong phủ.

Nhưng vì cha thương nàng, cho nên tổng nàng đến Lê Thành, để nàng vô âu vô lo từ từ mà trưởng thành.

Tại sao nàng không nghĩ đến? Phụ thân và các ca ca, còn cả tất cả mọi người ở phủ Tế tướng đều yêu thương nàng ngút trời, nhưng vì cái gì lại đưa nàng vào cung, chắc chắn là có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó—

Nhưng nàng phải đào hôn, còn phải đi tìm người đã bán đứng mình kia... Còn gặp phải họa lớn như vậy.

Mặc Ngưng Sơ sững sờ nhìn giường bị thiêu cháy thành biển lửa, còn cả tiếng sụp đổ của căn phòng, lửa cháy hung mãnh đem lấy nàng chặt chẽ vây lại.

Đã không còn đường thoát.

“.... Đây là ta nợ ngươi.” Mặc Ngưng Sơ mím chặt môi, cánh môi tái nhợt khô nứt, tiếng nói bởi vì khói lửa mà khàn khàn.

“Đều là do lỗi của ta, mới khiến ngươi gặp phải nguy hiểm.” Nàng nhìn chằm chằm vào nửa cái áo choàng còn sót lại trong tay mình, sau đó ôm chặt lấy “Cho nên, ta chết cùng với ngươi.”

“Ầm —”

Âm thanh sụp đổ vĩ đại truyền đến, công tử Tịch nhìn lầu viện lung lay sắp đổ, sắc mặt lo lắng, Mặc Ngưng Sơ từ đầu đến cuối vẫn không có xuất hiện như hắn mong muốn. Hai mắt trừng đến đỏ bừng, như là nhỏ ra máu.

45. Chương 45: Ngu Ngốc

Trời đất mù mịt.

Một chiếc thuyền con lướt trên dòng nước lạnh lẽo.

Một con chim đen bay từ đằng xa đến, đậu trên mép thuyền bóng loáng, lấy mỏ rửa lông mình.

Người trên thuyền lười biếng cười cười, vẫy vẫy tay với nó, hai mắt con chim linh tính khắc họa ra hình dáng u mị của nam tử trước mặt. Sải cánh, đậu vào ngón tay hắn.

Trên chân nó có một cái sọt nhỏ, nam tử liền gỡ xuống, mở ra xem một tấm giấy nhỏ ở bên trong, khoe môi hắn nhếch lên thích thú.

“Làm không tệ.” Hắn sờ sờ đầu con chim đen, ngón tay lạnh lẽo.

Hắn lại lấy ra một tờ giấy khác bỏ vào trong cái sọt nhỏ đó. Dừng một chút, lại bỏ thêm một đoá hoa đào đã héo úa.

Phía chân trời bắt đầu sáng, dạ diệu dương cánh trong không trung yên lặng bay đi, bình minh đã đến, một vệt nắng sớm chiếu xuống sông.

“Gia.” Thường Tự khom người ở cửa, tay giơ lên đỉnh đầu, trong tay là một chén thuốc đen.

Hắn không dám ngẩng đầu, sợ phải nhìn thấy gương mặt chủ tử nhà mình lúc này, như có ai thiếu nợ hắn mấy đời không trả vậy.

Nữ tử trên giường vẫn hôn mê, bởi vì hít phải quá nhiều khói, lại chìm trong biển lửa, nên làm thương tổn lục phủ ngũ tạng, khắp người còn có một vài vết bỏng, tức khắc muốn nàng tỉnh lại, e là không phải chuyện dễ dàng.

Tiểu Mỹ đi qua, hung hăng trừng mắt với Thường Tự xong mới tiếp nhận chén thuốc. Sau đó cẩn thận đi đến trước giường, đem chén thuốc đưa đến trước mặt Lâm Xuyên, nghiêm nhiên đã coi hắn là chủ nhân thứ hai.

Chuyện đêm qua quá mức kinh hiểm, nửa đêm trời đã hết mưa, nàng và mấy người hầu bị mang về thuyền, cùng nhau dọn sạch thuyền. Chỉ chốc lát sau, lại thấy hắc khuyển mang theo chủ tử mặt than của hắn cũng trở về, dường như là bị thương, không thể nhúc nhích.

Nhưng trong tất cả mọi người lại không thấy tiểu thư mình, muốn hỏi, nhưng hắc khuyển lại không tỏ ra hòa nhã, ác thanh ác khí uy hiếp nàng, nếu chủ tử hắn có chuyện gì, nàng nhất định phải chết. Còn nói, là tại tiểu thư nên chủ tử hắn mới bị thương.

Mà bây giờ người chết chắc không phải là nàng, mà là hắn.

Tiểu Mỹ hồi tưởng lại một màn chấn động lòng người, khách điểm kia đột nhiên bị phóng hỏa, chủ tử mặt than cũng đột nhiên tỉnh lại, điểm vài cái huyết đạo trên thân mình, lại bay đi.

Lúc trở về, trong lòng đã ôm tiểu thư đang hôn mê, còn phạt đại hắc khuyển quỳ suốt cả một đêm.

Ai bảo hắn tự tiện để lại tiểu thư ở khách điểm? Đáng đời!

Thuyền hoa ở trong gió sông có chút lạnh, Tiểu Mỹ nhảy ba bước đi qua, đóng cửa kỹ càng, ngay cả mình cũng lui ra ngoài, đi chuẩn bị cháo loãng, phòng khi tiểu thư thức dậy có thể dùng đến.

Thường Tự vẫn quỳ như cũ trên mặt đất, không biết phải làm thế nào.

Đêm qua hắn và ám vệ một mực âm thầm bảo vệ chủ tử, thấy Tiểu Đào Tử tiểu thư đột nhiên hốt hoảng rời khỏi, liền sinh lòng bất an, quả thực lại thấy chủ tử hôn mê trên giường, trên vai còn cắm ngân châm.

Hắn chỉ cảm giác không ổn, liền tự tiện mang chủ nhân về thuyền, hầu hạ dùng giải dược, nhưng đâu biết lại phát sinh nhiều chuyện như vậy?

Trong phòng, Lâm Xuyên ngồi bất động nhìn sắc mặt tái nhợt của Mặc Ngưng Sơ, mím chặt môi lại.

.....“Đây là ta nợ người.”

.... “Đều là lỗi của ta, mới khiến người gặp nguy hiểm... cho nên, ta chết cùng với người...”

Thật là một đứa ngốc mà.

Hắn thở dài, đỡ nàng dậy.

46. Chương 46: Đáp Lại

Từng ngậm từng ngậm thuốc được đút vào miệng nàng, nhưng thân thể Mặc Ngưng Sơ lại bắt đầu nóng lên, quần áo mới vừa thay bây giờ lại đã ướt đầm, sắc mặt đỏ ửng không bình thường, nhưng môi lại tái mét không có một chút máu.

Lâm Xuyên có chút cúi kính nhìn nàng, tại sao nàng lại ngu ngốc vì người khác mà thiếu chút nữa bỏ đi tánh mạng như vậy.

Cho dù cái “người khác” đó chính là mình, hắn vẫn như cũ không được vui.

Hắn cứ ngồi im không nhúc nhích nhìn nàng chăm chăm như vậy, ngoài cửa sổ, chính là ánh nắng chan hòa sau cơn mưa, nhưng nàng vẫn như cũ không tỉnh lại, hai mắt nhắm chặt lạnh lẽo run rẩy, mái tóc đen tuyền hỗn độn xòa tung trên gối. Phút chốc, hắn đột nhiên cúi người, liền cắn lấy cánh môi khô nứt như là muốn trừng phạt nàng, muốn dùng sức hôn đến khi nàng tỉnh mới thôi, nhưng lại sợ làm nàng đau, điều chỉnh sức lực cho vừa phải, nhẹ nhàng len lỏi vào trong môi nàng..

Nhưng hắn thì lạnh lẽo, Mặc Ngưng Sơ thì nóng bỏng, nóng đến mức làm tổn thương chính bản thân nàng. Lúc Lâm Xuyên hôn nàng, nàng như tìm được dòng suối mát trong cơn hỗn loạn, khiến cho ngọn lửa đang bùng bùng đốt cháy nàng thư thái đi rất nhiều.

Không ý thức, nàng lại đáp lại hắn.

Lâm Xuyên ngưng ngẩn.

Nữ tử đang trắng bệch như tờ giấy kia đang hé môi, hút hơi thở của hắn, đôi môi xinh xắn đang hôn lên môi hắn, tạo nên một mùi hương mê đắm lòng người, mà như vậy tiểu yêu tinh lại như vậy cực nóng, dường như, từng chút từng chút, dán sát thân thể vào hắn.

“.....”

Trầm mặc thật lâu, hắn cũng không biết nên nói chuyện với nàng như thế nào. Lặng lặng hạ mắt, nốt ruồi bên khóe mắt trở nên mê loạn, ôm nàng dần dần chặt lại, nhưng dường như vòng ôm quá chặt khiến nàng đau đến nhíu mi, trong cổ họng lại phát ra một tiếng rên vô thức.

Hắn lập tức buông lỏng nàng ra, nhưng lại không muốn rời khỏi môi nàng, nhẹ nhàng hôn, như là vuốt ve một đóa hoa mềm mại. Nhưng đóa hoa này lại thuộc dạng kiên cường, vượt xa những gì hắn dự đoán.

Mặc Ngưng Sơ khẽ rên một tiếng, lúc hắn chuẩn bị buông nàng ra, nàng lại cấp bách thăm dò môi hắn, không muốn buông hắn ra. Đương nhiên, Lâm Xuyên không thể không để ý mồ hôi của nàng ngày càng nhiều, lưng nàng rất nóng, quần áo ẩm ướt, trên miệng vết thương băng bó dần dần cũng bị ẩm theo.

Cảm giác mát rượi duy nhất mất đi, lông mi Mặc Ngưng Sơ run rẩy, cuối cùng là cảm giác cổ mình như sắp tàn lụi, đau đớn, khàn khàn, chậm rãi kêu “.....Nóng...”

Lâm Xuyên do dự một chút, lấy một bàn tay cởi ra y phục ướt đầm mồ hôi của nàng, còn có băng vải đã bị thấm ướt. Hắn liền kiên nhẫn cầm lấy thuốc, thoa lên lần nữa cho nàng, trên thân thể trần truồng kia, da thịt từng nhả nhụy nay bởi vì lửa đốt mà để lại vết đỏ khắp người. Tuy là đã được trị liệu, chắc chắn sau này sẽ không để lại sẹo. Nhưng ai có thể tưởng tượng được, một tiểu cô nương mảnh mai, ngây thơ như vậy lại có thể ngoan cường chịu đựng đau đớn như thế này sao? Biết rất rõ ràng là đi vào nguy hiểm, nhưng vẫn như cũ không chút chùn bước mà tiến lên.

Hắn hiểu nàng, có lẽ là quá ít.

Nhưng hắn không ngại từ nay về sau từ từ tìm hiểu nàng.

Hắn yêu thương nàng, liền sẽ không để nàng phải chịu đựng đau khổ như vậy nữa.

Gió thổi hơi lạnh.

Hắn cởi y phục của mình, nằm nghiêng trên giường, đem thân thể lạnh lẽo của mình giao cho nàng, nhìn nàng cuộn lại rút vào trong ngực hắn như trẻ con, nhu thuận đáng yêu, hắn cúi đầu, lấy tay vuốt ve tóc nàng, sau đó hôn nàng.

47. Chương 47: Người Nợ Ta, Ta Phải Dùng Người Cho Tốt 1

Mặc Ngưng Sơ vẫn còn đang ở trong trạng thái hôn mê chưa tỉnh, tận sâu trong thâm tâm nàng cảm thấy giống như mình đang ở trong một hoang mạc thê lương khiến nàng cảm thấy mệt mỏi bế tắc. Nàng như là đang đi một con đường rất dài, rất dài, nhưng không thể đi đến tận cùng. Chỉ có thể như vậy một mình cô độc trên đường, nàng hoảng hốt suy nghĩ, hoàn toàn cảm thấy hoảng loạn.

Cho dù nàng nguy trang rất nhiều, bảo vệ mình trong ảo mộng khờ dại, bắt đầu lại từ đầu làm một người con gái vô ưu vô lo, đoạn tuyệt với phiền não của phàm trần thế tục.

Nhưng lúc quay đầu lại, lại phát hiện ra rằng nàng vẫn đi trên trần thế, không cách nào tách ra được.

Mỗi khắc trôi qua nàng đều trốn tránh, nàng sợ, sợ có một ngày nàng bị phát hiện ra thiên phú hơn người, sẽ lại bị trở thành một quân cờ, bị người khác điều khiển trên bàn cờ của cuộc đời, thân bất do kỷ.

Cho đến khi có một tờ hôn thư đưa đến từ phương xa, thiên mệnh tôn uy của đế vương không thể phản kháng.

Có thể vấn đề đã sớm bắt đầu, người nhà của Tế tướng và hoàng thất vốn là dính líu chặt chẽ với nhau, Mặc gia nắm giữ một nửa quân quyền và một nửa triều chính, từ lúc bắt đầu đã gắn kết sinh tồn với thời đại này.

Nàng không thể chỉ lo cho thân mình.

.....

.....

Mặc Ngưng Sơ trở mình một cái, thân thể liền bị đau đớn, nhú mi lại, cố gắng mở mắt, lại phát hiện ra dường như mình bệnh rất nặng, mắt rất lâu không tiếp xúc với ánh sáng ban ngày, nên bị chói lóa khó chịu. Mà trong lúc nhắm mắt lại phát hiện ra một tấm gì đó bóng loáng như một bức tường ngọc, lại trắng nõn mịn màng như da thịt con gái, lạnh lẽo mà mềm mại, khiến cho toàn thân nàng nóng rất dễ chịu lại, an tâm thoải mái.

Nàng hạ mi, đầu vừa đau vừa nặng, lấy đôi má đang nóng cháy của mình nhẹ nhàng cọ xát vào.

Chưa cọ được bao lâu, liền bị một ngón tay lạnh lẽo bắt lấy, giọng nói của Lâm Xuyên có chút mỗi một vang trên đỉnh đầu. “Thương tích của ngươi còn chưa lành, đừng lộn xộn.”

Mặc Ngưng Sơ cứng đờ, kinh ngạc cùng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên, mắt to mờ mịt hồi lâu, trông mắt mới dần dần thích nghi, hình ảnh nhập nhèm xen lẫn vào nhau, sau đó mới nhìn rõ được người trước mặt là một người đàn ông, hơn nữa lại còn là một người đàn ông không có mặc quần áo.

Nàng còn đang cuộn mình trong lòng hắn, một chân còn gác trên bắp đùi của hắn.

Tay vẫn còn ôm eo hắn, mặt dán sát vào ngực hắn.

Hắn đang nghiêng mình, hiển nhiên đã bị ép đến sát góc bên trong, nghiêng đầu nhìn xuống nàng, một đôi mắt đen âm u, tóc cũng rất hỗn độn, nốt ruồi bên mi mắt cũng không tỏ rõ ý vị, tư thế này lại càng lộ rõ vẻ mập mờ không rõ.

Mặc Ngưng Sơ đang hoảng sợ không biết làm sao, ngón tay hấn lại hạ xuống trước, nhẹ nhàng phủ lên trán nàng, một lúc lâu, mới thản nhiên nói “Còn nóng một chút, nằm yên ở đó đi.”

Sau đó lại lấy một tấm khăn mềm bên cạnh giường, lau mồ hôi trên trán nàng sạch sẽ, dừng một chút, lại xoa xoa lên, bình tĩnh lau khắp người nàng –

Lúc này nàng mới phát hiện, nàng không có mặc quần áo.

Vì thế, Mặc Ngưng Sơ hoàn toàn rối rắm.

48. Chương 48: Người Nợ Ta, Ta Phải Dùng Người Cho Tốt 2

So với tay chân vô thố của Mặc Ngưng Sơ thì có vẻ Lâm Xuyên khí định thần nhàn hơn. Giống như hắn đang làm một chuyện hết sức bình thường, miếng khăn mỏng lưu lại chút nhiệt độ của hắn từng chút từng xoa xát qua mỗi tác da thịt nàng, rõ ràng lưu luyến trên da thịt trắng nõn, nhưng lại không thấy hắn làm chuyện dư thừa nào khác.

Mặc Ngưng Sơ cả người cứng ngắc, mắt to nhìn hắn không nhúc nhích, vùng vẫy cũng không phải, không vùng vẫy cũng không phải, cầm chân che lại cũng không phải, mà không che thì cũng không phải. Kim nén hồi lâu, hắn bắt đầu lật người nàng lại, động tác tuy nhẹ, nhưng chạm vào vết thương, nàng hít sâu một hơi, đau đớn nhăn mặt.

“... Còn biết đau sao?” Trong không khí quỷ dị, Lâm Xuyên thản nhiên nói “Lúc chạy loạn trong lửa, sao không nghe người kêu đau?”

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, mới giật mình nhớ ra ngày đó rõ ràng thấy hắn táng thân trong biển lửa, mà mình lại là người hại chết hắn, nàng liền –

“Người chưa chết?” Nàng kinh hô lên.

“Chết rồi.” Hắn thản nhiên nói.

“.....” Mặc Ngưng Sơ không nói gì nhìn hắn chằm chằm, lông mi của Lâm Xuyên nửa buông xuống trong ánh sáng nhạt có vẻ trong suốt, hắn cũng không ngừng đầu nhìn nàng, chỉ chuyên chú vào động tác trên tay. Nhưng bờ môi mím lại đầy uy nghiêm, im lặng không muốn nói chuyện, giống như là thể hiện rõ ràng cho người khác biết – hắn hiện tại đang rất tức giận.

“Lâm Xuyên, người đã cứu ta?” Mặc Ngưng Sơ dò hỏi.

“Hiện tại người cũng đã chết, ở đây là Hoàng Tuyền, ai cứu được người.” Truyện cười này rất lạnh nhạt.

Mặc Ngưng Sơ bị đông cứng, hơi nóng trong đầu cũng bị đông lạnh lại thành một khối đá, sợ run cả người “Người... Người đang trốn tránh chủ đề.”

“Im lặng.” Lâm Xuyên quăng khăn trong tay xuống, vừa vụn rơi vào móng nàng, khăn bỗng đột nhiên cứng như sắt, “bốp” một cái, nàng đau đến cắn răng nghiến lợi. Toàn thân nàng đây là chỗ duy nhất không bị thương, vì vậy hắn càng không cần phải bận tâm, cũng lười để tâm.

Mặc Ngưng Sơ nước mắt lưng tròng lấy tay che lại, lại bị hắn mở ra, nàng bắn khoản kêu to “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Dù sao người cũng đã chết, đã là quỷ hồn rồi, đừng sợ.”

“.....” Hôm nay hắn hóa thân thành bách khoa toàn thư truyện cười sao?

Mặc Ngưng Sơ nghiêng đầu bình tĩnh nhìn hắn, nghiêng ngẫm xem rốt cuộc trong mắt hắn có bao nhiêu phần là sự thật, nàng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói “cảm ơn.”

Không trả lời.

Nhưng mà lông mi của hắn lại buông xuống một chút, chặn đi tầm mắt đang không ngừng dò xét của nàng.

Mặc Ngưng Sơ cười ha ha, tuy hắn không nói, nhưng người có bản lĩnh như vậy ngoại trừ hắn ra thì không có ai khác, trong biển lửa nàng chỉ thấy ông tay áo, mà lúc đó ý thức của mình đã không rõ, làm sao nhận ra được. Dầu gì từ trong biển lửa đi ra mà còn sống, tất cả mọi người cũng không có chuyện gì, thật là vô cùng may mắn.

Nàng tươi cười nhìn hắn, kỳ thật hắn cũng không có xấu xa quá mức, tuy là có chút phúc hắc, nhưng ít nhất không có mặt kệ bỏ lại nàng.

Bị nhìn chăm chú lâu như vậy, rốt cuộc Lâm Xuyên ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen sâu như nước hồ, môi mỏng hé mở, gần từng chữ mang theo chút chế giễu “Điều chế mê dược từ rễ cây mạn đẳng, thoa lên mũi Chambers, thật sự là dùng rất tốt?”

Mặc Ngưng Sơ cứng người, cảm giác bị đông cứng vừa nãy lại bị khí nóng đảo ngược lại, đốt nàng rất khó chịu, chỉ cảm thấy đau từ đầu đến chân, khiến ắt mồ đi. Cúi đầu, yếu ớt ngã xuống, đúng lý hợp tình rơi vào trong gối.

“Người dám giả bộ bất tỉnh thử xem?” Giọng nói mang tính uy hiếp rõ ràng bao trùm toàn bộ không khí trong phòng.

Nghe xong lời này, Mặc Ngưng Sơ quả thật không dám ngất đi.

49. Chương 49: Người Nợ Ta, Ta Phải Dùng Người Cho Tốt 3

“Ta nói chưởng quầy a, Tụ Hiền lâu các người bộ túng quá hóa liều hay sao mà dám phái một nữ nhân tới gặp chúng ta? Ta nói cho ông biết, hôm nay nếu không thấy đầu bếp nấu món sườn xào chua ngọt này thì chúng ta sẽ không bỏ qua đâu!” Nam tử lỗ mãng bắt chéo chân, vẻ mặt rõ ràng như đang nói: Dùng tưởng rằng tìm một nữ nhân tới là có thể thuyết phục được chúng ta!

Nhan Noãn Noãn khoanh hai tay trước ngực, chậm rãi đi vào nhà gian, đôi mắt đẹp lạnh lùng đánh giá ba người bên trong, y phục hoa lệ trên người cũng không thể che đi sự ti bỉ cũng như lỗ mãng của đám người này, nói không chừng thì bọn chúng đúng là lưu manh đầu đường xó chợ cũng nên. Nếu đúng vậy thì chắc chắn có người xúi giục bọn họ làm loạn rồi!

Nhan Noãn Noãn híp mắt, mắt đẹp lấp lóe hàn quang, nàng chậm rãi đi đến trước mặt nam tử vừa nói chuyện, yên lặng nhìn hắn.

Nam tử nợ bị nàng nhìn chăm chăm, tâm sinh sợ hãi, lo lắng hỏi: “Người... người nhìn ta làm ...Aaa...”

Nam tử nợ còn chưa kịp nói hết câu đã hét lên kinh hãi, cùng với tiếng hét của gã là tiếng ghế va chạm với mặt đất.

Không biết từ khi nào Nhan Noãn Noãn đã đá vào chân ghế của gã khiến gã không kịp trở tay, cả người lẫn ghế đổ nhào trên đất. Không chờ cho hắn kịp đứng dậy, thanh âm lạnh lẽo của Nhan Noãn Noãn lần nữa vang lên: “Đồ ăn là do ta làm, ta trái lại rất muốn biết các người có ý đồ gì mà cố tình làm loạn ở đây?”

Nhan Noãn Noãn vừa dứt lời, từ phía cửa truyền tới giọng nam đầy kinh ngạc: “Cái gì? Là người làm?”

Thanh âm nam tử bén nhọn vang lên, chỉ nghe thôi cũng biết là có bao nhiêu ngạc nhiên cùng kinh hãi khi biết đồ ăn là do Nhan Noãn Noãn nấu.

Nhan Noãn Noãn nhíu mày, giọng nói này, nàng không cần quay đầu nhìn cũng biết là của Tư Đồ Tử Ngôn.

Nhan Noãn Noãn cũng không quay người lại, mà người phía sau giống như vẫn không thể tin được, tiếp tục truy vấn: “Đầu bếp mới của Tụ Hiền lâu là người thật sao?” Có nói sao hắn cũng không thể tin được sự thật này! Đánh chết hắn cũng không tin người hắn một lòng muốn mời về lại chính là Nhan Noãn Noãn.

Sắc mặt Tư Đồ Tử Ngôn trong phút chốc biến hóa không ngừng, từ xanh đến đen, khó coi đến cực điểm. Nếu tân đầu bếp với trù nghệ hơn người kia thật sự là Nhan Noãn Noãn thì hắn làm gì có khả năng đàm phán nữa?

Trong lòng Tư Đồ Tử Ngôn dậy sóng. Nhan Noãn Noãn, đến tột cùng là nàng ta có bao nhiêu bản lĩnh mà hắn không biết? Vì sao mỗi lần gặp là nàng lại khiến hắn kinh ngạc như vậy?

Đáy lòng Tư Đồ Tử Ngôn phút chốc nổi lên một cơn oán giận, nữ nhân này lẽ ra chính là thê tử của hắn a...

“Vậy thì sao? Chuyện này có liên quan gì tới Tư Đồ công tử?” Nhan Noãn Noãn mím môi, chậm rãi xoay người, gương mặt tuyệt mỹ nở nụ cười nhạt mang theo ý châm chọc.

Đúng lúc này thì bên ngoài vang lên tiếng nói nghi hoặc của nữ tử: “Nha, là cô nương?!”

Rất nhanh sau đó, một đạo thân ảnh lả lướt bay tới trước mặt Nhan Noãn Noãn: “Cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi. Hóa ra cô nương chính là vị đầu bếp thần bí kia!”

Đối với sự thân thiện của Hàn Thi Ngâm, Nhan Noãn Noãn chỉ cười mà không nói, nàng không có thói quen niềm nở với người lạ. Thêm vào đó, nếu nàng nhìn không lầm thì nữ tử này có quan hệ với Tư Đồ Tử Ngôn, bọn họ hiển nhiên là có quen biết nhau, điều này khiến Nhan Noãn Noãn không thể nào có hảo cảm nổi với nàng ta.

“Nhan Noãn Noãn, ngươi nhất định phải dùng thái độ này nói chuyện với ta sao?” Nhìn gương mặt lạnh lùng của Nhan Noãn Noãn hiện rõ tia châm chọc, Tư Đồ Tử Ngôn không tự chủ lên tiếng.

Chỉ là, Nhan Noãn Noãn nghe xong câu này của hắn, hàm ý trào phúng càng thêm nồng đậm: “Tư Đồ công tử thật biết nói đùa, công tử tìm người cố tình làm loạn mà còn muốn ta tươi cười chào đón công tử sao?”

“Ngươi...” sắc mặt Tư Đồ Tử Ngôn nhất mắt biến đổi, kinh ngạc nhìn Nhan Noãn Noãn, trong lòng không thể không tự hỏi vì sao nàng biết được chuyện hắn tìm người gây rối chứ?

Mắt đẹp lần nữa phát ra tia quang mang, nàng bắt quả chỉ mới đoán thôi, nhưng biểu tình của Tư Đồ Tử Ngôn đã chứng minh rằng suy nghĩ của nàng là đúng.

Tuy rằng nàng không biết mục đích khiến Tư Đồ Tử Ngôn hao tâm tổn sức để gặp được tân đầu bếp của Tự Hiền lâu, nhưng phương thức hắn làm khiến cho người ta không thể phục nổi, thật là quá ngu ngốc mà!

Bên tai Nhan Noãn Noãn đột ngột vang lên tiếng Hàn Thi Ngâm gào thét: “Tư Đồ Tử Ngôn, ngươi đường đường là công tử thế gia mà lại dùng phương thức dễ tiện này để gặp được nàng, ngươi có biết xấu hổ hay không hả?”

Nhan Noãn Noãn bị thanh âm gào thét của Hàn Thi Ngâm làm cho giật mình, nàng đưa mắt nhìn lại thì thấy gương mặt thanh tú của nàng ta giận đến đỏ cả lên, đôi mắt trong như ngọc thạch bảo trản ngập ý tứ khinh thường.

Nhan Noãn Noãn không thể tin vào tình huống hiện tại, Hàn Thi Ngâm đang giúp nàng?

Tư Đồ Tử Ngôn bị câu chữ kia của Hàn Thi Ngâm chọc giận, gương mặt tuấn mỹ đột ngột trầm xuống, mắt phượng một mảnh âm u như vực sâu không thấy đáy, âm trầm khiến người ta không tài nào nhìn ra suy nghĩ của hắn.

“Hàn Thi Ngâm, ngươi tốt nhất nên câm miệng lại cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!” thanh âm Tư Đồ Tử Ngôn lộ rõ uy hiếp, thêm vào đó, hắn còn cố tình thúc giục nội lực nhằm tạo áp lực với đối phương.

“Như thế nào, muốn đánh nhau? Ngươi đến, ta chỉ sợ ngươi không dám đến mà thôi!” Hàn Thi Ngâm thấy Tư Đồ Tử Ngôn có ý uy hiếp mình, hạnh mâu tròng lên, xắn xắn tay áo, bộ dáng như thể sắp đánh nhau tới nơi, gương mặt xinh đẹp tức giận: “Chính mình làm chuyện vô sỉ lại không cho phép người khác nghị luận!”

Hàn Thi Ngâm không chút sợ hãi nhìn thẳng vào Tư Đồ Tử Ngôn, hai người giương cung bạt kiếm khiến không khí trong nhà gian trở nên căng thẳng hơn cả.

Hàn Thế Hiền khẩn trương nhìn sang Tư Đồ Tử Ngôn rồi lại nhìn Hàn Thi Ngâm, cuối cùng quyết định kéo Hàn Thi Ngâm lại nói: “Ngâm nhi, ở đây nhiều người, đừng làm loạn!”

Hàn Thi Ngâm nghe vậy, tức giận trừng mắt liếc Hàn Thế Hiên, đưa tay cốc lên đầu hắn, tức giận quát: “Hàn Thế Hiên, huynh mặc dù tài trí không hơn người thì cũng không thể ngu xuẩn như vậy được chứ? Tư Đồ Tử Ngôn có chỗ nào đáng giá để huynh kết bạn hả? Huynh đúng là như cha đã nói, việc nhà không lo, chỉ lo ăn chơi trác táng, hiện tại còn giúp người ngoài đối phó người nhà, tức chết muối mà!”

Hàn Thế Hiên vô duyên vô cớ bị Hàn Thi Ngâm giáo huấn một thôi một hồi.

Mắt phượng Nhan Noãn Noãn đột ngột xẹt qua tia kinh ngạc, Hàn Thế Hiên với nữ tử tên Hàn Thi Ngâm kia đều là người Hàn gia? Là huynh muội sao? Nhưng Hàn Thi Ngâm gọi thẳng tên của Hàn Thế Hiên, bộ dáng giáo huấn kia thật giống mẹ giáo huấn con mà! Hay là tỷ đệ?! Cũng không giống nha, Hàn Thi Ngâm kia thoát nhìn cũng chỉ ngang tuổi nàng là cùng.

Nhan Noãn Noãn rối rắm, Hàn Thi Ngâm kia rốt cục có thân phận như thế nào trong Hàn gia mà ngay cả Hàn Thế Hiên cũng dám giáo huấn? Mà quan trọng hơn là, Hàn Thế Hiên luôn tự cao tự đại lại không dám phản bác lại câu nào cả?! Bộ dáng cúi đầu của Hàn Thế Hiên lúc này thật không khác tiểu hài tử làm chuyện sai trái bị giáo huấn là mấy.

Nhan Noãn Noãn nhìn Hàn Thi Ngâm, đáy mắt xẹt qua tia hứng thú cùng hảo cảm, từ việc nàng ta không ưa gì Tư Đồ Tử Ngôn cho tới việc nàng ta giáo huấn Hàn Thế Hiên, tất cả những chuyện này không thể nào là diễn kịch cho người ta xem được.

Sắc mặt Tư Đồ Tử Ngôn âm trầm, hắn đương nhiên không thể động thủ với Hàn Thi Ngâm, trước không nói tới việc nàng ta là nữ nhi bảo bối của Hàn gia chủ, hắn tuyệt đối không thể để xảy ra những loại chuyện như nam nhân đánh nữ nhân.

Tư Đồ Tử Ngôn im lặng một lúc lâu, cuối cùng cắn giận phất tay áo, xoay người rời đi. Nếu còn ở lại nữa thì chẳng khác gì tự rước lấy nhục! Hắn đã cố tình thuê mấy tên lưu manh ngoài đường để tránh liên hệ tới bản thân, đợi khi hắn cùng vị đầu bếp kia nói chuyện rõ ràng, tin tưởng vị đầu bếp khi biết mình được mời về Tư Đồ gia làm việc sẽ vui sướng không tả được, nếu là người thông minh thì sẽ không từ chối, huống chi, hắn đã sớm định sẵn mức thù lao hậu hĩnh rồi! Nào ngờ, hắn dày công tính toán đổi lại một kết cục như vậy đây. Noãn Noãn, Nhan Noãn Noãn... Dĩ nhiên lại là nàng!

Tư Đồ Tử Ngôn tức giận đến thắt cả ruột, nhưng điều khiến hắn tức giận hơn cả chính là thái độ của Nhan Noãn Noãn. Ác cảm, tại sao nàng lại ác cảm với hắn như vậy chứ? Đối với sự khiêu khích của Hàn Thi Ngâm, hắn căn bản không cần để ý tới, nhưng nếu đổi lại là Nhan Noãn Noãn, hắn không tài nào không để ý được. Hắn không thích bộ dáng như nhím xù lông của nàng mỗi khi gặp hắn, hắn thậm chí hi vọng nàng có thể ôn nhu đối với hắn như đối với Long Trác Việt vậy.

Tư Đồ Tử Ngôn vừa nghĩ vậy, gương mặt tuần tú phút chốc đại ra, đáy mắt xẹt qua tia kinh hoảng cùng ảo não. Hắn nghĩ lung tung cái gì vậy, hắn làm sao lại có thể để cho nữ nhân khác không phải là Vũ nhi tác động tới mình chứ?

Tư Đồ Tử Ngôn chuẩn bị bước ra khỏi cửa nhà gian thì Nhan Noãn Noãn đột ngột lên tiếng.

“Tư Đồ công tử xin dừng bước!” thanh âm Nhan Noãn Noãn ôn nhu, không còn mang theo khí thế bức người như trước nữa.

Tư Đồ Tử Ngôn quay đầu, vẻ thản nhiên nhìn Nhan Noãn Noãn, bất quá thì trong lòng hắn vui mừng khôn xiết.

Nhan Noãn Noãn khoanh hai tay trước ngực, đôi môi mê người khẽ cong lên, cười như không cười làm điên đảo chúng sinh. Hai hàng lông mi dài cong vút như hai cánh chim gắn trên đôi mắt sáng ngời động lòng người.

“Nếu đã đến, Tư Đồ công tử có phải là nên làm chuyện chính đi không, chưa nói gì mà đã đi như vậy thật không có thành ý!”

Sắc mặt Tư Đồ Tử Ngôn trầm xuống: “Chính sự gì?”

Vẻ tươi cười trên gương mặt xinh đẹp của Nhan Noãn Noãn lại sâu thêm vài phần, chỉ là trong đôi mắt đẹp lại phủ kín hàn sương, nàng giơ tay ra trước mặt hắn nói: “Tối qua đánh đổ, công tử thua một vạn lượng

cùng với một yêu cầu, công tử không phải tính quyết nợ đó chứ?”

Gương mặt tuần tú của Tư Đồ Tử Ngôn nhất thời tối sầm lại, quanh thân tản mát ra hơi thở chết chóc của địa ngục, con ngươi tối đen phát ra từng đợt ánh sáng lạnh băng thẳng về phía Nhan Noãn Noãn. Một vạn lượng thôi mà, hắn cũng chẳng để trong lòng, có điều, Nhan Noãn Noãn nói như vậy thật sự là xỉ nhục hắn mà!

“Chỉ là một vạn lượng thôi mà, ta làm gì phải quyết nợ chứ. Hiền vương phi gấp gấp như vậy sẽ khiến người ta nghĩ người chưa thấy qua ngân phiếu bao giờ a!” giọng nói mỉa mai mang theo từng trận hàn ý khiến cho những người xung quanh lạnh đến lông tơ cũng dựng đứng cả lên. Bất kỳ ai cũng nhận ra, Tư Đồ Tử Ngôn thật sự đã bị chọc giận!

Nhan Noãn Noãn giống như không thấy sự tức giận của hắn, thản nhiên cười nói: “Đúng vậy, đời ta chưa từng thấy ngân phiếu trị giá lớn như vậy bao giờ, cho nên Tư Đồ công tử vẫn là nên mau mau lấy ngân phiếu ra đi!”

“Người...” Tư Đồ Tử Ngôn nghẹn họng, hắn đương nhiên không thể ngờ được Nhan Noãn Noãn có thể thản nhiên thừa nhận mà không sợ người khác chê cười như vậy. Da mặt dày cỡ này...

Bạc môi mím thành một đường, mày rậm nhíu chặt, gương mặt tuần tú của Tư Đồ Tử Ngôn vặn vẹo như nuốt phải ruồi, im lặng một lúc cuối cùng cũng lấy từ trong người ra một tờ ngân phiếu.

“Đúng rồi, còn một yêu cầu nữa, không biết công tử có muốn thực hiện luôn không?” Nhan Noãn Noãn nhìn Tư Đồ Tử Ngôn lấy ra ngân phiếu, đôi mắt đẹp lập tức phát sáng, tươi cười hỏi.

Tư Đồ Tử Ngôn đưa mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, đôi mắt tối đen như động không đáy như thể muốn hút luôn cả nàng vào trong đấy.

Tư Đồ Tử Ngôn nhướn mày, ý bảo Nhan Noãn Noãn cứ nói ra yêu cầu.

“Nếu Tư Đồ công tử đã muốn thực hiện, rất đơn giản...” Nhan Noãn Noãn nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại, cười đến mị mắt giờ một ngón tay tới trước mặt Tư Đồ Tử Ngôn: “Một trăm vạn lượng!”

Nhan Noãn Noãn vừa dứt lời, tiếng hút không khí nhất thời vang vọng cả không gian, cả đám người trợn mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, biểu tình kinh hãi như thể vừa nhìn thấy quỷ. Không bởi nguyên nhân gì sâu xa mà chỉ bởi con số trên trời của Nhan Noãn Noãn.

Hàn Thế Hiền trợn mắt, tròn mắt như thể sắp rớt ra ngoài nhìn Nhan Noãn Noãn như nhìn quái vật, những suy nghĩ trong đầu loạn thành một mớ. Nữ nhân này thật sự vượt qua phạm vi nhận thức về nữ nhân của hắn mà! Một mình Hàn Thi Ngâm đã đủ đặc biệt, không nghĩ tới lần này vào kinh lại có thể gặp được một nữ nhân còn cực phẩm hơn cả Hàn Thi Ngâm. Nhan Noãn Noãn này có thật là nữ nhân không vậy?

Tư Đồ Tử Ngôn giận đến nổi gân xanh nổi đầy trên trán, cả người run rẩy như thể sắp bùng phát tới nơi. Một trăm vạn lượng, nàng ta cũng dám hét lớn như vậy sao?

“Nếu ta không đáp ứng?”

Nhan Noãn Noãn khoát tay, vẻ không sao cả nói: “Không đáp ứng cũng được, lần tới ta nghĩ ra yêu cầu khác sẽ đến tìm Tư Đồ công tử!”

“Người uy hiếp ta?” Mắt phượng nhíu lại, ánh mắt sắc bén nhìn Nhan Noãn Noãn.

Vẻ tươi cười của Nhan Noãn Noãn cũng không hề mất đi: “Có sao? Giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, trên đó còn có cả chữ ký của Tư Đồ công tử, đương nhiên, nếu công tử không muốn thực hiện thì ta cũng không thể bắt ép được. Có điều, đường đường là công tử thế gia của Tứ đại gia tộc mà đánh cược thua không thực hiện, ý vào thân phận mà khinh người, ta thật nghi ngờ gia giáo Tư Đồ gia nha! Tư Đồ công tử nói xem một gia tộc như vậy thì có gì đáng để cho người ta tin phục? Tư Đồ gia có tư cách gì đứng đầu Tứ đại gia tộc?”

Từng câu từng chữ giống như quả bom ném vào Tư Đồ Tử Ngôn. Nhan Noãn Noãn thích thú nhìn Tư Đồ Tử Ngôn biến sắc, gương mặt tươi cười của nàng lúc này thật sự khiến người ta không kìm được tức giận. Nàng dám khẳng định, Tư Đồ Tử Ngôn nhất định sẽ lựa chọn thỏa hiệp, so với việc lo lắng đề phòng nàng

khiến hấn mất mặt hoặc là yêu cầu hấn làm chuyện gì đó ảnh hưởng tới danh dự gia tộc thì hấn thà chi tiền còn hơn.

Nhan Noãn Noãn đương nhiên hiểu được nguyên tắc tránh nặng tìm nhẹ rồi. Danh vọng cùng địa vị của Tư Đồ gia ở Thương Nam quốc đến triều đình còn phải nể mặt ba phần, Thái hậu dù nắm quyền hành thì Tư Đồ gia cũng không dễ chịu sự chi phối của bà ta. Hơn nữa, nàng còn cần dựa vào Thái hậu để phát huy uy quyền của Hiền vương phi, nếu đưa ra yêu cầu quá đáng với Tư Đồ Tử Ngôn thì cũng chẳng khác gì là làm khó Tư Đồ gia, cũng chẳng khác gì là tự mình gây phiền toái ỉnh. Nhưng Nhan Noãn Noãn thật không cam lòng buông tha cho Tư Đồ Tử Ngôn. Một trăm vạn lượng tuy rằng lớn nhưng đối với Tư Đồ gia cũng chẳng thấm vào đâu.

“Thế nào Tư Đồ công tử, một trăm vạn lượng mua lại danh dự của công tử cũng không tính là mắc chứ?” Nhan Noãn Noãn cười nói, vẻ tươi cười hoàn toàn đối lập với sắc mặt xanh mét của Tư Đồ Tử Ngôn.

“Người cũng thật biết nhân cơ hội cháy nhà mà hôi cửa!” Tư Đồ Tử Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi nói, tuy không cam lòng nhưng Tư Đồ Tử Ngôn không thể thừa nhận đây là biện pháp an toàn nhất lúc này. Hấn cũng không hi vọng sau này Nhan Noãn Noãn đưa ra yêu cầu gì quá đáng liên quan tới danh dự bản thân cùng gia tộc. Nếu hấn tuyệt vọng, danh dự Tư Đồ gia nhất định sẽ bị ảnh hưởng, sau này cha hấn sao có thể đem gia tộc giao cho hấn được.

“Ta đây chính là quang minh chính đại đưa ra yêu cầu, là người tình nguyện đánh cược, tên cũng là do người tự ký, ta cũng không có ép buộc người!” Nhan Noãn Noãn không bị lời nói của Tư Đồ Tử Ngôn chọc giận, bàn tay ở trước mặt Tư Đồ Tử Ngôn khê vẩy, ý bảo hấn mau lấy ngân phiếu ra thì hơn!

Chứng kiến bộ dáng tham tiền của Nhan Noãn Noãn, Tư Đồ Tử Ngôn ghen hòng, thiếu chút nữa không nuốt trôi cơn giận. Hấn móc sáu tờ ngân phiếu đặt vào trong tay Nhan Noãn Noãn, cả giận nói: “Chỗ này là sáu vạn lượng, còn lại chín mươi năm vạn lượng nữa ngày mai ta sẽ sai người mang tới Hiền vương phủ!”

Nhan Noãn Noãn đang định nói gì đó thì đã bị Tư Đồ Tử Ngôn cắt ngang: “Không cần sợ ta sẽ thất tín, Tư Đồ Tử Ngôn ta nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không nuốt lời.” Nói rồi trừng mắt liếc Nhan Noãn Noãn một cái mới chịu phát tay rời đi.

Một trăm vạn lượng này thật sự khiến hấn tức chết mà!

Phía sau truyền tới tiếng Hàn Thế Hiên: “Tử Ngôn, đợi ta với... Ai nha, Ngâm nhi, muội kéo ta làm gì hử?”

Hàn Thi Ngâm thấy Hàn Thế Hiên muốn đuổi theo Tư Đồ Tử Ngôn liền túm lấy ống tay áo hấn, mắt đẹp híp lại đầy nguy hiểm: “Những chuyện liên quan tới Tư Đồ Tử Ngôn sao có thể thiếu huynh được, hấn thua một vạn lượng, huynh thua bao nhiêu hử?” Nàng mới không tin hấn không thua, tính cách Hàn Thế Hiên nàng còn lạ gì nữa chứ. Hơn nữa, ánh mắt Nhan Noãn Noãn nhìn Hàn Thế Hiên rõ ràng như muốn đòi nợ mà!

Nội tâm Hàn Thế Hiên rung lên, theo phản xạ muốn thoát khỏi ma trảo của Hàn Thi Ngâm nhưng là sức lực của nàng ta cũng thật lớn, hấn làm cách nào cũng không thoát ra được.

“Này... cũng... cũng không nhiều lắm...” Hấn dù sao chỉ đứng sau Tư Đồ Tử Ngôn nên thua cũng không nhiều lắm.

“Không nhiều là bao nhiêu hử?” ánh mắt Hàn Thi Ngâm đột ngột trầm xuống, hàn ý lạnh lẽo nhìn Hàn Thế Hiên khiến hấn bất giác cảm thấy tê dại cả đi.

“Ngâm ... Ngâm nhi, muội đừng dùng ánh mắt này nhìn ta!”

“Nói!” Hàn Thi Ngâm xoay người hét lớn, Hàn Thế Hiên bị nàng ta dọa đến ngẩn cả người.

Nhan Noãn Noãn đem ngân phiếu Tư Đồ Tử Ngôn đưa cho đếm lại một lượt, tặc tặc lưỡi nhìn thẳng vào Hàn Thế Hiên, nếu đã gặp ở đây thì nàng đương nhiên sẽ không buông tha rồi!

“Hàn công tử thua chín vạn lượng!” Nhan Noãn Noãn khách khí nói, gương mặt xinh đẹp tràn ngập kiên định.

Cơ mặt Hàn Thế Hiên bắt đầu run rẩy, có điều, chỉ có bản thân hắn mới biết, hắn không phải là bị khí thế của Nhan Noãn Noãn dọa run mà là bị ánh mắt như hổ của Hàn Thi Ngâm dọa sợ a!

Hàn Thi Ngâm hít sâu mấy hơi liền ổn định lại cơn giận đang muốn bùng nổ, im lặng vươn hai bàn tay ngọc sờ loạn trước ngực Hàn Thế Hiên. Hành động này nàng trong mắt mọi người thật vô cùng lỗ mãng.

Gương mặt tuần tú của Hàn Thế Hiên phút chốc hồng lên, các cơ mặt giật giật, bất an muốn đẩy móng vuốt của Hàn Thi Ngâm ra khỏi người mình.

“Ngâm nhi, người đang làm gì vậy, một cô nương chưa lấy chồng không thể sờ loạn thân thể nam nhân như vậy được, ta dù sao cũng là ca ca của người, đừng khiến người khác chê cười!”

Hàn Thi Ngâm mạnh mẽ ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Hàn Thế Hiên một cái, tức giận quát: “Câm miệng!”

Hàn Thế Hiên trầm mặc!

Rất nhanh sau đó, Hàn Thi Ngâm ở trên người Hàn Thế Hiên lấy ra mấy tờ ngân phiếu, mỗi ngân phiếu trị giá một ngàn lượng, cộng lại cũng được một vạn lượng.

Đôi mày liễu nhướn lên, Hàn Thi Ngâm lấy thêm một vạn lượng của mình ra đưa cho Nhan Noãn Noãn.

“Cô nương, xin cô nương nhận trước hai vạn lượng, phần còn lại ta sẽ đến ngân hàng tư nhân của Hàn gia lấy rồi sẽ mang đến quý phủ...” Nói đến đây, Hàn Thi Ngâm nhớ lại cách xưng hô của Tư Đồ Tử Ngôn khi này... Hiền vương phi? Hiền vương phủ? Đường đường là Hiền vương phi sao có thể ở đây làm công được?

Nhan Noãn Noãn nhận ngân phiếu mà có chút kinh ngạc, nàng cũng không thể ngờ Hàn Thi Ngâm này lại sáng khoái đến vậy.

“Nếu cô nương đã nói vậy thì ta cũng không lo lắng Hàn công tử sẽ không trả tiền!” lời nói đầy châm chọc, ý tứ chính là đang nghi ngờ phẩm cách của Hàn Thế Hiên.

Hàn Thi Ngâm ngoái đầu nhìn lại, mắt hạnh trừng kẻ không có tiền đồ cũng chính là ca ca của mình nói: “Hàn Thế Hiên, huynh có thể đừng khiến ta mất mặt được không hả?” Sau đó lại quay đầu nhìn Nhan Noãn Noãn: “Là ca ca của ta không đúng, đã đắc tội với cô nương, mong cô nương thông cảm!”

Ca ca? Hóa ra hai người bọn họ thật sự là huynh muội! Có điều, hình như ca ca này bị muội muội ăn hiếp đã quen rồi thì phải!

Có lẽ tính cách Hàn Thi Ngâm này so với Hàn Thế Hiên thì mạnh mẽ hơn vài phần, rất có khí thế của nam tử hán, bất quá thì hắn cũng coi như là thương yêu vị muội muội này đi. Nếu không, có nam nhân nào nguyện ý để nữ nhân ức hiếp mà không phản kháng chứ? Ân, Hàn Thế Hiên này cũng coi là có điểm tốt đi!

“Hàn cô nương thật hiểu lệnh huynh!” Nhan Noãn Noãn cũng không có ý định khiêm nhường, trực tiếp nói với Hàn Thi Ngâm.

Người ta cũng đã thành tâm như vậy, nàng cũng nên chừa cho bọn họ một chút mặt mũi, nếu là người khác thì chưa chắc, nhưng là Hàn Thi Ngâm thì cũng có thể coi là một ngoại lệ.

Sắc mặt Hàn Thế Hiên bởi vì câu nói kia của Nhan Noãn Noãn mà đen thui lại, hắn nghiêng răng chuẩn bị phản bác thì Hàn Thi Ngâm chắn phía trước đã lên tiếng: “Ca ca ta trước giờ chơi bởi quen tạt, lại thêm cái tính thích gây chuyện khiến người khác đau đầu, theo lời gia phụ mà nói chính là tiểu tử tông nhà ta, cô nương xin đừng tức giận, ngày sau ta nhất định mang ca ca tới cửa chịu tội!”

Hàn Thi Ngâm vừa dứt lời, Hàn Thế Hiên giống như mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên nói: “Hàn Thi Ngâm, có muội muội nào trước mặt người ngoài nói xấu ca ca của mình sao?”

Hàn Thi Ngâm liếc mắt nhìn sang, rất không nể mặt nói: “Huynh nếu không làm chuyện xấu thì muội có cơ hội nói xấu sao?”

Nhan Noãn Noãn khẽ nhướn mày nhìn Hàn Thi Ngâm, tính cách huynh muội nhà này thật đúng là kẻ đáng trông xuôi, người thổi kèn ngược mà!

“Vậy ta đây xin đợi Hàn công tử đến!”

Một câu nói này của nàng khiến Hàn Thế Hiên suýt chút nữa tức chết, tại sao nàng ta không chịu buông tha cho hắn chứ?

“Họ Nhan kia, ta nói là sẽ chịu đòn nhận tội...” Hàn Thế Hiên bắt đầu kêu lên, bắt quá thì hắn chưa kịp nói hết câu đã bị Hàn Thi Ngâm đập mạnh vào sau gáy.

“Câm miệng, hiện tại huynh không có tư cách nói chuyện ở đây!” Nói rồi liền thi lễ với Nhan Noãn Noãn, lôi kéo Hàn Thế Hiên rời khỏi Tự Hiền lâu. Từ phía xa vẫn có thể nghe thấy tiếng Hàn Thi Ngâm giáo huấn Hàn Thế Hiên vọng lại.

“Hàn Thế Hiên, huynh đúng là chuyện gì cũng có thể làm mà, đánh cược thua thì cũng thôi đi, lại còn dám quỵt nợ?”

“Ta không...”

“Huynh tính nói là huynh không có ý định quỵt nợ? Nếu không tính quỵt nợ thì tại sao thua cược từ tối hôm qua tới tận bây giờ vẫn chưa trả bạc cho người ta? Huynh nói xem huynh đi theo Tư Đồ Tử Ngôn học được cái gì tốt hả?”

“Ngâm nhi, tại sao muội lại đứng về phía người ngoài như vậy? Ta là ca ca của muội nha!”

“Huynh cũng biết mình là ca ca của ta vậy mà loại chuyện quỵt nợ này cũng dám làm? Huynh không sợ để cha biết được sẽ tức giận như thế nào không hả? Sao huynh dám mang danh dự gia tộc ra mà chơi đùa như vậy hả?”

Hừ, hắn ta làm cản trở chuyện của nàng lại còn dám to miệng, nàng còn chưa hỏi được người theo hà bao cho cô nương kia là ai nha, giờ thì hay rồi, người ta vốn không thích nói nhiều lại còn bị ca ca nàng chọc giận, nhất định là không chịu gặp nàng rồi!

Hàn Thi Ngâm nghĩ vậy liền không kìm được quay đầu liếc Hàn Thế Hiên.

“Ta không có...” Hàn Thế Hiên nhìn ánh mắt như hổ mẹ của Hàn Thi Ngâm, chột dạ không dám nói tiếp.

Nhan Noãn Noãn nghe thanh âm giáo huấn ngày càng nhỏ dần mà không nhận được cười, Hàn Thi Ngâm này tính cách quả nhiên là đặc biệt!

Sáng sớm hôm sau, Tư Đồ Tử Ngôn sai hạ nhân mang chín mươi năm vạn lượng còn thiếu tới Hiền vương phủ. Nhan Noãn Noãn không biểu tình nhìn hòm ngân phiếu dày cộm trước mặt một lúc lâu mới bắt tay vào việc kiểm kê.

Ngoại trừ Long Trác Việt, Nhan Song Song cùng Thiên Minh tham gia đếm tiền ra thì đám hạ nhân còn lại đứng một bên nhìn nàng đầy khinh miệt.

Rất nhanh sau đó, Nhan Noãn Noãn hài lòng khép hòm ngân phiếu lại rồi từ trong người lấy ra một tờ giấy đã sớm chuẩn bị trước đưa cho hạ nhân Tư Đồ gia: “Đã kiểm tra đủ, đây là chứng từ xác minh, không tiền!”

Hạ nhân nọ tiếp nhận chứng từ, cẩn thận kiểm tra mấy lượt rồi mới hừ lạnh một tiếng, nghênh ngang rời đi.

“Thái độ như vậy là sao chứ!” Nhan Song Song bắt đầu nói thầm.

Tâm tình Nhan Noãn Noãn khó có lúc thoải mái như lúc này: “Đừng tức giận, tức giận sẽ khiến tâm trạng không tốt, ảnh hưởng tới chính mình a!”

“Có thể dễ dàng kiếm được một trăm vạn lượng, Vương phi quả thực lợi hại!” Thiên Minh đứng bên cạnh Long Trác Việt lạnh lùng lên tiếng khen ngợi, đầy mắt lạnh lẽo xẹt qua tia vui mừng, nếu không phải người tinh ý thì nhất định không thể nhìn ra được.

50. Chương 50: Thủ Cung Sa Đại Diện Cho Cái Gì?

Vì vậy, ngày đó Tiểu Mỹ thấy Mặc Ngưng Sơ so với ngày thường càng thêm mờ mịt, bệnh tình của nàng đã chuyển biến tốt đẹp, cơn nóng sốt trong người cũng đã giảm xuống, ngoại trừ vết thương bên ngoài và có

chút suy yếu, nàng vẫn chưa thể xuống giường tắm rửa.

Dường như Lâm Xuyên có việc rời khỏi, dặn dò Tiểu Mỹ chăm sóc.

Nhưng nàng núp trong chăn, thiếu chút nữa lấy nước súc miệng trong tay Tiểu Mỹ coi như thuốc uống hết.

“Tiểu Mỹ, nếu..... nếu cái này còn ở đây, có thể chứng minh cái gì?” Nàng ngơ ngác vươn tay, cho Tiểu Mỹ xem nốt chu sa vừa tròn vừa sáng, nó xinh đẹp đỏ tươi nằm trên khuỷu tay nàng.

Tiểu Mỹ càng sung sướng khoa chân múa tay hơn ngày thường: đại biểu cho tiểu thư chưa xuất giá.

Dừng một chút, dị thường nháy mắt ra hiệu hỏi: chẳng lẽ tiểu thư muốn lập gia đình sao?

“.....” Mặc Ngưng Sơ đầu đầy vạch đen. Nàng sớm biết vấn đề như vậy không ai có thể giải đáp thay nàng, đối với nàng cũng là sự việc khó giải thì đừng hi vọng người khác có thể trả lời.

Nghĩ lại trước kia, nàng cũng sớm biết có thể lợi dụng lỗ hổng trong chế độ xã hội làm rất nhiều chuyện không thể làm, giống như hacker có thể xâm nhập làm tan vỡ một hệ thống cũng là dựa vào lỗ hổng trình tự nhỏ bé. Nhưng nàng không biết chuyện như vậy, cũng có thể tiến hành để bảo vệ thủ cung sa.

Tiểu Mỹ đương nhiên không đoán được chuyện Mặc Ngưng Sơ băn khoăn, giờ phút này, trong đầu nàng hoàn toàn là nam thành công bắc rút lui(beta-er: e ko rõ lắm, theo e nghĩ ý chị Mỹ là mong a Lâm thành công, a ở HDBac rút lui). Nàng cười tí mắt ngồi bên cạnh Mặc Ngưng Sơ, khoa tay múa chân: Tiểu thư, cô cảm thấy cô gia như thế nào?

“Cô gia?” Thiếu chút nữa Mặc Ngưng Sơ nhảy dựng lên.

– Là Lâm công tử đó.

Tiểu Mỹ cười rất ngây thơ, rất đáng yêu, rất chói mắt....!! Mặc Ngưng Sơ sợ hãi nắm gương mặt tròn của nàng, sau đó từ một đồng thịt béo dào dạt ra cặp mắt long lanh kia, gắt gao nhìn chăm chăm “Nói, đầu óc người có phải bị trét phân vào rồi hay không?”

“.....” Lần này đến phiên Tiểu Mỹ hoảng sợ, nàng do dự không biết có nên lập tức chạy đi báo cáo phản ứng không bình thường này của tiểu thư cho cô gia biết hay không. Chẳng lẽ đêm qua bệnh tiểu thư nặng đến mức khiến cho đầu óc cũng bị cháy hư?

Mặc Ngưng Sơ trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, sau đó suy sụp thả nàng ra, chui về trong chăn.

Nàng đối với từ ngữ dị thường xa lạ kia hoàn toàn kinh sợ, tốc độ phản bội của Tiểu Mỹ lại càng khó tin, mà nói đến tốc độ thu mua lòng người của Lâm Xuyên thì đã đạt đến mức người người quì bái rồi.

Tiểu Mỹ trời sinh đã mang theo địch ý đối với người xa lạ, nàng nhớ rõ ràng mấy ngày trước thái độ của Tiểu Mỹ đối với Lâm Xuyên còn là nghiêng răng nghiêng lợi hận thấu xương, nhưng mới mấy ngày ngắn ngủi, không ngờ Tiểu Mỹ lại vui vẻ gọi hắn là “Cô gia”. Phải biết rằng, trước đây, ngay cả chính mình tiếp cận Tiểu Mỹ, cũng phải cần một tháng mới khiến cho nàng buông được tự ti cùng khiếp đảm, đồng ý trao đổi đơn giản.

Tự nhiên Mặc Ngưng Sơ có một sự sợ hãi tăng cao, luôn luôn cảm thấy con người Lâm Xuyên không đơn giản, khí chất của hắn đều vượt xa người bình thường, nhân trung long phượng, phú quý cao sang, thậm chí ngay cả mấy vị ca ca gánh chịu trọng trách trong triều cũng không thể sánh bằng.

Rốt cuộc, hắn là ai...

Tiểu Mỹ lại khoa tay múa chân rất nhiều.

Mà Mặc Ngưng Sơ cũng vì vậy mà mới hiểu biết hoàn toàn quá trình chạy trốn trận lửa lớn ngày đó.

Tiểu Mỹ hưng phấn quá mức, nếu có thể nói chuyện chắc nước miếng đã bay lung tung rồi, trọng điểm là Lâm Xuyên như tia chớp cứu nàng trở về như thế nào, trừng phạt Thường Tự như thế nào, đêm hôm đó vút vài người còn lại trên bờ như thế nào, lại còn oán bọn họ liên lụy tiểu thư, một chương đánh nát thuyền của bọn họ. Tư thế oai hùng hiên ngang, võ công cao cường, oai phong lẫm liệt.

Tiểu Mỹ khoa tay múa chân không kịp thở, thở hổn hển hơn nửa ngày, mới có chút sức lực tiếp tục sùng bái múa máy tay chân: Nghe nói cô gia vì cứu tiểu thư, còn can cả một cái trụ lửa rơi xuống khiến cho trên lưng bị thương. Lúc trở về nhìn thấy mà ghê người, nhưng mà, thân thể tiểu thư không có vấn đề gì, nên cô gia cũng không có vấn đề.

Mặc Ngưng Sơ rút cuộc thất thần.

51. Chương 51: Người Nguy Hiểm 1

“Gia, trận hỏa hoạn đó rất bất thường, là do có người cố ý bắn hỏa tiễn đốt khách điểm, thuộc hạ đã phái người thăm dò xung quanh, bắt được mấy người nhưng đều là tử sĩ, họ lập tức cắn thuốc độc tự sát... Đầu tiên chế tác kỳ diệu, thêm một thời gian nữa nhất định sẽ tra được dấu vết để lại. Mặt khác, công tử Tịch và Vi Lộ công chúa ở lại cảng chờ cứu viện, dường như hiểu lầm rằng chúng ta là người phóng hỏa, mà Vi Lộ công chúa khẳng định chắc chắn trận hỏa hoạn này là nhằm vào nàng, thuộc hạ cũng đã phái người liên lạc với mật thám bên Mỗ quốc của công chúa Vi Lộ, lúc nào cũng có thể lấy được tin tức.” Thường Tự quỳ trên mặt đất, nâng mật tín do bồ câu truyền đến trong tay, hẩn cúi đầu thấp xuống một chút “Gia, kính thành đã không thể duy trì được, nếu người vẫn không trở về, sự tình bại lộ, chỉ sợ sẽ xảy ra nguy hiểm lớn hơn nữa.”

Lân Xuyên ngồi ở chính giữa giường, một tay nâng cằm, một tay cầm mấy công văn cần xử lý mấy ngày gần đây.

Thậm chí hẩn cũng không thèm ngước mắt.

Thường Tự đợi thật lâu, thật lâu cũng không có lời đáp lại, trong lòng càng thêm sợ hãi, đập đầu thật mạnh, nói “Bệ...”

“Thường Tự” Một giọng nói lạnh lẽo cắt ngang hẩn.

“Người đã theo ta bao lâu?” Lân Xuyên ngước mắt, ngón tay thon dài đặt ở trên trang giấy chỉ chút chữ, ý vị hơi lạnh lùng.

“Mười bảy năm” Thường Tự cúi đầu nói.

Từ ám vệ trở thành thị vệ thân cận, đã trọn vẹn hơn mười bảy năm, Lân Xuyên đã cho hẩn quyền lợi sống trong ánh sáng một lần nữa, cho hẩn quyền lợi thoát khỏi bóng tối âm u kia, có thể lộ diện ngày đêm thủ hộ bên cạnh.

“Trận hỏa hoạn này rốt cuộc là nhằm vào ai.... Ta không muốn hỏi đến.” Lân Xuyên mím môi. “Những thứ giấu trong bóng tối kia có một ngày không chờ được cũng sẽ phải tự lộ diện thôi, ta không muốn lãng phí tinh lực đi tìm bọn họ, việc gì nên tới đều sẽ tới, không phải sao?.... Còn kinh thành, ta có thể trở về, nhưng người có nghĩ đến, tại sao bọn họ lại vội vàng hy vọng ta quay về? Ta không có ở kinh thành, không phải thiên hạ sẽ đại loạn như ý bọn họ sao?”

Thường Tự ngẹn lời.

Lân Xuyên nhìn hẩn nói “Người đi theo ta 17 năm, xung quanh ta có loại người gì người hẩn là nên rõ ràng nhất, chỉ là, mục đích của chuyến đi này, e là làm bọn họ sợ hãi...”

“Là thuộc hạ ngu dốt.” Thường Tự quỳ dưới đất, có chút xấu hổ. Là hẩn tính tình nóng vội, luôn luôn không giúp được chủ tử.

Một lần nữa Lân Xuyên tập trung trả lời thư trên bàn, tiếng động lật sách vang lên trong phòng, lưu hương để trên ngăn tủ tỏa ra mùi vị bạc hà the lạnh, có tác dụng nâng cao tinh thần.

Thuyền hoa đã từ từ chạy đến một cảng khác, thấp thoáng nơi xa hiện ra thành trấn.

Thường Tự không nhin được an tĩnh trong phòng, ngẩng đầu nói “Gia, xin cho thuộc hạ bôi thuốc cho người.”

“Chỉ là vết thương nhỏ, không cần.”

“Nhưng cái này không phải vết thương nhỏ.” Thường Tự cũng là một người cố chấp, chỉ cần là việc có liên quan đến thương tích trên thân thể Lâm Xuyên, hắn liền căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của chủ tử mình “Chủ tử, ta biết người giận ta. Ta tự tiện để lại Tiểu Đào Tử tiểu thư ở khách điểm một mình là lỗi của ta. Người phạt ta ra sao ta cũng bằng lòng, nhưng, thỉnh người để cho ta thoa thuốc cho người.”

Lâm Xuyên thản nhiên nói “Người có thể lui xuống.”

Thường Tự cắn răng, quyết định của chủ tử không cho phép ai có thể thay đổi, bị thương như vậy mà chỉ bôi thuốc đơn giản, cho dù có là tiên nhân trên trời cũng sẽ không khỏi được.

Hắn lo lắng, vết thương nặng như vậy một khi có chuyển biến xấu, hậu quả lúc đó thật khôn lường.

Đột nhiên, hắn nhanh chóng quay đầu nhìn ra cửa, kiếm trong tay đã xuất ra, lạnh lùng nói “Ai?”

Trong ánh sáng của kiếm, một cái đầu nho nhỏ đang kề sát mũi kiếm, bàn chân trần đứng trên mặt đất, y phục trắng trên người bị gió thổi bay lượn, đôi mắt mở to, hít thở không đều.

Thường Tự sửng sốt “... Tiểu Đào Tử tiểu thư ”

Lông mi Lâm Xuyên khẽ run, ngẩng đầu, liền thấy tiểu nha đầu thương tích đầy mình, đường đường chính chính đứng ở cửa, thừa cơ Thường Tự sửng sờ, trong chớp mắt đã nhảy vào muốn chui vào sau lưng hắn.

Lâm Xuyên nhíu mày, cầm lấy cổ tay của nàng, quay đầu sang nhìn nàng, lạnh lùng ra lệnh “Quay về.”

Mặc Ngưng Sơ giật mình, nam nhân này lúc nóng lúc lạnh như vậy khiến người ta không kịp thích ứng, nàng cong môi, rầu rĩ “Để cho ta xem thương tích của người đi.”

“Cút” Người đối diện nói ra một chữ đầy ương ngạnh lạnh lùng.

Mặc Ngưng Sơ nén giận, nàng căm giận nhìn đôi mắt đen của nam nhân kia, lại bị khí thế bên trong mắt làm chấn động, ánh mắt đó sâu thăm thẳm, như một loại vòng khóa nàng.

Mặc Ngưng Sơ khó thở, dường như nàng luôn biết, nhưng cho đến bây giờ mới cảm nhận được rõ ràng – Hóa ra hắn là người nguy hiểm như vậy.

52. Chương 52: Người Nguy Hiểm 2

Thường Tự bình tĩnh nhìn tình hình trong phòng một chút, tự giác cúi đầu lui ra.

Trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Mặc Ngưng Sơ thở trở lại, có chút mất tự nhiên lắc lắc tay, muốn thoát khỏi gông cùm của hắn.

Nhưng năm ngón tay của hắn thon dài lại mạnh mẽ, cổ tay nàng lại quá mỏng manh, vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được. Ngược lại khiến hắn nắm càng chặt, hơi thở đều đều của hắn gần trong gang tấc, cảm giác có hình dáng tuyệt đẹp mà lạnh lùng, nàng không dám nhìn vào mắt hắn, chỉ có thể nói thầm nho nhỏ “.... Đau...”

Tay nàng rốt cuộc cũng được thả lỏng một chút.

“Quay về đi.” Lâm Xuyên lặp lại, khi ánh mắt hắn chạm đến cái chân đang đỏ lên vì lạnh của nàng, giọng nói liền thay đổi, trầm thấp dọa người “Tiểu Mỹ đâu?”

“Không liên quan đến nàng.” Nàng làm như không có gì ngồi bên cạnh hắn, chắc chắn hắn sẽ không làm đau nàng liền thừa cơ hắn rời lỏng tay nhảy lên giường, nhanh chóng thò tay ra muốn cởi đi trường bào của hắn.

Lâm Xuyên nhíu mày, bắt lấy hai bàn tay nhỏ, tránh được nơi thụ thương “Người có biết người đang làm gì không?”

“Ta chỉ muốn xem vết thương của người.”

Môi hắn dần dần mím lại, ánh mắt trở nên thâm thúy, kéo mạnh nàng vào trong ngực, hơi thở phả vào mặt nàng “Nhìn thấy thì sao? Không nhìn thấy thì sao? Là vì người ấy này nên mới đến đây thăm hỏi thương tích của ta? Để cho lương tâm người khỏi phải cắn rứt, khỏi phải ngủ không yên?”

Lời hắn nói ra cứ như là cố ý muốn làm nàng đau lòng, từ lúc nàng bước vào phòng cho đến bây giờ giọng điệu của hắn luôn là sắc bén cùng lạnh lùng, hắn có thể cho nàng cảm thấy ấm áp, cũng có thể cho nàng cảm thấy lạnh lẽo.

Mặc Ngưng Sơ trợn mắt nhìn hắn “Người hơi quá đáng rồi đó.”

“Vậy thì đi về đi.” Hắn gần từng chữ, nắm tay vứt nàng trên mặt đất, trường bào lạnh lẽo phất qua gương mặt nàng, không hề có một chút ấm áp nào.

Mặc Ngưng Sơ lui vài bước mới đứng vững lại được, cẳng chân bị thương lại bị đau, lông mày nhỏ nhắn lại, nếu dễ dàng bỏ qua như vậy thì đâu còn là Mặc Ngưng Sơ nữa. Bỗng nhiên, trong đầu nàng chợt lóe ý tưởng, bước chân lão đảo không ngừng, thuận thế ngã lên trên bàn thấp — tiếp theo đó là âm thanh vỡ vụn của bàn trà.

Ngay lập tức mấy cây trúc đóng bàn bị một ánh sáng trắng quét qua chém thành từng mảnh nhỏ, mà cổ tay Mặc Ngưng Sơ đã bị người khác nắm lấy, ra sức lôi nàng lên, nàng quay vài vòng, lưng liền rơi trên giường êm ái –

Nàng kêu lên sợ hãi, liền bị người khác đè xuống, Lân Xuyên cúi xuống sát mặt nàng, hơi thở phả lên mái tóc tán loạn trên gò má nàng, sau đó hắn nhìn xuống mặt nàng “.... Thì ra người lại khẩn cấp đến như vậy.”

“Hả?” Mặc Ngưng Sơ vẫn còn đang chưa kịp hoàn hồn.

“Chạy đến bên cạnh nam nhân, còn cởi quần áo của hắn...” Lân Xuyên nhìn nàng, ngón tay thuận thế nắm lấy cằm nàng, lại chậm rãi nâng mặt nàng lên, môi hắn liền kề sát vào đôi môi đỏ mọng của nàng “.... Thì ra là người muốn như vậy?”

Mặc Ngưng Sơ thở hổn hển đầy tức giận, nhưng lại bình tĩnh vững vàng, cắn răng nhắm mắt, nâng môi mình lên trước thêm một chút, khiến cho khoảng cách cực kỳ bé nhỏ kia biến mất.

Lân Xuyên sững sốt, trong nháy mắt Mặc Ngưng Sơ liền mở mắt ra, quay mặt qua một bên không dám nhìn thẳng hắn, gương mặt quật cường ửng đỏ nóng lên, nàng cứng nhắc nói “Ta... mạng của ta là người cứu về, bị người đùa giỡn cũng không phải một hai lần, nhìn cũng nhìn rồi, sờ cũng sờ rồi, trong sạch của nữ tử cũng đã mất lâu rồi, dù sao ta cũng đào hôn, không có thủ cung sa bọn họ cũng sẽ không còn ép ta xuất giá.... Người người người người thích như thế nào thì làm như thế ấy.... Ta, ta chỉ muốn nhìn một chút thương tích của người.”

P/s: Ấy da, Sơ Sơ - Xuyên Xuyên, 2 đứa thật là dễ thương

53. Chương 53: Người Ngụy Hiếm 3

Hơi thở sát bên tai nàng rút lui, sức nặng đè trên thân nàng trong phút chốc cũng giảm bớt, rồi sau đó liền nghe thấy một tiếng nói cách đỉnh đầu không xa vang tới “Cần rồi.”

Mặc Ngưng Sơ lập tức mở mắt, nghe ra được trong hai chữ đó không còn vẻ lạnh lùng như trước, chỉ còn lại vừa tức vừa bất đắc dĩ, nàng lập tức biết mình đã thành công, cười ha ha ngồi dậy, sau đó tiến đến bên cạnh Lân Xuyên “Yên tâm, ta sẽ không phi lễ người.”

“.....”

Coi như không nhìn thấy ánh mắt đầy lạnh lùng của Lân Xuyên đang chăm chăm nhìn nàng, nàng hùng tâm tráng chí liền đưa tay tới trực tiếp cởi bỏ đai lưng của hắn, vải mềm và mát, tay áo có thêu một chùm hoa lam điệu, nhưng tuyệt đối không có phong cách của nữ nhân, ngược lại hoa mỹ vô cùng, yêu khí dày đặc.

Quả thật là nghiệp chương.

Từng tầng từng lớp y phục được cởi bỏ, đầu vai trắng trẻo trần trụi nhanh chóng được phơi bày ra ngoài, xương quai xanh rõ ràng, da dẻ rắn chắc, ngón tay nàng vừa đụng đến da thịt của hắn liền cảm thấy toàn thân hắn cứng ngắc.

Thì ra sắc lang cũng sẽ thẹn thùng.

Nàng cố gắng nhịn cười, nhưng rất nhanh, nàng liền cười không nổi.

Một vết đỏ tươi kéo dài trên lưng, so với da thịt trắng nõn xung quanh càng làm cho người nhìn cảm thấy chói mắt hơn, bị một cây cột đang cháy đập vào, dường như hoàn toàn bong da tróc thịt. Trên miệng vết thương còn có chút bột trắng, có lẽ là kim sang được, nhưng vết thương quá dài, máu tươi cũng bị ngưng tụ đóng thành vảy khiến cho tất cả đều sưng tấy lên.

Mặc Ngưng Sơ hoàn toàn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào vết thương, yết hầu như bị nghẹn lại, nói không nên lời.

Nhớ đến vừa nãy, nàng chỉ nhìn thấy trước thân hắn trần trụi, nàng nhớ rõ chính mình còn chen hắn đụng đến góc tường, như vậy lưng hắn sẽ dựa sát vào vách, chẳng phải là sẽ rất đau sao? – Vậy đến tột cùng là có biết bao nhiêu đau đớn??? Nàng không dám nghĩ nữa – mà hắn tại sao lại có thể lãnh đạm không thêm bận tâm đến như vậy, vết thương nhỏ? Vết thương nhỏ cái cọng lông chó a.

“Xem xong rồi, người có thể đi.”

Lân Xuyên liền muốn mặc quần áo, lại bị bàn tay Mặc Ngưng Sơ đánh nhẹ một cái như vuốt ve, nàng trợn to mắt đầy tức giận, cơn giận này so với việc vừa rồi bị hắn làm nhục chỉ có hơn chứ không kém “Người làm cái gì vậy? Người điên rồi, Người hắn phải biết nếu cứ mặc kệ không quan tâm như vậy sẽ bị nhiễm trùng, mà hậu quả của việc đó để lại là nghiêm trọng cỡ nào có biết không? Hả?”

Nàng nổi điên kêu lên “Cái con người đáng chết này, thuốc để ở đâu?”

Lân Xuyên nhẹ nhàng nhướn lông mày.

Cái gì?

Đáng chết?

Lần đầu tiên nghe được có người dám gọi hắn như vậy, quả là rất thú vị.

“Không có thuốc” Hắn cười với nàng.

Toàn bộ thuốc đã dùng để trị vết thương cho nàng, ra ngoài vốn không mang theo nhiều thuốc, hắn cũng không thể ngờ hắn lại vì một sai lầm không đáng nói đến như vậy mà bị thương. Tất cả những loại thuốc trân quý nhất đều được bôi trên vết thương của nàng, chắc chắn sẽ không để lại một vết sẹo nhỏ nào. Mà hắn là nam tử hán, một chút sẹo này đáng là gì, kim sang được mặc dù phát huy hiệu quả chậm nhưng dùng cũng rất tốt.

Hắn không cho Thường Tự bôi thuốc, chỉ là không muốn để hắn ta lo lắng, còn có việc ngăn ngừa hắn ta cứ suốt ngày cầu nhàu giống như một ông già.

Mặc Ngưng Sơ chợt ngẩng ra, nàng thông minh như vậy, lập tức hiểu được hàm ý trong lời nói của hắn. Bất chợt, nàng cảm thấy hốc mắt có chút ướt ướt, lông mi lay động, tim cũng theo đó mà run rẩy.

Tay Lân Xuyên nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, đột nhiên nàng nghẹn ngào nói “Ta có thể chế thuốc, mau cho thuyền cập bờ”

54. Chương 54: Người Nguy Hiểm 4

Mặc Ngưng Sơ quệt bút vào mực, suy nghĩ một chút, liền ghi liên tục danh sách thuốc trên giấy tuyên thành, chữ viết như rồng bay phượng múa, thoăn thoắt hiện ra đầy xinh đẹp, viết xong nàng liền giao cho Thường Tự, để hắn lập tức đi mua thuốc đúng theo số lượng nàng đã ghi. Lại dặn dò Tiểu Mỹ đi vào trong trấn, tìm một chút nước sạch mang về.

Nàng thở dài ra một hơi, sau đó trừng mắt liếc Lâm Xuyên một cái, đi đến bên giường, vẫy tay đuổi hắn đi, dọn ra một vị trí dành riêng, nhanh chóng leo lên cuộn tròn lại chợp mắt một chút, lại không quên nhắc nhở hắn liên tục, không cần biết như thế nào khi Thường Tự trở về phải đánh thức nàng dậy.

Nàng đã quá mệt mỏi, thân thể vốn bị thương còn suy yếu, vừa rồi dường như là dùng hết tinh lực của nàng. Khi Thường Tự về nàng còn phải hao phí năng lượng để chỉ đạo làm thuốc, hiện tại ngay cả khí lực để nàng đi đến bên cạnh giường cũng không có, cho nên nàng cần phải nghỉ ngơi một chút.

Dường như vừa mới nằm xuống giường, ngay lập tức liền chìm vào mộng đẹp, nhớ rõ lúc trước, nàng có rất nhiều việc cần phải làm, bởi vì cha mẹ có nàng, áo cơm không cần lo, thậm chí còn bị người khác chú ý, làm một đứa bé thiên tài sẽ bị ký thác rất nhiều hi vọng, nàng có quá nhiều phương trình và dự án phải hoàn thành, mỗi khi đi ngủ, cũng là do nàng liều mạng tranh thủ một ít thời gian mới có được... Rất lâu rồi nàng không có cảm giác áp lực như vậy, khiến cho nàng cảm thấy quen thuộc, nhưng lần này là nàng cam tâm tình nguyện.

Sóng vỗ vào bờ từng đợt từng đợt, Lâm Xuyên gơ tay vén lên những sợi tóc đang rơi lòa xòa trên trán nàng.

Bởi vì mệt nhọc nên trán nàng phủ một lớp mồ hôi tinh mịn, kết lại như giọt sương đọng trên hai gò má mắt hơi nhọt nhọt của nàng, làn da vô cùng mịn màng, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm như nụ hoa chớm nở, đẹp như tiên tử trong rừng.

Cho đến bây giờ hắn đều biết rằng nàng rất xinh đẹp, từ rất lâu về trước hắn đã biết điều này.

Nhưng bây giờ nàng đã lớn lên, càng đẹp động lòng người, khiến cho người ta càng thêm mơ ước, khiến hắn nhìn không được mà muốn phá hủy nàng đi, trừ hắn ra ... không ai có thể đạt được...

Tay chạm đến cổ nàng, nhìn vết thương nhỏ giữa ngón tay, ánh mắt càng thêm thâm u.

“Sơ...” Môi hắn chạm nhẹ vào viền tai nàng, dịu dàng kêu “Người nên giác ngộ, ta sẽ kéo người đến thế giới của ta... Nơi đó e là đầy rẫy sợ hãi, đầy rẫy hắc ám, đầy rẫy bất an. Như vậy sẽ phá nát ánh mặt trời của người, những người... có lẽ sẽ không có cơ hội trốn chạy...”

Ngoài cửa sổ, ánh sáng tươi đẹp soi trên khắp mặt đất.

Lúc Mặc Ngưng Sơ tỉnh dậy, không ngờ đã là ngày hôm sau.

Cho dù nàng đã căn dặn nhất định phải kêu nàng dậy, nhưng đâu ai dám vượt qua Lâm Xuyên đi quấy rầy nàng? Nàng bình yên ngủ cả một ngày, lúc biết được chân tướng mọi việc thì không tránh được tức giận, nhưng tinh thần tốt hơn hôm qua, đau đớn trên người cũng giảm đi rất nhiều, sáng khoái tinh thần chuẩn bị điều chế thuốc.

Thường Tự làm việc cực kỳ có trách nhiệm lại cực kỳ cẩn thận, đem thuốc phân loại rõ ràng không để nàng phải tốn nhiều công sức. Mặc Ngưng Sơ lại viết ra rất nhiều toa thuốc, chỉ đạo Tiểu Mỹ đem đi cân từng chút từng chút một, cất vào hộp thuốc, đưa cho những người khác nghiền ra.

Nàng chuẩn bị rất lâu, đột nhiên nhớ ra cái gì, sau đó nhìn về phía nam nhân đang ở một bên xem báo nhiệt đã lâu kia, đem những lời nói trong bụng cất giữ đã lâu nói ra “...Kỳ thật, Lâm Xuyên, có lẽ phương diện kia của người có vấn đề? Có muốn ta tiện tay giúp người điều trị hay không?”

Nam tử kia ngẩn ra, sau đó bình tĩnh vươn ngón tay ra nâng lên lọn tóc đang rũ xuống của nàng, đặt lên mũi ngửi ngửi, cười nhẹ “Không bằng người đến thử một chút xem?”

Mặc Ngưng Sơ sợ hãi bỏ lại một câu “Ta đi chế thuốc” liền chạy mất dép.

Lâm Xuyên nhìn bóng lưng nàng hốt hoảng chạy đi, khoe môi nhếch lên tạo ra một đường cong xinh đẹp, nhẹ nhàng nở nụ cười

55. Chương 55: Khoái Chí

Con thuyền lớn lại giương buồm xuất phát, bầu trời xanh một mảng đầy tươi sáng.

Không bao lâu nữa là có thể đi đến Hoa Điền Bắc.

Trong phòng, trái phải đều nín thở lui ra, Mặc Ngưng Sơ ngồi chồm hổm bên cạnh Lâm Xuyên, giúp hắn cởi bỏ quần áo nửa người trên của hắn, trên áo dính một vết dài vết máu hỗn độn, hắn lại không thêm để ý, thường thức thuốc dán nàng vừa làm xong còn có lưỡi dao bị mài mỏng.

“Nói cho cùng còn có bao nhiêu việc của người mà ta không biết đây?” Lâm Xuyên ngẩng đầu nhìn nàng.

Khi đó Mặc Ngưng Sơ đang chuẩn bị dùng rượu khử trùng, bởi vì không có thời gian đi chế tác cồn, chỉ có thể dùng rượu có nồng độ cao của Thường Tự mua về thay thế, nàng chớp chớp mắt, không phản ứng kịp lời nói của hắn.

Vài sợi tóc mai nhỏ nhỏ bay loạn, trên mặt nàng còn có một vết phồng nhỏ, nàng bị hắn nhìn chăm chú như vậy không có chỗ trốn, vội vàng nói sang chuyện khác “Người chịu đựng một chút, sẽ đau đó.”

Không ngờ cánh tay thon dài vươn đến, nhanh chóng vòng qua cổ của nàng, sau đó môi hắn mạnh mẽ hôn xuống môi nàng, đầu lưỡi luồn lách đi vào, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, lại nhanh chóng buông ra.

Hắn dừng lại trên trán nàng một chút, khẽ cười nói “Như vậy sẽ không đau.”

Đầu óc Mặc Ngưng Sơ hỗn loạn, hơn nửa ngày quanh co gật đầu một cái, sau đó bắt buộc mình chuyển tâm làm công việc trong tay.

Nàng thật sự sợ làm hắn đau, nâng cốc đổ xuống nhanh chóng, lại nhẹ nhàng xoa chung quanh vết thương của hắn, muốn giảm bớt cảm giác đau đớn kia, ngón tay dừng lại trên da hắn lại giống như một làn gió nhẹ, dịu dàng mà linh hoạt, Lâm Xuyên cảm giác được hít thở dần dần rối loạn, muốn ngăn lại động tác của nàng, chuyện như vậy để Thường Tự làm có lẽ tốt hơn.... Nhưng hắn lại hi vọng nàng làm càng chậm càng tốt, hoặc là dùng thêm một chút lực, cảm xúc tê dại lại khó nhận được như vậy, như là đang cố tình trêu chọc, đảo loạn đi lực chú ý của hắn.

Mặc Ngưng Sơ không hề phát hiện ra tâm tư hắn lúc này, nàng đem lưỡi dao nhỏ hơn trên lửa, sau đó cắt bỏ đi phần da thịt sắp sinh mụn của hắn.

Nàng cảm thấy được nam nhân này tổ chất thân thể không phải người, tất cả quá trình vừa xảy ra hắn chưa hề nhíu mày một lần nào, vết thương nặng như vậy lại chỉ dựa vào kim sang được thông thường, vậy mà cũng không có chuyển biến xấu gì quá lớn, cạnh góc vết thương cũng mau chóng sinh ra phần thịt mới. Quả nhiên hắn chính là một quái vật.

Nhưng nàng không dám dùng lực như cũ, nhanh chóng lấy thuốc mỡ vừa làm xong thoa lên, từng chút từng chút thoa đều lên vết thương. Đây là thuốc kháng viêm thần tốc, tuy là không bằng hảo dược của hắn mang theo, có thể sẽ để lại sẹo, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với kim sang được.

Bóng dáng Mặc Ngưng Sơ nhỏ nhỏ đổ xuống mặt đất, Lâm Xuyên rũ mắt xuống lẳng lặng nhìn theo, thời gian lúc này như ngừng lại, bàn tay non mềm của nàng cầm chắc cây kéo, cắt từng mảng lớn băng vải, trét thuốc mỡ của nàng lên, chính tề dán sát vào trên da hắn, cảm giác mát lạnh mà thư thái cứ thế mà lan tràn, cảm giác đau đớn mấy ngày trước cũng từ từ biến mất... Trong lòng hắn vui vẻ tính kế, nghĩ xem dùng cách gì để bắt lấy nàng.

56. Chương 56: Nơi Đó Có Phải Có Người Người Muốn Lấy?

Làm xong hết mọi chuyện, Mặc Ngưng Sơ lau mồ hôi, nàng lại cảm thấy có chút mệt mỏi.

Lâm Xuyên nắm lấy tay nàng, nhiệt độ trong lòng bàn tay hắn cơ hồ có thể tổn thương da thịt nàng, Mặc Ngưng Sơ cũng lười kháng cự, liền chui vào giường, kéo chăn che đầu, nói ra mấy câu giống như làm nũng “Ta muốn ngủ, củ sâm núi trắng trởo mập kia cho người dùng để hầm canh gà, chia ra uống trong bảy ngày, không cần uống nhiều quá, cẩn thận người bị phun sạch máu mũi mà chết...”

Ngừng một chút, một đôi mắt to lại từ trong chăn nhìn ra “Người nắm tay ta như vậy... Ta ngủ không được...”

Lâm Xuyên nhìn năm ngón tay đang quấn quýt nhau một chút, chậm rãi buông tay nàng ra.

Mặc Ngưng Sơ thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó bên cạnh liền tăng thêm một hơi thở lạ, Lâm Xuyên nằm nghiêng bên cạnh nàng, miệng cười cười “Ta cũng mệt”

“....” Mặc Ngưng Sơ đầu đầy vạch đen.

Bàn tay hần ôm nàng vào ngực, vỗ vỗ đầu nàng nói “Ngủ đi.”

Như vậy càng ngủ không được aaaaaaaaaa

Nội tâm Mặc Ngưng Sơ kêu gào, toàn thân cứng ngắc không dám cử động, nhắm mắt lại giả bộ ngủ, hơi thở hần truyền đến từ phía sau, phất nhẹ qua lỗ tai nàng, pha trộn mùi trà hương với hương thơm của bạc hà, xông vào hơi thở của nàng, theo hít thở lên xuống của hần, nàng có thể nghe được nhịp tim mình đang dần dần đập nhanh hơn.

Nàng thật cẩn thận nhích ra phía trước, sợ bị hần nghe được tiếng tim đập như trống “thùng thùng” rung động của mình, nó khiến nàng sợ hãi, lại đem đi hù người khác thì...rất không tốt...

“Tiểu Đào Tử, cũng gần tới Hoa Điền Bắc rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng của Lâm Xuyên vang lên “Nơi đó có người người muốn lấy phải không?”

Mặc Ngưng Sơ ngớ ra, mờ mịt quay đầu, bởi vì trong nháy mắt, dường như nàng nghe thấy trong giọng nói kia có chút gì đó đầy đau xót, đây là điều chưa bao giờ xảy ra, hần là Lâm Xuyên, là một Lâm Xuyên cao cao tại thượng, đối với bất cứ mọi chuyện đều khinh thường không thèm ngoảnh lại nhìn, hần trên đầu nàng dễ như nắm trong lòng bàn tay, cũng đối với nàng lúc nóng lúc lạnh, rồi lại không để ý đến an nguy sinh mạng của mình mà cứu nàng, tặng tất cả được phẩm trân quý cho nàng... Hần đối với nàng luôn là một con người khó đoán biết được, nàng cũng không biết thật ra thì: hung ác, âm áp, trên đầu, nghiêm túc, cuối cùng người nào mới thật sự là hần?

Ánh mắt Lâm Xuyên rất đẹp, long lanh giống như ngôi sao trên trời, tóc đen của hần tán loạn trên gối, hơi thở nồng nàn quấn quanh. Mặc Ngưng Sơ ngơ ngẩn chống lại ánh mắt của hần, là như vậy gần trong gang tấc, lại cùng nằm chung một giường, nhưng suy nghĩ của nàng lại lắng đọng an tĩnh, tay chân lạnh lẽo không độ ấm.

Trùng trùng nhìn hần, có chút xấu hổ cười lên “Ta, ta không có...”

Ánh mắt Lâm Xuyên dần lạnh, hần vươn ngón tay phủ qua hốc mắt nàng “Vậy sao người khóc?”

Mặc Ngưng Sơ kinh hoảng phát hiện ra nước mắt không tiếng động mà rơi xuống, không dừng được, rơi vào ngón tay lạnh lẽo của hần, lại vỡ ra. Đột nhiên nàng không dám nhìn vào mắt hần, cúi đầu nhanh chóng lau sạch nước mắt, nở một nụ cười “Chắc là vừa rồi bị hơi rượu thuốc làm cay mắt...”

Lâm Xuyên trầm mặc thật lâu khiến cho tay chân nàng luống cuống, Mặc Ngưng Sơ cắn môi dưới, chậm rãi nói “Nơi đó có một người quen... Bởi vì đủ loại lý do, ta và hần cũng có một chút thân thiết, ta cũng không phải là muốn gả cho hần, chỉ là muốn hần giúp ta thuyết phục người nhà, có thể đừng gả ta đi, đừng để ta tiến vào...” Cung.

Nàng phanh lại vừa kịp lúc, nàng lập lại lời nói dối trước mặt Lâm Xuyên là như thế yếu ớt, nàng không biết hần đã phát hiện hay chưa, nhưng mà nàng cũng không có dũng khí để nói ra sự thật cho hần biết, nói cho hần biết rằng thật ra đối tượng đào hôn của nàng lại chính là đương kim hoàng thượng, người quen kia lại từng là người nàng coi trọng, về việc có thích hay không, thời gian trôi qua đã quá lâu, lâu đến mức khiến nàng mơ hồ không rõ, có thể là thích, cũng có thể là ý lại, giống như một mảnh rừng hoa đào kia, từ lúc sinh mạng nàng bắt đầu lại một lần nữa, đã sớm gieo xuống vào sâu trong tâm trí nàng.

57. Chương 57: Trốn Tránh

Mặc Ngưng Sơ hạ thấp ánh mắt, che dấu đi sự bối rối trong mắt mình rồi nàng tập trung lại, dần dần ngẩng lên, một lần nữa nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thăm thẳm kia.

Lông mi thon dài, dày đặc của Lâm Xuyên bị ánh sáng chiếu vào tạo thành một bóng mờ, cơ hồ bao trùm hết cả mắt, trong không khí xuân ấm áp, ngoại trừ mùi gió sông hơi tanh tanh, còn có mùi trà hương bạc hà nồng nàn của hân.

Đột nhiên hân đặt hai ngón tay thon dài lên môi nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, nửa ngày sau mới nói ra hai chữ “Rách rồi.”

Mặc Ngưng Sơ sững sờ, mới phát hiện ra mình đã cắn quá chặt nên môi mới bị rách. Giọt máu màu đỏ dính vào ngón tay hân, hân thu tay lại, đặt trên môi mình, dùng đầu lưỡi liếm đi.

Hân chẳng lẽ không biết động tác của mình có bao nhiêu hút hồn người khác sao... ít nhất là nó đã thành công khiến tim nàng đập loạn nhịp. Từ sau trận hỏa hoạn kia, nàng phát hiện mình thường có phản ứng không bình thường với hân, có thể nàng đã không còn mờ mịt không hiểu được như trước nữa, hiện tại có lẽ nàng đã biết được mình đang muốn gì.

Đột nhiên nàng nghĩ đến một tia hi vọng, tay kéo tay Lâm Xuyên lại “Lâm Xuyên, ta không muốn đi Hoa Điền Bắc nữa... Người dẫn ta đi có được không?”

Lâm Xuyên mím môi, mặt không chút thay đổi “Đi ngủ.”

“Nhưng người không phải đã nói là muốn dẫn ta bỏ trốn sao?”

“Im lặng.”

Tâm tình của hân dường như lại trở nên không tốt.... Mặc Ngưng Sơ băn khoăn, nam nhân này thật là khó hiểu, nàng cho là ít nhất hân cũng có thích nàng một chút, mà lúc này chẳng lẽ là nàng tự mình đa tình sao? Nàng thừa nhận chính mình có chút chậm hiểu, thậm chí là ngốc nghếch trong tình cảm, nàng đối với sự biến hóa khó lường của hân không thể hình một đáp án chắc chắn.

Không biết là do hân ẩn giấu quá sâu, hay là do nàng quá ngu ngốc.

Mặc Ngưng Sơ ngoan ngoãn im lặng, cực kỳ thức thời không làm phiền hân, vòng vo quay lại vị trí nàng đã nằm lúc đầu, giống như đã điều chỉnh đầu trong chăn.

Là nàng đòi tới Hoa Điền Bắc, là nàng cố gắng phải đào hôn, là nàng cứng rắn nhét một thỏi vàng cho hân – tuy là cho trung khuyến của hân, nhưng cũng cùng kết quả, nàng lại còn liên tiếp làm chuyện ngu xuẩn, liên tiếp xông vào tai họa, tại sao nàng có thể thiếu suy nghĩ đến như vậy, cứ tùy hứng gây ra mọi việc?

Ngay lúc Mặc Ngưng Sơ sắp buông tha cho vấn đề không muốn nghĩ nữa, Lâm Xuyên lại đem đoạn đối thoại dở dang khi nãy khơi lại lần nữa “Vì sao người muốn ta dẫn người đi?”

Mặc Ngưng Sơ sững sờ, hơi thở của hân đã kề sát vào nàng, giọng điệu trầm thấp quyền rũ.

Tay hân để trên eo nàng siết nhẹ, để cho lưng nàng dựa sát vào ngực hân.

“Ta, ta chỉ là không muốn đi Hoa Điền Bắc nữa.” Mặc Ngưng Sơ cà lăm.

“Tại sao không muốn đi?”

“.....Vì.....” Mặc Ngưng Sơ im lặng, nàng còn chưa biết phải đối mặt với người kia như thế nào, còn chưa biết bản thân mình rốt cuộc muốn làm gì.

“Vậy là người đang trốn tránh.” Lâm Xuyên nói thẳng, không chút nào nể tình, cắn lấy lỗ tai nàng.

“.....”

“Ta sẽ đưa người đi đến đó.” Giọng nói Lâm Xuyên từ phía sau truyền đến, lạnh lẽo như nước, lại hôn một cái lên cổ nàng, sau đó đến vành tai, dần dần hân chống ở phía trên nàng, hôn lên cằm nàng, cúi đầu dừng ngay trên cánh môi một tắc “Hiện tại, người vẫn còn ở rất xa, vẫn chưa đủ... Ta muốn, là nhiều hơn nữa... Tiểu Đào Tử, nam nhân đều ích kỷ, không phải toàn bộ là không được... Người hiểu không?”

Mặc Ngưng Sơ sững sờ muốn lắc đầu, lại bị hân hôn lấy, môi hân phóng dăng mút lấy hơi thở của nàng, hân luôn dùng trăm phương ngàn kế hôn nàng, khiêu khích nàng, hân chiếm lấy thân thể nàng nhưng vẫn để lại thủ cung sa, phòng tuyến sau cùng này giống như là hân cố ý giữ lại mỹ vị, để về sau từ từ mà thưởng thức.

Mặc Ngưng Sơ cảm thấy mình với hần như đang chơi trò mèo vờn chuột, dù nàng có dùng cách nào đi nữa cũng không trốn khỏi ràng buộc của hần.

Nhưng có lẽ bao phủ lấy nàng không chỉ có những cái móng vuốt của con mèo kia, còn có thứ khác, một thứ rất quan trọng.

..... Người vẫn còn ở rất xa, vẫn chưa đủ.

Chưa đủ cái gì?

“Nếu như ngươi hạ quyết tâm, ta lập tức mang ngươi đi... Ai cũng không cướp đoạt được.” Lân Xuyên từng chữ một đều nói được một cách rõ ràng, rõ ràng là giọng nói dễ nghe, trong trẻo giống tiếng dương cầm như bình thường, lại nghe ra giống như đang thổ lộ thâm tình, cứ lượn lờ quấn quanh đáy lòng Mặc Ngưng Sơ thật lâu không chịu tan đi.

58. Chương 58: Bí Mật Của Lân Xuyên

Sau một chặng đường dài, cuối cùng thuyền cũng cập bờ, Hoa Điền Bắc cũng giống như Lê Thành, đều là một thành lớn, xe ngựa tới lui tấp nập, tiếng mời hàng trong chợ âm ỉ, trên cảng lúc này còn có vài chiếc thuyền lớn thả neo, người người dỡ hàng khuôn vác nối đuôi nhau không dứt, so với bến cảng đầu tiên thuyền dừng lại quả là lớn hơn rất nhiều.

Chỉ là có vài điểm không giống Lê Thành, nơi này ngoại trừ khung cảnh phồn thịnh, còn có rất nhiều người khổ rách áo ôm núp ở trong những góc khuất không bắt mắt, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

“Bọn họ đều bị bán đi làm nô bộc.” Giọng nói của Lân Xuyên chậm rãi vang lên.

Thương tích của Mặc Ngưng Sơ còn chưa lành hẳn, không nên đi bộ quá lâu, cỗ kiệu đã chờ đợi ở bên cạnh, cho dù ở nơi nào, người của Lân Xuyên cũng như sao dày đặc trên trời, bất cứ chỗ nào hần đi đến đều có người khom lưng hầu hạ.

“Nô bộc?” Mặc Ngưng Sơ tròn to hai mắt, lúc này đã có một tráng hán ăn vận tươm tất đi tới, giơ giơ cây roi trong tay hù dọa đám người đang tụ tập ở đó, bọn họ liền kết thành một đội đi theo sau hần, trong bọn họ thậm chí còn có trẻ em, trông gầy yếu khô quắp, đi đường vài bước liền té xuống.

Tên tráng hán xem ra rất bất mãn tốc độ di chuyển của bọn họ, rút roi ra muốn đánh vào những người đi cuối cùng kia.

Mặc Ngưng Sơ nghiêng răng, giận dữ đến mức muốn mắng mỏ kêu hần dừng tay, nhưng nàng chưa kịp la hét đã bị một cái tay thon dài bịt miệng lại, nàng ngẩng đầu, thấy mặt Lân Xuyên không chút thay đổi, lại càng thêm giận dữ, há mồm cắn hần “Tại sao ngươi thấy chết không cứu? Vô công người giỏi, tiền bạc lại nhiều, nhìn thấy những đứa bé bị ngược đãi như vậy, ngươi lại có thể không quan tâm?”

“....Vậy sao?” Lân Xuyên cười khẩy, phất tay với Thường Tự bên cạnh, hần lĩnh mệnh, liền cho hai người đi đến, người bên cạnh Lân Xuyên thực lực không thể nghi ngờ, chỉ hai quả đấm đi ra thì tên tráng hán kia đã nằm đo đất. Nhưng những người bị bán làm nô bộc chẳng những không cảm tạ, lại còn ân cần nâng tên tráng hán kia dậy, mặc cho hần đánh chửi, sau đó cùng một dạng giống như không muốn sinh sự, nhanh chóng đi thẳng vào thuyền.

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, Lân Xuyên đã kéo nàng vào bên trong kiệu. “Những người đó đều là tự nguyện bán thân, nếu ngươi cứu bọn họ, bọn họ sẽ bị đói chết. Nếu bọn họ bị hần bán làm nô bộc, ít ra còn có cơm ba bữa cùng chỗ ở, có đôi khi, có thể đồng tình nhưng không thể cứu người.”

Mặc Ngưng Sơ buồn bực muốn chết nhưng lại không tìm được từ nào để phản bác.

Nửa bên mặt Lân Xuyên rơi vào bóng tối, thu lại tà khí thường ngày, lộ ra thêm một chút nặng nề và nghiêm túc, hần nhìn phương xa, ánh mắt lạnh lẽo “Nạn lụt ở hạ lưu sông tràn lan, những người này đều là nạn nhân của thiên tai, không còn chỗ để đi, chỉ có thể bán mình, ngươi nói có phải họ cực kỳ đáng thương hay không?”

“.....”

“Khoản tiền triều đình cứu dân bị nạn lại bị sơn tặc cướp ở trên đường, lại chi ra một lần nữa, thế nhưng vẫn còn có nhiều nạn dân lưu lạc như vậy.... Phát lương thực, kêu gọi quyên góp, sơ tán dân chạy nạn, trấn an lòng dân, những từ ngữ đường hoàng này nghe có vẻ rất êm tai, đúng không?”

Mặc Ngưng Sơ không nói được gì, nàng phát hiện nàng càng ngày càng không rõ Lân Xuyên là người như thế nào.

“Lân Xuyên, rốt cuộc ngươi là ai?” Nàng ngơ ngẩn nhìn hắn.

Lân Xuyên quay đầu lại nhìn nàng “Ta xuôi nam gần một tháng, đó là vì điều tra rõ sự tình, ngươi nói coi?”

“Chẳng lẽ là khâm sai?” Mặc Ngưng Sơ thất thần. “Nhưng đâu có khâm sai nào phô trương lãng phí như vậy?”

Lân Xuyên từ từ nở nụ cười “Tiểu Đào Tử, thật ra ngươi cực kỳ thông minh.”

Mặc Ngưng Sơ ngẩn ra, kỳ quái nhìn hắn, nhưng hắn đã bước đi ra xa, Mặc Ngưng Sơ khập khiễng nhảy về phía trước, giữ chặt hắn nói “Ngươi thật sự là khâm sai?”

Lân Xuyên trở tay lại, ôm nàng vào ngực, đi vào tòa tử lâu đối diện. “Đúng thì sao, mà không đúng thì sao?” Ngưng một chút, khó mà thấy được hắn lại một dạng giống như muốn thanh minh cho bản thân mình như lúc này. “Còn nữa, mấy thứ này rất nhiều năm trước đã có, không thể tính là ta phô trương lãng phí.”

“Còn nói không phô trương lãng phí?” Mặc Ngưng Sơ nhìn bày trí xa hoa xung quanh, không khỏi chép miệng.

Vì thế Lân Xuyên bật cười “Nơi này là của ta, không tốn tiền.”

59. Chương 59: Lão Hoàng Đế

“Của ngươi?” Mặc Ngưng Sơ há to miệng nhớ đến cái lầu các kia “Cái ở Lê Thành kia –?”

“Cũng là của ta.” Lân Xuyên không hề phủ nhận.

Hắn âm thầm bố trí sản nghiệp khắp thiên hạ, mỗi một nơi đều không chỉ kiếm ra tiền, mà cũng là nơi thu thập tin tức, ẩn giấu vô cùng sâu, thậm chí các nơi đó cũng không biết đến sự tồn tại của đối phương, không hề có liên lạc với nhau.

Mặc Ngưng Sơ băn khoăn, nàng thật rất muốn hỏi, rốt cuộc là hắn có bao nhiêu tiền?

“Tiền kiếm được lấy một phần đi sửa chữa thư viện và trường học, nuôi cô nhi và người già nghèo khổ.” Về phương diện tiền bạc, có vẻ như hắn không muốn bị Mặc Ngưng Sơ hiểu lầm, vì vậy càng dễ dàng giải thích từng chút một rõ ràng cho nàng. Ngay tại thời điểm ánh mắt nàng càng trừng càng lớn, hắn liền dùng tay nhẹ nhàng bưng kín mắt nàng, “Cẩn thận coi chừng rớt trông mắt ra ngoài.”

Mặc Ngưng Sơ ngồi không yên, móng cứ nhúc nhích vịn vịn, sau đó cực kỳ mất tự nhiên mở miệng “Thật sao?”

“Chẳng lẽ là giả?” Âm điệu của hắn hơi hơi cao lên.

Tiểu Mỹ và Thường Tự hầu hạ ở một bên, không hện mà cùng nhau nở nụ cười. Hai người bọn họ dường như không còn gương cung bậc kiếm như trước, tuy vẫn không ưa đối phương, một người ghét cái đầu heo béo của người kia, một người ghét cái mặt đen như than của người nọ, nhưng nếu bỏ qua những thứ này, thì hai người quả thật là “một đôi”.

Mặc Ngưng Sơ suy nghĩ rất lâu, mới miễn cưỡng tiếp nhận sự thật này. “Ngươi có thể đi điều tra chuyện quan trọng như vậy, khẳng định là quyền cao chức trọng, lại thích làm việc thiện, nhất định là người liêm khiết... Nhưng ngươi sẽ không phải là xuất phát từ kinh thành, đi làm việc cho cái lão hoàng đế đáng ghét vừa già vừa xấu xí đó chứ?”

Lời này như sấm nổ, khiến cho Thường Tự xém chút văng nước miếng đầy đất, không ngừng ho khan, bị Lân Xuyên lạnh lùng quét mắt qua, mới nghiêm túc đứng yên trở lại, quay mặt đi chỗ khác cố gắng kìm nén gắt gao.

“Này Tiểu Đào Tử, tại sao ngươi lại cho rằng là lão hoàng đế? Hơn nữa còn vừa già vừa xấu? Lại cực kỳ đáng ghét?” Lân Xuyên uống một ngụm nước trà, trọng điểm nghe ra đều rơi vào mấy chữ ở mặt sau.

“Ta là nghe người khác nói nha, vừa già vừa ngốc...haizz, thật sự là xấu hổ chết được, đã lắm tuổi như thế, còn muốn tam cung lục viện, đúng là không biết xấu hổ, trong khi thiên tai xảy ra khắp nơi như vậy, hẳn lại không chịu lo chuyên tâm xử lý chính sự, chỉ biết đắm chìm trong nữ sắc.”

Mặt Lân Xuyên rốt cuộc cũng chuyển sang tái xanh “...”

Nửa ngày sau, hẳn mới có thể hòa hoãn nói “Ngươi nghe ai nói?”

Mặc Ngưng Sơ thất thần.

Ai? ... Là ai nhỉ?

—“Phụ hoàng của ta, vừa già vừa đáng ghét, xấu hổ chết được.”

Một giọng nói mơ hồ vang lên trong trí nhớ, Mặc Ngưng Sơ ngây cả người, sau đó trong đầu nhanh chóng xoay chuyển giải tán đi những ý nghĩ không thể nhớ được kia, mơ hồ không rõ trả lời Lân Xuyên ” Đã là chuyện rất lâu, rất lâu trước kia rồi, nhớ không được.”

Này đúng là chuyện rất lâu, rất lâu trước kia.

Hình như lúc đó nàng mới 5 tuổi, bị lạc đường ở ngự hoa viên trong hoàng cung, nhưng chuyện này không nên nói ra nha.

Nàng là Tiểu Đào Tử, là một tỳ nữ đào hôn, làm sao liên quan đến hoàng cung?

“Vậy rốt cuộc ngươi đã bao lâu không quan tâm đến chuyện bên ngoài?” Cuối cùng Lân Xuyên không nhịn được hỏi.

Tiểu Mỹ khoa tay múa chân, nàng lấy hai tay làm ra một khoảng cách dài ơ là dài, vì thế tất cả mọi người nhìn vào đều hiểu đó là “Thật lâu, thật lâu, cực kỳ lâu rồi ”.

Mặc Ngưng Sơ cực kì xấu hổ, dùng ánh mắt cảnh cáo Tiểu Mỹ đừng nhiều chuyện.

Tâm tình Lân Xuyên biến đổi tốt một chút, đang muốn để Thường Tự chuẩn bị buổi trưa, hạ thân đột nhiên run lên, mạnh mẽ quay đầu kéo cổ Mặc Ngưng Sơ, sau đó không để ý đang ở trước mặt mọi người, hôn nàng thật sâu.

Môi lưỡi va chạm, mềm mại ẩm ướt.

“Nhớ kỹ, Tiểu Đào Tử, những chuyện hôm nay ngươi biết được đều là bí mật của hai chúng ta.” Ngón tay hắn vuốt qua môi của nàng, cười cười với nàng, lúc nàng còn đang sửng sốt, hắn đã buông nàng ra.

Cũng một khắc đó, dưới lầu truyền đến âm thanh ầm ầm, tiếng tiểu nhị kêu “Không thể vào” cũng chẳng có ích gì. Mặc Ngưng Sơ quay lại nhìn theo tiếng động, một âm thanh nhanh như chớp vọt vào, sau đó “ầm” một tiếng mạnh bạo, cửa bị đá văng ra.

“Tiểu Sơ” Người cầm đầu chạy nhanh đến, vừa thấy bóng dáng Mặc Ngưng Sơ ngồi ngơ ngác bên trong, cơ hồ liền có cảm giác muốn nhảy dựng lên, hắn nhanh chóng đi đến trước mặt nàng, kéo vai nàng, kiểm tra lên xuống trái phải mấy lần, lúc tay hắn chạm vào vết thương trên trán của nàng, đau lòng kêu to “Tiểu Sơ, quả nhiên muội bị thương.”

Mặc Ngưng Sơ cuối cùng cũng phản ứng kịp “Ca ca.”

Người tới chính là nhị ca của nàng Mặc Liên Thành.

“Huynh chờ muội ở đây rất lâu rồi.” Hắn thở dài, vốn đã chuẩn bị một đồng lời trách cứ, nhưng lúc thấy tiểu muội bình an vô sự ngồi trước mặt như thế này trong lòng hắn như trút bỏ được gánh nặng.

“Đi theo huynh, trở về mới từ từ trừng phạt muội.” Mặc Liên Thành đứng lên liền kéo nàng đi, ý kêu gia đình tiến lên, bắt Tiểu Mỹ bên cạnh, Mặc Ngưng Sơ vùng vẫy “Ta, ta không đi... Ta, ta muốn ở cùng Lân....” Chữ Xuyên còn chưa nói ra, nàng lại im lặng nhìn sang một bên.

Vị trí ở bên cạnh nàng, chỉ còn lại có một ly trà an tĩnh đặt trên bàn, ngoài cửa sổ tiếng người đầy huyên náo. Nhưng bóng dáng người kia lại cô đơn không thấy đâu.

Đường như trong phòng vẫn còn lưu lại mùi trà hương pha lẫn bạc hà nồng nàn của hắn, khi này, hắn còn mới vừa kéo nàng qua hôn lên môi nàng.

Hắn nói, đây là bí mật của hai người bọn họ.

Nhưng hắn cứ như một cơn gió xuân, sau khi thổi qua chỉ để lại cả gian phòng trống rỗng, hình ảnh tươi cười của hắn còn đang quẩn quanh trong đầu Mặc Ngưng Sơ, sau đó lại như mây bay đi mất.

– Không thấy Lân Xuyên đâu nữa.

60. Chương 60: Hoa Đào Bay Tán Loạn: Cuối Cùng Là Vì Ai?

Mặc Ngưng Sơ bị bắt trở về nhà tại Hoa Điền Bắc.

Nơi này nàng đã từng ở qua, cho nên mới có thể lần lỡ xông vào rừng hoa đào, mới có thể gặp người kia.

Nhà cửa của Mặc Gia phần lớn đều là của tổ tiên lưu lại, phân tán ở khắp nơi, con cái lấy phủ tể tướng làm nhà chính, từ trên xuống dưới tổng cộng còn có mấy trăm nhân khẩu, là một hộ vô cùng lớn trong vương triều Xuyên Hạ. Mà Mặc gia đời đời kiếp kiếp phụng dưỡng bên cạnh hoàng đế, làm quan lớn nhỏ nhiều vô kể, vì ngăn ngừa người khác lời ong tiếng ve nên các nơi có thể lui tới cũng rất ít, nhưng đối với người của Mặc gia, mọi người vẫn luôn là mang trong lòng một niềm tôn kính mà trông ngóng tin tức.

Mặc Ngưng Sơ là thiên kim tướng phủ được mọi người thương yêu, đi đến nhà họ hàng hiển nhiên không thể bị xem thường, đặc biệt đi theo nàng còn có Nhị công tử Mặc gia Mặc Liên Thành, chắc chắn sẽ càng được tiếp đón nồng hậu hơn nữa.

Trong vương triều Xuyên Hạ chia thành hai phe văn và võ, tể tướng đứng đầu quan văn, bên quan võ thì có Hộ quốc đại tướng quân Nạp Lan Húc trấn giữ. Mà Mặc Liên Thành lại là phó tướng đắc lực của đại tướng Nạp Lan Húc, lần này Mặc Ngưng Sơ bỏ trốn, bị xem là kháng chỉ đào hôn, khiến ọi việc trở nên trầm trọng, Mặc Liên Thành đành xin phép Nạp Lan Húc tạm rời khỏi quân doanh mới có thể đi truy bắt tiểu muội nhà mình.

Hắn một đường chạy đến Lê Thành thì được gia nhân cho biết Mặc Ngưng Sơ bị người lạ mang đi, mà người đó võ công cao cường, diễm huyết hết toàn bộ người trong phủ, đợi đến lúc bọn họ có thể cử động đuổi theo thì tiểu thư đã mất tung tích.

Mà hắn tức giận chính là, giữa ban ngày ban mặt mà nàng dám lấy cớ đào tẩu cùng nam nhân để trốn đi, điều này khiến cho hắn vô cùng tức giận. Nếu không phải đại ca và tam đệ không thể rời kinh, ba huynh đệ bọn họ chắc chắn sẽ đem những con đường ven thành trấn lật tung cả lên.

Trong lúc đang buồn bực thì hắn lại nhận được bồ câu đưa thư của công tử Tịch, nói rằng có gặp tiểu muội ở bên cạnh, nhìn qua lời kể của công tử Tịch, có vẻ tiểu muội muốn đi Hoa Điền Bắc.

Hắn vội vã đi đến khách điểm ghi trong thư lại chỉ có thể nhìn thấy một đồng tro tàn trên đất, thiếu chút nữa tức chết, may mà trong đồng thì thể không có phụ nữ, người chết cháy đều là tùy tùng của Vi Lộ công chúa, lại nghe nói thuyền của Mặc Ngưng Sơ đã sớm rời khỏi cảng, đồng thời phá hủy thuyền của công tử Tịch. Hắn liền không quản gian khó cưỡi con ngựa Tuyết Cơ yêu thích của hắn đi thẳng qua đường nhỏ đến Hoa Điền Bắc, so với đường thủy thì đường núi nguy hiểm hơn nhưng lại rất thích hợp ột người một ngựa, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn, so với Mặc Ngưng Sơ hắn đến trước một ngày, liền triệu tập gia nhân trong phủ ở Hoa Điền Bắc, trấn thủ trong thành chờ nàng đến.

Không ngủ không nghỉ, cuối cùng cũng có tin tức.

“Để muội ở tại Lê Thành chính là vì uội tu tâm dưỡng tính, muội xem muội bây giờ đi, sao muội lại có thể làm ra những chuyện như thế này hả???” Mặc Liên Thành đặt Mặc Ngưng Sơ ngồi ở trên ghế cho đại phu xem xét thương tích, một bên giáo huấn, một bên lại đau lòng vì những vết thương do bị phỏng trên người nàng. “Đào hôn, chuyện như vậy mà muội cũng dám làm? Sao muội không dứt khoát thiêu đốt luôn mặt mũi, hủy đi dung mạo mình, như vậy có lẽ hoàng thượng nhìn thấy gương mặt của muội cũng sẽ không còn muốn muội!”

Mặc Ngưng Sơ le lưỡi: “Cũng có thể nha, tại sao muội lại không nghĩ tới nhỉ, nếu không muội cũng muốn thử xem sao.”

“Muội dám!” Trán Mặc Liên Thành nổi gân xanh, khó khăn lắm mới có thể nén xuống. “Nói cho huynh biết, tên nam tử đi chung với muội rốt cuộc đang ở đâu? Xem huynh có lột da hắn ra không !!!”

Mặc Ngưng Sơ bĩu môi, bày tỏ thái độ phản kháng.

Nếu như nàng có thật thà khai Lân Xuyên ra, cũng chỉ có thể đánh giá hắn chứ không thể lột được da của hắn đâu. Theo quan sát của nàng, võ công của Lân Xuyên cao hơn ca ca không ít. Nhị ca am hiểu hành quân đánh giặc, nếu là đơn độc đấu thì ắt hẳn không phải là đối thủ của Lân Xuyên.

Mặc Liên Thành sớm dự đoán được nha đầu này sẽ có phản ứng như vậy, khẽ miệng cười lạnh, tay phải giơ lên, mấy người phía sau liền đem Tiểu Mỹ bị trói lên.

Mặc Ngưng Sơ bối rối “Nhị ca, khi nào ca lại sử dụng thủ đoạn uy hiếp muội? Ca là một chính nhân quân tử sao lại có thể có hành động xấu xa như vậy?”

Xấu xa, xấu xa, xấu xa – hắn ghét nhất người ta nói hắn có tính xấu.

Mặt của Mặc Liên Thành lúc đỏ lúc trắng, hắn sớm biết rằng tiểu muội này trời sinh lạnh lợi hơn người, luôn luôn chỉ cần liếc mắt cũng nhìn được điểm yếu của đối phương. Từ nhỏ hắn đã bị quân doanh rèn luyện, cương trực công chính, rất ghét tiểu nhân. Tiểu muội lại lợi dụng điểm này mà công kích hắn.

Mặc Ngưng Sơ chớp chớp mắt “Tiểu nhân.”

Mặc Liên Thành phát điên lên. “Nha đầu đáng ghét, đừng nghĩ khích tướng huynh như vậy huynh sẽ buông tha muội. Hôm nay muội không nói rõ tên nam tử bỏ trốn với muội là ai, Tiểu Mỹ liền 5 ngày không được cơm ăn.”

Mặc Ngưng Sơ im hơi lặng tiếng nhìn về phía Tiểu Mỹ “Nhị ca không bị mắc mưu, ngươi bớt mập một chút xem sao?”

Tiểu Mỹ lắc đầu nguầy nguậy: Không, không, không. Năm ngày không ăn cơm? Chỉ cần năm canh giờ không ăn cơm nàng cũng đã chịu không nổi rồi.

Mặc Ngưng Sơ thu hồi tầm mắt, nhìn nhìn Nhị ca mình cong môi lên đầy vẻ đáng thương vô tội: “Ca ca, vết thương của muội đau, ca để uội nghỉ ngơi trước đi.”

“Đau ở đâu, đau ở đâu” Mặc Liên Thành chạy tới, hướng về phía bàn tay nhỏ bé Mặc Ngưng Sơ đưa ra xem xét thật kỹ, xem tới xem lui hết nửa ngày mới cảm thấy có cái gì đó không đúng, lập tức lại dậm chân giận giữ “Mặc Ngưng Sơ, coi như muội làm bộ bị thương cũng vô dụng. Muội không chịu nói ra, cho dù muội có đau đến chết huynh cũng sẽ không quan.”

“Ca ca, ca thật quá đáng.” Mặc Ngưng Sơ cực kỳ tủi thân.

Mặc Liên Thành cuối cùng cũng bị lung lay, thật lâu sau mới có thể định thần lại, nhớ đến trước khi lên đường đại ca ngàn lần dặn dò, vạn lần dặn dò nhất định không được để bị lừa không thể bị lừa.

Cuối cùng ánh mắt cũng bảo trì được sắc bén hung ác, người hành quân luôn luôn có một cỗ khí phách, nghị lực của hắn cũng không ai có thể so sánh được, một khi đã hạ quyết tâm liền không thể dễ dàng thay đổi.

Mặc Ngưng Sơ thấy các chiêu tung ra đều không thể có hiệu lực, thở dài một hơi. “Người đó là muội lấy 1 thỏi vàng mượn hắn, chỉ cần hắn đưa muội đến Hoa Điền Bắc, thỏi vàng liền thuộc về hắn. Hiện tại muội đã đến được Hoa Điền Bắc, hắn đưa muội đến tửu lâu rồi rời đi.”

Mặc Liên Thành rõ ràng không tin: “Vụ Tịch có nói qua, người đó không phải giống kẻ thiếu tiền, khách điểm còn có thể bao hết, một thỏi vàng nhỏ của muội làm sao có thể mượn được người như vậy?”

Vụ Tịch chính là công tử Tịch.

Khó trách nhị ca lại có thể tìm ra nàng nhanh như thế, thì ra là có người âm thầm.

Mặc Ngưng Sơ nén giận cười “Nhị ca, ca cứ như vậy không tin vào năng lực tiểu muội? Dừng tiền không thể làm hấn động tâm, không lẽ muội không thể dùng cái khác?”

61. Chương 61: Hoa Đào Bay Tán Loạn: Cuối Cùng Là Vì Ai? 2

“Cái khác?” Mặc Liên Thành trừng mắt, đột nhiên nghĩ tới một chuyện vô cùng không tốt, mạnh mẽ cuộn tay áo của Mặc Ngưng Sơ lên cao, thời điểm nhìn thấy viên thủ cung sa đỏ như máu kia, mới thở phào một hơi nhẹ nhõm “Cái khác là cái gì?”

“Cho dù có là người giàu có đi nữa thì cũng phải kiếm tiền từng chút từng chút một. Hấn là thương nhân, vốn là đến Hoa Điền Bắc buôn bán, tiện đường dẫn muội theo, lại có được tiền lộ phí, có gì không làm? Hơn nữa, muội vừa đến tuổi cập kê, các huynh không thêm đến chúc mừng thì thôi, lại đi gửi một phong thư muốn ta lập tức hồi kinh nhập cung làm phi tử gì đó. Hoàng đế tam cung lục viện, có gì còn muốn ta chết già trong thâm cung kia chứ? Các huynh đành lòng sao? Các người thật nhẫn tâm ... hu hu hu hu...” Mặc Ngưng Sơ như là bị chạm vào nỗi đau bị thương, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, mắt to ngập nước nhìn như chỉ cần chớp một cái nước mắt liền rơi, vô cùng tội nghiệp “Lại nói đến việc trên đường đào hôn gặp công tử Tịch, hấn với ca lại là bạn thân với nhau, hiển nhiên muội sợ hấn sẽ nói với các huynh. Muội mới nhờ người đó giúp muội đóng kịch, bằng không làm sao lừa gạt cái tên đáng ghét kia được.”

Mặc Liên Thành lần nữa dao động, đau lòng lau nước mắt uội muội nhà mình, những lời nàng nói không phải không có lý, nữ tử đưa vào cung đều là sống hết quãng đời còn lại trong bức tường kia, nữ nhân Mặc gia không thiếu người đã làm cung phi, nhưng cho đến khi chính muội muội của mình phải tiến cung, vẫn là không nỡ, nhưng cho dù không nỡ thì thế nào, bệ hạ tự mình hạ chỉ, triệu Tiểu Sơ vào cung, bọn họ làm sao có thể phản kháng?

Hấn thở dài “Tiểu Sơ, chuyện của người kia huynh không so đo với muội, nhưng tốt nhất đừng để huynh gặp được hấn, tốt nhất muội cũng đừng có lui tới với hấn nữa.”

Mặc Ngưng Sơ đáng thương gật đầu, giống như gà mổ thóc, khó có được cử chỉ của tiểu thư khuê các.

Tiểu Mỹ đứng một bên nhìn giật giật khóe miệng, khả năng diễn kịch của tiểu thư quả là ngày càng tiến bộ, làm cho người ta không thể không bội phục.

“Nhị gia, thương tích của tiểu thư cũng không đáng lo ngại, chỉ cần điều trị kỹ càng, liền có thể khôi phục.” Đại phu ngồi một bên nói xen vào, viết mấy phương thuốc, giao cho gã sai vặt chạy đi bốc thuốc theo đơn.

Mặc Liên Thành lấy một thỏi bạc ném vào tay hấn, đại phu lập tức tươi cười đi khỏi.

Họ hàng ở Hoa Điền Bắc cũng đã đến, đều là vài vị thúc thúc cùng di nương, biết Mặc Ngưng Sơ sắp tiến cung làm phi, ai nấy mắt đều sáng rỡ, muốn làm thân một chút để sau này dễ dàng mà nhờ vả. Mà xung quanh ai cũng biết Mặc nhị thiếu gia đến đây, tuổi của hấn cũng không còn nhỏ, lại chưa cưới vợ, thế là mọi người lại nhao nhao đẩy nữ nhi của mình đến phụ giúp.

Chỉ trong phút chốc, đã bao vây ba tầng xung quanh phòng của Mặc Ngưng Sơ, chật như nêm cối.

“Ca...” Bị vây xem như hàng triển lãm khiến cho tâm tình Mặc Ngưng Sơ trở nên khó chịu, Mặc Liên Thành cũng không thích thú gì, sắc trời cũng không còn sớm, hiện tại thân thể Mặc Ngưng Sơ lại không thích hợp đi xa, cách ngày nàng tiến cung cũng còn đến một tháng, hấn liền tính toán viết một phong thư đưa về kinh trước, nói cụ thể tình huống cho người trong nhà biết, đợi thân thể Tiểu Sơ khá hơn sẽ đem nàng trở về.

Hấn đem Tiểu Mỹ quăng vào phòng nàng, dùng sợi dây xích trói chân Tiểu Mỹ ở mép giường, phòng ngừa kẻ lạnh lợi kia lại lập mưu chạy trốn, thân thể Tiểu Mỹ lớn như vậy, muốn mang nàng trốn đi nhất định sẽ rất khó khăn.

Hắn rời khỏi, tự nhiên những người khác cũng đi theo.

Trong phòng khôi phục thanh tĩnh, Mặc Ngưng Sơ nằm trên giường, mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà rất lâu, cũng không trông ra được người mà nàng muốn gặp.

Nàng quay đầu nhìn Tiểu Mỹ đang cực thê thảm ngồi bên mép giường. “Người có thấy Lâm Xuyên biến mất như thế nào không?”

Tiểu Mỹ lắc đầu, nàng cũng nhìn theo tiếng Nhị công tử đá cửa, lúc lấy lại tinh thần, đã không còn nhìn thấy cô gia – không, bóng dáng Lâm công tử. Bây giờ tiểu thư bị Nhị gia bắt được, dự đoán Lâm công tử cũng không thể làm cô gia, về sau, cô gia là hoàng đế, nói chuyện không cần thận một cái cũng sẽ bị hoàng đế bệ hạ chặt đầu, ngấm lại đều cảm thấy thật khủng bố.

Tiểu Mỹ không tự giác run lên, núp ở góc sáng nhìn Mặc Ngưng Sơ: Tiểu thư, năm ngày ta sẽ không có cơm ăn sao?

Mặc Ngưng Sơ trừng mắt nhìn nàng: Cẩn thận ta cho người mười ngày cũng không có cơm ăn!

Tiểu Mỹ yên lặng rơi lệ, Mặc Ngưng Sơ nhắm mắt, lại ngủ không được, trong đầu đều là hình ảnh của Lâm Xuyên lúc rời đi, mấy ngày nay sống chung tình cảm cũng khắc sâu hơn, lúc còn ở chung với nhau thì không biết, đến khi mất dạng, những hình ảnh này lại bắt đầu nhảy lên dăm nát đầu óc nàng, điên cuồng kêu gào, khiến nàng phiền não.

Lúc hắn hôn nàng, lúc hắn ôm nàng, lúc hắn làm “như vậy” với nàng... Thậm chí, ngay cả lúc hắn đối xử ác với nàng – Nàng không biết, rốt cuộc từ lúc nào nàng đã bị mắc chứng bệnh thích bị ngược? Quả thật là bệnh đã đến thời kì nguy kịch không có thuốc chữa!

Nhưng nàng kêu rên cách mấy cũng không còn hiệu dụng nữa, nàng triệt để từ bỏ, không thể đi đâu được, một ngày ba bữa đều có người mang đến, mà đến đưa cơm lại còn là một lão ma ma hung ác và một lão nhân thành tinh* không thích đùa giỡn, nàng nhàm chán làm một con hình nhân từ tài liệu nữ công mà Mặc Liên Thành đưa đến, gọi là “Tiểu Xuyên tử”, mỗi ngày nàng châm hắn vài cái, ai kêu hắn không chịu giải thích đã bỏ lại nàng, nói cái gì “hạ quyết tâm” mới đến đón nàng? Cái gì mà nàng “còn chưa đủ gần”?

Vậy đối với hắn, nàng có ý nghĩa gì?

Hắn chưa từng nói với nàng, rốt cuộc là thích hay không thích, chỉ biết cường thế chiếm lấy nàng, muốn nàng theo ý hắn.

Nam nhân đáng giận như vậy còn nhớ hắn có ích lợi gì?

Chẳng lẽ hắn có thể giống Thiên Nữ Tán Hoa theo Thiên Nhi giáng trần, cướp nàng đi từ trong tay lão già hoàng đế hay sao?

Mặc Ngưng Sơ lấy tay chọc chọc hình nhân, lại phủ phủ đầu của hắn “Cái tên hỗn đản này, người trêu chọc ta làm chi.” Trêu chọc đã rồi lại biến mất, đâu có người nào thiếu trách nhiệm như vậy?

Nàng thật sự không biết một chút gì về Lâm Xuyên, ngoại trừ việc hắn làm việc cho triều đình, còn là người có tiền bên ngoài, nàng hoàn toàn không còn biết gì nữa.

Ngộ nhỡ hắn đã có một đồng thê thiếp? Ngộ nhỡ hắn lại là một hoa hoa công tử, chuyên môn thích đùa giỡn nữ nhân? Không cho đáp án chuẩn xác, lại đi trêu chọc trái tim nữ nhân, nam nhân đều không đáng tin, có lẽ hắn quen dùng trò lật mềm buột chặt?

Mặc Ngưng Sơ rồi rầm trải qua mấy ngày cùng Tiểu Mỹ đã chán gần chết, dường như sắp điên mất.

Nàng muốn rời khỏi nơi đây, không muốn ở trong cái lồng này, nhưng lại không muốn đi, có lẽ nàng vẫn còn ôm một tia hi vọng, tên hỗn đản nào đó sẽ thật sự đến cứu nàng, hạ quyết tâm, hạ quyết tâm... Hạ quyết tâm không tiến cung làm phi? Cái quyết tâm này trái lại rất kiên quyết, nhưng hắn đến tột cùng là chừng nào mới chịu tới a a a a a....

Mấy ngày sau, cuối cùng Mặc Ngưng Sơ cũng không đợi được Lâm Xuyên đến, nhưng lại gặp được một người đã từng muốn gặp, khi hắn khách khí gõ cửa, mang theo một gã sai vặt run rẩy xuất hiện trước mặt nàng, nàng đang cùng Tiểu Mỹ châm “tiểu Xuyên tử” thành cái tổ ong cho hắn giận.

Thời gian thấm thoát, hần đứng ở cửa, nàng hơi giật mình ngẩng đầu, hần vẫn như cũ không thay đổi, giống như ảo ảnh ở Cẩm Trúc Cư ngày đó, khóe miệng hần mỉm cười, hai mắt và khóe môi dịu dàng, mị lực vô cùng, năm tháng làm cho khí chất hần lắng đọng, càng thâm thúy, hần nhìn nàng, vẫn nhẹ nhàng gọi nàng một cách tao nhã như cũ “Tiểu Ngưng Sơ...”

62. Chương 62: Hoa Đào Bay Tán Loạn: Cuối Cùng Là Vì Ai? (3)

Thời điểm Mặc Ngưng Sơ mới vừa bị “sung quân” đến Lê Thành, liền nghe nói Hoa Điền Bắc gieo trồng một rừng hoa đào rất lớn, mỗi mùa hoa đào nở thì đẹp không gì sánh nổi.

Nghe đến cảnh đẹp như vậy làm sao có thể không thích thú cho được. Mà hoa đào lại có một thâm ý đặc biệt đối với nàng.

Không nhận được hấp dẫn, nàng liền dẫn Tiểu Mỹ đi đến Hoa Điền Bắc ở mấy ngày, nghe nàng muốn đi tìm rừng đào, họ hàng nơi đó cực lực ngăn cản, bởi vì rừng hoa đào này tuy đẹp nhưng lại rất nguy hiểm. Rừng đào được phân bố rộng lớn, mà bố cục quá rắc rối, luôn luôn làm người ta lạc đường, tuy là không có ai chết, nhưng thường xuyên có người hấp hối bị để ngoài rừng đào, nguyên nhân rất đơn giản, hoa đào cũng không thể ăn được, đối bụng lại lạc đường, không ở trong rừng đào chết đói mới lạ.

Nhưng những điều này không ngăn được Mặc Ngưng Sơ, ngược lại còn gợi lên tính ham mê khám phá bị chôn vùi đã lâu của nàng, thừa dịp một ngày để Tiểu Mỹ trấn thủ canh chừng ở cửa phòng, tự mình vụng trộm trốn đi, mang theo một túi bánh hoa hồng làm điểm tâm, một mình đi vào rừng hoa đào, theo ý của nàng, thưởng hoa hiển nhiên là phải có điểm tâm, thiếu nữ mỹ mạo khờ dại như nàng, kỳ thật đã trải qua hai kiếp người rồi.

Sự thâm trầm giấu tận sâu trong thể xác nàng chỉ khi nào nhìn thấy rừng đào vô tận như thế này mới có thể thả lỏng, trong trí nhớ, tại một khắc được đầu thai kia, trên đường đi qua nơi giống như hoàng tuyền, nàng cũng từng vì khung cảnh ngập trời hoa đào bay mà vô thức dừng chân lại... Cùng với một nửa bóng lưng thon dài với mái tóc đen tuyền như mực yên lặng đứng trong đó.

Cho nên, lúc nàng nhìn thấy Du Tử Tu một thân áo trắng đứng trong rừng đào, nàng đã bị kinh ngạc hồi lâu.

Hần thấy nàng, cũng hết sức kinh ngạc, đây là trung tâm của rừng đào, bất cứ ai bị lạc đường cũng đều đi đến đây, nhưng tiểu cô nương một thân hồng phấn đứng ở trong mảnh rừng đào kia, quần áo bay phấp phới, nhìn qua cứ ngỡ tiểu tiên nữ nào đó đang dạo chơi.

Mặc Ngưng Sơ lúc đó chỉ cảm thấy trái tim như sắp đình chỉ, âm thanh bốn phía yên lặng, đầu óc trống rỗng, thân hình Du Tử Tu cao lớn, phong thái tôn quý, dung mạo tuấn tú, hình dáng xinh đẹp, làm cho người ta không thể dời mắt.

Hần cho rằng nàng lạc đường, liền dịu dàng vươn tay ra với nàng – kết quả nàng ôm một trái tim đang nhảy loạn trong ngực chạy mất dép, trở về giờ rất nhiều sách y, cũng không thể đem triệu chứng mỗi lần nhớ tới hình ảnh của hần trong rừng đào tìm liền đập liên hồi chữa khỏi được.

Sau đó, nàng lại đem hình ảnh nam tử nàng gặp trong rừng đào so sánh với Du Tử Tu, càng lúc càng cảm thấy rất giống, tuy là hần không có cầm lá cây xanh đậm trong tay, cũng không có chú ý xem ngón tay hần có phải trắng như sứ không, nhưng nàng liền cảm thấy được người kia chính là hần – nếu tồn tại, phải bắt lấy, mặc dù nàng luôn tưởng rằng cái đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Từ đó về sau, nàng thường chạy tới rừng đào kia tìm hần.

Lần đầu tiên trở lại, hình như đào hoa trận kia thay đổi, nàng hao phí rất nhiều tế bào não mới xông vào được, mặt trời dường như muốn xuống núi, trong rừng hoa đào thăm thẳm, ánh nắng chiều chiều xuống từng mảng, áng mây xinh đẹp bị nhuộm thành một màu hồng hồng đẹp mắt, cũng nhuộm đỏ bóng dáng nam nhân đang ngồi uống rượu ở bàn đá, cùng với ánh mắt bởi vì kinh ngạc mà trở nên thâm thúy sáng ngời của hần.

“Ta tên là Mặc Ngưng Sơ, huynh tên gì?” Nàng nhớ muốn quỵên rũ một người, trước tiên phải nói như vậy.

Nàng cũng nhớ rõ, hẳn ngừng rất lâu mới cười rộ lên, nói cho nàng, tên hẳn là Du Tử Tu.

Âm thanh đó tựa như nước suối yên tĩnh, róc rách chảy qua lỗ tai Mặc Ngưng Sơ, sau đó hai người liền như vậy quen biết nhau.

Hắn gọi nàng “Tiểu Ngưng Sơ”, đối với việc nàng thường xuyên ra vào nơi này tạo thành thói quen.

Bọn họ một lớn một nhỏ, hơn kém nhau mười tuổi, nhưng hẳn nhìn không có già chút nào, ở tuổi mười chín vẫn còn là thiếu niên, là do nàng quá nhỏ, thân thể mới 9 tuổi, tuy là cao lớn, nhưng dáng người cũng vẫn còn con nít chưa dậy thì, nàng hẳn không thể mau chóng lớn lên, có thể trở thành “thiếu nữ” chân chính đứng bên cạnh hẳn, mà không phải là một đứa bé như thế này.

Đối với đối tượng ối tình đầu tiên, luôn luôn là hao phí tâm trí để đi lấy lòng đối phương. Trước kia, Mặc Ngưng Sơ luôn là tiểu cô nương kiêu ngạo, nàng tự phụ mà dũng cảm, muốn là phải được, hẳn không giống như những đứa bé gái khác ra vẻ gượng ép.

Nàng luôn luôn quần lấy hẳn, nói chuyện phiếm, chơi cờ với hẳn. Giao tình của hai người dần dần biến thành thân thiết, lại sợ hẳn chỉ cho rằng nàng chỉ là một đứa bé bình thường, luôn nghĩ hết phương pháp chứng minh năng lực của nàng.

Có một ngày tán gẫu về chuyện công tử Tịch, tài tử nổi danh khắp thế gian. Mặc Ngưng Sơ không khỏi dắc ý kể chuyện mình trêu đùa hẳn như thế nào, nói luôn cả chuyện nàng có trí thông minh hơn người, chuyện mà nàng luôn luôn giấu diếm gia đình và mọi người, nàng lại cho hẳn biết. Như vậy không phải nàng đã ám chỉ rất rõ ràng với hẳn sao, hẳn là người đặc biệt của nàng, cho nên, nàng hi vọng nàng cũng là người đặc biệt đối với hẳn.

Ít nhất, nàng cho rằng, hẳn sẽ không bán đứng nàng, nàng đối với hẳn vô cùng tin tưởng, không hề nghi ngờ, vô cùng yêu thích.

Hắn sẽ ở trong rừng đào vuốt ve tóc của nàng, làm điểm tâm ngon chờ nàng đến. Hẳn cũng sẽ trong lúc trời đang mưa, che ô đi tìm xung quanh, sợ nàng ngốc nghếch ngay lúc này mà lại chạy vào rừng.

Nhưng nàng chính là ngốc nghếch như vậy, lúc nào cũng ướt sũng đứng trước mặt hẳn, núp ở sau một gốc cây đào lạnh run.

Hắn không khỏi ôm nàng vào lòng, đó là lần đầu tiên hẳn chạm vào nàng, trái tim Mặc Ngưng Sơ đập loạn rất lâu, mà đêm đó nàng không có quay về, mặc y phục của hẳn nằm trên giường, hưởng thụ canh gừng hẳn làm cho nàng, hạnh phúc nhìn hẳn dứt cho nàng từng miếng từng miếng, động tác cứ như vậy nhẹ nhàng chậm chạp. Nhìn ngũ quan hẳn dịu dàng, lòng của nàng cũng êm ái theo, như là bị gió thổi qua, không bắt được lại gây ra tê dại.

Mà đêm đó hẳn ngủ ở ghế tựa, chỉ là nghe tiếng hẳn hít thở thôi mà nàng đã mất ngủ cả đêm.

Thậm chí nàng nghĩ, có một ngày, hẳn sẽ chờ nàng lớn lên, chờ nàng đến tuổi cập kê, để cho nàng vì hẳn mà đội mũ phượng Lâm Lang*... (*mũ cưới)

Nàng cho rằng trí nhớ kiếp trước ở rừng hoa đào chắc là ràng buộc như vậy, ràng buộc cả một đời. Nhưng sự thật chứng minh, dường như nàng đã sai lầm, năm tháng qua đi, hẳn không còn là một thiếu niên khờ dại, cũng dần dần thu lại sự cuồng ngạo của chính mình. Hẳn càng ngày càng bận rộn, việc phải làm càng ngày càng nhiều, khí chất hẳn trời sinh không thuộc về mảnh rừng đào này, không thuộc về Hoa Điền bắc bé nhỏ, một ngày nào đó, hẳn sẽ rời xa nơi này.

Mà nàng cho rằng, lúc hẳn rời đi, hẳn sẽ mang theo nàng.

Mãi cho đến năm nàng 12 tuổi, hẳn 22 tuổi, sau khi bọn họ quen biết ba năm.

Cho đến khi nàng không cẩn thận thoáng nhìn được một màn đó... có lẽ nàng vẫn sẽ khờ dại như cũ, vẫn đáng yêu như cũ, vẫn mơ mộng tương lai tốt đẹp cùng với mối tình đầu. Đáng tiếc năm tháng không giữ được tất cả mọi thứ, có nhiều chuyện một đi không trở lại, nàng nghĩ, nếu không phải bị buộc hôn, có thể nàng sẽ không bao giờ trở lại nơi này.

Lại có lẽ, nàng sớm biết mình chạy không khỏi vận mệnh tiền cung, nghĩ cách đến gặp hần một lần, xem như tạo ra một cái kết cuối cùng cho tình đầu với niềm hy vọng của nàng, tuy là đoạn thời gian đó nàng từng hận hần rất nhiều...

63. Chương 63: Hoa Đào Bay Tán Loạn: Cuối Cùng Là Vì Ai? (4)

Hiếm khi Mặc Liên Thành cho Mặc Ngưng Sơ ra ngoài, giao tình của hần và Du Tử Tu không ít, thậm chí còn thân thiết hơn so với công tử Tịch. Lúc trước Mặc Ngưng Sơ không biết hần và những người nhà mình lại quen biết nhau, về sau biết rõ, cũng tự giấu mình là một đứa ngu ngốc, trốn một mình trở về Lê Thành, không bao giờ quan tâm chuyện bên ngoài nữa.

Nơi này hoa đào vẫn tươi đẹp vô cùng, lúc này là đầu xuân, chính là lúc hoa đang nở rộ, hoa rơi rục rĩ, dường như tràn ngập trong cả một biển hoa mênh mông.

“Tiểu Ngưng Sơ, muội vẫn còn trách ta?” Du Tử Tu đứng bên cạnh nàng, nhướn đôi mắt đẹp nhìn nàng “Việc đó chẳng qua chỉ là hiểu lầm...”

Mặc Ngưng Sơ nhìn thẳng về phía trước, tầm mắt nhìn vô định, rơi vào nơi xa xôi nào đó, khó mà biết được. Nàng quay đầu nhìn hần nở nụ cười “Gió lớn quá, không nghe thấy được huynh nói gì... Thật xin lỗi.”

Vừa rồi rõ ràng không có gió.

Du Tử Tu mấp má môi, đưa tay muốn vuốt tóc nàng, lại bị nàng né tránh, chỉ thấy nàng đi đến phía trước, nhặt đóa hoa trên mặt đất, đặt trong lòng bàn tay, sau đó đặt bên miệng, thổi bay đi.

Động tác đơn giản, lại làm đi làm lại không biết mệt... Hần thấy nàng như vậy cũng hiểu rõ, nàng là đang muốn trốn tránh hần.

Hần đi qua, kéo cánh tay nàng, nâng nàng đứng dậy, động tác mạnh mẽ, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ “Liên Thành nói, chân của muội đang bị thương, không thích hợp ngồi như vậy.”

Mặc Ngưng Sơ mím môi im lặng.

Hần lại thở dài, “Công tử Tịch cũng không biết chuyện của muội... Ta cũng không có nói với hần, nhưng mà, cũng là do sai sót của ta, xin lỗi muội.”

“Là do nàng?” Mặc Ngưng Sơ tươi cười, lúc nhắc đến chữ “nàng”, không ngờ lại còn tự nhiên hơn so với tưởng tượng của mình.

Du Tử Tu lắc đầu, lại chậm rãi gật đầu “Ngày đó, ta say, cãi nhau với nàng, trong lúc vô ý nhắc tới muội, có lẽ nàng đã đoán được cái gì đó, mới mua chuộc gã sai vặt này, lấy danh nghĩa của ta nói cho công tử Tịch là người hần muốn tìm ở tại Lê Thành.”

Cho nên, hần mới cố ý dẫn theo gã sai vặt đang run rẩy sợ hãi kia tới đây? Để có thể chứng minh hần trong sạch?

Mặc Ngưng Sơ cười sâu xa.

Điều mà hần muốn chứng minh cho nàng thấy, thật ra đã không còn cần thiết rồi.

Cho dù không phải là chính hần nói với người khác, kết quả cũng như nhau thôi. Bây giờ nàng có trách hần, cũng chỉ là ghi thêm vào hận xưa nhiều một chút nữa, không có gì khác biệt.

“Nhưng mà, ta và nàng ấy, thật sự không có gì cả.” Du Tử Tu giải thích một lần nữa, ánh mắt hần đầy nghiêm túc và chân thật, thật đến thiếu chút nữa đã làm nàng choáng váng.

Nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy, có lẽ bây giờ sẽ thật sự tin lời hần nói.

Lúc nàng 12 tuổi, vào một đêm mưa, Du Tử Tu tinh thông thiên văn địa lý, hần biết trước mưa lớn nên kêu nàng ở nhà. Nhưng nàng quá nhớ hần, làm điểm tâm ở trong bếp, không quản ngoài trời mưa to còn chưa dứt chạy vào rừng hoa đào để gặp hần.

Vì vậy, nàng đã gặp được người con gái kia, ăn mặc đẹp đẽ cao quý, phía sau còn có vài người hầu đi theo, tóc nàng bay trong mưa gió, váy lụa mỏng uyển chuyển buộc vòng quanh thân thể đẹp đẽ của nàng ta.

Du Tử Tu đứng ở trên thang lầu nhìn xuống nàng, gương mặt tuấn tú, không giống như hần ngày thường hay mỉm cười. Sự yên lặng của hần lúc này giống như khoảnh khắc trước khi mưa bão kéo tới vậy, nguy hiểm đến mức khiến người ta khó thở.

Sau đó, nữ tử kia đi tới, vòng tay quấn quanh cổ hần, bờ môi nàng nhanh chóng hôn lên vành tai hần... Mà hần, một chút kháng cự cũng không có.

Nàng ta cứ như rắn quấn quanh bả vai cường tráng của hần, dường như toàn bộ cơ thể nàng đều cọ lên thân hần. Ngay sau đó, liền hôn lên môi hần, cuối cùng, bọn họ đi vào phòng. Mấy người hầu trấn giữ ngoài cửa, không cho phép ai quấy nhiễu bọn họ một đêm ôn tồn.

Đêm đó, mưa cực kỳ lớn, hạt mưa to rớt xuống liên tục, nhưng không ai biết, những giọt mưa đánh vào trái tim yếu ớt đang bị tổn thương của một tiểu cô nương từng cảm thấy tràn đầy hạnh phúc là đau đến như thế nào.

Một mình nàng đứng ở ngoài lầu các cửa rừng hoa đào, dầm mưa cả một đêm, nước mắt hòa vào nước mưa chảy xuống, tầm mắt bắt đầu mờ mịt, nhưng nàng vẫn mở to mắt nhìn về hướng lầu các, cho đến khi mưa đã tạnh, nàng vẫn không thấy nữ tử kia bước ra ngoài.

Lão đảo trở về nhà, cả một đêm nàng bị phát sốt cao, họ hàng thấy nàng đi ra từng rừng hoa đào, cho rằng nàng trúng tà, lại thỉnh đạo sĩ đến trừ tà, nàng mệt mỏi không muốn ở lại đây nữa, gượng ép thân mình trở về Lê Thành, từ đó về sau, nàng bị bệnh suốt một tháng, đau đớn mà nàng phải chịu không hề ít.

Nàng viết cho hần một bức thư, trong thư đại khái nói về những gì nàng thấy được trong ngày mưa đó, nàng nói, nàng thích hần, nhưng mà hiện tại sẽ không thích, sẽ không đi tìm hần nữa, đều là chút vụn vặt, từ ngữ đau thương. Lúc người đang đau khổ, luôn là như vậy thích làm theo cảm tính, kỳ thật không cần nói nhiều, chỉ cần viết ra “sẽ không gặp lại” là có thể kết thúc mọi chuyện, ước chừng lại hao phí gần hết thời gian buổi chiều của nàng, viết một bức thư tuyệt tình gửi đi, sau đó cũng không nhận được một chút tin tức hồi âm nào.

Nàng cho rằng, cuối cùng chuyện giữa bọn họ sẽ cứ như vậy mà kết thúc.

Hiện giờ, Du Tử Tu lại đứng trước mặt nàng, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn nàng, hần còn muốn nói gì đó, nhưng người hầu từ ngoài xa tiến đến ghé sát lỗ tai hần nói gì đó, vẻ mặt hần liền thay đổi, dạn dỏ nàng ngoan ngoãn trở về nhà, trước khi đi còn hôn lên trán nàng, trấn an nàng, ý rằng hần sẽ trở lại tìm nàng.

Nhưng mà, Mặc Ngưng Sơ cũng không còn là tiểu cô nương năm đó nữa.

Khoảng cách ái muội hần cho nàng cũng không thể khiến nàng vui vẻ, nhìn bóng lưng hần vội vã rời đi, bỗng nhiên nàng hiểu rõ một chuyện, nàng chỉ là quay lại để tìm về hồi ức, mà bây giờ hồi ức cũng không còn, có lẽ, nàng thật sự nên rời khỏi.

Nàng tự giễu cười cười, quay đầu đi về hướng ngược lại.

Không dễ dàng gì được ra ngoài, Mặc Ngưng Sơ không muốn lập tức trở về nhà, nhưng Tiểu Mỹ còn trong tay Nhị ca, nàng còn có thể đi được chỗ nào? Chỉ có thể từ từ chậm rãi đi về nhà. Một mặt đi, một mặt đá cục đá đang nằm trên mặt đất, đối với nàng mà nói cục đá này chính là đầu của Lân Xuyên, nhìn nó lăn lông lốc ra xa, tâm trạng nàng vô cùng vui vẻ.

Hoa Điền Bắc có cây cầu Lạc Tâm, dưới cầu là một hồ nước xanh thẳm, làm cho người ta nhìn thấy liền thoải mái, nàng núp dưới cầu, trốn ở chỗ mọi người không nhìn đến, nhìn mặt hồ gợn sóng, ngắm người ngảy ngọc.

“Tiểu Đào Tử, người lại dám gặp gỡ tình lang sau lưng ta.” Ngay lúc này, một giọng nói trêu tức bỗng nhiên vang lên, Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc quay đầu, gương mặt đẹp đẽ của Lân Xuyên tựa như trắng sáng xuất hiện trong mắt nàng, nhưng một lần nữa thấy hần, lại ngay sau khi vừa gặp Du Tử Tu, nàng chỉ cảm thấy suy nghĩ phức tạp, rối rắm vô cùng.

64. Chương 64: Đây Là Lần Cuối Cùng Ta Bỏ Qua Cho Người (1)

Lân Xuyên đứng ở trong ánh mặt trời màu vàng, hồ nước xanh bên cạnh gợn sóng lăn tăn, hắn mặc áo màu xanh dương nhạt, tựa hồ cũng chỉ có một mình hắn, thông thả mà đi tới bên cạnh nàng.

“Người, người đến làm gì?” Mặc Ngưng Sơ nhìn nam nhân xuất quỷ nhập thần này, không hiểu sao lại cảm thấy sợ cực kỳ.

“Không đến. . . Chẳng lẽ lại ngồi chờ quả đào ngu xuẩn như người nhảy sông tự vẫn?” Hắn nghiêng đầu, nâng ngón tay xinh đẹp lên, vén qua phần tóc mái mềm mại chính tề của nàng, đụng vào trên trán trơn bóng, đầu ngón tay vuốt ve qua lại, ánh mắt từ từ trở nên thâm u: ” bị làm dơ bẩn rồi. . .”

“Dơ chỗ nào?” Nàng cắn răng trừng hắn, chưa kịp đề phòng thì hắn đã cúi người, một cái hôn rơi xuống, sau đó liền nhẹ nhàng buông ra nàng, khắc ra một câu không cao không thấp: “Hiện tại sạch sẽ.”

Mặc Ngưng Sơ cảm thấy không giải thích được, Lân Xuyên đã đi về phía trước hai bước, khom người dùng tư thế ưu nhã cực kỳ nhạt lên một hòn đá nhỏ trên đất, nghiêng người ném ra mặt hồ, hòn đá nhỏ nhảy mấy cái liên tiếp trên mặt nước tạo gợn sóng lăn tăn, nó nhảy ra một khoảng cách thật dài mới lặng lẽ chìm mất.

Phải biết, cục đá nhỏ vừa rồi còn bị nàng xem là đầu của hắn đá tới đá lui, hắn mà biết được có lẽ sẽ thất cổ nàng cho đến chết mất.

Mà bóng lưng của hắn lại là như thế quen thuộc, thon dài cao lớn, cao quý kiêu ngạo, tính khí còn không tốt, cứ mắng nàng là quả đào ngu xuẩn.

Cũng không hiểu sao tâm tình hốt hoảng mất mát trước đó lại dâng lên, nàng đứng đó ngơ ngác nhìn, lại cảm thấy trước mắt đều là sương mù mờ mịt, cái gì cũng không nhìn rõ được.

Người phía trước quay đầu lại, ngay tại thời điểm chạm đến ánh mắt của nàng, con ngươi đen nhánh dần dần trở nên thâm thúy.

Hắn sải bước trở lại bên người nàng, chân mày nhíu chặt: “Ngu ngốc, đừng khóc.”

“Ta nào có khóc?” Mặc Ngưng Sơ quật cường trừng hắn, tầm mắt lại tựa hồ càng ngày càng mơ hồ.

Trên mặt liền bị xoa xoa một cách thô lỗ, vải vóc ở tay áo của hắn rất tốt rất mềm, nhưng sức lực hắn dùng vẫn làm đau nàng, “Người dám khóc lại lần nữa xem.”

Trong phút chốc nước mắt của Mặc Ngưng Sơ như vỡ òa mà ào ạt chảy ra, sợ hãi lo lắng mấy ngày nay nàng trải qua đều vọt tới đỉnh đầu, đối với tương lai mình nàng càng nghĩ càng cảm thấy mờ mịt, coi như đã gặp được Du Tử Tu, nhưng thật ra thì bọn họ cũng đã sớm cũng không còn như trước nữa, người trong lòng nàng từng nhớ tới, nghĩ tới, thì ra cũng chỉ còn tồn tại trong trí nhớ mà thôi, thời gian mơ hồ đã làm cho nàng không còn nhớ được gì về tình cảm sâu đậm lúc trước. Nàng thật giống như một quả đào ngu xuẩn, không có tay không có chân, cái gì cũng không dám làm.

Bởi vì khóc quá mức tập trung, nàng không có nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Lân Xuyên, môi mỏng âm trầm mím chặt rồi buông lỏng, ngón tay đang lau ở bên má nàng đột nhiên trượt đến cằm, hung hăng siết chặt, nàng sửng sốt, nhưng hắn lại nhanh chóng cúi đầu, bờ môi mỏng mà lạnh trong nháy mắt ngăn chặn môi nàng.

Hắn hôn rất mạnh, giống như là muốn dùng nụ hôn này để phong bế nước mắt của nàng, một tay hắn ôm eo thon của nàng, tay còn lại bắt đầu cởi vạt áo của nàng ra!

“Không. . . Nơi này là bên hồ!” Nàng đẩy hắn, thật vất vả xoay đầu nói mấy chữ, lại bị nụ hôn của hắn truy đuổi trở về, nặng nề cắn, mà tay hắn đã xuyên qua cách trở dày đặc, chui vào trong quần áo của nàng, áo lụa mỏng bị kéo tự giác mở ra, chậm rãi từ đầu vai của nàng trượt xuống, da thịt óng ánh trong suốt như sữa tươi phơi bày ra, lộ ra sắc màu mê người.

Nàng cuối cùng ngừng rơi lệ, vô luận như thế nào cũng không rơi được một giọt, bị động tiếp nhận ôm hôn làm cho nàng hít thở không thông, cùng với này lửa cháy dần dần bốc lên —— trải qua nhiều lần như vậy, nàng dĩ nhiên biết hắn muốn làm gì.

Nàng cũng chợt phát hiện ra, cơ thể nàng đã bị hấn dạy dỗ tốt rồi. -_-|||

Theo ngón tay hấn phất qua, từng chỗ từng chỗ một cũng bắt đầu nhạy cảm, ngay cả địa phương sâu nhất cũng bắt đầu run rẩy, hoàn toàn không chịu khống chế của nàng, ngược lại còn muốn nghênh hợp hấn, chỗ đáng sợ của nam nhân này, ngay tại thời khắc này đã được thể hiện ra một cách vô cùng tinh tế.

Qua nhiều lần giao đấu như vậy, hấn thật dễ dàng đầu độc lòng người. Hấn quăng cho người một tấm lưới, lại muốn chính người tự mình nhảy vào.

Nhưng ngày này qua ngày khác, người vẫn là không thể khống chế được mà nhảy xuống, coi như tâm bất cam tình bất nguyện, nhưng vẫn không tự chủ hãm sâu vào.

Nhỏ giọng nức nở biến thành than nhẹ nức nở nghẹn ngào vì bị trêu chọc, khiêu khích, Lân Xuyên cúi ra sợi dây đỏ quấn trên cổ nàng, cái yếm giống như là một con điều pháp phối bay xuống trên mặt đất, nàng hiện tại hoàn toàn không có gì che dấu hiện ra ở trước mặt của hấn.

“Người không được khóc vì nam nhân khác.” Hấn thở ra một hơi thật sâu bên tai nàng, nóng bỏng lỗ tai nàng, nhỏ giọng nói ra thật nhỏ: ” . . . Về sau, chớ chọc ta tức giận.”

Nàng chọc hấn tức giận lúc nào?

Vừa ngẩng đầu, lại đột nhiên đối mặt với tròng mắt đen láy đang chăm chú nhìn nàng của hấn, nồng đậm mà thâm thúy, còn có dục vọng muốn đoạt lấy nhàn nhạt.

Ngũ quan của hấn giống như được vẽ một cách tỉ mỉ, sợi tóc đen bóng rủ xuống bên tai, triền miên ở đầu vai hấn, mũi thẳng tắp, cùng với môi mỏng ướm át, mỗi một chỗ đều xinh đẹp làm cho người ta phải nín thở.

Hấn vẫn như cũ áo mũ chỉnh tề, mà nàng lại không một mảnh vải che thân.

Khi Mặc Ngưng Sơ rốt cuộc ý thức được không ổn, nàng đã không còn chỗ nào có thể trốn, sau một khắc, hấn đặt sống lưng mình lên vách tường thô ráp lạnh như băng, để cho nàng dựa vào trên ngực mình, cúi người lưu luyến hôn vành tai nàng, rồi đến xương quai xanh của nàng, ngón tay bao trùm trên hai núm hồng mềm mại trước ngực nàng, khi bị ngón tay giống như có tà thuật đụng chạm, hai phần đáng yêu lại run rẩy dựng thẳng lên.

Ở trong ánh mắt từ từ tối lại của nam nhân, nàng thấy rõ sự ẩn nhẫn của hấn hơn bất kỳ lúc nào khác.

“Lân Xuyên. . . .” Nàng khẽ run sợ nói.

“Tiêu Đào tử. . . . Chớ dùng giọng điệu như vậy để gọi tên một nam nhân. . .” Hấn đưa ra đầu lưỡi phác họa vòng quanh môi nàng, Mặc Ngưng Sơ không nhịn được run rẩy, hơi thở nam nhân làm cho người ta mê muội kia khiến cho nàng muốn cố gắng thoát đi, hấn liền dùng sức quấn chặt hông của nàng, thăm dò vào trong miệng của nàng thật sâu, xẹt qua mỗi một tác, lần lượt dây dưa.

Mà ngón tay của hấn từ ngực của nàng trượt xuống, một đường lướt tới rốn nàng, bụng nàng, xuống chút nữa, liền đụng phải núm hoa yếu ớt nhất của nàng ——

“Chúng nó đều chuẩn bị rất tốt. . . . Tiểu Đào Tử. . . . còn người thì sao?”

Thanh âm của hấn quỉ mị như từ ban đêm vọng tới, mà động tác của hấn khiến cho nàng cơ hồ đứng không vững, cặp mắt nàng mông lung, mê loạn giống trần châu, bên trên lông mi của nàng còn lay dính nước mắt chưa khô lúc này, óng ánh trong suốt, làm cho người nhìn vào đều thương tiếc.

65. Chương 65: Đây Là Lần Cuối Cùng Ta Bỏ Qua Cho Người (2)

Hấn cởi áo khoác xuống, quăng chúng vào trong bụi cỏ, sau đó đặt Mặc Ngưng Sơ ở trên quần áo mềm, hương thơm của cỏ bao vây bọn họ, bốn phía còn có hoa dại nở ra mùi thơm ngào ngạt, bao phủ bọn họ ở trong góc người bên ngoài không thể nhìn thấy, ngăn cách với thế giới bên ngoài, giống như bí mật bị giấu đi.

“Đợi. . . Đợi đã nào...!” Mặc Ngưng Sơ gian nan hô hấp, lung tung bắt lấy bàn tay đang tùy ý trêu đùa phía dưới nàg của hần, muốn nó thoát khỏi nàg, lại không cẩn thận chạm vào một thứ nóng rực ở dưới bụng Lân Xuyên, không khỏi kinh sợ rút trở về, toàn thân cứng ngắc, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lân Xuyên cười nhẹ, hôn lên vành tai khéo léo của nàg, là ai nói hần có vấn đề ở phương diện kia?

Là ai nói, còn phải giúp hần chữa khỏi?

Thật sự chính nàg đã là một vị thuốc, cũng là một vị độc dược, kịch độc không có thuốc nào cứu được, thân hình của nàg mảnh khảnh, hần chỉ cần đưa ra một tay là có thể ôm trọn hết cơ thể nàg, hoa nguyệt của nàg lại thật khít khao, chỉ một ngón tay đã có thể làm ướt đầy hoa lộ, nhưng bên trong quá nhỏ, hần chỉ sợ hần sẽ làm đau nàg.

Nhưng xúc cảm ở đầu ngón tay thật tuyệt vời, hần cơ hồ sắp không nhận được nữa, từng đợt từng đợt căng đau truyền đến, nhưng hần vẫn ẩn nhẫn, tựa hồ chỉ vì khiến ột khắc tuyệt vời này càng lâu dài hơn. . .

Hần không ngừng nhắc nhở mình, bây giờ còn chưa đúng thời điểm.

Hần không thể tiến lên trước nữa, không thể vượt qua giới hạn. . . Cái hần muốn là nhiều hơn, hần chỉ có thể là duy nhất, chỉ có thể là chiếm giữ toàn bộ.

Mặc Ngưng Sơ khẩn trương hô hấp, rõ ràng cảm thấy vô cùng xấu hổ đối với động tác như vậy, nhưng lại không muốn hần dừng lại, kích tình bị trêu ghẹo không ngừng dâng trào, không ngừng dâng lên, cơ hồ bao phủ nàg toàn bộ.

“Nha đầu hư này.” Hần đột nhiên trầm thấp nói một câu bên tai nàg, sau đó kéo nàg lên, để cho nàg dùng phía sau hướng về phía hần, đôi tay nâng hông nàg lên, từ phía sau dùng ngón tay đâm vào nàg.

“A. . . .”

Mặc Ngưng Sơ kinh hoảng bò lên trước, lại bị hần kéo trở lại.

Hần tách ra huyết đạo của nàg, đặt đầu gối của mình ở giữa hai đùi nàg, khiến cho nàg không cách nào khép lại.

“ . . . Ngoan, Tiểu Đào Tử. . . Nghe lời.” Hần nhẹ nhàng động, trong thanh âm có khàn khàn trầm thấp làm cho lòng người sợ hãi, nhưng là động tác như cũ không có dừng lại, hần sẽ không làm thương tổn nàg, nhưng có thể tùy ý trêu chọc nàg: ” . . . Buông lỏng, chớ lộn xộn, người xem, người rõ ràng thích.”

Mà trên thực tế, Mặc Ngưng Sơ cũng không cách nào nhúc nhích.

Nàg giống như bị gác ở trên hai đầu gối hần, sắp chết chìm, khoái cảm từ trước xông lên, khiến cho nàg cơ hồ chỉ có thể từ trong cổ họng phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào bất lực.

Ngón tay nắm áo mềm thật chặt không buông ra, nàg thậm chí có thể cảm thấy huyết đạo bị nhiễm ướt, có thứ gì đó bị Lân Xuyên móc ra, theo hình dáng bóng loáng dần dần trượt xuống, rồi sau đó lưỡi Lân Xuyên liền nhẹ nhàng xông tới, theo dấu vết ướt át từ dưới đi lên, liếm láp từng chút từng chút một.

Hần đến tột cùng muốn thể nào mới cam tâm. . . Hần đến tột cùng muốn trêu chọc nàg đến độ cao nào mới nguyện ý đặt nàg xuống?

“Muốn?” Nụ hôn của Lân Xuyên dần dần chậm lại, môi làm như vẫn chưa thỏa mãn chạm lên nguồn suối mật lộ, mút vào thật sâu, Mặc Ngưng Sơ cũng nhận không được nữa, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, da sợ run ở trong gió, cả người bởi vì xấu hổ mà ửng hồng như phủ một tầng phấn.

Nàg không biết, bộ dáng nàg bây giờ mê người đến cỡ nào.

Lân Xuyên vẫn không biết mệt vuốt ve bộ vị ướt át đó, động tác của hần êm ái mà trí mạng, không cho thân thể nàg ngừng dâng lên để nghênh hợp hần, nghe tiếng nước chảy kích động, làm như đó chính là một bức tranh đẹp nhất.

Mặc Ngưng Sơ cuối cùng co rút, cao trào khiến môi nàg bật ra tiếng rên rĩ tuyệt vời, thành trong của nàg căng thẳng co rút lại, nhiệt độ nóng bỏng truyền vào đầu lưỡi của hần, ngón tay của hần. . . .

Lân Xuyên lật người nàng qua lần nữa, sau đó ghé đầu hôn hít môi của nàng, dùng lưỡi đã dính mùi vị của nàng cuốn lấy nàng, cả hai dây dưa, ngọt ngào như mật.

Nhưng Mặc Ngưng Sơ lại cực kỳ khó chịu.

Mầm mống kích tình vùi vào thân thể của nàng, đầu óc của nàng bị nóng lên, trêu chọc như vậy khiến nàng không cách nào dừng lại, Lân Xuyên rút ngón tay khỏi cơ thể nàng khiến nàng cảm thấy trống rỗng, nàng bị cảm giác như vậy chiếm đoạt, chỉ có thể ngẩng đầu vô dụng lại mờ mịt nhìn hắn. . . Nàng lại khát vọng nhiều hơn.

“Không.” Lân Xuyên nâng mặt của nàng lên, cái trán đặt lên cái trán của nàng: “Bây giờ còn chưa được.”

Lông mi Mặc Ngưng Sơ run rẩy, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Hắn tự tay phát qua, khiến nàng nhắm mắt to lại, hôn mí mắt nàng: “Trong lòng nàng chỉ được có một người. . . Chỉ có thể là một.”

Mặc Ngưng Sơ bị chôn vùi ở trong nụ hôn dày đặc, nàng cũng không nhớ mình có kêu tên của hắn không, cũng không nhớ có rơi nước mắt vô dụng làm người ta ngưỡng chừng không. Không biết đã trải qua bao lâu, Lân Xuyên rút cuộc buông nàng ra, thay nàng khoác lên áo mỏng màu hồng, mà chính hắn lại từng bước từng bước đi vào trong hồ.

Nước lạnh như băng rất nhanh che đến eo của hắn, áo màu xanh dương đậm của hắn và nước hồ màu xanh dương nhạt cơ hồ hòa thành một thể, hắn cứ đứng ở giữa hồ, nhìn nàng, nói với nàng: “Đây là lần cuối cùng ta bỏ qua cho nàng, nên nhớ kỹ lời của ta.”

Mặc Ngưng Sơ thậm chí không biết mình làm sao trở về.

Một đường cơ hồ là chân không chạm đất bay trở về trạch viện, lộ trình nhớ kỹ trong lòng lại tốn thời gian gấp đôi lúc mới tới, mà nhị ca đã sớm đứng ở cửa giống như Môn Thần, từ xa trông thấy nàng, lập tức chạy tới, cau mày trách cứ: “Muội đã đi đâu?”

Mặc Ngưng Sơ mờ mịt ngẩng đầu.

Gương mặt Mặc Liên Thành rốt cuộc tập trung, môi của hắn khê mở khê ngậm, còn mang theo tức giận và lo lắng: “Muội và Du Tử Du chia ra rồi đi đâu? Muội có biết hắn nói khi hắn đến tìm muội, muội căn bản chưa trở lại!! Tiểu nha đầu này, sao cứ cố ý làm cho người khác phải lo lắng như vậy!”

Hắn bô bô nói xong, rồi lại lập tức phát hiện Mặc Ngưng Sơ có vẻ gì đó không đúng lắm, nắm lấy đầu vai của nàng, sau đó nhìn vào ánh mắt của nàng: “Muội khóc? Thằng nhóc nào khi dễ muội rồi hả ? !”

Mặc Ngưng Sơ dùng sức lắc đầu, môi nhỏ cắn chặt, cuối cùng cực kỳ uất ức: “Ca. . . Du Tử Tu có chuyện, rồi đi trước, mà muội lại lạc đường trong rừng, đi thẳng đến bây giờ. . . Ca. . . Muội thật đói. . .” Kỹ thuật diễn trò khi nói lời này, khiến cho chính nàng cũng cảm thấy bội phục không thôi.

Nàng vì che giấu Lân Xuyên, mà đẩy Du Tử Tu đi ra thay thế.

Từ lúc nào, hắn đối với nàng, đã trở nên quan trọng như vậy?

66. Chương 66: Không Thể Đáp Ứng(1)

Mặc Liên Thành ngây cả người, “Lạc đường? Làm sao có thể. . . .”

Mặc Ngưng Sơ cũng không muốn nhiều lời, nàng hiện tại mệt mỏi kiệt sức, giống như là hơi sức toàn thân đều bị rút sạch , lúc nàng đang muốn kéo ca ca mình trở về trạch viện, cũng vô tình thấy được một người ở phía sau hắn—— Du Tử Tu.

Thì ra hắn một mực đợi nàng.

“Ngưng Sơ.” Hần đứng ở nơi đó muốn nói lại thôi, nhưng Mặc Ngưng Sơ hướng hẳn cười cười lễ phép mà xa lánh, bộ dáng như tiểu thư khuê các, “Du đại ca, ta có chút mệt mỏi, làm cho ngài lo lắng, ta muốn đi vào nghỉ ngơi trước.”

Nàng nói, Du đại ca, làm cho ngài lo lắng.

Nàng nói, ngài.

Trước kia, nàng chưa từng có dùng qua từ như vậy.

Lúc nhỏ, nàng sợ mình quá nhỏ, từ trước đến giờ luôn gọi thẳng tên của hẳn, chưa từng có bất kỳ kiêng kỵ chứ đừng nói chỉ là xưng hô ngài tôn kính như vậy.

Mặc Ngưng Sơ nói xong cũng không quay đầu lại đi vào trạch viện, lúc lướt qua Du Tử Tu, nàng có thể cảm thụ được tầm mắt hẳn rơi vào trên người nàng, nàng gian nan giật giật khóe miệng, sau đó biến mất trong cửa.

“Tử Tu, tiểu muội gần đây rất cổ quái, người đừng để ý.” Mặc Liên Thành lắc đầu một cái, “Xem ra chuyện bị tuyển chọn tiến cung làm phi đã kích nàng quá lớn, nha đầu này trước đây tới địa phương kia, chưa bao giờ lạc đường qua một lần.”

Con mắt Du Tử Tu sâu trầm xuống.

Mặc Liên Thành vỗ vỗ bả vai Du Tử Tu: “Tiểu muội này mấy năm trước được người chăm sóc, hiện tại có lẽ là quá lâu không thấy, cho nên mới hơi lạnh nhạt, từ từ sẽ tốt thôi. . . . Chỉ là, chỉ sợ cũng không có nhiều thời gian như vậy nữa, thương trên người nàng cũng tốt lên không sai biệt lắm, ta tính ba ngày sau liền mang theo nàng lên đường hồi kinh, vừa vào thâm cung, người chỉ sợ cũng không còn có thể thấy nàng nữa, ta đây là ca ca muốn gặp muội muội, cũng là khó càng thêm khó. . . .” Mặc Liên Thành gãi đầu một cái, trong ánh mắt không che giấu được cô đơn.

“Không thấy được nữa a. . . .” Du Tử Tu kéo thật dài mấy tiếng này, tầm mắt rơi vào phương hướng Mặc Ngưng Sơ rời đi, cánh môi mím lại thật sâu.

“Đúng rồi, Tử Tu, cha phân phó người đến chăm sóc người cùng Hải Đường, người thiếu cái gì thì cứ nói.” Mặc Liên Thành cười với hẳn: ” Những năm này, uất ức người.”

Du Tử Tu cùng Mặc gia, có liên hệ chặt chẽ không thể tách rời.

Chỉ là quan hệ như vậy chôn giấu sâu vô cùng, ngay cả Mặc Ngưng Sơ cũng không biết được. Cho tới sau lại cùng Mặc Ngưng Sơ giải thích, cũng chỉ nói Mặc gia huynh đệ lúc nhỏ từng cùng hẳn chơi đùa, quen biết lẫn nhau.

Nàng không biết, mỗi một khắc nàng xông vào rừng đào, người Mặc gia đều biết, mà người thả chim bồ câu báo tin, chính là Du Tử Tu.

Kỳ vọng của Mặc gia đối với nàng, chính là có thể để cho nàng cách xa tất cả phân tranh, có thể bảo vệ nàng thật tốt. Cũng không có nghĩ đến nha đầu kia sẽ ở năm đó dưới cơ duyên xảo hợp xông lăm rừng đào, mà hôm nay, một tờ chiếu thư của bệ hạ, nàng lại bị buộc phải tiến vào thâm cung. Càng muốn thoát đi, lại càng là trốn không thoát.

Giống như số mạng.

Mặc Liên Thành cũng quay vào trạch viện, Du Tử Tu đứng ở bên ngoài cửa lớn, tường đất cao ngất ngăn cách tầm mắt của hẳn.

Thái độ Mặc Ngưng Sơ như vậy, làm cho bóng lưng của hẳn có vẻ chạm khắc một loại cứng nhắc thẳng tắp, hẳn tựa hồ đã bỏ lỡ thứ gì, nhưng hẳn là thân bất do kỷ, hẳn từng muốn đẩy nàng ra, lợi dụng lần hiểu lầm kia để đẩy nàng cách ra thật xa khỏi thế giới của mình, khiến Mặc gia lớn nhỏ đem nàng bảo vệ thật tốt một lần nữa, hẳn muốn nàng có thể an toàn trải qua những ngày đơn thuần hạnh phúc.

Nhưng hôm nay, nàng phải vào cung.

Hắn không còn có thể thấy nàng.

Hắn trầm mặc thật lâu, lá cây đung đưa rì rào ở bên tai hắn, mím môi mỏng như đang hạ quyết định điều gì, có lẽ, hắn thật nên làm chút gì đó.

***** tiểu Hạ phân cách tuyến*****

Mặc Ngưng Sơ vừa về tới gian phòng, lập tức nhào vào trong ngực Tiểu Mỹ.

“Ta xong đời! !” Nàng kêu rên.

Tiểu Mỹ không hiểu, Mặc Ngưng Sơ liền rối rắm nói: “Người có biết chuyện gì có thể ghê tởm hơn chuyện ăn một nửa con sâu không?”

Tiểu Mỹ ghê tởm dùng sức lắc đầu.

Mặc Ngưng Sơ nhảy dựng lên: “Chính là ăn một nửa rồi, lại vẫn muốn ăn tiếp một nửa còn lại a a a a!”

Tiểu Mỹ:

“Ta xong đời! !” Mặc Ngưng Sơ tiếp tục kêu rên.

Tiểu Mỹ mất tinh rớt cuộc ở trong cổ áo hơi lộ ra của Mặc Ngưng Sơ phát hiện mấy vết đỏ mập mờ không rõ, trước kia là bởi vì có thương tích, cho nên thấy thế nào cũng không rõ ràng, nhưng bây giờ thương thế tốt lên không sai biệt lắm, vết tròn đỏ kia xem ra liền dị thường bắt mắt, ngay sau đó phản ứng kịp: tiểu thư, người gặp Lân công tử?

Nàng dị thường kích động: như thế nào? Lân công tử có nói muốn cứu tiểu thư đi hay không? A, không đúng, hôm nay người gặp Du công tử rồi, chẳng lẽ là hắn? Cũng đúng, nhiều năm không thấy, tiểu biệt thăng tân hôn gì đó.

“Tiểu Mỹ, người có thể không cần cười bỉ ổi như vậy hay không?” Mặc Ngưng Sơ một chương vỗ ở trên trán nàng, cắt đứt nàng đoán mò khoa tay múa chân: “Hiện tại cầu xin ai cũng vô dụng, nam nhân không có gì tốt cả.”

Tiểu Mỹ ôm đầu, rối rắm tiếp tục suy nghĩ, này đến tột cùng ai mới là con sâu ghê tởm trong miệng tiểu thư a.

Mặc Ngưng Sơ ngã xuống giường, không để ý nàng nữa, nhị ca sai người đưa thức ăn tới còn đang bày trên bàn, Tiểu Mỹ thèm thuồng, nàng lại không có khẩu vị gì, khoát khoát tay ý bảo Tiểu Mỹ đi xử lý toàn bộ, tốt nhất cũng nên làm ra chút biểu hiện giả là mình cũng ăn rất nhiều.

Nàng nhắm mắt lại, vậy mà liền tại bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Trong mộng bốn phía sương mù mông lung, rồi sau đó lại là một mảnh hoa đào rực rỡ, nàng lại là bị lạc ở khung cảnh bên trong, đi như thế nào cũng không tới cuối con đường, phía trước đột nhiên xuất hiện một nam tử, ngón tay thon dài, đứng ở dưới tàng cây hoa đào bay tán loạn, bóng lưng thon dài cao lớn. Vẫn là một bóng lưng như vậy, nàng vội vã đuổi theo nhìn, thật không dễ dàng chạy tới trước mắt, bóng dáng kia cũng đã tiêu tán.

Nàng gấp đến độ hô to, đột nhiên, lại một đôi cánh tay ấm áp ôm lấy nàng từ phía sau, chào đón nàng chính là thanh âm quen thuộc kia: ” Tiểu Đào Tử.”

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, chỉ cảm thấy đầu vai chợt lạnh, ngón tay thon dài liền đẩy ra quần áo nàng, bắt đầu động tay động chân.

“Người mau dậy đi!” Một giọng nói thật thấp đột nhiên vang lên, Mặc Ngưng Sơ kinh hãi một cái mở mắt ra, liền thấy một nữ nhân mặc y phục dạ hành, che mặt, một bộ trông mất tức giận, trong tay còn kéo chân của nàng, cho nên nàng mới cảm giác trên người lạnh lạnh?

Mà mới vừa , là mộng?

A a a a. Nàng thế nhưng nằm mộng xuân về người kia! !

Nàng kia rớt cuộc không nhin được nữa, “Là Du đại ca để cho ta tới đón người, người rớt cuộc có đi hay không?”

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, nàng kia dứt khoát lột xuống cái khăn che mặt, cười lạnh nói: "Tiểu Ngưng Sơ, chẳng lẽ ngươi không nhớ rõ ta?"

Cái tên này từ trong miệng nàng nói ra, Mặc Ngưng Sơ có chút cảm thấy ghê tởm.

Nàng nhìn chằm chằm mặt nữ tử, vẻ mặt dần dần trầm xuống, trở nên lạnh như băng.

Nhớ, làm sao không nhớ cho được? Nàng không phải là đoá hoa Hải Đường nhiều năm trước đi về phía Du Tử Tu ôm ấp yêu thương sao?

67. Chương 67: Không Thể Đáp Ứng (2)

Tiểu Mỹ bị điểm huyết, té ở mép giường, giống như là ngủ thiếp đi.

Mặc Ngưng Sơ vốn có thể không đi, nàng chỉ cần lớn tiếng kêu lên hai tiếng, Mặc Liên Thành sẽ lập tức chạy tới, đem nữ nhân này đuổi ra ngoài.

Nhưng nàng chính là vẫn đáp ứng. Ít nhất, nàng không biết khinh công, nàng có thể đem toàn bộ sức nặng đè ở trên thân nữ nhân kia, đè chết nàng!

Nàng thừa nhận mình là rất ngây thơ, nhưng oán hận tích lũy nhiều năm trước tới nay cũng không phải là nói tan liền có thể tan, mà nàng cũng muốn biết, nửa đêm nửa hôm Du Tử Tu lại để cho tiểu tình nhân của hắn tới nơi đây đón nàng, đến tận cùng là muốn làm cái gì.

Ban đêm gió lớn, nữ tử gọi là Hải Đường vô công quả thực là không tệ, mặc dù hết sức không tình nguyện, nhưng công Mặc Ngưng Sơ ở trên nóc phòng bay đi đầy quý mỵ lại nhẹ như chim yến, thân hình nhẹ nhàng, còn không quên khiêu khích trừng mắt nhìn nàng, điều này làm cho Mặc Ngưng Sơ hết sức hối hận không có yêu cầu đem Tiểu Mỹ cùng nhau mang theo.

"Nha đầu ngu xuẩn, lát nữa ngươi không được liên lụy Du đại ca, ngươi dám can đảm nói lên yêu cầu gì không an phận, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Hải Đường oán hận nói.

Mặc Ngưng Sơ mắt tròn trắng: "Chỉ bằng ngươi?"

Hải Đường hừ một tiếng: "Thiên kim đại tiểu thư ngu ngốc khờ khạo bị mọi người bảo vệ như ngươi có thể làm cái gì? Ngươi đừng phí tâm cơ, ngươi cần bản là không xứng với Du đại ca!"

Mặc Ngưng Sơ rất muốn hỏi, chẳng lẽ là ngươi mới xứng?

Nhưng nếu nàng nói như vậy, liền có vẻ như đang cùng nàng ta tranh giành tình nhân. Vào ba năm trước nàng đã lựa chọn bỏ cuộc, vì sao còn phải quần quít giữ lấy không thả làm cho người ta hiểu lầm?

Có điều Mặc Ngưng Sơ trầm mặc lại làm cho Hải Đường kiêu ngạo, đắc ý cười rộ: "Thì ra là ngươi cũng biết mình có bao nhiêu trọng lượng, có chút đầu óc. Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn im lặng, ngoan ngoãn đi làm Đệ Vương phi của ngươi, ta liền sẽ không làm khó ngươi."

Mặc Ngưng Sơ mặt đầy hắc tuyến.

Nàng thật sợ mình vì ngứa miệng mà nói tục, thật muốn mắng cho nàng ta đời này liền không dám đi ra ngoài gặp người.

Nhưng nàng ta là người của Du Tử Tu, ít nhiều cũng xem như vì hắn mà chừa cho nàng ta chút mặt mũi, ít nhất, nàng đã từng chân chính thích qua Du Tử Tu, từng thật sự mang theo giấc mộng của thiếu nữ hoài xuân muốn gả cho hắn một cách rực rỡ.

Lúc đó nàng còn chưa cập kê, nhưng hắn lại bất đồng, ở Xuyên Hạ, nam tử tuổi đó đã có thể lấy vợ sinh con, cho nên, hắn không thể nào thích một đứa bé, có nữ nhân khác cũng là hợp tình hợp lý. Tất cả đều chỉ là do nàng đơn phương tương tư, hiện tại kết thúc, nàng đi gặp hắn một lần, coi như nói với hắn lời cáo biệt trước khi tiến cung.

Về phần không có hình tượng tranh cãi ầm ĩ gì đó. . . . Vẫn là quên đi thôi.

Nếu không, hẳn sẽ cho rằng nàng là không bỏ được hắn, là nàng ở cùng tình nhân hẳn tranh đoạt, nàng còn không có hèn mọn đến trình độ đó.

Vẫn là một mảnh rừng đào, chỉ là bố cục bốn phía phức tạp hơn so trước kia, xuyên qua một đám mây mù, Hải Đường đem Mặc Ngưng Sơ để xuống, không quên trừng nàng: “Người tốt nhất nhanh lên một chút.”

Phía trước, là tiểu trúc hắn ở.

Nhìn nó mà nhớ lại, cảm xúc Mặc Ngưng Sơ trăm mối ngổ ngang, nàng nhớ, ở bên trong lầu các đó, bộ dáng hắn vì nàng hăm canh chừng.

Nhưng nàng cũng nhớ, hắn để nữ nhân khác đi vào gian phòng này, mà nàng ở ngoài cửa trong rừng hoa đào dầm mưa đêm, mưa kia giọt lớn to như hạt đậu rơi xuống khiến cho nàng đau rất.

Khe khẽ thở dài một hơi, Mặc Ngưng Sơ đi về phía trước, Hải Đường tựa hồ cũng không dám đi vào, chỉ ở chung quanh bởi hồi một lát, liền ẩn vào trong rừng hoa đào.

Bóng đêm mờ lung, nam tử một thân áo trắng tựa như đã chờ đợi nàng lâu lắm, hắn đứng ở bên trong nghe được tiếng bước chân, liền quay đầu trở lại nhìn nàng chậm chậm.

Trên bàn đá bên cạnh để một bầu rượu, nhưng lại chỉ có một ly rượu.

Gió mát thổi phất qua, trong hô hấp của hắn truyền đến mùi rượu nhàn nhạt, mờ mịt tỏa ra, hòa lẫn với hương đào ngọt ngào phất vào mặt của nàng.

“Tiểu Ngưng Sơ.” Du Tử Tu nâng lên một nụ cười, môi bởi vì uống rượu mà có vẻ ửng ửng: “Muội trưởng thành.”

“Huynh cũng già thêm rồi.” Mặc Ngưng Sơ kéo ra một nụ cười nhẹ, tận lực để cho giọng mình có vẻ tự nhiên hơn một chút.

Nụ cười Du Tử Tu sâu hơn: “Trưởng thành. . . . Cũng đã có thể lập gia đình.”

Vì vậy Mặc Ngưng Sơ trầm mặc, nàng không biết tiếp theo nên nói gì, nàng đúng là phải lập gia đình rồi, gả cho hoàng đế đương triều của Xuyên Hạ.

“Vậy muội tới Hoa Điền Bắc là muốn tìm ta, đúng không?” Du Tử Tu đến gần một chút, thân hình của hắn cao lớn, dễ dàng bao phủ bóng dáng của nàng, đưa tay lên sờ sờ đầu nàng, làm như thời gian còn dừng lại ở khoảng thời gian thật lâu trước kia, nàng luôn là quần quýt lấy hắn, yêu thích cực kỳ hắn khẽ xoa tóc của nàng.

Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu nhìn hắn, “Ta chỉ là đi ngang qua, Hoa Điền Bắc gần Lạc Tâm đình, ta tiếp tục đi đường bộ hướng bắc, cũng có thể đi hoang mạc, nơi đó không ai có thể tìm được ta.” Kỹ thuật nói dối của nàng, thật là càng ngày càng thành thạo rồi.

Cơ hồ cũng mau đem nàng tự mình lừa dối chính bản thân mình.

Dừng một chút, nàng cười gượng: “Mà ta thay đổi chủ ý rồi, nếu ta tiếp tục bỏ trốn, chính là kháng chỉ đào hôn, liên lụy cửu tộc. Ta không muốn vì một mình mình mà liên lụy cả nhà, không đáng giá! Ta sẽ cùng nhị ca rời đi, đúng lúc gặp được huynh, vậy liền cùng huynh nói một tiếng từ giã, về sau chắc sẽ không còn cơ hội gặp nhau nữa đâu.”

Nụ cười của Du Tử Tu không thay đổi, chỉ là mắt đen để lộ ra ánh sáng lạnh đen tối, hắn nhìn chăm chăm mắt hạnh đen to tròn của Mặc Ngưng Sơ: “Thật sao?”

“Thật.” Chỉ đơn giản là thêm một lần nói dối thôi mà.

Mặc Ngưng Sơ xoay tầm mắt, bóng đêm mê mang, tối nay, không có sao.

Nàng từ Lê thành xuôi nam, ở lúc Lân Xuyên hỏi nàng muốn đi nơi nào, nàng nói Hoa Điền Bắc.

Tại sao muốn đi Hoa Điền Bắc? Bởi vì Hoa Điền Bắc có hắn.

Nhưng bây giờ, có hắn hay không, cũng không còn khác biệt nữa rồi, bởi vì, thời gian đã hòa tan sự chấp nhất của nàng dành cho hắn, có lẽ ngay từ lúc vừa mới bắt đầu, người nàng thích, chính là nam tử trong

rừng hoa đào trong kí ức kia, mà Du Tử Tu, chỉ là đúng lúc đi ngang qua, bị nàng sai lầm xem hấn là người kia, mù quáng mà gom hai người trở thành một mà thôi.

“Vốn là trước khi Tân Phi xuất giá, riêng tư gặp nam nhân chính là tử tội, mà ta chỉ là muốn cùng huynh nói một tiếng từ giã, về sau, chúng ta xem như chưa từng gặp nhau.”

Mặc Ngưng Sơ gắt gao mím môi, hướng hấn lưu lại một nụ cười cuối cùng: “Tạm biệt.”

Gió đêm vắng vẻ, nàng xoay người rời đi.

Thình lình, sau lưng duỗi đến đôi cánh tay, đột nhiên kéo qua hông nàng, đem lấy nàng lôi kéo về phía sau, Du Tử Tu tràn ngập hơi rượu liền áp vào trong tóc dài đen tuyền của nàng: “Tiểu Ngưng Sơ, muội biết không, lúc muội nói cho ta biết, muội yêu thích ta, ta thật sự rất vui. . . .”

68. Chương 68: Không Thể Đáp Ứng (3)

Cảnh tượng như thế này, vốn là chuyện mà Mặc Ngưng Sơ chờ mong đến cỡ nào, nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy không có chút gì gọi là vui vẻ.

“Du Tử Tu, này đã là chuyện của trước kia, huynh có thể đem nó quên đi, bên cạnh huynh đã có một nữ nhân xinh đẹp, huynh cần gì phải làm vậy?” Nàng giãy giụa, nhưng hấn siết quá chặt, nàng giãy mãi vẫn không thoát được.

Mà nàng dùng thêm một phần lực, hấn liền siết chặt hơn một phần, cho đến nàng sắp bị siết tắt thở, hơi cúi quay đầu nổi giận nói: “Du Tử Tu, bây giờ giữa chúng ta mối quan hệ nào cũng không còn, huynh không cần như vậy, huynh buông ta. . . . ra!”

Thanh âm ngưng lại, hơi thở của bọn họ là gần như thế, ở một cái chớp mắt nàng quay đầu kia, môi của nàng và hấn cơ hồ xém chút chạm vào nhau, nguy hiểm sát qua, thời gian cứ như bị ngừng lại khiến cho hai người trở nên bất động, mà cự ly quá gần, nàng thậm chí ngay cả lông mi của hấn đều có thể nhìn rõ ràng.

Mặc Ngưng Sơ lúng túng muốn quay mặt đi, lại bị hai tay của hấn bỗng chốc giữ chặt gương mặt nàng. Lòng bàn tay nóng ấm, tựa hồ hàng năm luyện võ, những đốt ngón tay hấn đều có một vết chai thô ráp.

Tiểu trúc bên cạnh lóe ra hai ngọn lửa đèn lồng sáng rực, một nửa ánh sáng chiếu rọi trên tóc đen rũ xuống của Du Tử Tu, sống mũi tuyết trắng rất thẳng, môi mỏng mềm mà trơn bóng, mà nàng cũng không phải lần đầu tiên nhìn hấn gần như vậy, trước kia, nàng thừa dịp thời điểm hấn ngủ lơ đãng nhìn qua dung nhan khi ngủ của hấn, lúc ngủ hấn chính là so với hiện tại ôn hòa hơn, yên bình hơn, khuôn mặt an tĩnh nhìn như trẻ con mới ra đời.

Đang xuất thần, trên môi lại truyền đến một hồi ngứa ngáy, lúc này, ngón tay hấn đang tinh tế vuốt ve môi của nàng, nhẹ nhàng miêu tả đường nét trên môi, mang theo nhiệt độ nóng bỏng mà lưu luyến, cùng với hơi thở dần dần ấm lên của hấn.

Hấn nắm cằm nàng, nhìn vào mắt nàng, sau đó chậm rãi cúi người, dưới bóng đêm nhàn nhạt, môi mỏng mềm mại của hấn liền hướng môi nàng ấn xuống.

Mặc Ngưng Sơ chợt tỉnh táo, đưa tay lên che miệng, sau đó dùng sức đem đôi môi đang hôn vào mu bàn tay nàng đẩy ra: “không cần.”

Hơi thở nam tử bị gián đoạn, đôi mắt thoáng chốc tối lại, nàng lại bị kéo về lần nữa, bàn tay cũng bị cầm ngược ở phía sau, hấn lần nữa áp hướng nàng –

“Đừng làm cho ta xem thường huynh.” Mặc Ngưng Sơ cắn môi dưới, gần từng chữ một, trong nháy mắt đôi môi mỏng chỉ cách nàng có một chút, đem lửa nóng đông lại, đánh nát. Nàng không muốn tiếp nhận nụ hôn của hấn, chỉ là không muốn.

Hình ảnh hấn và Hải Đường ôm hôn nhau ba năm trước vẫn hiện rõ rõ mồn một trong mắt nàng, thế mà hấn lại làm như cái gì cũng không có xảy ra.

Hấn chỉ nói cho nàng biết, đó là một hiểu lầm.

Chỉ có một câu đơn giản như vậy. Nhưng hẳn lại chưa từng nói cho nàng biết, này đến tột cùng là hiểu lầm như thế nào!

Nụ hôn của hắn cuối cùng chỉ rơi vào khóe môi nàng, lây dính hơi thở mạnh mẽ lạnh như băng của nàng, lại chậm rãi tách ra, ánh mắt của hắn dần dần thâm u: ” Ngưng Sơ, muối thay đổi.”

“Con người luôn luôn sẽ thay đổi.” Mặc Ngưng Sơ nhìn vào mắt của hắn, tâm tình bị đè nén rất nhiều năm rốt cuộc không thể tránh khỏi bộc phát, nàng ngược đầu, cao cao cười lạnh: “Ba năm trước, vào một ngày mưa tầm tã, ta đứng ở bên ngoài suốt đêm, các người nhưng không có ra ngoài – huynh đứng ở trên bậc đá cẩm thạch cùng một nữ nhân ôm hôn, mà ngày đó, huynh đã cố ý đẩy ta ra xa!! Huynh nên biết, ta cũng không phải là một đứa trẻ bình thường , thời gian ta sống so với huynh có thể còn dài hơn, ta còn có thể giải thích được nhiều thứ mà huynh chưa biết được, chẳng lẽ huynh muốn dùng lý do sứt sẹo như vậy liên vọng tưởng đi lừa gạt ta! Đúng vậy! Ta thích huynh, ta từ lúc chín tuổi đã bắt đầu thích huynh, thích đến tận năm mười hai tuổi! Nhưng kia là ta tự mình đa tình, là ta tự cho là huynh cũng sẽ yêu thích ta , chỉ là do ta còn chưa có lớn lên! Ta không xứng với huynh! Ta mong ngóng đến tuổi cập kê, mong ngóng huynh có thể tới cửa đặt sính lễ, nhưng huynh lại là tự mình phá hủy nó!”

Mặc Ngưng Sơ bởi vì kích động mà khẽ run, tình cảm ẩn giấu nhiều năm rốt cuộc ngay mặt nói ra, tình yêu đầu đẹp nhất, cứ như vậy buồn cười mà ngã bài, cũng không cần giấu giếm nữa.

Nàng nhìn chằm chằm hắn, nói gần từng chữ: “Ta viết thư cho huynh, ta cho huynh biết, ta thích huynh – nhưng huynh ngay cả một chữ cũng không hồi âm lại, hiện tại, huynh lại nói khi biết ta thích huynh, huynh rất vui.” Nàng cơ hồ tự giễu cười lên: “Huynh không phải cần thương hại ta, ta có thể sống rất tốt.”

Du Tử Tu, duyên phận đã hết, cái gì cũng không cần tính toán nữa. Nàng không cầu gì khác, chỉ muốn an bình.

“Không phải. . . .”

Một thanh âm tái nhợt từ trong môi nam tử tràn ra, hắn giơ tay đi bắt lấy vai của nàng, lại bị nàng lui về phía sau mấy bước né tránh.

Sắc mặt hắn gần như trong suốt, cuối cùng chậm rãi nói: “Ta có nỗi khổ tâm.”

Mặc Ngưng Sơ cúi đầu cười lên : “Mỗi người đều sẽ có lý do riêng để ình cần kiên trì, cho nên, không người nào sai.”

“Hải Đường. . . . Nàng là người mẫu thân ta phải tới hầu hạ ta. . . . Chúng ta chỉ là quan hệ chủ tớ đơn thuần .” Du Tử Tu hơi nhếch môi, tựa hồ muốn mở miệng, rồi lại do dự: “Tiểu Ngưng Sơ, có một số việc, cũng không phải biết càng nhiều càng tốt, người sống với bí mật thống khổ hơn rất nhiều so với người bình thường, ta không muốn làm uội tình khiết biến thành vẩn đục, cuộc sống của muội thật an bình, thiện lương, muội. . . .”

Hắn cuối cùng cau mày lại, đáy mắt chứa quá nhiều tâm tình phức tạp : “Tiểu Ngưng Sơ, nếu là muội không muốn gả vào hoàng cung, ta nghĩ ta có thể giúp muội, giúp muội có thể rời đi, vĩnh viễn cũng không trở về .”

Mặc Ngưng Sơ lắc đầu một cái, đang muốn cự tuyệt, lại bị hắn dùng ngón tay cản trở môi không cho nàng nói ra, hắn chậm rãi nói, trên mặt lần nữa nở nụ cười nhẹ, mặc dù nụ cười đó thoát nhìn là như thế vô lực “Tiểu Ngưng Sơ, ta cũng không phải ở cường cầu muội, cũng không phải là muốn uội nợ ta một phần nhân tình. . . . Ta chỉ là vì lo lắng uội, ta nghĩ Mặc gia có lẽ có năng lực đi ứng phó chuyện Tân Phi trước khi vào cung mà chết bất đắc kỳ tử, nếu như muội giả chết, tự nhiên có người đưa muội đến chỗ an toàn nhất, mà lúc đó, muội liền tự do.”

“Bầu trời của muội không nên bị giam ở trong lồng giam của thâm cung Nơi đó quá nguy hiểm, ta không muốn muội đi vào đó.” Du Tử Tu nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay xoa nhẹ gò má như cánh hoa của nàng, thanh âm của hắn nhẹ nhàng, giống như là muốn dùng phương pháp dịu dàng nhất đi dao động tinh thần của nàng: “Tiểu Ngưng Sơ, thật ra thì, cũng không phải muội không xứng với ta. . . . Là do ta không xứng với muội. . . .”

Bóng đêm gió thổi ở rừng hoa đào, từng đóa hoa nhẹ nhàng rơi xuống phía dưới như băng gấm của Tiên Tử ở tung bay , Mặc Ngưng Sơ suýt nữa bị chói mắt.

Mà ở chỗ tối, có một đôi mắt đang bất động nhìn bọn họ chăm chăm, giống như là quỷ mị ban đêm , sau đó lại biến mất không thấy.

69. Chương 69: Không Thể Đáp Ứng (4)

Mặc Ngưng Sơ lại mờ mịt bị đưa về nhà, chỉ là lần này là Du Tử Tu tự mình đưa nàng về, nàng không có gặp lại hoa hải đường mặt xấu kia, có lẽ là nàng thấy Du Tử Tu ôm mình, nên đã âm ức trốn đi chỗ khác.

Mà nàng nằm ở trên lưng của hắn, nghe gió thổi vù vù bên tai.

Bờ vai của hắn tựa hồ so với tưởng tượng đều rộng rãi hơn, cột sống hơi có chút gầy yếu.

Y phục của hắn nhàn nhạt tỏa mùi thơm, nhưng nàng không còn nhớ rõ những năm trước, hắn có mùi hương như thế nào.

Tất cả đều đã thay đổi , mỗi người đều đã đi lên con đường của riêng mình, đều tự tách nhau ra, đều tự rời đi.

Lúc trở về phòng đã là nửa đêm, Tiểu Mỹ đã được giải huyết, Du Tử Tu dặn dò nàng suy nghĩ cho thật kỹ, liền rời đi. Tường rào ở đại trạch vây cao như vậy, nhưng lại bị người đến người đi tự nhiên không ai phát giác, cao nhân cõi đời này quá nhiều, Mặc Ngưng Sơ bắt đầu cảm thấy rất là không an toàn.

Nàng đem Tiểu Mỹ kéo lên giường, liền ôm nàng thật đô đô cùng nhau vùi vào trong chăn, Tiểu Mỹ vẫn bồi ở bên cạnh nàng, vô luận là thân thể hay là tâm linh, cũng có thể cho nàng cảm giác vô cùng an toàn.

“Tiểu Mỹ, dứt khoát ta và ngươi cùng nhau qua cả đời tốt lắm!” Nàng suy nghĩ hồi lâu, lẩm bầm một câu.

Tiểu Mỹ đang ngủ mắt mông lung, nghe không hiểu.

“Thôi, chờ ta vào thâm cung, ta liền tìm một người trong sạch gả ngươi, ngươi đi theo ta, không có tiền đồ.” Mặc Ngưng Sơ lại lẩm bầm một câu.

Tiểu Mỹ rốt cuộc thì nghe rõ, nàng cả kinh ngồi dậy, lắc đầu mãnh liệt, gương mặt thật béo lắc lắc giống như là cuộn mảnh cửa run lên một cái: không! Ta không lấy chồng! Không được nói tới. .

Dừng một chút, mắt đầy đáng thương: tiểu thư, ngươi không còn cần đến ta nữa sao?

Thì ra thích dùng mưu kế tỏ vẻ đáng thương để nhận lấy sự thương cảm không chỉ có một mình mình, Mặc Ngưng Sơ hôm nay mới phát hiện , Tiểu Mỹ vận dụng so với mình thâm hơn nhiều, một chồng thật béo nhanh chóng xuất ra hiệu quả, thật rất là làm cho người ta cảm thấy bị thăm.

Mặc Ngưng Sơ lắc đầu một cái: “Tiểu Mỹ, thật ra thì ngươi nên bớt mập một chút. . . . Ngươi cứ ăn như vậy, ta liền sắp nhìn không thấy con mắt của ngươi ở đâu, phu quân ngươi về sau nếu là cũng thấy bộ dáng này của ngươi, có lẽ về mặt hắn còn thâm hơn của ngươi bây giờ nữa. . . .”

Tiểu Mỹ:

Mặc Ngưng Sơ vươn cánh tay ôm chặt nàng: ” Tiểu Mỹ, ta không nỡ xa ngươi.”

Tiểu Mỹ không có tiền đồ bắt đầu khóc như mưa, vươn tay ở tầm mắt Mặc Ngưng Sơ khoa tay múa chân: người không nỡ mà lại còn đòi gả ta đi? Ta muốn đi theo tiểu thư, nơi nào khác cũng không muốn đi!

Mặc Ngưng Sơ yên lặng nói: “mà ta càng không nỡ dẫn ngươi theo vào cung chịu khi dễ.”

Tiểu Mỹ khóc không thành tiếng, nhưng nàng vốn là không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể phát ra âm ách nức nở nghẹn ngào.

“Ngộ nhỡ ta không khuất phục ở phía dưới lão già đó, phỏng chừng chỉ có nước bị đẩy vào lãnh cung, nơi đó đừng nói cơm ngon. . . . Chỉ sợ ngay cả bụng cũng không được lấp đầy, ngươi sẽ bị chết đói.”

Không không không, ta không sợ. Tiểu Mỹ hoảng hốt vội nói: ta không sợ bị chết đói, ta vừa đúng có thể bớt mập một chút, có thể để cho tiểu thư thấy rõ ràng đôi mắt của ta.

Mặc Ngưng Sơ bị chọc cười.

Nàng vỗ vỗ đầu Tiểu Mỹ, sau đó để cho nàng nằm xuống, dùng chăn đắp tốt, nàng đứng dậy thổi tắt nến đỏ trong phòng, sau đó cũng nằm xuống, ở trong thịt béo ấm áp của Tiểu Mỹ tìm một chỗ thoải mái mà rúc vào.

Trong bóng tối, nàng trấn an Tiểu Mỹ vẫn nức nở: "đừng khóc, ngu ngốc, ta trêu ngươi thôi, ta làm sao nỡ bỏ lại ngươi một mình? Ta có chết cũng muốn lôi kéo ngươi theo làm đệm lưng, bởi vì ngươi rất mềm. . . ."

Vì vậy, Tiểu Mỹ cũng cười.

Bóng đêm dần dần trầm xuống, tiếng hít thở trong phòng cũng dần dần vững vàng.

Mặc Ngưng Sơ lại không ngủ được, trong đầu thoáng qua từng màn từng màn cuộc sống đến nay.

Hạ quyết định chắc chắn, ngày mai, liền đi từ chối ý tốt của Du Tử Tu.

Nàng không thể để cho Mặc gia trên dưới mấy trăm miệng người trở thành tiền đánh cược tự do của nàng, nếu là thắng cũng may, nàng tự do, Mặc gia cũng không có chuyện, nhưng thua, dính líu chính là những sinh mạng vô tội kia. Thậm chí, bao gồm vô số người giống như Tiểu Mỹ vốn là nên được sống an ổn hạnh phúc.

Nàng không làm được.

. Mà Lân Xuyên

Mặc Ngưng Sơ liền nghĩ tới cái mặt than đầy chán ghét kia của hắn, bên người còn có đang nằm trợ trợ "Tiểu Xuyên Tử", nàng mím môi cầm nó lên, nắm tay của nó lay a lay.

Nàng nên cảm tạ hắn, ít nhất, một đường đến đây, hắn luôn làm cho nàng cảm thấy thoải mái, hơn nữa là vui vẻ nhớ lại. Hắn luôn giả bộ lơ đãng trợ giúp nàng, mặc dù cho tới bây giờ hắn cũng đều không có nói. Còn cho nàng những kí ức mới mẻ lại tràn đầy kích thích, làm cho nàng giống như con mèo nhỏ ăn vụng được đường vậy.

Hắn mang nàng đi tới Hoa Điền Bắc, lại cho nàng cơ hội nghĩ rõ được rất nhiều chuyện.

Nhưng là, cũng không biết có cơ hội nói với hắn một câu cảm ơn nữahay không.

***** tiểu Hạ giọt tuyến phân cách*****

"Gia, cẩn thận đêm lạnh." Thường Tự tay cầm một khối da lông được tỉ mỉ tạo thành thảm mềm, khoác ở trên vai nam tử kia, lại cung kính đưa lên một ly trà gừng nóng hổi, hôm nay lúc chủ tử trở về, cả người đều là ướt đẫm, hắn lo lắng người sẽ bị cảm lạnh, những thứ này đều là cần thiết để phòng ngừa.

Lân Xuyên ngồi ở trên nhánh cây, phương hướng đối diện chính là gian phòng của Mặc Ngưng Sơ.

Hắn tựa như đã ngồi đây nhìn sang rất lâu rồi, cứ như vậy mà ngồi im lặng, bất động.

Tóc dài lười biếng phất ở đầu vai, vạt áo ở trong gió nhẹ nhàng lắc lư.

Thường Tự cũng nhìn theo hướng kia, thật lâu mới thu hồi tầm mắt "Gia, nam tử tên là Du Tử Tu thân phận có chút khả nghi, cùng Mặc gia quan hệ hình như khá sâu, đã phái người đi thăm dò." Dừng một chút: "Về tai nạn vận chuyển ngân lượng ở mạn thành, Thành chủ ở đó có liên quan đến một cuộc giao dịch bí ẩn, sổ sách Hòa Ký lục cũng đã âm thầm phục chế xong, cùng với địa phương bị cướp ngân lượng cũng đã dọn dẹp xong, toàn bộ sơn tặc bắt được đã giải vào ám doanh, lục cung trình lên, chờ ngài tự mình tra xét."

"Làm rất tốt." Lân Xuyên nhàn nhạt cười lên "Không nên đánh thảo kinh xà, để cho bọn họ từ từ hưởng thụ những ngày tự do ngắn ngủi này a. Ta nghĩ, có lẽ ta cũng nên chuẩn bị trở về kinh rồi, bọn họ chỉ sợ cũng không còn đợi được nữa."

Thường Tự vui mừng: "Thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị!"

Thân hình của hắn chợt lóe, liền nhanh chóng biến mất.

Mà Lâm Xuyên vẫn như cũ an tĩnh ngồi trên cây, ý vị sâu xa nhìn chăm chăm vào gian phòng không còn sáng đèn, nốt ruồi nơi khóe mắt bất giác cũng giống như màu mắt thay đổi thâm thúy chợt lóe lên không rõ.

“Người nói xem, quả đào ngu xuẩn đó sẽ chọn cái gì đây?” Giống như là ở hỏi thăm, lại như là tự mình lầm bầm.

Gió đêm tiêu tán tất cả, tối nay nhất định có người không thể chớp mắt. . . .

70. Chương 70: Đừng Đi

Khi Mặc Ngưng Sơ tỉnh lại, liền viết một phong thư, nội dung trong đó là cự tuyệt đề nghị của Du Tử Tu, để cho hắn triệt để hết hi vọng. Nàng bày tỏ hoàn toàn ý nghĩ của mình, nàng không muốn liên lụy người nhà. Tuy nhiên tới Hoa Điền Bắc đích thực là vì tìm y, nhưng mà bây giờ đã khác, nàng đã hiểu rõ ý muốn của mình, nàng phải có trách nhiệm với gia đình của mình, nhiều năm được sống trong sự bảo bọc của gia đình như vậy, bây giờ, đã đến lúc nàng cần phải tự lo cho chính bản thân mình rồi.

Hắn hiểu nàng rất rõ, nhìn vào những hàng chữ này, chắc chắn hắn sẽ biết được nàng đang rất nghiêm túc.

Mà nàng đã không muốn gặp lại hắn, nên có thể nói, nếu như lại xảy ra tranh chấp chỉ càng tăng thêm bi thương mà thôi.

Nàng không muốn ngay cả sự tôn trọng sau cùng này cũng mất đi, liền sai Tiểu Mỹ đưa thư đến rừng đạo, dặn dò Tiểu Mỹ tùy tiện mượn một người nào đó cùng với nàng đi đến bìa rừng, để cho người đó rống to ba tiếng “Nữ nhân ngu ngốc, Hoa Hải Đường.” Sau đó, Tiểu Mỹ chỉ cần đem thư này giao cho cái nữ nhân có cái mặt thối tha đó là được. Mặc Ngưng Sơ chắc chắn Hải Đường sẽ mở phong thư ra xem lén, mà khi xem xong, tâm tình nhất định sung sướng vô cùng, Tiểu Mỹ lại bị câm, ả sẽ không làm khó dễ nàng.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát Tiểu Mỹ liền quay về.

Tâm tình Mặc Ngưng Sơ cũng rất tốt, đi tìm Mặc Liên Thành, tỏ vẻ muốn cùng hắn hồi kinh, chuẩn bị một chút, về nhà bái kiến cha mẹ và đại ca, tam ca, rồi nàng có thể tiến cung làm Vương phi nương nương của nàng.

Mặc Liên Thành băn khoăn rất lâu, không tin được lời nói từ đáy lòng của tiểu muội nhà mình, hơn nữa ngày mới lấy lại tinh thần, vỗ vỗ bả vai khen nàng đã trưởng thành. Nhưng mặt khác hắn lại cảm thấy thương cảm, tiểu muội vẫn còn nhỏ bé như trước, bả vai, thân hình lại gầy yếu như vậy, mặt còn không to bằng nắm tay của hắn, tựa như gió thổi qua liền ngã. Mà trước kia nàng chưa bao giờ có trách nhiệm với danh tiếng nhà mình, luôn luôn quấy rối, bây giờ đột nhiên lại biết chuyện như vậy, cũng là lúc nàng phải rời xa bọn họ.

Nếu có thể, bọn họ tình nguyện nàng vĩnh viễn không lớn lên.

Nhìn hai mắt đầm lệ của tướng quân ca ca oai phong lẫm liệt đang cực kỳ u buồn là một chuyện rất thú vị, nếu như nhóm binh sĩ dưới trướng hắn có thể nhìn thấy bộ dáng này, không chừng sẽ bị hù đến chết. Mặc Ngưng Sơ không chú ý cười ha ha, nói muốn trước khi rời đi, phải ăn một bữa tiệc lớn, những tỷ muội đã từng chơi đùa từ nhỏ đến lớn ở biệt viện này cũng nên gặp mặt trước khi đi, miễn cho sau này nhớ đến...

... Về sau, có lẽ sẽ không còn cơ hội tái tụ nữa.

Mặc Ngưng Sơ yên lặng suy nghĩ, không đem câu nói sau cùng này nói ra.

Tiểu muội quá mức hiểu chuyện, Mặc Liên Thành không nhận được thương cảm, nói vài câu, rồi đi chuẩn bị một buổi tiệc nhỏ buổi tối cho nàng.

Ngày hôm nay, biệt viện ở Hoa Điền Bắc cực kỳ náo nhiệt, giăng đèn kết hoa, đèn lồng treo cao, con gái sắp tiến cung làm phi, kỳ thật ở trong mắt người khác là một chuyện đáng chúc mừng, phu quân là hoàng đế bệ hạ trên vạn người, vinh hoa phú quý không cần suy nghĩ, nếu được sủng ái, Mặc gia cũng được vinh quang theo, với bà con dòng họ nhất định cũng không thiếu phần.

Người tới chúc mừng đông hơn trong tưởng tượng, nhà già trong trấn biết được tin này đều nhao nhao mang theo lễ vật quý giá đến bái phỏng. Mặc Liên Thành vì muốn cho Mặc Ngưng Sơ cảm thấy náo nhiệt, nên đều nhận, cùng lúc đó, nơi nơi trong đại viện đều bày bàn chĩnh tề, còn có lễ vật chồng chất như núi.

Mặc Ngưng Sơ ngơ ngác ngồi trong phòng, bó gối nhìn hoàng hôn hạ xuống phía chân trời, trời chiều chạng vạng, những đám mây cũng đã nhuộm đậm những ánh sáng xinh đẹp đầy màu sắc.

Tiểu Mỹ cũng bị kéo đi hỗ trợ, nàng là nhân vật chính đương nhiên sẽ xuất hiện sau cùng.

Nàng khó khăn lắm mới có được một phen ăn mặc tử mỹ, cánh môi đỏ mọng kiều mỹ, con mắt sáng long lanh, chuỗi ngọc lung linh, tóc đen buông xuống bên hông thật dài, khiến cho ngay cả đám mây phía chân trời đằng xa kia cũng phải thất sắc.

Có lẽ, nàng nên hủy dung chính mình đi, như vậy thì không ai còn muốn cưới nàng nữa.

Mặc Ngưng Sơ cười cười, vốn cho là sẽ bình tĩnh trôi qua một đêm cuối cùng ở Hoa Điền Bắc, không ngờ hóa ra có người vẫn không muốn bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy.

Chỉ nghe cửa sổ rắc rắc vang lên một tiếng, một bóng người nổi giận ùng ùng chạy vội vào, Mặc Ngưng Sơ quay đầu lại thì thấy người đến hóa ra là Hải Đường.

Lúc nàng thấy ả trờng mắt nhìn nàng, không giống chút nào lúc ả phong tình vạn chủng ôm cổ Du Tử Tu ba năm trước, quả thực tựa như hai người khác nhau hoàn toàn, một trời một vực.

“Nữ nhân chết tiệt này.” Hải Đường nói năng lỗ mãng “Cuối cùng ngươi dùng phương pháp gì quyến rũ Du đại ca?”

Mặc Ngưng Sơ tròn mắt, còn chưa có cơ hội phát ngôn, Hải Đường đã nắm lấy cổ áo nàng lôi ra ngoài – Cái này là cái áo xinh đẹp nhất của nàng, Mặc Ngưng Sơ không muốn bị phá hư, đành phải theo Hải Đường đi đến cửa sổ, lúc sắp bị lôi ra ngoài, nàng bất ngờ thốt lên “Người muốn dẫn ta đi đâu?”

Nàng cũng không muốn vào lúc âm ỉ này lại mất tích, chỉ sợ tính tình ca ca hung bạo kia lại cho rằng nàng mượn yến hội này thừa cơ lẩn trốn.

“Hiện giờ Du đại ca đang muốn đi tìm Mặc Liên Thành. Hắn nói, hắn muốn kết hôn với ngươi, không muốn ngươi gả vào cung. Tên nữ nhân hỗn đản như ngươi, có phải trong phong thư kia ngươi đã ám chỉ trù hoạch gì hay không? Có phải trong đó còn ẩn giấu nội dung khác hay không? Ta thật sự đã quá xem thường ngươi. Ngươi quả thực là một con hồ ly tinh không hơn không kém.” Lúc Hải Đường mắng toàn thân đều run lên.

Mặc Ngưng Sơ thực sợ nàng run rẩy thành bị bệnh kinh phong.

“Nữ nhân ngu xuẩn, ngươi có biết tại sao Du đại ca ưu tú như vậy phải ru rú ở trong rừng đào không? Đều là lỗi của Mặc gia ngươi. Cái này còn chưa đủ sao, ngươi còn muốn để Du đại ca rước lấy họa lớn như vậy, ngươi có biết không, lúc này hắn có rất nhiều phiền toái? Cưới ngươi, cưới ngươi nghĩa là bị ngươi hại chết.”

Vì thế Mặc Ngưng Sơ bị nàng quải lên chạy đi.

Cơn gió mát lạnh kia có phải cũng bắt đắ dĩ giống như nàng hay không?

Mặc Ngưng Sơ bị khiêng trên lưng, tâm tình gì cũng không có, chỉ có thể đứng đưa theo bước chân rất nhanh của Hải Đường lúc lên lúc xuống.

Lúc nàng ngàn lần muốn gả cho Du Tử Tu, hắn một chút tin tức cũng không có.

Nhưng giờ lúc nàng không muốn gả cho hắn, hắn lại chủ động đưa đến tận cửa.

Mặc Ngưng Sơ rất muốn cười nhạo bản thân, nhưng chỉ việc khê cong khóe môi thôi cũng không thể làm được

71. Chương 71: Đùng Đi 2

Cuối cùng cũng đuổi kịp trước khi Du Tử Tu gặp Mặc Liên Thành.

Dừng lại ngay trước cửa trạch viện Mặc gia, lúc hần sắp bước vào cửa, Hải Đường nhanh chóng đem Mặc Ngưng Sơ đặt ngay trước lối đi của hần, ngăn cản hần làm chuyện ngu ngốc.

Nữ tử toàn thân mặc áo lụa trắng mềm mại đứng trong gió, đẹp mê người hơn bất cứ ai, sắc mặt Hải Đường không tốt, nhìn thoáng qua Du Tử Tu, sau đó lại nóng nảy hành lễ một cái rồi bỏ đi.

Du Tử Tu ngây người, lẳng lặng nhìn Mặc Ngưng Sơ một chút, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười “Rất đẹp.”

Mặc Ngưng Sơ xấu hổ giật giật khóe miệng, nàng không muốn nói rằng, kỳ thật đây là tâm lý ganh đua bình thường của nữ nhân, có vài vị cô nương ở biệt viện đều là mỹ nữ khiến người người ghen tỵ, tối nay khẳng định các nàng sẽ trang điểm xinh đẹp, nàng cũng không muốn tại buổi tối này bị khách đẹp hơn chủ, trở thành trò cười cho người khác.

Du Tử Tu hiển nhiên không chú ý tới cách nghĩ loạn thất bát tao* của nàng, tươi cười, nhìn nàng sâu sắc “Tiểu Ngưng Sơ, đừng tiến cung... được không?”

(Loạn thất bát tao: lộn xộn, lung tung.)

Mặc Ngưng Sơ nhìn lại hần, sau đó kiên định lắc đầu.

“Nếu ta nói, ta muốn cưới muội, muội có thể không đi không?”

Tuy là đã nghe Hải Đường nói trước, nhưng đến khi nghe hần nói trực tiếp như vậy, Mặc Ngưng Sơ vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Nàng gắng gượng cười nói “Du Tử Tu, ta phải trở về, ca ca đang đợi ta.”

Nàng muốn chạy trốn, Du Tử Tu liền tiến lên một bước, bắt lấy tay xoay người nàng lại “Ta đang rất là nghiêm túc.”

“Ta cũng rất nghiêm túc.” Nàng quay lưng lại với hần, cô đơn cười “Chúng ta không thể, ta không muốn liên lụy huynh, coi như không có việc phải tiến cung, ta cũng không lấy huynh.”

Trên cổ tay nàng dường như bị tăng thêm một chút lực, trong giọng nói của hần nghe có vẻ đầy bi thương và bất đắc dĩ “.... Tại sao? Bởi vì ba năm trước muội thấy Hải Đường hôn ta? Thấy nàng ở trong phòng ta suốt đêm không đi ra? Chúng ta không có phát sinh bất cứ chuyện gì...”

“Du Tử Tu.” Nàng nhanh chóng lắc đầu “Tại sao huynh còn không hiểu rõ, những chuyện đó đều đã là quá khứ rồi, đã không còn ý nghĩa gì nữa.”

Cho dù không có sự việc đó, ngăn cách giữa bọn họ cũng còn rất nhiều.

Ví dụ như tại sao Hải Đường xuất hiện, tại sao hần lại ở trong rừng đào, tại sao Hải Đường nói toàn bộ đều là do lỗi của Mặc gia, tại sao hần cưới nàng lại là bị nàng hại chết?

Hần chưa từng có suy nghĩ sẽ nói với nàng những chuyện này.

“Huynh nói rất đúng, biết càng nhiều, sống càng mệt mỏi, ta nghĩ chúng ta thật sự không hợp.” Mặc Ngưng Sơ gỡ từng ngón tay hần đang nắm cổ tay nàng, cũng không biết sức mạnh có từ đâu, nàng nhanh chóng tách ra từng ngón, từng ngón tay thon dài kia, lúc có thể tránh thoát gông cùm của hần, hần lại đột nhiên mạnh mẽ bắt lấy nàng một lần nữa.

“Đừng đi... Có được không?” Hần dùng một tay ôm nàng vào trong ngực, cánh tay này lại mạnh mẽ dùng sức đến như thế, như thể muốn đem nàng hòa làm một cùng hần, khiến cho nàng hít thở trở nên khó khăn. “Rồi sẽ có một ngày nàng sẽ rõ tất cả...”

“Nhưng Mặc gia không đợi được ngày đó.” Lông mi Mặc Ngưng Sơ run rẩy, giọng nói khàn khàn “... Xin huynh đừng như vậy.”

Hô hấp thâm trầm của người đó vùi vào mái tóc nàng.

Nhưng hần vẫn không buông nàng ra, cứ cố chấp ôm lấy nàng như vậy, nhiệt độ nóng bỏng kia dường như đốt cháy nàng.

Bỗng nhiên hần nói “Chẳng lẽ trong lòng muội có người khác?”

Trong đầu Mặc Ngưng Sơ kỳ tích xuất hiện gương mặt Lân Xuyên, nàng nhanh chóng xóa đi, lại có chút chột dạ “Không có” Hoặc như muốn bổ sung thêm cái gì để hấn không hiểu lầm, ma xui quỷ khiến nói thêm một câu “Kể cả huynh ta cũng không thích.”

Nhưng Du Tử Tu giống như thở phào nhẹ nhõm, làm như không có nghe đến câu nói phía sau, điều này làm cho Mặc Ngưng Sơ cực kỳ không thích ứng được. Lúc trước, hấn luôn là một người lạnh nhạt, luôn luôn mỉm cười một cách ôn hòa, đối với rất nhiều chuyện đều là thản nhiên không quan tâm, nhưng lúc này, hấn giống như ngày càng trở nên xa lạ.

Hấn nói “Ta sẽ nói với Liên Thành, gả muội cho ta, như vậy bọn họ sẽ không để muội tiến cung.”

Mặc Ngưng Sơ muốn điên rồi “Du Tử Tu, tới cùng là huynh có nghe ta nói gì hay không? Ta không gả cho huynh, chắc chắn không! Ngày mai, ta sẽ hồi kinh, từ này về sau chúng ta không còn liên quan đến nhau nữa.”

Gió thổi, nước chảy.

Mọi nơi an tĩnh đến thần kỳ.

Mặc Ngưng Sơ nhìn nhiệt độ trong mắt hấn dần dần lạnh lại, ánh sáng bên trong từng chút từng chút biến mất.

“Chẳng lẽ, thật ra là do chính muội muốn gả vào hoàng cung? Muội thích hoàng đế bệ hạ cao cao tại thượng?” Biểu tình của Du Tử Tu đột nhiên kỳ quái.

“Huynh có ý gì?” Đột nhiên Mặc Ngưng Sơ cảm thấy hoang đường đến mức không thể cười nổi, vì sao, vì sao ngay cả hồi ức tốt đẹp sau cùng này của nàng hấn cũng muốn phá hoại?

“Chẳng lẽ không đúng?” Hấn hỏi lại, ánh mắt đã hoàn toàn trầm xuống.

Mặc Ngưng Sơ nghiêng răng phun ra 2 chữ “Không đúng.”

Hấn bình tĩnh nhìn nàng, gió thổi qua làm tóc hấn xoay tròn trong không trung, hấn nhìn nàng gần như thể, cơ hồ có thể chạm được cả lông mi của nàng, thật lâu sau, đột nhiên hấn gần từng chữ nói “Nhớ kỹ lời muội nói.”

Tiếng nói của hấn chứa đầy lạnh lẽo chưa từng có, người trước mắt giống như không phải Du Tử Tu, mà là một người khác. Tựa như ba năm trước, khi nàng nhìn thấy hấn đứng ở trên bậc thềm đá, biểu tình hấn lúc đó cũng tràn đầy tối tăm và lạnh lẽo.

Nàng kinh hãi, nhưng hấn đột nhiên lại ôm lấy nàng lần nữa, như là chuyển hóa trở lại, lại vô cùng dịu dàng “Tốt lắm, muội chờ ta, sẽ có một ngày, ai cũng không thể ngăn cản được nữa.”

Mà rất nhiều năm sau, Mặc Ngưng Sơ mới chính thức hiểu được ý nghĩa mà Du Tử Tu nói lúc đó.

Thấy Du Tử Tu rời đi, mặt Hải Đường lại sáng lạn trở lại, lúc đưa Mặc Ngưng Sơ trở về cũng mang đầy ý cười trên môi, phong tình như có như không.

Có thể thành thật mà nói, Mặc Ngưng Sơ rất rất là không muốn phải nhìn thấy gương mặt vui vẻ không một chút ý tứ này một lần nào nữa. Cũng may là, về sau sẽ không cần gặp lại, hiện tại ghé tởm, ghé tởm nhanh trôi qua đi.

Vừa mới trở về phòng, liền thấy Tiểu Mỹ rồi rít xoay quanh, vừa rồi Mặc Liên Thành đến tìm nàng, tìm không thấy người, quả thật nôn nóng muốn nổi bão rồi.

Mặc Ngưng Sơ cười cười, ý bảo Tiểu Mỹ dẫn đường, bây giờ nàng liền qua đó.

Nhưng khi Tiểu Mỹ đi đến cửa, lại quay đầu lại, thần sắc kỳ quái nhìn nàng chằm chằm : Tiểu thư, hôm nay người rất kỳ quái.

“Đâu có đâu.” Mặc Ngưng Sơ lườm nàng một cái, liền vỗ vỗ váy đi ra ngoài.

Nhưng hốc mắt người có chút hồng ửng. Tiểu Mỹ đuổi theo, tiếp tục xem xét nàng.

“Tại vì gió lớn, hạt cát bay vào mắt, ngu ngốc” Mặc Ngưng Sơ làm mắt lé với nàng, sau đó phát hiện ra Nhị ca mình đang giận dữ mắng hạ nhân vô dụng, sắc mặt xanh mét, liền lập tức tươi cười, nhào tới, làm nũng giống như mọi lần bị mắng, ha ha giải thích mình vừa đi vệ sinh.

Mặc Liên Thành nhìn nàng một cái, cũng không nói thêm gì nữa, thấy cách nàng ăn mặc xinh xắn đẹp dễ, khóe miệng cũng dần nở nụ cười.

Bóng đêm phủ xuống khắp nơi, giống như được một tấm màn tối đen bao phủ lấy.

Có vật gì đó như là bị đánh rơi, nhưng rốt cuộc lại không nhặt lại được.

72. Chương 72: Hậu Quả Của Việc Say Rượu (1)

Một đêm kia Mặc Ngưng Sơ đã thành tiêu điểm của mọi người, bởi vì nữ tử chưa gả mà xuất đầu lộ diện thì không tốt lắm, Mặc Ngưng Sơ ngồi một mình ở chỗ của nữ tử, chung quanh có tấm màn che, có lẽ từ miệng gã sai vặt ra ra vào vào đưa đồ ăn tất cả mọi người đều có thể biết, đó là một tiểu mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc.

Được mọi người khen, bọn tỷ tỷ muội muội nói chuyện ăn ý, oanh oanh yến yến đầy ra khiến Mặc Ngưng Sơ giống như chợt thấy được vô số cung phi trong thâm cung đại viện vậy.

Các nàng không phải cũng như thế chứ?

Có lẽ, còn đáng sợ hơn cả thế này.

Nơi đó nhiều lục đục đấu đá hơn, các nữ tử hung ác tàn ngược. . . . Ước chừng là nàng nghe kể chuyện quá nhiều rồi, phỏng đoán lung tung mà thôi.

Nhưng tâm tình của nàng đột nhiên lại trở nên thật không tốt, cạn một ly lại một ly với tỷ muội quen biết, mặc dù rất nhiều mặt mũi đã mơ hồ, cũng đều là lúm đồng tiền như hoa, nàng không phân rõ thiệt giả, nhưng cũng cười với họ, tán gẫu mấy chuyện đầu đầu.

Tối nay nàng tựa như uống thể nào cũng không say, đầu óc nhớ rõ rất nhiều chuyện, uống thể nào cũng không thể bất tỉnh, cho đến khi Tiểu Mỹ tới phục vụ, mới giật mình phát hiện dưới lòng bàn chân nàng đã có mấy bình rượu rỗng.

Nàng vẫn ngồi uống, Tiểu Mỹ muốn đưa tay ngăn lại, lại bị ánh mắt hung ác của nàng trừng trở về.

Bộ dáng sau khi uống nhiều rượu của Mặc Ngưng Sơ chính là như vậy, khi thì thuận theo vô cùng, khi thì hung ác dọa người, lúc nhỏ nàng say rượu xong còn đập bảo bối trong phòng của cha nàng, ai cũng không ngăn được.

Tiểu Mỹ vội vàng hấp tấp báo cáo với Mặc Liên Thành, Mặc Liên Thành cũng chỉ hơi trầm ngâm, nói tới nay cho nàng tùy hứng, để cho tâm tình bị đè nén đã lâu của nàng có thể phát tiết ra ngoài một chút, về sau, cơ hội có thể tùy hứng như vậy sợ rằng càng ngày càng ít, chỉ cần không xảy ra chuyện gì to tát, liền sẽ không để ý đến.

Vì vậy Mặc Ngưng Sơ bị bỏ mặc, càng thêm buông tay ăn uống thả cửa, trên mặt trắng nõn dính vào một tầng hồng nhạt, dù say rượu, nàng vẫn như cũ xinh đẹp một cách đầy ảo diệu.

Tối nay trăng sáng cực kỳ, Mặc gia bị bao phủ trong tiếng người huyên náo, cho đến khi những tiếng nói, tiếng cười và tiếng chúc mừng không dứt bên tai dần dần nhỏ đi, Mặc Ngưng Sơ mới được Tiểu Mỹ đỡ cả đường lão đạo nghiêng ngã trở về phòng. Mặc Liên Thành dặn dò để cho nàng đi nghỉ ngơi sớm, ngày mai nàng không dậy nổi cũng không sao, đã muốn tốt xe ngựa chuẩn bị cho hành trình, vẫn có thể lên đường bình thường. Một đường ngủ đi, cách xa khỏi ly biệt đau thương, có lẽ tốt hơn rất nhiều.

Mặc Ngưng Sơ người đầy mùi rượu, trời mới biết tối nay nàng đã uống hết bao nhiêu bình.

Nước nóng tắm rửa đã sớm chuẩn bị xong, thời điểm Tiểu Mỹ thay nàng cởi quần áo, nàng tuyệt không nghe lời, lung la lung lay nhảy lên nhảy xuống, Tiểu Mỹ thật vất vả mới bắt được nàng, nhưng nàng lại đột

nhiên quay đầu lại, không nhúc nhích nhìn chăm chăm Tiểu Mỹ, mắt to vừa nháy, bỗng chốc liền rơi xuống rất nhiều lệ.

Từng giọt thật to, nện ở trên sàn nhà, giống như là muốn đập vỡ sàn chui xuống đất.

Tiểu Mỹ luống cuống tay chân, vội vàng dùng tay nhỏ bé mập mập lau nước mắt thay nàng, nhưng càng lau càng nhiều, làm sao cũng không ngừng được, nàng đang nóng nẩy, cổ lại đột nhiên bị một kích, hai mắt tối đen, ngã xuống đất ngất đi.

Mặc Ngưng Sơ mất đi trọng tâm dựa vào, nghiêng nghiêng ngã ngã, liền mềm mại té xuống, lại bị một cánh tay chụp tới, rơi vào trong một lồng ngực mềm mại.

Nàng theo bản năng ngẩng đầu, cái miệng nhỏ nhắn mân mê, nước mắt vẫn còn rơi, khóe miệng lại dấy lên nụ cười: “. . . Tiểu Mỹ? Tiểu Mỹ. . . Người gầy đi rồi. . . Hắc hắc, thật biết nghe lời. . . Lần này người nhất định có thể gầy đi! Ta không cần lo lắng người phải vào cung chịu khổ với ta. . .”

Khóe miệng của người trên đỉnh đầu có chút muốn rút gân, thanh âm nhả ra cũng là lạnh bạc: “Ai nói người vào cung phải chịu khổ?”

Một bên khác, có người không nhìn nổi rồi, hẩn khom lưng: “. . . Gia.”

Lân Xuyên khoát khoát tay, Thường Tự lập tức khóc không ra nước mắt, nhìn Tiểu Mỹ xụi lơ thành một bãi trên đất, thở dài một cái, rồi cuộc cau mày khiêng nàng lên, sau đó phóng qua cửa sổ đi ra ngoài.

Giữ lại một phòng tĩnh táo cho hai người bên trong, ngày hôm nay cảm xúc của gia cũng không mấy bình thường, ít chọc mới tốt. . .

Mặc Ngưng Sơ cười cười, cổ họng lại một mực nức nở, nàng quơ quơ, lại muốn từ trong ngực này trốn đi, hôm nay trần nhà thật là gần nha, nàng mới có thể dễ dàng trèo lên phía trên như thế này!

Nhưng cánh tay kia giữ nàng lại thật chặt, nàng giãy dụa không thoát, không vui liền dấy: “Tiểu Mỹ thôi. . . Cả người cũng khi dễ ta. . .”

Sau một khắc, một ngón tay lạnh như băng liền bò lên gương mặt của nàng, quét đi nước mắt lớn chùng hạt đậu: “Không phải ta đã nói với người. . . Không được khóc vì nam nhân khác sao, lại càng đừng chọc giận ta. . . . Hả?”

Mặc Ngưng Sơ mờ mịt, không hiểu tại sao thanh âm Tiểu Mỹ thay đổi trầm thấp đến như vậy, hơn nữa, nàng từ lúc nào đã cao vậy rồi?

“Người bị hẩn ôm, hôm đó còn bị hẩn hôn. . . .” Ngón tay kia vuốt ve khóe môi nàng, thanh âm lãnh lãnh đậm đậm, tựa hồ còn nhàn nhạt u oán, Mặc Ngưng Sơ không có phản ứng tới, trên người chợt lạnh, y phục một chốc đã bị lột hết sạch, tiếp thanh âm kia lại vang lên: “Nên tắm cho người thật sạch, quả đào thôi này.”

“Ào... ào!”

Nước văng lên đầy đất.

Mặc Ngưng Sơ giống như một con cún nhỏ rơi xuống nước, tóc dán ngổn ngang trên người, chuỗi ngọc lập tức thay đổi to lớn vô cùng, khiến đầu nhỏ của nàng càng lộ vẻ nhếch nhác đáng thương.

Hắn dùng nước tưới lên người nàng, dùng vải mềm lau đi hơi rượu khắp người nàng, dùng sức thô lỗ, khiến nàng kêu đau, cái miệng nhỏ nhắn chu ra càng lợi hại hơn, nước mắt lưng tròng, né tránh cái tay duỗi ra trong thùng gỗ to, chưa được bao lâu lại bị bắt trở về “ngược đãi”, nàng không nhịn được, đưa ra hai cánh tay, xoay người ôm lại người đang “thô lỗ” thì hành án với nàng, đáng thương kêu: “Tiểu Mỹ. . . Tiểu Mỹ. . . Ta không tắm. . . Ô ô ô. . . Ta không muốn tắm. . . .”

Cái tay kia rồi cuộc dừng lại.

Bất tri bất giác, nhiệt độ ngón giữa tựa như đã thay đổi nóng bỏng.

. . . . Thậm chí, ngay cả hắn cũng không biết.

Hắn cúi đầu, nhìn nữ nhân ngu ngốc đang cọ xát ướt người hắn này. Ánh mắt dần dần nhu hòa.

Nhưng đột nhiên, Mặc Ngưng Sơ lại đẩy hắn ra, nhúu mày đẹp, vẫy tay dậm chân tức giận nói: “Du Tử Tu! Người tránh ra! Ai muốn chờ người! Tên khốn này ——”

Lời còn chưa dứt, người đã bị một sức lực mạnh mẽ kéo về, một đôi môi mang theo tức giận nặng nề đặt ở trên môi của nàng, nàng không khỏi giãy giụa, nhưng cái ót lại bị giữ chặt, hắn cạy ra môi của nàng, cạy mạnh xông vào phần môi của nàng, thanh âm hàm răng va chạm cơ hồ có thể dùng lỗ tai nghe, Mặc Ngưng Sơ hít khí, cái lưỡi kia lại chọt dò vào sâu hơn, sâu hơn nữa, cơ hồ muốn ngăn trở toàn bộ hô hấp của nàng!

“Người đang kêu tên ai???” Rồi sau đó cảm nàng liền bị một sức lực nặng nề nâng lên, Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc nhìn vào một đôi mắt đen xinh đẹp, nốt ruồi nhạt dưới mắt có vẻ xinh đẹp vô cùng, ngay lúc này đôi mắt xinh đẹp kia nhưng lại đang bị phủ lên một tầng tức giận, hung mãnh đến mức cơ hồ muốn chôn sống cả nàng: “Nhìn rõ ràng, người mà người phải gọi tên bây giờ là ai —— Mặc Ngưng Sơ!”

73. Chương 73: Hậu Quả Của Việc Say Rượu (2)

Mặc Ngưng Sơ bị sợ giật mình.

Ngay trước môi khoảng 2cm là một gương mặt vô cùng xinh đẹp, tóc của hắn đen dài rũ xuống, bởi vì cúi người, hơn một nửa tóc hắn đều rơi vào trong nước, khí nóng mờ mờ, say rượu khiến cho tầm mắt nàng mơ hồ, nhưng vẫn cảm giác được hơi thở bức người kia đang nặng nề phun ở trên mặt của nàng, không hề bỏ sót.

Giọt nước từ tóc nàng rơi xuống, văng lên trên mặt nước làm gợn sóng trong thùng .

Mắt to của nàng run rẩy, đột nhiên sau đó lại bị hôn, sức lực mạnh mẽ đâm tới này nhanh chóng phủ xuống môi nàng, bàn tay kia lại trượt vào trong nước, sau đó nắm hông của nàng, bế nàng ra khỏi thùng nước.

Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy trời đất di chuyển, thân thể đã bị ôm vào trong áo gấm, nụ hôn kia vẫn kéo dài, có một cái tay nâng ót nàng, bức nàng hướng về phía hắn, môi lưỡi không ngừng quấn quýt, mang theo hơi thở nặng nề mà cực nóng, vừa thối lui, lại nhắm vào ngay giữa hàm răng nàng, sau đó vọt vào thật sâu, lại quấn chặt lấy đầu lưỡi của nàng một lần nữa.

Nụ hôn điên cuồng như vậy vẫn kéo dài đến tận trên giường, hắn chọt ném nàng qua, nàng kêu khê một tiếng, hắn đã đè lại, theo tay nhỏ bé của nàng trượt xuống, nắm ngón tay quấn quýt, ngón tay của nàng mảnh khảnh, mềm mại nhẵn nhụi, nhỏ hơn hắn rất nhiều, giống như tuyết không xương.

Nàng giãy giụa, lại bị hắn đè chặt hơn.

đã che giấu

“Hiện tại —— người xem rõ ràng, ta đến tận cùng là ai? ! ! !”

Thanh âm ở đỉnh đầu đã sắp đem màng nhĩ của nàng xuyên thủng, Mặc Ngưng Sơ sợ hãi, cố gắng tập trung tầm mắt, muốn nhìn hắn rõ ràng hơn, nhưng hình dáng kia mới vừa trùng điệp lại tản ra, chưa đợi nàng trả lời nam nhân kia đã lại tức giận, hắn cúi người, thanh âm mang theo tức giận mà âm lãnh trầm giọng nói ở bên tai của nàng: “Lúc ở bên hồ, ta đã nói rồi, đó là một lần cuối cùng ta bỏ qua cho người ——”

Trong thanh âm kia xen lẫn rất nhiều tin tức nguy hiểm, Mặc Ngưng Sơ hốt hoảng đẩy hắn ra, lại không cẩn thận chạm đến thứ gì đó bóng loáng lạnh như băng, hóa ra đó là đầu vai trắng như sứ của hắn, quần áo không biết đã bị cởi ra từ lúc nào, làn da hắn tinh trắng, đường cong tuyệt đẹp, Mặc Ngưng Sơ chọt lùi về như bị phồng tay, lại bị hắn đoạt lấy! Bị hắn giữ chặt bằng một tay, đặt ở đỉnh đầu.

Trong ngưỡng cửa, nàng chỉ cảm thấy hắn dán chặt nàng, mang theo nhiệt độ bất chấp tất cả đốt cháy nàng, rồi sau đó một thứ chĩa vào nàng ——

Nàng cứng đờ.

Mùi rượu ngọt ngào ừng ực áp đỉnh đầu của nàng, giết sạch hết.

Đầu vai của nàng bị cầm, chậm rãi lại hung mãnh tiến vào ——!

Mặc Ngưng Sơ lập tức kịch liệt giằng co, đau đớn khiến cho ý thức tán loạn của nàng trở về lần nữa, sau đó, người phía trên đã tiến vào nơi sâu hơn!

Nàng thiếu chút bị đụng văng ra, mà một khắc kia, trong hai mắt mở to của nàng, hiện ra đôi con người cực nóng, đốt nóng người, da thịt cọ sát nhau trong không khí, Mặc Ngưng Sơ rốt cuộc thấy rõ ánh mắt yêu mị của hắn, cùng với đôi môi mím thật chặt của người đó . . . Đó là Lâm Xuyên. . . Lâm Xuyên!

Gương mặt bị cầm, hắn đang nặng nề thở dốc trên mặt của nàng, sự khít khao của nàng làm cho người ta điên cuồng, thân thể chưa có bất kỳ khúc dạo đầu bị hắn hung hăng giày xéo, nhưng lại đồng thời đau lòng, “Nữ nhân đáng chết, người dám can đảm ở trước mặt của ta, kêu tên của hắn hai lần. . .”

Lần đầu tiên, là ở Cẩm Trúc cư, nàng trúng ảo thuật, vô ý thức kêu tên, là hắn.

Mà bây giờ, hắn đứng ở trước mặt của nàng, nàng uống say rồi, gọi tên, lại vẫn là hắn! !

Đầu óc Mặc Ngưng Sơ hỗn loạn ong ong, hoàn toàn chưa theo kịp tiết tấu của hắn, nàng tự hỏi ở trong hỗn loạn, tại sao Lâm Xuyên xuất hiện, tại sao Lâm Xuyên đè ở trên người của nàng, tại sao cảm thấy, trong thân thể có thêm một thứ gì, hung hăng chất đầy nàng?

Rất nhiều câu tại sao xông tới, vì say rượu nên suy nghĩ và phản ứng càng chậm hơn thường ngày, lộn xộn lung tung nghĩ không ra đầu mối, động tác kịch liệt tiếp theo lại làm cho nàng đau đến sắp hôn mê bất tỉnh.

Nàng như bị đụng vỡ, chỉ cảm thấy thân thể sắp bị đụng hư rồi, giống như một cái tượng gỗ bị lắc tới lắc lui, sắp vỡ nát —— nàng rốt cuộc không nhận được nữa, lên tiếng như con thú nhỏ bị thương: ” Lâm Xuyên. . . Đau. . .”

Động tác nháy mắt dừng lại. .

Hắn cúi đầu nhìn nàng. Long mi xoắn xết đang nhẹ nhàng rung động.

Mặc Ngưng Sơ giãy dụa, nước nỡ ghen ngào lên tiếng: “Lâm Xuyên, đau quá à. . . .”

Hắn quá thô lỗ, mà nàng lại chưa biết mùi đời.

Da thịt bóng loáng đã bị hôn ra từng vết đỏ chói mắt, nàng thật mê người, tròn mắt đen mê loạn mờ mịt đẹp đến động lòng người, mà cánh môi hấp dẫn trơn bóng của nàng hơi khép hơi mở, đang kêu gọi tên của hắn.

Trời mới biết hắn đã nhận bao lâu.

Từ lần đầu tiên đụng vào nàng, nàng đã khiến cho hắn không cách nào chịu được nữa, nhưng hắn lại phải một lần rồi lại một lần nhắc nhở mình, nàng còn chưa phải của hắn. . . Chưa phải. . .

Hắn một mực nhìn nàng, nhìn nàng kiên định cự tuyệt người nam nhân kia, hắn cho là nàng đã bắt đầu để xuống quá khứ, nhưng, nàng lại vì tên đó mà khóc.

Hắn quá tức giận, hận không thể lập tức đoạt lấy nàng, như vậy thì không có ai có thể cướp nàng đi —— mà trên thực tế, hắn đã làm như vậy, lý trí tan rã, chỉ còn lại xúc cảm tuyệt vời, và tiếng than nhẹ quyến rũ của nàng.

Hắn vẫn là đoạt lấy nàng....

...Trước khi nàng yêu hắn.

Nhưng lúc này, hắn không ngại để cho nàng dùng cả đời thương hắn, trước đó, nàng không thể đi đâu cả.

Hắn chậm rãi cúi đầu, hôn nàng.

đã che giấu

Nàng không biết, một khắc kia, hắn cũng sắp điên rồi.

74. Chương 74: Hậu Quả Của Việc Say Rượu (3)

“Bây giờ người đã biết ta là ai? Quả đào thối. . . .” Thanh âm Lâm Xuyên ám ách, cúi người ở bên cổ mềm mại của nàng, mút vào da thịt nàng.

Hô hấp Mặc Ngưng Sơ cứng ngắt, tóc hắt rơi vào giữa mũi nàng, có mùi thơm nhàn nhạt thuộc về hắn.

Bọn họ kề sát lẫn nhau, mồ hôi quần quít, hình dáng đường cong kia vô cùng phù hợp, bao trùm lẫn nhau, tương liên thật chặt.

Tay của nàng bị hắn buông ra, không chỗ để bám, liền bị hắn túm lấy vòng ở trên cổ của hắn, mà như thế, Mặc Ngưng Sơ mới hoảng hốt thấy, một nốt ruồi chu sa nho nhỏ động nhàn ở khúc quanh nơi cánh tay triệt đầu triệt đuôi... biến mất –

Nơi đó chỉ còn lại có một mảnh da thịt bóng loáng, trắng nõn giống như mỗi một tác trên thân thể nàng.

Nhưng nàng lại ngẩn người, sau đó là từ lòng bàn chân giật mình sợ hãi, trong lúc bất chợt, nước mắt chưa khô lại lần lượt trào ra nhiều hơn, dần dần thấm ở Lâm Xuyên trên vai, nóng bỏng vai hắn.

Hắn từ trên mái tóc nàng ngẩng đầu lên, liền thấy khuôn mặt bi ai khóc lóc của Mặc Ngưng Sơ, cái miệng nhỏ nhắn đẹp lại không thành dạng, nhưng thật may là, nàng lần này kêu đúng người rồi: ” Lâm Xuyên. . . . Lâm Xuyên! Cái tên khốn kiếp này! Thủ cung sa. . . . của ta. . . . Ô ô ô ô ô. . . . Người trả thủ cung sa cho ta. . . .”

Lâm Xuyên dở khóc dở cười, càng dở khóc dở cười hơn nữa là ngay lúc này hắn còn đang dừng lại ở trong cơ thể nàng, tình huống như thế không cách nào tiếp tục, nhưng cũng không thể nào dừng lại, như vậy tiến lùi đều khó, cơ hồ khiến hắn mồ hôi mông lại tăng thêm một tầng, ẩn nhẫn ra từng mảnh từng mảnh dấu vết ướt át.

Mặc Ngưng Sơ cũng đã bắt đầu chảy nước mắt, nàng dùng sức vỗ vào đầu vai hắn, miệng bởi vì nức nở run rẩy không ngừng: “Cái tên khốn kiếp này! Khốn kiếp. . . . Ô ô. . . . Làm thế nào. . . . Làm thế nào bây giờ. . . .”

Lâm Xuyên bắt được tay nhỏ bé lộn xộn của nàng, nhìn chăm chăm nàng, thanh âm rất là bất đắc dĩ: ” . . . Quả Đào ngu xuẩn, người ở đây thâm thì cái gì?”

“Ta lập tức muốn, muốn đi vào cái địa phương kia. . . . Người, người, người lại đem vật kia lấy mất rồi. . . . Ô ô. . . .” Nàng khóc không thành tiếng, nghẹn ngào đứt quãng: ” người, ta, ta. . . . Cả nhà chúng ta sẽ phải chết nha. . . . Người ngưng đi thôi! Con sói đuôi dài đáng ghét này! !”

Sói đuôi dài Lâm Xuyên lần này rốt cuộc hiểu rõ nàng đang nói đến cái gì.

Quả Đào này sắp bị đưa vào cung, nhưng thủ cung sa của nàng lại bị người đoạt mất.

Dự đoán ” lão hoàng đế” sẽ dưới cơn nóng giận chém đầu của nàng, thuận tiện chém luôn đầu người nhà nàng.

. Thật là một Quả Đào gốc ghéch...

Lâm Xuyên thở dài một cái, cúi xuống thân mình ôm chặt nàng, đem một giọt một giọt nước mắt của nàng nuốt vào trong bụng: “những thứ kia, đều không cần phải để ý đến.”

“Thế nào không cần phải để ý đến!” Lần này Mặc Ngưng Sơ vẫn còn tỉnh táo hơn phân nửa, toàn bộ đều chuyển thành sức lực để nàng có thể cố chấp quật cường chống chọi, “người chết cũng không phải là người. . . . Ô ô. . . .”

Tiếp tục như vậy, người chết, có thể thật sự là hắn.

“Ta nói không cần phải để ý đến. . . . Liền không cần phải để ý đến.”

đã che giấu

Nàng bị trêu chọc không biết làm sao, từng bộ phận thân thể tựa hồ đã sớm bị hấn động vào quen thuộc. . . . Nàng không biết, thì ra là nàng đã sớm lọt vào cạm bẫy của hấn, một khi bắt đầu, ngay cả một tia phản kháng nàng cũng sinh không dậy nổi.

Mỗi lần lướt đề xuống, thật sâu thăm dò vào trong miệng của nàng, xẹt qua mỗi một tắc, lần lướt dây dưa.

Tựa hồ có một loại cảm giác mê muội, hơi thở mê người mông lung giao nhau, so với dịu dàng trước đây hấn từng thể hiện còn hơn cả gấp trăm lần. Hấn cũng không còn điên cuồng mạnh mẽ đâm tới nữa, con người hấn lúc này đã bị một loại tâm tình khác lấp đầy, mùi vị sạch sẽ lại tinh khiết thuộc về hấn, cứ như một liều thuốc độc đầy tốt đẹp.

Mặc Ngưng Sơ bị hấn cắn lấy trong môi, không biết làm sao.

Có bất an nóng ran từ chỗ sâu trong thân thể hiện lên, nơi bị lấp đầy này nhẹ nhàng run rẩy, khi hấn vuốt ve môi nàng, bụng nàng lại không tự chủ được co lại, vô tình nàng nghe được thanh âm hít không khí của hấn, rồi sau đó toàn thân cũng căng thẳng lên.

Nàng đang rối rắm buồn bực, nhìn đến hấn vẻ mặt thống khổ như thế rất là hả giận, dùng sức lại co lại, co lại nữa, muốn đem hấn từ trong thân thể đẩy ra ngoài – vì vậy, hấn cũng không ấn nhận được nữa, nắm hông của nàng liền bỗng chốc hung hăng liên đâm, hấn cúi đầu, ở bên tai nàng ám ách nói: “nàng không nên trêu chọc ta như vậy. . . .”

“Hả?” Không đợi nàng nghĩ kỹ, # đã che giấu #

Mặc Ngưng Sơ thiếu chút nữa khóc không ra nước mắt, cái này chẳng lẽ chính là tự gây nghiệt liên không thể sống sót trong truyền thuyết ?

Đau đớn khi hấn nghiền áp biến mất, xúc cảm lại ở dưới hấn nghiền áp bốc lên so thường ngày càng kinh sợ hơn, nàng không chịu nổi, ngón tay đâm vào đầu vai hấn, nhưng lại giống như càng kích thích hấn, hô hấp mê ly mà dồn dập, nàng sắp không còn lý trí, sắp theo luật động như vậy điên mất rồi. .

Tóc dài đen nhánh ở trên giường tản ra, dây dưa lẫn nhau.

Mắt đen của hấn vẫn thật chặt đem lấy nàng định tại đáy mắt, thời điểm đưa mắt nhìn nàng, con người này liền hết sức thâm thúy, để cho nàng không khỏi hoảng hốt, không thể làm gì khác hơn là nhắm hai mắt lại đi chịu đựng, không ngừng có tiếng rên rỉ than nhẹ từ trong miệng nàng tràn ra, lại bị hấn hôn lên.

Kích động khó nói nên lời như muốn nhấn chìm cả hai người bọn họ, hấn giống như là muốn đem nàng bao phủ ở trong lửa, giường gỗ chõ đầy ngọn lửa, động tác trên dưới điên cuồng, ngón tay hấn hết sức trêu chọc nàng, tựa hồ muốn cho nàng vì mất khống chế mà trở nên say mê. . . .

Cũng không biết trải qua bao lâu.

Chỉ nhớ mang máng hấn lại đem nàng lật lại, từ phía sau tiến vào, lần sau lại sâu hơn lần trước, giống như muốn đem nàng bức tử ở trong góc .

Nàng bị ép làm đến một hơi cuối cùng, trầm trầm nằm ở trên giường giống như là đang ngủ say.

Hô hấp còn chưa vững vàng.

Thật chặt, nóng bỏng .

“Sơ. . . .”Hấn tự tay đi vòng chặt vòng eo nàng, ở bên tai nàng than nhẹ, hơi thở nóng rực như vậy, cơ hồ muốn đem nàng hòa tan. . . .

Nàng quá mệt mỏi, đầu óc trống rỗng, vì vậy nàng không có nghe được hấn đang khẽ gọi bên tai.

Một tiếng. . . .” Sơ” kia.

75. Chương 75: Khởi Hành 1

Mặc Liên Thành vẫn có chút lo lắng uội muội.

Mặc Ngưng Sơ có tiếng say rượu làm loạn ở bồn gia, luôn luôn xảy ra những chuyện không ngờ tới, chỉ sợ Tiểu Mỹ không can ngăn nổi tiểu nha đầu này. Hắn thu dọn tàn cuộc của tiệc rượu, lại đi thu xếp vài thứ để sớm mai khởi hành, quà tặng của họ hàng gửi cho bồn gia quá nhiều, hắn không còn cách nào khác phải dứt khoát cự tuyệt, chỉ giữ lại thư chúc mừng của mọi người.

Bận rộn suốt cả một đêm, chỉ còn 2 canh giờ nữa là trời đã sáng.

Hắn nghỉ một chút, quyết định đi đến biệt viện của tiểu muội, muốn nhìn xem nha đầu kia có hủy diệt toàn bộ gian phòng như trước kia hay là đang ngoan ngoãn đi ngủ.

Nhớ tới hồi ức ngày trước, bất giác mỉm cười, càng phát hiện ra mình không nhớ xa tiểu muội. Con gái duy nhất của Mặc gia lại cứ như vậy bị gả đi ra ngoài, ngay cả đại thiếu gia của Mặc gia còn chưa cưới vợ, vậy mà muội tử lại bị gả trước ư?

Bóng đêm im ắng, Mặc Liên Thành vừa đi vào biệt viện, lại đột nhiên dừng bước.

Tổ chất nhiều năm ở trên chiến trường khiến hắn nhạy cảm hơn so với người thường, trong bóng tối ở trong vườn nhìn như bình thường kia, hắn lại ngửi thấy mùi không tầm thường, chỉ là một cái sân nho nhỏ lại phân bố dày đặc như vậy, bỗng chốc lại bao phủ một tầng địch ý khiến người ta khó thở.

Thần sắc Mặc Liên Thành hơi run, bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác bất an.

Tại nơi hắn không nhìn tới, có rất nhiều người núp ở đó. Hơi thở của những người này ẩn giấu cực kỳ tốt. Tất cả đều nín thở ngưng thần, thậm chí hắn có thể cảm thụ được một chút sát ý – những người này, chỉ có những tử sĩ được huấn luyện đặc biệt mới có khí tức như vậy, nhưng vì sao, những người này lại xuất hiện trong biệt viện của tiểu muội.

Hắn hơi nhếch môi, rồi sau đó cực kỳ tự nhiên đi về phía trước.

Chỉ là mỗi bước đi, trong không khí càng hạ xuống một tia khẩn trương, tựa như mũi tên đã lên cung chĩa về phía trước một chút, đều tựa như cung kia đã kéo, bọn họ ẩn núp rất tốt, thậm chí Mặc Liên Thành cũng không chắc có thể tìm được toàn bộ bọn họ. Dây cung kéo căng của bọn họ như đang chờ đợi, cho đến khi hắn chạm đến ranh giới cuối cùng, sẽ hợp nhau tấn công, không chết hắn sẽ không bỏ qua.

Mặc Liên Thành rũ mắt xuống, nện từng bước không ngừng đi đến cửa phòng Mặc Ngưng Sơ –

Bọn họ không có công kích.

Lúc tay hắn kéo cửa phòng, đột nhiên mấy luồng hàn quang hiện lên. Dây cung giường căng cuối cùng cũng “bốp” một cái, sát khí như mưa hạ xuống công kích dày đặc. Mặc Liên Thành lập tức lui về sau vài bước, bàn tay đã phủ lên eo lấy đoản kiếm, quay vòng đỡ mấy mũi ám khí bay về phía mình. Mà vị trí hắn vừa đứng vài giây trước đó giờ đây đã dày đặc ám khí như một con nhím xù gai.

Công kích kia trong chớp mắt đã ngừng lại, có lẽ vì hắn hiện đang cách cửa phòng một thước, bọn họ lại một lần nữa ẩn nấp, không hành động nữa.

Sắc mặt Mặc Liên Thành rất cuộc nặng nề, dường như hắn có thể xác định tiểu muội xảy ra chuyện trong phòng. Mà những người này không muốn giết hắn, chỉ là ngăn cản hắn đến gần cửa phòng. Hắn nhếch môi thâm sâu, một khắc sau đó liền phi thân lên, nhắm về phía cửa phòng.

“Xin người dừng tay.”

Đột nhiên, một bóng dáng chắn phía trước.

Thanh y trường kiếm, xuất hiện chỉ có một người, hắn đỡ lấy công kích của Mặc Liên Thành, buộc cho Mặc Liên Thành một lần nữa phải lui về phía sau mấy bước, lại xoay mình đứng bảo vệ ngay trước cửa phòng, tra kiếm vào vỏ, nam tử đứng lại, sau đó hắn cúi đầu “Gặp qua Mặc Tướng quân.”

Cung kính nhưng không e sợ, khẩu khí xưng hô như vậy khiến Mặc Liên Thành sửng sốt, lúc nhìn về phía người vừa đến, trong mắt hắn đầy vẻ chấn kinh “Thường đại nhân.”

Người này là thị vệ thân cận của bộ hạ, Thường Tự. Hắn từng gặp qua một lần, là lúc bộ hạ đến biên quan tuần tra bình tình.

Nhưng hắn làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Tất cả kinh ngạc và khó hiểu lại ngay sau đó liền được giải đáp, từ trong phòng chậm rãi truyền đến một tiếng nói trầm thấp lại trong trẻo như tiếng đàn “Để cho hắn vào đây...”

Thong thả mà đầy mạnh mẽ, triền miên mà xa xăm, tốc độ chậm, lại mơ hồ lộ ra tôn quý và uy nghiêm.

Mặc Liên Thành không dám tin vào lỗ tai mình, nhưng ngay sau đó, Thường Tự đã lĩnh mệnh, mở cửa ra, làm một động tác “thỉnh” với hắn.

Hắn kinh ngạc, bước đi có chút không thể khống chế từ từ đi đến phía trước hai bước, sau đó mới lấy lại tinh thần vọt nhanh vào.

Trong phòng, bên mép giường, một nam nhân đang ngồi.

Ngay lúc này, y đang hơi nghiêng mặt, ánh mắt hạ xuống trên người nữ tử đã ngủ say, nền đỏ lay động, chiếu sáng ngũ quan tuấn mỹ thanh nhã của y, như lối vẽ tỉ mỉ của một danh họa, khí chất nổi bật, toát lên vẻ cao quý uy nghiêm.

Mặc Liên Thành quỳ mạnh xuống, đang muốn hành lễ, đã thấy một trận gió do tay áo phất qua, nâng đầu gối hắn sắp rơi xuống, hắn ngẩng đầu, trong mắt nhìn thấy khóe môi nam tử đang cười mỉm, y nhẹ giọng nói “Người sẽ làm ồn nàng.”

Làm ồn nàng... Trong gian phòng đó, trừ mình ra, thì chỉ có nữ tử đang ngủ say trên giường, nhưng người kia đúng là muội muội của hắn Mặc Ngưng Sơ !!

Mặc Liên Thành ngơ ngẩn, phản ứng không theo kịp, người trước mặt ánh mắt dịu dàng, cùng với nam nhân đứng ở ban công lầu trúc nghiêm bình quả thật cách xa vạn dặm. Hoặc là, để vương uy nghiêm trên đại điện, một ánh mắt cũng có thể khiến người ta phát run – quả thực là nam viên bắc trệch.

“... Nếu các người đã muốn khởi hành vào ngày mai.” Ngón tay của nam tử tuấn mỹ kia vuốt qua đôi má Mặc Ngưng Sơ, dừng ở trên môi nàng, nhưng lại nói với Mặc Liên Thành “Vậy thì đừng để cho trầm đợi quá lâu.”

Hắn nhếch môi thành một đường cong duyên dáng, lấy một cái hộp nhỏ từ trong tay áo ra, đặt trong tay Mặc Ngưng Sơ.

Phất tay áo đứng lên, tay áo vuốt nhẹ qua tóc Mặc Ngưng Sơ, mang theo một cơn gió mát đi ra khỏi phòng.

Mặc Liên Thành vội vàng đuổi theo, quỳ mạnh xuống sau lưng nam tử “Bệ hạ, vì sao người đến đây?”

Ánh trăng khiến cho thân hình của Lâm Xuyên càng thêm như có như không, hắn xoay người lại, ánh mắt như bóng đêm âm u “Ái phi mang theo trầm bỗ trốn, chỉ cảm thấy thú vị, cho nên tiện đường đưa nàng đến đây.”

Mặc Liên Thành sửng sốt, bỗng nhiên toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Hắn một mực suy đoán người đưa tiểu muội tới là ai, lúc này chân tướng đã rõ ràng, quả thực thiếu chút nữa đã gây đại họa...

Bỗng nhiên đập đầu nói “Vi thần đáng chết, tiểu muội bướng bỉnh, quần thúc không nghiêm, chọc giận mặt rồng, mong bệ hạ tha thứ tiểu muội tuổi nhỏ không hiểu chuyện, đem trách phạt xuống người vi thần. Vi thần cam nguyện chịu phạt.”

“Ai nói trầm nổi giận? Đêm nay người có nhìn thấy gì, gặp được ai... cũng không cho phép nói cho nàng biết...” Giọng nói của Lâm Xuyên mơ hồ như có như không chứa đựng một nụ cười thần nhiên, Mặc Liên Thành hoài nghi mình có nghe lầm hay không, nhưng lúc hắn ngẩng đầu lên, người trước mặt đã biến mất, cảm giác ép bức nấp ở những chỗ tối kia, đồng loạt không còn.

Chỉ còn lại gió mát...

76. Chương 76: Khởi Hành 2

Mặc Ngưng Sơ ở trong xe ngựa đang lay động di chuyển mà tỉnh lại, bởi vì say rượu, sắc mặt nàng xanh mét, vô cùng không thoải mái núp trong chăn, toàn thân đau nhức.

Tiểu Mỹ ở bên cạnh nhìn thấy nàng đã tỉnh, lập tức lấy một chén cháo trắng vẫn còn nóng trong hộp đựng thức ăn ra, còn có một bình nhỏ đựng canh giải rượu để nàng dùng sau khi ăn xong.

Mặc Ngưng Sơ còn chưa tỉnh hoàn toàn, xoa xoa cái đầu đang đau nhức, mờ mịt không rõ đông tây nam bắc thì thào “Đây là đâu?”

Tiểu Mỹ bắt đắc dĩ thở dài, tóm lấy chăn đắp cho nàng, khoa chân múa tay “Xe ngựa” sau đó liền bưng cháo trắng đút cho nàng từng muỗng, Mặc Ngưng Sơ ngoan ngoãn ăn từng chút, cho đến khi đã no, ý thức cũng dần dần tỉnh táo, toàn bộ chuyện xảy ra đêm qua đều hiện rõ trở lại...

“A !! !”

Một tiếng thét chói tai vang lên, màn hình xe ngựa đột nhiên bị xóc lên, gương mặt Mặc Liên Thành lúc xanh lúc trắng lo lắng nhìn “Tiểu Sơ, làm sao vậy?”

Hình ảnh đầu tiên chiếu vào mắt là, mặt Tiểu Mỹ bị dính đầy cháo.

Sắc mặt Mặc Ngưng Sơ lúc xanh lúc trắng, thấy ca ca của mình, lại càng chui rúc vào trong chăn nhiều hơn, che giấu toàn bộ dấu hôn ở cổ, ở cánh tay “Không, không có gì.”

Xe ngựa đã dừng lại, trước đó đã chạy hơn nửa ngày, chỉ là Mặc Ngưng Sơ ngủ quá lâu, hoàn toàn không biết. Tiểu Mỹ xuống xe đi đến suối nhỏ trong rừng rửa sạch cháo trên người, Mặc Liên Thành ngồi ở bên giường, nhìn Mặc Ngưng Sơ uống sạch canh giải rượu.

“Nếu ngày đêm lên đường, thì 5 ngày nữa là có thể đến kinh thành.” Mặc Liên Thành vuốt tóc nàng, thần sắc phức tạp “Huynh sẽ mau chóng đưa muội trở về.”

“Gấp như vậy?” Mặc Ngưng Sơ còn tưởng rằng có thể trốn được 10 ngày nữa tháng, 5 ngày? Cái đó quả thật chính là tốc độ phi mao thổi*... Nghe nói như vậy, gương mặt nhỏ bỗng nhiên suy sụp, bĩu môi không nói lời nào. (Phi mao thổi: chạy nhanh, nhanh chân.)

Chuyện đêm qua nàng còn chưa hiểu rõ, Lân Xuyên sau khi ăn nàng sạch sành sanh liền bỏ đi làm cho nàng cực kỳ khó chịu, nhưng mà trước mặt ca ca lại không thể biểu hiện ra, đành phải rụt đầu nói “Không thể du ngoạn hai ngày sao?”

“Không thể.” Mặc Liên Thành phủ quyết cực kỳ nhanh chóng.

Hắn đã không dám tưởng tượng, nếu còn kéo dài, còn có thể gặp phải chuyện gì, lời hoàng thượng nói vẫn còn vang bên tai hắn, cho tới bây giờ hắn cũng không tin tưởng nam nhân cao cao tại thượng kia là một người nhân từ, nếu không, tuổi trẻ như vậy làm sao ngồi yên trên ngai vị đó.

Mà người đó lại xuất hiện ở Hoa Điền Bắc, chỉ sợ không phải đơn giản là đưa Tiểu Sơ đến.

Hắn lắc đầu, nhìn Mặc Ngưng Sơ “Tiểu Sơ, tất cả mọi người rất nhớ muội, đường xá gian khổ, muội nên nghỉ ngơi cho tốt...” Hắn muốn nói gì đó lại thôi, bắt đắc dĩ thở dài, xoa xoa đầu của nàng, liền xoay người ngồi ở càng xe ngựa.

Mặc Ngưng Sơ rối rắm, Nhị ca lúc này như thế nào lại cũng là một bộ dáng không bình thường giống nàng?

Nhưng vào lúc này nàng không rảnh để quan tâm đến việc đó, nàng thật cẩn thận vươn cánh tay mình ra, thủ cung sa ở khuỷu tay quả nhiên không thấy nữa. Mà thay vào đó là mấy cái ấn ký màu đỏ đậm nhạt. Nàng đương nhiên biết cái đó là cái gì, xương cốt toàn thân đều như bị nghiền áp qua, hạ thân ẩn ẩn đau đốn, trong đầu tốc hành có từng trận âm ỉm.

Mặc Ngưng Sơ muốn khóc, tại sao tại thời khắc mấu chốt này lại bị mất viên thủ cung sa đáng yêu mỹ lệ chứ?

Chi tiết đêm qua lại bắt đầu hiện lên trong đầu nàng, những hình ảnh làm cho người ta cảm thấy thẹn đến mức nổ tung kia lũ lượt kéo về, nàng quần chặt chần, không khỏi run lấy bầy.

Tiểu Mỹ rửa sạch cháo, lại thay đổi một bộ y phục sạch sẽ khác liền chui về xe ngựa, Mặc Liên Thành không muốn ngừng lại một khắc nào nữa, lập tức vung roi, cưỡi chiến mã Tuyết Cơ oai phong hùng dũng đi đầu.

‘Tiểu thư, đây là thứ hôm qua người vẫn nắm ở trong tay, là ai đưa cho người sao?’ Tiểu Mỹ chuyển một cái hộp nhỏ nhỏ dùng ngọc thạch chế tác, trên mặt còn khắc hình long phượng, trông rất sống động. Nàng xoay xoay, lại rầu rĩ chỉ vào khắp ngó ngách khoa chân múa tay : Woa... Nơi này còn có một chữ nè... Lân? Là Lân công tử?’

Tinh thần Mặc Ngưng Sơ bỗng nhiên rung lên, đoạt lấy cái hộp nhỏ nhỏ kia, lại ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tiểu Mỹ “Ca ca có thấy cái này không?”

Tiểu Mỹ lắc đầu.

“Không thấy thì tốt.” Mặc Ngưng Sơ thở dài nhẹ nhõm, sau đó quay lưng che lại, ở nơi Tiểu Mỹ không nhìn thấy được mở ra cái hộp nhỏ kia – Mà bởi vì quay lưng che lại nên cũng không thấy Tiểu Mỹ đang giơ tay giải thích: Tiểu Mỹ lắc đầu, ý muốn bày tỏ là “không biết”. Nàng và Mặc Ngưng Sơ đều tỉnh lại ở trong xe ngựa như nhau, gáy đau muốn chết, kí ức nàng chỉ dừng lại ở việc hầu hạ Mặc Ngưng Sơ tắm rửa thay quần áo, bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy rất kì quặc, mà lúc tỉnh lại, đã thấy cái hộp này xuất hiện trong tay Mặc Ngưng Sơ rồi, nàng là sợ tiểu thư nghỉ ngơi không tốt, nên mới gỡ ra để một bên.

Về phần Mặc Liên Thành có từng nhìn thấy hay không, tiểu thư nhất định là do thiếu gia bế lên xe ngựa, mà thiếu gia lại quan tâm đến tiểu thư như vậy, nhất định sẽ không bỏ qua sự tồn tại của cái hộp này. Tiểu Mỹ đoán rằng, nhị thiếu gia chắc chắn là thấy được.

Nhưng hiển nhiên Mặc Ngưng Sơ không nhìn thấy, nàng hiện đang bận rộn núp ở một góc, tập trung cao độ vào cái hộp, và điều khiến cho nàng kinh ngạc chính là bên trong hộp toàn bộ đều là chu sa đồ tươi xinh đẹp.

Trong nháy mắt nàng liền hiểu được... Nam nhân chết tiết kia, thế nhưng có ý muốn nàng làm giả.

Chẳng lẽ đây chính là phương pháp hấn nói “không cần để ý”? Mặc Ngưng Sơ rút cây trâm trên đầu ra, dùng trâm tiêm dính một cái, sau đó duỗi khuỷu tay ra, chấm vào, vì thế, thủ cung sa của nàng liền trở lại, nàng lấy tay lau đi – thủ cung sa của nàng lại biến mất.

A a a a a... Chẳng lẽ không có chất liệu không bị nước xà bông làm trôi đi sao?

Mặc Ngưng Sơ buồn bực đến muốn đánh nhau, nhưng đằng sau còn có Tiểu Mỹ nhìn chăm chăm, sợ là nàng sẽ cho rằng chủ tử mình đang phát ra tật xấu gì, nàng vẫn cố gắng nhịn xuống, lại thử lần nữa, đánh giá chỉ cần không dính nước, thì sẽ không bị mất đi.

Bánh xe ngựa quay cực nhanh, trông thành cực kỳ.

Toàn thân Mặc Ngưng Sơ không thoải mái, đành phải quay về cuốn chần.

Nhưng vừa nhắm mắt lại, lại nhớ tới gương mặt mê hoặc người khác của Lân Xuyên.

Rượu thật là không phải thứ tốt.

Mặc Ngưng Sơ xoa xoa cái eo đau nhức, dường như mỗi chỗ trên thân đều bị hấn hung hăng chà đạp, cho dù bây giờ chính mình chạm vào, cũng sẽ giật mình run rẩy, giống như bị lửa thiêu.

Nàng vùi gò má nóng vào trong chần, y như một con rùa rút đầu.

Đáy lòng nàng rên rỉ, gào khóc khốn khổ trong chốc lát, liền nằm sấp xuống. Cơn buồn ngủ liền đánh úp nàng, trong hoảng hốt, nàng nghe được giống như hấn kêu tên của nàng, nhưng dường như hấn vẫn kêu nàng là quả đào ngọt... Chẳng lẽ, là ảo giác sao?

77. Chương 77: Thánh Chỉ 1

Kinh thành cách Hoa Điền Bắc hơn một ngàn dặm đường, đi đường bộ nhanh hơn đi đường thủy, nhưng lại không dễ đi bằng đường thủy, trèo đèo lội suối, lại còn đi qua mấy đỉnh núi xốc nảy. Trên đường, Mặc Ngưng Sơ bị tốc độ cưỡi ngựa của Mặc Liên Thành xốc nảy gần chết, rừng hoang núi sâu, cũng không có cơ hội dừng lại nấu đồ ăn, chỉ có thể ăn trái cây rừng, uống nước suối. Cuối cùng lúc rạng đông đã đến được kinh thành, Mặc Ngưng Sơ còn cho rằng mình đã đến thiên quốc.

Người của Mặc gia từ sớm đã chờ ở ngoài thành, chuẩn bị cỗ kiệu đến đón, đại thiếu gia Mặc gia là Mặc Chuẩn Du ti chức Thái Phó, kiêm chủ bộ của Thường Lục Viện chọn lựa khoa cử, hiện giờ chính là giữa kỳ thi khoa cử, hẳn không thể phân thân được, vì thế chỉ có Tam thiếu gia Mặc Lưu Vân trông mong ngóng chờ, đã lâu không gặp muối muối, tốt cùng nhớ nhung, thấy Mặc Liên Thành điều khiển xe ngựa chạy tới, trong lòng vui mừng, lại chỉ thấy từ trên xe ngựa một tiểu cô nương bước xuống, sắc mặt tái mét giống quỷ, pháp phối lắc lư, gầy yếu rơi xuống.

Vì thế, Mặc Ngưng Sơ bị Tam ca quỷ khóc sói gào trên đường bắt trở về đại viện Mặc gia, cỗ kiệu mềm mại tuy tốt hơn xe ngựa, nhưng cũng lại bị xốc nảy, từ hôm qua nàng đã ăn không nổi thứ gì, lại bị 2 lần xốc nảy như vậy, rốt cuộc hai mắt trợn ngược, bị thảm ngất đi.

.....

Sau khi trở về, Mặc Ngưng Sơ liền phát sốt, sắc mặt trắng xanh chỉ có đôi má nho nhỏ vì bệnh mà đỏ ửng, ngã xuống giường đáng thương, bộ dạng tiêu tụy mảnh mai, dường như cả hít thở cũng khó khăn.

Vì thế nhị thiếu Mặc gia Mặc Liên Thành bị tập thể trên dưới Mặc gia khinh bỉ, nhưng hẳn chỉ mím chặt môi không phản bác, sắc mặt âm trầm, mới vừa về đại viện, liền gấp rút đến thư phòng phụ thân, cửa đóng chặt, không gian áp lực.

Mà sau khi Mặc Liên Thành bước ra khỏi thư phòng, Mặc phụ Mặc Huyền cũng có vẻ mặt áp lực, thêm bệnh tình của Mặc Ngưng Sơ, tất cả vui sướng của đại viện Mặc gia liền trở thành mây đen dày đặc sầm chớp liên miên, mọi thứ đều phải thật cẩn thận.

Đại phu đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, dày vò hơn mười loại dược, nhưng hiệu quả lại chậm chạp, Mặc Ngưng Sơ vẫn chưa hồi phục. Chủ mẫu Mặc gia Vân Cẩm phu nhân khóc suốt suốt, mỗi ngày khóc lóc bị thương vì con gái mệnh khổ, lúc trước đưa Mặc Ngưng Sơ đi Lê Thành, bà đã phản đối kịch liệt, bây giờ không dễ gì mới quay về, lại bị bệnh không dậy nổi.

Mặc Ngưng Sơ kỳ thật rất muốn nói, chỉ là bị vất vả quá độ trên đường, lại còn bị “chà đạp” trong một đêm say rượu, nàng chỉ bị cảm mạo dẫn đến nhiễm trùng phổi, cảm mạo thông thường dùng thuốc có thể hạ sốt, nhưng nàng quá mệt mỏi, mệt đến không có sức mở miệng. Mà ngoại trừ Tiểu Mỹ, người của Mặc gia cũng thay phiên canh giữ 12 canh giờ, nàng không có cách nào lên trao đổi với Tiểu Mỹ, người bên ngoài nhìn nàng là một người không học vấn không nghề nghiệp, lại còn ham chơi, đột nhiên trở nên thông minh vô cùng, chỉ sợ dọa bọn họ.

Có thể nàng thật là sắp chết rồi, thủ cung sa không có, cái người hủy đi thủ cung sa cũng không thấy.

Lân Xuyên, người đứng là một tên hồn đản không hơn không kém.

Mặc Ngưng Sơ hỗn loạn mắng hấn triệt để, lại không chịu được nên mê man đi. Mấy ngày ngã bệnh hoài không hết, đột nhiên nửa đêm tỉnh lại, toàn thân đều là mồ hôi, bên giường, có ba người đang ngủ gục, một người là Tiểu Mỹ, hai người khác là do mẫu thân phái tới hầu hạ. Bọn họ luôn luôn lo lắng Tiểu Mỹ bị cảm điếc, không thể chăm sóc chu toàn, có lẽ ai cũng không biết được, những năm tháng kia, Tiểu Mỹ đối với nàng là một nhân vật quan trọng biết bao nhiêu.

Cánh môi nàng tím tái khô nứt mím cười, chậm rãi ngồi xuống, dùng tay sờ sờ tóc Tiểu Mỹ, lại đem thăm lông Tiểu Mỹ làm rớt đắp lại.

Mà Mặc Ngưng Sơ cũng phát hiện, viên chu sa trên cánh tay mình cũng rơi xuống, muốn đi tìm cái hộp ngọc kia chấm lại một lần nữa, nhớ tới lúc trở về nàng bỏ hộp ngọc vào trong bao, Tiểu Mỹ luôn cất hà bao

của nàng vào ngăn thứ 3 tủ quần áo, nàng ngẩng đầu nhìn ra xa, đột nhiên phát hiện cái tủ gỗ kia cách nàng rất xa.

.... Tại sao phòng của nàng lại biến thành lớn như vậy?

Mặc Ngưng Sơ rối rắm, hơi thở cũng dịu đi, tóm lấy quần áo bên cạnh phủ lên mình, bước xuống đất, vòng qua những người gia nhân đang ngủ, nhẹ nhàng giống như âm hồn.

Ánh sáng nhạt trong phòng chiếu lên gương mặt trắng bệch của nàng, thái dương còn đọng một lớp mồ hôi mỏng. Bởi vì suy yếu nên toàn thân nàng đều không có sức, cố gắng chống đỡ đến ngăn tủ phía trước, quả nhiên nhìn vào bên trong liền thấy cái hộp nhỏ kia, màu xanh ngọc sáng loáng, nhiệt độ lạnh lẽo, giống như ngón tay của Lâm Xuyên, luôn luôn không có nhiệt độ gì.

Mặc Ngưng Sơ mỉm cười, lại phát hiện tất cả chỉ là ký ức thôi, họ tính toán chạy đến Hoa Điền Bắc, lại ngoài dự đoán trêu chọc một nam nhân, rồi sau đó nam nhân kia cũng như mây khói thoáng qua, đến nhanh, cũng đi nhanh.

Gặp được hắn có thể xem là một chuyện tình mỹ lệ, ít nhất hắn cho nàng dũng khí buông xuống Du Tử Tu, chỉ như buông một tảng đá ra, rồi lại giống như mang một tảng đá khác đập vào chân mình, Lâm Xuyên là tảng đá lớn đập vào chân, nhưng sau khi hắn đập nát chân nàng lại liền rời khỏi cuộc sống của nàng, có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại.

Cũng không biết hắn có phát hiện nàng đã rời khỏi Hoa Điền Bắc không? Đã đi đến để đô cách trở xa xôi?

Cũng không biết hắn có tìm nàng hay không?

Mặc Ngưng Sơ thở dài, cái này giống như tình một đêm của hoa quỳnh trong tưởng tượng của nàng yên lặng hơn rất nhiều. Không khí trong phòng khiến nàng cảm thấy phiền muộn, lung la lung lay bước đến cạnh cửa, cầm chặt chiếc hộp nhỏ bước ra cửa phòng, ngón tay nàng tái mét, hơi thở lạnh lạnh, nhìn xuống nhẹ ho khan. Đêm nay sáng hơn mọi khi, bầu trời ngân hà đầy sao giống như đan một tấm màn cho đến khuya.

Nàng ngơ ngác nhìn trời, như một con rùa chậm chạp di chuyển đến phía trước.

Cho dù nàng muốn chạy đi, tại đêm khuya yên tĩnh này cũng không có bất cứ ai quấy rối. Bất tri bất giác, lại đi đến thư phòng phụ thân, nơi đó đèn đuốc sáng trưng, tương phản với bốn phía cô tịch.

“Chỉ sợ hoàng thượng đã phát hiện ra sự tồn tại của Du Tử Tu... Phụ thân, Xuyên Hạ thịnh thế đã bắt đầu phồn vinh chân chính, chúng ta thật sự vẫn còn tuân thủ cái ước định kia sao?” Dừng một chút, nam tử thở dài “Huống hồ, bây giờ Tiểu Sơ cũng bị đưa vào cung, thật sự không có vấn đề sao?”

Mặc Ngưng Sơ thất thần, tiếng nói đó đúng là của Nhị ca Mặc Liên Thành.

78. Chương 78: Thánh Chỉ (2)

“Hoàng thượng rời triều cả tháng, chỉ sợ đã sớm phát hiện, giấy gói không nổi lửa, chung quy một ngày nào đó cũng sẽ bị phát hiện, Mặc gia chỉ cần làm xong bổn phận là được.” Tiếp theo chính là thanh âm già nua của Mặc Huyền: “Về phần tiểu Sơ, nữ tử Mặc gia nhất định phải hầu hạ bên Đế Vương, ta cũng không cảm thấy không ổn.”

“Nhưng. . .”

“Thành nhi, ta biết ngươi thương tiểu muội muội. Bình thường tính tình nàng thờ ơ lười biếng, ta đưa nàng đến Lê thành cũng là vì tôi luyện tâm trí, để cho nàng có thể độc lập, hiện tại nàng đã cập kê, không còn là đứa bé, gả cho người ta, thì phải xem phu là lớn nhất, nói dối tông đường, khai chi tán diệp cho hoàng gia, đây mới là chuyện người Mặc gia phải làm.”

Mặc Ngưng Sơ kinh hãi.

Nàng quả thật không cách nào tưởng tượng hình dạng một lão nam nhân bĩ ỉu nhào về phía nàng. . . . Khai chi tán diệp... ngũ mã phanh thây nàng còn tốt hơn.

“Phụ thân, nhưng bởi vì tiểu muội thờ ơ lười biếng, thâm cung tường viện chúng ta không thể giúp được nàng, người bên trong đều có tâm cơ, tiểu muội ngây thơ tinh khiết, sợ rằng không địch lại, sẽ bị khi dễ. . .”

“Dễ dàng bị người đánh bại như thế, làm sao có thể là nữ nhi của Mặc Huyền ta?” Nghiêm phụ kiêu nữ, từ sự kiêu ngạo về ba huynh đệ, ông cảm thấy tiểu nữ nhi Mặc Ngưng Sơ sẽ không thể kém cạnh.

Vì vậy khiến Mặc Liên Thành trầm mặc.

Bên ngoài gió lớn, lỗ tai của hắn cực kỳ bén nhạy, chỉ cảm thấy ngoài cửa sổ tựa hồ có thanh âm y phục bị thổi lật, hắn đứng dậy kéo cửa sổ ra một khe hở, ánh mắt ngấm nhìn bốn phía, bóng đêm vắng vẻ, cũng không có gì khả nghi.

Thanh âm Mặc Huyền vang lên ở phía sau: “Đêm đã trễ, ngày mai ta còn cần vào triều, con cũng phải sớm trở về biên cương, bảo vệ quốc gia, nơi đó mới là chỗ của con.”

Nền đỏ trong cửa sổ bị gió từ khe hở thổi vào vụt sáng vụt tắt, Mặc Liên Thành gật đầu.

Mà Mặc Ngưng Sơ mới vừa bị gió thổi ngã xuống đất, đúng lúc được núi giả che lại không bị ai phát hiện đang xoa cái mông té bị thương, ngồi dậy, thân thể nàng bây giờ gió thổi cũng gục, thân thể yếu đuối như vậy làm cho nàng cảm thấy rối rắm.

Phụ thân và nhị ca chắc đã nói chuyện xong rồi, nàng đang chuẩn bị lặng lẽ trở về, thanh âm trầm thấp lại vang lên một lần nữa của phụ thân chột nổ tung trong óc nàng, khiến nàng thật lâu không cách nào hồi hồn: “Về Du Tử Tu, dưới tình huống bất đắc dĩ, tánh mạng của hắn. . . chỉ có thể đưa hai tay dâng lên.”

Gió tựa hồ càng thổi càng lớn, Mặc Ngưng Sơ mơ hồ hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

. Đều là lỗi của Mặc gia các người!

. Người có biết tại sao Du đại ca ưu tú như vậy lại phải bị vùi lấp ở trong rừng đào này không?

. Người có biết, người đã mang đến cho hắn bao nhiêu phiền toái hay không? Lấy người? ! Lấy người để cho hắn chờ bị người hại chết à! !

Những lời đó không ngừng vang lên ở bên tai, tay chân nàng lạnh như băng, núp ở sau núi giả, giống như cứng lại.

Ngày hôm sau, bệnh của Mặc Ngưng Sơ tái phát, nằm ở trên giường cơ hồ hôn mê bất tỉnh, đại phu đến xem, cũng chỉ nói là ban đêm bị lạnh mới có thể khiến bệnh tình ác hóa, nhưng buổi tối mấy gã sai vặt đều trăm miệng một lời nói tiểu thư căn bản không có ra cửa, bên trong phòng ấm áp, cửa sổ cũng đóng chặt, không thể nào bị gió thổi lạnh.

Trừ Tiểu Mỹ, khi nhìn thấy Mặc Ngưng Sơ nắm chặt cái hộp ngọc trong tay, liền dần dần sáng tỏ. Hộp ngọc được nàng tự tay bỏ vào trong ngăn kéo, trừ Mặc Ngưng Sơ tự đi lấy, không thể nào đến trong tay của nàng. Tiểu thư nhất định là tự chạy ra ngoài, cho nên mới sốt cao hơn.

Nàng cũng nóng nảy, nhưng cổ tình lúc này, có người muốn tới cửa bói móc.

Thiên kim của Hộ bộ thượng thư Phong gia - Phong Nhược Lan cùng một đội ngũ hào hoa om sòm một đường đi tới, lấy nguyên do “thăm bệnh” đến thăm Mặc Ngưng Sơ, nhưng lại có dụng ý khác, ai cũng biết nàng để ý chính là nhị thiếu Mặc gia uy phong lẫm liệt.

Mặc gia tông cộng có ba huynh đệ, đại thiếu Mặc gia Mặc Chuẩn Du là ứng cử viên yêu thích của hoàng muội bệ hạ, ai dám đi tranh? Mà tam công tử Mặc Lưu Vân lại phong lưu thành tánh, trêu hoa ghẹo nguyệt. Chỉ còn dư lại một nhân tài là nhị công tử, tuổi còn trẻ, đã là chiến tướng đặc ý nhất của Hộ Quốc đại tướng quân, ngọc thụ lâm phong, không biết mê chết bao nhiêu thiếu nữ tuổi trẻ khi hộ tông tân hoàng lên đại điển đăng cơ ngày đó. Chỉ là nhị thiếu hàng năm ở quan ngoại, lần này thật vất vả bắt được cơ hội, vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua.

“Liên thành ca ca, nghe nói Ngưng Sơ muội muội bị bệnh, ta cố ý dẫn theo danh y tới thăm muội muội, những thứ này đều là thuốc bổ thượng hạng, Ngưng Sơ muội muội uống, nhất định sẽ mau khỏe.” Mỹ nhân nũng nịu thở dài hành lễ, hiển nhiên biết Mặc Liên Thành thương yêu nhất tiểu muội muội này, “tha thiết” quan tâm trong giọng nói cũng có thể làm cho chân mày Mặc Liên Thành hơi giãn ra.

Phong Nhược Lan lại nói: “Nghe nói muội muội sẽ phải vào cung, thật ra trước khi băng hà tiên hoàng đã để lại di chiếu chỉ định tỷ tỷ ta vào cung hầu hạ tân hoàng, cho đến hiện nay người đã là Nhu Tuyết Quý Phi nương nương, nhất định sẽ giúp đỡ chăm sóc cho Ngưng Sơ muội muội.”

Lúc này Mặc Liên Thành mới lên tiếng: “Vậy làm phiền Phong cô nương rồi.”

Phong Nhược Lan cười duyên, giống như những lời này là “ta muốn lấy nàng.” êm tai dễ nghe. Mặc Ngưng Sơ nửa tỉnh nửa mê nằm trên giường lớn sau tấm bình phong, chỉ cảm thấy bên tai âm ỉ om sòm không ngừng, tâm tình vốn uất ức, không khỏi phiền muộn nói: “Nhảm nhí. . .”

Sắc mặt Phong Nhược Lan lập tức thay đổi, nhưng không tiện phát tác, miễn cưỡng duy trì tư thái đại gia khuê tú, tiếp tục cười duyên: “A. . . . Ngưng Sơ muội muội, muội đã tỉnh sao?”

Nàng nhẹ nhàng hành lễ với Mặc Liên Thành, khi hẩn ngẫm cho phép, mới chập chờn bước đi vào bình phong, “Ta là Nhược Lan tỷ tỷ của muội, lúc nhỏ đã gặp, muội còn nhớ rõ không? Đã lâu không gặp, muội muội thật là càng ngày càng đáng yêu. . .”

Mặc Ngưng Sơ rốt cuộc mở ra hai mắt, ánh mắt đen nhánh thâm thúy như hàn đàm, lạnh như băng.

Sắc mặt nàng tái nhợt vô cùng, nhưng lại càng mịn màng hơn trước, óng ánh trong suốt như sương đọng. Nàng mím môi, trên môi không có chút huyết sắc nào, nhưng bị nàng cố tình nhìn chăm chú, vẫn sẽ có cảm giác làm cho người khác hít thở không thông, bức bách người ta không còn thần trí.

Phong Nhược Lan run rẩy, hồi lâu mới lúng túng cười ra tiếng: “Thân thể muội muội không thoải mái, là tỷ tỷ suy tính không chu toàn, đường đột. . . .”

Nàng hướng phía ngoài vẫy vẫy tay, một nam nhân râu ria đeo hòm thuốc lập tức khom người đi lên, bởi vì ngại Mặc Liên Thành, ông ta chỉ dám chờ đợi ở bên ngoài bình phong.

“Đây là danh y ta tìm được ở phương Bắc, bệnh cũ của gia phụ cũng nhờ ông ta trị, nghe nói muội muội bệnh lâu không khỏi, ta rất là lo lắng, nếu đại phu bình thường không có khả năng, cũng không ngại thử một lần.”

Phong Nhược Lan quay đầu lại dò xét nhìn Mặc Liên Thành, khóe môi nhếch là một đường cong xinh đẹp: “Liên thành ca ca, huynh nói được chứ?”

79. Chương 79: Thánh Chỉ (3)

Mặc Ngưng Sơ muốn há mồm bảo nữ nhân om sòm này cút ra ngoài, nhưng vừa há miệng cổ họng lại khô khốc, khăn khăn đau đớn.

Bệnh của nàng thật sự là rất nặng, ngay cả đầu óc cũng là mơ mơ màng màng không tỉnh táo.

Trước khi nhắm mắt lại ngủ, suy nghĩ của nàng đã không còn rõ ràng, những đầu mối và lời nói quẩn lại với nhau, khiến cho nàng vô cùng sợ hãi. Người quan trọng bên cạnh thay đổi từng chút từng chút một, đột nhiên phải trở lại thế giới xa lạ bên ngoài khiến cho nàng cảm thấy đầy bất an, nàng trốn tránh quá nhiều năm, tới bây giờ lại phải đối mặt, mới phát hiện ra mình căn bản không cách nào tiếp nhận.

Lông mi của nàng run rẩy, lại nhắm hai mắt lại.

Mặc Liên Thành mím môi nhìn tiểu muội trên giường, chân mày lại dần dần nhíu lại.

Sức khỏe tiểu muội như vậy cũng không được, những đại phu mời tới mấy ngày qua đều là lũ vô dụng, sáng sớm đại ca đã vào hoàng cung cầu xin bệ hạ cho ngự y xuất cung chữa trị thay tiểu muội, nhưng bây giờ cũng không có tin tức, có lẽ Hồ y này có chút bản lãnh, cuối cùng mím môi gật đầu một cái.

Phong Nhược Lan mừng rỡ, vội vàng bảo nha hoàn cận thân mời Hồ y đi vào, mà Hồ y là nam nhân, theo lễ nghi không thể gặp mặt, Phong Nhược Lan liền tự thân tự lực thả màn tơ xuống cho Mặc Ngưng Sơ, tiến hành cách màn chắn mạch.

Tiểu Mỹ ở một bên nhìn chăm chăm, cảm thấy nữ nhân này thật cổ quái, Hồ y này thật cổ quái, mặc dù nói không ra bọn họ rốt cuộc cổ quái chỗ nào, nhưng có thể cảm thấy bọn họ không có đơn giản như vậy.

Nụ cười của Phong Nhược Lan không thay đổi, biết Tiểu Mỹ nhìn chăm chăm nàng, ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười: “Ai nha, nha hoàn cận thân của Ngưng Sơ muối muối vẫn là như thế đáng yêu, nếu ta nhớ không lầm là Tiểu Mỹ cô nương?” Nàng quay đầu, ở địa phương Mặc Liên Thành không thấy được, nụ cười thay đổi lạnh như băng đầy khinh bỉ: “Hồ Nhân đại phu ta mang tới cũng có thể giúp người xem một chút, có hay không trị được bệnh tâm của người?”

Lời nói của nàng mang theo gai nhọn, cười nhạo Tiểu Mỹ là một người khuyết tật.

Mặc Ngưng Sơ nổi giận mở mắt ra trừng nàng, muốn giùng giàng từ trên giường ngồi dậy, nhưng Phong Nhược Lan đã nhanh hơn một bước đỡ lấy nàng, nhắc lên tấm màn, khéo môi nhếch cười: “Ngưng Sơ muối muối muốn ngồi dậy sao? Cũng tốt, mấy người các người đứng góc ở đó làm cái gì?”

Chỉ nghe một tiếng kêu, ba nha hoàn lập tức xông tới, đều là người Phong Nhược Lan mang tới, họ kính cẩn nghe theo, nhún nhường, ân cần phục vụ, Mặc Liên Thành cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, nha hoàn trong mắt hẳn tựa hồ đều giống nhau, không phân rõ diện mạo. Tiểu Mỹ quá mập, hơn nữa còn là người câm, hành động chậm chạp, rốt cuộc không bén nhạy bằng những tiểu nha hoàn này.

Không gian trong bình phong vốn cũng không lớn, mấy tiểu nha hoàn vừa để đệm dựa cho Mặc Ngưng Sơ, vừa đắp chăn cho Mặc Ngưng Sơ, trong lúc không để lại dấu vết, Tiểu Mỹ đã bị đè ép mấy cái, thiếu chút nữa liền bị gạt lui ra khỏi bình phong, không vào được bên trong.

“Ngưng Sơ muối muối, đừng sợ, chỉ là bắt mạch, không đau.” Phong Nhược Lan vẫn cười khanh khách, sức lực trên tay ngược lại rất là lớn, nắm cổ tay Mặc Ngưng Sơ, lôi ra khỏi màn tơ, đặt ở trên nệm êm Hồ y chuẩn bị.

Mặc Ngưng Sơ gắt gao nhìn chăm chăm nàng, nhưng cổ họng căn bản nói không ra lời, trên người cơ hồ cũng không có hơi sức, hư mềm một mồi, muốn cự tuyệt với ca ca, nhưng Phong Nhược Lan lại bảo tiểu nha hoàn của nàng chắn lại tấm màn, còn cách một tầng màn tơ, Mặc Liên Thành căn bản không nhìn rõ nét mặt của nàng.

Hồ y chẩn mạch, thần sắc nặng nề, Mặc Liên Thành lập tức cau mày hỏi: “Như thế nào?”

Hồ Nhân lắc đầu một cái, sau đó lấy ra mấy cây ngân châm, huyền thuyên nói liên tiếp tiếng Hồ với Mặc Liên Thành, Mặc Liên Thành nghe không hiểu, Phong Nhược Lan lập tức đứng dậy dịch: “Đại phu đang nói, Ngưng Sơ muối muối bệnh rất nặng, có khí nén xông vào ngũ tạng lục phủ, cho nên mới có thể không tốt được, nếu cứ tiếp tục vậy, sợ rằng. . . .” Nàng nhún lông mày lá liễu, còn đáng thương hơn Mặc Ngưng Sơ: “Sợ rằng, bệnh đã đến thời kỳ cuối, không có thuốc nào cứu được.”

Sắc mặt Mặc Liên Thành trắng xanh tái mét, Phong Nhược Lan lại nói: “Hồ y biết châm pháp, có thể từ cánh tay châm vào, dẫn thông huyết mạch, chỉ là phương pháp như vậy sẽ phải vén tay áo của Ngưng Sơ muối muối lên, không biết có mạo phạm Ngưng Sơ muối muối không?”

Mặc Liên Thành nặng nề thở ra một hơi, chỉ cảm thấy trán có gân xanh giựt giựt: “Làm phiền.”

Phong Nhược Lan nở nụ cười, xoay người liền muốn đi giúp Mặc Ngưng Sơ vén tay áo.

Mặc Ngưng Sơ lập tức rút về phía sau, nhưng Phong Nhược Lan sao chịu buông tha, nắm cổ tay Mặc Ngưng Sơ dần dần dùng lực, thanh âm vẫn ôn hòa: “Ngoan, Ngưng Sơ muối muối, nghe lời, Hồ y người nói, chỉ cần ghim một châm trên cổ tay, loại trừ khí ứ bên trong cơ thể muối, muối sẽ lập tức khỏe lại.”

Mặc Ngưng Sơ cơ hồ cười lạnh.

Hồ y?

Mới vừa rồi nam nhân kia nói ra một đồng lộn xộn lung tung, một chữ nàng cũng nghe không hiểu, ngôn ngữ phía Bắc Trường Thành thật ra thì tương tự với tiếng Tạng, sự khác biệt cũng không lớn, nàng học hết sức nhanh chóng. Khi ở Lê thành nàng từng có mấy bằng hữu đến từ phía Bắc Trường Thành, mà bây giờ, lời Hồ y này nói ra lại không có quy luật chút nào, rõ ràng chỉ là thuận miệng nói lung tung, muốn nhìn cổ tay? Rõ ràng có dụng ý khác!

Phong Nhược Lan dùng sức giữ chặt nàng, nắm tay áo của nàng liền muốn kéo lên trên ——

Ánh mắt Mặc Ngưng Sơ sâu lạnh, hàm răng hung hăng cắn chặt, mượn đau đớn răng môi đụng nhau, khiến thân thể giật một cái, nâng tay trái vẫn còn đang nắm cái hộp nhỏ ném vào mặt Phong Nhược Lan, hộp ngọc đụng vào trán nữ nhân kia, khiến nàng lập tức đau thét chói tai mà buông lỏng tay ra, nắp hộp bởi vì bị đụng mở, chu sa bên trong rơi xuống như tiên nữ rải hoa, khiến cả phòng đổ ụp.

Mặc Liên Thành cả kinh, liền vội vàng tiến lên xem, làm như không thấy Phong Nhược Lan đang khóc, trực tiếp vén màn che, lúc này mới phát hiện ra ánh mắt tức giận như thú nhỏ của Mặc Ngưng Sơ, lập tức kinh sợ.

Mà đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một hồi xôn xao, tiếng bước chân chính tề chạy thẳng tới tiểu các, gã sai vặt lão đảo nghiêng ngã chạy vào, thở không ra hơi báo cáo với Mặc Liên Thành: “Nhị, Nhị gia. . . . Rất nhiều. . . . Rất nhiều. . . . Người. . . .”

—— Trong khi gã sai vặt đang bẩm báo trong phòng, lúc này bên ngoài cửa phòng đội ngũ đã sắp hàng chỉnh tề đứng ở cửa, đây rõ ràng là một đội Ngự Lâm Quân hoàng thành chỉnh tề, một đội thật dài, khí thế nghiêm nghị, khiến cho những người hầu trong phủ đi qua đều sợ hãi không dám cử động.

Người cầm đầu là một công công mập, tay hắn cầm một quyển lụa màu vàng sáng đi tới, bước vào cửa phòng, giơ quyển lụa qua đỉnh đầu, nghiêng người nhìn bên trong phòng, sau đó dùng một giọng nói ôn ễn như vịt đẻ lớn tiếng nói: “Thánh chỉ đến! ! Thiên kim Tể Tướng Mặc phủ Mặc Ngưng Sơ tiếp chỉ! !”

80. Chương 80: Thánh Chỉ (4)

Bên trong nhà một mảnh kinh sợ, sau khi yên tĩnh, chính là một mảnh luồng cuồng tay chân dập đầu quỳ xuống đất, Phong Nhược Lan cắn răng, hết sức không cam lòng dùng khước mắt liếc nhìn Mặc Ngưng Sơ trên giường, theo mọi người cùng nhau quỳ xuống. Nàng ngàn tính vạn tính, lại không có tính đến thời điểm này thánh chỉ lại đột nhiên tới.

Sâu trong viện Mặc mẫu cũng bị gọi đến, trừ bỏ đại thiếu gia tiến cung, tam thiếu gia đi ra ngoài tìm thuốc cho tiểu muội mình, cùng với Mặc phụ còn chưa từ trong triều trở về, tất cả gia quyến lớn nhỏ trong phủ cũng đã cùng nhau quỳ gối ngoài cửa, cùng với Ngự Lâm quân mặc chiến giáp bằng tơ bạc, đứng thẳng tắp thành hai hàng dài hai bên, khiến cho cảnh tượng lúc này tăng thêm phần hoành tráng.

Mặc Liên Thành mím môi, nhay bèn không có bỏ qua ý lạnh lẽo lên giữa lông mày Phong Nhược Lan, trong lòng trầm xuống, đưa tay đi đỡ tiểu muội đứng dậy, lại nghe công công đột nhiên cười, nói: “Mặc Tướng quân, Bệ Hạ có chỉ, Ngưng phi nương nương miễn lễ, không phải quỳ.”

Phía dưới lại là một mảnh xôn xao, kinh hãi là câu Ngưng phi nương nương này, ồn ào chính là ân tứ miễn quỳ này.

Mặc Ngưng Sơ còn chưa vào cung, nhưng đã được ân sủng như vậy, Phong Nhược Lan cắn môi dưới càng chặt hơn, trong mắt chột lóe qua ghen tỵ rồi biến mất.

Nhưng biểu tình của Mặc Liên Thành không có gì thay đổi, hần nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó đem Mặc Ngưng Sơ đỡ ngồi dậy, dùng nệm êm để cho nàng an ổn dựa vào, chính mình là vén áo choàng quỳ xuống đất.

Tất cả mọi người đến đông đủ, công công mới chậm rãi đem trù quyển lụa màu vàng sáng chói kia mở ra, rõ ràng đằng hắng âm, hắng giọng nói: ” Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Thiên kim Mặc Ngưng Sơ của phủ Tể Tướng, dịu dàng uyển chuyển hàm súc, Thanh Linh lệ chất, thực thẹn họ Thành, Nhu Gia

duy tắc, sâu sắc an ủi tâm trầm, hiện lập tức sắc phong làm Hoa Ngưng giai nhân, ban thưởng Ngưng Lộ Cung, lập tức vào cung, vinh thừa thánh sủng, khâm thử! !”

Từng chữ từng câu chậm chạp dài dòng, câu chữ giống như chuỗi ngọc bị đứt đánh rơi trên mặt đất, mỗi một câu đều làm cho tất cả những người quỳ trên mặt đất suy nghĩ lộn xộn, đều là tư vị kinh phiến bất đồng.

Sắc mặt Mặc Liên Thành hơi tái, thấp đầu chạm lên cái hộp ngọc hình vuông lăn xuống trên mặt đất, hoa văn phía trên được điêu khắc trông rất sống động, mà một chữ “Lân” ở góc lại làm cho hắn đem tình cảnh ngày đó hiện rõ mồn một trước mắt.

Ở một ngày cuối cùng tại Hoa Điền Bắc , người nam nhân kia ngồi ở trước giường Tiểu Sơ, đưa mắt nhìn chăm chú.

Đế Vương hỉ nộ vô thường này, không người nào có thể đem hắn nhìn được thấu đáo, nhưng cũng là bởi vì hắn từ trên cao nhìn xuống, làm cho không người nào có thể xem hiểu, cho nên hắn mới sẽ khiến người tự nhiên thần phục, ở trước mặt của hắn, đề không nổi nửa phần kiêu ngạo.

.” Nếu ngày mai liền muốn lên đường, vậy liền đừng làm cho trầm đợi quá lâu.”

.” Về phần người tối nay nhìn thấy gì, gặp được người nào. Đừng đừng nói cho nàng biết.”

.

.

.” Ca ca, người kia là muội dùng một thỏi vàng muốn đến, hắn đưa muội tới Hoa Điền Bắc, tiền liền về hắn.”

.” Hắn chỉ là phối hợp muội diễn trò thôi.”

.

.” Ái phi mang theo trầm bỏ trốn, trầm chỉ là cảm thấy thú vị, liền đưa nàng tới.”

.

Ngón tay Mặc Liên Thành nắm thành quyền lại chặt thêm một chút, ngón giữa cơ hồ đã trắng bệch.

“Ngô hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!” Thanh âm của mọi người ở bầu trời trạch viện Mặc gia nặng nề vang lên, tâm tình bên trong phức tạp, xen lẫn vào nhau, cũng ở trong lòng Mặc Ngưng Sơ đọng ra tiếng vang vô cùng nặng nề, thanh âm dập đầu này, giống như là dây cung đứt gãy ở tim nàng, đuôi dây cung đâm vào trong da của nàng, thương thật sâu.

Trước khi còn chưa vào cung, đã có người đến dò xét nàng.

Mà ở trước khi chưa vào cung, liền nảy ra một thánh chỉ như vậy.

Nàng nghĩ cho dù là vào trong thâm cung, cũng mong muốn an toàn núp ở trong góc, lại bị một cái thánh chỉ như vậy từng phát từng phát phá nát, nàng ngay cả không cần nghĩ cũng có thể dự liệu, về sau sẽ là sóng gió mãnh liệt cỡ nào.

Không có thủ cung sa, còn có vô số kẻ địch ẩn núp, con đường phía trước của nàng thật đúng là nhấp nhô rối rắm.

“Vậy thì mời Ngưng phi nương nương thu thập một chút, liền theo tiểu nhân vào cung thôi, đại kiêu đã ở cửa phủ Mặc Tướng chờ, tiểu nhân xin đợi nương nương đại giá.” Công công khề cong thân, ý cười liên tục.

Mặc mẫu lập tức có chút sợ: “Thân thể tiểu nữ hiện tại sợ rằng.”

Công công cười lắc lắc đầu, “nhưng là Bệ Hạ ra lệnh, đem Ngưng phi nương nương lập tức tiếp vào cung, nếu để cho Bệ Hạ đợi lâu, ai cũng không được tha thứ, hơn nữa Bệ Hạ ân sủng như thế, đây cũng là phúc khí của Ngưng phi nương nương.”

Mặc mẫu vẫn lo lắng như cũ, “Nhưng Mặc Huyền còn chưa hạ triều trở lại, hai ca ca của đứa nhỏ này hiện tại cũng không ở trong nhà, lần cuối cùng gặp mặt này. . . .”

“Phu nhân, đây chính là vào cung, chính là việc Đại Hỷ, hướng chi tể tướng đại nhân thân ở chức vị quan trọng, mấy vị thiếu gia đều là tài kinh thể hiển như vậy, về sau sẽ có rất nhiều cơ hội gặp mặt. Hơn nữa nếu là nương nương được Bệ Hạ thích, này muốn trở về thăm nhà cũng là sẽ được chấp thuận.” Công công lời nói hàm súc, đem hàm nghĩa bên trong cũng điểm ra rõ ràng.

Mặc mẫu mím môi chốc lát, lấy xuống vòng ngọc phỉ thúy thuần sắc trên tay, đưa tới trong tay của hắn, “vậy tiểu nữ làm phiền công công rồi, thu thập một chút sẽ liền theo công công vào cung, xin công công ngài chờ bên ngoài.”

Mặc Ngưng Sơ nhìn thấy mẫu thân mình tóc đã lâm râm hoa tiêu, là phu nhân phủ Tể Tướng tôn quý còn phải cùng một cái thái giám bồi cười, lập tức mũi chua xót, hốc mắt ửng đỏ, thật lâu mới nhịn xuống được.

Đám người giải tán, công công xin đi phòng khách uống trà ngồi chờ, Ngự Lâm quân vẫn như cũ ở tại cửa ra vào coi chừng, giống như sợ nằng trốn chạy.

Phong Nhược Lan bị Mặc Liên Thành không chút khách khí đuổi đi, cái mũi của nàng lúc này đầy bụi, trên mặt còn là treo đầy Chu Sa nhếch nhác, cũng không còn có thể lưu lại, lúc đến như thế nào lúc đi liền như thế ấy, mang theo nha hoàn cùng gia đình rời đi như bay.

Trong phòng, chỉ còn lại có mấy nữ nhân quyền.

Mặc mẫu tự tay thay quần áo cho Mặc Ngưng Sơ, chọn một cái màu đỏ có chút vui mừng, thay nàng mặc lên, khi tay bà đụng vào trên cơ thể gầy yếu cơ hồ lõm xuống của nàng, không khỏi lại nước mắt lưng tròng, nhắc đi nhắc lại thân thể đứa nhỏ này còn chưa có tốt lên, còn chưa theo bà được bao nhiêu ngày, hiện tại lại sắp phải đi rồi.

Vẫn là Tiểu Mỹ thay Mặc Ngưng Sơ mặc quần áo chỉnh tề, ở áo đỏ điểm lệ, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt ghê người, đôi môi điểm đỏ thắm, vẽ chút son phấn xem ra mới hơi mượt mà.

Mặc mẫu nén lệ, bà tựa hồ lại già đi thêm một chút, run tay cầm một cây lược gỗ, nhẹ nhàng đọc: “một chải tóc đến cùng, hai chải tóc đến đuôi, ba chải đầu bạc cùng lông mày. . . . bốn chải tóc. . . . Con cháu đây.” Bà cơ hồ sắp khóc không thành tiếng. Mặc Ngưng Sơ nháy nháy mắt, lộ ra một nụ cười ngọt ngào với mẫu thân mình, ách giọng nói thật lâu mới phun ra mấy chữ: “. . . . Mẫu thân. . . . Không có việc gì. . . .”.

81. Chương 81: Thánh Chỉ 5

Trong phòng vang lên tiếng nước nổ, Mặc mẫu rưng rưng gạt đầu.

Tóc Mặc Ngưng Sơ dài như thác nước phủ ở đầu vai, giống như tơ lụa thượng hạng. Mặc mẫu lại thở dài, cây lược gỗ trượt xuống một bên, trong lời nói không giấu được sầu bi “Sơ Nhi, từ nhỏ con đã ham chơi càn quấy, tài nghệ thi thư cũng không thể so sánh với các nữ tử khác, vì vậy ta rất lo lắng... Ta từng thương nghị qua với phụ thân con, căn bản con không thích hợp với cuộc sống trong cung, nhưng con có lẽ không biết, phụ thân con chính là một ông già cổ chấp... Cái gì mà con gái Mặc gia nên phụng dưỡng bên cạnh đế vương...” Bà thao thao bất tuyệt, nói rất nhiều “Sơ Nhi, vào cung, phải bảo hộ thân mình cho tốt, đừng tranh giành với người khác...Ta không hi vọng gì, chỉ hi vọng con khỏe mạnh...”

Nói qua nói lại, lại nhịn không được rơi lệ.

Mặc Ngưng Sơ gian nan đưa tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt cho bà, Mặc mẫu cầm tay nhỏ bé của nàng, nhìn nàng tươi cười như nũng nịu, ngược lại bất đắc dĩ dịu dàng nói “Ta biết con không sợ trời không sợ đất, nhưng hoàng cung không phải nhà của mình, giờ tay nhắc chân đều phải chú ý, người ở trong cung.... Học tập nữ công cho thật giỏi, làm nhiều chuyện phụ nữ nên làm, nếu có thể, thừa dịp bệ hạ sủng ái, sinh một đứa con... Mẫu bằng tử quý, Sơ Nhi, dưới gối bệ hạ còn chưa có con nối dõi, cho nên bất kể là công chúa hay hoàng tử, con đều có thể bình an cả đời.”

Vì thế, khoe môi Mặc Ngưng Sơ run rẩy.

Nước miếng trong họng nuốt không trôi mà nhả cũng không ra, làm cho nàng bị sặc đến mức ho khan chết đi sống lại, Mặc mẫu phát hoảng, vội vàng dùng tay vuốt lưng cho nàng, bọn nha hoàn cuống quýt đưa nước đến, nàng ho một trận thật lâu mới bình phục lại.

Mặc Ngưng Sơ vì sặc nên mắt đầy lệ, khiến Mặc mẫu càng thương cảm “Con ta số khổ mà...”

Đích thực là số khổ.

Mặc Ngưng Sơ suy nghĩ rồi rầm.

Sớm biết nàng là táng thân biển lửa, cũng không cần “mẫu bằng tử quý” để bảo toàn bản thân.

Mặc mẫu một bên đau lòng, đáng ra phải cho Mặc Ngưng Sơ học nhiều thứ để sống yên trong cung, một bên nhắc đi nhắc lại hoàng muội của đệ hạ ái mộ đại ca Mặc Chuẩn Du của nàng, cho nên nếu có chuyện gì có thể tìm nàng ta để xin giúp đỡ.

Trên tóc gắn một cái trang sức bướm bướm xinh đẹp, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tỉ mỉ của Mặc Ngưng Sơ, bà tháo xuống một cây trâm màu đỏ, cắm giữa tóc Mặc Ngưng Sơ “Chuyện xảy ra quá vội vàng, ngay cả giá y cho con cũng khâu thiếu một linh điều, con cũng không thể mặc lên, chờ ngày hoàng thượng ban thưởng đại hôn cho con, ta lại nhờ người đưa vào trong cung.”

Mặc Ngưng Sơ cười hì hì, gật đầu thuận theo.

Ai cũng biết, hoàng thượng phái người đến đón, trực tiếp bỏ qua lễ nghi đại hôn... Như vậy “vinh hạnh đặc biệt” chỉ sợ muốn bổ sung lại quá trình đó, cũng là khó càng thêm khó.

Tuy rằng nàng không mấy quan tâm đến, nhưng lại đau lòng vì mẫu thân may giá y, trong lòng thấy khó chịu, muốn biểu hiện ra dáng vẻ xinh đẹp vui vẻ nhất, chỉ là nhếch khóe môi thôi cũng khiến nàng tốn hao hết sức lực.

Biết rõ rành rành đây là chuyện sớm muộn, thời điểm cũng thật đến, ở một góc nào đó trong lòng vẫn hơi hơi mất mát.

Vì người nào đó đang chiếm giữ một vị trí không hề nhỏ trong trái tim nàng, khiến cho hiện thời trong lòng nàng trống rỗng một mảnh.

.....

Mà ngoài Mặc phủ.

Ở một góc phố cách đó không xa.

Mọi người xôn xao nghị luận việc Ngự Lâm quân thành lĩnh xuất hiện, bên trong còn truyền ra tin tức phong phi. Mà ở trong một góc khuất không người để ý, có một bóng người đứng đó toàn thân đều cứng ngắt, ngón tay dường như sắp bóp nát một thứ gì đó.

“Du đại ca, huynh không thể qua đó, nơi đó có rất nhiều Ngự Lâm quân. Nếu như bây giờ huynh bị bại lộ, không chỉ có Mặc gia, ngay cả quân đội Hoàng thành cũng sẽ truy nã huynh khắp thiên hạ... Như vậy sẽ không còn cơ hội cho huynh xoay chuyển.”

Bên cạnh là một người con gái áo tím nhúu mày đứng trước mặt hắn, ngăn cản không cho hắn tiến lên phía trước.

“Huynh còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Nữ tử gần từng chữ, tiếng nói trầm trọng, vô hình lôi kéo hắn.

Bóng dáng hắn run rẩy buông xuôi.

Mặt của nữ tử kia dịu xuống, vươn tay ôm lấy hắn “Du đại ca, chúng ta đi... đi gặp người kia...”

Cổ kiệu dừng ở trước cửa phòng Mặc Ngưng Sơ.

Lưu tô kim đỉnh xa hoa, mảnh kiệu còn thêu những đường vân màu vàng xinh đẹp, đây là tượng trưng cho địa vị hoàng gia cao quý.

Mặc Ngưng Sơ được người dìu đi lên, nói là dìu đi, kỳ thực là bị ôm lên... Căn bản là chân nàng không cử động nổi, may mắn là sức Tiểu Mỹ mạnh, mà nàng vốn gầy yếu vô cùng, nên mọi chuyện đều trở nên dễ dàng.

Gió mát lướt qua mặt, ánh mặt trời mạnh mẽ chiếu vào trên khuôn mặt bạch ngọc của nàng, phát ra mọi tia lưu ly.

Mặc mẫu nhắm mắt theo đuôi đoàn người đưa tiễn, nước mắt nhỏ xuống trên đất, màn sa màu đỏ nhẹ bay, trang sức châu ngọc lung linh trên tóc phát ra tiếng leng keng.

“Cầm lấy cái này.” Mặc Liên Thành đi đến, yên lặng đưa cho Mặc Ngưng Sơ đồ vật giấu trong áo khoác, nàng cúi đầu nhìn, hiển nhiên là cái hộp ngọc thạch Lân Xuyên đưa cho nàng, trên góc hộp còn dính một ít chu sa.

Nàng hơi có chút ngẩn người, Mặc Liên Thành đã vỗ vỗ bờ vai nàng, dùng thanh âm nghiêm túc hơn mỗi ngày “Tiểu Sơ, chăm sóc tốt cho bản thân, đừng tin tưởng bất cứ ai.”

Công công ở bên cạnh thúc giục “Thỉnh Ngưng phi nương nương lên kiệu”

Mặc Liên Thành lui xuống, Mặc Ngưng Sơ hoàn hồn, quay đầu mờ mịt nhìn hắn, hắn cũng không nói gì nữa, chỉ còn lại một đôi mắt đen nhìn nàng. Nàng nghẹn ngào xúc động, bất chợt có hai tiểu cung nữ xinh đẹp đỡ tay nàng, nàng đành phải nhẹ nhàng khoa tay múa chân với Tiểu Mỹ: nhớ lập gia đình.

Tiểu Mỹ lập tức lắc đầu tràn đầy nước mắt, gắt gao lôi kéo tay Mặc Ngưng Sơ không đồng ý.

Công công nhìn Tiểu Mỹ nửa ngày, đột nhiên bước lên trước nói “Vị này hắc là Tiểu Mỹ cô nương hầu hạ bên cạnh Ngưng phi nương nương?” Hoàng thượng có nói qua, dáng người nàng tròn giống như bò sữa, buộc một cái nơ con bướm trên cái mặt bánh bao... là nàng rồi.

Trên mặt Tiểu Mỹ vẫn còn ngân ngấn lệ, gật gật đầu nhìn hắc.

“Hoàng thượng ân chuẩn, Ngưng phi nương nương có thể mang theo nàng.”

Mặc Ngưng Sơ sững sốt.

Tiểu Mỹ một bên lại nhảy lên cao ba trượng, cao hứng phấn chấn đẩy hai tiểu mỹ nữ thướt tha ra, dìu Mặc Ngưng Sơ lên cỗ kiệu, vênh vác tự đắc đứng vào đội cung nữ, cũng không thèm để ý người khác đang nhìn ngó... Loại nhìn ngó này, từ nhỏ Tiểu Mỹ đã quen rồi, cũng coi như không.

“Khởi kiệu –”

Tiếng vang phá không gian, đội ngũ lưu loát bắt đầu xuất phát theo sau kiệu Mặc Ngưng Sơ, xuất phát về nơi cao nhất hoàng thành.

Mặc Ngưng Sơ mê man, trên đường nàng luôn nghĩ vì sao hoàng thượng có thể biết đến tên Tiểu Mỹ tỷ nữ bên cạnh nàng? Vì sao ca ca lại đem hộp ngọc của Lân Xuyên đưa cho nàng?...

Cuối cùng vẫn là không thể nghĩ ra đáp án.

82. Chương 82: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ 1

“Bốp”

Một tiếng thanh thúy vang lên ở sau bức tường xà trạm cột điều, cảnh trí được bày biện đầy vẻ hoa lệ này thật không hợp một chút nào với tiếng tát tai đầy giận dữ vừa rồi.

“Bổn nha đầu, chuyện đơn giản như vậy cũng làm không xong.” Quát lên một tiếng đầy chói tai, nữ tử mang theo trầm cài đầy đầu, theo bước chân rung lắc vang lên thanh âm leng keng, nàng cắn răng ngồi lại trên giường một lần nữa, sắc mặt xanh mét.

Nàng liếc mắt nhìn người đang quỳ phía dưới “Sau đó thế nào?”

“Sau đó... Nhược, Nhược Lan tiểu thư... Nàng, nàng...” Người trả lời là một tiểu cung nữ vẻ mặt hoang mang đầy lo sợ, mà nàng chính là người hầu Phong Nhược Lan mang đến Mặc phủ, lợi dụng lệnh bài xuất cung của Phong Nhu Tuyết mà vào phòng Mặc Ngưng Sơ, muốn chứng thực một sự việc, nhưng bởi vì thánh chỉ của hoàng thượng bỗng dưng xen ngang vào, không chỉ không thành công, thậm chí suýt nữa đã bại lộ.

Nàng đã bị tát đến đầu óc trống rỗng, lắp bắp nói không nên nguyên nhân, bị một mama bên cạnh thấy vậy, đá một cước ngã xuống, cả giận nói “Nương nương đang hỏi người, tiện nhân! Kì kèo mè nheo là muốn làm gì?”

Tiểu cung nữ khóc lớn đập đầu nói “Nô tì biết sai rồi, nô tì biết sai rồi.”

Sắc mặt nữ tử ngồi trên giường càng u ám, trán cao, mắt ngọc mảy mai, nhưng gương mặt mỹ lệ bởi vì giận dữ mà càng phát ra lạnh lùng, hàm răng cắn chặt. Nàng nhận được tin báo cho biết nữ nhân Mặc gia sắp tiến cung này đã bị người khác làm bẩn, căn bản không có tư cách tiến cung làm phi. Mà Mặc gia giấu diếm việc này, đó là tội chém đầu.

Nếu định tội, không những chỉ có thể loại trừ Mặc Ngưng Sơ, còn có thể đánh ngã thế lực Mặc gia. Cho dù không làm họ mất hết tất cả, nhưng ít nhất có thể làm căn cơ bọn họ dao động. Lúc nàng tiến cung phụ thân đã dặn dò, sau này dù thế nào vẫn phải lên được đến vị trí hoàng hậu. Nàng đã làm đến vị trí Quý Phi, cách vị trí cao nhất chỉ có một bước, làm sao có thể cho phép người khác leo lên đầu nàng?

Huống chi, Mặc gia lại là kẻ địch lớn nhất của Phong gia.

Phong Nhu Tuyết hơi nhếch môi, hậu cung của hoàng thượng nhiều năm như vậy cũng chỉ có vài người lúc trước tiến cung theo di chiếu của Tiên Hoàng. Mà hiện giờ, bỗng nhiên chiêu nạp thiên kim của Mặc gia, còn ban thưởng Ngưng Lộ cung gần ở Đông cung nhất cho ả. Uy hiếp trầm trọng như vậy, làm sao nàng có thể không phòng?

“Tiếp tục” Nàng xoa xoa thái dương đau nhức, cố gắng khôi phục khí chất cao quý bình tĩnh ngày thường của bản thân.

Tiểu cung nữ ngây ngốc nửa ngày mới phản ứng kịp lời nói của Quý Phi nương nương, vội vàng khóc nức nở nói “Nhược...Nhược Lan tiểu thư bị thiên kim Mặc gia dùng một cái hộp ngọc đập vào đầu, bên trong xuất hiện rất nhiều Chu Sa, làm cho tiểu thư, cả người đều là...”

“Ta không hỏi cái này.” Phong Nhu Tuyết lại phần nộ lên, có trời mới biết tại sao nàng lại phái một nha đầu ngu xuẩn như vậy đi đến đó, nhưng vừa mắng xong nàng lại cúi xuống nói “Người nói Chu Sa?”

Tiểu cung nữ sợ hãi gật đầu.

“... Chu Sa... Chu Sa.” Phong Nhu Tuyết trầm lắp lại hai lần, giật mình, lạnh lùng cười “Thì ra là thế”

Nhìn Quý Phi đột nhiên nở nụ cười, tiểu cung nữ cũng liền nở nụ cười nịnh nọt “Bên trong cả hộp đều là cái đó.”

Phong Nhu Tuyết ngừng cười, hơi hạ mắt nhìn nàng, trong mắt đột nhiên lạnh lẽo, cất tiếng nói “kéo xuống”

“Hả?” Tiểu cung nữ còn chưa kịp phản ứng, nước mắt trên mặt còn chưa khô, khóe miệng còn treo một nụ cười hèn mọn.

Vài ma ma và cung nữ đã tiến lên, cầm lấy cánh tay nàng kéo ra ngoài.

Ở trong cung lâu như vậy, mọi việc tối tăm luôn mưa dầm thấm đất, nàng lập tức hiểu được, ngay lập tức hét lớn “Quý phi nương nương. Ngài, ngài muốn làm gì... Nô tì... Tha mạng... Nương nương tha mạng. Nô tì biết sai.. Nô tì...”

Phong Nhu Tuyết thản nhiên nhìn móng tay sáng bóng mượt mà của mình, ngồi ngay ngắn trên giường êm mềm mại “Làm gọn gàng chút, đừng để người khác biết.”

Nhóm ma ma lĩnh mệnh, bùm miệng tiểu nha hoàn đang giây dựa kéo xuống.

Rốt cuộc bốn phía trở nên thanh tịnh trở lại.

Phong Nhu Tuyết nhìn cảnh trí bên ngoài cửa sổ, xung quanh Nhu Tuyết cung này là một mảnh xuân ý dạt dào, chim chóc kêu vang. Trong viện hoa quý nở đỏ rực, làm cảnh vật nổi bật xa hoa.

Nhưng nàng lại càng cảm thấy lạnh lẽo, cung này tuy đẹp nhưng toàn bộ lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Hoàng thượng đã bao lâu chưa ghé qua?

Cho dù đẹp nhưng không ai thưởng thức, cuối cùng cũng chỉ là tịch mịch...

Đã là tịch mịch, nàng cũng không cho phép người khác có thể tốt hơn.

Lúc nào Mặc Ngưng Sơ bị đưa vào cung, lúc nào thì bị đở nằm xuống, lúc nào thì ngưỡng xung quanh đều lui xuống, nàng vẫn không biết.

Đầu óc nàng hoàn toàn mờ mịt, lúc ở Mặc gia nàng đã dùng hết sức lực còn lại của bản thân, nên hiện tại liền mê man ngủ say, đôi mắt nhắm chặt không nhúc nhích, giống như vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

Tiểu Mỹ ở bên cạnh sốt ruột, đang muốn chạy ra cửa đi tìm ngự y, còn chưa chạy được hai bước, trên cổ đột nhiên giống như bị chém một phát, nàng lung lay qua lại, hai mắt chợt thấy một mảnh tối thui, ngã trên mặt đất.

Rồi sau đó từ từ lan tỏa trong không khí là hương vị của trà và bạc hà.

“Quả đào ngọc”

Một giọng nói vang lên như dây đàn, bàn tay thon dài chậm rãi vuốt ve gò má của Mặc Ngưng Sơ, cách đây không lâu còn hơi mượt mà, bây giờ gương mặt đã gầy xuống làm cằm nhọn thêm. Khuôn mặt nàng vốn còn không to bằng một bàn tay, nay lại càng nhỏ. Cho dù son phấn, cũng không thể che được vẻ tái nhợt.

Sao nàng lại bệnh nặng như vậy.

Mây nhăn lại, đầu ngón tay lạnh lùng chọc chọc vào mặt nàng, thật muốn chọc cho nàng tỉnh dậy, nhưng lại luyến tiếc, mím môi nghiêng răng, phụng mầu híp lại “Nàng muốn chết sao? Quả đào ngọc?”

Trả lời hẳn là một khoảng trầm mặc.

Hắn thở dài, từ trong tay áo xuất ra một hộp gấm, lấy trong đó một viên thuốc nho nhỏ, bỏ vào trong môi, tay nâng Mặc Ngưng Sơ lên, cúi người hôn xuống, trong mê mang nàng không hề phòng bị, răng và môi ngoan ngoãn mở ra, lấy lưỡi chuyển viên thuốc sang nàng. Tay áo gấm phát qua, ngón tay cầm lấy nước bên cạnh giường, dùng môi mớm vào miệng nàng, trải qua mấy lần, xác định thuốc đã tan mềm bị nàng uống sạch, mới buông nàng ra... Nhưng vẫn chưa thỏa mãn, môi mỏng lại tiếp tục kề sát vào, hương vị quen thuộc khiến hắn lưu luyến, nhưng nhớ đến cực điểm.

Ngay lúc này, Lân Xuyên... Nạp Lan Lân, đế vương cao cao tại thượng của hoàng triều Xuyên Hạ —

Khuôn mặt xinh đẹp của hắn cách nàng hai tấc, bởi vì nụ hôn mà khiến hơi thở hắn nặng nề dồn dập, ngón tay hắn nắm eo nàng, môi mỏng tao nhã nhếch lên một đường cong, kề sát viền tai của nàng “Tiểu đào tử, ta rất nhớ nàng, nàng thì sao... có nhớ ta không?”

Hắn thủ thủ tâm tình, mặc dù người trên giường vẫn đang ngủ say, căn bản không thể nghe được.

83. Chương 83: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ 2

Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy trong mộng bị cái gì đó cản, lúc nhẹ lúc nặng, man mát lành lạnh như bị ngâm trong nước, gắt gao ôm lấy này, một lát lại tiến vào trong quần áo của nàng, sờ lên da thịt tái nhợt của nàng, ngang nhiên du tẩu nhiều lần.

Nàng như cá nằm trên thớt, không cách nào nhúc nhích. Muốn kêu ra tiếng, nhưng trên môi bị cái gì chắn lại, không chỉ không kêu ra tiếng được, ngược lại giống như hít thở không thông, gần như chết chìm.

Thân mình đột nhiên lạnh lên, giống như bị người khác cởi bỏ áo ngoài, thứ mà nàng cho là giống như dây leo quấn lấy nàng rồi đột nhiên biến thành một cái tay khớp xương rõ ràng, trượt xuống bên hông nàng, nhẹ nhàng chạm vào bên trong đại nguyệt mềm mại, ngọn lửa bên trong quay cuồng như bị băng tuyết vây lấy, mãnh liệt thăm dò sâu vào bí cảnh của nàng –

Rốt cuộc Mặc Ngưng Sơ mở mắt ra.

Hô hấp vẫn dồn dập, nhưng trước mắt, chỉ có gương mặt tròn trịa của Tiểu Mỹ.

“Tiểu thư, rốt cuộc người cũng đã tỉnh”

Tiểu Mỹ mừng rỡ vô cùng, khoa chân múa tay, trong tay còn cầm khăn lông ướt, chính là đang giúp nàng lau đi mồ hôi không ngừng đổ ở trán.

“Hoàng đế phái ngự y đến bắt mạch cho cô, cũng đã ghi ra một chút phương thuốc. Người đó nói chỉ cần xuất mồ hôi và điều dưỡng nhiều một chút sẽ không có việc gì... Nhưng mà, tiểu thư đã mê man như vậy suốt cả hai ngày” Tiểu Mỹ có chút u buồn, nàng không ngừng khoa tay múa chân “Nghe tiểu nha đầu trong viện nói, Hoàng đế cũng có đến, mà nô tì lại ngủ quên trong hậu viện không gặp được. Thật đáng tiếc.” Nàng nghĩ nghĩ, lại thề lời “Nhưng may mắn là Hoàng đế không trách tội bất kính, nếu không có lẽ nô tì đã rơi đầu. Thật là khủng khiếp.”

Mặc Ngưng Sơ xem xong, hoảng hốt một lát, sau đó cúi đầu xốc mạnh chăn lên, chỉ thấy sa y đỏ tươi đã bị thay ra, một chiếc váy lụa thô cũng đã mặc hoàn hảo trên người, không một chút hỗn độn.

Cảm xúc này rất chân thật, chân thật tựa như thật sự phát sinh qua, không một chút hoài nghi.

Tiểu Mỹ hầu hạ nàng xuống giường, vừa mở ngăn tủ bên trái ra, từng loạt từng loạt đều là giày tơ vàng tinh xảo khéo léo, Tiểu Mỹ cười hì hì “Cái này đều là do Hoàng đế ban cho tiểu thư... Không chỉ có cái này, còn có cái này, cái này, cái này, cái này nữa.” Tay Tiểu Mỹ ba hoa chích chòe chỉ vào từng ngăn tủ một, bên trong vô số châu báu trân phẩm, áo lụa, váy lụa, nhưng ánh mắt Mặc Ngưng Sơ lại dừng ở hoa đào được thêu tinh xảo trên đó, như đôi giày hồng nhạt trước mặt, người chuẩn bị cho nàng như là đã sớm biết nàng yêu thích sắc màu nhẹ nhàng này.

Canh năm Xuyên Hạ, tiểu thư Mặc gia của Tướng phủ vào cung, phong làm phi tử. Cùng ngày, châu báu ngọc ngà được hoàng thượng ban cho Ngưng Lộ cung chất cao như núi, thật sự rất đồ sộ. Nhưng thân thể Ngưng phi gầy yếu, hoàng thượng ở lại một lát liền rời đi.

Mà Ngưng Lộ cung to như vậy lại chỉ có một tỳ nữ hầu hạ bên cạnh Ngưng Phi. So với các cung khác, ma nha hoàn hầu hạ thành đàn, Ngưng Lộ cung có vẻ hết sức hiu quạnh.

Nhất thời, ai cũng không biết ý tứ của Đế vương, kết quả là hần sủng, hay là chỉ vui vẻ nhất thời trong lúc nhàn chán....

84. Chương 84: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ 3

Mặc Ngưng Sơ ở trong hoàng cung đã được ba ngày, ngự y quả nhiên có y thuật cao siêu hơn đại phu thông thường, an dưỡng vài ngày, nàng xem như cũng đã khôi phục được bảy, tám phần.

Mà Ngưng Lộ Cung đến hiện tại vẫn chỉ có hai người là nàng và Tiểu Mỹ, ngoại trừ nô tỳ ngự thiện phòng mỗi ngày đưa thức ăn đến cửa cung, tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần trong truyền thuyết cũng không có tới quấy rầy, về phần hoàng đế bệ hạ thì ngay cả cái bóng cũng không thấy, mọi bề đều an tĩnh khiến cho trong lòng nàng rất nhẹ nhõm. Lúc nàng tùy ý đi dạo trong viện, phát hiện ra có nơi trồng vài gốc hoa đào, quả thật rất hợp với tâm tình của nàng, đột nhiên cả người đều thả lỏng, tạm thời gác xuống những băn khoăn bế tắc, sức khỏe nàng cũng mau chóng hồi phục.

Bầu trời mùa xuân rất ấm áp, Mặc Ngưng Sơ nằm quần chăn dưới tàng hoa đào phơi nắng.

Tiểu Mỹ luống cuống lo cho nàng mấy ngày, ăn không ngon ngủ không yên, người cũng gầy đi một vòng, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lộ ra – nhưng vẫn chỉ mới là những đường nét mơ hồ. Bây giờ nàng thề muốn quay lại cuộc sống rượu chè ăn uống như trước, dần dần lại có xu hướng tăng lên!

Trong cung thức ăn rất ngon, đồ ăn mỗi ngày đưa tới đều phong phú và giàu chất dinh dưỡng, Mặc Ngưng Sơ bệnh nặng mới khỏi, vốn ăn không nhiều, Tiểu Mỹ lại làm tròn bốn phần, tiêu diệt thức ăn còn sót lại, thời điểm lo lắng “đói chết” cuối cùng biến thành có thể bị “no chết”. Mặc Ngưng Sơ rất cực truyền đạt mệnh lệnh cuối cùng “Tiểu Mỹ, lấy bộ y phục này làm mục tiêu cuối cùng, những thứ y phục này làm mục tiêu theo từng thời điểm, mặc không được, người liền trần truồng”

Những y phục đó được ban cho, vẫn xinh đẹp mới mẻ như ban đầu, nhưng không biết từ lúc nào đã bị Mặc Ngưng Sơ thay đổi thành số lớn nhất, thậm chí dùng hai bộ y phục khâu lại với nhau, một nửa hồng nhạt, một nửa hồng đậm, từ từ thay đổi rất hiệu quả.

Vì thế, trong tay vẫn còn cầm chân gà còn lại của buổi trưa ...

Chân gà bị đoạt, Tiểu Mỹ rung rung ôm một đồng lớn y phục chạy đi. Đương nhiên, mấu chốt chính là, nàng phải chạy vòng quanh cái sân này một trăm vòng, chạy không xong không được phép ăn cơm.

Tâm tình Mặc Ngưng Sơ trở nên cực kì tốt, nàng bắt đầu lập kế hoạch cho cuộc đời tương lai của Tiểu Mỹ. Qua mấy tháng nữa, Tiểu Mỹ đã qua mười tám tuổi, còn chưa lập gia đình, thêm vài năm sẽ là một cô gái lỡ thì. Mà trong cung nhiều quy củ, đi theo mình cũng lãng phí rất nhiều tuổi thanh xuân, lúc trước theo, nàng không có sức ngăn cản, bây giờ dù sao cũng phải nghĩ cách để đưa nàng ra ngoài.

Trước khi để nàng xuất cung, cũng phải làm cho cô nàng béo ú này gầy xuống, trở nên xinh đẹp, sau đó để cha nhận nàng làm nghĩa nữ, lấy danh nghĩa Mặc gia mà xuất giá một cách thuận lợi vui vẻ, ai cũng không thể xem thường nàng.

Thâm cung tường viện, Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu nhìn trời, ánh tà dương cuối chân trời chói mắt, làm cho ánh mắt nàng mê muội.

“Hi..” Nàng cúi đầu cười, thỏa mãn ngủ.

Vì vậy, Nạp Lan Lâm một lần nữa thoát thân khỏi công vụ bận rộn, ứng phó với năm sáu quan lại phiền phức xong, vẫn không thể trắng trợn thông báo, lặng lẽ vượt tường đi vào cung điện đặc biệt xây dựng dành riêng cho nàng - đúng vậy, rất lâu trước đó, từ ngày hấn đăng cơ, hấn liền chuẩn bị một chỗ như vậy trong hậu cung, giữa những tán cây hoa đào rực rỡ, dùng lưu ly trang trí, bạch ngọc làm gạch, một đường dẫn tới suối nước nóng tạo thành một bãi tắm thiên nhiên cho nàng... Nhưng lại sợ làm vậy nàng sẽ phải chịu sự chú ý của nhiều người, lại một phen hao tổn tâm trí xây thêm vài tòa tường viện để che dấu.

Làm nhiều việc như vậy, cuối cùng hấn cũng đã đợi được đến ngày này.

Hấn từng tưởng tượng rất nhiều lần tiểu mỹ nhân hồn nhiên ngây thơ lấy dáng dấp gì tiến vào ở nơi này, lúc này, nàng đang nằm dưới tán hoa đào, ngửa mặt hướng về phía trước, chặn đường như bị đá rơi xuống hết một nửa, chỉ phong phanh treo trên eo nàng, che khuất bụng cùng đùi, cả người đắm chìm giữa ánh mặt trời rực rỡ, ngủ cực kỳ an ổn.

Tơ lụa màu xanh bên ngoài cổ, phía dưới là cái yếm thêu mẫu đơn của nàng. Kề sát da thịt trắng nõn, sạch sẽ, làm lộ ra thắt lưng nhỏ nhắn xinh đẹp tinh tế. Mà phía dưới thì lộ ra cẳng chân trắng bóng, mơ hồ có thể dọc theo hình dáng tinh xảo ấy hướng lên trên, miên man bất định, mê ly lại mị hoặc.

Cách ăn mặc quá bốc lửa làm cho Nạp Lan Lâm hít vào, hít vào, lại hít vào, giận tái mặt, sau đó chậm rãi kéo chỗ che giấu duy nhất ra. ...Quả nhiên, vẫn chỉ mặc một cái quần lót tới đùi!

Lúc trước, cảm thấy quần lót của nàng cực kì đặc biệt, ngắn nhỏ lại tinh xảo, kề sát trên mông nho nhỏ của nàng, vô cùng đẹp mắt.

Nhưng bây giờ lại thấy như vậy quá ngắn.

Cái này và không mặc có gì khác nhau?!

“Quả đào chết tiệt, tỉnh dậy cho ta”. Thanh âm của hấn cực kỳ trầm, tầm mắt gắt gao đảo qua hai chân giẫm đạp bên ngoài của nàng, Hấn nên cảm thấy vô cùng may mắn, chỉ phê chuẩn một mình Tiểu Mỹ tới nơi này chăm sóc nàng, thậm chí còn phái cả Ngự Lâm quân trấn thủ cho nàng, cấm bất cứ kẻ nào quấy rầy.

Mặc Ngưng Sơ như không nghe thấy, vừa trở mình lại, vừa tiếp tục ngủ.

Cổ họng Nạp Lan Lâm hơi hơi động, ánh mắt rơi vào cái yếm của nàng, vì trở mình mà nhấc lên, làm lộ ra hơn một nửa tròn trịa, gió nhẹ vén lên cực kì phối hợp, vì thế hắn thấy được một đóa hoa nhòn nhon trên phần tròn trịa...

“Mặc Ngưng Sơ, nàng tỉnh lại cho ta!”

Hắn buồn bực ném cái chăn trên người nàng đi, bọc nàng chặt chẽ lại, sau đó nắn vai nàng, xoay trái xoay phải, cuối cùng hung hăng bồi thêm một câu “Nàng có tin ta lập tức ăn nàng ngay tại đây không?!!!”

Mặc Ngưng Sơ vì bị ngược đãi kịch liệt rồi cuộc thức giấc, tầm mắt nhìn mặt nam tử tuấn mỹ trước mắt, dừng lại một chút, sau đó dụi dụi hai mắt của mình, miệng thì thào “.... Hừm... sao lại nằm mộng?” Xoa nhẹ hồi lâu, đột nhiên nàng ngẩng đầu cười hắc hắc, mơ mơ màng màng nói “Lâm Xuyên, tên khốn kiếp nhà người, ngu ngốc, hái hoa tặc vô sỉ...”

“...” Nạp Lan Lâm ngạc nhiên, đối với hành động mắng chửi người như vậy của nàng, có chút không phản ứng kịp

Mặc Ngưng Sơ mềm mại lắc lắc, trên mặt nở cười nhẹ, nhưng lại dịu dàng vô cùng “Nhưng, nằm mộng thấy chàng, thật tốt...”

Nạp Lan Lâm sửng sốt

Mặc Ngưng Sơ xoay người một vòng, thế nhưng lại muốn nằm xuống tiếp tục ngủ!!

Hàng mi của Nạp Lan Lâm khẽ run, hắn chặn ngang nâng gương mặt đang buồn ngủ mông lung của nàng, sau đó mạnh mẽ hôn xuống cái miệng nhỏ đáng giận kia, cạy mở răng môi, lưỡi dài đưa thẳng vào, dùng lực đụng chạm, đến khi làn môi nóng rực phát đau, khiến người ngọc cực kỳ bối rối, sau đó bắt đầu vùng vẫy, hắn lại đột ngột buông nàng ra.

Dừng lại cách má nàng hai tấc, gắt gao chăm chú thu nàng vào đáy mắt.

Hơi thở hỗn loạn.

Mặc Ngưng Sơ trừng lớn đôi mắt, rốt cục cũng trở nên tỉnh táo, vô cùng kinh ngạc. Nàng há to miệng, vẻ mặt khó tin “Lâm, Lâm Xuyên-?!!!!”

85. Chương 85: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ 4

Nạp Lan Lâm nghiêng răng, cười u ám “Nàng rốt cục cũng chịu thức dậy?”

Mặc Ngưng Sơ còn đang đắm chìm trong kinh ngạc, làm sao có thể hiểu được trình tự ý nghĩa trong mắt hắn, càng không cảm nhận được đây là bản năng nguy hiểm của nam nhân, chỉ ngơ ngác giơ tay lên nhéo má người trước mắt, sau đó vẫn không sợ chết nhéo thêm một cái “Đau không?”

“... Nàng nói thử xem?” Hắn cười khẩy bắn tầm mắt về phía nàng.

Không đau, thật sự là không đau một chút nào, sức lực của nàng chỉ giống như gãi ngứa, mềm mại yếu đuối, cảm giác như bông vải, chỉ là thêm mạnh mẽ quấy nhiễu lòng người.

“A a a a !!!! Thật không phải mơ!!! Người là Lâm – ưm... ưm!!!!” Nàng rốt cục hét ầm lên, sau đó bị hắn chặn lại.

Rất tốt, nàng tới bây giờ mới ý thức tới tình huống chân thật.

Quả đào chậm chạp ngu ngốc này!!!

Ánh mắt Nạp Lan Lâm tập trung trên khuôn mặt đỏ ửng của nàng, bởi vì kích động mà trên má nhiễm một lớp hồng nhạt, so với mấy ngày trước, nàng đã tốt lên rất nhiều. Tuy là vẫn gầy yếu như cũ, nhưng ít nhất đã không còn tái xanh.

Mặc Ngưng Sơ một lần nữa xác định mình không có đang hoa mắt, thanh âm nghẹn ngào, mở to mắt nhìn ngó tình cảnh bốn phía hiện tại, xà trạm cột điều, cung điện to lớn. Nàng đang ở Ngưng Lộ cung, ngay lúc này, ngẩng đầu có thể thấy ba tấm biển khắc ba chữ to, mạ vàng lấp lánh phát ra ánh sáng ở phía trên, nhắc nhở nàng, đây đều là sự thật.

Miệng khô mở rộng, nhìn chăm chăm người phía trước không chớp mắt.

Lân Xuyên? Tại sao hắn lại ở trong này?

Khâm sai? Có thể đi đến tẩm cung của phi tử hoàng đế sao?

Miệng bị bàn tay hấn che, thở ra hơi nóng đều trở về mặt mình, nóng rất nóng bỏng. Rất lâu gấp lại, không ai có thể tưởng tượng được một tình huống như vậy, ít nhất nàng chưa từng tưởng tượng đến, mặc dù đã thấy bóng dáng hấn trong mộng rất nhiều lần. Nhưng từ khi vào cung, nàng đã hạ quyết tâm không nghĩ, không nhớ tới hấn nữa. Trí nhớ quá tốt lúc nào cũng không vui vẻ, nàng cho tới bây giờ cũng không phải là người cố chấp, nàng hiểu được tùy ý để yên ổn, giống như một cây cỏ nhỏ bình thường mà yên lòng.

Ham muốn điều gì đó nhưng không thể đạt được, chỉ có thể làm mình vạn kiếp bất phục.

Nàng cuối cùng nhìn rõ, nghĩ thông, quyết định tâm như nước lặng, bỏ xuống tất cả, mà hấn ngay lúc này ... lại rõ ràng đứng trước mặt nàng, nhìn nàng chăm chú.

“Chàng ...” Mặc Ngưng Sơ ngẩn ngơ, nghẹn ngào hơn nửa ngày mới thốt ra một câu “Nốt ruồi trên mặt đâu?”

Thật ra, câu đầu tiên nàng nên hỏi, hấn là vì sao hấn lại ở chỗ này mới đúng!!!

Con người đen của Nạp Lan Lân trầm xuống, tiếng nói đều đều “Giấu rồi!”

“...” Nốt ruồi cũng có thể giấu?

Mặc Ngưng Sơ mặt đầy hắc tuyến, nhìn khóe mắt trắng ngần của hấn, nơi đó một mảnh nhẵn bóng, thiếu đi một nốt ruồi nhỏ như giọt lệ màu đen làm cho sự khí thế hào hùng của hấn lộ ra một chút dịu dàng. Thảo nào nàng cảm thấy không hợp lý, giống như đang nằm mơ ... đều là do lỗi của hấn!!!

Hấn thấy nàng nhìn mình chăm chú, cuối cùng nói thêm một câu không mặn không nhạt “Cái kia chỉ để một mình nàng nhìn”

Mặc Ngưng Sơ lại một lần nữa đầu đầy hắc tuyến.

Đại ca, có thể không cần dùng giọng điệu “Nàng hỏi nữa nàng liền chết” được không?

Nạp Lan Lân lùi lại, từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ, thân bình là gốm sứ trắng, nhẹ nhàng mở ra, một hương vị ngọt ngào. Bệnh nghề nghiệp của Mặc Ngưng Sơ lại nổi lên, làm nàng nhanh chóng tiến hành phân tích thành phần bên trong, còn chưa phân tích xong, ngón tay của hấn chấm vào quét xuống bên gò má trái, một nốt ruồi xinh đẹp màu đen nhạt hiện ra, ở dưới khóe mắt sâu xa mơ màng của hấn, đột nhiên lộ ra vẻ quyến rũ mê người.

“Oa? Oa.... Oa...” Mặc Ngưng Sơ tròn mắt há miệng, nhìn hấn đầy kín nắp bình, bỏ vào trong tay áo, kinh ngạc không thể che giấu “Chàng, chàng thế nhưng dịch dung?”

Chẳng qua là đem thứ gì đó không nên xuất hiện trước mắt người ngoài giấu đi mà thôi.

Làm một đế vương, đã sớm vứt bỏ lo lắng, u buồn, ảm ức, yêu thích của bản thân. Cho nên phụ hoàng mới giấu đi nốt ruồi giọt lệ của hấn từ nhỏ. Đến khi hấn lớn lên, lấy thân phận Lân Xuyên ra ngoài dạo chơi, mới có thể dùng nốt ruồi này ngụy trang một cách quang minh chính đại, giống như thoát khỏi trói buộc của hoàng gia, không còn gánh trên vai trách nhiệm nặng nề.

Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc, cuối cùng tìm được mạch suy nghĩ, nghĩ nghĩ, lại thốt ra “Còn nói gì mà chỉ ỉn ta xem? Hắc Dạ trung thành kia thì sao? Còn có Tiểu Mỹ đáng yêu xinh đẹp của ta nữa? A, còn có công tử Tịch! Còn có bạn đồng hành của hấn, Vi Lộ công chúa! Không chỉ có những người này, còn có những người qua đường Giáp Ất Bính Đinh gì đó...”

Càng nói, lời nói lại càng giống như con ngựa không cương, làm sao cũng không kéo lại được. Nhìn nam nhân trước mặt phát ra ánh mắt âm trầm đen tối, biểu tình quay cuồng như thuốc nổ sắp bạo phát, Mặc Ngưng Sơ lại càng chột dạ, hơn nữa, tại sao trong lời nói của mình lại nhận nhận được mùi chua của giấm?

A a a, mau dừng lại!

Sau đó nàng cuối cùng dừng lại, vì Lâm Xuyên dùng hai ngón tay kẹp lấy đôi má thắm thương của nàng, dùng lực kẹp chặt vào trong, thịt đều dồn trên bờ môi, chen lách nàng không cách nào nói chuyện.

Bị hấn dùng ánh mắt thiên đao vạn quả xem xét, trái tim bé nhỏ đập hốt hoảng.

Nạp Lan Lâm thật muốn nắm chặt cổ, nói cho nàng biết, từ lúc Nạp Lan Lâm làm vua, chưa từng có người nào nhìn thấy nốt ruồi lệ nơi khóe mắt. Bởi vì nàng là đặc biệt, cho nên hấn không ngại, dù là thân phận gì đều cho nàng nhìn thấy mình một cách chân thật nhất.

Vậy mà hấn lại nói không nên lời.

Hấn chưa muốn nói cho nàng, hấn là Nạp Lan Lâm, là lão hoàng đế nàng căm thù đến tận xương tủy. Bây giờ thời cơ vẫn chưa đến, nàng không thể biết được thân phận của hấn, cũng không cần biết thân phận của hấn. Không tới bước cuối cùng, hấn sẽ giấu nàng, bảo hộ tới lúc đó.

Hấn ở trong cung, nàng cũng ở trong cung.

Không ai có thể tổn thương nàng, cướp nàng đi.

Có thể vì nói không nên lời, nên cảm xúc quay cuồng tích tụ, không thể trì trệ, thuận tiện khiến hấn càng phát ra mạnh mẽ. Rầu rĩ hừ một tiếng, tay hấn từ trên mặt buông ra, xoay tầm mắt không nhìn nàng.

Không khí làm người ta hít thở không thông tràn ngập giữa hai người, hấn thật sự nổi giận ...giống như đứa trẻ bị vạch trần lời nói dối nên quay ra giận dữ. Như khi nàng lúc trước muốn giả trò lười biếng lại bị cha nàng vạch trần không chút lưu tình, vẻ mặt giống nhau như đúc.

Mặc Ngưng Sơ nghĩ như vậy, nhưng một câu kia của Lâm Xuyên, lại làm cho tim nàng không khỏi đập nhanh hơn

— “ta chỉ ột mình nàng xem”

Nghe qua giống như đang thổ lộ...

Mặc Ngưng Sơ cảm thấy phá hoại không khí gấp lại hoàn toàn không tốt, gãi gãi đầu, quyết định đổi đề tài khác “Lâm Xuyên, sao chàng lại ở trong này?”

Không khí mờ ám lại trầm trọng một phần.

Nếu nhất định phải có một lý do ... Nạp Lan Lâm nghiêng tầm mắt nhìn nàng “Bởi vì ta là ngự y”

“...Hả?”

Bầu trời trong sáng vô cùng đột nhiên như có gió lạnh thổi qua, Mặc Ngưng Sơ run run một phen, đột nhiên cảm thấy truyện cười này, rõ là ... rất lạnh a!

86. Chương 86: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ 5

“Lâm ngự y” bị Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc nhìn soi mói, lấy ra một lệnh bài khắc chữ “ngự”, rồi sau đó hấn khoắc lác vô sỉ mặt không đỏ tim không đập mạnh nói tầm lệnh bài đại biểu cho hoàng gia này thành lệnh bài của Thái Y viện, rồi sau đó lại móc ra một tấm lệnh bài bằng vàng ròng, mà cũng là Miễn Tử Kim Bài thứ thiệt, chỉ có người quyền cao chức trọng cùng với những người mà hoàng đế bệ hạ tin tưởng nhất mới có.

Hấn lại lấy ra một hàng ngân châm chỉnh tề từ trong tay áo, nói cho nàng biết thứ này cần cho y thuật —— mặc dù thật ra là vũ khí.

Hắn lại lấy ra mấy sợi dây, nói cho nàng biết thứ này dùng để bắt mạch cách rèm cho những nữ tử hoàng tộc — mặc dù đây chỉ là mấy sợi dây tơ bình thường, ban ngày Thường Tự chải đầu cho hắn, cột vào trên tóc rồi bị rơi xuống.

Sau đó lại lấy ra một hộp gấm từ thắt lưng, mở ra, bên trong có một viên thuốc màu trắng, hắn nói cho nàng biết, đây là thuốc mang tới cho nàng, mấy ngày trước đây đã bắt mạch, viết bài thuốc cho nàng, hôm nay đã nên khỏi rồi, viên này là viên cuối cùng— mặc dù đây thật ra là thuốc trân quý vô cùng mà Ô tộc tiến cống, cũng là thứ hắn cố ý mang đến cho nàng. Nếu không, coi như ngự y có bản lãnh lớn hơn nữa, hiện tại nàng vẫn nằm ở trên giường.

Về phần lúc đến Hoa Điền Bắc, tại sao hắn ngay cả mình bị thương cũng không trị được — đó là bởi vì hắn bị thương quá nặng, lại sợ Thường Tự lo lắng, cho nên mới phải liều chống.

Nước lũ tràn lan, sau đó lại có ôn dịch nghiêm trọng, cần một nhân tài hết sức ưu tú hiểu y thuật, võ công cao cường có thể đảm nhiệm, mà người kia, chính là hắn.

Hắn nói, hắn là người hoàng đế tin tưởng, cho nên, mới có thể tự do ra vào hậu cung, chữa bệnh cho các vị nương nương.

Hắn còn nói, hắn không biết quả đào ngu xuẩn như nàng chính là thiên kim Tướng phủ đào hôn - Mặc Ngưng Sơ.

Đêm đó hắn có việc gấp, ngày thứ hai chuẩn bị trở về hơn nữa còn chuẩn bị sinh lễ muốn đến phủ cầu hôn thì nàng đã biến mất không thấy — sau khi trở về, nghe nói Ngưng phi nương nương vừa tiến cung nhiễm bệnh nặng, hắn liền được bổ nhiệm đến, lại không cẩn thận gặp được Đế phi nằm ở trên giường lại chính là nàng —

Những tình tiết kinh ngạc và đau đớn đều bị ba hoa chích choè miêu tả một phen, mà thật ra thì, điểm then chốt làm nên thành bại nhất chính là gương mặt trời sinh có thể nói đen thành trắng của Nạp Lan Lân. . . Vì vậy, Mặc Ngưng Sơ bị hù dọa không nhỏ.

“Đứa gốc này.” Nạp Lan Lân nói một mội, chậm chậm nhấp một ngụm trà, sau đó dùng khóe mắt liếc nàng. Sợ rằng từ nhỏ đến lớn cũng không có ai dám khiến hắn bởi vì một lời nói dối hoang đường mà giải thích nhiều như thế.

Nhưng rất tốt, nàng làm được.

“Nếu như là ngự y khác, nàng cũng định cho họ xem bộ dáng như hiện tại?” Nạp Lan Lân rút cuộc chuyển đề tài về chủ đề chính, môi mỏng tràn ra hai tiếng cười lạnh lùng, ánh mắt quét một vòng khắp người Mặc Ngưng Sơ, ánh mắt thay đổi thâm thúy ám trầm.

Mặc Ngưng Sơ cúi đầu, mới chột phát hiện mình “quần áo bất nhã” nửa mở rộng ra, hiện ra hình ảnh “mặc cho người quan sát”.

Mặt nàng trắng xanh rồi lại chuyển sang đỏ, sau đó chui về trong chăn thật nhanh, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ hồng hồng.

“Nàng cũng biết xấu hổ?” Mới vừa rồi sao không thấy tránh né? Tư thế ngủ này, quả thật không phải là nữ nhân!

Sao lúc trên thuyền lại không chú ý?

— đó là bởi vì mỗi ngày hắn đều ôm nàng ngủ, nàng không có cơ hội giãy giụa, tạo ra bộ dáng khó xem thế này.

Xem ra, là hắn quấn nàng quá lỏng.

“Chàng, chàng cười thật là khủng khiếp.” Mặc Ngưng Sơ co rúm lại.

“Quả đào nhỏ. . . . Nàng nên biết, hậu quả lừa gạt ta là như thế nào.” Nạp Lan Lân đưa ra hai tay, chống ở hai bên nàng, vây chặt nàng trong khoảng trống nhỏ giữa hai tay, mặt mày giống như đâm sâu, hút nàng vào trong.

Mặc Ngưng Sơ hơi luống cuống, mở to mắt: “Ta không phải cố ý. . .”

“Cho nên, nàng nên vì thế trả giá thật lớn.” Hắc cúi người, giơ tay lên, quay mặt nàng đối diện với hắc, cường bách nàng nhìn thẳng mình.

“Nhưng, ta đã không còn gì có thể cho chàng. . .” Tầm mắt của hắc, khiến lời nói của nàng không thể mạch lạc.

“Ai nói không có?” Khóe môi hắc chậm rãi nâng lên, lộ ra một nụ cười nguy hiểm, sau đó cúi đầu dùng hơi thở lướt qua môi của nàng, trên choker nàng tâm thần bất định.

Mà nàng rốt cuộc lại nhớ tới những giấc mộng không giải thích được mấy hôm nay, nào là bị dây leo quấn quanh, nào là bị ngón tay chạm vào —— nhất định là do nam nhân trước mặt, ám ảnh hắc để lại quần quanh nàng như một con rắn, càng giãy dụa, càng bị vây chặt, làm sao cũng trốn không thoát.

“Nghe nói. Tể Tướng đại nhân hạ triều trở về phủ, hay tin nàng bị hoàng thượng kéo vào cung, tức giận nhảy lên. Gã vậy danh bất chánh ngôn bất thuận khiến ông ta rất tức, còn xông vào cung lý luận với bệ hạ. Nàng cũng biết, lão già kia dài dòng cỡ nào...” Nạp Lan Lâm giống như là nghĩ đến ký ức không mấy vui vẻ, nhíu nhíu mày, nhưng cánh môi cấp bách bức người không rời đi nửa tấc, ngược lại có khuynh hướng càng ép càng gần.

Mặc Ngưng Sơ đưa tay ngăn cản, nghe được tin tức phụ thân mình, cũng không biết nên cao hứng hay là tập trung tinh thần cứu vãn tình cảnh bây giờ của mình.

Nạp Lan Lâm cười: “Quả đào nhỏ, nàng nghe lời, về sau ta sẽ nói cho nàng biết rất nhiều chuyện về người trong nhà của nàng.”

Hiện tại chuyện sắp tiến hành hình như không có nửa xu quan hệ với chuyện của người nhà nàng.

“Sẽ có người tới đấy!” Nàng quyết định thoát khỏi sói đói trước.

“Ta nói với bệ hạ, nàng sẽ lấy bệnh ho lao, cho nên trước khi ta tuyên bố nàng bình phục, không có bất kỳ người nào dám tự tiện tới gần nơi này.” Hắc bắt đầu hôn tai của nàng, vành tai bóng loáng mê người khéo léo này, thật khiến cho người ta thêm thuồng.

“.” Thì ra là ——_|||

Mặc Ngưng Sơ co quắp, khó trách mấy ngày nay không có bất kỳ cung phi lên cửa bái móc, khó trách tiểu cung tỳ đưa đồ ăn cũng không dám vào cửa, đưa hộp đựng thức ăn cho Tiểu Mỹ liền vội vã rời đi, khó trách...

Chân tướng sáng tỏ, nàng lại rối rắm: “Lâm Xuyên, ta đã thành thân, là nữ nhân của chủ tử chàng. Nếu chàng bị phát hiện, chính là tư thông cùng cung phi, dù chàng có Kim Bài Miễn Tử, cũng không khỏi quá lớn mặt rồi.”

“. Nữ nhân của chủ tử? Nữ nhân của chủ tử.” Hắc lặp lại, sau đó cười vui vẻ.

Nghe mấy từ mới mẻ này, Nạp Lan Lâm nghĩ tới mình thật ra nên tức giận, nhưng lý kỳ chính là, bộ dáng đáng yêu của nàng lại khiến hắc không tức giận được, hếch mày, lưỡi chui vào trong lỗ tai nàng, khiến nàng run rẩy: “Dù sao nữ nhân của bệ hạ nhiều như vậy, tam cung lục viện 72 phi tần. . . . Ta làm nhiều việc thay hắc như vậy, chia ta một, lại có ngại gì?”

“.”

Mặc Ngưng Sơ bị rối rắm đến lệ rơi đầy mặt.

87. Chương 87: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ (6)

Hắc cúi đầu, rốt cuộc hôn lên môi nàng.

Cánh môi quen thuộc mà lạnh như băng rơi vào trên môi của nàng, gió mát nhẹ nhàng thổi bên tai, cành hoa đào lay động, giống như là vẩy khiêu vũ của hồng nương, màu hồng đầy trời, nhưng lại làm cho người ta hoảng hốt mơ màng, trời đất quay cuồng.

Nàng không ngừng nhắc nhở mình, không thể như vậy.

Trong đầu không ngừng lẫn quần thanh âm “mau dừng lại” , “Không thể lại tiếp tục lún sâu vào” , coi như hấn không sợ, nàng cũng phải rõ ràng tình cảnh mình bây giờ .

Nàng là một cung phi, coi như dù không muốn thế nào, nàng cũng là nữ nhân của Hoàng đế.

Mà nàng cũng là tiểu nữ nhi của phủ Tể Tướng , mạng của nàng có thể không đáng tiền, nhưng mạng mấy trăm miệng ăn trên dưới của phủ Tể Tướng cũng là trân quý vô cùng. Nếu là ở hậu cung bị phát hiện chuyện như vậy, nàng trừ một con đường chết, còn có thể dính líu đến mạng người của phủ Tể Tướng –

Ý nghĩ như vậy làm cho nàng trong nháy mắt tìm về một tia lý trí, cặp mắt từ bị đốt lên ngọn lửa nặn ra một tia thanh minh, sau đó dùng hết hơi sức đẩy hấn ra, cố gắng để cho hấn từ trên người mình rời đi.

Nhưng lại quên mất, người nam nhân trước mặt này chưa bao giờ có thể bị nàng nắm trong tay, hấn rất nhanh cầm cổ tay của nàng, kéo chần ra, ở từ từ hôn sâu hơn đưa tay cởi cái yếm tơ màu lam đậm trên cổ của nàng

“Tiểu Đào tử. Ngoan. Há miệng ra.”

Thanh âm của hấn nhẹ nhàng dụ dỗ, cực kỳ dịu dàng, để cho nàng chợt không phân rõ thực tế cùng hư ảo, phòng tuyến khó khăn mãi mới kéo lên lập tức giống như không có tác dụng, yếu ớt quả thật không chịu nổi một kích.

Nàng là biết, hậu quả của việc làm như vậy .

Nhưng hấn là ở gõ cửa nàng giống như phát ra lời mời tuyệt vời, mà nàng ở một đầu cửa khác do dự phản kháng – hấn không có thô lỗ trực tiếp đẩy ra môi của nàng, mà là đang hỏi thăm nàng, có lẽ hấn đang cố kỵ cảm thụ của nàng, hỏi ý kiến của nàng.

Môi của hấn càng phát ra nóng bỏng, giống như là muốn đem nàng thiêu cháy!

Trong lòng chính là cái thanh âm kia đang không ngừng cảnh cáo nàng – nàng không thể , bước ra một bước này, nàng liền không có đường lui.

Nhưng là, nàng phát hiện, môi của nàng cũng không chịu khổng chế chậm rãi mở ra một khe hở, nho nhỏ, lại đủ để đầu lưỡi của hấn chui vào, giống như bắt được xương sườn mềm trí mạng của nàng , quấn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng. Bắt đầu công thành đoạt đất, ở trong lúc nàng run rẩy, mang theo đau khổ gặm nuốt cùng nhau thổi quét nàng. Lúc lên lúc xuống.

Lòng bàn tay cực nóng của hấn giữ tại bên tai nàng, êm ái vuốt ve.

Ở dưới cái yếm tơ màu lam theo gió cùng nhau chảy xuống, hấn cúi người đè lên nàng , ôm hôn kéo dài này làm cho người ta thổ dốc thật sâu mà yêu thích.

Hấn cúi mặt xuống gần ở gang tấc, cách một hồi lâu, hấn lại một lần nữa dò xét cẩn thận, khuôn mặt xinh đẹp đến cực hạn này của hấn vẫn là làm cho lòng người rung động như cũ.

Hoa đào bay tán loạn, nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra, sẽ có một ngày ở dưới tàng hoa đào, trong tấm điện cung phi, bị người ôm vào trong ngực, hôn, thậm chí còn. Hoan ái.

Thâm cung tường viện, kể cả nàng đã quyết định phong bế, nhưng tình cảm của nàng hiện giờ giống như nước lũ mở cống, càng không thể vãn hồi.

Nàng nghĩ, nàng có lẽ là thích hấn. Nếu không cũng sẽ không mất hết sức lực đi đẩy hấn ra, tình cảm bí ẩn giấu ở đáy lòng của nàng theo ngón giữa nóng bỏng của hấn không ngừng chạy tiến lên trên dưới, mê loạn điên cuồng.

Ánh sáng ấm áp hoà thuận vui vẻ, khuôn mặt tinh xảo của hắn dưới ánh mặt trời ấm áp có vẻ vô cùng hấp dẫn, mấy hạt mồ hôi óng ánh trong suốt trên trán kia càng thêm mang theo lực hút trí mạng, dán sát ở trên đường cong thân thể nàng, mạnh mẽ mà có lực bao phủ lấy nàng.

Ngón tay của hắn chui vào trong chăn, mò tới lui bên trong đùi nàng, lại chui vào quần lót khéo léo của nàng, sau đó chạm tới cánh hoa mềm mại nhạy cảm kia. .

Nàng bị chọc thở gấp một tiếng.

Vì vậy hắn không nhận được thô lỗ rách quần lót của nàng, sức lực dưới tay cũng từ từ lớn lên.

Hoa lộ nhiễm ướt giữa ngón tay hắn cùng lòng bàn tay, tràn ngập ra một cỗ hơi thở ngọt ngào mà tuyệt vời .

Hắn không cách nào ẩn nhẫn được nữa, cúi người, đem hông nàng nắm trong tay, nâng cao nàng lên, lại liếm láp mặt hoa của nàng, cắn nuốt hương thơm của nàng, giống như là muốn đem nàng mở ra thành một tác một tác, sau đó từng miếng từng miếng ăn hết.

Mặc Ngưng Sơ bị cảm giác trống rỗng ở tình cốc hành hạ không thể chống đỡ, thời điểm hắn cuồng dã xâm nhập oanh tạc xuống, nàng đã không có đường lui.

Tiếp, chính là hai chân bị tách ra.

Có một đồ vật chống đỡ nàng, đụng vào da thịt mềm mại của nàng, sau đó, sau một khắc, vọt vào –

Nàng bị kinh sợ kêu thành tiếng, lại bị hắn một ngụm ngậm vào trong miệng.

Bị ngăn chặn đường đi, cũng bị cản trở đường lui.

Nàng bị vây ở giữa trung tâm ngọn lửa, bị thiêu đốt, cháy một cách nóng bỏng, ở lần thứ nhất một lần đánh thẳng vào trong, trên dưới thoải mái.

Hắn cứ như vậy ở trong thân thể của nàng mạnh mẽ đâm tới, cũng không để cho nàng thở dốc ra tiếng, như muốn đem nàng sống sờ sờ giết chết, nhưng trong máu nàng không ngừng chạy chồm khoái cảm lời nàng trở về. Ngay khi nàng cảm giác mình sắp chết đi thật chặt lời kéo nàng, để cho nàng ở đó một đường giữa tới tới lui lui, cho đến không chịu nổi co rút co rút lại, không ngừng run rẩy.

Hắn chảy rất nhiều mồ hôi, ở không ngừng dùng đưa hung hăng đánh thẳng vào trong rơi xuống, từng giọt từng giọt theo da trượt xuống, tung tóe ở trên người của nàng. Theo hình dáng da thịt chảy xuống ở trên chăn ướt át. Rõ ràng chảy mồ hôi chính là hắn, nhưng lửa nóng kia, lại giống như là mình.

Bị trêu ghẹo không ngừng, mới vừa muốn thở một cái, nhưng đợt thủy triều thứ hai lại lập tức xông lên, đem lấy nàng chụp tẩn mát, lại lần nữa tụ lại, như thế lặp lại mấy lần, nàng đã hoàn toàn không tìm được người mình ở chỗ nào, lại đang làm cái gì.

Cái gì cung điện, cái gì Ngưng phi, cái gì gặp quỷ Hoàng đế cho đòi cưới, cái gì cái gì cái gì.

Cũng bị nàng vút bỏ hết ở phía sau, cái gì cũng không quan tâm.

Nàng bị hắn ôm, cũng mất đi tất cả phương hướng, tựa như trước mắt hắn là một cây đào nở rộ. Nàng mới phát hiện ra mình không biết từ lúc nào mà nàng đã chân trần đứng ở dưới tàng cây, đang ngẩn người, đột nhiên hắn lại bao trùm tới, từ phía sau ôm lấy nàng, tiến vào nàng, nàng bất lực nắm cây khô, bị dày vò tới mức chân không chạm đất .

Rốt cuộc, thể lực nàng chống đỡ hết nổi đổ vào trong ngực của hắn.

Bệnh nặng mới khỏi, lại bị người lôi kéo lăn lộn dưới tàng cây hồi lâu.

Cuối cùng một tia hơi sức đều không có, cả người đều giống như không có xương mềm oặt.

Mơ hồ, nàng nhớ hắn là ôm ái ôm nàng, ngón giữa nhẹ nhàng vùi vào trong tóc đen của nàng, mang theo mùi vị quyến luyến Mà một hình ảnh cuối cùng, nàng thấy hắn nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, cùng với nốt ruồi lệ nơi khóe mắt được mệnh danh là” ta chỉ ột mình nàng nhìn” .

Sau đó nàng rốt cuộc ngủ thật say.

88. Chương 88: Giai Nhân Trong Ngưng Lộ (7)

“Người không phải nói là hoàng thượng đang ở Ngự Thư Phòng xử lý chính sự không có ra ngoài sao? Thế nào hiện tại cũng không thấy bóng dáng người? ! !”

Chỗ bóng tối, nữ nhân trên người khoác hồng sa, toàn thân mặc cung phục điểm lệ cơ hồ chờ đợi đến sắp nổi điên ,trên đầu châu báu trĩu nặng, thoáng lắc một cái chính là kêu leng keng.

Đây là trang phục mà nàng tỉ mỉ chuẩn bị, chỉ vì để cho người kia có thể nhìn nàng lâu một chút. Chè hạt sen trên khay đã đổi không biết bao nhiêu lần, nhưng Ngự Lâm quân Ngự Thư Phòng chính là không để nàng đi vào, mà nàng không cam lòng rời đi, từ đợi một chút thành đợi đến trời tối, vẫn là không có đợi đến người muốn gặp.

Hôm nay Lại bộ, Hộ bộ đều bị triệu tập ở Ngự Thư Phòng nghị sự, phụ thân mình cũng ở trong đó, mà lúc bọn họ rời đi, hoàng thượng vẫn còn ở trong ngự thư phòng, nàng vẫn cứ như vậy canh giữ ở cửa, cũng không có thấy nửa người từ bên trong ra ngoài.

Phụ thân đã dặn dò, nhất định phải ở trước khi tiểu nha đầu Mặc phủ kia khỏi bệnh bắt được tâm của hoàng thượng.

Nhưng tâm của một người, như thế nào lại dễ dàng bắt được như vậy ?

Huống chi là nam nhân mà ngay cả phụ thân cũng sẽ e ngại ?

Gần đây biên quan sinh sự nhiều, Mặc gia Nhị thiếu gia nghe nói lại lập chiến công, khiến hoàng thượng thưởng thức không dứt, ca ca mình mặc dù cũng làm quan chức ở trong triều, cũng không có đuổi kịp hai vị thiếu gia còn lại của Mặc gia.

Ban đầu tiên hoàng lập di chiếu, văn thư Lí Tịnh không có cho đòi nữ tử Mặc gia hầu hạ bên người Tân Đế, chính là kiêng kỵ bọn họ quyền cao chức trọng, nếu là hậu cung cũng phải cung chiêu, vậy liền tất sẽ quyền khuynh triều dã. Mặc dù Mặc gia hấn mấy đời trung thành, nhưng nếu là sinh lòng mưu phản, vậy liền ai cũng không ngăn được.

Nhưng sao chỉ có thế. Phong gia muốn không phải những thứ này, bọn họ là địa vị kế dưới Mặc gia đại hộ, tiên hoàng cho nên nhìn trúng Phong gia, chính là bởi vì bọn họ có thể cùng Mặc gia kiềm chế lẫn nhau, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, Phong gia vẫn bị bọn họ giam ở lòng bàn chân như cũ, cơn tức này kìm nén hồi lâu, đã sớm sắp bộc phát.

Vậy mà hôm nay, Mặc Ngưng Sơ lại vào cung, vị trí Đế hậu càng tràn ngập nguy cơ bị đoạt mất, làm sao bọn họ có thể không nóng nảy.

Phong Nhu Tuyết ngược mắt, mắt đen tĩnh mịch lẳng lặng nhìn đến Ngự Thư Phòng tĩnh lặng. Bên trong căn bản cũng không có thấp đèn – cho nên, bên trong căn bản không có người.

Nhưng Bộ Hạ cũng không có từ bên trong ra ngoài.

Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Nàng ở trong gió lạnh đứng thật lâu, ánh mắt cũng trở nên run rẩy.

Hỉ công công bên cạnh không nhìn nổi nữa, khom người nói: “Nương nương, ngài trở về thôi, sợ rằng hoàng thượng đã rời đi rồi, chỉ là ngài không nhìn thấy...”

Hắn chính là thái giám ngày trước mang theo thánh chỉ đến Mặc phủ, ti chức nội thị doanh tổng quản, mà hắn đã hầu hạ hai đời Đế Vương, nhân tình thế thái hiển nhiên là so người khác có hơn chứ không kém. Phong gia hàng năm ” hiếu kính” báo bồi cho hắn, hắn tự nhiên là tạm đứng ở bên Phong gia nương nường, nhưng này cũng chỉ là tạm thời , hắn có thể sống trong cung đến lâu như thế, chính là có thể nhìn sắc mặt Đế Vương mà làm việc, càng thêm đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, ai cũng không đắc tội.

Nhưng là chỉ có Phong Nhu Tuyết hiểu, hoàng đế bệ hạ cao cao tại thượng tuyệt đối không có từ cửa chính bước ra một bước.

Ánh mắt của nàng hoàn toàn nhìn chăm chăm về phía cửa, coi như chỉ là bóng dáng vu vơ, cũng sẽ không bỏ lỡ.

Nàng tự nhận là nàng so với bất kỳ một nữ nhân nào trong hoàng cung này yêu thương hắn nhiều nhất, chú ý đến hắn nhiều nhất, cho nên, hắn tại trước mặt của mình đi qua, nàng không thể nào không thấy được.

Hít một hơi thật sâu, từ trong lòng ngực lấy ra một khối ngọc thuần sắc, là loại thượng hạng, vừa nhìn chính là giá trị xa xỉ. Hỉ công công ham mê không nhiều lắm, chính là thích thu thập các loại Ngọc Thạch, đặt ở trong phòng giống như bảo bối. Hắn mặc dù không nói, nhưng tất cả mọi người hiểu, bởi vì chỉ có tảng đá sẽ không phản bội người, có thể vĩnh viễn viên viên bồi ở bên người hắn.

“Công công, người có thể nói cho ta biết hay không? Đạo gần đây, Bộ Hạ thường đi cung nào?” Nàng lấy Ngọc Thạch nhét vào trong tay của hắn, khoe môi mang theo cười, nhưng tươi cười cũng đã lạnh như băng.

Hỉ công công do dự nghĩ, vẫn là khom người nói: “Quý Phi nương nương, công vụ của hoàng thượng rất nhiều, trừ lâm triều, mấy ngày nay luôn là ở Ngự Thư Phòng cùng Đông cung điện qua lại. . . .”

“Vậy có đi Ngưng Lộ cung sao?” Phong Nhu Tuyết cắt đứt hắn.

Hỉ công công ngăn người, ngay sau đó cười: “Quý Phi nương nương nói đùa, là tiểu nhân tự mình đi đón Mặc tiểu chủ kia, chính mắt nhìn thấy nàng bệnh nguy kịch không có sai. Sợ rằng không chống đỡ được bao lâu, hiện tại lại truyền ra tin đồn nàng bị nhiễm ho lao, hoàng thượng làm sao sẽ đi loại địa phương đó? Hôm nay chắc là người đã đi nghỉ. Nương nương vẫn là ngày mai trở lại thôi, tiểu nhân sẽ ở bên cạnh hoàng thượng nói nhiều về ngài, nếu là hoàng thượng xong việc, tiểu nhân nhất định thuyết phục người đi đến chỗ nương nương.”

Hắn hành lễ, cuối cùng cũng là rời đi.

Phong Nhu Tuyết đứng ở trong gió lạnh, cánh môi đã cắn trắng bệch, cười khổ một tiếng, xoay người hướng tòa lồng sắt xa hoa của mình đi tới.

Nàng chỉ là muốn thấy mặt người kia, nhưng vì cái gì lại khó khăn như vậy?

Nữ tử hậu cung, thân bất do kỷ, nhưng càng làm cho người ta bi ai là, nàng còn yêu nam nhân vô tình nhất trên đời này, không thể tự kiềm chế.

Lắc đầu một cái, lại phát hiện trước cửa cung điện của mình đứng một người, là lão ma ma trong điện của nàng, cũng là người truyền tin cùng người kia!

Phong Nhu Tuyết lập tức tái mặt lại, bước nhanh tới, đuổi lui mấy cung nữ, mang theo nàng vào phòng.

“Là Cửu vương gia gửi tới tin tức.” Lão ma ma lại cẩn thận nhìn bốn phía, xác định bốn bề vắng lặng, sau đó mới khẽ kéo thẳng thân thể còng xuống của mình, chậm rãi tiến lên trước, đem lời cần nhấn nhủ nói ở bên tai Phong Nhu Tuyết.

Nữ tử cả người hoa phục mím cánh môi xinh đẹp, hình dáng diễm lệ ở trong nền đỏ lập lòe bất định.

Ma ma nói xong, hướng nàng khom người gật đầu, cũng lui xuống.

Nàng một người ngồi ở trong phòng cô đơn, nắm ngón tay siết chặt.

Sau đó ánh mắt lạnh dần, nồng đậm sát cơ di tản ra.

***** tiểu Hạ phân cách tuyến *****

Mặc Ngưng Sơ vừa tỉnh ngủ, quả nhiên lại không thấy bóng dáng Lâm Xuyên.

Khi nàng kinh nghi hoài nghi ngày hôm qua tất cả là một giấc mộng, nàng lại chợt phát hiện dưới gối đầu lộ ra một món đồ, vàng rực rỡ chiếu xạ đến mức làm nàng chói mắt.

Cầm lên vừa nhìn, hắn là “Miễn Tử Kim Bài” ngày hôm qua hắn nói. .

Trong truyền thuyết, có thể ở phạm sai lầm đi qua miễn đi trách phạt, cho nên mới có thể làm cho hắn vô cùng tự tin tới quyến rũ phi tử Hoàng đế gì đó?

Nhưng bây giờ hẳn lại đem vật này cho nàng, vậy hẳn làm thế nào?

Phía dưới Kim bài còn đè ép thứ gì đó, nàng liền cầm lên nhìn, là một tờ giấy le que mấy chữ – “Đem mình bao chặt chẽ chút, nếu không cẩn thận cái móng nàng.”

Ngẩn người, phía sau giấy trắng mờ hồ còn có thể nhìn thấy dấu vết có chút đen nhánh.

Vì vậy lật qua.

Chỉ có ba chữ.

–“Quả đào ngọc.”

Nàng lại giống như là có thể liên tưởng tới biểu tình lúc hẳn nói lời như vậy, sau đó không tiếng động cười lên.

“Người mới là ngọc đó.” Nàng hướng không khí trả lời một câu.

Tiểu Mỹ ở cửa mới vừa bùng đồ ăn sáng đã chạy tới, có chút sững sờ nhìn Ngưng Sơ hướng về phía một tờ giấy cười khúc khích, lập tức cảm thấy gần đây chuyện lạ ngày càng nhiều, nàng rõ ràng tại hậu viện luyện tập chạy bộ, thế nào lúc tỉnh lại liền nằm trên mặt đất ngủ thiếp đi đây?

Hơn nữa, cổ thật đúng là đau nhức không giải thích được.

89. Chương 89: Các Người, Ai Dám Chọc Ta? 1

Tiểu Mỹ hầu hạ Mặc Ngưng Sơ ăn sáng, thấy nàng chảy nhiều mồ hôi liền đỡ nàng đi ra suối nước nóng ngoài trời để tắm rửa.

Lúc Mặc Ngưng Sơ tắm không thích có người khác xung quanh, Tiểu Mỹ tính toán thời gian, chuẩn bị đi ra hậu viện lấy chút cánh hoa khô, muốn dùng phương pháp Mặc Ngưng Sơ dạy làm chút tinh dầu thiên nhiên cho nàng, mà lúc này, cửa liền có tiếng vang, Tiểu Mỹ chạy đến cửa cung vừa thấy, vẫn là những tiểu cung tỷ ở Ngự Thiện Phòng hằng ngày bùng đồ ăn đến Ngưng Lộ Cung. Các nàng đứng ở trước cửa, thấy Tiểu Mỹ đi ra, đồng loạt bước lên “Tiểu Mỹ tỷ tỷ, hoàng thượng đưa cho nương nương mỗi cung một ít đồng trùng hạ thảo thượng đẳng, cần chủ tở các cung đến lĩnh, chủ sở thúc giục đã lâu, Tiểu Mỹ tỷ tỷ mau theo chúng tiểu nhân, bằng không trì hoãn quân sự lại bị mắng.”

Tiểu Mỹ nhiều ngày nay cũng đã quen với các nàng, lại nghe đi lấy này nọ cho Mặc Ngưng Sơ, cũng không nghĩ nhiều, buông đồ đang cầm trong tay, liền đi theo các nàng.

Ngự Lâm Quân ở cửa không để ý, bọn họ được lệnh bảo vệ tòa cung này, không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào, trông nom Ngưng Phi nương nương. Lúc này chỉ là một tiểu cung nữ đi ra ngoài, cần đi nội thị giám lấy đồ, trong hậu cung là chuyện rất bình thường, cũng không lo ngại.

Tiểu Mỹ vừa đi vừa ngắm, đây là lần đầu tiên nàng ra khỏi Ngưng Lộ Cung, hành lang của hoàng thất xa hoa khí phái, lớn hơn gấp bội so với Tể Tướng phủ, một tòa rồi đến một tòa cung điện san sát nối tiếp nhau, cách một đoạn đường lại có một cột đá to lớn cao vô cùng, trên cột đá có một tầng viền vàng, điêu khắc long phượng diễn châu, ánh mặt trời chiếu xuống, kim quang sáng láng, trông rất huy hoàng.

Mỗi một cung điện đều có tên riêng, vừa mới đi ngang qua Giáng Vân điện, Dao Quang điện, Ngưng Lộ điện... Cũng không biết vị hoàng đế kia đang ở đâu, không biết có ở trong một nơi đẹp như Ngưng Lộ Điện như vậy hay không.

Nàng nhìn ngây ngốc, ánh mắt dừng lại ở Nhu Tuyết điện cách đó không xa, chỉ cảm thấy mình bài kia thật quá rõ ràng, tên tuy dễ nghe, nhưng lại cảm thấy tử khí cứng nhắc, không có cảm giác thoải mái.

Nàng không chủ ý đi đến phía trước, vài tiểu cung nữ cúi đầu nháy mắt với nhau, sau đó đột nhiên chạy trốn ở một lối rẽ ngoặt, tiếp theo đó lại xuất hiện vài tên thái giám mỡ nhờn, trước sau trái phải bồng chốc bao vây Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ sững sờ, chỉ một cái chớp mắt, liền lập tức hiểu được tình hình của mình hiện nay là như thế nào.

Quay đầu muốn chạy trốn, thân hình nàng lại to như vậy, như một trái banh tròn xoe uy thế vô cùng, chỉ trong vài cái lắc người đã phá tan được vòng vây của mấy tên thái giám gầy ngắc cản phía trước, co cẳng chạy, nhưng hai chân quá nặng, chạy không được vài bước liền bị đuổi theo, vài người đồng loạt nhào đến đè nàng lại, không chút nhân nhượng để nàng phản kháng, một cước đá nàng té xuống đất, đề tứ chi lại “Con lợn này mạnh quá đi, lại cực kỳ giảo hoạt, không thể để cho ả chạy thoát”

Tiểu Mỹ ra sức giãy dụa, muốn kêu cứu, nhưng yết hầu lại không phát ra âm thanh gì, nàng rất lo cho Mặc Ngưng Sơ. Nếu bản thân bị bắt, vậy tiểu thư chỉ sợ cũng sẽ gặp bất lợi.

Nhưng những người đó làm sao cho nàng cơ hội chạy thoát lần nữa, thành linh lấy một khối vải, thô lỗ nhét vào trong miệng nàng, sau đó lại lấy dây thừng không biết ở đâu ra trói tay chân nàng lại. Vài tên thái giám đồng loạt dùng sức nâng nàng lên, ẩn nấp theo tường viện, đi vào đúng cái nơi nàng cảm thấy không thoải mái kia - Nhu Tuyết Điện.

Một mạch bị khiêng đi, bị ném vào trong một phòng củi hẻo lánh, một lão ma ma chờ ở đây đã lâu sờ vào một cái nút trên tường, sau đó bên cạnh nhanh chóng xuất hiện một tầng hầm.

Đi xuống cầu thang hẹp vô cùng, bọn thái giám khiêng Tiểu Mỹ rất khó di chuyển, sau đó cởi dây trói bỏ lại Tiểu Mỹ. Thân hình nàng nằm trên nền đá lạnh như băng, lăn xuống từng bậc từng bậc một, vô cùng chật vật, rốt cuộc cũng lăn đến trên đất, trán và mũi Tiểu Mỹ đều bị chảy máu, yết hầu có mùi tanh kịch liệt quay cuồng, toàn thân đều như bị nứt ra, lục phủ ngũ tạng đều đau đớn. Nhưng trên đỉnh đầu, người khác đều cười nhạo vì bộ dáng hiện tại của nàng, mơ hồ trong lúc đó còn nghe được “Ngưng Phi nương nương kia xem ra thật sự không được sủng, hoàng thượng vậy mà chỉ ban cho nàng một cung tỳ xấu xí mập mạp như thế...”, “lần này lại đắc tội Quý Phi nương nương, thật đáng đời...”

Năm ngón tay Tiểu Mỹ bị trói co rút lại, gắt gao ngắc đầu, hai tròng mắt quật cường phản nộ tròng lên phía trên.

Vài tên thái giám bị tròng mắt rụt lại, ngay sau đó, bọn họ khom người tránh ra, một lão ma ma đỡ một bàn tay trắng nõn như mỡ đông từ từ đi tới.

Đôi mắt đen của Tiểu Mỹ thấy được một nữ tử ung dung đi đến, thân khoác sa y trắng như tuyết, bước chân lay động cao quý lung linh, trên mũi giày trang trí hoa cỏ xinh đẹp, dẫm xuống thềm đá nàng vừa mới lăn xuống, tiêu sái bước xuống từng bậc từng bậc.

Khuôn mặt của ả xinh đẹp, nhưng nụ cười của ả lại lạnh thấu xương, tầm mắt dừng trên người Tiểu Mỹ, tỏa ra tia sáng vô cùng nham hiểm.

“Người chính là người hầu bên cạnh tiện nhân kia? Rõ là... cùng với heo có gì khác nhau?” Nữ tử nhìn nàng đầy khinh miệt, cửa tầng hầm đóng lại, lão ma ma cười xòa “Quý phi nương nương nói đúng lắm, nên đánh con heo này.” Lại giúp ả lấy một tấm nệm êm, để ả ngồi trên ghế quý phi duy nhất trong tầng hầm.

Tiểu Mỹ mới giật mình nhớ tới, ngày đó Phong Nhược Lan đến Mặc phủ, miệng nói là có một tỷ tỷ trong cung làm Quý Phi.

Hôm đó, các ả đã muốn gây chuyện bất lợi với tiểu thư, hiện tại tiểu thư vừa mới vào cung, ả đã khẩn cấp vội vã ra tay như vậy sao?

“Người tên Tiểu Mỹ?” Nữ tử cúi đầu nhìn Tiểu Mỹ đang chật vật trên đất, trong giọng nói không hề ảm áp “Người chính là người hầu bên cạnh tiện nhân kia?”

Ngay lập tức Tiểu Mỹ ngắc đầu, tròng mắt nhìn ả.

“Còn ngang ngược?” Phong Nhu Tuyết nở nụ cười, trong tay, cũng đã lấy roi của ma ma đưa tới, từ từ đứng dậy, đi tới bên cạnh Tiểu Mỹ, từ trên cao nhìn xuống nàng, giọng điệu lạnh lạnh “Nếu người ngoan ngoãn nói với ta, Ngưng phi nương nương nhà người cất giấu bí mật gì, ta sẽ bỏ qua cho người, còn không thì...”

Mặc Ngưng Sơ nhắm mắt hồi lâu trong nước suối ấm áp, bản thân liền đứng lên, hong khô tóc ướt, quần vào một tầng sa mỏng, để chân trần đi ra ngoài, đi tới sảnh chính, không có người. Lại chạy tới hậu viện, cũng không có người như trước.

Trong lòng Mặc Ngưng Sơ hiện lên một dự cảm bất hảo, đứng trong cung điện trống trải, từng giọt nước nhỏ xuống theo tóc, trong lòng nàng tỏa lên một ngọn sóng bất an vĩ đại.

“... Tiểu Mỹ?” Nàng cắt chặt môi, cắn đến trắng bệch.

Ở cửa vườn ngự uyển, nơi đó còn có rổ của Tiểu Mỹ, bên trong còn chứa những cánh hoa vừa mới hái – Tiểu Mỹ nói là muốn làm tinh dầu hoa đào cho nàng.

Mà ngay lúc này, chúng nó lại cô tịch nằm trên đất, bị gió thổi bay tán loạn...

90. Chương 90: Các Người, Ai Dám Chọc Ta? 2

“Ngưng phi nương nương, người không thể đi ra.”

Mặc Ngưng Sơ chạy vội đến cửa, lại được trả lời như vậy.

Ngự Lâm Quân đứng ở phía ngoài vườn ngự uyển của nàng, nghiêm túc vây quanh thầu đáo, ai cũng không thể đi vào, ai cũng không thể đi ra. Bởi vì bàn chân son đang để trần của nàng, các tướng sĩ không dám nhìn thẳng, đều khom người cúi đầu, dùng cái ót đối diện với sắc mặt tái nhợt của Mặc Ngưng Sơ.

“Cung tỳ của ta đâu?” Nàng nỗ lực khắc chế cảm xúc sắp bùng nổ.

“Hồi Ngưng phi nương nương, vừa rồi có cung nhân của Ngự Thiện Phòng đến thông báo, bệ hạ cho nương nương mỗi cung một ít đông trùng hạ thảo thượng đẳng, cần nha hoàn các cung đến lĩnh, hẳn là chút nữa sẽ từ nội thị trở về.”

.... Đông trùng hạ thảo?

..... Lĩnh?

Mặc Ngưng Sơ lạnh cả người, hoàng đế kia ban cho rất nhiều thứ rồi, đặc biệt là dược thảo thuốc bổ, trong ngăn tủ còn bày vên vện cả một hàng đông trùng hạ thảo, đương chi cam lộ, thậm chí còn có Sơn tuyết liên nấu thành bột, cổ linh chi, nhân sâm – ngay lúc này, còn muốn Tiểu Mỹ đi lĩnh cái này làm gì?

Nàng cắn môi, quay đầu trở về tấm điện.

Đại môn một lần nữa được đóng lại, một Ngưng Lộ Cung to như vậy, bóng lưng Mặc Ngưng Sơ lạnh lẽo cứng ngắc, thần kinh nàng căng thẳng, dường như có thể đứt đi bất cứ lúc nào.

Mặc Ngưng Sơ trở về phòng trong thay y phục ướt đầm ra, lúc mở ngăn tủ ra, nàng lại phát hiện tay mình đang run.

....Không thấy Tiểu Mỹ.

Từ lúc nhỏ đến giờ, Tiểu Mỹ đều không rời nàng một bước, Tiểu Mỹ là đứa bé miễn cảm yếu ớt, bởi vì cảm mà không đồng ý tiếp cận bất cứ ai. Tiểu Mỹ tự ti, nhát gan, lại kiên cường khép kín. Mà một Tiểu Mỹ như vậy lại bỏ xuống tất cả theo mình vào cung, muốn hầu hạ bên cạnh mình.

Bản thân nàng hẳn phải sớm biết, đến thâm cung này, tất nhiên sẽ gặp nguy hiểm, chỉ là nàng đã quá sơ sót, mấy ngày nay đều an bình trôi qua khiến nàng không có phòng bị. Cung phi không dám đến khiêu khích, nhưng các ả sẽ nghĩ cách đem nàng ra ngoài – Thân là chủ tử, các ả không dám đến đây, nhưng Tiểu Mỹ không phải, nàng chỉ là một tỳ nữ nho nhỏ, cho dù các ả muốn nàng như thế nào, chỉ cần tùy tiện bịa một cái cớ bất kính, là có thể đem Tiểu Mỹ ép vào chỗ chết.

Sao nàng lại có thể không nghĩ đến như vậy chứ....

Thật sự là nàng đã hại Tiểu Mỹ rồi.

Ngọn lửa bất an trong lòng Mặc Ngưng Sơ như muốn thổi bùng lên, nàng sợ hãi mất đi Tiểu Mỹ, sợ hãi vì mình mà làm cho Tiểu Mỹ vô tội bị hại...

Hít một hơi thật sâu, nhanh chóng lau khô tóc, dùng ngọc trâm đơn giản cài lên, lại thay đổi cung trang tương đối thuận tiện, khéo mắt đảo qua kim bài đặt ở góc ngăn tủ, cắn môi một cái, giấu vào bên hông.

Lại vội vàng thu dọn vài thứ, loại bỏ từng tình huống trong đầu, lại chuẩn bị tiếp một vài thứ, đầu óc nhanh chóng chuyển động, nhanh chóng trực tiếp thu thập manh mối, cơ hồ đều tập trung vào một người.

Ngón tay xiết chặt, lúc định đi ra cửa chính – cửa lại mở ra.

Tiểu Mỹ cả người chật vật lăn vào, trên gương mặt tràn đầy nước mắt, trên tay chân đều là vết thương, như là bị ngược đãi hung tợn —

Trong đầu Mặc Ngưng Sơ có một sợi dây bị đứt “bang” một tiếng.

Nàng định xông lên nâng Tiểu Mỹ dậy, cũng không ngờ, đột nhiên Tiểu Mỹ ngẩng đầu, hướng tới nàng khàn khàn khóc “Nương, nương nương... cứu ta...”

Trong nháy mắt bước chân ngừng lại.

Tâm tình Mặc Ngưng Sơ vốn sôi ruột lại bị hắt một chậu nước lạnh, lạnh thấu xương.

Người phía dưới vẫn phủ phục đáng thương như trước, tựa hồ không đứng dậy nổi, trong mắt đều là lệ, quả thực làm cho người ta thương xót vô cùng.

Khóe môi Mặc Ngưng Sơ mím chặt thành một đường thẳng, sau đó cất bước chậm rãi đi đến, dừng lại trước mặt người kia, vươn tay ra, như muốn lau đi lệ của ả – nhưng là ngay sau đó, nàng đột nhiên lấy ngón tay từ ngón tay ra, hung hăng cắm xuống đỉnh đầu ả.

Huyết đạo tinh chuẩn vô cùng, không để cho người đó chết, lại có thể khiến ả sống không bằng chết.

“A.....”

Một tiếng kêu thê thảm vang lên “Tiểu Mỹ” đã ôm đầu đau đớn cuộn lại trên mặt đất.

Mặc Ngưng Sơ thần sắc lạnh lẽo, khóe miệng cười quỷ dị, sau đó đồng thời nắm tóc ả, lôi đầu ả dậy, để ả nhìn thẳng vào mình “Ai kêu người tới?”

Ả kinh hãi rụt lại phía sau, vẫn liều chống chế không chịu nói sự thật như trước “Nương, nương nương, ta là Tiểu Mỹ mà...”

“Bốp —”

Một bạt tai hung hăng đánh tới.

Tay Mặc Ngưng Sơ nóng bừng đau rát, nhưng cũng không đau bằng trong lòng nàng lúc này. Không hề nghi ngờ Tiểu Mỹ là bị người khác bắt đi, người giả trang Tiểu Mỹ lại có thể diễn đau khổ như vậy, vậy Tiểu Mỹ... Có thể nhận càng nhiều đau khổ hơn.

“Người không biết sao? Tiểu Mỹ của ta không thể nói chuyện...” Nàng cúi đầu cười, nắm hàm dưới của ả, quan sát mặt ả: “Người dịch dung rất tốt, khiến cho ta nhìn thật ngứa mắt... Ta giúp người lấy xuống, sao hả?”

Sắc mặt ả khốn đốn trắng bệch, nhìn nữ tử bé bỏng trước mặt đang nở nụ cười lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu kia, thế nhưng lại khiến ả trong lòng đều run rẩy kinh hãi không thôi.

“Không nói?” Mặc Ngưng Sơ cười càng tươi hơn nữa “Ta đây xem như người đồng ý.”

Đứt lời, nàng lấy một con dao nhỏ ở giữa lưng ra, được mài cực kỳ bén, nàng nắm trong tay vô cùng lung linh, có vẻ thập phần tinh xảo.

Lưỡi dao chậm rãi trượt qua mặt ả, dao động đến gò má, cảm giác lạnh lẽo làm cho người khác sợ hãi, mắt thấy nàng dường như thật muốn cắt qua da thịt mình, kể cả có một lớp lụa trang kia đi nữa cũng vẫn rất đáng sợ. Rốt cuộc ả sợ đến mức nói không thành tiếng, khóc lớn “Nô, Nô tì biết sai. Nô tì chính là phụng lệnh Quý phi nương nương ở Nhu Tuyết Điện đến đây, xem người có phải thật sự bị ho lao không, có phải thật sự bệnh nguy kịch không... Ngưng phi nương nương... tha, tha mạng. Tiểu Mỹ cô nương hiện đang ở trong Nhu Tuyết Điện... Thật, thật sự, nô tì không dám lừa, lừa người...”

Sắc mặt Mặc Ngưng Sơ trầm xuống, túm tóc ả liền kéo ả đi tới cửa, một cước đá văng ra đại môn, Ngự Lâm Quân thấy tình cảnh này cũng sửng sốt, vẫn tiến đến ngăn cản, khom người nói “Nương nương, người không thể đi ra”

“Các người... Ai dám ngăn cản ta?”

Tiếng nói nữ tử lạnh lẽo. Vô cùng cao ngạo.

Mà trong tay nàng, cầm một kim bài màu vàng, chữ “miễn” phát sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Cái đó đúng là kim bài miễn tử của bộ hạ.

Thấy vật như thấy người, Ngự Lâm Quân ào ào quỳ xuống, hô to vạn tuế, ai cũng không dám ngăn lại nữa.

Mà nữ tử đơn bạc gầy yếu kia, liền mím môi, toàn thân mặc sa y màu trắng đơn giản, tóc đen cài trâm vấn lên cũng đơn giản, tản ra trong gió. Nàng bước đi, trong tầm mắt mọi người, kiên định đi về phía trước, trong phút chốc, vạn tượng chiếu sáng, nhưng tất cả thế gian đều giống như thất sắc ảm đạm...

91. Chương 91: Các Người, Ai Dám Chọc Ta? 3

Thần Kiên Điện.

Đúng lúc đến ngày các chư hầu vào triều tiến cống, cho nên càng vội vàng hơn so với ngày thường.

Sau khi hạ triều, sứ giả các nước liền theo như thường lệ đến Ngự Thư Phòng bái kiến hoàng đế bộ hạ, tìm cơ hội để thông thương giữa hai nước càng nhiều, dựa vào thịnh thế của hoàng triều Xuyên Hạ, để tiểu quốc của mình có thể từng bước lớn mạnh.

Chuẩn bị xong tấu chương cung kính trình lên, nam tử lười nhác ngồi ở trên ghế Kim Long nhìn lướt qua nội dung đại khái, đơn giản đều là dâng lên chút trân bảo mỹ nhân, hoặc là dùng thành trì trao đổi một đường thông thương, muốn từ quốc khố và hậu cung gây sự chú ý với hắn, chẳng lẽ bọn họ cũng không có chủ ý mới để tâm tình hắn vui vẻ một chút.

Mà lại nghĩ đến hôm nay chỉ sợ sẽ bị trễ chút mới có thể gặp quả đào kia nên càng không cao hứng nổi, sắc mặt bình tĩnh lãnh đạm, trước sau như một, không có chút gợn sóng.

May mà năng lực chống đỡ của các sứ giả vô cùng tốt, từ lâu đã nghe đế vương Xuyên Hạ trời sinh lạnh lùng, lúc này coi như kiến quái bất quái*, rất dễ thích ứng. Chậm rãi nói ra những gia kế, nói rõ ràng và triệt để.

“Hoàng thượng, ngài đã một tháng rồi không ở trong cung, thần đệ thật nhớ, nghe nói ngài nạp tân phi, thần đệ bận rộn công việc ở hộ bộ, không kịp dâng lên lễ, xin hoàng huynh thứ tội.”

Tiếng nói vang vang trong cung điện, Cửu vương gia Nạp Lan Ngôn khom người phúc lễ, hắn và vài sứ giả đã đàm tiếu từ trước, lúc này hắn đứng ra, khỏi nghi ngờ cũng biết là được bọn họ tùy thân phụ họa, ào ào mượn chuyện này dâng lên lễ vật của mình, để vương tuyển phi là chuyện vô cùng bình thường, nhưng Nạp Lan Lân từ khi tiên hoàng băng hà đến nay cũng không có nạp phi, tiểu chủ Mặc gia này là lần đầu tiên, có thể thấy được trong lòng hắn nàng có phân lượng không nhẹ, lễ vật cống nạp của mỗi người đều dùng phụ nữ làm bảo bối, cái môn ngửa này nhất định phải vỗ thôi.

Nạp Lan Lân mím môi, nhíu mày.

Đây là biểu cảm nhiều nhất trong ngày thường biểu hiện của hắn, Hỉ công công bên cạnh thấy như vậy, biết mím môi kiểu này là không kiên nhẫn, vội vàng tiếp nhận lấy danh mục quà tặng trong tay tiểu thái giám, sau đó nhanh chóng rời đi.

Cửu vương gia đơn độc khom người hỏi lâu “Hoàng huynh, thần đệ mang đến lễ vật không giống lúc trước, vì nó, thần đệ tiêu phí không ít tâm tư, khẩn cầu người có thể tự mình xem xét.”

Trong ánh mắt mọi người, nụ cười của hắn vô cùng trung thành, dường như giữa huynh đệ bọn họ là chân chính quan tâm lẫn nhau, nhưng gương mặt này thật ra có được bao nhiêu tình cảm chân thật?

Nạp Lan Lân nhẹ cúi mắt, môi mỏng chỉ nói ra một từ lạnh như băng “Chuẩn”

Nạp Lan Ngôn nở nụ cười, vỗ vỗ tay đối với phía ngoài điện, liền thấy một nam tử chậm rãi đi lên, khay nâng qua đỉnh đầu, nghiêng mình, tóc rơi xuống làm cho người khác không thấy mặt hắn, mà bên trong khay, chỉ bày biện một tờ giấy mỏng manh, trên mặt là từng chữ đen chính tề, còn có hai ấn đỏ tươi.

“Đây là thần đệ nhờ người từ trong Lan Nguyệt Quốc khai quật được một mỏ vàng, hiện tại dâng lên cho quốc khố có thể đầy đủ, khi nào thu được lợi nhuận liền trực tiếp có thể vận chuyển đến khu thiên tai, giảm bớt tình hình thiên tai.”

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, Lan Nguyệt Quốc là đất nước nổi tiếng về mỏ vàng, vùng đất của quốc gia không lớn, nhưng lại cực kỳ giàu có, có thể thuê được cả một quân đội tinh nhuệ, am hiểu chiến đấu ám sát, mà sản nghiệp của Lan Nguyệt Quốc đã vượt qua tưởng tượng, nếu lung lay, chỉ sợ căn cơ quốc gia bởi vì vậy mà lắc lư theo.

Cho nên, tuy nó là một khối thịt béo, cũng không thể nuốt vào.

Lần này Nạp Lan Ngôn dâng lên tài phú vĩ đại như thế, mà không độc chiếm làm của riêng, liền làm cho người ta thấy kinh ngạc. Lời đồn đãi cửu vương gia và hoàng thượng không hợp nhau, hiện tại xem ra, chỉ sợ là lời nói vô căn cứ.

Nạp Lan Lân tiếp nhận, ánh mắt cũng dừng lại trên người nam nhân đưa khay kia, người này thân hình gầy gầy, gương mặt bình thường không chớp mắt, nửa ngày, hắn xoay tằm mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười, thanh âm cũng lạnh lẽo “Khó có được hoàng đệ khổ tâm, người là đang tỏ rõ lòng trung thành với ta? Hay là còn có việc gì khác?”

Nạp Lan Ngôn mặt không đổi sắc, quỳ xuống nói “Tấm lòng của thần đệ, Nhật Nguyệt minh chiếu.”

Nạp Lan Lân cúi mắt nhìn hắn “Thật không?” khẩu khí cũng là lạnh lùng trào phúng.

Nhất thời trong lúc đó, Ngự Thư Phòng vô cùng yên tĩnh, dường như chỉ còn lại đoạn đối thoại của hai huynh đệ.

Đột nhiên, một người mặc áo giáp lão đạo chạy đến Ngự Thư Phòng, không đợi Hỉ công công vào cửa bẩm báo, đã quỳ xuống ngoài cửa vội la lên “Hoàng thượng. Hạ thần có việc gấp cần báo.”

Hắn quỳ gối trên bậc thềm hô to “Ngưng phi nương nương cầm Kim bài miễn tử rời khỏi Ngưng Lộ Cung, hiện tại đi đến Nhu Tuyết Điện –”

Ánh mắt Nạp Lan Lân trầm xuống, thống lĩnh Ngự Lâm Quân còn chưa nói xong, nam tử cao quý kia đã biến mất, cửa phòng bị đánh vỡ vào vách tường, sau đó vỡ vụn.

Mặc dù các sứ giả kinh hãi, nhưng chuyện nhà đế vương không phải bọn họ có thể quản, Hỉ Công Công cười xòa kêu vài tiểu thái giám hầu hạ, mời các vị đại nhân ra về, ngày khác lại nghị sự.

Mi tâm của Cửu vương gia Nạp Lan Ngôn hơi giãn ra, sau đó môi nở nụ cười, khoát khoát cây quạt trong tay, cùng đi theo ra ngoài.

Đi được vài bước, quay đầu nhìn về phía nam tử mặc y phục đơn giản phía sau mình cười nói “Lân hiện tại không rảnh quản ta, ta mang người đi xem náo nhiệt, thuận tiện, gặp nữ nhân người luôn muốn gặp, sao hả?”

Tường viện thâm cung.

Hai tròng mắt Mặc Ngưng Sơ lạnh như hàn băng, trong tay còn nắm tóc một người, người kia không ngừng kêu rên cầu xin tha thứ, thẳng thừng đi qua hành lang xinh đẹp, hơi thở lạnh lẽo và xà tràm cột điều không hợp nhau, làm cho nhiều cung nhân tò mò.

Nàng vẫn đứng trước tòa cung điện kia, bên trong phồn thịnh rực rỡ, nhưng nàng lại như muốn đông cứng tất cả lại, ánh mắt sắc lạnh khiến người ta sợ hãi.

Nhóm ma ma đứng trước Nhu Tuyết Điện không dám ngăn đón, thấy Mặc Ngưng Sơ thả tóc cung nhân trong tay ra, người bị chế trụ liền ngã xuống mặt đất ôm đầu rên rỉ, cây ngân châm trên đỉnh đầu vô cùng chói mắt, làm người khác hoảng sợ.

“Chuyện này đúng là chuyện lạ... Đây không phải muội muội Ngưng Sơ bị ho lao sao? Thật là, một người bệnh thể nào lại tự chạy đến, nếu lây nhiễm cho những người khác, vậy phải làm sao?” Phong Nhu Tuyết chậm rãi đi ra, cung nhân đều bao bọc vây quanh nàng, phượng mâu nhỏ hẹp nhìn nữ tử mặc áo trắng như tuyết trước mặt, trong mâu quang dè dặt kinh diễm, giây lát thành âm thầm ghen tị: “Người bệnh nên trở về nơi người bệnh, nơi này không thể so với Ngưng Lộ Cung lạnh tanh của người, nơi này là nơi hoàng thượng ngủ lại, người dơ bẩn như vậy, hoàng thượng trách tội xuống, người có thể chịu trách nhiệm sao?”

92. Chương 92: Các Người, Ai Dám Chọc Ta? (4)

Mặc Ngưng Sơ lạnh lùng nhìn nàng hồi lâu, từ trong miệng phun ra hai chữ “Người đâu?”

“Người chỉ là một giai nhân nho nhỏ, thấy quý phi nương nương còn không quỳ xuống, thật là to gan!!!” Tỳ nữ bên cạnh Phong Nhu Tuyết quát một tiếng lạnh lùng, kiêu căng.

Cửa lớn đã bị đóng, bên trong và bên ngoài đã bị ngăn cách, cho dù có người thấy Mặc Ngưng Sơ đi vào, nếu như hôm nay nàng không đi ra được, cũng không ai dám nói ra. Trong hậu cung này, ai dám đắc tội với quý phi nương nương?

Lông mi Mặc Ngưng Sơ bị gió thổi nhẹ trong không khí, con ngươi an tĩnh phía dưới nhìn quét bốn phía, tường thật cao, không khí ngột thở. Tiểu Mỹ cũng bị bọn họ đối xử một cách ngang ngạnh, kiêu căng như vậy?

Cung nữ thấy Mặc Ngưng Sơ vốn không có phản ứng, càng thêm giận dữ, đưa ánh mắt ra hiệu bốn phía, nhóm ma ma đem dây thừng giấu ở phía sau, tính đồng loạt đem nàng vây lại, sau đó trói chặt nàng như lúc trước đã trói Tiểu Mỹ!!

“Cút ngay.” Thanh âm của Mặc Ngưng Sơ rất lãnh đạm, rất nhẹ, nhưng gần như có thể làm đông cứng mọi người.

Nàng không có bất kỳ võ công gì, cũng sẽ không có bất cứ sự giúp đỡ nào, lẻ loi một mình, giữa một đám cung nữ ma ma như sói như cọp, lạnh lùng gờ lên một lệnh bài màu vàng, chỉ lập lại một chữ “... Cút!”

Mặc dù nàng không thích, nhưng nàng không thể không thừa nhận, tám kim bài miễn tử lạnh như băng này có hiệu quả hơn bất cứ lời nói nào.

Lòng người nóng ấm lạnh lẽo xem ra còn thua cả khối đồ vô tri vô giác lạnh lẽo này, bất luận cùng bọn họ nói nhiều đạo lý đến bao nhiêu, cũng không ai chịu nghe.

... Tiểu Mỹ, người xem, tất cả bọn họ đều đã sợ run.

Nhưng mà, nếu người bị thương tổn, cái giá bọn họ phải trả, còn nhiều hơn cả thế này

Tầm mắt Mặc Ngưng Sơ hướng tới, những nữ nhân vừa rồi còn hung mãnh vô cùng, bây giờ sắc mặt đã trắng bệch, co rúm lại, không dám tiến thêm một bước. Khóe môi nàng thoáng hiện nét châm biếm nồng đậm “Các người nói xem, hiện tại người nào nên quỳ xuống ?”

Sắc mặt Phong Nhu Tuyết nháy mắt thay đổi, ánh mắt nhìn chòng chọc vào tám kim bài tối cao kia thật lâu. Đó đúng là kim bài miễn tử của hoàng thượng, nàng dù nghĩ cỡ nào cũng không nghĩ đến hoàng thượng có thể đem thứ quan trọng như vậy ban cho ả!!

“Như thế nào? Không muốn quỳ?” Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu, khuôn mặt tinh tế không có một biểu tình dư thừa nào.

“Người” Phong Nhu Tuyết bị đè nén muốn điên rồi!

“Gặp vật như thấy người, thấy tám kim bài này, như gặp được hoàng đế, các người dám bất kính với cửu ngũ chí tôn? Thật thú vị, nếu các người còn muốn liên lụy tới gia đình của các người nữa thì... ta đây sẽ

dậm dậm thêm muối một chút, trở thành có ý đồ mưu phản, để cả nhà bị tịch thu tài sản, tru di cử tộc, như thế nào?”

“Người cho là hoàng thượng sẽ tin người?!!!!”

Mặc Ngưng Sơ nhẹ nhàng nở nụ cười “Người nói thử xem?”

Hai mắt nàng tối đen, lộ ra lạnh lẽo thấu xương. Loại sát ý này tỏa ra có thể đem người cắn nuốt. Không khí vì thế đông cứng lại.

Phong Nhu Tuyết kinh hãi, xiết chặt ngón tay. Cung nữ, ma ma chung quanh cũng không dám tự tiện tiến lên, dù sao nếu hoàng thượng đã đem tấm kim bài này ban cho nàng ta, đã chứng minh được nàng ta có địa vị hết sức quan trọng!!

Trong viện, những bông hoa màu máu nở rộ diễm lệ, nhưng Mặc Ngưng Sơ so với mỗi đóa hoa càng phô trương hơn, đẹp đến kinh người, vẻ đẹp đầy kiêu ngạo! Không ai dám mở to mắt, không ai còn có thể chống đỡ trước khí thế đó.

Mấy cung nữ run rẩy mềm cả chân, bồng chốc bồng nhào trên mặt đất. Phong Nhu Tuyết gần như cắn nát hàm răng, nhưng cũng biết hậu quả của việc này là như thế nào. Tất cả những gì phụ thân trăm phương ngàn kế tính toán, nếu như bị phá hư vào lúc này — nàng không thể, nàng muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa, chứ không phải như bây giờ bị tiện nhân này dẫm nát dưới lòng bàn chân!

Cuối cùng, nàng quỳ xuống.

Tất cả không cam lòng, không tình nguyện và lửa giận cùng khuất nhục, đều ngưng tụ vào một cái quỳ này. Nàng thâm thê trong lòng, nhất định có một ngày, nàng sẽ bắt nữ nhân này quỳ một trăm lần, một ngàn lần trước mặt nàng!!!

Thật đắc ý, Mặc Ngưng Sơ lạnh lùng nở nụ cười: “Thật khó nhìn”

Phong Nhu Tuyết bỗng nhiên ngẩng đầu trợn mắt nhìn nàng, bị nàng tát ột tát, tiếng tát tay vang vọng khắp Nhu Tuyết điện, làm mọi người quỳ xung quanh sợ run rẩy. Mặc Ngưng Sơ bắt lấy tóc của nàng ta, kéo nàng ta ngẩng lên, tát thật mạnh làm nàng ta vừa đau nhức vừa hét thảm một tiếng, mồ hôi lạnh tập hợp ở trên trán, chỉ còn lại một đôi mắt đầy giận dữ “Nữ nhân chết tiệt! Người làm cái gì ...”

“Bốp!!!”

Lại một hồi tiếng vang!

Phong Nhu Tuyết đã không còn có thể nói ra lời. Trên thực tế, hai gò má nàng đã đau nhức vô cảm, nóng bỏng như là sưng lên. Trước đây, chưa từng có ai dám đánh nàng, cho dù là phụ thân của nàng cũng chưa từng!

“Mới có như vậy đã chịu không nổi? Thật là vô dụng...” Mặc Ngưng Sơ cúi lên khoe môi, hai tròng mắt tỉnh mịch, sâu và đen láy nhìn chằm chằm “..... Quý phi nương nương, bây giờ nói cho ta biết, Tiểu Mỹ của ta ở đâu?”

Thật lâu sau Phong Nhu Tuyết mới hoàn hồn, dờ dẩn phút chốc cuối cùng biến thành phần nộ hơn, cắn răng, nhổ ra ba chữ “Ta không biết!”

Mặc Ngưng Sơ trước tiên gạt nàng ra, thân thể Phong Nhu Tuyết không còn sức chống đỡ, toàn thân ngã mạnh xuống một bên. Da đầu khi này bị nắm tóc đau đến run lên, khuôn mặt đã không còn cảm giác.

Mặc Ngưng Sơ cũng không nhìn lại nàng, chỉ chậm rãi tiêu sái vào nhà, nhìn từng chỗ một, nhìn đến đồ trang trí xa hoa gì đó, đều từng cái từng cái đập bể. Giống như muốn đem nơi này lật tung mấy lần, không tìm thấy người quyết không bỏ qua.

Trong phòng truyền tới tiếng đập vỡ bình bình bang bang. Mỗi tiếng vang đều làm cho tim Phong Nhu Tuyết chậm chạp đau đớn. Trong mắt lửa giận ngập trời, môi cắn chặt, nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ xinh kia, dường như muốn xuyên thủng nàng!

“Ai biết được cái kim bài kia có phải là của hoàng thượng thật hay không?!” Cuối cùng, lúc Mặc Ngưng Sơ muốn đập bể gương đồng nàng yêu thích nhất trong lòng, Phong Nhu Tuyết bắt đầu lớn tiếng kêu gào, phần nộ thật sâu từ đáy lòng xuất hiện khiến nàng không kiềm chế được, bỗng nhiên đứng lên từ trên mặt đất, túm lấy cây roi cất giấu trong người ma ma, hung hăng xông tới, nhắm ngay người Mặc Ngưng Sơ vung lên!

Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, nhưng vẫn đứng yên không tránh né.

Sợi roi chắc bên kia quất vào trên thân thể nàng, lập tức khiến cho da tróc thịt bong, máu đỏ tràn ra trên áo trắng như tuyết nhìn có vẻ ghê người. Phong Nhu Tuyết hừ lạnh một tiếng, tiếp tục giơ roi, một lần nữa hung hăng quất xuống ...

Thế nhưng lần này lại bị Mặc Ngưng Sơ đưa tay bắt được, roi đập vào lòng bàn tay nàng tạo nên một vết máu thật sâu. Dù vậy, nàng vẫn nắm thật chặt, giống như không hề đau đớn gì cả.

“Người dùng cái này đối phó với Tiểu Mỹ?” Mặc Ngưng Sơ hạ mắt, cẩn thận nhìn roi da trâu ngâm nước trên tay. Mặt trên ngoại trừ vết máu đỏ sẫm của nàng vừa rồi, còn có dấu máu chưa khô kịp, đỏ sẫm thâm trầm, nhìn thấy ghê người.

Dừng một chút, thời gian dường như bất động, không khí dường như trở nên tối tăm, nàng nâng mắt “Đúng không?”

Thần sắc Phong Nhu Tuyết cứng đờ.

Mặc Ngưng Sơ chậm rãi nhìn roi một chút, lại nhìn đến kim bài trên tay. Đột nhiên nhìn nàng ta, cổ quái nở nụ cười “Thật ra thì cũng đúng thôi, dùng cái này sai khiến người, thật sự là tiện nghi cho người ...”

Mỗi nàng nâng lên một vòng cung ngây thơ mà đáng yêu, phối hợp với cảnh tượng lúc này lại có vẻ đặc biệt quỷ dị.

93. Chương 93: Các Người, Ai Dám Chọc Ta? (5)

Phong Nhu Tuyết chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trong không khí truyền tới một mùi hương ngọt ngào. Sau đó cảnh vật trước mắt lập tức trở nên méo mó, thân thể không thể điều khiển, cả người lập tức ngã quỵ xuống! Giống như một người tàn phế, tay chân đều mềm oặt không còn chịu sự điều khiển của nàng...

Bốp!

Nàng té lăn quay thật mạnh trên đất, sắc mặt trắng bệch.

Mặc Ngưng Sơ cúi người tới, vài đạo ngân châm chọt theo đó đâm xuống, hướng vào nơi có thể khiến Phong Nhu Tuyết đau đớn đâm mạnh vào!

Phong Nhu Tuyết lập tức đau nhức hết chói tai, kêu la thảm thiết làm cho người xung quanh đều rung mình. Bọn họ ở ngay ngoài cửa, nhưng không một ai dám đi vào trong phòng giúp chủ tử.

Mặc Ngưng Sơ lạnh lùng, lại cắm xuống một cây ngân châm.

“A!!!!!!”

Phong Nhu Tuyết cảm thấy như đau từ trong xương cốt phát ra. Từ nhỏ nàng đã quen ăn sung mặc sướng, chỉ cái tát vừa rồi đã làm nàng kim nén đến cực điểm. Bây giờ lại phải chịu sự đau đớn này, khiến nàng như muốn bùng nổ bật ra nước mắt, điên cuồng vùng vẫy, sống không bằng chết.

“Không cần Không cần!!!” Nàng kêu to, dường như làm như vậy mới có thể giảm bớt đau đớn của nàng. Nàng trầm trọng thở dốc, yết hầu theo đó hỗn hển như sắp hít thở không thông, thống khổ kêu la “Người, người đã làm gì với ta.... Làm cái gì??!!!!”

.... Chỉ là thuận tiện dùng một ít độc tố có khả năng làm nhiễu loạn thần kinh thôi mà!!!

Mặc Ngưng Sơ nhìn nàng cười lạnh, lạnh lùng nhìn nàng đau khổ lăn lộn trên mặt đất.

“A!!” Phong Nhu Tuyết chịu không nổi, nàng khóc, la hét vùng vẫy “Buông tha cho ta!!! Buông tha ta!!!”

“Tha cho người? Chỉ đơn giản vậy mà người đã chịu không nổi sao?... Quý phi nương nương, nhưng mà ta còn có một ngàn phương pháp có thể hành hạ người...”. Mặc Ngưng Sơ ngồi xổm bên cạnh nàng, ngón tay lạnh lẽo phủ lên da thịt run rẩy của Phong Nhu Tuyết, “...Ta có thể khiến cho đầu óc của người từng chút từng chút mất đi ý thức, làm cho tứ chi của người không nghe lời ... Đầu tiên là tay người, sau đó là chân người, cũng có thể là ruột gan, tâm can gì đó của người chẳng hạn.... Cho tới một ngày người phát hiện người không thể điều khiển được chúng nữa, sau đó chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng thối nát từng tí từng tí một.... Người có thân thể đẹp như vậy, đương nhiên nhất định không thể bỏ qua mặt của người, chắc chắn ... Làn da bóng loáng biết bao nhiêu, nếu vỡ nát đi, có lẽ sẽ rất thú vị nha....”

“Không nên nói nữa!! Không nên nói nữa.....!!!”

Phong Nhu Tuyết sụp đổ khóc lớn, bịt lỗ tai nằm cuộn tròn trên đất, từng đợt từng đợt đau đớn từ trong lòng nàng dâng lên, gần như muốn giết chết nàng.

“Nào, nhìn ta...” Mặc Ngưng Sơ đưa tay nắm cằm nàng, không chút lưu tình kéo nàng lên “Nhìn vào mắt ta, sau đó nói cho ta biết, người giấu Tiểu Mỹ ở đâu?”

Phong Nhu Tuyết lạnh run, hơi thở trong miệng thoát ra đứt quãng, trên mặt hỗn độn nước mắt, chặt vật vô cùng.

Biết rõ nữ nhân trước mắt này là kẻ địch của nàng, nhưng lúc này nàng không có biện pháp phản kháng ả. Thậm chí, nàng còn cảm thấy sợ ả! Bởi vì hoảng sợ đến cực độ, nàng mới nức nở không thành tiếng, giống như một kẻ yếu hèn ngu xuẩn bị ả từ trên cao nhìn xuống, biết rõ là bộ dáng hiện giờ của mình buồn cười biết bao nhiêu, nhưng là ... nàng không có cách làm cho bản thân không run rẩy và sợ hãi, từ sâu thẳm trong lòng lan tỏa lên cảm giác đó, làm nàng kinh hãi lạnh run.

“Tiểu Mỹ ở đâu?” Mặc Ngưng Sơ đứng khuất sâu trong bóng tối, bình thản hỏi.

Đầu óc của Phong Nhu Tuyết run rẩy loạn cả lên, sau đó nàng nghe thấy miệng mình mở ra không thể khống chế, dùng thanh âm bất lực, đứt quãng nói “Ồ đây ...ở đây, phòng tối dưới đất. ... quẹo trái ... phòng chứa củi ... trên tường có cơ quan ngấm mở cửa”

Mặc Ngưng Sơ bỏ lại nàng, xoay người đi tới.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng rực chói mắt, nàng đi thật là nóng vội, cung tỳ ma ma bên ngoài nhìn nàng, không dám thở mạnh, vội vàng nhắm mắt cúi đầu, núp ở góc không dám nhúc nhích.

Từng bước một.

Nàng bước rất nhanh.

Quẹo trái, vẫn bước về phía trước, đó là phòng củi hẻo lánh.

- Rầm

Cửa phòng dưới đất bị đá mở ra.

Mặc Ngưng Sơ nắm chặt quyền, vọt xuống dưới.

Tiểu Mỹ nhớ rõ bản thân trong cơn đau nhức chết ngất, lại bị nước lạnh hắt tỉnh, sau đó tiếp tục bị roi quất.

Trên người sợ là không còn một chỗ nào lành lặn, nàng chỉ cảm thấy thân thể đã không còn là của nàng nữa. Hồn phách và thân thể như là bị tách ra rồi lại tái hợp, cứ lặp đi lặp lại như vậy nhiều lần, khiến cho nàng có chút không rõ bản thân mình đã chết hay vẫn còn sống.

Nữ nhân kia một mực hỏi nàng về chuyện của Mặc Ngưng Sơ, hỏi có phải nàng cố ý giả bộ bệnh, có phải đã không còn tâm thần xử nữ cho nên mới không dám để hoàng thượng tiếp cận nhưng nàng ta cứ cố ý hành hạ nàng, trong miệng bị nhét vải, vốn nói không ra lời, thật ra nếu không nhét, nàng cũng không có khả năng phát ra âm thanh.

Bởi vì nàng là một người câm.

Một người câm vô dụng!!!

Không giúp được tiểu thư, lại còn rất có thể liên lụy nàng ấy. Nàng nếu có thể phát ra âm thanh, nhất định sẽ ở giữa cửa lớn, lớn tiếng nói rõ cho nàng ta biết.

Nếu nàng có thể phát ra âm thanh, nàng nhất định sẽ chửi ầm lên với nữ nhân kia, mắng nàng ta si tâm vọng tưởng, mắng nàng ta không biết tốt xấu, tiểu thư nhà nàng có thể xem như một thiên nữ, đâu thể nào để nàng ta, một nữ nhân ngu xuẩn sỉ nhục?

Nhưng nàng lại không thể nào nói chuyện, toàn bộ tức giận chỉ có thể nuốt vào trong bụng, biến thành quật cường không rên một tiếng...

Tiểu Mỹ ở lúc nửa sống nửa chết không ngừng trần trở, chợt miếng vải bị nhét trong miệng được lấy ra, một bàn tay đặt xuống trên trán, hết sức mềm nhẹ vuốt ve trán nàng, rồi sau đó là một âm thanh ghen ngào “Tiểu Mỹ...”

Tiểu Mỹ cứng đờ, giống như nghe thấy thanh âm từ nhiều năm trước, một tiểu cô nương sôi nổi chạy đến trước mặt nàng, nhìn nàng nói “Từ hôm nay trở đi, tên của ngươi là Tiểu Mỹ, ngươi là nha hoàn của ta, ngươi phải cùng ta nói chuyện...”

Nhưng nàng lại không thể xác định được đây là thật hay mơ... Đôi mắt dù dùng bao nhiêu sức cũng không thể mở ra một đường nhỏ, mọi thứ đều mờ mịt, tựa như rơi vào bóng tối vô tận. Trừ bỏ âm thanh kia, từng tiếng từng tiếng một, níu kéo nàng không tha.

“Tiểu Mỹ, ngươi đừng ngủ, ta mang ngươi ra ngoài...”

“Tiểu Mỹ, ngươi chờ ta, ta sẽ làm cho những người đó quỳ trước mặt ngươi, từng người từng người một quỳ trước ngươi tạ tội!”

“Cho nên, Tiểu Mỹ ... Ngươi đừng làm ta sợ... Ngươi dám giả bộ ngủ, ta sẽ làm cho ngươi cả đời cũng không có cơm ăn, đói chết ngươi!... Tiểu Mỹ, ngươi xong đời, ngươi...”

94. Chương 94: Giận (1)

Thanh âm thống khổ của Phong Nhu Tuyết không ngừng phát ra ở trong đại sảnh, nhưng nhóm cung tỳ ai cũng không dám đứng lên đi tới giúp, một là sợ chọc vị tiểu chủ Mặc Ngưng Sơ kia, hơn nữa chính là bị hù dọa đến, hai chân căn bản cũng không có biện pháp nhúc nhích.

Mà ở lúc này.

Cục diện cứng ngắc vẫn kéo dài đến khi cửa lớn Nhu Tuyết điện bị một chưởng lực nặng nề phá nát bấy, cuồng bạo gió dữ cuốn tới, che mất đóa hoa màu đỏ chói mắt ở tường viện.

Mọi người lập tức hít vào một hơi.

Bóng dáng màu vàng sáng mang theo căng thẳng tức giận, một đường đi vào, nặng nề áp bức ép toàn thân bọn họ đều không tự chủ run rẩy, từ trong lòng giật mình sợ hãi, không cách nào khắc chế run rẩy.

Phong Nhu Tuyết đang ôm thân thể co rúc tới cửa, trong mắt đen gần như hồng mắt liền nhìn ra nam tử thân hình thon dài kia, khuôn mặt tuấn tú tựa như thiên nhân, mà gương mặt kia nàng đã hồi lâu chưa từng nhìn thấy. Nhưng lúc này biểu cảm của hắn như có thể đông lạnh ánh mặt trời, lạnh lẽo ừn ừn kéo đến, nàng run rẩy, ôm chút hy vọng cuối cùng hướng tới hắn đưa tay ra, dùng hết hơi sức cuối cùng, mang theo uất ức chảy ra nước mắt: ”Hoàng thượng. . . . Thiếp thân thật đau. . . . Thiếp thân. . . .”

Nạp Lan Lân rũ mắt nhìn về phía nàng.

Chỉ là một ánh mắt, liền khiến Phong Nhu Tuyết hoàn toàn tuyệt vọng.

“Nàng ở nơi nào?” Hắn từng chữ từng chữ nói rõ ràng, không mang theo một tia ấm nào. Tóc như lụa đen rơi tại đầu vai hắn, một đôi con ngươi tối đen thâm trầm như bóng tối lạnh lẽo, thâm u không thấy đáy.

Mà hắn nói”nàng”

...đến tột cùng là chỉ người nào, ai cũng biết.

Phong Nhu Tuyết thống khổ nhắm mắt lại, đang muốn gian nan mở miệng, chỉ nghe hậu viện truyền đến thanh âm va va chạm chạm, còn có tiếng nữ tử nức nở đứt quãng .

Nam tử cao ngạo lại nguy hiểm này một cái chớp mắt sững sốt, liền lập tức đi về phía trước, mà ở bên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hần lại vừa đi vừa cầm đem long bào trên người cởi ra, không chút nào thương tiếc ném xuống đất. Mà trong góc tối nhảy ra một nam tử áo xanh khác, người đó Phong Nhu Tuyết nhận ra được.Đái Dao Thị Vệ cận thân của hoàng thượng, Thường Tự.

Hần khom người, ở sau lưng Nạp Lan Lân khom lưng nhặt quần áo hần ném xuống. Sau đó lạnh lạnh liếc mắt nhìn lướt qua từng người trong Nhu Tuyết điện , lại nhìn một chút về phía trước, nơi mà Nạp Lan Lân chạy đến, cánh môi mím chặt, lại lần nữa biến mất trở về trong góc tối không người nhìn đến.

.
.

Nạp Lan Lân cởi đến trên thân chỉ còn lại một cái áo gấm đơn màu trắng, kim quan đội trên đầu cũng không biết ném tới nơi nào, chỉ dùng một đoạn dây đỏ đơn giản đem tóc đen như mực thắt lại, không còn khí thế của Đế Vương, trong đôi mắt chỉ chứa đựng tràn đầy lo lắng.

Lúc này đã sắp đến gần đầu mùa hè, ánh mặt trời rực rỡ vô cùng.

Ngói bạch ngọc, chung quanh cũng lóng lánh ánh sáng như lưu lại, lúc hần rút cuộc đi vào trong sân nhỏ, thời điểm chạm đến một mảnh máu đỏ

Thời gian như ngưng lại.

Mặc Ngưng Sơ vừa khóc vừa dùng hết sức lực công Tiểu Mỹ cơ hồ lớn gấp đôi so với nàng, quỳ gối trên mặt đất thô sập lạnh như băng, nàng là nỗ lực muốn đem Tiểu Mỹ chống lên, nhưng nàng tựa như có lẽ đã không còn đủ sức để làm việc này. Từ phòng chứa củi đến bên ngoài, kéo theo một đạo vết máu thật dài nhìn thấy mà ghê người. Máu tươi từ Tiểu Mỹ nhỏ đến chân của nàng rồi chảy xuống, cùng nhau nhiễm đỏ sa y trên người Mặc Ngưng Sơ. Không phân rõ đến tột cùng là máu của ai.

Mà nàng không có nhìn thấy hần.

Lông mi của nàng giống như cánh bướm run lẩy bẩy ở trong gió. Nàng nghẹn ngào tự trách mình vô dụng, nắm tay Tiểu Mỹ, nắm thật chặt những chỗ xem ra còn hoàn hảo không hao tổn, nhưng chỉ có thể chính là một chỗ nhỏ nhỏ như vậy. Vì vậy nàng khóc đến càng thương tâm.

Nạp Lan Lân sải bước đi qua, một phen kéo qua nàng, cũng không kỳ vọng nàng có thể làm ra biểu tình gì để cho hần tâm tình vui vẻ một chút, liền đem nàng đặt ở trên lưng mình, lại kéo qua hai cánh tay nhỏ nhắn tinh tế của nàng quấn lên cổ mình, phun ra hai chữ: ” Giữ chặt.”

Giọng điệu ra lệnh trước sau như một.

Mặc Ngưng Sơ ngây ngốc không phản ứng kịp, trong lúc nàng còn chưa hồi thần hần đã bỗng chốc đứng lên. Nàng chỉ cảm thấy mũi chân bị tách khỏi mặt đất, theo phản xạ liền ôm chặt cổ hần, mà lúc nhìn lại rõ ràng, phát hiện ra Tiểu Mỹ đã bị hần không cần tốn nhiều sức ôm ngang ở giữa hai đạo cánh tay thon dài, lại nghiêng đầu, khuôn mặt đen như mực của Lân Xuyên liền rơi vào trong mắt của nàng, âm u thâm trầm đến dọa người.

Nàng co rúm lại một chút.

“Nàng muốn ghì chết ta?” Thanh âm hoa lệ dễ nghe của hần còn mang theo nguy hiểm tức giận rút cuộc vang lên lần nữa.

Lúc này nàng giống như là hít thở không thông.

Tâm của Mặc Ngưng Sơ dường như nhảy lỡ mất một nhịp.

Chợt hồi hồn, mới phát hiện ra hai tay của mình đang gắt gao thắt cổ của hần, lập tức tâm tình phức tạp buông ra. Nhìn hần ôm lấy Tiểu Mỹ, trong lòng lại bỗng chốc thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mình thương không nặng, có thể tự đi, liền muốn từ trên lưng hần trượt xuống.

“Nàng dám nhảy xuống thử xem?”

Mặc Ngưng Sơ ngẩn người, mồ hôi chảy ròng ròng lại lần nữa leo lên lưng của hần, ngoan ngoãn ôm cổ hần.

Từ lúc nào bắt đầu đây? Từ khi nào mà mỗi khi nàng gặp rắc rối, người thứ nhất xuất hiện luôn là hần.

Lúc muốn đào hôn, lúc ở trong biển lửa, lúc ở hoàng cung, thậm chí là ngay lúc này –

Hần tựa như không lúc nào không tồn tại bên cạnh nàng, vô luận là ở đâu, vô luận là lúc nào.

Nạp Lan Lâm man mát lành lạnh lườm nàng một cái, bên trong chợt lóe ánh sáng ảm áp vô hạn rồi biến mất.

Rồi sau đó, chỉ thấy hần một mặt tàn bạo, vô cùng thuần thực hướng một bên tường viện một cước đá vào –

Rầm.

Tường cao lập tức đổ sập một mảnh, tạo thành một con đường khổng lồ.

Nạp Lan Lâm rất là tự nhiên đi ra ngoài, trong tay ôm một Tiểu mỹ tròn vo chảy máu đầm dề, trên lưng còn đeo theo một quả đào ngọc ngéch đần độn.

Nếu bị người khác thấy được, hần chính là hoàng đế mất mặt nhất cõi đời này rồi.

.....

Nam tử áo tơ trắng đứng ở dưới bóng cây bí mật kinh ngạc nhìn về phía trước, nhìn nam nhân mới vừa rồi còn nguy hiểm vô cùng thế nhưng lúc này lại mang theo vẻ mặt vô hại mềm nhẹ công Ngưng Sơ rời đi, Ngự lâm quân theo tới cũng chỉ dám đứng ở ngoài cửa, đem người Nhu Tuyết điện nặng nề bao vây, mà không dám đi quấy rầy bọn họ.

“ Người xem, nhược điểm của Lâm, rốt cuộc thì không còn giấu được nữa rồi.” Cửu vương gia Nạp Lan Ngôn ở một bên cúi đầu nở nụ cười, ở sâu trong đáy lòng, hần sẽ không bao giờ gọi hần là hoàng thượng, Lâm. Lâm. Giống như rất nhiều năm trước, lúc cả hai còn nhỏ, bọn họ cùng tuổi, Nạp Lan Lâm chỉ lớn hơn một tháng so với hần, lại được làm ca ca của hần. Vì vậy, tất cả ánh sáng đều tụ tập đến trên người ca ca, thật làm cho người ta ghen tỵ.

95. Chương 95: Giận (2)

Xem xong não nhiệt.

Cửu vương gia hài lòng bãi giá trở về phủ. Hoàng đế bệ hạ hiện tại vẫn không có rảnh để ý tới hần như cũ, hần một tay chỉ bảo đùa giỡn thật tốt nhưng một khi dính dấp tiểu cô nương này, quả nhiên thay đổi đặc sắc phi phàm. Chỉ là đáng tiếc, con cờ này của Phong gia đã không còn dùng được, rõ ràng thật vất vả mới đem nữ nhân kia đẩy tới vị trí Quý Phi, chỉ là quá ngu xuẩn, hoàn toàn không phải là đối thủ nữ tử kia. Mất, cũng được.

Cửu vương phủ được an bài ở Kinh Giao, cách xa hoàng cung. Khi qua lại, tối thiểu cũng phải hai canh giờ.

Bởi vì bọn họ chán ghét, căm hận lẫn nhau, nhưng vẫn còn phải ở thời khắc mấu chốt giả bộ hiểu nhau. Cho nên, Lâm chưa bao giờ bằng lòng gặp hần, nhưng hần liền thích không có chuyện gì lại loạn lác lư ở trước mặt Lâm, nhìn hần cau mày, tâm tình sẽ cực kỳ vui vẻ.

“Người hôm nay mang ta đi hoàng cung, chỉ vì muốn nhìn thấy tình cảnh này sao?” Một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên ở trong đình đài.

Nạp Lan Ngôn đang tựa vào trên ghế đá ở đình thượng rượu, nghe vậy ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn nam tử trước mặt.

Hắn đã tháo xuống ngực trang trên mặt, lộ ra một mảnh da thịt vốn là trắng nõn, gương mặt tuấn tú trong không khí có phần căng thẳng lạnh lẽo, thành thực mà kín kẽ, hơi thở bởi vì giận tái đi mà có vẻ lạnh như băng: “Người đã nói, người sẽ không động đến nàng.”

“Ta vẫn không có động đến nàng nha.” Nụ cười của Nạp Lan Ngôn càng sâu hơn, “Ngay cả một đầu ngón tay của tiểu cô nương kia ta cũng không có đụng a. . . .”

Cái bàn trước mặt bất chợt bị vỗ lên, sức lực của nam tử làm chấn động lật đổ bầu rượu trên bàn đá, rượu cất óng ánh trong suốt theo mép bàn trượt xuống, như một sợi tơ trong suốt.

“– nhưng nàng bị thương!!” Mắt hắn lạnh lùng nhìn xuống Nạp Lan Ngôn, trong thanh âm ẩn chứa tức giận, sôi trào nóng bỏng.

Nụ cười của Nạp Lan Ngôn dần dần thu đi.

Sau đó hắn ngẩng đầu lên, hai khuỷu tay chống tại trên bàn đá, mười ngón tay bắt chéo, ánh mắt đùa giỡn: “Nếu như người muốn lấy được cái gì, người liền nhất định phải hy sinh một vật khác. Ta cho là, người đã hiểu rõ vấn đề này mới có thể tới tìm ta, Du Tử Tu.”

Lửa giận của nam tử phía trước như bị dội một gáo nước lạnh. Vẻ mặt của hắn từ từ cứng ngắc lại, sau đó tái nhợt.

“Mẫu hậu đã thông báo, người rất quan trọng, cho nên, ta sẽ bảo vệ người thật tốt. . . . Mà người cũng nên hiểu được, một khắc người từ trong cái lồng giam hoa đào đẹp đẽ của Mặc gia kia biến mất thì mọi chuyện đã bắt đầu, không thể quay lại được. Bọn họ sẽ được khởi động Tru Sát Lệnh này, chân trời góc biển tìm kiếm người, sau đó giết chết người, ngoại trừ ta, người không còn ai khác để có thể dựa vào nữa.”

Du Tử Tu nắm chặt mười ngón tay, mất đi một tia huyết sắc cuối cùng.

Nạp Lan Ngôn cười đứng lên, vỗ vỗ bờ vai của hắn, ghé vào lỗ tai hắn cười nói: “Không sao, người yên tâm. Nếu có thể đỡ ngã được Mặc gia, ta sẽ lưu tiểu nha đầu kia một mạng, để lại nàng cho người, người nghĩ chơi nàng như thế nào đều có thể. . . . thân thể nhỏ bé này, tiếp tục dày vò nhất định đủ thú vị. . . .”

Người hầu đang chờ tại một bên đột nhiên tiến lên khom người: “Gia, các vị sứ giả đại nhân ngài mời tới đã toàn bộ đến đông đủ, hiện đang chờ ở đại sảnh.”

Nạp Lan Ngôn dừng một chút, cuối cùng nhìn Du Tử Tu một cái, sau đó kéo ra nụ cười ý vị sâu xa, xoay người rời đi.

Du Tử Tu đứng ở trong gió lạnh như băng, cứng còng tại chỗ thật lâu, sắc mặt tái nhợt cơ hồ sắp trong suốt.

Đôi môi khẽ nhúc nhích, lại một chữ cũng nói không ra được.

Hắn thống khổ nhắm hai mắt lại.

***** tiểu Hạ phân cách tuyến*****

Ngưng Lộ cung.

Tiểu Mỹ được chăm sóc cẩn thận, mấy ngự y trong điện rối rít tới lui. Bởi vì trước đó đã được thông báo, cho nên thấy hoàng thượng cũng không thể quỳ, còn phải dùng hai từ “đồng liêu” gọi lẫn nhau. Sau khi chẩn ra kết quả còn phải cùng hắn lặng lẽ bẩm báo, khiến những bệnh lý kia từ trong miệng của hắn nói ra. Chuyện lạ trong thiên hạ không thiếu, nhưng gần đây lại đặc biệt nhiều, các lão ngự y có chẩn bệnh cũng là chẩn trong run sợ, chỉ sợ sơ ý một chút, sẽ gặp họa sát thân.

Mặc Ngưng Sơ không muốn đi thay ra quần áo dính đầy máu trên người, cố chấp an tĩnh đứng ở bên cạnh Tiểu Mỹ, nghe từ trong miệng ngự y tổng hợp ra phương thuốc, chỉ mấp má môi, liền làm cho người ta lấy ra giấy bút, viết xuống được liệu nàng cần, dựa theo phương thuốc của các ngự y. Nhưng tất cả đều là những phương thuốc làm cho người ta chưa bao giờ nghe tới, khiến các ngự y lắc đầu liên tục không tin, công bố phương thuốc của mình mới là tốt nhất.

Nhưng hoàng thượng ở đây, hần chỉ cần một cái liếc mắt liền có thể khiến cho "không muốn" hóa thành "nguyện ý".

Hơn nữa cũng chỉ là một cung nữ, không đáng để bọn họ vì một cung nữ nhỏ nhỏ mà cố chấp muốn chết. Chỉ còn cách thuận theo, đem tất cả mọi thứ chuẩn bị xong, hoàng cung gì đó đều so bên ngoài tốt hơn, tất cả đều là thượng phẩm. Các lão ngự y nhìn cách Mặc Ngưng Sơ lý kỳ cổ quái xử lý dược vật, cảm thấy quả thật chính là làm hại những dược vật thượng hạng này, nhưng dù có bất mãn trong lòng cũng không dám biểu hiện ra.

Trên mặt Mặc Ngưng Sơ cũng không có bao nhiêu biểu tình, nàng không tin tưởng mấy lão ma ma đặc biệt chăm sóc mấy nữ tử ngã bệnh trong cung kia. Đem tất cả mọi người đuổi ra ngoài, nàng tự mình xử lý vết thương cho Tiểu Mỹ, trước dùng thuốc chống viêm đơn giản thoa lên, lại đi ra ngoài đem dược vật phân loại, chỉ huy các lão ngự y để ý từng chỗ một, tất cả đều y theo ý nàng, ai cũng không cho phản bác.

Nạp Lan Lâm yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn mặc hồng y còn nhiễm đầy máu đi đi lại lại trong Ngưng Lộ điện.

Nữ tử nghiêm túc nhưng thật ra lại có một lực hấp dẫn trí mạng khác biệt. Nhất cử nhất động của nàng cũng sẽ so trong ngày thường càng thêm làm người khác chú ý, làm cho người ta không dời được mắt.

Nàng khẽ run lông mi, nàng mân chặt cánh môi, trong đôi mắt màu đen như sao của nàng đầy kiên cường.

Từng chút một trêu chọc thật sâu vào lòng dạ hần, chỉ có thể không ngừng kềm chế mới có thể ngăn cản kích động ôm nàng vào trong ngực, chỉ có thể vững vàng nhìn chăm chú vào nàng, không ngừng ấn nhẫn, mới có khéo léo đem vui vẻ kéo dài.

Đợi đến Ngưng Lộ cung lại một lần nữa an tĩnh xuống, bầu trời cũng đã tối.

Nhìn Tiểu Mỹ rốt cuộc hô hấp ổn định lại, Mặc Ngưng Sơ mới thở phào nhẹ nhõm. Vết thương trên người Tiểu Mỹ cũng bị thuốc dán lạnh như băng bao trùm, máu đã ngừng, chỉ cần bảo vệ không để bị nhiễm trùng, điều dưỡng nửa tháng thì có thể tốt lắm.

Tâm tình khẩn trương vừa được thả lỏng, cả người nàng cũng thư giãn xuống. Chỉ cảm thấy cả người hơi sức đều bị rút sạch, quay đầu muốn nghỉ ngơi một chút, lại trực tiếp tiến đụng vào một lồng ngực nóng ấm.

"Tiểu Đào tử, nàng có phải nên giải thích với ta hay không?" Nạp Lan Lâm rũ mắt xuống, nhìn nàng chăm chăm.

Mặc Ngưng Sơ bị nhìn có chút bất an, muốn giãy dụa, bàn tay lại không cẩn thận đụng phải thân thể Lâm Xuyên, đau đến hít sâu một hơi.

"Đây là cái gì?" Ánh mắt Nạp Lan Lâm trong nháy mắt nheo lại, con ngươi xinh đẹp phát ra ánh sáng âm trầm, giờ bàn tay lên, máu dính ở trên còn chưa có khô- ý tứ chính là, đó không phải là máu dính trên quần áo của nàng, mà là trên người nàng chảy ra!!!

Lúc này Mặc Ngưng Sơ mới chợt nhớ tới bị roi đả thương, chỉ là quá khẩn trương, nhất thời quên mất.

Sắc mặt Nạp Lan Lâm càng ngày càng khó coi, trong lòng nàng lộ bộp một cái, tìm một cái cớ vô lực nhất: "Ta, ta muốn đi nhà xí. . . ."

96. Chương 96: Giận 3

Vừa mới xoay người, cả người đã bị bế lên.

Nạp Lan Lâm rầu rĩ gọi một tiếng "Thường Tự"

Từ ngoài cửa liền có một nam nhân mặc áo xanh trần định tiến vào, hình như hần luôn đứng ngoài cửa, mà không phải núp ở trên xà nhà, hần đi vào cửa, khom người hành lễ.

"Chăm sóc người trên giường."

Tiếng của Nạp Lan Lân cứng nhắc như muốn giết người, bẽ nữ nhân còn suy nghĩ cách chạy trốn lên, cầm thuốc trên bàn đã chuẩn bị đầy đủ, đi về phía bên phải, ngang qua thiên sảnh, bước vào bên trong tấm điện, đá cửa gỗ lê hoa, để mọi người đứng ngoài đại sảnh, chỉ còn lại nàng và hắn.

Thường Tự đứng thẳng, khuôn mặt bình thản, nhưng trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Hoàng thượng, có phải người đã quên chuyện gì hay không?

Chuyện xảy ra hôm nay cũng không phải chuyện nhỏ, toàn bộ hoàng cung đều huyên náo ồn ào. Tuy rằng những người hôm nay nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng lúc hoàng thượng đến Nhu Tuyết Điện đã bị bịt miệng. Lúc này, thậm chí hắn đã phá vỡ vệ làm việc, bọn họ dốc hết sức đem những người biết chuyện này làm cho câm miệng, toàn bộ cung nữ hầu hạ đều đối hết, mà mọi người tham dự việc ở Nhu Tuyết Điện cũng không may mắn thoát khỏi, Quý Phi ngày trước bị biến thành thứ dân, ngay cả cung tỳ thái giám cũng đều ném vào Tông Nhân Phủ, chờ đợi nghiêm khắc xử trí –

Chuyện này đều xảy ra vào lúc Mặc tiểu chủ vội vàng trị thương cho Tiểu Mỹ.

Chỉ là trong thời gian ngắn ngủi một nén nhang, hậu cung liền nghiêm nhiên đã thay đổi một không khí khác.

Hoàng thượng luôn mạnh mẽ vang dội như vậy, không ai có thể ngăn cản chuyện hắn muốn làm.

Nhưng đã như vậy, thì cũng có nghĩa là, bệnh tình của Ngưng Phi nương nương đã không thể che giấu được nữa. Mà quý phi của Phong gia bị dè bẹp, thế lực Phong gia cũng sẽ bắt đầu có biến, những chuyện tiếp theo không chỉ còn là chuyện hậu cung tranh đấu nhỏ nhặt nữa. Thế lực phương nam cũng bắt đầu rục rịch, nếu lúc này trở mặt, những chuyện hoàng thượng cần xử trí sẽ càng nhiều.

Chẳng lẽ, ngài đã chuẩn bị tuyên chiến trước sao?

Thường Tự than vãn một hơi, đi theo một chủ tử quá xúc động lại mạnh mẽ, cũng không biết là nên sùng bái hắn mạnh mẽ, hay là đi theo hắn xúc động?

Quay đầu nhìn chằm chằm cái hình tròn vĩ đại nằm trên giường, mấp máy môi, vẫn là nên ngoan ngoan ngồi xuống, dùng khăn ướt lau đi mồ hôi trên thái dương giúp nàng.

“Chàng, chàng bỏ ta xuống...” Mặc Ngưng Sơ giống như con gà đập nước, đáng tiếc điều hâu quá mạnh mẽ, cấp cổ nàng buông ra trước mặt hắn, rồi sau đó, khóe môi nam nhâm nhướn lên một nụ cười âm trầm “Muốn đi nhà xí? Đúng không?”

“...” Mặc Ngưng Sơ run lên một cái. Làm ơn đi, cũng đã hơn nửa đêm, có thể đừng có cười khùng bố như vậy hay không?

Nạp Lan Lân đã bắt đầu cởi bỏ áo của nàng, lạnh lùng nói “Vậy hiện tại liền đi đi.”

“...” Mặc Ngưng Sơ hoảng sợ trợn mắt nhìn bốn phía, nhà xí cách nơi này mười vạn một trăm ngàn dặm, đi nhà xí? Ở đâu chứ?

“Ngay ở đây” Ba chữ chém đinh chặt sắt của hắn chọc thẳng vào đầu óc nàng, xuyên thẳng qua đại não. Ngay tiếp theo, ngón tay thon dài đã lấy khay đựng trái cây trên bàn xuống, bỏ ra tất cả hoa quả, sau đó, đặt trên ghế làm cái bô, sau đó lại muốn cởi quần Mặc Ngưng Sơ.

“A a a a... Đợi chút.” Rốt cuộc nàng hét ầm lên, tay trái giữ chặt lưng quần của mình, gắt gao giữ chặt cái quần nhỏ đã bị tụt xuống nửa mông “Ta, ta không muốn đi nhà xí nữa.”

Nạp Lan Lân tươi cười thâm trầm như trước “Không được nhịn, như vậy không tốt cho thân thể.”

Dứt lời, liền muốn lột quần nàng, Mặc Ngưng Sơ lệ rơi đầy mặt “Không, không! Gia, ta sai rồi.”

Rồi sau đó, chính là tiếng nghiền răng của hắn “Sai? Sai chỗ nào? Ngay cả một vết thương dài như thế này nàng cũng có thể quên, chẳng phải đã không còn đau đớn rồi sao? Ta thấy nàng vui vẻ bận rộn như vậy, chắc hẳn đã nhịn cả một ngày, cũng không thể nhịn được nữa, ở đây cũng tiện, ta sẽ không để ý.”

Hu hu, không cần tiến hành trọng tâm đề tài ác độc như vậy chứ.

Mặc Ngưng Sơ rói rắm giã dựa “Ta, ta thật biết sai rồi. Ta đau, ta rất đau, ta rất rất đau. Đại gia....xin ngài thương xót, van cầu chàng bôi thuốc cho ta đi.”

Rốt cuộc, Nạp Lan Lâm ngừng lại.

Khóe môi nở ra một đường cong nguy hiểm, cuối cùng vẫn không quên hung hăng liếc xéo nàng một cái.

Mặc Ngưng Sơ thật vất vả trốn thoát sự kiện “đi nhà xí”, vì thế cũng không dám giã dựa phản kháng nữa, cúi gằm đầu ngồi trên giường, tự giác cởi quần áo dính máu ra, đưa vết thương cho hắn xem. Chỉ là vết thương quá sâu quá độc, lại để quá lâu làm cho vết thương dường như gần kết vảy, hiện tại gần như dính vào quần áo, lúc cởi ra làm nàng đau đến cắn răng nghiến lợi, thịt non bị kéo ra, chảy máu như trút.

Nạp Lan Lâm nhăn mày thật sâu, hắn nhìn xuống xúc động muốn đem quả đào ngọc này đi xử lý, điểm vài huyệt vị trên người nàng cầm máu, rồi sau đó ánh mắt dừng lại trên tay phải nàng đang nắm lại, nói ra hai chữ lạnh lạnh “Mở ra”

Mặc Ngưng Sơ rói rắm mở tay ra.

Vì thế trên bàn tay đột nhiên xuất hiện một đường cong đầy máu, bàn tay vốn nhẵn nhụi màu tuyết trắng lúc này cũng không nhìn ra được hình dáng ban đầu. May mà bàn tay đó đã được bôi thuốc sớm, lúc sau cũng không có nứt ra nhiều. Nhưng nàng chính là người như vậy, một khi đã tập trung vào việc gì chỉ sợ có đặt dao lên cổ nàng, nàng cũng không có phát hiện.

“Chỉ, chỉ là thương tích nhỏ...” Mặc Ngưng Sơ nhanh chóng nắm lại, cười hì hì nhạt nhẽo “Lân ngự y, may là hôm nay chàng đến sớm, quả thật thần kỳ hơn cả hoàng đế bệ hạ kia...” Đáy mắt nàng tóe ra một tia hoang mang phức tạp, nhưng nhanh chóng giấu đi, đưa lưng về phía hắn “Hôm nay, cảm ơn chàng rồi... hi hi...”

Một trận lạnh lẽo thấu tim trên lưng, Mặc Ngưng Sơ hít vào một hơi, Nạp Lan Lâm đã bắt đầu xử lý miệng vết thương.

“Nàng cũng biết đau?”

Hắn cười lạnh.

Mặc dù trên miệng vẫn lạnh như băng, nhưng động tác cũng hết sức dịu dàng. Ngón tay nhẹ nhàng chậm rãi, chậm rãi kia khiến ngực hắn co rút đau đớn, băng vải thuốc lên, lại hung hăng thô lỗ mở tay nàng ra, tiếp tục dịu dàng bôi thuốc.

Lặp lại ở trong hai cực như vậy, Lâm Xuyên cầm băng vải, tiếp tục hai tầng lửa băng quấn quanh vết thương ở tay nàng.

– Mà hắn, quá mức chú tâm, không chú ý đến Mặc Ngưng Sơ dè dặt cẩn trọng quay lại, lặng lẽ nhìn hắn trong đáy mắt.

97. Chương 97: Giận 4

Tầm mắt của nàng chăm chú nhìn hắn đến động tác kết thúc lại ngừng lại.

Quay đầu lại cười ngốc “Ta làm Quý phi xinh đẹp kia bị thương, hoàng đế bệ hạ nhất định rất giận” Ánh mắt nhìn chằm chằm vào băng vải kỳ xinh đẹp quấn quanh tay “Lâm Xuyên, chàng nói xem, ông ấy có ném ta vào lãnh cung không?”

Nạp Lan Lâm ngăn người, sau đó chột nhịu mày “Bây giờ nàng mới biết sợ? Lúc nàng lao ra sao không chịu suy nghĩ?”

Mặc Ngưng Sơ cười hì hì “Hiện tại sợ... Hơn nữa còn rất sợ đó nha.” Ánh mắt dừng lại trên người hắn, lại một lần nữa nhanh chóng dời đi.

Rốt cuộc hắn phát hiện nàng kỳ lạ, cau mày nhìn nàng chằm chằm, giọng nói cất cao không tự chủ “Quả đào ngọc, nàng đang nghĩ cái gì?”

“Chỉ là bởi vì lúc làm không suy nghĩ, mới có thể nhanh chóng lao ra thôi.” Mặc Ngưng Sơ mím môi, vẫn hồn nhiên như trước, trên lưng nàng quá nhiều gánh vác, gãi gãi đầu “Thật xin lỗi, ta đã dùng miễn tử kim bài của chàng.”

.... Cái đó vốn là của nàng.

Lời nói của Nạp Lan Lâm bị mắc kẹt trong cổ họng, tay hắn xoa xoa tóc nàng, khẩu khí hòa hoãn “Không sao, ta sẽ giải thích với hoàng thượng, nàng không cần lo lắng. Không sao đâu, nàng chỉ cần an tâm dưỡng thương trong này. Ta sẽ thường xuyên đến thăm nàng.”

“Lâm Xuyên, chàng thật có bản lĩnh.” Mặc Ngưng Sơ cúi đầu thì thào “Chuyện gì cũng có thể giải quyết, chuyện gì cũng không làm khó chàng, chàng giống như thần vậy, vẫy vẫy tay, thiên hoàng lão tử đều sợ chàng... Lâm Xuyên, có lúc ta nghĩ, thật ra chàng là ai, có phải thần tiên trên trời hay không? Mọi lúc mọi nơi đều xuất hiện trước mặt ta, cứu ta trong cảnh nguy nan...”

Hiếm khi nào miệng của quả đào ngọc này lại có thể nói ra những lời dễ nghe như vậy.

Nhưng Nạp Lan Lâm không cao hứng nổi, hắn càng nhú mảy râu sâu hơn, tay nắm eo nàng, muốn kéo thân hình mỏng manh kia vào trong lòng “Kết quả của nàng như thế nào?”

“Lâm Xuyên, mà ta lại đang suy nghĩ, rõ ràng chàng có bản lĩnh lớn như vậy, vì sao không tìm thấy ta ở Hoa Diên Bắc? Rõ ràng ở nơi của Thiên Tử, còn có thể phá hư cung điện của người khác, nhưng lại còn có thể bình yên vô sự như vậy? Rõ ràng chàng có thể tùy ý ra vào tường cung kín cổng cao tường này, rõ ràng trước mặt hoàng đế chàng vẫn lợi hại như vậy, nhưng vì sao cố tình muốn để ta ở lại chỗ này?”

“Có lúc, ta thật sự rất muốn biết... Lâm Xuyên, thật ra chàng xem ta là gì?”

Mặc Ngưng Sơ dừng một chút, sau đó quay đầu nhìn hắn.

Yên tĩnh, trong veo, mang theo dáng vẻ làm người ta thương tiếc “Kỳ thật, có phải ta không quan trọng hay không? Thật ra có phải vẫn là chàng hay không? Lúc chàng cần ta, có thể tìm được ta bất cứ lúc nào, mà lúc ta muốn gặp chàng... Ta lại không tìm thấy chàng.”

Giọng nói của nàng mất tự nhiên “Chàng có thể nói với ta hay không, chàng vẫn là Lâm Xuyên kia sao?”

“.....”

Trong phòng âm áp vô cùng yên lặng, ngón tay Nạp Lan Lâm để ở bên eo nàng, hơi cứng ngắc.

Chàng là Lâm Xuyên kia sao?

Nam nhân mang theo nàng cùng nhau bỏ trốn sao?

Mạnh mẽ, tự phụ, còn có thể tự do ra vào hoàng cung... ngự y sao?

Nàng mở to mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn hắn.

Ánh nền lay động chiếu vào mặt hắn, lóe ra ánh sáng khó hiểu.

Sau một khắc, yên tĩnh đột nhiên bị một giọng vịt đẻ the thé phá vỡ, mạnh mẽ làm ắt nàng lay động, cùng với âm thanh trên miệng hắn, đem lời nói còn dang dở bao phủ lan tỏa trong sự trầm trọng –

“Thái hậu giá lâm!!!”

98. Chương 98: Giận 5

Còn nhớ trước đây không lâu.

Tại khoảng thời gian tuyệt vời trên thuyền hoa, nàng ngủ say bên cạnh hắn, sóng nước vỗ vào mạn thuyền, gió ấm áp ngoài cửa sổ điêu khắc xinh đẹp của thuyền hoa, mặt sông trong vắt, đẹp đến mức làm cho người ta khắc sâu trong trí nhớ.

Môi hần dán trên viền tai của nàng nói “Sơ... Nàng nên có giác ngộ, ta sẽ kéo nàng đến thế giới của ta... Nơi đó chỉ toàn là sợ hãi, toàn là bóng tối, toàn là bất an, nó có thể đánh nát ánh mặt trời của nàng, nhưng nàng... cô lẽ không còn có cơ hội chạy thoát...”

Hiện thời, đã đứng ở trước con đường đó sao?

Sơ, nàng sẽ theo ta sao?

Cho dù đồng ý hay không đồng ý, nàng cũng phải ở cùng ta.

.....

.....

Bên ngoài Ngưng Lộ cung trước nay chưa hề náo nhiệt đến như vậy.

Phong Nhu Tuyết bị nhốt vào Tông Nhân Phủ là cháu gái họ hàng xa của Thái hậu nương nương. Phong gia khóc lóc nức nở đem tội lỗi tiểu thư Mặc gia Mặc Ngưng Sơ kể lể, nói ra toàn bộ uất ức dữ dội của khuê nữ nhà mình từ đầu đến chân không bỏ sót. Thái hậu nương nương rất cuộc kềm nén không được, kể thúc mười năm yên lặng dốc lòng hướng phật của bà ở Thâm Lan Tự, dưới sự vây quanh của mọi người, ngựa không ngừng vó, từ núi sâu trở lại hoàng cung. Cũng bất chấp bây giờ là nửa đêm, thẳng tiến đến ngoài Ngưng Lộ Cung, là vì muốn thấy tiểu thư Mặc gia, kết quả là có bản lĩnh bao lớn, lại khuấy đảo hoàng cung long trời lở đất đến như vậy.

Nhưng Ngự Lâm quân chắn ở phía trước. Không có mệnh lệnh của hoàng thượng, cho dù là để đao trên người họ, họ cũng sẽ không nhúc nhích nửa bước.

Tạm thời bà vào không được, nhưng giằng co vậy chỉ có thể càng thêm giận dữ. Cổ kiệu phượng loan của Thái hậu kiên định không rời khỏi Ngưng Lộ Cung, khiến cung nhân nghị luận ào ào, ghé mắt xem náo nhiệt. Lúc này Mặc Ngưng tiểu chủ chỉ sợ không cách nào lo được cho bản thân, thế nào cũng sẽ bị trừng trị.

“Gia.”

Ngoài cửa, tiếng nói Thường Tự lại vang lên một lần nữa, hần đã đứng ở cửa lần thứ 3, chỉ trong một nén nhang nhưng lại giống như đã trải qua vài thập niên. Nếu không đi ra ngoài, chắc hoàng cung sẽ thay đổi hoàn toàn. Thái hậu vốn là nữ nhân cố chấp, bà ở trong núi sâu mười năm, bây giờ trở lại, tất nhiên không đạt được mục đích, sẽ không từ bỏ ý định.

Nhưng cửa gỗ lê hoa kia vẫn lẳng lẳng đóng chặt, không có gì động tĩnh, điều duy nhất có thể chứng minh trong phòng kia vẫn có người tồn tại chỉ có hần dần dần phát sinh hơi thở, vương giả chi khí độc nhất vô nhị, cho dù đứng ở ngoài cửa, cũng không thể bỏ qua.

Trong phòng yên lặng hồi lâu.

Rốt cuộc nàng không nhịn được mở miệng “Lân Xuyên... Ta nên đi ra ngoài.”

Giai nhân nho nhỏ để thái hậu nương nương chờ đợi, sẽ là một tội lớn.

Nhưng ngón tay khớp xương rõ ràng đang nắm trên cổ tay nàng, không chút nào có ý tứ muốn rời đi. Hần mím chặt môi nghiêm trang, rồi sau đó, đột nhiên hần kéo nàng vào trong lòng, tránh qua nơi bị thương trên người nàng, ôm chặt đầu nàng vào lòng hần.

“Nàng không cần đi.” Giọng nói của hần khàn khàn, nhưng lại rõ ràng dễ nghe, Mặc Ngưng Sơ muốn cười, nhưng không thể cười được.

Càng đến gần đáp án trong lòng, càng cảm thấy khó chịu lợi hại.

“Nàng ở trong này chờ ta.” Hần tiếp tục nói.

Mặc Ngưng Sơ nhìn hần chu môi.

Thật ra, nàng rất muốn làm bộ như không biết gì hết, không phát hiện gì hết, nhưng tại giờ phút này, đối mặt với mấy lời hắt hủi, bản thật thật lo lắng hỏi: Chàng chỉ là ngự y nhỏ nhỏ, chẳng lẽ có năng lực dọn dẹp thái hậu nương nương sao?

Nhưng nàng không thể hỏi thành lời được.

Sợ vừa hỏi ra lời, toàn bộ kiên trì của nàng đều trở nên buồn cười.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng ngay ngắn xinh đẹp, thấp giọng khẽ nói “Ta đi rồi sẽ về ngay.”

Mặc Ngưng Sơ giật mình, sau đó lựa chọn ngoan ngoãn gật đầu, mà thật ra, lúc nàng thuận theo, lại hoàn toàn là quật cường tương phản, dùng phương pháp kháng cự của mình không chấp nhận tất cả.

Nạp Lan Lân mím môi đứng lên, đi về phía cửa.

Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, hình dáng đẹp đẽ lưu luyến, nhưng nàng lại đột nhiên cảm thấy xa lạ như thế, cao cao tại thượng, không thể chạm vào.

Tựa như rất xa xôi, muốn tập trung tất cả lực chú ý nhìn theo hắn, ánh mắt nàng lại cảm thấy chua xót, trước mắt đều nhanh chóng mờ đi.

Mà lúc này, người đi đến cửa bỗng nhiên quay lại, Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy tay bị giữ chặt mạnh mẽ, sau đó kéo nàng đứng lên. Nàng như bị ngã vào một vòng tay ràng buộc ấm áp, mà trên môi bị một lực mạnh mẽ hôn xuống, mang theo độ ấm cực nóng, mạnh mẽ xóa đi tất cả lý trí trong đầu nàng.

Hắn gần trong gang tấc, nâng hai gò má của nàng, áp lên môi đỏ mọng của nàng, bá đạo để lại ấn ký của hắn. Đầu lưỡi mang theo mùi trà hương thăm dò vào, ướt át mềm mại, như một con rắn gắt gao dây dưa nàng.

“Tin tưởng ta.” Hắn mạnh mẽ cắn tai nàng, nói ra ba chữ, ngón tay vuốt qua hai gò má của nàng. Sau đó ôm nàng trở về giường, bởi vì lưng bị thương, hắn liền để nàng nằm sấp, lại kéo chăn đắp lên cho nàng.

Rồi sau đó, ngón tay lạnh lẽo dịu dàng rời khỏi người nàng, hắn thổi tắt nến đèn nàng, tiếp theo, chính là tiếng cửa gỗ bị khép lại.

Trong phòng yên tĩnh tối đen.

Nhưng chỉ vì rất yên tĩnh, cho nên, Mặc Ngưng Sơ có thể nghe rõ gấp trăm lần những âm thanh ngoài cửa phòng.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế” càng vang dội ngút trời, ở ngoài Ngưng Lộ Cung, liên miên rất lâu.

Nàng nằm thật lâu trên gối, mở to hai mắt như ngây ngốc, như là mất đi hồn phách, vô thần trống rỗng, nhưng trên gối không biết khi nào đã thấm ướt một mảng.

Cũng không biết qua bao lâu.

Lâu đến mức tiếng vang ngoài Ngưng Lộ Cung không còn nữa.

...“Không nên tin bất cứ ai.”

Tiến nói của nhị ca nổ tung trong đầu.

Mặc Ngưng Sơ vùi đầu vào trong chăn, dứt khoát ngăn cách với thế giới bên ngoài.

99. Chương 99: Ta Muốn Ưc Hiếp Người, Ai Cũng Không Ngăn Được (1)

Thật lâu sau đó, Mặc Ngưng Sơ không gặp nam nhân kia trong một thời gian dài.

Mỗi ngày trôi qua, ngự y vẫn đến như cũ, ngự lâm quân vẫn bao vây chặt chẽ ở bên ngoài như cũ, không có “hoàng thượng” cho phép, ai cũng không được vào.

Ai có thể là hoàng thượng? Hoàng thượng là người như thế nào? Mặc Ngưng Sơ nhìn cánh hoa đào rơi chầm chậm trong sân, đột nhiên nhận ra đúng ra mình nên đi đọc qua mấy cuốn sách lịch sử, đọc để hiểu rõ mỗi một hoàng triều của đất nước này, biết rõ từng gã hoàng đế của Xuyên hạ hoàng triều từ trước tới nay, lịch sử như sông dài, nếu đã dính vào, hoặc là biết hết toàn bộ, hoặc là cái gì cũng không biết.

Hoàng thượng là người chủ yếu ở đây. Nhưng hôm nay nàng lại không biết một chút gì về hắn khiến cho nàng cực kì khó chịu, không thể nghĩ ra, lại bị bế tắc, ngoài manh mối suy đoán trong đầu ra, cũng không có một đáp án khẳng định nào, giữa đường đứt gánh làm cho trong lòng vô cùng bất an, lo lắng suy nghĩ.

Trong Ngưng Lộ cung không có sách vở muốn tìm, ngự y đến đây lại chẳng khác gì bị cầm diêm, cho dù nàng đặt câu hỏi như thế nào, bọn họ cũng không dám nhiều lời nửa câu, càng miễn bàn tới chuyện cùng nàng nghiên cứu lịch sử dài dòng cộng thêm trên dưới N năm kia. Mà bọn họ tới đây, ngoài việc chẩn bệnh và kiểm tra tình trạng hồi phục, rồi ở bên ngoài bảo vệ sau lưng người kia, nhưng cũng không phải là tới để chữa bệnh, chẳng qua là làm trợ thủ cho Mặc Ngưng Sơ, giúp nàng bổ sung được liệu cần thiết, sau đó hoàn chỉnh đưa vào Ngưng Lộ cung, để cho nàng sử dụng.

Thân thể Tiểu Mỹ khôi phục rất nhanh, điều kiện trong cung cực tốt và thoải mái, người bệnh có thể được tĩnh dưỡng hoàn toàn, đây là điều thứ nhất. Phương thuốc chữa bệnh của Mặc Ngưng Sơ đều chưa từng được nghe qua, nhưng hiệu quả lại làm cho người ta không ngừng thán phục. Cung tỳ kia bị thương, mọi người đến xem, ít nhất cũng phải nửa năm mới có thể ngồi dậy, mà làn da toàn thân nàng đều bị roi da trâu làm bị thương, lúc mang về đã hấp hối, thậm chí khả năng sống sót không nhiều. Nhưng hiện giờ nàng đã có thể xuống giường đi đứng, làm những động tác đơn giản.

Mặc dù hoàng thượng đã dặn dò, dù có nhìn thấy chuyện gì ở Ngưng Lộ cung cũng không được tiết lộ nửa phần. Riêng về Ngự Y viện cũng không ai dám thảo luận, trong lòng đều biết vị Ngưng phi mới vào cung không giống bình thường, hoàn toàn phá vỡ hình tượng ham chơi nghịch ngợm đồn đãi khắp phổ phường của thiên kim Mặc gia. Ngày ngày vào Ngưng Lộ cung, trong mắt bọn họ cũng mang nhiều thêm vài tia bội phục và tôn kính.

Mặc Ngưng Sơ cũng không thêm để ý cách nhìn của người khác với nàng, nàng vẫn như cũ cự tuyệt tất cả cung nữ ma ma được sai tới, tự mình chăm sóc Tiểu Mỹ. Mới đầu nàng sợ Tiểu Mỹ nửa đêm phát sốt kêu đau, liền đem ghế quý phi chuyển đến bên giường. Lúc miệng vết thương kết vảy, nàng lại sợ Tiểu Mỹ bởi vì lên da non mà ngứa ngáy khó nhịn, lại trực tiếp ngủ trên giường, giữ tay nàng ta, để phòng nàng ta nhịn không được cạy vảy kết miệng vết thương. Sinh hoạt thường ngày cũng do nàng tự mình chăm sóc, tự mình dứt đồ ăn, tự mình đổi y phục, tự giặt khăn trải giường, dọn dẹp cẩn thận chăm sóc đến nỗi làm cho vị “hoàng thượng” nào đó biết được ghen tị muốn chết.

Mà miệng vết thương của chính nàng cũng đã sớm liền miệng kết vảy, chỉ để lại một vết sẹo nhợt nhạt.

Đảo mắt một cái, trời cũng đã vào hạ.

Tháng sáu.

Kì thi khoa cử kết thúc, thường lục viện thủ phụ đại nhân Mặc Chuẩn Du mặc kệ phụ thân trách móc, lúc hạ triều ngăn kiệu rồng của hoàng thượng ở dọc đường, khẩn thiết xin ngài đồng ý cho hắn gặp mặt tiểu muội. Trong thâm cung xảy ra chuyện lớn, tiểu muội lại không có một chút tin tức truyền ra, làm cho người ta rất lo lắng.

Nam tử vào cung, cũng không hợp lễ nghĩa cấp bậc, nhưng long ân mệnh mông cuồn cuộn, niệm tình tình thân sâu nặng, hoàng thượng đặc biệt cho phép, mở tiệc nhỏ ở U Lan đình, cũng mời hoàng muội Tử Uyển điện hạ cùng ngắm hoa lan.

Mọi người đều biết, hoàng thượng đây là có ý tác hợp Tử Uyển điện hạ với con cả Mặc gia, xem như là một đoạn nhân duyên tốt, bởi vậy cũng đã thành thói quen, không cảm thấy kỳ lạ. Mà không ai có thể ngờ được, người nào đó là do lòng dạ hẹp hòi không muốn tiểu Đào từ nhà mình đơn độc ở chung với nam nhân, cho dù là ca ca nhà nàng.... Vì thế, mới đem muội muội nhà mình gộp vào, nhiều nữ nhân ở bên cạnh theo dõi, hắn mới yên tâm.

Ngày mùa hè nắng chói chang, U Lan đình này là nơi tránh nắng tốt nhất trong hoàng cung, hẳn cố ý vận chuyển băng đá nghìn năm cực lạnh để ở dưới đình, hai năm thay một lần, so với những nơi khác mát mẻ hơn rất nhiều. Lúc xây dựng, hẳn thuận tiện đem nó quy vào phạm vi của Ngưng Lộ cung, chỉ tuyên bố với bên ngoài là đình viện thông thường, một cái đình trong một trăm hai mươi tám cái đình ở hậu cung, không có nhiều ý nghĩa lắm.

Đại điện Ngưng Lộ cung rộng rãi sáng sủa.

Mặc Chuẩn Du đi theo Tử Uyển điện hạ được hành quốc lễ lúc tiến vào, Mặc Ngưng Sơ đang ngồi ngẩn ngơ đang đưa hai chân dưới tàng cây, nghe thấy tiếng vang mới giật mình lấy lại tinh thần, thấy rõ ràng gương mặt kia đúng là đại ca nhà mình! Rất lâu không gặp người quen, vị hoàng thượng nào đó tư tưởng xấu cũng không thông báo trước, lúc này nàng bị kinh hỉ một phen, nụ cười bắt đầu nở rộ như một đóa hoa, thật đẹp.

Mặc Chuẩn Du thấy tiểu muội nhà mình đã ốm đến mức lộ cả cằm nhọn, mới rời ngẩn người chìm trong sâu muộn âm u, bỗng nhiên hiểu được chỗ khổ tâm của hoàng thượng, tâm tình khẩn trương mấy ngày liên tiếp không khỏi thoải mái một chút.

Tiểu muội vừa mới tiến cung, lại gây ra mâu thuẫn lớn như vậy với quý phi Phong gia, thậm chí kinh động đến thái hậu.

Bọn họ tất nhiên biết tiểu muội nhà mình trời sinh ham chơi và liều lĩnh, nhưng cũng không ngờ lại có thể quậy trời long đất lở như vậy ở hậu cung, làm cho phụ thân rất tức giận, tuyên bố nàng là con gái bất hiếu, không học tập tốt nữ đức. Nếu nàng còn không sửa lại tính tình thiên kim tiểu thư kia, Mặc gia sẽ dễ dàng từ nữ nhân này.

Nhưng nói là như vậy, ai chẳng biết người lo lắng nhất cũng chính là vị phụ thân nghiêm khắc này, ngoài mặt nghiêm khắc, thật ra lúc ở một mình, ai cũng biết ông ở trong phòng lo lắng đi qua đi lại trăm ngàn lần, thiếu chút nữa làm bong cả sàn nhà.

Sự kiện này, cuối cùng phát sinh như thế nào không ai biết. Gia đình Phong gia đổ tất cả trách nhiệm lên người Mặc Ngưng Sơ, hơn nữa dưới sự trợ giúp của thái hậu nương nương, đem Phong Nhu Tuyết từ trong Tông Nhân phủ ra ngoài, đưa về hậu cung một lần nữa. Thái hậu mạnh mẽ vang dội giống như hoàng thượng, muốn che chở ai, người đó liền không người nào có thể động vào.

Nhưng làm người khác không thể hiểu được, là thái độ của hoàng thượng.

Sau ngày đó, mọi chuyện giống như chưa bao giờ xảy ra. Đối với vị Ngưng phi nương nương bướng bỉnh phá phách này, vẫn sai Ngự Lâm Quân trông coi như cũ, mọi dò hỏi hay tin tức, ở ngay bên ngoài tường viện thâm cung kia, ngừng lại im bất.

100. Chương 100: Ta Muốn Ưc Hiếp Người, Ai Cũng Không Ngăn Được (2)

“Người chính là tiểu Sơ?” Tử Uyển điện hạ tính tình chân thật, rất ít khi nghe được có nữ nhân so với mình còn dữ dội âm ỉ hơn. Bây giờ đã có thể gặp mặt, thật ra nàng đã muốn gặp từ lâu, bắt đầu từ Mặc Ngưng Sơ từ khi vừa mới tiến cung đã bị hoàng huynh giam lại. Lúc mới vừa quen biết đầu gối Mặc Chuẩn Du kia, tiểu nữ Mặc gia này đã bị đưa đến Lê thành, từ đầu đến cuối không thể gặp một lần.

Người nàng mong muốn gặp từ lâu, hôm nay mới có dịp gặp, lại là một đứa nhỏ phần điều ngọc trác, tóc mái ngay ngắn phân tán trên trán, tóc đen cũng không biết làm sao xử lý, miễn cưỡng dùng một cây trâm ngọc vén lên, gầy gầy nho nhỏ, cảm giác như chỉ cần dùng một đầu ngón tay cũng có thể làm cho nàng té ngã. Lúc không nói lời nào giống như một đứa nhỏ biết nghe lời, không ngờ có thể làm cho khí thế của mẫu hậu tụt xuống bất ngờ, còn quý Phi Nhu Tuyết ương ngạnh kiêu ngạo kia bị nàng chinh đốn cho vào Tông Nhân phủ... thật đúng là....người nhỏ nhưng năng lực lớn!

Mà Mặc Ngưng Sơ lúc đó vừa mới đi vào nơi bị hoàng thượng ra lệnh mở tiệc - Đình U Lan, phát hiện đây thật ra là một nơi hẻo lánh thuộc Ngưng Lộ cung của nàng, nàng gần đây rất bận rộn, tâm tình lại không vui vẻ thoải mái, mới có thể không chú ý bỏ qua một nơi tốt như vậy! Một bước đi vào, mát mẻ bao phủ trong nháy mắt, giống như mở máy lạnh, khoan khoái nhẹ nhàng.

Nàng vui vẻ muốn cởi giày chạy đến, bị Mặc Chuẩn Du kịp thời ngăn cản, ho nhẹ hai tiếng, Mặc Ngưng Sơ mới nhớ là đi chung còn có muội muội của hoàng thượng, cũng là người mà ca ca nhắc tới trong thư, Tử Uyển điện hạ... Có khả năng, là đại tẩu tương lai của nàng.

Ngay lập tức quay sang lôi kéo tay Tử Uyển, nhếch môi cười hắc hắc “Mặt đất ở đây thật thoải mái giống bằng tầm tôi, đại tẩu có cùng lên không?”

Vì thế chân trần của hai nữ nhân dấn trên mặt đất lạnh lẽo thoải mái, hưởng thụ bữa đại tiệc mà hoàng thượng ban thưởng. Mặc Chuẩn Du đỏ cả mang tai, quay lưng đứng ở chỗ không xa, chờ các nàng ăn xong, mang giày vào, mới đi vào nói chuyện với tiểu muội.

Nữ tử trước khi xuất giá, mắt cá chân không thể bị nam tử nhìn, nếu không, đó là bất nhã.

Mà một tiếng “Đại tẩu” kia của tiểu Sơ lại như sấm đánh ngang tai làm hấn càng thêm hoảng sợ, trong lòng suy nghĩ phức tạp, hít thở có chút dồn dập, làm sao cũng không thể hồi phục.

Mặc Ngưng Sơ đảo mắt lờm bóng lưng của đại ca, lại thu tầm mắt về, nhìn Tử Uyển cười “Đại ca thật là tối dạ, gặp được đại tẩu là may mắn của huynh ấy!”

Tử Uyển ngưỡng ngừng đỏ mặt, không nghĩ tới ngày thường chỉ có nàng trêu chọc người khác, ngày hôm nay lại bị người khác trêu chọc. Nhưng chủ yếu nhất là, cuối cùng cũng không có chút tư tưởng phản kháng nào, bị tiểu cô nương này mỗi câu mỗi chữ đâm vào trong lòng, hoàn toàn quy phục.

Mặc Ngưng Sơ gấp một đũa thức ăn đến chén của Tử Uyển, cười hì hì nói “Đại ca và phụ thân đều là những người đàn ông chuyện gì cũng tỉ mỉ cẩn thận, nhưng đối với nữ nhân lại luống cuống tay chân, chậm chạp muốn chết. Có lẽ chính họ cũng không biết, nếu không phải người họ để ý, cơ bản là họ sẽ không ở lại bên cạnh đối phương, vừa rồi muội thấy đại ca và điện hạ đi chung, giống như một đôi bích nhân, cũng không biết tiểu Sơ có thể mau uống rượu mừng của đại tẩu và ca ca không? Chờ đợi thật khiến người ta sốt ruột, hoàng thượng nhất định sẽ tự mình ban hôn, nhất định làm vạn người hâm mộ.”

Mặt Tử Uyển lại một lần nữa đỏ lên.

Vì thế, nữ nhân hoàng tộc phóng khoáng nhất Xuyên Hạ hoàng triều lại bị những lời ba xạo như vậy thu phục.

Sâu trong ánh mắt của Mặc Ngưng Sơ lóe lên, nàng cúi đầu, ăn một miếng khổ qua, giả vờ như không chút để ý “Hôm nay quả thật nên đa tạ hoàng thượng ban thưởng buổi tiệc này. Nếu không muội cũng không thể nhìn thấy đại tẩu xinh đẹp và ca ca đã lâu không gặp, long ân mênh mông cuộn cuộn, mà muội lại thấp thỏm không yên, chỉ sợ là nhận không nổi sủng ái như vậy.”

“Tiểu Sơ, đừng sợ, có ta đây!” Tử Uyển vỗ ngực “Có ta ở đây, trong hậu cung này không ai dám bắt nạt muội.”

“Còn có thái hậu nương nương ...”

“Mẫu hậu...” Tử Uyển nhíu mày “Mẫu hậu không phải là mẹ ruột của ta và hoàng huynh. Chỉ cần ta làm cho hoàng huynh hướng về muội, muội tất nhiên không cần để ý đến thái hậu.”

Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu, quay mặt nhìn Tử Uyển xinh đẹp, bề ngoài tinh tế đẹp đẽ, mà nàng còn có chiếc mũi cao cao thanh tú, rồi tới cằm tuyệt đẹp...

“Vậy hoàng thượng và ngài, là cùng một mẹ sao?” Nàng cúi đầu hỏi.

“Muội không biết sao?” Tử Uyển lộ ra thần sắc kỳ dị.

“Muội lúc nhỏ đã bị đưa đến Lê thành. Bởi vì không hiếu học, cũng không thể hỏi đến chuyện bên ngoài, nữ công và cầm nghệ lại quá kém, bị phụ thân dạy bảo đã lâu, nói tóm lại, muội học chả hay cày chả biết, bướng bỉnh quậy phá, muội vốn từng nghĩ rằng muội như vậy cũng chỉ có thể gả cho người bình thường, trôi qua một cuộc sống bình thường, đối với chuyện hoàng thất cũng chưa từng tìm hiểu. Bây giờ vào cung, cái gì cũng không biết, thật xấu hổ...”

Tử Uyển nở nụ cười “Ta và hoàng huynh cùng một mẹ sinh ra, hơn kém nhau bốn tuổi, chẳng qua hình dáng chúng ta giống nhau, nhất là mũi và cằm, cũng bởi vì hình dáng này, hoàng huynh lúc nhỏ thường bị

đũa cột là giống con gái...Ngày trước ta nhớ rõ hoàng huynh mỗi ngày đều đến Ngưng Lộ cung của muội, chắc hẳn lúc muội nhìn thấy lần đầu, nhất định cũng cảm thấy huynh ấy giống nữ nhi, hô hô... Muội đừng nói cho hoàng huynh, nếu không huynh ấy lại tức giận...”

Mặc Ngưng Sơ cũng cười theo, nhưng mà tiếng cười như bị nghẹn lại trong họng, phát không ra tiếng.

“Tiểu Sơ, ta thích muội thẳng thắn thừa nhận như vậy, không giống như những nữ nhân kia, cả ngày suy nghĩ dựa dẫm bên cạnh hoàng huynh, muội muốn biết việc gì cứ hỏi ta, về mặt cầm nghệ thơ ca vẽ tranh, ta nhất định giúp muội tìm một tiên sinh giỏi, đánh bại các cung phi kia.”

Tử Uyển diện hạ vừa nói tới việc làm sao áp chế người khác thì làm sao cũng ngừng không được, Mặc Ngưng Sơ một bên mỉm cười, một bên mơ hồ trả lời.

Nàng cố tình lấy ca ca ra chống đỡ, lại nói vài lời khách sáo với người xem như là quen thuộc vị “hoàng thượng” kia nhất.

Nàng thật sự rất muốn biết rõ chân tướng, nhưng lại sợ hãi khi có cơ hội tìm hiểu rõ ràng.

Nhưng cho dù nàng biết rõ, có thể thế nào? Cho dù biết rõ, nàng chẳng lẽ có khả năng làm chút gì?

Dùng bữa trưa xong, Mặc Chuẩn Du thật khó khăn mới có thể cùng nàng nói chuyện, Mặc Ngưng Sơ lại đem đề tài chuyển tới chung thân đại sự của hai người bọn họ. Mặc Chuẩn Du chuẩn bị một đồng chuyện cần nói lại bị chìm ngập không nói được, mặt đỏ tới mang tai. Sau cùng Mặc Ngưng Sơ nói một cách đơn giản chuyện của mình, để cho đại ca nói với người trong nhà, không cần lo lắng.

Tử Uyển nói sau này nhất định sẽ đến thăm nàng, Mặc Chuẩn Du cũng nói với nàng, phụ thân đã xử lý xong chuyện với Phong gia. Người nào làm cho nàng uất ức, Mặc gia sẽ trả lại bọn họ gấp trăm lần.

Từ đầu tới cuối, Mặc Ngưng Sơ mỉm cười nhìn bọn họ. Cuối cùng đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Ngày mùa hè oi bức, tiếng ve kêu cứ vang lên giữa trời xanh, mùa làm cho người ta thấp thỏm bất an nhất kéo dài như thế, Mặc Ngưng Sơ nhắm mắt ngồi ở Đình U Lan lạnh lẽo thật lâu, cho đến khi tiểu Mỹ phát hiện nàng ngủ ở trong đình, mới ôm nàng trở về tẩm điện.

Gió nhẹ thổi qua lỗ tai nàng, rất giống với ngón tay của người kia lạnh lẽo dịu dàng, từng mân mê da thịt nàng.

Nhưng thật ra, là người nào lừa gạt người nào?

P/s : sr các nàng, vì nhà ta bán shop nên thời điểm này hơi bận rộn... tối mịt ta mới về tới nhà và edit + post truyện cho các nàng... mà ta edit còn gà mờ nên mong các nàng thông cảm... ta không phải cố tình để các nàng đợi đâu!!! hức hức *cúi đầu*!! Mong các nàng luôn ủng hộ truyện!!

101. Chương 101: Ta Muốn Ưc Hiếp Người, Ai Cũng Không Ngăn Được (3)

Nạp Lan Lân đã ở Ngự Thư Phòng mấy ngày xem công vụ trắng đêm, tẩu chương gấp đôi như núi, làm i tâm hần nhúu lại rồi buông ra. Ngoài cửa sổ phía chân trời trắng bạch, mây màu sớm bắt đầu thổi quét đám mây phía chân trời, trùng điệp bốc lên sắc màu sáng lạng .

Nhưng tâm tình của hắn vô luận như thế nào cũng không sáng lên được, đã lâu không có đi nhìn Tiểu Đào Tử, coi như lợi dụng Hoàng Muội của mình cũng chỉ có thể nghe được chút tin tức lẻ tẻ, tỷ như nàng ngày thơ lại thẳng thắn, câu chữ ngọt ngào khiến người vui lòng. Nhưng hắn lại biết, con người chân chính của nàng nơi nào sẽ câu chữ ngọt ngào khiến người vui lòng, nàng giống như là một mảnh đêm tối, đem lấy chính mình nguy trang ở dưới mảnh ban ngày, lòng của nàng che giấu so kim dưới đáy biển còn phải thâm trầm hơn, hắn rõ ràng đã vạch rõ lòng nàng, đem lấy nàng dần dần kéo về phía mình, nhưng bây giờ, đột nhiên biến hóa, lại đem ràng buộc không dễ dàng hình thành chém đứt.

Nạp Lan Lân vuốt vuốt mi tâm, chỉ muốn mau chút đem các loại phiền toái giết hết, sau đó kết thúc tất cả.

Lúc ánh mặt trời hoàn toàn từ khe hở cửa sổ xâm nhập mà vào, Thường Tự gõ cửa.

“ ” Hấn đứng ở ngoài cửa, trong tay còn bưng bát canh mới làm tốt lắm, muốn nói lại thôi.

Hồi lâu, Nạp Lan Lâm cuối cùng từ trong tấu chương ngẩng đầu lên, nâng lên con mắt xinh đẹp nhìn hấn.

Thường Tự nhẹ nhàng hít một hơi, mới trấn trọng nói: ” Hoàng thượng, Ngưng phi nương nương đột nhiên té xỉu. . . . ” Dừng một chút, “mà Ngự Lâm quân báo lại. . . . Tỳ nữ thân cận của nương nương nói, nương nương chỉ mong tiếp nhận một ngự y chẩn bệnh. . . . ”

.

Ra nghìn tiếp chính là Tiểu Mỹ.

Nàng bởi vì bị bệnh mà gầy đi một vòng lớn, mắt nước thuận tiện cũng bị tẩy nhờn, thân hình so với lúc trước, quả thật có thể sử dụng như yến để hình dung. Trong họa lại có phúc, nàng không cần mỗi ngày vòng quanh hậu viện chạy một trăm vòng cũng có thể gầy xuống.

Khoảng cách sự kiện quất roi kia cũng đã qua nửa tháng, vết thương của nàng đã hoàn toàn khang phục, cũng nhờ một thân thịt béo này mới để cho nàng có đầy đủ năng lượng chống đỡ xuống. Hôm nay nàng đã có thể rất thuận lợi mặc xuống quần áo nhỏ mà Mặc Ngưng Sơ đổi cho nàng, mặc dù vẫn là béo phúng phính được cưng chiều như cũ, chỉ là đã không còn là mập mạp như trước mà là mượt mà đáng yêu.

Lúc Thường Tự đi theo sau lưng chủ tử đến thấy nàng, lại hoàn toàn không có nhận ra nàng. Trong suy nghĩ của hấn, Tiểu Mỹ là một con heo chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, nhưng bây giờ heo đã có thể nhẹ nhàng lên cây, này thật sự là chuyện rất bất ngờ. Mà hấn lại sẽ nhìn con heo biến hóa có thể lên cây sau, cư nhiên liền ngây ngốc ở nơi đó, gất gao nhìn chăm chăm nàng, bất động một hồi lâu.

Quả nhiên là biến hóa quá lớn, xung kích quá lớn sao?

May mà sắc mặt Nạp Lan Lâm quá dọa người, hấn rất nhanh liền bị kinh sợ hồi hồn, khôi phục bình thường, đi theo sau lưng chủ tử liền trực tiếp vào hướng tẩm điện, ngự y chân chính đã hầu ở tại cửa ra vào, chờ đợi sai khiến. Hôm nay đến mức này, Mặc Ngưng tiểu chủ còn điểm danh yêu cầu ngự y tên là” Lâm Xuyên” , đó chính là chỉ đích danh muốn gặp hoàng thượng. Y thuật của nàng lại cao như vậy, đây là thật bị bệnh, hay là chỉ muốn gặp hoàng thượng, còn không biết được.

“Tiểu thư nói, chỉ muốn một mình Lâm công tử đi vào.”

Ở ngoài cửa, Tiểu Mỹ lại một lần chắn trước mặt Thường Tự, cầm một tờ giấy trắng trong tay, phía trên là một chuỗi chữ viết bay múa. Hấn sững sốt, vội vàng hướng về phía trước kêu: ” gia –”

“Người giữ ở ngoài cửa.” Từ phía trước tràn ra một câu ngắn gọn rồi lạnh lùng vô tình bỏ mặc hấn.

Thường Tự rối rắm nhìn cửa bị đóng lại, lại rối rắm liếc mắt nhìn Tiểu Mỹ cô nương bên cạnh đang giống như Môn Thần giữ cửa. Sau khi người trở nên gầy đi chẳng lẽ sẽ có biến hóa thần kỳ như vậy sao? Thì ra ánh mắt giấu ở dưới thịt béo là lớn như vậy sao? Hồng của thân thể bị thịt béo bao phủ này thì ra là cũng có thể có độ cong sao? Đứng ở bên cạnh nàng, tại sao lại có một loại cảm giác da đầu tê dại?

Vì vậy Thường Tự lại vô hạn rối rắm cả người không được tự nhiên.

*****tiểu Hạ phân cách tuyến*****

Nạp Lan Lâm một mình đi vào trong phòng.

Nơi này tất cả đều quen thuộc như cũ, từ màn tơ che phủ cho đến bày biện xung quanh. Bởi vì những thứ kia đều là hấn ở rất nhiều năm trước tự mình thay nàng sắp xếp, hấn từng vô số lần lưu luyến ở gian phòng này, nghĩ tới nàng có thể thích hay không. . . . Một năm rồi lại một năm, gian phòng dần dần đầy đủ, từ từ càng thêm mỹ lệ. Giống như nàng đã trưởng thành, xinh đẹp làm cho người ta không dời mắt được.

“Quả Đào ngốc.” Hấn đứng ở cửa kêu nhỏ một tiếng.

Sau rèm che màu hồng chính là người kia không nhúc nhích, giống như là thật hôn mê ngủ thiếp đi.

Hấn không khỏi đi lên, xuyên qua tầng tầng màn lụa tuyệt đẹp, ẩn sâu trong mi chứa nặng nề lo lắng. Hấn vén lên một tầng rèm cuối cùng , mắt thấy sẽ ngồi vào bên giường hẹp : ” Làm sao nàng lại bất tỉnh. . . . ”

– thanh âm đột nhiên ngừng lại.

Trên gối đầu mềm mại không có vật gì.

Nạp Lan Lâm lập tức nhả lại mảy, một cái vén lên cái chăn phủ ở trên– có mấy cái gối ghép lên giống hình người, hẳn là gối đầu dự bị đặt ở trong ngăn tủ, như ngó sen liên tiếp ghép ở chung một chỗ, không tiếng động ở hướng về phía hắn lộ ra nụ cười giễu cợt.

Hắn hơi nhếch môi, ngón tay siết chặt: “Quả Đào ngốc. . . . Nàng đang muốn đùa giỡn cái gì?”

Nhưng là không có tiếng trả lời, gian phòng yên tĩnh giống như chỉ có một mình hắn.

Hắn bình tâm lại, dùng lỗ tai đi tìm nàng.

Vẫn như trước không thu hoạch được gì.

Bước chân của hắn chợt tăng nhanh, đẩy ra tấm điện tìm những gian phòng còn lại, nhưng từng phòng đều không có bóng dáng của nàng, nàng giống như là đột nhiên biến mất. Tức giận trước đó đều biến mất, đột nhiên xuất hiện sợ hãi theo nhau mà đến.

“Mặc Ngưng Sơ!” Hắn lại lớn tiếng gọi tên nàng, mang theo đầy bất an căng thẳng,” nàng đi ra cho ta!”

Thanh âm của hắn vọng trong từng phòng, sự kiên nhẫn của hắn cơ hồ sắp dùng hết, lập tức muốn quay lại đem Tiểu Mỹ chộp tới, ép hỏi nàng Quả Đào giả hoạt lại đáng ghét kia rốt cuộc lẩn đi nơi nào, cho đến khi hắn ” rầm” một tiếng đạp ra cánh cửa cuối cùng –

Nơi đó là hồ tắm thật lớn hẳn vì nàng xây lên, lớn đến có thể để cho nàng giống như một con cá bơi qua bơi lại ở bên trong.

Rồi sau đó hắn sững sờ đứng tại chỗ, con người đen tối ám trầm chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, không nhúc nhích.

Trên hồ tắm , một người nổi lơ lửng, đầu hướng xuống, hoàn toàn bao phủ trong nước, mà tóc đen của nàng giống như là hoa sen đen yêu dị quý quý quyết, vặn vẹo biến hóa nở rộ trong nước. Mà nhìn xuống một chút, là quần sam màu hồng của nàng, thân hình gầy gò quen thuộc của nàng ngay lúc này cứ như vậy an tĩnh ngâm mình ở trong nước, không tiếng động giống như là đã. Chết đi.

“Đáng chết!” Nạp Lan Lâm nguyên rửa thấp một câu, thân hình cũng đã nhảy tới trước thật nhanh , mũi chân điểm nhẹ ngón tay đưa ra, liền muốn ôm nàng vào trong ngực, mà cũng chính là một khắc kia! ! ! – bộ phận che dưới quần sam màu hồng ăm ăm hoạt động, một cái dây thừng chợt quần lên cổ tay Nạp Lan Lâm, sau đó một cổ sức lực làm cho người ta ứng phó không kịp bỗng chốc đánh tới, kéo hắn về phía sau – ! !

102. Chương 102: Ta Muốn Ưc Hiếp Người, Ai Cũng Không Ngăn Được (4)

Nạp Lan Lâm dùng sức dừng lại, thân thể rơi vào trong nước, văng lên bọt nước khổng lồ, ánh mắt hắn rét lạnh, lập tức muốn từ trong tay phải tự do nghiêng ra một đạo ánh sáng lạnh bén nhọn, nhưng người nằm trong nước cũng ở lúc này đột nhiên đứng lên, sau đó chợt bổ nhào tới hắn – trong nháy mắt hắn thấy rõ diện mạo của nàng, nhanh chóng thu đao trong tay, chỉ sợ đã thương nàng dù chỉ một chút – nhưng ngay lúc này, nàng đột nhiên thay đổi phương hướng hướng dọc theo hồ tắm một đầu đánh tới! !

Tâm Nạp Lan Lâm cả kinh, vội vàng lấy tay đi ngăn cản, lúc sắp đem nàng bắt được, một sợi dây thừng giống như là ảo thuật xuất hiện tại trên cổ tay hắn. Rồi sau đó một lực kéo khổng lồ từ trong nước đánh tới, vì vậy, một cái tay tự do khác của hắn cũng đã biến mất, sống lưng ” rầm” đụng vào trên thạch bích bên hồ tắm. Lại một lần nữa , dây thừng lần lượt xuất hiện, nhanh chóng trói ở hông của hắn, chân của hắn –

“– nàng muốn làm gì?”

Thanh âm của hắn thật chặt băng lãnh, cổ tay bị sợi dây treo ngược, mà phần eo trở xuống lại bị cột vào trong bồn tắm, nước thấm ướt áo của hắn, dán thật chặt ở trên làn da.

Quay đầu lại , là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tinh xảo.

Cả người nàng đã sớm ướt đầm, cặp mắt đen nhánh tinh mịch nhìn không thấy đáy. Nàng mím môi, sau đó đi lên trước, đưa tay cởi áo hắn. Ống tay áo màu hồng của nàng lơ lửng ở trên mặt nước, theo sự di động của nàng làm nổi lên từng mảnh từng mảnh sóng gợn lăn tăn mềm mại.

“Mặc Ngưng Sơ –” Hắn gần từng chữ mà nói, mắt sáng như đuốc, không nhúc nhích đem nàng nhìn chăm chăm, canh chừng ngón tay nàng gõ xuống đai lưng gấm màu trắng của hắn, mặt mũi của nàng an tĩnh mà tái nhợt, vai thon gầy cùng cánh tay thật nhỏ đều giống như gấp lại liền đứt. . . . Nhưng nàng lại tỉnh táo như thế, giống như là tích chứa lực lượng vô cùng lớn, tụ tập ở trong đôi mắt sáng ngời của nàng, sáng chói như trăng sáng.

Rồi sau đó, nàng nâng mắt lên nhìn hắn, dưới cái nhìn soi mói bức người của hắn, điểm lên mũi chân của mình, đem dây áo bó quần lên hai cổ tay hắn, đem bọn chúng quấn quanh lại với nhau, quấn quít xen kẽ, đánh một cái nút.

“ Nàng biết bây giờ nàng đang làm gì không?” Môi của hắn càng mân càng chặt, trông mắt đen mịt mờ không ngừng phản chiếu bóng dáng nhỏ nhắn của nàng .

Mặc Ngưng Sơ rớt cuộc nở nụ cười, một nụ cười cực mỏng manh, nhưng lại chính là nhìn một lần nhìn không thấy đáy.

Môi cánh hoa của nàng trắng bệch, nhưng thanh âm lại như là gió nhẹ, nhàn nhạt xẹt qua, “ Đem hoàng đế tôn quý trời lại, có phải là tử tội hay không ?”

Nạp Lan Lân ngăn ra.

Con mắt đen như mực của nàng ngược mắt theo dõi hắn: “ Tại sao ngươi phải làm như vậy? Tại sao muốn coi ta như một kẻ ngốc tới trên đầu? Ngươi rõ ràng biết ta là ai – từ lúc vừa mới bắt đầu đã biết, sau đó nhìn ta bỏ qua bỏ lại ở trong lòng bàn tay ngươi Như vậy, rất thú vị?”

Nàng lại nói: “Nữ nhân của hoàng thượng dù sao cũng nhiều như vậy, tam cung lục viện 72 Tầm phi, chia cho ngươi một người cũng không sao?. . . . Để cho ta tới đoán một chút, là trong lúc bất chợt ngài cảm thấy nhàm chán, muốn dùng ta tới trên đầu? Hoặc là chỉ là đơn thuần cảm thấy những phi tần kia khiến ngài không hài lòng, muốn thứ khác mới mẻ hơn –”

“Mặc Ngưng Sơ! !” Thanh âm Nạp Lan Lân dày đặc ám ách trầm thấp, nàng lạnh như băng cùng suy nghĩ đầy lý trí làm cho hắn cảm thấy bất an. Lúc nàng hoàn toàn kéo xuống tầng nguy trang diệu ngoạn này, giống như bông hoa Dạ Mị nở ra trong đêm tối, đẹp mà mang theo độc chập chờn phiêu tán, yên tĩnh nhưng trường dương, thậm chí khéo môi kéo nhẹ cũng sẽ mang theo bộ dáng mỉa mai.

Hắn ghét nàng dùng thái độ này đối đãi hắn.

Chán ghét đến mức muốn xông lên, đem lấy khuôn mặt thờ ơ này của nàng cắn nát, hôn nuốt vào trong bụng. Muốn dùng một cây đuốc, đem lấy nàng đốt cháy chỉ còn thuộc về mình.

“Tại sao?” Nàng nhìn chăm chăm hắn.

.

.” Bởi vì ta là ngự y.”

.” Tiểu Đào tử. Ta muốn nhiều hơn.”

.” Bỏ trốn?”

.” Ta dẫn ngươi đi Hoa Điền Bắc.”

.” Tiểu Đào Tử, những chuyện này. Đều là bí mật của hai người chúng ta”

.

Cho nên, nàng ngây ngốc thay hắn giấu kín bí mật, ngây ngốc chờ đợi hắn, tưởng niệm hắn, nhưng không có nghĩ đến, người vẫn bị giấu giếm, lại chính là mình! !

“Đừng nói với ta” Mặc Ngưng Sơ chợt lại nhẹ nhàng cười lên: “ngươi có nỗi khổ tâm không thể nói.”

Nạp Lan Lâm bị tự giễu ở đáy mắt nàng làm đau nhói, ngẩng đầu nhìn chăm chăm nàng: “Ngoan, Tiểu Đào tử, thả ta xuống trước đã.”

“Ta không phải Tiểu Đào tử! ! !” Mặc Ngưng Sơ cắn răng, hung hăng nhìn chăm chăm hắn: “Từ lúc mới bắt đầu, đã không hề có Tiểu Đào tử, cũng chưa từng có Lâm Xuyên! ! ! Người biết ta là Mặc Ngưng Sơ, thiên kim Mặc gia đào hôn , ta nhưng vẫn xem ngươi là Lâm Xuyên – ngươi vẫn luôn nhìn ở rõ mọi chuyện! Nhưng lại muốn nhìn ta từng bước từng bước đi theo ngươi! ! ! !”

Quả Đào xù lông giống như con nhím, một cây một cây đều là gai, Nạp Lan Lâm rất muốn vươn tay, đem gì đó chán ghét chường mắt tất cả đều nhỏ hết, nhưng là tứ chi của hắn đều bị nàng trói, không thể động đậy. Hắn nên bội phục sự thông minh của nàng, biết dùng nước tới kèm chế sức lực của hắn, nút buộc cũng trói thật sự chặt, dùng sức mạnh chỉ biết chắc là tránh thoát không ra. Nàng dùng mình làm mồi, đúng là lựa chọn vô cùng chính xác, nếu đổi lại là những người khác, hắn sẽ một kiếm đưa bọn họ xé nát.

Hắn nói thật nhỏ: ” Ở tại trước mặt nàng, ta cho tới bây giờ đều là Lâm Xuyên. . . .”

Vô luận là ở Lê thành, hoặc là Hoa Điền Bắc, còn có hoàng cung này. . . . Thậm chí, rất nhiều năm trước, hắn ở trước mặt nàng, chỉ là Lâm Xuyên, mà không phải người khác.

Mặc Ngưng Sơ lại đột nhiên hỏi hắn: “Tiểu Đào tử đối với Lâm Xuyên rốt cuộc là cái gì? Mà Mặc Ngưng Sơ này đối với hoàng đế bệ hạ ngài – rốt cuộc là cái gì? ! ! ! !”

Nạp Lan Lâm mở miệng còn chưa kịp trả lời, nàng đã đột nhiên nhào tới giống như một con sư tử nổi giận, níu lấy cổ áo hắn kéo hắn đến trước mặt nàng, rống giận: “Ngươi là một tên lường gạt! ! ! Tên lường gạt! ! ! !”

Vì vậy hoàng đế bệ hạ cao ngạo vô cùng lần đầu tiên ném thử bị một nữ nhân buộc lại, còn níu lấy cổ áo liều mạng lay động, nhưng một khắc kia, đáy lòng của hắn vô luận như thế nào cũng không tức giận được. Nàng luôn là đặc biệt như vậy, tất cả chuyện nàng làm ra đều khiến hắn ngạc nhiên, khiến cho hắn kinh sợ ao ước, khiến cho hắn yêu thích không thôi.

“Ta đang nói chuyện với ngươi a! ! ! Nam nhân các ngươi đều không phải là đồ tốt! ! ! Lời nói ra đều là chuyện hoang đường gạt người! ! !” Nàng tức giận không cho hắn chút cơ hội chen miệng vào, nắm đấm nhỏ cuồn oanh loạn tạc đấm vào ngực hắn. Hắn không tránh, chỉ là an tĩnh nhìn nàng, mặc cho nàng phát tiết.

“Ngươi đùa bốn cảm tình của ta! Lại đùa bốn thân thể của ta! ! Tên nam nhân đáng chết này , ngươi cho rằng – ta muốn ức hiếp ngươi, ngươi có thể ngăn cản sao? ! ! !” Móng vuốt nàng sắc bén hung mãnh giống như đao, nàng túm lấy trường bào mềm mỏng của hắn , “xoạt” một tiếng, liền hung hăng kéo ra một đạo lỗ hổng thật dài, lồng ngực trắng nõn của hắn cứ như vậy bại lộ tại trong không khí, hòa lẫn hơi nước, bốc hơi ra một mảnh mờ mịt.

103. Chương 103: Ta Muốn Ức Hiếp Ngươi, Ai Cũng Không Ngăn Được 5

Mặc Ngưng Sơ níu chặt cổ áo của hắn, ánh mắt hung tợn như sói con.

Ánh mắt Nạp Lan Lâm thâm thúy nhìn theo, hắn cúi đầu nhìn nàng “Tiểu Đào Tử, nghe lời, đừng náo.”

” Tiểu Đào Tử chết rồi!!!!”

Xoẹt một tiếng, hắn không có mang thắt lưng, quần áo lỏng lẻo dễ dàng bị hung hăng kéo ra.

Nàng tức giận, hơn nữa rất tức giận.

Rõ ràng nàng thành thật nghiêm túc chuẩn bị ngã bài thẳng thắn vấn đề với hắn, nhưng hắn lại nói phong khinh vân đạm như thế, sự bình tĩnh khách quan liền biến mất, ngay lúc này nàng càng giống như kẻ điên !!

“Nàng hãy nghe ta nói...”

“Ngươi được lắm!” Nàng giận dữ, phun ra tiếng nói vang dội kịch liệt vang dội “Chờ ngươi cái gì, tin tưởng ngươi cái gì, đừng náo cái gì! Từ đầu đến cuối ngươi đều đang gạt ta! Gạt ta!!!!”

“Tại sao ngươi lại đối với ta như vậy?” Việc hắn làm với nàng rành rành trước mắt, hắn đùa giỡn nàng! Sờ sẫm nàng! Đem nàng ăn sạch sành sanh, lại lấy một loại tư thái khác xuất hiện trước mặt nàng – Tự cho là đúng trợ giúp nàng, thương hại nàng, nhưng hắn có biết hay không, nếu không phải bởi vì hắn, tại sao nàng có thể gặp nhiều phiền phức như vậy? Nếu không phải hắn, làm sao nàng có thể cần hắn giúp đỡ?

Đều là bởi vì hắn! Bởi vì một tờ chiếu thư của hắn, làm hại nàng muốn chạy trốn đào hôn, đào hôn lại gặp được hắn, bị hắn cưỡng chế mang theo bỏ trốn, nhưng lại cuối cùng bởi vì hắn, đem tất cả mọi chuyện quay về nơi bắt đầu, nàng đứng ở hoàng cung, thành phi tử của hắn! Nhưng hắn vẫn lừa nàng! Ngự Y chết tiệt!

Hai mắt Mặc Ngưng Sơ vì giận mà mở to sáng ngời, lửa giận hừng hực thiêu đốt bên trong. Nhưng nàng lại đáng yêu như vậy, so với lúc nàng bình tĩnh lạnh như băng, hắn càng thích nàng bấy giờ hơn, cho dù là lửa giận ngập trời, hắn cũng luyến tiếc nỗi giận, cùi đầu cọ nhẹ tóc đen của nàng, giọng nói khê trầm “Tiểu Đào Tử, ngoan, đừng nóng giận nữa...”

“Ta nói rồi. Ta không phải Tiểu Đào Tử –”

“Sơ...” Đột nhiên hắn kêu lên một tiếng.

Mặc Ngưng Sơ ngẩn ra.

“Sơ Sơ... Nàng có biết ta lại thích nàng nhiều như thế nào sao...” Hơi thở hắn chậm rãi, phả vào lỗ tai nàng.

Lông mi Mặc Ngưng Sơ run lên một cái, gắt gao quan sát hắn, ngay sau đó, nàng đẩy mạnh hắn ra, nghiêng rằng nghiêng lợi “Ta mới không tin chuyện ma quỷ của ngươi.”

Nhưng trong lòng lại như dịu đi được một ít, hít thở hoảng loạn không thông.

Mà trong lúc hít thở, không hiểu sao lại lúc nhẹ lúc nặng không đều.

Nhưng nàng vẫn giận bưng bưng như cũ, nhìn thẳng vào trong đôi mắt đen của hắn. Tuy vậy, tức giận tích tụ bưng bưng trong lòng nàng lại luẩn quẩn, phát tiết không ra, như vết dầu loang lại dầy thêm một lớp, khó chịu đến sắp phát điên lên. Nàng lại đánh tiếp, nắm tay nhỏ giống như mưa đánh vào trên người hắn, dùng hết sức lực nện hắn, đánh hắn. Nhưng nàng đánh hắn không đau, thậm chí ngay cả lông mày của hắn cũng không có nhăn lại một chút, Mặc Ngưng Sơ rồi rầm dùng hết sức, trong bể văng lên cánh hoa và nước, từng trận từng trận bay lên, rớt xuống trên da cả hai người.

Sức của nàng càng ngày càng yếu, Nạp Lan Lâm đánh giá nàng đã đánh mệt mỏi, muốn dùng nội lực lấy nhuyển kiếm trong tay áo cắt đứt dây thừng. Lúc trận chiến tạm dừng, đột nhiên, Mặc Ngưng Sơ quát to cho hả giận một tiếng, sau đó giống như nổi điên kéo quần áo của hắn, nhưng quần áo của hắn đã buông ra từ lâu, làn da lộ ra dưới hơi nước càng có vẻ đầy mê hoặc, sau khi nàng lôi kéo loạn xạ, đứng ở trong nước thở dốc, ngay sau đó — nàng lại lôi kéo quần áo bản thân!

Quần áo hồng nhạt bị ném ra thật xa, cái này còn chưa đủ, nàng lại lấy tay bắt đầu cởi sợi dây yếm của mình –

Rốt cuộc hắn nhíu mi, vẫn hung hãn nhìn lại, khẩu khí nham hiểm “Nữ nhân chết tiệt, nàng đang làm cái gì? Mặc quần áo lại cho ta.”

“Nữ nhân chết tiệt? Nữ nhân chết tiệt? Nữ nhân chết tiệt?” Mặc Ngưng Sơ trừng mắt nhìn hắn, âm điệu ngày càng lên cao. Vừa nãy còn nói thích nàng, bây giờ đã kêu nàng là nữ nhân chết tiệt?! Quả nhiên là lời nói của nam nhân đều là ma quỷ. Cùng ma quỷ giống nhau.

Nàng cười lạnh một tiếng “Ta vốn không định dùng cái này trừng phạt chàng, là bản thân chàng bức ta.”

Nạp Lan Lâm sững sốt, Mặc Ngưng Sơ đã đánh tới, bóp miệng của hắn đưa vào một viên thuốc, lại ngửa mạnh đầu của hắn, võ lưng của hắn, dùng sức vừa đủ để hắn nuốt vào yết hầu.

Công dụng của thuốc chẳng phải xuất hiện liền, hắn híp mắt, nguy hiểm bắt đầu khởi động “Đó là cái gì?”

Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu liếc hắn “Chàng không phải thích trêu chọc ta như vậy sao. Bây giờ, ta cũng cho chàng nếm thử mùi vị như vậy.” Dùng một chút, trong khẩu khí nhếch lên ý cười lạnh lẽo “Cái đó sẽ cho chàng say đến điên đầu, chàng yên tâm, lúc chàng chịu đựng thật sự không nổi nữa, ta sẽ giúp chàng tìm nhóm nương nương ở cung khác đến hầu hạ chàng...”

“Mặc Ngưng Sơ” Hấn lại bắt đầu hung dữ lên.

Nàng ngoan cố chống lại khí thế hơn người của hấn, không hề sợ hãi ngẩng đầu nhìn thẳng hấn.

“Đáng chết. Thứ này nàng lấy từ chỗ nào?” Hấn gần như đã muốn rít gào.

Nàng bị tiếng rít gào của hấn làm cho hơi lùì bước, nhưng ý muốn trả thù lại nổi lên. Nàng cười lạnh lùng, chậm rãi tiêu sái tiến lên, thân hình chỉ cách một lớp yếm mỏng manh ôm lấy eo của hấn, dùng hai cánh tay trắng bóng vòng qua người hấn “Nhờ phúc của bệ hạ, ngự ý mà ngài phải tới không hề nghi ngờ gì cung cấp phương thuốc cho thiếp, thiếp muốn được liệu gì, tự nhiên đều có được...”

“Ngự Y Viện?”

Tốt lắm, bọn họ sau này cũng đừng nghĩ xuất hiện trước mặt hấn nữa.

Trong cơ thể dấy lên một trận lửa nóng khó hiểu, lúc nàng đến gần lại vọt lên một độ cao, hấn nghiêng rặng, cắn bên tai nàng “Nàng có biết, hiện tại nàng làm như vậy sẽ có hậu quả ra sao không?”

Lông mi Mặc Ngưng Sơ run rẩy, nghe lời nói uy hiếp không có lý do kia như cây kim đâm vào, hoảng hốt khó chịu, nhưng nàng gắt gao dè lại, đáp lại một câu “Đương nhiên ta biết, ta chỉ là một thường dân nhỏ nhỏ, làm sao là đối thủ của ngài? Bệ hạ tôn kính, ngài có thể ném ta vào lãnh cung, cũng có thể đem ta xử tử, lúc từng miếng thịt ta...”

“Mặc Ngưng Sơ! Nữ nhân ngu ngốc này.” Hấn giận dữ mắng mỗ một tiếng, giọng nói trầm thấp nghẹn nghẹn làm cho tim người khác đập nhanh, mà trên tay hấn, đột nhiên lóe lên một tia hàn quang, ngay sau đó dây thừng cũng đứt ra.

“Ta vốn không nghĩ như vậy...” Hấn mạnh mẽ dè chặt nàng, hàn quang bay khỏi tay, lọt thẳng vào trong nước, chém đứt dây thừng quấn quanh hai tay hai chân hấn, sau đó một tay hấn để bên cạnh bể, khuôn ngực cường tráng cúi xuống, hơi thở trong môi nóng bỏng “— Là nàng bức ta.”

104. Chương 104: Ưc Hiếp Và Phản Ưc Hiếp 1

“Vốn ta cũng không muốn như vậy... Là nàng bức ta.”

Lời này từ trong miệng hấn nói ra, khiến cho người khác nghe thấy mà hết hồn.

Mặc Ngưng Sơ dùng hết sức đẩy hấn ra, liền muốn dẫm lên thềm đá của bể chạy lên trên, đáng tiếc đồ dùng để kiềm chế hấn giờ lại ngăn cản nàng, ở trong nước, nàng không thể nào nhanh hơn được, Nạp Lan Lân chỉ nhích lên một bước, tay liền bắt được cái khớp nhỏ của nàng, “vèo” một cái kéo nàng trở về. Ngón tay bắt lấy yếm của nàng, lại xoẹt một tiếng xé rách lớp vải ngăn cản, động tác rất thô lỗ, khuấy đảo mặt nước long trời lở đất. Mặc Ngưng Sơ cũng bị uống vài ngụm nước, lúc quay đầu trừng mắt với hấn, lại nhìn thấy được một đôi mắt mê ly, vô cùng thâm sâu nhìn chằm chằm vào nàng, nguy hiểm vô cùng, môi mỏng của hấn còn dính mấy giọt nước, cực kỳ hấp dẫn.

Ngón tay thon dài hữu lực nóng bỏng như lửa, vô cùng kiên định nắm ngực căng đang run rẩy của nàng, hấn đã để trần nửa người, đường cong da thịt tao nhã mà mạnh mẽ, tóc đen ướt sũng xỏa xuống, xinh đẹp quấn quanh đầu vai hấn, ngực hấn theo hô hấp phập phồng không ngừng, giống một đóa hoa sen duyên dáng. Bởi vì thuốc, mắt hấn càng mê người hơn mấy lần bình thường, trơn trượt bóng loáng, khóa chặt Mặc Ngưng Sơ – Nàng đã chọc vào hấn, vậy cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn.

Tìm nữ nhân cho hấn.

Chỉ cần dựa vào lời nói này thôi, hấn đã có thể khiến cho nàng đừng mong xuống giường ba ngày ba đêm.

Mặc Ngưng Sơ bị hỏa diễm trong mắt hấn làm cho sợ hãi, lui về phía sau vài bước, cũng đã không còn đường để lui nữa, phía sau là vách ngọc, phía trước là cánh tay hấn giam cầm, gắt gao khóa chặt nàng bên trong.

“Sơ Sơ, đây là do chính nàng tự chuốc lấy.” Giọng nói của hấn hơi nghẹn lại trầm xuống, mang theo âm điệu nguy hiểm “Nàng có biết, ta đã nhịn bao lâu không?”

Mặc Ngưng Sơ khóc không ra nước mắt, thầm mắng hấn không biết xấu hổ, lại lo lắng thuốc kia quá mạnh, nàng chỉ muốn cho hấn biết đau khổ lúc trước giống như nàng, cũng không nghĩ đến, sợi dây thừng kia lại dễ dàng bị hấn mở ra. Vì nghiên cứu chỗ cố định, để hấn rơi vào cạm bẫy, nàng thiết kế đã lâu, chỉ là ở trong Ngưng Lộ Cung, nàng không thể tìm ra tài liệu để chế tạo dây thừng tốt, nếu là dây thép, hấn làm sao có thể kiêu ngạo như vậy?

“Chờ?” Môi mỏng nhẹ nhàng phả hơi nóng, nói ra một chữ.

Mà tay nàng đang ngăn trở bị hấn bắt lấy.

“Ta, ta có làm thuốc giải... Ở ngăn kéo thứ ba trong phòng ta, ta, ta hiện tại liền mang đến cho chàng Ừm.”

Hấn đã bị nàng khiêu khích điên cuồng, bây giờ làm sao có thể nói ngừng là ngừng được?

“Sơ à... Nàng không phải là giải dược của ta sao?” Hấn mút lấy vành tai nàng, cắn dải tai nàng, ôm nàng, sau đó lại mạnh mẽ hôn nàng, cướp đi hô hấp của nàng, ngẫu nhiên môi nàng, hung mãnh tấn công, xâm nhập ép bức.

Ngón tay hấn xoa nắn ngực mềm mại của nàng, vuốt ve đỉnh anh đào của nàng, sau đó, lại tiếp tục xoa xoa nắn nắn, lặp đi lặp lại, cảm giác run rẩy của nàng, tiểu nguyệt cũng bởi vì khó kiềm chế mà không ngừng đong đưa, nàng mê người như thế, ngay cả nàng cũng không biết lúc này nàng hấp dẫn cỡ nào —

Tiếng nước nở của nàng đều bị hấn nuốt vào, rồi sau đó môi hấn lại buông nàng ra, lại kề sát tai nàng, giọng nói vô cùng khàn khàn gọi tên nàng “Sơ... Nàng kêu cho ta nghe, ta sẽ bỏ qua cho nàng...”

Mặc Ngưng Sơ hồi phục tinh thần, trợn mắt nhìn hấn, lúc quay đầu, lại bị lông mi dài của hấn quét qua, đôi mắt mê loạn của hấn đẹp đến kinh tâm động phách, nốt ruồi của hấn giấu dưới lớp ngụy trang cũng làm cho người ta cảm nhận được một mị lực yêu nghiệt sâu sắc.

Nàng hối hận rồi.

Vô cùng hối hận rồi.

Nàng không nên làm ra cái thuốc tàn ác kia, không nên xúc động nhất thời bỏ vào trong miệng hấn.

Bởi vì lúc đó tức giận quá mức, lúc nàng làm thuốc không chỉ có bỏ thành phần hưng tình, còn bỏ vào thành phần thuốc mê, thường thường sẽ làm cho tính tình con người thay đổi lớn, không kiềm chế được — Nàng chỉ là muốn cho hấn ngoan ngoãn chịu thua nàng, lúc đó trong đầu nàng chỉ tưởng tượng tên đại ác ma này bị trói trong nước, vô cùng đáng thương vẫy đuôi với nàng, sau đó nói “Van xin nàng, tha cho ta, ta chịu không nổi” — Hình ảnh mất máu này làm cho đầu óc nàng nóng lên nhất thời mới sinh ra sai lầm trầm trọng như thế.

“Ngaoan... Kêu cho ta nghe...”

Hấn cười nhẹ, khoe môi vẽ ra đường cong gian tà mị hoặc, lúc nàng chưa phản ứng kịp, lại bị hung hăm đâm vào, sự va chạm của hấn làm cho sóng nước bắn lên vô số giọt nước.

Khí nóng trong bồn tắm bốc lên, tiếng nước vô cùng ái muội bị hòa tan vào trong không khí, không hề muốn dừng lại.

Nàng không ngăn được hấn đụng chạm, đồng thời cũng phát hiện ra được bị kịch của mình. Bởi vì thuốc khiến hấn điên cuồng, xuất hiện một bộ mặt khác, hoàn toàn là một yêu tinh giáng thế. Sự thâm trầm và phúc hắc thường ngày của hấn đã mất đi, hoàn toàn thay đổi, làm cho nàng không dám mở to mắt.

Mặc Ngưng Sơ hoảng loạn, trong đầu chỉ còn lại một sợi dây thừng cứu mạng cuối cùng, nàng run rẩy nằm trên bờ vai hấn, bị va chạm đến thất điên bát đảo, vất vả lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh “Ta, chúng ta, đi lên giường... được không?”

105. Chương 105: Ức Hiếp Và Phản Ức Hiếp (2)

Thanh âm của nàng ngọt ngào mềm mại, giống như là lời mời tốt đẹp nhất, quyến rũ tâm thần hấn, hấn nhẹ nhàng ngừng lại, cúi người xuống nhìn nàng.

Nàng mị nhãn như tơ, sóng mắt uyển chuyển đầu độc lòng người, dáng người duyên dáng cũng lộ ra vẻ càng thêm quyến rũ, từ hướng này nhìn sang, có thể nhìn thấy phần gáy tuyết trắng của nàng bóng loáng giống như thiên nga, đường chảy xuống chính là độ cong vô cùng duyên dáng. Ở trong tay hấn, từng điểm từng điểm dâng lên càng nhiều tia sáng, bả vai thật nhỏ, kiều mỵ hơi co lại, lông mi khẽ run, giống như là bướm bướm giương cánh nhẹ bay. . . . bộ ngực khéo léo nhưng đầy đặn gầy gao dán tại trên ngực của hấn, mà giọt nước từ tóc nàng nhỏ xuống, trượt từ độ cong gò má nàng, vẫn trượt đến xương quai xanh nàng, rồi biến mất ở đóa hoa đỏ như ẩn như hiện # đã che đầy #, nàng như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, phục tùng dịu ngoan tiếp nhận hấn vuốt ve, môi đỏ mọng cong lên, làm cho người ta điên cuồng nói không nên lời.

Trong mắt Mặc Ngưng Sơ hiện lên một tia giả hoạt, # đã che đầy # hai tay thuận thế xiết lại, vòng thật chặt ở lồng ngực bền chắc tinh tráng của hấn, khoe môi mềm nhẹ, lúm đồng tiền như hoa: “Hoàng thượng. . . . Chúng ta lên giường đi. . . .”

Thân thể Nạp Lan Lân cứng đờ.

Sau một khắc hấn liền ôm chặt nàng, thật chặt, giống như là muốn đem nàng nhu vào trong thân thể của hấn. Nàng làm hấn điên cuồng như thế, sau đó hấn dán tại bên tai nàng, thổ khí như lan vòng quanh vành tai của nàng nói: “Được.”

Đạp lên bọt nước, hấn nâng nàng chậm rãi đi ra từ trong nước, nhưng lại không muốn rời đi nàng nửa phần # đã che đầy #

đã che đầy

Mặc Ngưng Sơ bị dẫn vật đến khó thở, tay chân nóng lên, từ lòng bàn chân dâng lên tứ chi bách hải của nàng, một khắc cũng dừng không được .

Nàng gắt gao thở dốc, khoe mắt nhưng liếc về quần áo rơi trong bồn tắm của hấn, hấn cùng nàng đều là trần trụi, cho nên, bên người hấn không hề có vũ khí nữa, cũng không thể cắt sợi dây ——

Trong tấm điện, là tầng tầng lớp lớp màn lụa, , đây là vì mê loạn ánh mắt của hấn nên mới treo lên.

Nhưng bây giờ xem ra, cũng là tăng thêm một phần sắc thái kiều diễm, làm cho tình cốc điên cuồng này càng thêm bị lây một tầng thâm trầm hấp dẫn.

Nàng an tĩnh nằm ở giữa giường lớn màu hồng, giống như là nhị hoa của cây thuốc phiện, im hơi lặng tiếng đem người kéo vào vực sâu u mị này, cam tâm tình nguyện rơi xuống.

Hấn cúi người đem nàng đè thật chặt, lưng va chạm vào chần mỏng tơ tằm mềm mại, Mặc Ngưng Sơ chớp chớp mắt to long lanh, tay nửa chống lên lồng ngực nhẵn nhụi của hấn, mang theo một tia làm nũng, “. . . .Để cho ta tới hầu hạ chàng. . . .Ta muốn ở phía trên. . . .”

Tay nhỏ bé của nàng đã du tẩu đến ngực hấn, nhẹ nhàng vuốt ve, từng điểm từng điểm ở trên lồng ngực cường tráng của hấn trượt xuống, da thịt tuyết trắng của nàng tôn lên móng tay nhỏ bé. Nàng giống như yêu tinh mê người, làm cho không người nào có thể dừng lại ngọn lửa bốc cháy lên với nàng.

Không có động tác nào so sánh với đây càng kích thích mê người.

Hai mắt hấn như lửa, siết chặt lấy nàng.

Hầu kết của hấn chủ động lên xuống, nóng hổi dọa người.

Tung mình một cái, thiên toàn địa chuyển, nàng đã an ổn ngồi ở trên người hấn.

“Tiểu yêu tinh. . . . Nàng muốn làm cái gì?”

Thanh âm của hấn ám ách như sắp tan ra vào trong đêm tối, hai tròng mắt thâm thúy nhìn nàng mềm mại vươn ra tay nhỏ bé, lướt qua cánh tay hấn, cùng mười ngón tay hấn đan xen.

Nhìn nàng vươn ra cái lưỡi màu hồng ,# đã che đầy #, giữ lại tất cả mỹ vị của nàng.

Mặc Ngưng Sơ nắm tay của hấn từng chút từng chút trượt hướng hai bên mép giường, khi hấn mất đi tất cả cảnh giác, hoàn toàn không phòng bị nàng, đột nhiên ——

Đưa hai tay hấn mạnh mẽ nhấn xuống phía dưới một cái! ! !

Cơ quan dưới giường khởi động, hai cái dây thừng giống như rắn chạy tới, Mặc Ngưng Sơ nhanh chóng thu tay lại, mà hấn lại bị gông cùm xiềng xích, dây thừng buộc chặt, dây thừng chặt chẽ không cách nào cởi ra, gắt gao cố định ở trên giường.

Mặc Ngưng Sơ từ trên giường nhảy dựng lên, nhảy tới dưới giường, cẩn cẩn dục dục thở hổn hển, đứng rất xa, cũng không dám nhích tới gần nữa.

Hai mắt Nạp Lan Lân trong một lúc lạnh xuống, chậm rãi ngược mắt, híp mắt, không nhúc nhích đem nàng nhìn chằm chằm.

Cổ tay của hấn bị dây thừng quấn chặt ở đầu giường, thân hình thon dài của hấn bị vùi lấp ở bên trong chăn mỏng, rõ ràng là hắc ám nguy hiểm , cũng là mị hoặc mập mờ nói không ra lời.

“Ồ? Thì raNàng chính là muốn đối với ta như vậy ?” Thanh âm tràn ra từ môi mỏng của hấn bắt đầu khởi động ám ách nguy hiểm.

Mặc Ngưng Sơ bị trừng đến thấp thỏm, lắp bắp nói: ” Ta, ta chỉ là muốn tìm thuốc giải cho chàng.Giải thuốc cho chàng.Liên lập tức thả chàng ra.”

Nàng kinh nghi chưa định, liền lập tức xoay người đi đến hộc tủ kéo ngăn kéo ra tìm kiếm thuốc giải, trong đầu nàng nghĩ đến một chuyện chính là lập tức cần đem lửa của nam nhân này diệt xuống Diệt xuống Diệt xuống sau, lại nói những chuyện khác!

Mà ánh mắt của hấn cứ như vậy thẳng tắp định tại trên người của nàng, giống như là muốn đem nàng bắn ra trăm ngàn vết thương, nàng tâm loạn như ma, tay lại đều ở phát run, thật nhanh mở ra ngăn kéo, lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong là các loại thuốc hơn một tháng nay nàng nghiên cứu chế tạo, thật vất vả lật đến bình sứ màu trắng nhỏ, trong lòng ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm, đang muốn xoay người ——

“Ầm! ! ! !”

Là thanh âm giường bị phá sụp.

Thường Tự ở ngoài cửa nghe được tiếng vang, ngay lập tức sững sốt, mạnh mẽ vọt vào trong phòng, một mặt hướng tầm chạy đến, một mặt hô to: “Gia! Gia! Ngươi không có chuyện gì chứ?”

Rồi sau đó là thanh âm rống giận của Nạp Lan Lân: “Cút! Nói cho nội thị giám, đừng làm triều ba ngày, sau ba ngày liền trở lại bình thường!”

Cho nên trong nháy mắt khắp nơi an tĩnh.

Tiếp theo liền nghe được tiếng kêu của nữ tử, tiếng kêu không giống sợ hãi, như là một loại âm điệu thiên hồi bách chuyển, làm cho người ta ngán không được đỡ mặt tim đập.

Tiểu Mỹ chạy tới cũng sững sờ ở tại chỗ, không biết nên đi vào hay là nên đi ra ngoài.

“Còn không mau cút đi! ! !”

Bên trong lại truyền tới một tiếng gầm thét.

“Xin Xin lỗi a a a a”

Thường Tự kéo Tiểu Mỹ giống như cái cọc gỗ lệ rơi đầy mặt chạy đi.

Ba ngày hoàng thượng không lâm triều? Đây ý tứ chính là nói, hấn muốn ở chỗ này “ư a” ba ngày? Ô ô ô ô, như vậy Thái hậu nương nương hỏi đến, vậy làm sao bây giờ....! *gào khóc, gào khóc-ing*

106. Chương 106: Ưc Hiếp Và Phản Ưc Hiếp (3)

Mặc Ngưng Sơ bị ép buộc muốn chết.

Suốt ba ngày nàng bị hấn hành hạ lần qua lần lại, thiếu chút nữa liền cho rằng mình sắp bị hấn hành hạ đến chết đi.

Hấn lại đem giường nàng chuẩn bị làm hỏng, cả giường lớn màu hồng đỏ súp, trên tay của hấn cũng chỉ thừa lại hai cái cọc gỗ cùng nút buộc —— cũng bị hấn dễ dàng bỏ qua như thế, sau đó thuốc giải của nàng liền bị vứt xuống một góc không chút khách khí.

Mà giường không có, nàng liền hết sức thê thảm lôi kéo chăn thể nghiệm trên ghế quý phi nhỏ nhắn, thể nghiệm dựa vào học tử, thể nghiệm cái bàn tròn gỗ hoa lê, rồi sau đó lại bị tha đi hồ tắm, nàng bị hấn đâm chọc một hồi xông lên mây xanh, một hồi kéo vào biển sâu, từ trên xuống dưới, ra ra vào vào, nàng đã không nhớ rõ mình bị đặt tại trên tường trái phải sau mặt đâm chọc bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ mình bị làm vô số tư thế, chỉ cần dừng lại rên rỉ, hấn sẽ càng dùng sức, càng điên cuồng áp bức nàng ——

Hấn hôn nàng, dùng ngón tay trêu đùa nàng, cũng sẽ dùng đầu lưỡi đi mút hôn nhị hoa ở hạ thân nàng, thăm dò vào rồi rút lại.

Hấn còn kích thích nàng, đem nhị châu của nàng giày xéo ở trong tay, đem trơn tròn của nàng ngâm tại trong miệng, làm cho nàng nghe được tiếng nước mình chảy ra, đem tay nàng đặt vào dưới thân thể của nàng, làm cho nàng biết chính nàng là ướt át, thân thể của nàng là thành thực, là rất yêu thích.

Hấn còn có thể ở nàng sắp đạt đến đỉnh sau đó đột nhiên dừng lại, cứ như vậy không nhúc nhích, làm cho nàng dừng ở giữa không trung, không thể đi lên, sợng mặt, vô cùng thống khổ. Và ở đợi nàng từ từ hạ xuống sau, lại mạnh mẽ bắt đầu điên cuồng luật động, chính diện tiến vào, lại đem nàng lật qua, từ phía sau hung hăng xuyên cắm, nắm hông của nàng, nhìn hai quả đào ở ngực nàng không ngừng run rẩy trên dưới, sau đó hung hăng đưa tay ra cầm, nắm đỉnh quả đào, nghe thanh âm không chịu được của nàng, lặp lại nhiều lần, thống khổ vui sướng giày vò nàng.

Hấn muốn nghe nàng nói: “Van cầu chàng” , “Ta còn muốn” , “Chịu không được” , “Muốn chết” “Xin chàng dừng lại” , “Thoải mái hay là không thoải mái” , “ ta thật thoải mái” —— những lời vạn phần xấu hổ tương tự.

Hấn muốn nghe nàng rên rỉ một lần lại một lần, còn phải rên rỉ động tình vạn phần. . . .

Hấn còn muốn nghe nàng kêu gọi tên của hấn, cái tên thuộc về nàng, “Lân Xuyên” , “Lân Xuyên” , “Lân Xuyên” Ai bảo nàng quên mất, coi như là quên mất, hấn cũng có thể làm cho nàng từ từ suy nghĩ , ai bảo nàng lại dám tính kế hấn? Ai bảo nàng tự thân tới trêu chọc hấn? Ai bảo nàng dùng phương pháp như vậy tới “trừng phạt” hấn?

Đáng đời, xem như nàng tự tìm khổ ăn.

Cuối cùng, không để cho nàng khóc cầu xin tha thứ liền không bỏ qua.

——coi như là nàng khóc lóc cầu xin, hấn cũng sẽ không dừng lại.

Hấn chỉ có hôn tới nước mắt nàng, sau đó động càng thêm vui vẻ, tiến vào thật sâu, chậm rãi thối lui khỏi, lại hung mãnh đâm đá lung tung!

Hấn chính là một bại hoại, nhỏ mọn chính cống! ! !

Hấn đem nàng ôm vào trong ngực, chậm rãi hưởng dụng ba ngày ba đêm.

Đến hôm nay, hông của nàng như sắp đứt rời.

Cả người đều nhanh muốn rã rời, cũng như những học tử rã rời kia, cái bàn cũng rã rời, màn giường cũng rã rời.

Hạ thân sưng đỏ không nói, ngay lúc này, đầu sỏ gây nên kia đang thần thái sáng láng dụ dỗ nàng mở ra hai cái chân trắng bóng, cầm lấy một hộp thuốc mỡ lạnh như băng bôi thuốc cho nàng.

“Ô ô. . . . Người cút. . . .”

Nàng nhắm mắt lại nằm ở trên giường Tiểu Mỹ, ngay cả khí lực đẩy hấn cũng không có.

Cả một tấm diện to lớn, chỗ hoàn hảo nhất bây giờ chỉ còn lại gian phòng này của Tiểu Mỹ.

Mà Tiểu Mỹ không biết bị Thường Tự dẫn tới nơi nào, chỉ để thức ăn xa hoa ở cửa, không dám đi vào quấy rầy.

Phỏng đoán tiếng kêu của mình đã bị nàng nghe hết, Mặc Ngưng Sơ nghĩ tới, liền cảm thấy hai gò má nóng lên, rồi rầm muốn khóc.

“Không người nào dám bảo ta cút.” Lửa giận của Nạp Lan Lâm ở ba ngày trước đã tiêu tán hầu như không còn, nhìn trên người nàng trải rộng dấu vết, biết mấy ngày nay là hấn quá dùng sức, nghỉ lại. . . . Chẳng qua là, cái tiểu nha đầu này bị dạy dỗ như vậy là đáng đời, nàng rất thông minh, rất lợi hại, nhưng cũng quá bướng bỉnh.

“Ô ô, người cút, người cút, người cút. . . .” Mặc Ngưng Sơ mở to đôi mắt lưng tròng nhìn chằm chằm hấn, nàng sắp chết, nhưng hấn lại sống thật tốt! .

“Vậy nàng muốn ai tới bôi thuốc cho nàng?” Hấn ngồi ở bên giường nhìn nàng.

“Ô ô, ta mặc kệ, người cút!”

“Tiểu Mỹ? Nếu là nàng ta nhìn thấy bộ dạng của nàng, đoán chừng ngay cả nàng ta cũng sẽ cười nàng.”

“. . . .” Mặc Ngưng Sơ chỉ còn lại có im lặng nghẹn ngào.

“Nếu là tự nàng. . . . Bây giờ nàng còn có cái khí lực đó sao?” Hấn cười cười, cười vô cùng dễ nhìn.

Mặc Ngưng Sơ lệ rơi đầy mặt.

Nàng nhìn thấy hai chân của mình bị hấn nâng lên, sau đó tách ra, ngón giữa của hấn lấy dính thuốc mỡ lạnh như băng, từng chút từng chút bôi loạn ở chỗ kín của nàng.

Nơi đó của nàng sưng đến nóng lên, bị đụng vào tà ác như vậy, dĩ nhiên không tự chủ từ trong máu dâng lên một cổ run rẩy.

Khóe môi Nạp Lan Lâm cau lên mặt cười, có chút tà tứ, còn có chút mờ ám, cho dù muốn vô số lần, hấn nhìn nàng vẫn sẽ có cảm giác như cũ. Mấy ngày nay điên cuồng đòi lấy rõ mồn một trước mắt, hấn dán nàng mỗi một tác da thịt đều là tốt đẹp như vậy.

Nhưng là. . . .Hiện tại nàng đã không thể trải qua hấn âu yếm nữa. . . .

“Hôm nay ta liền bỏ qua cho nàng.” Hấn cúi đầu cười, ngón giữa thả chậm, giống như là cố ý muốn hành hạ nàng, nhìn hai gò má nàng ửng hồng, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khe khẽ nhếch, còn có thể không ngừng tràn ra bộ dáng rên nhẹ khó nhịn.

Chẳng qua là bôi thuốc, liền lãng phí thời gian suốt một nén nhang.

“Mỗi ngày phải bôi hai lần, kéo dài ba ngày. . . .” Hấn thu ngón tay lại, phía trên kia đã lấy dính mật hoa vừa mới tràn ra của nàng.

Trong suốt trong sáng, làm cho người ta tham lam giữ lấy.

“Dĩ nhiên, đã là đồ của ta, ta sẽ chiều cố nó thật tốt.” Âm cuối của hấn mang theo độ cong hướng về phía trước, dừng một chút, cười hướng phía Mặc Ngưng Sơ về mặt không tình nguyện: “Dĩ nhiên, Ngưng phi nương nương sắc đẹp mê người, khiến cho hoàng thượng chuyên sủng, không để ý tới triều chánh, làm hỏng quốc gia, hồng nhan họa thủy, nếu là truyền tới trong tai Tể tướng phụ thân cương trực công chính nhà nàng, nàng đoán, nàng sẽ ra sao?”

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, ngay lập tức trợn to mắt: ” người, người, người. . . . Người mới là họa thủy! ! !”

107. Chương 107: Hồng Nhan Họa Thủy (1)

” Đến tốt cùng ai mới là họa thủy, cũng không phải là do nàng quyết định.” Nạp Lan Lân cúi người chống ở hai bên nàng, cũng là ở trên môi của nàng hạ xuống một nụ hôn, tay kéo qua chăn mềm, đem nàng phủ lên: “Tự mình ngủ, đói bụng liền tự mình đi thiên sảnh tìm thức ăn.”

“ ” Hắn coi nàng là mèo hoang sao? -_-|||

Môi của hắn sắp rời đi, nàng lại phản xạ đưa tay đi bắt ở cổ tay của hắn, lại là bật thốt lên: “Chàng đi đâu vậy?”

“Làm sao vậy, Ngưng phi nương nương không nỡ ta đi sao?” Hắn nhướn mày, mím môi câu lên một nụ cười thú vị.

Đầu Mặc Ngưng Sơ bốc hơi, dứt khoát vùi hết vào trong chăn, ồm ồm nghẹn ra một câu: “Không biết xấu hổ.”

Hắn nở nụ cười, cách chặn dấn lỗ tai của nàng: “Chẳng lẽ nàng thật muốn để cho người trong thiên hạ cho là, bệ hạ cưới tân phi, suốt ngày không để ý tới triều chính, chỉ biết tận tình bữa bãi hưởng thụ sắc đẹp?”

Đầu Mặc Ngưng Sơ giống như là khoai lang nóng hổi.

Nghĩ nửa ngày, phản bác một câu: “Lúc chàng đi Lê thành, không phải cũng dừng lại ba ngày? !”

“Khi đó ta còn chưa có cưới nàng, tiểu yêu tinh.” Thanh âm của hắn ưu nhã giống như dây đàn, cũng là gảy ở trên thần kinh căng thẳng của nàng, “Mà sau đó, mẫu hậu còn ở trong rừng hoang núi sâu tu tâm hướng Phật, ở trước đó, hậu cung cũng không có náo nhiệt như vậy, hôm nay nhất cử nhất động của ta đều bị đôi mắt của bọn họ nhìn thấy, nàng thì tốt rồi, đem toàn bộ mọi người kích đi ra.”

“ ”

“Mà bây giờ ta lại liên tục ba ngày ba đêm ngủ lại Ngưng Lộ cung, sự tồn tại của nàng đã giấu không được, phía ngoài đoán chừng đã náo đến lật trời. Lúc trước ta còn lo lắng nàng quá yếu đuối không thích ứng được với cuộc sống thâm cung này, đem nàng che giấu bảo vệ giống như bảo bối, nhưng là không nghĩ tới, bảo bối này lại dũng mãnh như vậy, ngay cả ta cũng kém một chút liền mắc bẫy của nàng Ta nghĩ, những ngày kế tiếp, nàng hoàn toàn sẽ không có vấn đề .”

Cho nên Mặc Ngưng Sơ không biết ngoại trừ ngậm miệng trầm mặc còn có thể nói cái gì.

Hắn vừa không che dấu chút nào kể một ít chuyện làm cho da đầu người ta tê dại lại giống như đang nói “lời yêu thương”, thuận lợi lại lưu loát, giống như nên như vậy, vô cùng tự nhiên.

Nhưng người ở cô đơn quẩn quýt là nàng, người ngày đêm không thể ngủ tự hỏi những vấn đề kia cũng là nàng, những vấn đề khổ não kia của nàng một khi đến chỗ hắn, cứ như vậy bị nói ba xạo đơn giản liền cho qua Nàng thực tại nghĩ không ra, cho nên bị giọng điệu đó ngăn cản, nghẹn ở trong cổ họng, có chút muốn điên cuồng.

Bỗng nhiên trên mặt truyền đến một cỗ vuốt nhẹ, nàng cứng đờ, hắn là đầu ngón tay lạnh như băng mê hoặc người của hắn cách chặn mỏng vuốt ve môi cánh hoa của nàng, “Ngưng Lộ cung này là ta chuẩn bị cho nàng, nơi này có thật nhiều đồ thú vị, trong lúc nàng rảnh rỗi, cũng có thể đi tìm xem.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Sợ rằng ngoài cửa đã chồng chất một đống phiền phức lớn, ta phải đi, bằng không, nàng cũng chỉ có chờ ngồi lên danh hiệu hồng nhan họa thủy này, làm một Yêu phi triệt để, bị vạn người phỉ nhổ.”

Hắn nói giống như đùa giỡn, ngón tay vẫn như cũ lâu dài dừng lại ở trên môi cánh hoa của nàng, giống như là quyến luyến.

Mặc Ngưng Sơ lộ ra cái đầu tròn, do dự hồi lâu, cuối cùng hỏi: “Nhưng cái kia sau đó. Tại sao chàng lại muốn gạt ta?”

Nạp Lan Lân suy nghĩ một chút, vẫn là nói lời nói thật: ” Bởi vì thật rất thú vị a.”

“ ”

“Khi đó ta liền suy nghĩ, từ đâu ra mà lại có nữ nhân dần như nàng.”

“ ”

“Nữ nhân ngọc ngà, đầu vùi hết trong gối, nàng muốn khó thở mà chết sao?”

“ ” Nhưng mà hiện tại nàng cũng rất muốn chết, rất muốn chết a!

“Mà ở Hoa Điền Bắc lúc đó nàng có người tình cũ khó quên, bản thân ta cũng rất muốn gặp.” Dừng một chút, thanh âm không mẫn không nhạt của hắn lại vang lên. Mặc Ngưng Sơ vốn ở trong vụn phần oán niệm đột nhiên giật mình, ngẩng đầu từ trong chăn, mở to đôi mắt bất khả tư nghị nhìn hắn, “Chẳng, chẳng lẽ chàng chính là vì cái này mới đi theo ta một đường đến Hoa Điền Bắc? !”

Lông mày Nạp Lan Lân nhướng lên một cái.

Ngay lúc nàng sắp đem vài chữ “chàng là đang ghen sao?” thoát ra khỏi miệng, hắn đem nàng nhét trở về trong chăn, bộ mặt lạnh cứng giống như điêu khắc, trong môi mỏng cường thế mà bá đạo phun ra hai chữ: “Ta đi.”

” Chờ một chút!!” Mặc Ngưng Sơ mạnh mẽ xông tới: “Ta còn có một thỉnh cầu! ! !”.

Nạp Lan Lân dừng ở đầu giường, híp mắt nhìn nàng.

Có thể từ trong miệng nàng nói ra hai chữ “thỉnh cầu” thực tại rất khó được, đã đầy đủ lý do có thể làm hắn hứng thú, liền dừng lại nghe nàng nói tiếp.

“Chàng thật sự là Hoàng đế bệ hạ?”

“ ”

“Chàng đừng có quay đầu bước đi.Này!” Nàng gằm thét bắt được hắn, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn: “Vậy chàng có thể xưng ”trẫm” một lần tới nghe một chút hay không?”

“ ”

“Nói đi mà. Liền một lần có được hay không?”

Sau khi Nạp Lan Lân quay đầu không để ý tới nàng, Mặc Ngưng Sơ lôi quần áo của hắn, dứt khoát ngồi dậy, giống như không đạt mục đích không bỏ qua.

“Này, chỉ nói một lần, cũng không phải là muốn mạng của chàng! Chàng không phải thường xuyên nói qua cái chữ đó sao? Lần trước trong chiếu thư còn nói cái gì, Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết. Còn có cái gì thiên kim Mặc Ngưng Sơ của phủ Tế Tướng, ôn nhu uyển chuyển, thật sâu an ủi tâm trẫm — đây không phải là nói qua rồi sao?”

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng.

Thanh âm bô bô của nàng quần quanh ở bên tai hắn, âm thanh mềm nhũn giống như sợi bông, mềm mại không có sức nặng gì.

Hắn liền nghiêm mặt không để ý tới “thỉnh cầu” Nhàm chán của nàng.

Nhưng tâm tình của hắn lại biến thành rất tốt.

***** tiểu Hạ phân cách tuyến*****

“Thái hậu nương nương!” Một tiếng khóc nỉ non mang theo ghen ngào vang lên ở Nhu Tuyết điện, Phong Nhu Tuyết khóc sắp ngất đi, nàng vốn là bị ngân châm của Mặc Ngưng Sơ đâm vào huyết đạo, sau đó tự hành lấy ra kinh mạch bị thương, rồi sau đó lại bị đánh vào Tông Nhân phủ, kinh sợ hãi sau, một phen bệnh nặng, ước chừng tái nhợt thon gầy cả một vòng.

Nhưng hôm nay Nhu Tuyết điện của nàng càng giống như lãnh cung, hoàng thượng đem tất cả người của nàng đuổi đi, vốn định lấy Thái hậu nương nương trước mặt cùng tư thái bệnh yếu của mình đi vãn hồi tâm

hoàng thượng. Nhưng hôm nay lại truyền ra tin tức người ở lại Ngưng Lộ cung suốt ba ngày, làm cho u oán trong lòng nàng lại càng tụ kết tới cực điểm, cơ hồ hỏng mất.

Lúc này Thái hậu tới thăm nàng, lòng nàng tràn đầy uất ức liền toàn bộ bạo phát ra, nước mắt như nước lũ đổ xuống, ngăn cũng ngăn không được.

“Đứa nhỏ đáng thương.” Thái hậu thấy nàng như thế, cũng nhịn không được thương tiếc, nàng ngồi ở mép giường, nắm tay nàng vỗ nhẹ, an ủi: “Có bốn cung ở đây, tiểu nữ Mặc gia này không hoành hành được, mới tiến cung mấy ngày, cũng đã bắt đầu làm xằng làm bậy, họa loạn triều cương, kiêu ngạo lớn lối như vậy, nếu không trừng trị, sau này làm sao được?”

108. Chương 108: Hồng Nhan Họa Thủy (2)

“Thái hậu nương nương, ngài không biết đâu, hôm đó Ngưng phi kia là kiêu căng lớn lối thế nào, tỳ nữ nàng đắc tội tiểu thiếp trước, tiểu thiếp chỉ là dựa theo quy củ trong hậu cung trừng phạt tỳ nữ nho nhỏ này một phen. Nàng lại ý vào một khối Kim Bài Miễn Tử bệ hạ ban cho nàng, xông thẳng vào Nhu Tuyết điện của tiểu thiếp ——” nói đến nhớ lại chỗ này, Phong Nhu Tuyết khóc giống như lệ nhân, ngón tay sợ hãi sờ hường mặt của mình, nghẹn ngào không ngừng: “Nàng là một giai nhân nho nhỏ, thấy Quý Phi cũng không hành lễ nghi trong cung, lại càng khinh người quá đáng, đem tiểu thiếp tha tới giữa điện vừa đánh vừa mắng, tát tiểu thiếp, còn dùng ngân châm hung ác đâm tiểu thiếp. . . . Tiểu thiếp cứ ngỡ là, lúc đó mình đã muốn chết, cũng không còn có thể hầu hạ hoàng thượng được nữa. . . .”

Thái hậu nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng Phong Nhu Tuyết, tựa như muốn cho tâm tình của nàng bình phục lại từng chút từng chút.

Đốt móng tay xinh đẹp tuyệt trần thanh nhã, mặc dù chủ nhân của cái tay kia đã không còn trẻ tuổi, da trên tay ít nhiều đã in dấu vết năm tháng, gương mặt cúi xuống, cũng gợn sóng không đều, mặc cung phục chỉnh tề hoa mỹ theo một con Phượng trông rất sống động, cao cao tại thượng, bề ngoài tất cả.

Nhớ năm đó, bà đã từng là một trong phi tử ở hậu cung này tranh thủ tình cảm, mà bà là ẩn nhẫn bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu máu, đầy xéo bao nhiêu tánh mạng mới ngồi vào vị trí hiện tại.

Bà nhìn xem Phong Nhu Tuyết khóc cực kỳ bi ai, ở dưới đáy mắt, hiện lên một tia lạnh như băng.

Ở tại Phong Nhu Tuyết ngẩng đầu, trong mắt bà lại khôi phục nụ cười từ ái vô cùng: “Tuyết Nhi, Thái hậu nương nương thay con làm chủ, tiểu nha đầu kia thiếu con, nhất định sẽ trả lại cho con gấp đôi.”

“Tạ ơn Thái hậu nương nương!”

Phong Nhu Tuyết làm bộ muốn quỳ xuống.

Ninh thái hậu cười đỡ lấy nàng: “Đứa nhỏ ngoan, ai gia làm sao nỡ để con quỳ? Con phải dưỡng tốt thân thể, mới có thể dưỡng dục hoàng tử hoàng tôn, con lại mảnh mai như vậy không thể làm được.”

Phong Nhu Tuyết đỏ mặt lên, nín khóc mỉm cười, mang theo một tia hờn dỗi: “Nhưng tâm tư bệ hạ đều ở nơi Ngưng phi nương nương kia, làm sao còn có thể nghĩ đến tiểu thiếp?”

“Tuyết Nhi, phải nhớ câu tâm nam nhân nhà mình, liền đừng nói lời như vậy, cho dù hiện tại bệ hạ độc sủng một người, không bao lâu cũng sẽ chán, việc con phải làm, chính là chờ đợi thời cơ thuộc về con, tháng sau Ngự Hoa Viên trăm hoa đua nở, tân khoa văn võ Trạng Nguyên đều là tài kinh thế tục. Lúc tiên hoàng còn tại, luôn là sẽ ở hậu cung mời văn võ bá quan ngắm hoa phong thưởng, tất cả Tán phi hậu cung đều cần có mặt, con là đứa nhỏ thông minh, ta nghĩ con hẳn là hiểu lời của ta.”

Phong Nhu Tuyết sững sờ, lập tức cười nói: “Nhu Tuyết hiểu.”

Ninh thái hậu vuốt ve tóc của nàng, cũng nhẹ nhàng cười.

.....
.....

Ngự Hoa Viên.

“Tiểu Sơ, uội cái này nè.”

Trong lâm viên đẹp không sao tả xiết, Tử Uyển diện hạ hái một đoá mẫu đơn kiều diễm, rồi sau đó cắm ở trên tóc đen như mực của nữ tử khéo léo này, nhìn lên hai bên: “Đẹp mắt.”

Mặc Ngưng Sơ khóc không ra nước mắt bị kéo tới kéo lui, nhìn vị này kiên quyết đem nàng từ trong Ngưng Lộ cung kéo ra ngoài, nghe nói là muốn “mang theo nàng nhìn nhìn khắp nơi, còn đi thăm hoàng cung” Hoàng tộc diện hạ, tàn phá đoá hoa, hành động vô lương đem những đoá hoa bị tàn phá kia cài lên đầu nàng.

Từ sau ba ngày kia, ngoài thủ vệ ở Ngưng Lộ cung những Ngự Lâm quân kia đều đã rút lui toàn bộ, đối với chuyện nàng “hết sức được sủng ái”, người khác đã không có ý định giấu diếm nữa, hẳn cứ như vậy sống sờ sờ, hết sức không chịu trách nhiệm đem nàng đẩy trên đầu sóng ngọn gió, thừa nhận thể nhân chê trách.

Mà nàng cũng có thể tự do xuất nhập từng chỗ ở hoàng cung, làm chuyện nàng muốn làm. Nhưng hoàng cung khổng lồ này chính là một lồng giam, nàng có thể làm cái gì?

Gió thổi nhẹ, lay động hương thơm cả vườn.

Cổ kiệu đỉnh đầu màu vàng sáng dừng ở nơi không xa, một bên ma ma cung kính đem màn che kéo ra một góc, để cho người ở bên trong có thể thấy rõ ràng hình ảnh phía trước.

Trong biển hoa, trừ hoa cúc, còn có một nữ tử.

Tinh tế mỹ lệ.

Cho dù đứng ở trong biển hoa trăm hoa đua nở, cũng không chút nào thất sắc, tinh khiết giống như con suối, bên trong ánh sáng thông suốt giống như là một đạo ánh sáng đẹp mắt.

Tóc đen tới eo, tóc mái cắt ngang trán chỉnh tề làm cho cả khuôn mặt lộ ra vẻ khéo léo khả ái.

Cả khuôn mặt đều đẹp như hoa. Nàng hết sức chăm chú nhìn phía trước, gầy đẹp, mặt mũi trắng nõn như ngọc, giống như là tơ lụa nhu hòa, làm cho người ta dời mắt không được.

Người bên trong cổ kiệu dừng một chút, cánh môi lặng lẽ mím chặt.

Ma ma bên cạnh thấp giọng nói: “Thái hậu nương nương, đây chính là Mặc tiểu chủ, Ngưng Lộ giai nhân mới tiến cung.”

Ninh thái hậu ngồi ở trong kiệu, ngày mùa hè sáng rõ xuyên thấu qua bóng cây loang lổ rơi xuống, che ở phần lớn ánh sáng bên trong kiệu, cùng với ánh mắt bà biến mất ở trong góc tối càng lúc thâm u mà nặng nề.

Bà rất cuộc biết vì sao Phong Nhu Tuyết không phải là đối thủ của nàng kia. . . . Người sinh ra ở trong hoàng cung, nào có ánh mắt tinh khiết như vậy. Ánh mắt nàng như là không nhiễm một hạt bụi như thế, sạch sẽ muốn làm cho người ta đi phá tầng yên hòa kia, rồi lại không nhận được bị nàng hấp dẫn.

Nữ tử hậu cung dù xinh đẹp thế nào, cũng rất cuộc sẽ không có loại ngây thơ này.

Dừng một chút, gọi tới tiểu thái giám bên cạnh, thấp giọng nói: “Chút nữa, đem tất cả danh sách hậu phi của hậu cung đều đưa tới đây cho ai gia.”

Phong Nhu Tuyết sợ rằng đã không thể dùng, bà cần lựa chọn người khác tốt hơn.

Tiểu thái giám gật đầu, khom người lui ra.

Ninh thái hậu hít một hơi thật sâu, lại không cẩn thận liếc thấy bên trong cầu gỗ, xen kẽ mấy đoá hoa hướng dương lửa đỏ —— đây là thủ hộ hoa một đời một đời Phong gia lưu truyền xuống tượng trưng cho phú quý, phồn vinh. Sáng sớm vừa qua, giọt sương lay dính ở trên mặt cánh hoa, càng lộ ra vẻ đẹp dễ.

Bà chỉ nhìn thoáng qua, liền lập tức có ma ma hái một đoá, cung kính đưa đến trước mặt.

Ninh thái hậu nhẹ nhàng cười lên, ngón tay thon thon cầm lên, đoá hoa mềm mại nằm ở lòng bàn tay của bà, giống như những năm có sức sống sinh mệnh kia.

Trong mắt bà hiện lên một tia âm vụ, ngón tay nắm chặt lại, cánh hoa tiên điểm tàn lụi bay đi, điêu tàn rơi vào trong bụi đất.

“Từ hôm nay trở đi, ở Phong gia không có làm tốt chuyện chính mình phải làm, thì đừng để ai gia thấy bất kỳ một người nào nữa.”

Mắt phượng híp lại, khóe mắt tỉ mỉ vẽ nên thờ ơ nhìn nhiều loại hoa tựa như gắm ở Ngự Hoa Viên cách đó không xa, đường cong khóe môi dần dần lạnh đi.

Nhẹ phất phất tay.

Sau đó cung nhân liên cung kính hạ rèm xuống, cổ kiệu màu vàng sáng một lần nữa bị kiệu phu nâng lên, hướng phương hướng ngược lại chậm rãi rời đi.

109. Chương 109: Hồng Nhan Họa Thủy (3)

“Ồ. . .” Tử Uyển quay đầu, liền nhìn thấy cổ kiệu phượng loan màu vàng sáng này đã sắp biến mất, không khỏi sửng sốt: “Đây không phải là cổ kiệu của mẫu hậu nương nương sao?”

Mặc Ngưng Sơ thuận nhìn theo, cái mông nghênh ngang của cổ kiệu hướng về phía trước biến mất, không biết vì sao, nàng lại ở trên cái mông của cổ kiệu thấy được dịch ý không hiểu. =_|||

Tử Uyển lơ đãng, quay đầu nhìn về phía Mặc Ngưng Sơ cười: “Mẫu hậu nương nương bị muội chọc tức không nhẹ, muội thương tổn người Phong gia của bà, lại tiến cung lâu như vậy cũng không bưng trà đi về phía lão nhân gia bà thỉnh an. Hiện tại hoàng huynh lại độc sủng muội, vì muội ba ngày không thượng triều, thậm chí đem muội bảo vệ gắt gao, không để cho bà khi dễ, bà thấy muội mà đi vòng qua, chắc là muốn ở trong bóng tối chính muội.”

. . . . Người, người có chắc đây thật là phương thức an ủi người hay không?

Mặc Ngưng Sơ vạn phần rối rắm nhìn Tử Uyển.

Tử Uyển rất nghĩa khí vỗ vai của nàng: “Không sao, có hoàng huynh ở, không người nào có thể làm gì được muội.”

. . . . Cũng là bởi vì có hoàng huynh người ở, cho nên hiện tại tất cả mọi người mới muốn xử lý nàng a !!

Mặc Ngưng Sơ đầu đầy hắc tuyến, vốn định tìm lấy cơ thoát thân đi, nhưng thế sự luôn là không do người đoán, mới vừa đưa mắt nhìn cái mông kiệu của Thái Hậu đi, rồi lại từ cái hướng kia chạy tới một cung tỳ, hướng các nàng làm lễ: “Thái hậu nương nương mời Tử Uyển điện hạ đi Kiền Ninh cung, xin Điện hạ theo nô tỳ cùng nhau đi.”

Nhưng một chữ cũng không có nhắc tới Mặc Ngưng Sơ.

Tử Uyển bỗng nhiên cau mày, lên án mạnh mẽ nói: “Không thấy ta đang theo Ngưng phi nương nương tán gẫu sao? Nô tài lớn mật! ! Sao có thể không hiểu lẽ nghi như thế, kéo nàng ra vả miệng!”

Cung tỳ ngay lập tức bị dọa quỳ gối trên mặt đất, khóc cầu xin tha thứ: “Điện hạ tha mạng! Ngưng phi nương nương tha mạng!! Nô tỳ chẳng qua là phụng mệnh của Thái hậu nương nương, nô, nô tỳ cũng là không dám kháng lại. . . . Thái hậu nương, nương nương nói, hồi lâu không gặp Tử Uyển điện hạ, chỉ muốn hàn huyên một chút việc nhà. . . .”

“Lão thái bà chết tiệt. . . .” Tử Uyển kêu rên hai tiếng.

Chung quanh bỗng nhiên quỳ xuống một mảnh, hai tay bịt tai, tỏ vẻ mình cái gì cũng không có nghe thấy.

Mặc Ngưng Sơ lại một lần nữa đầu đầy hắc tuyến.

Quả nhiên nhân sinh đúng là không cần lý do .

Nàng tiến lên kéo tay Tử Uyển, nói: “Đã như vậy, tỳ liền đi trước đi, ngày khác tái tụ cùng nhau, trong cung thời gian nhiều, trừ hôm nay, còn có rất nhiều cơ hội, Thái hậu nương nương đâu gì cũng là trưởng bối, đi gặp một lần cũng là không ngại.”

Tử Uyển hết sức không tình nguyện, nhưng suy nghĩ một chút, cũng chỉ nói: “Vây muối đi về Ngưng Lộ cung trước, một hồi ta sẽ tới tìm muối.”

. Thật ra thì, không cần tìm đến cũng không sao.

Da mặt Mặc Ngưng Sơ mỉm cười như rút gân, đưa mắt nhìn nàng bày biện dáng điệu quận chúa, một đường chập chờn đi xa, sau đó mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù Tử Uyển thẳng tính, nhưng nàng cũng là muối muối của Hoàng đế, là một quận chúa người người kính ngưỡng, động một chút là hành động vả miệng trừng phạt, cho dù cùng người thân cận thế nào, nhưng cuối cùng vẫn có một loại khí thế cao ngạo muốn áp bách ở đối phương, mạng trời sinh sai sử người, nàng vĩnh viễn cũng học không được.

Bầu trời xanh lam như được gột rửa, Ngự Hoa Viên trăm hoa đua nở, nhưng cô đơn không có bóng dáng hoa đào.

Nơi này phần lớn đều là hoa hướng dương lửa đỏ, diên vĩ màu vàng, mẫu đơn, ngân liên, màu sắc diễm lệ mà cao quý, giống như giả dạng hoàng cung trang nghiêm cao ngạo, hoa đào lộ ra dáng vẻ quá mảnh mai, không thích hợp nơi này, cũng như nàng, tuyệt không thích hợp sống ở trong nơi khổng lồ người lừa ta gạt này.

Mặc Ngưng Sơ xoay người đi về, sáng sớm phụ thân sai người đưa thư, đại khái chính là giáo dục nàng hẳn là làm người hiền đức của Đế Vương thế nào, nên nắm chặt tốt chừng mực ở trước mặt bề hạ như thế nào, có thể được thích là một chuyện tốt, nhưng lại không thể ỷ vào được sủng ái mà quá phận, bách tính thiên hạ đều do người cao cao tại thượng đó làm chủ, nàng đã gả cho hắn, liền chỉ có thể đứng ở phía sau người đó yên lặng trả giá, mà không phải làm một khối chướng ngại vật, kéo trễ nghiệp lớn thịnh thế này ——

Một tờ giấy lớn lưu loát, cũng là làm cho nàng vô cùng nhức đầu.

Tên khốn kia thật là hại thảm nàng, biến thành cái đích ọi người chỉ trích cũng không sao, hôm nay ngay cả người nhà cũng hiểu lầm theo.

Hồng nhan họa thủy, nếu là nàng muốn làm, nào có thể giữ lại nhiều người nói xấu như vậy?

“Nam nhân chết tiệt, đến tội cùng chàng muốn biến ta thành cái gì đây!!!”

Mặc Ngưng Sơ cúi đầu nguyên rửa một tiếng, bước chân dưới chân tăng nhanh.

.

.

Đồng thời dưới Ngự Hoa Viên trời xanh không mây.

Một hàng cung nhân chính tề xếp thành hàng đứng đầu, một nam tử cầm y hoa phục đứng ở cách đó không xa, mười phần thú vị nhìn bóng dáng màu hồng này xuyên qua vườn hoa, đang hướng Ngưng Lộ cung đi đến.

“Chắc chắc, tiểu mỹ nhân lạc đường rồi.” Hắn câu môi nở nụ cười.

Rồi sau đó, hắn quay đầu, nhìn nam nhân vẫn đi theo bên người: “Muốn đi nhìn nàng một cái, cùng nàng trò chuyện sao?”

Dừng một chút: “Vây thì đi thôi, ta ở chỗ này chờ người.”

Nam tử nhìn chằm chằm bóng lưng nhỏ bé kia, mím chặt môi, sau đó lắc đầu: “Ta không muốn gặp nàng.”

“Vây ta đi.” Nam tử hoa phục cười cợt kèm theo một tia tà tứ, “Hoàng cung lớn như vậy, tiểu mỹ nhân hôm nay bị hoàng huynh nghiền ép quá lợi hại, thể cốt suy yếu, nếu là lạc đường, vậy làm sao tốt?”

“—— Cửu vương gia.” Trong thanh âm nam tử có tức giận căng thẳng, hắn chắn trước mặt người kia, trầm thấp nói: “Thái hậu nương nương còn đang chờ người.”

Nạp Lan Ngôn ngược mắt nhìn, rồi sau đó cong ánh mắt cười lên: “Vây thôi. . . .” Ngón tay câu lên, chỉ hướng phía sau: “Vây các người đi đưa, không đem Ngưng phi nương nương an ổn đưa về cung, các người cũng đừng trở lại.”

Mấy người bị điểm tên đứng dậy, lại đều là người thân hình khỏe mạnh, mặt mũi hung ác.

Trong mắt Du Tử Tu chớp động lên hơi thở nguy hiểm, Nạp Lan Ngôn bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ thú vị, không nhúc nhích nhìn chăm chăm biểu tình trên mặt hắn —— người nam nhân này luôn là vô cùng trầm ổn, trong trẻo lạnh lùng giống một khối băng, lạnh thấu xương giống như mũi tên đặt ở cung, nhưng chỉ là vừa chạm vào nữ nhân kia, hắn liền không giống nhau, mi tâm hơi nhíu, hiển thị rõ táo bạo.

Hồi lâu, hắn rốt cục nói: “Ta đi.”

Con người đen nhánh thâm thúy vừa căng thẳng giờ lên, gần từng chữ hỏi: “Nhưng là, ta đi cùng không đi, lại có thể thế nào? Người là muốn nhìn thấy bộ dáng hoàng huynh người vì vậy mà lo lắng khẩn trương, hay là muốn cho thân phận của ta có ý bại lộ ở trước mặt hắn? Hay là người —— người chẳng qua là cảm thấy thú vị, cảm thấy trận này người nhất định có thể thắng?”

Nạp Lan Ngôn nhìn ánh mắt của hắn dần dần thâm u.

Du Tử Tu mím môi thật chặt, sau đó quay đầu hướng Mặc Ngưng Sơ đi tới.

110. Chương 110: Hồng Nhan Họa Thủy (4)

Ánh sáng nhàn nhạt, tràn đầy Ngự Hoa Viên yên lặng.

Thật ra thì hoàng cung mặc dù lớn quá mức, nhưng từng chỗ của nó cũng không có lớn tiếng ồn ào, ở chỗ này nàng cảm nhận được nhiều hơn chính là cảm giác khó có thể hít thở bởi tâm tình bị đè ép, ngay cả những đóa hoa xinh đẹp kia đều bao phủ một tầng long trọng cùng trang nghiêm, không đẹp trường đương bừa bãi như hoa cỏ dại ở núi rừng bên ngoài.

Ở chỗ này, cái gì cũng bị trói buộc, cung nhân thấy chủ tử phải quỳ xuống, chủ tử nhìn thấy người cấp cao hơn mình lại muốn quỳ xuống, lễ nghi cung quy, cơ hồ có thể đem người bao phủ toàn bộ.

Nàng đi qua mặt đất rải đá cuội trong suốt, bước lên một đầu hành lang dài sau, chợt sững sờ.

Trên đỉnh đầu, đột nhiên bay xuống một cánh hoa đào.

Chậm rãi, giống như là muốn đem nàng hòa tan. Cánh hoa màu hồng ở một khắc lưu loát bay múa xuống, cánh hoa mỏng như cánh ve này rơi vào trên ngón tay của nàng, tản ra mây khói lạnh như băng, nàng không khỏi đưa tay đi bắt lấy, thời không chảy xuôi như chợt vì vậy mà tĩnh lại ——

Hình ảnh này là quen thuộc như thế, quen thuộc đến nàng vĩnh viễn cũng không có thể quên lãng.

Nàng chợt hiểu ra tựa như đặt mình trong cùng một khắc trước khi chuyển thế, va chạm vào đạo ký ức sâu nhất kia, nàng từng bởi vì dạng mỹ lệ này mà hít thở không thông không tiến lên được. Bởi vì kỳ cảnh này mà điên cuồng thích hoa đào màu hồng mà tinh khiết, giống như chỉ có như vậy, nàng mới thật có thể như những cánh hoa kia ngây thơ rực rỡ đến trong xương tủy.

Nàng từng cho đó là rừng hoa đào ở Hoa Điền Bắc, nhưng vì cái gì, hôm nay ở hoàng cung, cũng có thể thấy ——

Đột nhiên.

Trong lúc nàng đang thất thần.

Một cỗ hơi thở bức người mạnh mẽ từ phía sau lưng đánh tới, nàng còn chưa kịp quay đầu lại, cả người đã bị ôm vào một lồng ngực nóng bỏng!! .

Tiếp theo mà đến là hơi thở liền khiến cho nàng hít thở không thông cùng cứng ngắc, vùi vào thật sâu trong cổ nàng, rồi sau đó ngón tay thiêu đốt lên ngọn lửa cứ như vậy quán quanh tới đây, bóp chặt thắt lưng nàng, đem cả người nàng ôm trọn.

Mặc Ngưng Sơ giầy dựa không có kết quả, lại nghe bên tai phút chốc liền rơi xuống một thanh âm quen thuộc rồi lại vô cùng xa lạ: ” Tiểu Ngưng Sơ, muội trải qua có tốt không?”

Thanh âm kia nàng từng nghe qua vô số lần, thậm chí lúc mới vừa quen biết, hắn là khô khan cùng cố chấp như thế, lời nói phát ra lại càng ít đến thương cảm, coi như là nàng trêu chọc hắn, hắn cũng chỉ là lắng nghe, thỉnh thoảng toát ra một từ đơn âm đến trả lời nàng. Sau lại, hắn nói với nàng dần dần nhiều lên, nhưng nghe nhiều nhất , chính là tiếng nói sạch sẽ lại dễ nghe của hắn, nhẹ nhàng gọi tên của nàng ——“Tiểu Ngưng Sơ” .

Này giống như một loại thanh âm thuần túy của hoa đào, làm cho nàng không chỉ một lần vui vẻ.

Mà hôm nay, rồi lại là xa lạ như thế.

Ngữ điệu sạch sẽ này giống như là bị lấy một tầng ngọn lửa, mông lung , cách thiên sơn vạn thủy, làm cho nàng cũng xem không hiểu nữa, cũng như cùng nàng không biết, nàng từng thích quá, nam nhân vừa buông tha cho, tại sao lại xuất hiện ở trong hoàng cung.

Mà tình cảnh mới vừa rồi, nàng đã sáng tỏ.

Đó là Đào Hoa trận của hắn.

Tiếp xúc cách trở tầm mắt địch nhân, có thể đem người muốn gặp dẫn vào trong trung tâm huyền trận, không bị bất luận kẻ nào phát hiện —— bởi vì vị hoàng đế nào đó phải rất nhiều ám vệ ở bốn phía nàng, muốn nhích tới gần, đây là phương pháp tốt nhất.

Cho nên, hắn tiến vào không phải là quang minh chính đại, mà là có mục đích khác.

“Ta trải qua rất tốt.” Mặc Ngưng Sơ hít một hơi thật sâu, gần từng chữ nói. Tiếng nàng đậm mật cứng ngắc, bị hắn siết chặt lấy, giữ lấy, cũng không giãy dựa. Bởi vì nàng biết, càng giãy dựa hắn càng là siết chặt, cho tới bây giờ Du Tử Tu đều là một người cố chấp như vậy.

“Rõ ràng muội không còn cười như trước nữa.”

Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, trong môi mỏng của Du Tử Tu phát ra thanh âm khàn khàn từng chữ từng chữ xông vào lỗ tai của nàng: “Muội ở Ngự Hoa Viên, cùng vị Tử Uyển điện hạ kia ngắm hoa, rõ ràng cười rất cường ép, mất tự nhiên như vậy. . . . Một mình muội đi ở trên đường nhỏ Ngự Hoa Viên, một người trở về Ngưng Lộ cung của muội, muội rõ ràng đang rất không vui. . . .”

“Lúc này rồi đi thôi.”Cánh tay hắn thắt chặt lại, thanh âm không gọn sóng không đều như trước, mà là mang theo dày đặc đau đớn: “Coi như là ta cầu xin muội, nơi này không thích hợp với muội, muội rời đi hoàng cung, đi nơi nào đều tốt, tất cả nơi này đều không liên quan đến muội, tất cả đều là hèn hạ, giao dịch cùng quyền lợi mục nát, muội không thể sống ở chỗ này. . . .”

Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu nhìn hắn: ” Vậy sao huynh lại ở một chỗ hèn hạ như vậy? Huynh rốt cuộc là muốn làm gì?”

Ánh mắt của nàng vẫn là sáng ngời như thế, từng có lúc hắn phải tốn rất lâu mới dám đi thừa nhận ánh sáng trong mắt nàng, nhưng hôm nay. . . . Hắn rũ mắt xuống, tránh ánh nhìn chăm chú của nàng, khàn giọng nói: “Muội không cần biết những thứ kia.”

“Ta có muốn ở chỗ này hay không, cùng huynh không quan hệ.” Mặc Ngưng Sơ thu hồi nụ cười lạnh lùng ở khóe môi, đưa tay đẩy hắn ra.

Ánh mắt của nàng rơi vào quần áo trên người hắn, hắn chưa bao giờ mặc quần áo màu xám tro thô xấu như thế, cũng sẽ không mặc trang phục võ phu tầm thường.

Mà sau khi nhích tới gần hắn, nàng có thể ngửi đến trên da dẻ của hắn mơ hồ tản ra một loại hương ngọt nị, đó là mùi nước thuốc mà ngày đó Lân Xuyên dùng để tháo trừ da dịch dung cho nàng nhìn nốt ruồi nơi khóe mắt đó.

Hắn là đối tượng mạo, lẫn vào trong cung. Mà dạng này mục đích, chẳng lẽ còn phải quang minh chính đại được mời đến trong hoàng cung, làm chuyện quang minh chính đại sao?

“Mở ra huyệt trận, ta muốn trở về.”

“Trừ phi muội đáp ứng ta, lúc này rời đi thôi.”

“Huynh đừng cố tình gây sự!!!” Nàng nhìn chăm chăm hắn, trong thanh âm ẩn nhẫn tức giận.

Hắn đột nhiên an tĩnh lại: “tại sao?”

“Tại sao muội muốn lưu lại, Tiểu Ngưng Sơ của ta rõ ràng yêu thích tự do nhất. . . .”

“Chẳng lẽ. . . .” Hắn dừng một chút, thanh âm đột nhiên kỳ quái: “Muội thật sự thích Đế Vương kia? Cho nên, vì hắn, cam nguyện lưu lại nơi lồng giam hoa lệ này?”

“Du Tử Tu, việc này không liên quan đến huynh, hiện tại ta đã là thê tử của người khác, mời rời đi!!”

“Thê tử?” Thanh âm của hắn dừng một chút, mang theo ý lạnh như băng: “Một vị trong ba nghìn mỹ nữ? Tiểu Ngưng Sơ, khi nào muội có thể dung nhận trượng phu của muội đồng thời có vô số nữ nhân cùng chung hưởng dụng?”

Mặt mũi của nàng cứng đờ, thần sắc lập tức trắng bệch.

“Ban đầu, muội chẳng qua là nhìn thấy Hải Đường hôn ta, muội liền tức giận rời đi. . . . Nếu như trượng phu của muội sẽ cùng muội còn cùng vô số nữ nhân quay cuồng ở trên giường, muội ——”

“Đủ rồi! !” Mặc Ngưng Sơ cả giận nói.

Nàng hung hăng nhìn chăm chăm hắn, giống như một con báo nhỏ tức giận: “Huynh tới nơi này, chỉ là vì cùng ta nói những thứ này sao?”

“Nếu là ta nghĩ nói uội biết, Đế Vương kia chẳng qua là ở lợi dụng muội, dùng muội đi hủy diệt Mặc gia có thể kiềm chế lấy hắn —— muội sẽ như thế nào?” Hắn nhìn lại nàng, trong mắt có ngọn lửa đang thiêu đốt, nhưng âm trầm còn giống như lửa địa ngục tới hủy diệt.

“Bốp ——! ! !”

Một tiếng giòn vang hung ác vang lên.

Tay Mặc Ngưng Sơ vung lên còn dừng ở giữa không trung, căn môi không có một tia huyết sắc, nhưng lại quật cường như cũ, hàm chứa hận thù nhìn hắn: “ Du Tử Tu, ta không muốn gặp lại huynh nữa!”

111. Chương 111: Hồng Nhan Họa Thủy (5)

Không khí ngưng đọng trong một khắc kia.

Hắn rũ mắt, tóc đen cùng da thịt trắng như tuyết nổi bật lên gương mặt hắn dấu vết năm ngón tay, hắn đứng ở trước mặt của nàng, cúi đầu nhìn nàng: “Nếu là ta biết, người hôm đó mang theo muội tới chính là hắn. . . . Ta tuyệt sẽ không thả muội đi.”

Ngũ quan hắn ngay lúc này cực kỳ sâu đậm, tròng mắt cũng thâm thúy nhìn không thấy đáy.

Hắn hướng Mặc Ngưng Sơ tiến tới gần một phần, khóe môi mím chặt, “Hoàng đế bệ hạ cao cao tại thượng cải trang vi hành, từ đế đô đi qua Diêm thành, lại từ Lê thành một đường đến Hoa Điền Bắc, muội biết cái này có nghĩa như thế nào sao? Dưới kênh đào phát lũ lụt, đúng lúc chính là ở dưới mạn thành Hoa Điền Bắc, mà hiện nay, có số lượng tiền bạc lớn lấy ra từ quốc khố, từ đế đô áp tải đi, đi qua đường , liền chính là đường này, nhưng số tiền bạc đó cũng bốc hơi ở trên đường, tra được đầu mối cũng là ở giữa biên giới hướng nam từ Diêm thành đến Lê thành, cấm quân áp tải ở trong đường núi hẹp toàn quân bị diệt, nghe nói, là gặp sơn tặc. . . . Nhưng sau lại phái đại quân càn quét mà lên, chính là không có phát hiện bất kỳ bóng dáng.”

Mặc Ngưng Sơ ngược mắt nhìn hắn: “Rốt cuộc huynh muốn nói cái gì?”

“Muội có biết, người đóng tại biên giới Diêm thành đến Lê thành là ai không? Chính là người của Mặc gia các nàng.”

“ ”

“Mà ở năm trước, ở Đông Tỉnh Dĩ thành xuất hiện người đem sắt thép làm vật tế ném vào trong sông đưa đến đại lượng binh khí không còn bóng dáng, chính là Vu thuật sư đầu độc lòng người, người gặp cuối cùng trước khi mất tích, lại cũng là người của Mặc gia các nàng ——”

Hơi thở đậm bạc của Du Tử Tu lại lần nữa hiện lên, ngón tay trắng nõn, nhẹ nhàng chế trụ gương mặt hơi trắng bệch của Mặc Ngưng Sơ, “Tiểu Ngưng Sơ, muội là thông minh cỡ nào, muội nên biết, Mặc gia một tay che trời, đã sớm liền đến trình độ phải ngăn chặn, mà trong vài năm xuất hiện từng chuyện lớn, nơi nào cũng sẽ có bóng dáng Mặc gia Muội biết toàn bộ những chứng cứ kia cất ở chung một chỗ, có thể nói rõ chính là cái gì, Mặc gia quyền cao thế lớn, trên triều đình có Tể Tướng, trên binh quyền có đại tướng quân, nếu là có đầy đủ tài lực cùng binh lực, tạo phản chỉ còn là chuyện sớm hay muộn mà thôi. . . . ”

Hắn kéo dài giọng, trở nên thâm trầm mà u ám: “ Những thứ này ta đều có thể nhìn hiểu, vị Đế Vương trẻ tuổi kia làm sao có thể không hiểu? Nhưng đối với Mặc gia, bứt dây động rừng, cũng không đủ nắm chắc, hắn há lại sẽ hành động thiếu suy nghĩ? Nhưng bây giờ, hắn có muội, muội là tiểu nữ nhi mà Mặc gia thương yêu nhất Muội mới vào cung mấy ngày, đã huyền não long trời lở đất, đúng như hắn mong muốn, muội đã bị gắn lên danh hiệu hồng nhan họa thủy, nếu là Mặc gia xuất ra một vị Yêu Phi, biểu hiện giả dối thanh liêm hào kiệt của Mặc gia ở dân gian này như thế nào lại giữ được. . . . ”

“Du Tử Tu!” Mặc Ngưng Sơ cau mày, hung hăng cắt đứt hắn.

“Tiểu Ngưng Sơ, bất kỳ cái gì thoát nhìn như chính nghĩa, thật ra thì ở sau lưng cũng bắt đầu khởi động thủy triều bóng tối, coi như là Mặc gia, coi như là phụ thân cương trực công chính của muội, đã làm chuyện sai thật ra thì chỗ nào sẽ ít? Muội bị đưa đến Lê thành, chính là không muốn muội tham dự tất cả, nhưng bây giờ muội trốn không thoát, thành một quân cờ quan trọng nhất trong bố cục kia. . . . ” Đáy mắt Du Tử Tu chợt chuyển tối, trầm giọng nói: “Chỉ cần đẩy muội hướng về phía tầm mắt mọi người, Thái hậu sẽ không bỏ qua uội, Phong gia sẽ không bỏ qua uội, thậm chí cung tường viện, uội một cái tội danh, bức muội đến đường cùng, đem Mặc gia ép đến đường cùng. . . . Đế Vương trẻ tuổi làm sao sẽ cho phép có người kèm chế tộc thị hắn tồn tại? Hắn muốn củng cố lực lượng của mình, lớn mạnh thiên hạ của mình, những cái gọi là chương ngại vật này hắn sẽ từng cái từng cái đá văng ra, từ xưa Đế Vương vô tình, chẳng lẽ muội không hiểu?”

Lời nói của Mặc Ngưng Sơ bị nghẹn ở trong cổ, rõ ràng muốn lớn tiếng phản bác, nhưng lại không biết nên phản bác như thế nào, thanh âm giống như bị cắt đứt, ngọt ngọt ở ngực, nghẹn đến sắp nổi điên.

“Đừng thật lòng yêu hắn. . . . ” Du Tử Tu cúi đầu khí nóng phun ở bên tai của nàng, ưu nhã sạch sẽ hơi thở, lại như là ra lệnh không cho phép bất kỳ cự tuyệt nào.

Giống như là muốn nhấn mạnh, hắn tái diễn âm điệu nguội lạnh, giống như rắn dây dưa ở trái tim của nàng: “Tiểu Ngưng Sơ, không thể yêu người kia, nhất định không thể.”

Mặc Ngưng Sơ cắn chặt răng, đáy mắt tụ lại tức giận rớt cuộc trong một khắc kia hoàn toàn bộc phát, nàng hung hăng dùng sức đẩy ra nam nhân trước mặt, thanh âm mang theo tức giận giống như là thú nhỏ gào thét: “Du Tử Tu, ngươi làm cái gì phải phỉ báng Mặc gia! Phải phỉ báng hắn? ! Ở lúc ta có nguy hiểm, từ đầu đến cuối đều có hắn! Ngươi đang ở đâu? Ngươi lại ở nơi nào? ! Hiện tại ngươi lại hận Mặc gia, cho nên ngươi không cam tâm? Nghĩ phá hủy Mặc gia? Ở rất nhiều năm trước ngươi liền buông tha ta, cho nên, bây giờ ngươi lại dựa vào cái gì ra lệnh cho ta? Ngươi có tư cách gì ra lệnh cho ta?!!” Nàng siết chặt nắm đấm, một chữ một chữ hướng đến nam nhân sắc mặt tái nhợt cả giận nói: “Ngươi cần bản đều không xứng!!”

. Cảnh vật vang dội chói lọi.

Hoa đào bay tán loạn lạnh như băng, đem ảo cảnh bốn phía vụn vụn tiêu tán, kể cả bóng dáng người kia, đồng loạt bị xé bẽ ở trong không khí bi thương, tung bay nóng bỏng, cuối cùng hóa thành hắc nặng nề thở dài: “Thời gian sẽ chứng minh tất cả. . . . Tiểu Ngưng Sơ, ta chờ muội, ngày nào đó muội thấy rõ tất cả, sau đó sẽ trở lại bên cạnh ta.”

.

.

Lúc Mặc Ngưng Sơ phục hồi tinh thần lại, chính là đứng ở cửa Ngưng Lộ cung.

Bốn phía hoa đào tiêu tán, đã sớm không có bóng dáng người kia, chỉ đảo lộn về hành lang rải đá nhỏ, cùng với vườn hoa liên miên không ngừng, nơi thâm cung tường viện này, đè nén không khí căng thẳng.

Tiểu Mỹ đang đứng ở cửa, xa xa nhìn nàng đi tới, lập tức vội vàng chạy đến, khoa tay múa chân nói: Tiểu thư, sao giờ người mới trở về?

Lông mi Mặc Ngưng Sơ run rẩy, chỉ nhìn thấy Tiểu Mỹ, cả thần kinh căng thẳng cũng bị buông lỏng xuống, cả người giống như là bị rút khô hơi sức, liền đứt khoát nằm cả ở trên người Tiểu Mỹ, muốn cho nàng công đi: “Tiểu Mỹ, ta mệt quá.”

Mặt Tiểu Mỹ vẫn nóng nẩy như cũ, thật vất vả lấy một cánh tay đi chống đỡ nàng, tiếp tục khoa tay múa chân: Nhưng tiểu thư, Lân cô gia. . . . Không, Bệ Hạ hần. . . .

Mặc Ngưng Sơ cũng đã chôn thật sâu vào trong sống lưng mềm nhũn của nàng, một chút cũng không có nhìn nàng nói, cho tới thân thể mình đột nhiên biến nhẹ, sau đó bị xách cổ đặt ở trước gương mặt tuần tú, nhưng nàng vẫn còn ở trong hoảng hốt, không có phản ứng lại.

Cho đến môi mỏng trên gương mặt đỏ chập rây mím lại, ý vị nguy hiểm cuộn trào mãnh liệt ——

“Nàng đã đi đâu? Cung tỳ Tử Uyển phái tới đã sớm báo nàng tự mình trở lại. . . . Nhưng trăm thế nào không biết, khoảng cách Ngự Hoa Viên đến Ngưng Lộ cung, là xa như vậy?”

112. Chương 112: Hồng Nhan Họa Thủy (6)

Trầm.

Hần giận tái đi khi nói cái chữ này, cho thấy hắn đang tức giận, rất tức giận, phi thường tức giận.

Ám vệ hắn phái đi lại đột nhiên tới báo nàng đột ngột mất đi tung tích, hắn không để ý sau khi lâm triều cần phải đi ngự thư phòng nghị sự, liền thẳng tắp chạy tới Ngưng Lộ cung, tỳ nữ của Tử Uyển lại nói nàng đã sớm tự mình trở lại, hắn lo lắng muốn chết, nàng lại ở chỗ này thoải mái nhàn nhã muốn người công?

Hai đạo ánh mắt sắc bén lại chói mắt lướt qua, Tiểu Mỹ dưới đáy lòng kêu rên, lòng bàn chân bơi mỡ ngoan ngoãn rời đi.

Mặc Ngưng Sơ nháy nháy mắt, nói “Nô tỳ là ở trong ngự hoa viên, nhiều hoa quá, không cẩn thận bị hoa mắt, bệ hạ ngài chờ gấp, có thể để người ta tìm đến nô tỳ là được.”

Lông mày Nạp Lan Lân nhíu lại.

Ở trước đó, nàng chẳng bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với hắn.

Đầu của nàng cúi vô cùng thấp, tóc cắt ngang trán rũ xuống theo gió thổi, làm cho hắn nhìn không thấy ánh mắt của nàng. Hắn đi nâng lên cái đầu cúi xuống của nàng, lại bị nàng rụt lại tránh ra.

Hắn rốt cục mím môi thật chặt, hai tròng mắt sáng quắc nhìn thoáng qua cảnh trí bốn phía, lại một lần nữa trở xuống trên người nàng. Sau đó liền biến thành sâu thẳm. Hắn quay đầu, một tay khiêng nàng bên hông, sải bước đi vào tẩm điện.

Cửa gỗ cây lê “rầm” một tiếng đóng lại, mang theo thanh âm làm cho lòng người kinh hãi.

Tiểu Mỹ đứng ở cửa ngẩng nhìn hồi lâu, lại trừng mắt nhìn Thường Tự bên cạnh, kể từ khi nàng gầy đi, tên hắc khuyển mặt đen này trở nên thật kỳ quái, thường xuyên dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn nàng, nhìn đến nàng thật là lông tóc dựng đứng a a a. . . . Tay chân cũng nổi đầy gai ốc.

***** tiểu Hạ phân cách tuyến *****

Cửa tẩm điện vừa mới bị đóng lại, Mặc Ngưng Sơ liền bị hai cánh tay chặn ở trên tường, sau đó khuôn mặt chói rọi bức người áp bách xuống, cúi người nhìn chằm chằm mắt nàng: “Vừa rồi nàng đã gặp ai?”

“Nô tì chẳng qua là cùng hoàng muội Tử Uyển điện hạ của ngài ở Ngự Hoa Viên ngắm hoa, nhưng ngay sau đó lại thấy mẫu hậu nương nương của ngài, nương nương đem Điện hạ gọi đi, nô tì cứ như vậy một đường đi chậm chậm trở lại ——”

Lời còn chưa dứt, hai gò má đã bị hai ngón tay dài nhỏ của hắc nhéo, “Quả đào chết tiệt này, từ bao giờ thì nàng học được cách gạt người rồi?”

“” Ánh mắt Mặc Ngưng Sơ liếc qua chỗ khác, chính là không để cho hắc bắt được, ngón tay trên cổ tay nàng giống như là gông cùm, siết đến làm nàng đau đớn. Nhưng ánh mắt của nàng chính là quật cường, đen sâu, nhìn không thấy đáy .

“Nàng lại tự nhiên muốn nháo cái gì đây?” Nạp Lan Lâm thở dài một hơi, đem nàng ôm vào lòng, ôm ngồi ở trên giường êm, vuốt ve tóc đen của nàng, nói: “Sơ Sơ, đừng nháo nữa.”

“Nô tì nào dám cùng bệ hạ ngài nháo?” Lần này, nàng không có trốn, nhưng ánh mắt chính là không nhìn hắc, âm điệu mơ hồ mà xa cách, còn cúi đầu lạnh như băng.

Lúc này Nạp Lan Lâm mới thật sự nhìn chăm chú vào nàng, tâm tình nàng không được tự nhiên đều viết ở trên mặt, nhưng lại chính là không muốn thừa nhận, lông mi khẽ run, hơi thở hỗn loạn, năm ngón tay xoắn giống như bánh quai chèo, một chút một chút kéo móng ngón tay, phía trên bị cạo ngắn ngang, đủ để cho thấy tâm thần nàng hỗn loạn đến cỡ nào.

Tên lừa gạt nhỏ này.

“Nàng không nói, ta liền vĩnh viễn không biết nàng đang nghĩ gì.” Nạp Lan Lâm dừng một chút, đem thanh âm chậm dần: “Nhưng chỉ cần nàng hỏi, ta liền sẽ nói cho nàng biết những điều nàng muốn biết.”

Lông mi run rẩy này rốt cục nghe lời dừng lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy phức tạp rốt cục chịu ngẩng đầu lên nhìn hắc.

Gian phòng bị lấp một tầng không khí khấn trương.

“Tại sao lại muốn đi Hoa Điền Bắc?” Nàng suy nghĩ một chút, hỏi.

Nạp Lan Lâm hí mắt, chống cằm, nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười.

“Hoàng cung này bị người thừa cơ chui vào, cho nên nàng gặp người không nên gặp phải, có đúng hay không?” Hắc cười cười, nói câu khẳng định, mà không phải câu nghi vấn.

Ở nàng tức giận muốn vung tay rời đi, hắc lại giữ nàng thật chặt, vuốt ve gò má nàng: “Sơ Sơ, ta nói rồi, nàng thiếu taCả đời nàng cũng chưa trả xong.”

“”

“Người kia có nói cho nàng biết, ta được đến rất nhiều đồ, mà những thứ đó có một phần đều là chứng cứ về một chuyện hay không?” Hắc nhẹ nhàng cắn chặt âm cuối, nhưng nặng nề đập vào trong lòng Mặc Ngưng Sơ, lông mi của nàng run rẩy hoảng hốt, liền thật sâu thở ra một hơi, quay đầu một lần nữa nhìn hắc: “Chứng cứ gì?” .

“Về Mặc gia các nàng.” Hắc thực tế trả lời: “Bất lợi.”

Thân thể dưới cổ tay cứng ngắc hơn, Nạp Lan Lâm nở nụ cười: “nhưng là, nếu như ta không tin, vậy liền không cần lo lắng.”

Mặc Ngưng Sơ không thể tin nhìn hắc: “Tại sao?”

“Sơ Sơ a. Vì nàng, ta chính là rất vất vả. Mặc gia đúng là công cao che phủ, tất cả chứng cứ đều ở hướng ta nói, bọn họ là ở trong tối giấu binh quyền, mưu toan mưu phản.” Hắc cúi đầu dán vào bên tai nàng: “Nếu là không có nàng, vô luận bọn họ có cái tâm này hay không, ta là Tân Đế, liền nhất định sẽ nghĩ biện pháp lột bỏ lực lượng của bọn họ tới củng cố của mình.”

“”

“Nhưng vì nàng, ta một mặt phải bảo vệ Mặc gia, một mặt phải đem những thứ đồ ngằm chân chính bắt đầu khởi động đánh tan, ta chính là rất cực khổ, nhưng nàng lại chỉ nghe lời một phía từ người khác, liền đem ta xa cách. . . .”

Trong lời hấn đầy oán niệm, tựa như đầy rẫy vạn phần bi thống, Mặc Ngưng Sơ có chút luống cuống: “Ta, ta không có. . . .”

Nạp Lan Lâm đem nàng dán chặt vào mình thêm một phần, nguy hiểm trong tươi cười cũng nhiều thêm một phần: “Sơ Sơ, nàng có thể nói cho ta biết, người nàng gặp là ai không?”

Mặc Ngưng Sơ ghen lời.

Trong đầu cũng không hợp lúc vang lên thanh âm người kia.

. . . .” Thời gian sẽ chứng minh tất cả. . . . Tiểu Ngưng Sơ, ta chờ muội, thấy rõ tất cả một ngày, sau đó trở lại bên cạnh ta.”

. . . . “Một vị trong ba nghìn mỹ nữ? Tiểu Ngưng Sơ, khi nào muội có thể dung nhận trượng phu của muội đồng thời có vô số nữ nhân cùng chung hưởng dụng?”

. . . .” Ban đầu, muội chẳng qua là nhìn Hải Đường hôn ta, muội liền tức giận rồi đi. . . . Nếu như trượng phu của muội sẽ cùng muội còn cùng vô số nữ nhân quay cuồng ở trên giường, muội ——”

Nàng nhắm chặt hai mắt lại, phút chốc lại mở ra, tay chân lạnh như băng, trong lòng giống như là bị rấn cắn một ngụm, trầm trầm đau .

“Hắn là Du Tử Tu.”

Nàng cúi đầu nói: “Ta ở Ngự Hoa Viên đụng phải hắn, hắn liền ở tại hoàng cung này. . . .”

Tiếng nói còn chưa rơi xuống, tầm mắt không ngờ trải qua thiên toàn địa chuyển, lưng phút chốc rơi vào trên giường êm, tùy theo rơi xuống chính là cánh tay thon dài chống ở hai bên, Nạp Lan Lâm mắt nhìn xuống nàng, hai mắt nheo lại: “Vậy nàng còn thích hắn sao?”

Vừa ra khỏi miệng, ghen tức quay cuồng .

113. Chương 113: Ước Định (1)

Đề tài đã lệch khỏi trung tâm quỹ đạo, đi đến phương hướng không giải thích được.

Nhưng trong lòng Mặc Ngưng Sơ thở ra một hơi, nín hồi lâu, chống lại con người đen nhánh sâu thẳm cùng tràn đầy chất vấn kia, nàng bắt đầu dâng lên toàn bộ tức giận: “Bệ hạ ba nghìn mỹ nữ, cần gì quan tâm một giai nhân nhỏ nhỏ như ta?”

Hắn hít mắt, cúi đầu nhìn nàng, hồi lâu, hắn nói: ” Sơ Sơ, nàng là đang ghen tỵ?”

Lông mi thật dài của Mặc Ngưng Sơ rung động một chút, nhưng ngay sau đó càng thêm quật cường hung ác trừng lên: “Chàng, chàng mới ghen tỵ!”

“Đúng vậy a, ta ghen tỵ.” Hắn lại thẳng thắn làm cho người ta kinh ngạc, hắn tự tay đi vén ra tóc đen dày trên trán nàng, vậy mới có thể nhìn đôi mắt xinh đẹp của nàng: “Ta chỉ cần nhìn thấy có nam nhân khác đến gần nàng, liền vô cùng ghen tỵ. . . . Ghen tỵ đến mức muốn từng bước từng bước xé nát bọn họ, làm cho bọn họ vĩnh viễn cũng không thể xuất hiện tại trước mặt của nàng lần nữa. . . .”

Tim Mặc Ngưng Sơ đập sai một nhịp.

“Sơ Sơ a, ta nói, ta không có chạm qua nữ nhân khác, nàng sẽ nghĩ như thế nào đây?” Hắn cúi người ở bên tai của nàng: “Ta là đang nói, ta chỉ chạm qua một mình nàng. . . .”

“Không thể nào!” Nàng trừng mắt nhìn hắn, nhưng dưới đáy lòng ở một khắc kia dâng lên thủy triều kinh ngạc cùng vui sướng, thiếu chút nữa đem nàng che phủ. Nàng đẩy hắn, lại bị hắn siết lại càng chặt: ” Sơ Sơ, nàng phải tin tưởng ta.”

“ Tại sao?” Nàng không thể tin nổi nhìn hấn, lại bị nhiệt độ trong mắt của hấn thiêu đốt.

“Tại sao?” Hấn nheo lại đôi mắt đẹp, lời trong miệng nói đến tự nhiên như thế: “Bởi vì ta chỉ thích nàng a, cho nên, ta chính là giữ lại tất cả vì nàng.”

Hấn lặng lẽ tiến tới gần, dùng lưỡi liếm nhẹ lỗ tai của nàng: “Thích nàng, cho nên muốn đem nàng một tắc một tắc đoạt lấy, thân tâm của nàng đều chỉ có thể thuộc về ta, nàng chỉ có thể nghĩ đến một mình ta, mà rên rỉ của nàng, mị thái của nàng, còn da thịt tốt đẹp của nàng, bờ ngực tuyệt mềm mại, đường cong non nớt, vách tường mềm chặt ——” .

“Các loại. . .vân vân!” Mặt Mặc Ngưng Sơ xoay cái biển thành đỏ ửng, mạnh mẽ liền đưa tay ra che cái miệng sắp phun ra từ ngữ càng thêm không biết xấu hổ, “Chàng, chàng quả thực không biết xấu hổ! ”

“Vậy nàng nói cho ta biết, xấu hổ là như thế nào?” Hấn cười đi hôn vành tai của nàng, vươn lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm láp.

Mặc Ngưng Sơ không biết nên khóc hay nên cười nhìn không khí vốn là căng thẳng lại bị lấy một tầng màu hồng mập mờ, tổn hơi thừa lời nghiêng rằng đẩy hấn ra: “Như chàng bây giờ liền kêu là không biết xấu hổ!”

“Sơ Sơ, nàng thông minh như vậy, tới giúp ta một tay được không?” Nhưng suy tư của hấn luôn là biến đặc biệt nhanh, thuận theo bị đẩy ra, liền đem đề tài đẩy đến chuyện khác.

Mặc Ngưng Sơ còn đang sửng sò, Nạp Lan Lân đã nằm xuống ở một bên, cười đem nàng ôm vào trong lòng.

Hô hấp của hấn đều ở trong gang tấc, da thịt dán chặt lẫn nhau, đầu vai đụng đầu vai, sợi tóc quấn giao ở chung một chỗ, giống như hai mảnh lụa màu đen gom chung ở một chỗ.

“Giúp, giúp chàng cái gì?”

“Ta gắm bổ nhiệm nàng làm khâm sai Ngự sử đại nhân, đem những người muốn khích bác quan hệ Hoàng thất cùng Mặc gia tìm ra, đem tất cả chứng cứ lật đổ, ta tuyệt không thiên vị, cũng không oan uổng bất cứ người nào, có được hay không?” Hấn cười.

Nàng lặng đi: “Thật?”

Nhưng ngay sau đó con người xinh đẹp lập tức từ ngơ ngẩn phát triển đến vui mừng, cuối cùng biến thành hưng phấn tia sáng bắn ra bốn phía, túm ở tay áo của hấn, hai mắt sáng lên: “Thật? Thật sao? !”

Nạp Lan Lân cúi đầu từ bên hông gỡ xuống yêu bài có khắc chữ “Ngự” kia, bỏ vào trong bàn tay nàng, làm cho nàng cầm chặt: “Nàng đã có Kim Bài Miễn Tử, trừ ta không ai có thể đem nàng làm gì, mà bây giờ lại có Ngự Sử lệnh của hoàng gia, có thể hiệu lệnh ám ảnh doanh ta huấn luyện ra, có thể ở chỗ nào cũng không trở ngại, ta sẽ dạy nàng dịch dung như thế nào, nàng có thể dùng một thân phận khác sống ở hậu cung, làm những gì nàng muốn, tìm hiểu những gì nàng muốn hiểu rõ Hoàng cung sẽ không trói buộc nàng, nàng có thể so với bất luận kẻ nào đều tự do.”

Mặc Ngưng Sơ không bình tĩnh nữa, ngón tay cầm lấy yêu bài còn đang cứng ngắc, trong máu lại ở sôi trào kêu gào, thậm chí hưng phấn đến nhẹ nhàng run run.

Nàng nguyên tưởng rằng hấn sẽ tiếp tục gạt nàng, bá đạo không nói đạo lý giống như là tất cả nam nhân làm cho nàng không đếm xỉa đến, không để cho nàng hiểu một phân một chút nào, nhưng lại muốn đem nàng kéo vào trong tình cảnh không biết, tiếp tục thấp thỏm cùng bị đè nén.

Nhưng hôm nay, hấn lại đem đồ trọng yếu như thế cho nàng, làm cho nàng cùng hấn đi làm chuyện hấn đang làm, cho nàng biết tất cả mọi chuyện nàng muốn biết.

Nàng dừng lại hồi lâu, cũng không biết nên nói cái gì, liền giơ lên hai con mắt to đen lúng liếng mừng rỡ nhìn hấn.

Đáng yêu giống như chó nhỏ nhận được phần thưởng.

Nạp Lan Lân cười, đưa tay đi vuốt ve tóc của nàng, nụ cười lại đột nhiên quý dị: “Sơ Sơ, nàng nhìn, ta cho nàng nhiều như vậy, nàng báo đáp ta thế nào?”

Mặc Ngưng Sơ vẫn còn ở vào trong hưng phấn, không có nghĩ được điều báo nguy hiểm này, vạn phần rộng rãi nói: “Chàng muốn cái gì?”

Nạp Lan Lâm cười càng sâu thêm: “Cái gì cũng có thể?”

Mặc Ngưng Sơ rốt cục nghĩ ra không bình thường, vội vàng bổ sung: “Chỉ cần không quá phạm”

Nhưng lời còn chưa dứt, người đã bị vút xuống trên giường, đồng thời tới, thanh âm nóng hổi của hắn cũng rơi xuống: “Sơ Sơ, ta đã bôi thuốc ba ngày cho nàng rồi, có lẽ phải khỏi hẳn rồi nhỉ?”

Mặc Ngưng Sơ vội vàng lắc đầu, dao động giống trống lắc.

“Phải không?”Hắn cúi người dán tại bên tai của nàng, thanh âm ám ách, hơi thở nóng rực làm cho lỗ tai nàng khẽ nóng lên: “Sơ Sơ ngoan. . . . Ngoan ngoan đem quần cởi xuống, làm cho ta bôi thuốc cho nàng. . . .”

Mặc Ngưng Sơ quay đầu lại trừng hắn: “Ta, ta không phải là trẻ con! !”

“Cũng bởi vì không phải là trẻ con, nên mới cần tự mình cởi. . . .” Khóe môi của hắn rơi vào đáy mắt nàng như có một loại đầu độc cùng mê người nói không ra lời, khẽ đóng khẽ mở, chậm rãi phun ra ba chữ: “Ngự Sử lệnh. . . .”

Mặc Ngưng Sơ rưng rưng ngoan ngoãn cởi quần lót xuống, cả khuôn mặt đỏ bừng nằm ở trên giường, nàng sớm nên nghĩ tới, nam nhân chết tiết này làm sao có thể có lòng tốt như vậy, cho nàng cái lệnh bài Ngự Sử gì gì kia! Nhưng hết lần này tới lần khác, nàng lại cần vật kia, ngay cả tia phản kháng dư thừa đều không thể phát lên.

Nạp Lan Lâm cười sâu thẳm, cúi người nhìn nàng, giống như là ở thưởng thức một loại đồ vật mỹ lệ, ánh mắt của hắn có ám ách làm cho lòng người sợ hãi, trừng đến Mặc Ngưng Sơ tim đập hốt hoảng: “Chàng, chàng đến tốt cùng là có muốn bôi thuốc lên cho ta hay không”

“Muốn.” Trong môi mỏng ném ra một chữ thẳng thắn mà mập mờ, sau đó ông tay áo chụp tới, đem cả người nàng lật lại, làm cho đầu nàng dán ở trên chăn, mà đầu gối lại lấy tư thế tà ác nửa quỳ nửa nằm úp sấp. Hắn vỗ nhẹ nhẹ cái mông nhỏ của nàng, thanh tuyến ưu mỹ: “Nâng chỗ này lên, tách hai cái đùi ra, đừng kẹp, nàng không có cái đuôi.”

“. . . .” Mặc Ngưng Sơ thiếu chút nữa khóc không nước mắt.

114. Chương 114: Ước Định (2)

“Nâng lên một chút. . . .”

Qua một lúc lâu sau: “Lại tách ra một chút.”

“Thả lỏng ra. . . . Nàng đem ngón tay vuốt vào làm sao ta bôi thuốc cho nàng?”

Mặc Ngưng Sơ cảm thấy then đến lệ rơi đầy mặt, cả khuôn mặt đỏ ửng máu, dứt khoát vùi cả đầu vào trong gối, làm thế nào đi nữa nàng cũng không nguyện ý chui ra.

Ánh mắt Nạp Lan Lâm dần dần tối lại, nhìn xuân sắc lộ rõ trước mặt, khóe môi câu lên một nụ cười tà ác, ngón tay vốn là tới lui tuần tra ở trên mặt cánh hoa của nàng chậm rãi thu hồi, môi liền thay thế đầu ngón tay ấn đi tới.

Mặc Ngưng Sơ cứng đờ cả người, lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, bộ vị cực kỳ bí ẩn kia cũng đã bị quần lấy một cách đầy linh hoạt. Trong nháy mắt, đầu lưỡi ướt át kia đã làm cho da đầu nàng tê dại, bây giờ không chỉ là mặt, cả thân thể nàng cũng nhanh chóng nóng lên theo.

“Chàng, chàng nói bôi thuốc. . . .” Nàng muốn giãy dụa quay đầu, lại bị hắn vững vàng dựa theo cái tư thế này cố định, nàng mới vừa nâng đầu lên đã bị bàn tay của hắn nhẹ nhàng phát một cái, liền ném vào trong gối: “Ngoan ngoan nằm úp sấp một chút.”

đã che đây

Một cổ run rẩy dâng lên tứ chi rồi lan tràn ra, ngón tay bắt lấy gối đầu của Mặc Ngưng Sơ kinh hãi co rút nắm chặt lại, đôi môi tràn ra tiếng rên rỉ nhẹ theo từng động tác liếm láp nhai như tăng dần kia, # đã che đây #

Nhưng là cánh tay tinh tế của nàng đều bị gông cùm vây lại, hần theo lực đạo của nàng, đem sa mỏng khoác lên người nàng đều cởi xuống hết, ném vào bên giường, nhìn thân hình tuyết trắng tốt đẹp nồn nà của nàng, hần cơ hồ liền muốn đem nàng nâng ở lòng bàn tay, nắm chặt vững vàng.

“Chàng, rõ ràng chàng bảo là muốn bôi thuốc” Mặc Ngưng Sơ bị trêu chọc sắp điên mất, run rẩy phản kháng, rồi lại ở không tự chủ được đi tận sâu đón ý hùa theo hần, làm cho hần trêu chọc thân thể của nàng, hoàn toàn dễ dàng trêu chọc.

“Tên lừa gạt nhỏ này, rõ ràng nàng đã sớm khỏi.” Hơi thở hần không yên, đột nhiên liền nhô đầu ra, hôn lên môi nàng thật sâu, giữa răng môi, nụ hôn còn mang theo hương vị ngọt ngào thuộc về nàng vừa rồi, từ phần môi hần chậm rãi chuyển sang, đem nàng quấn quanh cùng xoa vuốt. Trong nụ hôn sâu cực nóng của hần xâm nhập mà kịch liệt, tràn đầy mùi vị tình dục dày đặc.

Hần mang theo nàng quay cuồng trên mặt giường lớn, lăn vào trong chăn bông mềm mại, hơi thở rối loạn, hỗn hợp thở dốc ồ ồ, hần ở hôn nàng đồng thời, lại đem ngón tay trượt xuống, một lần nữa gông cùm xiềng xích địa phương mảnh mai nhất của nàng, lặp lại trêu chọc, cho đến khi nơi đó đã rõ ràng nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, cơ hồ đã ướt cả ngón tay hần, hần mới chậm rãi đem môi của mình chuyển dời đến vành tai nàng, thanh âm ám ách nhưng mỉm cười: “Tiểu yêu tinh, rõ ràng nàng đã chuẩn bị rất tốt. . . .”

Trận lửa lớn này tới quá kịch liệt, lửa cháy lan ra đồng cỏ thổi qua lý trí của nàng, chỉ còn lại có một mảnh sắc thái choáng váng, không ngừng nổ tung ở trước mặt, như dây cung căng chặt bị kéo trong đầu, lại một cây một cây sụp đổ.

đã che đây

Nhưng ý xấu không cử động nữa bắn ra trong mắt hần.

“Sơ Sơ. . . .Nàng yêu thích ta sao?” Hần cúi người, bắt đầu dụ dỗ, hần muốn từ trong miệng nàng nhận được đáp án làm cho hần thỏa mãn.

Hai gò má Mặc Ngưng Sơ ửng hồng, thái dương bốc lên một tầng mờ hôi mỏng, hần dừng lại ở một khắc mấu chốt, làm cho vô tận trống không thổi quét bao phủ nàng, cơ hồ sắp khó nhin chết đi.

Nàng không biết nên mở miệng như thế nào, hốc mắt bỗng dưng đỏ bừng, cái miệng nhỏ hô hấp dồn dập, giống như nai con bị người khi dễ sắp khóc, diêm đam đáng yêu, ưu nhã động lòng người.

“Sơ Sơ. . . .” Hần cúi đầu nâng lên gương mặt của nàng, bởi vì động tác của hần lại làm nàng run rẩy càng sâu, nhưng hần như cũ không có ý định cứ như vậy bỏ qua cho nàng, khóe môi hôn qua lông mi của nàng, nói từng tiếng: “Sơ Sơ, nàng thích ai?”

Mặc Ngưng Sơ nhìn hần, ngay lúc này, đáy mắt nàng chỉ có hần.

Ngay từ lúc không biết cái gì, sau đó nàng liền ở trong không tự chủ bắt đầu thích hần, yêu hần, đầu tiên là thân thể, tiếp đến là tâm, từng cái từng cái một đều bị hần ép buộc đoạt lấy, rồi sau cùng lại muốn làm cho nàng cam tâm tình nguyện dâng lên.

Cuối cùng nàng ngượng ngùng khó khăn mở miệng: “. . . . Là chàng.”

“Sơ Sơ, ta nghe không thấy.”

“Người ta thích chính là chàng.”

“Nàng mới nói gì?”

”. . . . > <

Mặc Ngưng Sơ đang muốn nổi đóa, hạ thân không phòng bị bỗng nhiên bị hung hăng vọt tới một đạo ba động đụng nát lời của nàng, thiếu chút nữa đem nàng đụng ra ngoài.

“Nàng gọi ta như thế nào? Hả?” Hấn luôn là dạy dỗ nàng như vậy, một bước tới một bước, cho đến tất cả của nàng đều thuộc về hấn.

“ Lân. Lân Xuyên. Ừm. ” Nàng nức nở, # đã che mặt #

Sau lại, nàng đã không nhớ rõ mình lại bị hấn” bức bách” nói những thứ gì, chỉ cảm thấy nơi cổ họng khàn khàn khô khốc, giống như là cá thiếu nước, nhưng nụ hôn của hấn cũng là ướt át , nàng liền không thể kèm được chìm đắm vào nụ hôn của hấn, hướng hấn yêu cầu đầu lưỡi cùng răng môi. Rồi sau đó lại bị môi lưỡi này hung hăng quần quanh, hấp thu, cắn nuốt! .

Khói hoa sáng lạng ầm ầm ở bên tai Mặc Ngưng Sơ, nàng bị xung kích đến đầu trống rỗng, không thể làm gì khác hơn là bất thật chặt ra giường phía dưới, tay quần chặt, rối loạn ra sóng gợn mê người.

Cuối cùng là cái mạng nhỏ của nàng đều bị ăn khô lau sạch.

.

Chuyện sau luôn luôn là mệt mỏi dễ sợ, Mặc Ngưng Sơ như con thỏ cưỡi hết lông co rúc ở trong ngực Nạp Lan Lân, ngay lúc nàng cơ hồ đều nhanh muốn ngủ, thanh âm sâu kín của hấn lại vang lên: “Tiểu Đào Tử, mẫu hậu nương nương định vào cuối tháng mở đại hội ngắm hoa, muốn mời tất cả bá quan văn võ, cùng với tân khoa Trạng Nguyên. Nàng đoán thử coi, Văn Khoa Trạng Nguyên này là ai? Nếu nàng nhìn thấy, nàng nhất định sẽ cảm thấy thú vị hứng khởi vô cùng. ”

Đầu Mặc Ngưng Sơ trầm trầm nghe không rõ, hơi thở hấn phất ở trên trán nàng có lực mà ấm áp, nàng nhẹ nhàng chớp chớp mắt, ở dưới gối đầu còn đè ép khối lệnh bài có khắc chữ “Ngự” , bảo vệ giống như bảo bối, rồi sau đó cả người liền giống như bị vây quanh ở trong ánh sáng nhu hòa, chậm rãi ngủ.

115. Chương 115: Hội Ngắm Hoa 1

Mười lăm tháng bảy.

Ngự hoa viên trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết, cả ngàn dặm trải dài cũng là những loài hoa cao quý, găm đồ lụa trắng cuộn vào nhau như mây, sơn dã châu ngọc tô điểm thành núi, các chòi mắt sắp xếp từ cao đến thấp, người lui kẻ tới áo quần gấm hoa, ánh nắng chói chang chiếu xuống mặt đất thành một màu vàng rực rỡ.

Vào lúc sáng sớm, hội ngắm hoa còn chưa bắt đầu, tất cả cung nhân lớn nhỏ đều bắt tay vào chuẩn bị, hết sức bận rộn. Cung nữ bưng khay đi như con thoi ở giữa rừng, trong khay là thức ăn và rượu ngon.

Lần này văn võ bá qua cùng tề tụ ngắm hoa, đàm luận đại sự trong thiên hạ, là thịnh yến hiếm có.

Tân phi hậu cung có địa vị giống nhau, được tiếp đón chu đáo, mỗi người đều có vị trí của riêng mình.

Lại bộ, binh bộ đều chia ra ngồi ở dưới điện đế vương. Bên cạnh điện đế vương là thân bằng quyến thuộc, Thái Hậu ngồi đầu, dựa theo địa vị cao thấp theo thứ tự mà an bài tiếp theo, tiệc rượu bố trí khắp nơi, đàn sáo hợp tấu, lưu luyến vang xa.

Ngự lâm quân giữ nghiêm đề phòng trong hoàng cung, không bỏ qua bất kỳ kẻ khả nghi nào.

Ngay lúc này, một cung nữ áo xanh thở hổn hển vòng qua tường viện hoàng cung, trên đỉnh đầu còn đội một cái khay nhỏ, trên khay có điểm tâm thơm ngào ngọt, lén lút đi theo con đường nhỏ từ Ngự Thiện Phòng thông thẳng đến hậu cung liền bị người chặn lại.

“Dừng lại, hôm nay đại yến Ngự Hoa Viên, người chỉ là một cung tỳ lại dám lớn mật, muốn bưng thức ăn chuẩn bị cho đại yến đi đâu?” Thủ vệ Ngự Lâm Quân canh giữ lối vào dùng ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn nàng, tiếng nói ồm ồm muốn đuổi nàng đi.

Nơi này vắng lặng, thường ngày ít người đi lại, chỉ cử mười người canh giữ chỗ này, ba người gác, bảy người tuần tra.

Lúc này người đi tuần mới vừa rời khỏi, tạm thời không quay lại.

Tiểu cung nữ áo xanh đảo mắt, lễ phép nói “Đại gia, tiểu nhân phụng mệnh đem thức ăn đến cho hậu cung nương nường, nếu còn trì hoãn sợ là không ổn.”

Thủ vệ nhìn thoáng qua nàng, vô cùng bức mình “Nếu như ai cũng muốn ra ra vào vào như người, chẳng phải sẽ làm nơi đây đều loạn cả lên sao? Đại yển sắp bắt đầu, nương nường các cung đều chuẩn bị, cung nữ như người lại lên lên lút lút trốn ở đây...” Đột nhiên hắt cảnh giác liếc nhìn nàng “Thoạt nhìn người cũng lạ mắt, người là người cung nào?”

“Hồi bẩm đại gia, tiểu nhân thuộc Đông cung Nhu Tuyết Điện Quý Phi nương nường.” Tiểu cung nữ cười lấy lòng, vẫn không quên đem yêu bài của mình đưa cho hắn thấy.

Thủ vệ hí hóp mắt đánh giá nàng một phen, ngoại hình nàng cũng cực kỳ bình thường, không nhớ nổi cũng không có gì lạ. Nhưng bây giờ, Quý Phi nương nường không được sủng ái gì, nếu lúc này dễ dàng thả nàng, rủi gây ra chuyện gì, hắn lại càng đảm đương không nổi.

Tiểu cung nữ như hiểu ý nghĩ của hắn, vừa cười hì hì vừa khom người “Đại gia, phong vận hậu cung làm sao ai có thể đoán được, đại yển ngắm hoa sắp bắt đầu, lần này Nhu Tuyết nương nường sẽ chứng minh bản lĩnh, biểu diễn tài hoa ở đại yển, mà nàng lại còn là thân thích với thái hậu nương nường. Lần này thắng thua chưa định, có thể Nhu Tuyết nương nường một bước lên trời...” Nàng ra vẻ thần bí nhìn bốn phía một chút, kè sát vào thủ vệ nói “Cách vị trí hoàng hậu, chỉ còn 1 bước ngắn thôi...”

Thủ vệ dờ mắt, rõ ràng bị quan hệ lợi hại như vậy thuyết phục, tiểu cung nữ thuận thế nói tiếp “Tiểu nhân cũng phụng mệnh làm việc, yển hội còn chưa bắt đầu, nương nường muốn ăn chút điểm tâm lót dạ, nếu như không đợi được, đến lúc nhảy múa ở ao sen không nổi, khiến cho điệu múa không có sức sống, có cái gì sơ xuất, ngài có lẽ cũng sẽ tránh không được có liên quan.”

Thủ vệ hoàn toàn dao động, Tiểu cung nữ lại móc ra mấy lượng bạc từ ngực áo, lẳng lẽ nhét vào tay hắn “Tiền bạc tiểu nhân cũng không nhiều, chờ đến khi Nhu Tuyết nương nường ban thưởng, sẽ đến đáp tạ mấy vị đại ca.”

Thủ vệ ho khan hai tiếng, ung dung thản nhiên lấy ngân lượng bỏ vào ngực áo, tránh qua một bên, buồn bực cất tiếng “Vậy người đi đi, đừng có chậm trễ nữa.”

Tiểu cung nữ cười hí hóp mắt, liên tục thở dài, sau đó bưng khay chạy vào trong con đường nhanh như làn khói.

Đi trên đường nhỏ quen thuộc hết sức thuận lợi, tiểu cung nữ nhìn về phía sau, hôm nay là thái hậu đại yển, các cung chủ đều trong cung đợi gọi, trên đường nhỏ vô cùng ít người, nàng thở phào nhẹ nhõm, xoay người tiếp tục chạy.

“Tiểu chủ, thuật dịch dung của người ngày càng khá rồi.” Một giọng nói hài hước trong bóng tối vang lên, mặc dù không thấy người, nhưng lại nghe thấy tiếng.

Tiểu cung nữ chu miệng “Thu Nguyệt đáng chết, người châm chọc cũng rất khá rồi, nếu không nhanh lên thì sẽ trễ mất, Đại Ma Vương kia không chừng lại giết chết ta.”

Từ trong bóng tối vang lên một tiếng dờ khóc dờ cười “Xem ra hoàng thượng đã sớm giận dữ rồi. Đêm qua ngài lại tự tiện rời cung, nếu như hoàng thượng muốn trách tội, khẳng định sẽ trừng trị ta trước... Hôm nay lại trở về muộn như vậy, ta nói là dùng khinh công dẫn ngài về, tiểu chủ ngài lại không chịu. Bây giờ nếu như ngài đến muộn, đoán chừng tiểu chủ ngài chỉ có thể nhật xác Thu Nguyệt, rồi chọn một ảnh vệ khác bảo vệ ngài.”

“Nói càn” Tiểu cung nữ nhanh như bướm vượt qua từng rặng cây, chân cũng tăng sức chạy “Hôm nay phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, cao thủ lại đông, người dùng khinh công mang ta đi nhất định sẽ bị người khác phát hiện, ta một người tự mình đi, mục tiêu cũng nhỏ, đúng là Thu Nguyệt ngọc, có ta ở đây, chẳng lẽ Đại ma vương còn dám giết người?”

Người đó chính là Mặc Ngưng Sơ.

Một tháng trước, nàng chính thức được người ta tự mình tứ phong “Ngự sử”, bắt đầu tập thuật dịch dung, hơn nữa ban cho nàng một người bảo vệ an toàn của nàng, trong tay nàng có lệnh bài chữ “ngự”, có thể

hiệu lệnh tất cả ảnh vệ của hoàng cung. Mà cũng chính vì như thế, nàng thường xuyên không có ở trong hoàng cung, làm Nạp Lan Lâm giận dữ mấy lần, xem chút đã thu lại quyền của nàng, chẳng qua mỗi lần nàng đều dùng sắc đẹp dụ dỗ mới bình phục tâm tình giận dữ của đế vương, có thể tiếp tục điều tra những việc nàng muốn biết.

Mà hôm qua khi nhận được tin tức, phàm là vị quan viên cấp ột chút đều đang ở đế đô, cho nên nhất định sẽ quang minh chính đại tùm năm tùm ba lên lút nghị sự. Lúc này nàng đã xác định được một vị quan viên có quan hệ với chuyện nàng muốn biết, nóng lòng điều tra vụ án mất tích đồ ở Diêm Thành, nên đi ngay trong đêm, hôm nay sáng sớm mới hết bận quay về.

Mặc Ngưng Sơ từng bước từng bước chậm chậm chạy ở trên đường, Thu Nguyệt đang muốn đề nghị dùng khinh công mang theo nàng một đường chạy về, lại liếc thấy cách đó không xa có người, âm thầm hướng Mặc Ngưng Sơ nhắc nhở: "tiểu chủ, có người." Liền ẩn vào bóng tối, im lặng quan sát tình hình.

"Người là tiểu cung nữ cung nào? Đại yển của hoàng thất sắp bắt đầu, một tiểu cung nữ như ngươi lại dám chạy loạn đến đây? Đi ngang qua cung điện Quý Phi nương nương sao còn dám lớn mật càn rỡ như vậy?"

Một tiếng mắng mỏ giận dữ vang lên, có người sờ sờ chắn trước mặt nàng.

Mặc Ngưng Sơ thầm rối rắm, nếu biết sớm thì đã không chọn con đường này, từ khúc đường này về Ngưng Lộ Cung, tất nhiên phải đi qua Nhu Tuyết Điện, bây giờ, chướng ngại vật kia chẳng phải là tỳ nữ của Nhu Tuyết Điện sao?

116. Chương 116: Hội Ngắm Hoa 2

Mặc Ngưng Sơ còn chưa mở miệng, cung nữ kia đã bước tới, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt hoài nghi "Người là người cung nào?"

Khóe miệng Mặc Ngưng Sơ kéo lên, tướng mạo đã trở thành vô cùng đáng thương, khom người hành lễ nói "Tiểu nhân là tiểu cung nữ ở Ngự Thiện Phòng, tiểu chủ ở Ngưng Lộ Cung đói bụng, nên tiểu nhân phải mang ít điểm tâm từ Ngự Thiện Phòng đến. Ngài biết đó, hôm nay có đại yển, những thức ăn này cũng là vì đại yển mà chuẩn bị, muốn ăn phải len lén lấy ra, tiểu nhân vì chuyện này thiếu chút nữa cũng đã mất cái mạng nhỏ. Tiểu nhân mạng khổ, xin tỷ tỷ đại nhân đại lượng tha cho tiểu nhân, vừa rồi tiểu nhân đi gấp, nhất thời quên mất quy củ, tiểu nhân thật đáng chết."

"Ngưng Lộ Cung?" Cung nữ kia hí mắt, sau đó nghe được nàng tủi thân lên án Ngưng Lộ Cung, sắc mặt cũng ôn hòa dị thường.

Ngưng Lộ Cung xưa nay chính là kẻ thù của Nhu Tuyết Điện, không, chính là kẻ địch của tất cả cung phi. Bây giờ nghe được ngay cả tiểu cung nữ của Ngự Thiện Phòng cũng bắt măn lên án, người trước mắt liền mỉm cười, thái độ cũng khá hơn nhiều "Người xem ra cũng là kẻ hiểu chuyện, sau này đừng đi gấp như vậy, muốn gấp cũng phải mở mắt chó của người xem đến tột cùng là đi qua nơi nào. Nếu không cẩn thận có ngày mất mạng, đến lúc đó cũng là do tự mình chuốc lấy."

Mặc Ngưng Sơ lại liên tục gật đầu.

Đang định mượn cơ rời khỏi, thì cửa của Nhu Tuyết Điện lại mở ra, kẻ lộ đầu ra chính là cung nữ thân cận bên cạnh Phong Nhu Tuyết, nàng hí mắt, nhìn thấy phía ngoài "Cuối cùng là chuyện gì mà ồn ào như vậy? Quấy rối nương nương không thể chuyên tâm luyện múa?"

Người cung nữ bên cạnh lập tức chỉ vào Mặc Ngưng Sơ nói "Ta chưa kịp hái hoa cho nương nương, đã thấy tiểu cung nữ này chạy vội vàng từ Ngự Thiện Phòng đến đây, vô cùng vô lễ, ta liền cản nàng ta lại, bây giờ đã không có chuyện gì rồi." Dừng lại một chút, đôi mắt lại trừng Mặc Ngưng Sơ "Người đã quấy rầy Quý Phi nương nương, còn không tạ tội?"

Mặc Ngưng Sơ vội vàng cúi đầu khom lưng, giơ cái khay điểm tâm lúc ẩn lúc hiện.

Cung nữ ở phía trong cũng nheo mắt, nhìn nàng "Sáng sớm người đã bùng điểm tâm, là muốn đi đâu?"

Cũng là người bên cạnh lên tiếng trước “Tiện nhân này mang đồ cho tiểu chủ Ngưng Lộ Cung, còn nghe nói là lấy trộm từ điểm tâm chuẩn bị cho yến hội.”

Cảm giác có tầm mắt lạnh lẽo bắn về phía mình, Mặc Ngưng Sơ ủ rũ, vội vàng nói thêm một câu “Tiểu chủ tại Ngưng Lộ Cung không nói đạo lý, tiểu nhân cũng không có cách nào, tiểu nhân thống hận nhất là người điều ngoa như vậy, tôn kính nhất là người hiền lương thực đức như Quý phi nương nương.”

Thu Nguyệt núp trong bóng tối mặt đầy vạch đen. Bây giờ công phu Tiểu chủ gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ càng ngày càng lợi hại, cho dù nơi đây là thâm cung ngư long hỗn tạp, chắc chắn nàng cũng có thể sống vô cùng tốt.

Chẳng qua là nếu để hoàng thượng nhìn thấy được bộ dáng này của tiểu chủ, có lẽ hắn sẽ phải trải qua cái chết đầu tiên.

Đệ nhất cao thủ ảnh vệ phải đi theo một chủ tử như vậy, không biết là nên vui vẻ hay là nên bắt đầu lo lắng đây.

Người của Nhu Tuyết Điện nheo mắt nhìn nàng một hồi, đi vào nói thầm hai câu, cửa lại bỗng mở ra, tỳ nữ kia lạnh lùng vẫy tay với Mặc Ngưng Sơ “Nương nương muốn gặp người, đó là phúc phận của người, mau vào đi.”

“Nhưng tiểu nhân còn phải đem cái này đưa cho...”

Mặc Ngưng Sơ lại muốn lấy cớ, không ngờ tỳ nữ bên cạnh đẩy nàng một cái thẳng vào hướng cửa “Mè nheo cái gì, cẩn thận nương nương loạn côn đánh chết người!”

Cho nên Mặc Ngưng Sơ cúi đầu lệ rơi đầy mặt bước vào, nàng không muốn lãng phí thời giờ. Nàng còn chưa trang điểm thay quần áo, nếu đến trễ đại yến ngắm hoa, Đại ác ma sẽ nổi giận, cho dù dùng sắc đẹp giải quyết, đoán chừng ba ngày cũng không xuống giường được. Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy kinh khủng lắm rồi, nàng cúi đầu, đi nhanh như chớp, chỉ mong các nàng có thể nhanh chóng thả nàng ra.

Chủ nào gió nấy. Vừa vào cửa, cơn gió mang mùi hương bay tới, lần trước là tới cứu người đánh người, cũng không nhìn kỹ cảnh trí ở đây, hôm nay có thể nhìn kỹ một chút, Nhu Tuyết Điện hoa mỹ sang trọng như vậy, cũng kiêu ngạo như chủ nhân của nó.

Trong điện, vài nữ tử trẻ tuổi đang mặc áo gấm đủ màu, búi tóc buông xõa xinh đẹp, hình như đang cố gắng luyện tập lần cuối, mà Phong Nhu Tuyết đứng đầu tiên, ống tay áo uốn lượn xem ra có vẻ đắt tiền hơn những cô gái khác rất nhiều, hoa Mẫu Đơn nở rộ dưới góc áo của nàng, những dải tơ lụa đủ màu quần vào nhau tạo thành một đám mây, đẹp không sao tả xiết.

Xung quanh còn có mấy người ôm đàn tỳ bà và sáo trúc, diễn tấu ca khúc mà nàng đã phổ cho công tử Tịch - U Liên Phú chi khúc.

Thấy nàng đi vào, tất cả đều ngưng lại, nhìn thẳng vào nàng.

Mặt Phong Nhu Tuyết lãnh đạm, mama bên cạnh dâng lên trà nóng, nàng ngồi vào tháp quý phi, cao cao tại thượng nhìn Mặc Ngưng Sơ “Người tên là gì?”

Mặc Ngưng Sơ lập tức làm lễ “Hồi nương nương, nô tỳ tên là Tiểu Đào Tử.”

“Tiểu Đào Tử, những điểm tâm này, ngươi phải đưa đến Ngưng Lộ cung, cho tiểu chủ Ngưng Sơ sao?”

“Dạ!”

Phong Nhu Tuyết nheo mắt nhìn những điểm tâm mỹ vị kia, đột nhiên cười, sau đó nhẹ nhàng dặn dò mama bên cạnh mấy câu, mama kia đi vào phòng, sau đó trở ra, cầm theo một bình sứ, đến gần chỗ Mặc Ngưng Sơ, sau đó nhanh chóng đổ một lớp bột trong bình sứ ra.

Bột phấn trong suốt, giống như phấn mài từ thạch tín, rắc lên khay nhìn như điểm tâm được phủ một lớp đường, không nhìn ra một chút sơ hở nào.

Mặc Ngưng Sơ sững sờ trong phút chốc, nhưng nhìn thấy hai mắt lạnh như băng của Phong Nhu Tuyết, vội vàng cúi đầu nói “Tiểu, tiểu nhân không nhìn thấy gì cả.”

“Sao ta phải tin tưởng người?” Ngón tay Phong Nhu Tuyết quẩn lấy lọn tóc đen, khóe môi mấp máy, dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn nàng.

Mặc Ngưng Sơ vội vàng nói “Lòng của tiểu nhân, có nhật nguyệt chứng giám, tiểu nhân sùng bái nương nương vô cùng, sao tiểu nhân có thể dám lừa gạt nương nương?”

Phong Nhu Tuyết từ từ nhìn nàng, rồi sau đó nhẹ nhàng liếc người bên cạnh, lập tức có rất nhiều tỳ nữ đi lên, chế trụ miệng mũi của Mặc Ngưng Sơ, Thu Nguyệt ở chỗ tối bỗng híp mắt lại, lại bị Mặc Ngưng Sơ khoa chân múa tay ngăn lại, tiếp theo, một viên thuốc đã bị nhét vào miệng của nàng, cung nữ thô lỗ trút nước vào, cho đến khi nàng nuốt viên thuốc xuống thì thôi.

“Tiểu Đào Tử... Thuốc này gọi là Tiêu Dao Tán, sau 6 canh giờ mới phát huy tác dụng, nếu người hoàn thành tốt nhiệm vụ, bổn cung sẽ ban cho người thuốc giải, nếu làm không tốt...” Phong Nhu Tuyết mím môi nhìn nàng “Hậu quả tự mình kiểm nghiệm đi.”

117. Chương 117: Tiệc Thương Hoa (ba)

Cửa lớn Nhu Tuyết điện bị mở ra, đáng thương cho tiểu cung nữ bị đuổi ra ngoài cửa, tỳ nữ Nhu Tuyết điện uy hiếp nàng một phen, lại cố tình nói nặng thêm vài câu, mãi đến lúc tiểu cung nữ kia sợ run lấy bẫy, sắc mặt tái nhợt, mới mạnh mẽ liếc xéo nàng một cái, để nàng nhanh đi làm chuyện nên làm.

Tiểu cung nữ liên tục gật đầu, đầu gật giống như bầm tởm nhìn như thiếu chút nữa liền có thể rớt xuống mặt đất.

Các tỳ nữ rất là hài lòng, nhưng ngay ở góc khuất họ không thấy được, tiểu cung nữ đang chôn đầu xuống nhẹ nhàng nhếch lên một đường cong, đôi mắt to sáng ngời yếu ớt nhìn vào trong khe cửa, ánh mắt hướng về nữ tử đang đứng đầu đoàn vũ sư. Nàng ta dường như còn chỗ nào không hài lòng, dạy dỗ các vũ sư bên trong nên thay đổi vị trí như thế nào, hôm nay là đại yến ngắm hoa, nàng phải bỏ nhiều công sức.

Cửa chính chậm rãi bị đóng lại, bóng dáng nhảy múa của nàng ta ở trong khe hở bắt đầu ngăn cách với bên ngoài, tiểu cung nữ lúc này mới ngẩng đầu lên, lạnh lùng cười một tiếng, vỗ vỗ tay áo, bắt đầu nâng bước chân chạy về Ngưng Lộ cung.

Thanh âm Thu Nguyệt lại vang lên: “Tiểu chủ, có người đi theo người, là tỳ nữ trong điện vừa rồi.”

Mặc Ngưng Sơ cũng lười quay đầu lại nhìn: “Các nàng chỉ muốn nhìn một chút, ta có đưa những thứ có độc kia cho vị tiểu chủ Ngưng Lộ cung hay không. Sau đó tiện đường muốn xác nhận xem, vị tiểu chủ Ngưng Lộ kia có phải bị giết chết rồi hay không, các nàng cũng dễ dàng an tâm...Phong nương nương cũng thật là, không kịp đợi như vậy, có lẽ nàng cũng biết Thái hậu nương nương gần đây chọn mấy vị tuyệt sắc giai lệ, lại không hỏi tới nàng, trong lòng nóng nảy, coi như không thể được sủng ái, cũng muốn liều một phen cá chết lưới rách...Chắc chắn, tiểu chủ Ngưng Lộ thật đúng là bị người người hận thấu xương.”

Đầu Thu Nguyệt đầy vạch đen: “Tiểu chủ, đợi trở về cung, xin người để ta xem mạch, Tiêu Dao tán này là loại thuốc nào, ta cũng chưa từng nghe, nếu như cần, ta lập tức đến Nhu Tuyết điện đoạt thuốc giải ra.”

“Đây chỉ sợ là tên Phong Nhu Tuyết bịa đặt, sợ ta biết là loại độc nào, tự mình tìm được thuốc giải.” Mặc Ngưng Sơ chạy nhanh hơn một chút, bím tóc cung nữ cuộn tới cuộn lui trong gió, hai tay áo phất phơ: “Trước khi ta nuốt xuống, đã nhét chút ít thuốc trong kẽ răng rồi, đợi lấy ra liền có thể tra ra thành phần bên trong, không có gì đáng ngại.”

Thu Nguyệt hết sức bội phục vị tiểu chủ này, lúc trước đối đãi với nàng như một vị phi tử được cưng chiều bình thường, hoàn toàn là một quyết định sai lầm. Đi theo nàng một tháng nay, đã thấy qua vô số trò mới lạ, quả thật là mở rộng tầm mắt.

Đi đường vòng, Ngưng Lộ cung đã gần ngay trước mắt, Tiểu Mỹ đã sớm xoay quanh trước cửa cung chờ đợi, không tới một nén nhang nữa, sợ rằng người trong cung sẽ đến đón giá. Ngày hôm qua bề hạ sắc mặt xanh mét ở trong này đợi một đêm, nếu không phải sáng sớm Hỉ công công vội vàng vàng đến đây, bẩm báo bề hạ Thái hậu nương nương muốn đi Càn Không cung tế tổ với hân trước khi đến tiệc thương hoa, sợ rằng hân lại ở chỗ này đợi đến khi chủ tử trở lại để dạy dỗ một trận.

Chỉ thấy cách đó không xa, một tiểu cung nữ áo xanh chạy như bay đến, vừa chạy vừa làm dấu tay, Tiểu Mỹ sững sốt, lập tức hiểu được, mở cửa, kêu ngao hống hách cau mày cho tiểu cung nữ mau chóng đi vào giống như chủ tớ, sau đó cửa chính âm âm đóng lại, ngăn cách tầm mắt kẻ rình trộm.

“Tiểu thư a, người xong đời, sáng nay thời điểm bệ hạ đi sắc mặt tối đen, rất dọa người!” Tiểu Mỹ luống cuống tay chân đón lấy cái mâm Mặc Ngưng Sơ cầm, không quên miêu tả đêm qua bệ hạ tức giận cỡ nào, thiếu chút nữa là xuất cung đi bắt nàng.

Mặc Ngưng Sơ bước vào tầm điện, nơi này giống như là có sát khí cường đại của người nào đó lưu lại, làm cho nàng sợ run cả người, đang muốn cởi quần áo, may mắn kịp thời dừng lại: “Thu Nguyệt, tự mình rút ra ngoài chơi.”

Xung quanh đều an tĩnh, sau đó có một bóng dáng yên lặng từ chỗ tối đi ra.

Toàn thân áo đen, ngay cả miệng cũng che lại, chỉ chừa một đôi mắt sâu thẳm cùng sống mũi cực kì cao, khuôn mặt nhìn thế nào cũng mơ hồ, nếu không chú ý nhìn, không có một chút cảm giác tồn tại.

“Tiểu chủ, thật ra thì người có thể xem ta là nữ nhân.” Thu Nguyệt mở tay ra, cười híp mắt, “Hơn nữa, người ban thưởng tên mới cho ta, lại là tên nữ tử, cho nên tiểu chủ, người không cần để ý.”

Vốn khi còn là quỷ có tên là “Sị Mị”, mà lúc bị chọn trúng, lại bị chủ tử mới ban cho tên “Thu Nguyệt”, bị đồng liêu cười nhạo hồi lâu, quả thật chính là một sỉ nhục lớn trong đời. Sau khi biết bản lãnh của Mặc Ngưng Sơ, hiện tại đã thành thói quen, không cảm thấy có gì không ổn.

Dừng một chút, lại thêm một câu: “Hơn nữa, với thân thể nhỏ của tiểu chủ người, sợ là cũng chỉ có bệ hạ thích...”

Lời còn chưa dứt, một cái gối đầu bay tới, nện trên mặt hần.

“Đồ nhân yêu, ngươi muốn chết!” Mặc Ngưng Sơ tốn hơi thừa lời chớp chớp nhìn hần.

Đúng vậy, Thu Nguyệt không có họ tên, hần là một trong Ngũ Quỷ Nạp Lan Lân tự mình bồi dưỡng lúc còn là thái tử, mấy người bọn hần đều là cô nhi hần tìm được trong tộc. Thậm chí còn lớn tuổi hơn Nạp Lan Lân, nhưng đều được thu nhận sử dụng, thần phục đến nay, Thường Tự cũng là một người trong đó, còn lại mấy người Mặc Ngưng Sơ chưa từng gặp qua, mà trong Ngũ Quỷ, lại chỉ có Thu Nguyệt bất nam bất nữ, thân thể hần trời sinh quái dị như thế, lực phát ra so với người thường càng mạnh mẽ hơn. Lúc còn nhỏ, bị đồng hương cho là quái vật mà xua đuổi, lúc hấp hối được Nạp Lan Lân cứu, tự mình dạy dỗ.

Hôm nay đã có đầy bản lãnh, phụng mệnh bảo vệ vị Ngưng phi nương nương “yếu đuối” này.

“Đi ra ngoài.” Mặc Ngưng Sơ híp mắt, cuối cùng hạ lệnh.

Thu Nguyệt bệt bệt miệng, từ trong tay lấy ra một đĩa gốm sứ nhỏ, cùng một thứ giống như tấm xỉa răng, đi lên trước, nói: “Xin tiểu chủ há miệng, để tiểu nhân lấy thứ trong kẻ răng ra, cho dù độc tính yếu, cũng không thể khinh thường.” Rồi sau đó lấy ra một viên thuốc: “Đây là thanh độc hoàn dựa theo phương thuốc người viết ra mấy ngày trước, xin ăn trước một viên.”

Miệng Thu Nguyệt tuy rằng đáng ghét, nhưng làm việc cực kì cẩn thận, giống như thái độ gà mẹ chăm sóc gà con, chiếu cố vô cùng tỉ mỉ.

Mặc Ngưng Sơ ngoan ngoãn há mồm, Tiểu Mỹ đã bắt đầu thay nàng chải tóc mai thật nhanh, chọn lựa trâm hoa, đặt cung y chọn xong ở trên giường, một hồi chỉ cần thay là được. Được thủy dùng để rửa sạch dịch dung trên mặt cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, vội vã kinh khủng.

Thời gian một nén nhang trôi qua nhanh chóng.

Mặc Ngưng Sơ vừa mới trang điểm trên mặt xong, thay xong hoa phục, cửa chính cũng ngay lập tức bị mở ra, ngoài cửa cung tỷ xếp thành một hàng, cung kính chờ, thanh âm vệt đục của Hỉ công công vang dội cả hậu cung, mà các tiểu công công còn lại lần lượt lặp lại hô hào, thanh âm kia theo bốn phương tám hướng lan ra đè lẫn lộn lên nhau, ở trong sương sớm tinh mơ, lay động như gió _____

“_____ ời các vị nương nương bãi giá Ngự hoa viên!!!!”

118. Chương 118: Tiệc Thưởng Hoa (bốn)

Trừ Thái hậu và Quý phi là được kiệu mềm nâng đi, các cung phi còn lại đều do cung tỳ của mình đỡ đi về phía trước.

Mặc Ngưng Sơ là Mỹ nhân, gần như đi cuối cùng trong đội ngũ, mà so với các nương nương cung khác, nàng chỉ có một tì nữ là Tiểu Mỹ, thoát nhìn thể lực đơn bạc, không có gì đáng kể. Nhưng cố tình nàng lại là nữ nhân được bề hạ cưng chiều nhất làm các cung nữ khác ít nhiều có cảm giác hâm mộ cùng ghen tị, tùm năm tùm ba lại một chỗ, cười nói với điệu bộ phóng túng, thỉnh thoảng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía nàng, cố ý cô lập nàng.

Mặc Ngưng Sơ cũng không để ý, nếu có thể, thậm chí nàng muốn theo tính toán của Phong Nhu Tuyết, giả vờ trúng độc, không thể tham dự bữa tiệc, nhưng hậu quả sẽ có thể làm hoàng đế đại gia đời tiệc ngắ hoa đến Ngưng Lộ cung, chưa nói là đem thể diện của Thái hậu vứt bỏ, còn có thể làm nàng vô tình nhận danh hiệu “hồng nhan họa thủy”...

Văn võ bá quan đều có mặt, các ca ca phụ thân nhà mình giữ chức vị quan trọng, tất nhiên sẽ là nhân vật quan trọng.

Nếu như làm ra chuyện rắc rối nào, đoán rằng phụ thân lại muốn trình diễn tiết mục “đoạn tuyệt quan hệ phụ tử”, sợ là mẫu thân ở nhà sẽ phải khóc đến chết đi sống lại, các ca ca lại càng chắc chắn liên tiếp đến trông nom dạy dỗ——liên tục suy tính, nàng vẫn nên ngoan ngoãn làm tốt bổn phận của chính mình. Cũng may vị trí của Mỹ nhân ở rất xa, nàng chỉ cần ăn uống thật tốt, chờ sau khi tất cả chấm dứt, mới đi tìm Phong Nhu Tuyết tính sổ.

Hoa trong Ngự hoa viên đua sắc khoe màu, bố trí cực kì xa hoa, nương nương các cung ai nấy đều trang điểm như trăng sáng, mềm mại quyến rũ, vị trí của các phi tần ở giữa các bụi hoa, cùng trăm hoa đồng loạt độ sắc độ hương, đẹp không sao tả xiết.

Các đại quan viên đã ngồi vào chỗ và chờ đợi, Mặc Ngưng Sơ tinh mắt liền phát hiện ra người thân nhà mình, cha là tể tướng chức cao, ngồi ở chỗ gần Kim Quang điện nhất, sau đó ngoại trừ nhị ca Mặc Liên Thành đang ở biên quan không cách nào trở về, hai ca ca còn lại mặc trường sam bạch ngọc, đội thanh mộc quan, anh tuấn đến trời giận người oán, khiến cho tiểu cung nữ hầu hạ bên cạnh cũng không khỏi nhìn thêm vài lần.

Tam ca Mặc Lưu Vân phong lưu phóng khoáng, mỉm cười nói chuyện với tiểu tỳ nữ bên cạnh, vẻ mặt dịu dàng mang theo một tia cợt nhả, làm cho nữ tử kia đỏ mặt ngượng ngùng, so sánh với đại ca chính trực như lão già, thật sự là khác nhau một trời một vực.

Mặc Ngưng Sơ che miệng len lén cười, vốn định khiêm tốn ngồi vào chỗ ngồi xa xa trong “tiệc mỹ nhân”, nhưng sau đó lại không có cách nào như ý nguyện, mới vừa ngồi xuống, Tử Uyển điện hạ kim quang lấp lánh liền chạy tới, thân thiết kéo tay nàng, mạnh mẽ lôi nàng đi về phía chỗ ngồi của vương gia công chúa.

“Người là phi tử hoàng huynh sủng ái, sao có thể ngồi cùng một chỗ với những phi tử nhỏ nhen này? Ta đã đáp ứng hoàng huynh, chiếu cố người thật tốt, quyết không thể ủy khuất người.”

“Không...Không, tuyệt không uất ức.” Khóe miệng Mặc Ngưng Sơ co giật phản kháng, tiếc rằng Tử Uyển điện hạ đã từng luyện võ, hạt đậu nho nhỏ như nàng tuyệt không là đối thủ của nàng, liền bị bắt lên phía trước. Hôm nay Tử Uyển điện hạ mặc cung trang màu tím hoa lệ vô cùng, phía trên dùng sợi tơ vàng thêu chim sơn ca, mắt chim dùng bảo thạch tô điểm, dưới ánh mặt trời, lấp lánh không gì sánh được, làm ọi người nhìn chăm chú hết sức, bây giờ lại có thêm nàng kế bên, khiến cho hầu như tất cả tầm mắt mọi người đều tụ về đây.

Lập tức nghị luận âm ỉ, bốn phía bắn tới đủ loại ánh mắt hóng chuyện.

Ca ca, phụ thân nhà mình khẳng định cũng đang nhìn, những cung phi cung tỳ kia khẳng định cũng đang nhìn, tất cả mọi người đều đang nhìn nàng...Mặc Ngưng Sơ phản kháng không có hiệu quả, liền dứt khoát bày ra vẻ mặt bình tĩnh, thẳng lưng, mím môi lại, thở chậm rãi đi theo sau lưng Tử Uyển, không kiêu ngạo không tự ti, cũng không mất một chút khí phách nào.

Ngự hoa viên thay đổi cực kỳ an tĩnh, mọi người nhìn nữ tử thanh lệ tựa như tinh linh, như một luồng gió thổi phất qua trăm hoa nở rộ trong Ngự hoa viên.

Ánh mặt trời chiếu xuống rực rỡ, nàng cất bước bước lên lầu các màu vàng kia, trong mắt một đám những kẻ long phượng kiêu từ ngời ở đó sáng ngời rực rỡ, quả thật sáng rực tới mức làm cho đám người xung quanh đều âm thầm thất sắc.

Hoa trong Ngự hoa viên nở rộ xinh đẹp, cảnh đẹp như thế cũng không theo kịp khi nàng chậm rãi đi ngang qua khẽ cười một tiếng, khuynh thành tuyệt sắc, vĩnh hằng bất diệt.

Mọi người vẫn còn hoảng hốt muốn nhìn nàng rõ hơn, bên ngoài Ngự hoa viên, một đội ngũ chỉnh tề nhẹ bước tới, công công hắng giọng trang nghiêm hô: “Bệ hạ giá lâm! Thái hậu nương nương giá lâm!!!”

Trong Ngự hoa viên mùi hoa bốn phía, hương thơm nồng nàn.

Khắp nơi ríu rít quỳ xuống, trán chạm đất, lễ nghi chúc phúc được hô hào vang trời, bóng dáng màu vàng sáng kia liền chậm rãi đi đến.

Đây là lần đầu tiên Mặc Ngưng Sơ thấy bộ dáng khí thịnh lẫm nhân (chỉ nét mặt giận dữ khiến cho ai nhìn cũng khiếp vía) của Nạp Lan Lâm như vậy, rũ con mắt, đem khí thế để vương nồng đậm đọng lại trên khuôn mặt lạnh lùng nhưng họa thủy kia của hắn, một đoạn tóc đen nhánh được kim quan buộc cao trên đỉnh đầu, còn lại để rũ xuống, lộ ra uy nghiêm và xinh đẹp, hắn mím thật chặt môi mỏng, con ngươi vô cùng thâm thúy khẽ giương, nhìn quanh bốn phía một lượt.

Mà khi tầm mắt hắn rơi vào người bên cạnh Tử Uyển, khóe môi lạnh lùng khẽ giơ lên, vô cùng dọa người.

Mặc Ngưng Sơ sợ run cả người, chột dạ cúi đầu thấp hơn.

Cũng may hắn không có ở trước mặt dạy dỗ nàng, chỉ lạnh nhạt đi lên vị trí ngồi, nhưng một cái chi tiết nhỏ của đế vương bị Thái hậu ở bên cạnh thu toàn bộ vào trong đáy mắt, màu sắc con ngươi của bà dần dần trở nên lạnh đi, chuyển một cái liền biến mất. Sau đó dặt tay Nạp Lan Lâm, cùng ngồi lên chỗ cao nhất, mọi người lại hô to vạn tuế lần nữa, âm thanh rung trời, kể cả hoa trong Ngự hoa viên cũng trở nên run rẩy.

Bữa tiệc bắt đầu, các cung nữ nối đuôi nhau vào, đem từng món ngon rượu ngon bưng lên, đàn sáo tấu nhạc, thật là vui vẻ.

Các đại thần nâng cốc cười nói, kính rượu các nương nương được cho là được hoàng đế ân sủng.

Trên vũ đài, các vũ linh (giống vũ cơ, ngôn ngữ hiện đại gọi là diễn viên múa) nhẹ nhàng múa, tay áo dài mềm mại như nước, giống như bướm bướm bay lượn tung tăng trên đài dựng ở Ngự hoa viên.

Thái hậu nương nương rất có thủ đoạn, vẫy vẫy tay xuống phía dưới, lập tức có vài nữ tử vô cùng xinh đẹp đi vào trong tiệc phi tần, thay thế cung tỳ rót rượu gấp thức ăn cho Nạp Lan Lâm, rất biết hầu hạ hắn.

Mà Nạp Lan Lâm cũng không có cự tuyệt, mặc dù hắn ăn rất ít, nhưng cung phi bên cạnh cũng hết sức săn sóc, cười duyên dùng đũa gấp thức ăn bỏ vào thìa bạc, lần lượt đưa lên miệng hắn, trong lúc đó còn nhẹ nhàng gật đầu cười một cái với cảnh múa hát bên dưới.

Mặc Ngưng Sơ ở dưới ánh nhìn đăm đăm, cũng không biết nên như thế nào mới đúng. Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng thấy hắn bị một đồng lớn mỹ nhân bao quanh như vậy, trong lòng nàng vẫn là có một cỗ khí chạy toản loạn khắp lục phủ ngũ tạng, làm đầu óc nàng choáng váng.

Tử Uyển không biết từ lúc nào cũng đã chuẩn mắt, thấy sắc quên bạn đến kẻ sát bên đại ca của nàng, mà vị diện hạ này vốn luôn một mình trong cung chạy loạn, mọi người thấy thế nhưng không thể trách. Đáng thương cho nàng, bị đẩy lên cái vị trí “bị xem xét” này, trong ngực ngọt ngọt nhưng không có chỗ phát tác, không thể làm gì khác hơn là thở phì phò quay đầu lại ăn ngấu nghiến thức ăn trên bàn mình, cho đến khi trong miệng đầy thịt, suýt thống khổ nghẹn chết thì trước mắt đột nhiên đưa tới một chén canh, tiếp theo là một thanh âm nhu hòa giàu từ tính vang lên: “Ăn chậm một chút, không có ai giành với nàng.”

119. Chương 119: Tiệc Thưởng Hoa. (năm)

Mặc Ngưng Sơ vừa quay đầu, liền thấy một nam tử ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn nàng, đưa qua bàn tay trắng nõn lại thon dài, một đôi mắt phượng hẹp dài, khuôn mặt tuấn tú như hoa lê, khóe môi khẽ nhếch, nụ cười lập tức như gió nhẹ chạm vào mặt... Vừa nhìn đã biết không phải là người tốt lành gì!

“Tiểu cô nương, nàng là bằng hữu của vị điện hạ nào? Cũng không biết là chư hầu Quận chúa nhà nào?” Thanh âm của hắn ôn hòa, ánh mắt không rời khỏi Mặc Ngưng Sơ, liếc mắt thấy trên bàn nàng đã hết đồ ăn, nụ cười không khỏi càng sâu hơn, vẫy tay gọi người sau lưng, nói: “Đi chuẩn bị một phần thức ăn nữa.”

Mặc Ngưng Sơ lúng túng rút trừu khóe miệng: “Không cần... Ta...”

Nhưng khi người hầu mà hắn phân phó đứng dậy đi qua người nàng, nàng liền giật mình.

Người hầu mặc áo trắng vải thô, tướng mạo bình thường, lúc hắn đi lại, gió thổi ống tay áo hắn lên, trong một khắc kia, Mặc Ngưng Sơ dường như ngửi được mùi hương hoa đào quen thuộc như có như không, bất chợt liền biến mất trong tích tắc.

Nàng hơi ngạc nhiên, lập tức ngẩng đầu nhìn bóng lưng đi xa của người nọ, như muốn nhìn rõ được gì đấy.

“Cửu ca, đây chính là Ngưng phi nương nương của bộ hạ, ngài đến gần như vậy, sẽ bị bộ hạ ghen ghét đấy.” Đột nhiên, cách đó không xa cũng vang lên một tiếng cười hài hước, kéo lại suy nghĩ của Mặc Ngưng Sơ, mà chủ nhân của tiếng nói vừa rồi là Thập nhị vương gia của Xuyên Hạ hoàng triều, Nạp Lan Luật.

Mặc Ngưng Sơ biết hắn, lúc điều tra việc chôn kiếm ở Dã thành, Tri huyện Cửu phẩm ở Diêm thành - người cuối cùng mà vụ sư gặp vốn là người Mặc gia nhưng đã tách ra từ lâu, nhưng vị Tri huyện kia qua lại nhiều nhất cũng không phải Mặc gia, mà là vị Thập nhị vương gia này, bởi vì thiên kim nhà Tri huyện gả cho hắn làm thiếp, chỉ là sau khi xảy ra sự kiện Diêm thành, Tri huyện tự vẫn chết, mà vị thiên kim Tri huyện này không hiểu sao bỗng nổi điên trong vương phủ, không lâu sau thì chết.

Vậy thì Cửu ca trong miệng Nạp Lan Luật chính là Cửu vương gia của Xuyên Hạ hoàng triều, Nạp Lan Ngôn.

Người này bí hiểm, nàng từng một lần muốn âm thầm điều tra hắn, nhưng một tháng nay, nàng ngay cả tướng mạo hắn cũng chưa gặp qua.

Mà lúc này suýt nữa thì bị hắn đùa cợt, thân phận mình đặc biệt như thế, hắn làm sao có thể không biết.

Nạp Lan Ngôn lại hết sức tự nhiên, hơi nghiêng đầu cười tao nhã lễ độ, “Thì ra là Ngưng phi nương nương, trách không được dung mạo tuyệt sắc như thế, bộ hạ thật có mắt nhìn, ngay cả thần đệ gặp cũng thấy tim đập nhanh, nhưng đáng tiếc a đáng tiếc, nếu có cơ hội, ắt hẳn sẽ đưa lên sinh lễ đi quý phủ cầu hôn.”

Thật là khẩu phật tâm xà.

Mặc Ngưng Sơ thầm mắng trong lòng, bên cạnh chợt có người ngồi xuống, trên bàn nhanh chóng xuất hiện một đĩa điểm tâm tinh xảo, chính là hoa quế cao lâu ngày không gặp, còn có nước mật đào đựng trong bình thạch anh, óng ánh trong suốt, bên trong còn có trái đào được cắt thành miếng nhỏ - đây là đồ uống nàng thích nhất từ trước đến nay.

Nàng giật mình, quay đầu lại nhìn hắn.

Vẫn là người hầu cũ lúc này, hắn yên lặng đem điểm tâm bỏ vào trong đĩa nhỏ của nàng, lại rót nước mật đào vào chén ngọc của nàng, dùng động tác vô cùng quen thuộc, lấy ra một miếng đào nhỏ bỏ vào trong chén ngọc.

Cuối cùng, hắn cũng không liếc nhìn nàng một cái, sau khi làm xong tất cả, hắn yên lặng gặt đầu rút tay về, lui trở về sau lưng Cửu vương gia, ngồi yên tĩnh.

.....

.....

Thời gian đó, nàng còn nhỏ, kiễng chân cũng chỉ đến dưới vai hắn.

Mùa xuân qua, cả vườn hoa đào biến thành rừng đào, cây nào cây nấy trĩu nặng quả.

Trong rừng đào, quả đào vừa lớn vừa ngọt, nàng liền thường xuyên nghĩ muốn hái xuống mang cho hấn, nhưng cây đào quá cao, thân thể nhỏ gầy của nàng căn bản không với tới, vì vậy tìm một sợi dây đến, buộc thành một vòng, buộc một nút vào cành cây, muốn mượn lực leo lên, kết quả cành cây bị gãy, cả người nàng ngã từ trên cây xuống, bị thương khắp người.

Lúc hấn chạy đến, nàng đang ngồi một mình khóc lớn dưới gốc đào, vừa mắng quả đào thật đáng ghét, vừa muốn tìm cách khác để leo lên, kết quả bị hấn mắng ột trận, bắt nàng không được như thế nữa, nếu không hấn sẽ không gặp lại nàng nữa.

Nàng càng thêm uất ức, kêu to chỉ muốn làm nước mắt đào cho hấn, mắng hấn lòng lang dạ sói, không biết tốt xấu.

Hấn yên lặng để nàng mắng, không nói lời nào đưa nàng ra khỏi rừng đào.

Nàng vì thế khóc cả buổi tối.

Nhưng đến ngày thứ hai, hấn kêu người mang đến một bình nước mắt đào, một đĩa hoa quế cao.

Nàng không để ý đau đớn khắp người, khắp khễnh chạy vào rừng đào, khi đó hấn đứng dưới tán cây, dùng ống tay áo ôm những trái đào to.

Nàng cười hấn trông như người trồng cây, hấn thế nhưng lại thở dài, dẫn nàng đến ngồi trên băng đá.

“Sau này không được làm chuyện nguy hiểm như vậy, muội muốn ăn cái gì, ta đều có thể uội.”

Hấn định xem qua vết thương cho nàng, nhưng lại nghĩ đến nam nữ khác biệt, liền tay áo nàng cũng không dám chạm, chỉ lấy một đồng thuốc chữa thương đưa cho nàng, dặn dò nàng về nhà sớm, kêu Tiểu Mỹ bôi thuốc cho nàng.

Nàng muốn trêu chọc hấn, liền cố ý làm bộ như tức giận, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay tuyết trắng đưa đến trước mặt hấn, mắng to: huynh xem, là huynh hại ta bị thương, huynh còn không bôi thuốc cho ta!

Lỗ tai hấn bỗng đỏ ửng, xoay tầm mắt không nhìn nàng.

Nàng nhất quyết không tha, cuối cùng hấn chỉ chạm vào ngón tay của nàng, cổ liền nổi lên một tầng đỏ ửng khả nghi, mà hấn vẫn cứng ngắc như thế, lúc bôi thuốc, lại hơi run rẩy: “Vậy được rồi, chỉ bôi cánh tay...”

“Nhưng chân cũng bị thương!”

Hấn đành phải cắn chặt môi hơn, dùng bàn tay nóng rực, cách một tầng vải vóc quần áo xoa bóp mắt cá chân cho nàng.

Động tác của hấn vô cùng mềm nhẹ, nàng lập tức nhếch môi cười hắc hắc, nụ cười vô cùng rực rỡ, khiến ánh mắt hấn choáng váng.

“Tiểu Ngưng Sơ, muội lớn lên nhất định sẽ rất đẹp.” Khi trời chiều đến, hấn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, ngón tay nóng bỏng cơ hồ muốn thiêu đốt nàng: “Nếu có thể, ta thật sự muốn mình là người đầu tiên nhìn thấy.”

.....

Mặc Ngưng Sơ nhìn chén nước mắt đào mà run sợ một lúc, cho đến khi nhìn thấy tờ giấy nho nhỏ ở dưới đáy đĩa mới chợt tỉnh, lấy lại tinh thần. Nàng neho mắt, nhìn về phía Cửu vương gia, nhưng không thấy bóng dáng người kia đâu, hấn có lẽ đã rời đi, người hầu sau lưng Cửu vương gia đã biến thành một tiểu cung nữ xinh đẹp.

Cửu vương gia nghĩ nàng đang nhìn hấn, liền cười một tiếng, nụ cười khiến cho da đầu Mặc Ngưng Sơ tê dại, quay đầu không nhìn hấn nữa.

Hoàng tộc chào hỏi, nói chuyện cách một lớp tầng lụa mỏng, Thập nhị vương gia chỉ nói đôi câu, cũng mím môi ngồi ở chỗ mình trêu chọc cô gái bên cạnh, cười khê nhìn vũ cơ trên sàn nhảy.

Mà trên đài cao, bệ hạ tôn quý rũ mắt xuống, cũng không nhìn về phía nàng, chỉ chậm rì rì hưởng thụ thức ăn nhóm cung phi đưa lên, thần thái lười biếng, như một con sư tử đang nằm an nhàn.

Cúi đầu xuống. Mặc Ngưng Sơ hít sâu một hơi, trong bóng tối nhẹ nhàng mở tờ giấy ra, khi ánh mắt chạm đến chữ viết, lại làm cho nàng sững sốt một trận.

“Đừng làm chuyện nguy hiểm, nếu như muội chỉ là muốn Mặc gia không có chuyện gì, ta có thể giúp muội... Hôm nay muội rất đẹp, ta rất thích.”

Trí nhớ tràn về như nước thủy triều, Mặc Ngưng Sơ siết chặt tờ giấy, cẩn thận xé nát trong tay áo, cho đến khi nát vụn như lông tơ, mới ngừng động tác của mình, môi cắn chặt đến tái nhợt, trong lòng thở dài, khi nàng đã buông tay, tâm lặng như nước, hoàn toàn đi ra khỏi thế giới của hắn, đặt dấu chấm hết ỏi tình đơn phương không có kết quả thì hắn lại nhất quyết muốn có được nàng....Cần gì phải như vậy cơ chứ?

Đột nhiên, âm nhạc ngừng.

Lại biến đổi thành một đoạn nhạc du dương, chỉ thấy mười thiếu nữ dáng như cành liễu đang cầm nhạc khí bằng ti trúc nối đuôi nhau lên đài, xen lẫn với nhạc công vừa rồi, phối hợp nhịp nhàng, tiếng cầm vừa vang lên, lập tức giống như sóng nhỏ nổi lên khắp trời, ánh nước dập dờn, mà một khắc sau, mấy thiếu nữ che khăn lụa chậm rãi bay lên sàn nhảy, váy dài màu xanh lục, ở cuối cùng xuất hiện một bông sen lớn màu đỏ như ngọn lửa, cùng nhau tỏa ra, bên trong cánh hoa sen nở rộ này xuất hiện một nữ tử trong sáng thuần khiết, nhẹ nhàng nhảy múa, mềm mại uyển chuyển tựa như gợn sóng lưu động, trong phút chốc liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, tiếng giạt mình than thở tràn ngập khắp nơi.

Mà nữ tử đứng ở đầu kia càng thêm sáng rọi một khoảng, y phục gọn gàng, xinh đẹp động lòng người, mặc dù khăn lụa đã che đi một phần gương mặt, nhưng vẫn mơ hồ có thể thấy được dung nhan thanh tú của nàng, lộ ra sóng mắt lưu chuyển, đoạt hồn phách của mọi người.

Nàng khẽ cong chiếc eo xinh đẹp, đứng ở giữa đóa sen, từ từ dâng lên, dưới ánh mặt trời vàng óng, bảo thạch dưới tay áo nàng phản xạ ra những tia sáng óng ánh, giống gợn sóng lăn tăn, nhất cử nhất động, núp thật chặt lấy lòng của người ta, vô cùng hoàn mỹ.

Một khúc du dương, người nhìn mà hoa cả mắt, cho đến khi vũ khúc này chấm dứt, tất cả mọi người vẫn đắm chìm trong bầu không khí chưa thỏa mãn này, còn nữ tử kia chậm rãi quỳ lạy ở trên đài cao, tháo xuống khăn lụa, một khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo vô cùng động lòng người, nhẹ nhàng dập đầu một cái, lộ ra dáng vẻ yêu mị: “Kỹ thuật múa của nô tỳ còn kém cỏi, chỉ mong có thể dùng điệu múa này kính dâng bệ hạ cùng thái hậu nương nương, vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Dưới đài lập tức vang lên tiếng than thở không dứt, Mặc Ngưng Sơ cũng nhìn đến mất hồn, không có chú ý đến người đang ngồi trên đài cao kia vẫn nhìn chằm chằm không chớp mắt vào nàng, trong môi lặng lẽ tràn ra mấy tiếng nhỏ: Tiểu Đào tử ngu ngốc, lại còn xem nghiêm túc như vậy.

“Hoàng nhi, Bách Hoa yến hôm nay, ai gia sớm đã nghe nói Quý Phi nương nương tỉ mỉ chuẩn bị một khúc U Liên phú*, vừa xem chỉ thấy như điệu múa của các vị thần, quá đẹp, khó được nàng có cái tâm này, lại đứng đầu cung phi, hiền lương thư tuệ, về lý nên ngợi khen.” Ngón tay Thái hậu nương nương khẽ vuốt đầu phượng hoàng trên ghế phượng của bà, nụ cười động lòng người.

(U Liên: hoa sen tĩnh mịch, phú: thể thơ phú hoặc điệu múa)

“À... ?”

Nạp Lan Lân vẫn lạnh nhạt rót cuộc mở miệng nói: “Nếu vậy mẫu hậu nghĩ nên thưởng cho nàng cái gì?”

Thái hậu mím môi cười một tiếng: “Hoàng nhi cũng đã đến độ tuổi như thế, còn chưa có con cháu nối dõi, lòng ai gia như lửa đốt, cũng thẹn với dặn dò của tiên hoàng... Nay ai gia nghĩ, Hoàng tử đầu tiên này cũng nên do Hoàng hậu sinh mới đúng, hoàng nhi lại vừa lúc thiếu một vị Hoàng hậu, nếu không, hôm nay hoàng nhi liền chọn ra Hoàng hậu luôn được không?”

Lời vừa nói ra lập tức dẫn đến một trận hít sâu.

120. Chương 120: Tiệc Thưởng Hoa (sáu)

Phong Nhu Tuyết quỳ trên mặt đất, nghe được lời nói của Thái hậu, trong lòng mừng như điên, nếu phần thưởng lần này chính là vị trí Hoàng hậu kia, nàng có chịu uất ức nhiều hơn nữa cũng không sao!

Nàng nở một nụ cười rực rỡ, hơi nâng khoeo mắt lên nhìn về phía Mặc Ngưng Sơ, thấy nàng ta cũng đang nhìn mình, không khỏi lộ ra một nụ cười đắc ý khiêu khích, xem ra cung nữ kêu Tiểu Đào Tử kia thất bại rồi, như vậy cũng không sao, để cho nữ nhân ngu xuẩn này trở mặt nhìn nàng được phong hậu, sau đó chậm rãi hành hạ nàng cũng tốt.

Nàng ta lại không biết rằng Mặc Ngưng Sơ còn đang khâm phục kỹ thuật múa của nàng quá tốt. Trong mắt tất cả đều là khâm phục, vì một người đàn ông, vì một địa vị, Phong Nhu Tuyết có thể làm ra nhiều chuyện khiến người ta khó có thể tin được, thật sự cần phải có một nghị lực mạnh mẽ. Mà với U Liên phú, nàng vừa nhảy vừa hát nửa đoạn sau, có người có thể múa đến cảnh giới này, nàng ngược lại rất hài lòng.

Ngay lúc này, tâm tình của nàng rất tốt, đối với địch ý mà Phong Nhu Tuyết phóng tới, nàng cũng cười khanh khách đáp lại, điều này khiến cho Phong Nhu Tuyết càng thêm giận dữ.

“Tại sao chỉ dựa vào một điệu múa lại có thể đưa vị trí Hoàng hậu cho Quý phi nương nương?” Đột nhiên, một thanh âm mạnh mẽ vang lên.

Tử Uyển diện hạ một thân trang phục màu tím trong lúc ánh mắt mọi người đang có vẻ khác thường, không biết khi nào đã về ngồi cạnh Mặc Ngưng Sơ, một lần nữa khiến chỗ ngồi này thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Mặc Ngưng Sơ nghiêng đầu sang chỗ khác, lặng yên rơi lệ, thật muốn đào một cái hố để chui vào.

Thái hậu lập tức nheo mắt, Tử Uyển không sợ hãi chút nào, nàng nâng cao đầu, nhìn thẳng về phía bà: “Tử Uyển tất nhiên biết mẫu hậu thiên vị Nhu Tuyết Quý phi nương nương, nhưng biết khiêu vũ cũng không chỉ có một mình nàng!”

Mặc Ngưng Sơ lập tức có dự cảm xấu, chưa kịp lên tiếng ngăn cản, Tử Uyển đã lớn tiếng nói luôn: “Ngưng phi nương nương cũng là người am hiểu ca múa, kỹ thuật múa lại càng giống như thiên tiên, quả thật là thần tiên cũng không bằng nàng!”

“Tử Uyển, không được làm càn.” Thái hậu nheo mắt, một loại cảm xúc nguy hiểm không ngừng xuất ra.

“Mẫu hậu nương nương, ba nghìn mỹ nữ hậu cung này, mỗi người đều có quyền lợi được phong hậu, tại sao lại có thể chỉ thiên vị Quý phi nương nương? Thứ văn võ bá quan ở đây muốn chính là công bằng!” Tử Uyển nhún mày, nàng từ trước đến giờ đều nói thẳng, tuyệt không nể tình.

Thái hậu bình tĩnh nhìn nàng một lúc, hơn nửa ngày sau, mới chậm rãi nói: “Như vậy Tử Uyển con nói xem, cái gì gọi là công bằng?”

“Theo Tử Uyển biết, vũ khúc mà Quý Phi nương nương múa do một người soạn, mà người nọ tham gia khoa cử lần này, dựa vào tài hoa của mình, vừa thi đã đạt được danh hiệu Văn Trạng nguyên của Xuyên Hạ hoàng triều ta! Lần này mẫu hậu tổ chức Bách hoa yến, Văn Võ Trạng Nguyên cùng nhau làm lễ bái Hoàng thượng, giờ phút này đang đợi ngoài Ngự hoa viên, đợi triệu kiến!”

Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, dự cảm xấu kia đang không ngừng chạy loạn trong lòng nàng, dẫm đạp lên nơi yếu nhất của nàng, sau đó lại nghe Tử Uyển vô cùng hào hùng nghĩa khí nói: “Tài ca múa thi từ của công tử Tịch nổi tiếng thiên hạ, nếu hần đến phán xét tiêu chuẩn thắng bại, tin tưởng không ai không phục!”

Mặc Ngưng Sơ trong đầu như nổ tung, thật là hần? Thật sự là hần? Nàng biết người kia khí chất văn nhân của hần nồng đậm không tiêu tan được, mà trời sinh tính tình hần lạnh nhạt, không muốn tham gia quan trường, thế nhưng, lúc này hần lại vào cung làm Văn Trạng nguyên?

Quay đầu, nhìn về phía nam nhân trên đài cao kia, lại thấy hần cười như thường lệ, môi mỏng chỉ nhàn nhạt phát ra một chữ: “Tuyên.”

Hỉ công công đứng một bên, cao giọng nói: “Tuyên —— Tân khoa Trạng nguyên, vào điện gặp vua!”

Phía dưới không biết tiếp tục hô bao nhiêu lần: “Tuyên —— Tân khoa Trạng nguyên, vào điện gặp vua!”

“Tuyên —— Tân khoa Trạng nguyên, vào điện gặp vua!”

“Tuyên ——!”

Cho đến cuối cùng, một ít thái giám xếp thành hàng trên đường nhỏ Ngự hoa viên đứng lại, sau đó dưới sự hướng dẫn của cung nhân, hai người chậm rãi vào điện ——

Trong đó một người mặc áo gấm xanh, tóc mang mũ gấm, diện mạo tuấn tú thanh nhã, mặc dù cùng hành động như Võ Trạng nguyên, nhưng không mất chút phong độ nào, trước đài cao, nâng cao đầu, tiến lên trước mặt thắm hoa lệ, cùng quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Vi thần tham kiến bệ hạ, vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!”

Mặc Ngưng Sơ ngơ ngác nhìn người nọ dưới đài, tự hỏi hẳn phải bị bao nhiêu kích động, mới nghĩ quần như vậy, đem tất cả tài hoa của mình chôn vùi nơi đây? Hoàng cung này chính là một cái động không đáy, tham lam cắn nuốt từng chút từng chút một, nơi này là quan trường mà không phải là nghệ thuật.

Nạp Lan Lâm thu hồi ánh mắt từ chỗ Mặc Ngưng Sơ về, con mắt sâu thẳm chợt lóe tia sáng rồi biến mất, độ cong nơi khóe môi càng thêm sâu sắc, lãnh đạm nói: “Bình thân.”

Hai người cúi lạy tạ ơn, khom người đứng một bên.

Tuy nhiên lúc ngược mắt lên, ánh mắt chạm đến người đang cao cao tại thượng kia, thân hình thư sinh gầy yếu chợt cứng đờ ——

“Công tử Tịch nổi danh hậu thế có thể ra sức vì Xuyên Hạ ta, chắc chắn sẽ là một nhân tài ...” Nạp Lan Lâm miễn cưỡng chống đầu, giọng nói không mặn không nhạt, một đôi mắt sáng ngời nửa khép, nửa cười nhìn người phía dưới, ý tứ hàm xúc bên trong có lẽ chỉ có hai người bọn họ hiểu.

Chiều tà bên bến tàu, hai người ngồi đối diện nhau, uống say như chết, sáng nay, một cao cao tại thượng, một cúi đầu xưng thần.

Thì ra mỗi người đều mang trên mình một tấm mặt nạ, khiến cho ai cũng không thể nhìn ra họ đang cất giấu điều gì.

Khắp nơi yên lặng như tờ.

Bỗng nghe một hồi ho khan nhắc nhở bên người, công tử Tịch mới chợt nhận ra mình phạm thượng, vội vàng thu hồi tầm mắt không kiêng kỵ của mình, khom người đứng một bên, muốn nói gì đấy, mở miệng ra lại không nói được gì.

Mà lúc thu hồi ánh mắt lại không cẩn thận nhìn thấy Mặc Ngưng Sơ đang ngồi dưới đài cao.

Nàng mặc cung trang chốn hậu cung, một thân hoa lệ ngồi giữa nơi ánh sáng rực rỡ.

Sắc mặt công tử Tịch biến trắng, hẳn biết Tiểu Sơ bị đưa vào cung làm phi, nhưng không nghĩ đến bệ hạ lại là người kia.

Mà người kia từng nói cho hắn biết, chỉ cần thi đỗ tân khoa, mình có thể nhìn thấy người mình muốn tìm —— nhưng hôm nay trong biển người mê mông này, người khiến cho hắn khổ sở tìm kiếm đang nơi đâu?

121. Chương 121: Tiệc Thưởng Hoa (7)

“Ái khanh tinh thông âm luật, vừa rồi Quý Phi của trẫm khiêu vũ một khúc U Liên phú cực kỳ xinh đẹp, đáng tiếc người lại không thể nhìn thấy, thật là đáng tiếc.” Nạp Lan Lâm hí hóp mắt, câu lên khóe môi không rõ hỉ nộ.

Công tử Tịch liền giật mình, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ rơi vào trên người nữ tử mặc lụa mỏng, nhưng thoáng qua rồi biến mất, lại cúi đầu nói: “Kỹ thuật nhảy của Quý Phi nương nương tất nhiên là khuynh thành tuyệt sắc, có thể dùng khúc của vi thần, là may mắn của vi thần.”

Tử Uyển như không thể đợi được nữa liền chen lời: “Có thể khiêu vũ cũng không phải chỉ có mình Quý Phi nương nương, Thái hậu nương nương nghĩ lấy một khúc khiêu vũ mà định ra hậu vị, sợ rằng sẽ mất thỏa đáng, công tử Tịch, người tài hoa trác tuyệt, liền dựa vào một khúc U Liên phú của người để bình luận tốt xấu, như thế nào?” .

Lông mi Công tử Tịch run rẩy, rũ mắt xuống trả lời: “Kỹ thuật nhảy của các Tần phi nương nương, lại há để cho vi thần khinh nhờn?”

“Ai nha, chính là để người nhìn một chút các phi tử nương nương khiêu vũ, nói vài lời nói, người cần gì từ chối như vậy?” Tử Uyển quỳnh lên, không chừa lại cho hắn một chút đường lui nào.

Mặc Ngưng Sơ cảm thấy thật sâu tiếc hận thay công tử Tịch, tuổi trẻ quý báu vì sao lại đi vào địa phương phức tạp khó phân này? Chẳng lẽ hắn không biết, vừa tiến vào, chính là rất khó lui ra ngoài, không cẩn thận sẽ lên lụy tính mệnh, đặc tội quan trường?

Nơi này cũng không có người sẽ coi hắn là công tử Tịch nổi tiếng bốn biển, hắn ở nơi này, chỉ là một Tân Khoa Trạng Nguyên nho nhỏ, không có bất kỳ quyền lợi đi cự tuyệt một công chúa.

Sắc mặt công tử Tịch có chút trắng bệch, dưới ánh mặt trời lộ ra vẻ trong suốt không rõ.

Tử Uyển từ chỗ ngồi đứng lên, sau đó đi kéo Mặc Ngưng Sơ: “Ngưng phi, người cũng đừng khách khí, người lớn lên khuynh thành tuyệt sắc, kỹ thuật nhảy nhất định lộng lẫy.”

—— là ai lúc trước tùy tiện an ủi nàng, không cần lo lắng khiêu vũ, sẽ mời mình người tốt nhất đến chỉ đạo.

Mặc Ngưng Sơ rối rắm, nghĩ thầm lấy tính cách Tử Uyển thẳng thắn nhiệt tình như vậy, sợ là đã sớm quên không còn một mống, ngay lúc này liền nghĩ tới vì nàng ra mặt, cũng không có cố kỵ nhiều như vậy.

Nàng nhất thời tiến cũng không được, lui cũng không xong. Ở trong mắt mọi người nàng chính là một nữ nhân chỉ có vẻ thùy mị, tài nghệ bình thường, thoáng cái ở trên vũ đài lại bắn ra trình độ quang mang vạn trượng, sợ là ngay cả người nhà cũng sẽ giật mình, đừng nói chỉ là công tử Tịch còn ở tại chỗ từng tuyên bố khắp thiên hạ muốn tìm người phổ U Liên phú.

Tử Uyển còn ở bên cạnh đẩy đẩy, mà mấy Vương gia chung quanh đều ôm thái độ xem kịch vui, lại càng tăng thêm ồn ào.

Mắt thấy Mặc Ngưng Sơ sẽ bị đẩy đến trên đài, mà ở lúc này, lại thấy Đế Vương đột nhiên hướng bên này vẫy vẫy tay, tiếng nói trầm thấp từ tính chậm rãi vang lên ở trong ngự hoa viên “Tiểu Ngưng nhi, nàng đi lên.”

. Tiểu Ngưng nhi.

Mặc Ngưng Sơ sợ đến một trận ác hàn, chén lưu ly trong tay run lên, thiếu chút nữa vòng lại lật úp ở trên váy xinh đẹp.

Đối với dạng chữ mới mẻ này, chỉ có thể nói rõ một chuyện, hiện tại tâm tình Đại Ma Vương không tốt, liền muốn tìm cách hành hạ nàng, làm cho tâm tình nàng cũng không tốt theo, dùng cái này tới làm cho tâm tình hắn tốt lên.

Trong một thoáng, mọi ánh mắt trong ngự hoa viên đều rơi vào trên đầu nàng, từ “hồng nhan họa thủy” đánh giá nàng như vậy là trốn không thoát.

Tầm mắt Phong Nhu Tuyết nhìn chằm chằm nàng, cơ hồ muốn đem nàng đào ra mấy ngàn mấy vạn cái động. Đáy mắt của lão thái bà bên cạnh Đại Ma Vương lại giống như quay cuồng mấy trăm tấn thuốc nổ, muốn đem nàng nổ tung đến hải cốt cũng không còn.

Bên cạnh còn có Tử Uyển họa tình hưng phấn vô cùng đặc biệt chọc cho phiền toái cũng không tự biết, bên dưới còn có ánh mắt lo lắng của phụ huynh Mặc gia, cùng với nơi cách đó không xa, nhóm phi tần hâm mộ ghen tỵ oán hận, nhóm văn võ bá quan híp mắt tình tường dò xét.

Ngự Hoa Viên biến thành hết sức an tĩnh, da đầu Mặc Ngưng Sơ tê dại, đẩy lấy tất cả tầm mắt, vạn phần không tình nguyện đi tới.

Mới vừa bước lên đài cao, đối phương liền duỗi một cái tay, đột nhiên đem nàng ôm vào trong ngực, động tác vô cùng thân mật. Vị hoàng đế nào đó thậm chí không coi ai ra gì dùng ngón tay thon dài đi vén lên tóc dày ở trán nàng, rõ ràng nói cho người khác biết, hắn chính là sủng nàng, ai dám phản đối?

Mặc Ngưng Sơ khóc không ra nước mắt, hai con mắt to đen lúng liếng nhìn chăm chăm hắn, oán niệm xẹt bay lên, Nạp Lan Lâm lại giống như không có nhìn thấy, chỉ đem nàng ôm vào lòng, một cái tay ấn gáy nàng, làm cho nàng hiện lên hình dáng “chim nhỏ nép vào người” ngoan ngoãn nằm ở đầu vai hắn, muốn động cũng không được.

Rồi sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, hắn một bộ “theo ý giai nhân”, mới chậm rãi ngẩng đầu, cao cao tại thượng khinh thường liếc mọi người ở dưới một cái, giọng điệu không cao không thấp: “Ái phi của trẫm sao có thể ở trước mặt các ái khanh hiển vũ đây? Chuyện như vậy, chỉ cần có vũ nữ xuất sắc để làm, là đủ rồi. . . .”

Trong một lúc sắc mặt Phong Nhu Tuyết trở nên trắng bệch.

Tính cả mặt mũi Thái hậu cũng quét hết sạch, không khí căng thẳng giống như là dây cung chờ phát động, người Phong gia ngồi ở dưới bàn tiệc, sắc mặt người người lại càng xanh mét.

“Mà Quý Phi của trẫm dụng tâm lương khổ, thật sự là nên ngợi khen, nay ban thưởng mấy rương châu báu, mất tên cung nữ, liền lui ra đi.” Thanh âm của hắn nhàn nhạt, không có một tia tình cảm. Hắn vốn là Đế Vương vô tình, mạnh mẽ vang dội xử lý sạch chướng ngại vật che ở trước mặt mình, khí thế bức người, dù ai cũng không cách nào cãi lời.

Phong Nhu Tuyết quỳ tạ ơn, nhưng một hồi lâu hắn cũng không nhìn tới, nàng chỉ có thể không nhúc nhích nhìn chăm chăm bàn chân trên mặt đất kia, hai mắt nhìn thẳng rất dọa người, giống như là lập tức muốn khóc.

“Hoàng nhi! Hôm nay là đại yến, há lại ột giai nhân nho nhỏ này hồ nháo?” Thái hậu nương nương rốt cục đứng lên, cả người tức phát run, hai mắt bà nhìn chăm chăm Mặc Ngưng Sơ đang “vô cùng thân mật” nằm trong ngực Nạp Lan Lâm, hận không thể tiến lên đem nàng giặt xuống: “Hoàng nhi! Nếu tiên hoàng trên trời linh thiêng, làm sao có thể tha cho người bị sắc đẹp mê hoặc? Nàng ta chẳng phân biệt được cấp bậc, không hiểu cung quy, không tôn trọng triều cương! Từ xưa Đế Vương, không muốn loạn hậu cung nên không bao giờ quá độ sủng một người, dọa vào sắc đẹp, chầy lười chiến tích, hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ chi tôn, há lại ột giai nhân như nàng lẫn vào trong đó? !”

Mặc Ngưng Sơ rối rắm, nàng thậm chí đều có thể nghĩ đến phụ thân tức giận cỡ nào, giấy dựa muốn từ trên người hắn ngồi dậy, lại bị hắn giữ ở năm ngón tay, mười ngón giao nhau, ngón giữa nhấn nhai vuốt nhẹ da thịt mềm mại của nàng.

Hắn cũng không để ý tới Thái hậu bệnh tâm thần, lại cúi đầu, đôi môi xinh đẹp hướng bên tai của nàng ấn xuống —— cặp môi mỏng mềm nhũn kia, lạnh lạnh, còn mang theo mùi rượu rất nhẹ, xúc cảm giống như tơ tằm, hạ giọng lặng lẽ nói: “Sơ Sơ, mặc dù hiện tại quá sớm, nhưng là nàng nguyện ý làm hoàng hậu của ta sao?”

122. Chương 122: Vấn Đề Rối Rắm (1)

Lúc này Mặc Ngưng Sơ còn đang ra sức giấy dựa năm ngón tay hắn chế trụ nàng, phỉ sức muốn rút từng ngón từng ngón ngón gông cùm xiềng xích của hắn ra, hắn lại đột nhiên nói một câu như vậy, làm cho động tác của nàng hoàn toàn cứng đờ như bị sét đánh. Hắn chậm rãi cười, giống như là dự liệu được phản ứng của nàng, vươn bàn tay ra, lại đem hai ngón tay nàng thoát được kéo trở về, mềm nhẹ tình tế xoa da thịt mu bàn tay nhấn nhai của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Sơ Sơ, nàng nguyện ý làm hoàng hậu của ta sao?”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, nhưng đầy đủ để cho người dựa ở gần chung quanh nghe được. Thái hậu tức xanh cả mặt, Mặc Ngưng Sơ bỗng nhiên cảm thấy cổ họng giống như có thứ gì mắc kẹt, nằm mơ cũng không có nghĩ đến hắn lại đột nhiên nói ra lời như vậy.

Mặc Ngưng Sơ nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ sững sờ quay đầu nhìn hắn, tâm loạn như ma.

Tròng mắt của hắn như sao, đường nét môi mỏng duyên dáng mặc dù nhẹ nhàng mím môi, nhưng tùy thời tùy chỗ, đều giống như có thể nói ra lời càng làm cho người ta giật mình.

Hắn vĩnh viễn đều làm cho nàng đoán không ra.

“Bệ hạ! Tiểu nữ bất tài, tài sơ học thiếu, trời sinh tính tình không tốt, khó có thể làm đại vị hoàng hậu, xin bệ hạ nghĩ lại!” Đột nhiên, Mặc Huyền đi ra, quỳ trên mặt đất, hung hăng đập đầu: “Tiểu nữ tiến cung chưa đầy bốn tháng, hôm nay vẫn là một giai nhân nho nhỏ, nàng có thể được thánh sủng, đã là đại hạnh của nàng, bệ hạ, hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, như lời Thái hậu nương nương, cần mẫu nghi thiên hạ tâm tính vững chắc, tiểu nữ có tài đức gì, lại có bản lĩnh gì?”

“Ái phi của trẫm thông minh hơn người, rất được trẫm yêu thích, chỉ bằng điểm này, trẫm muốn nàng làm đại vị vĩnh viễn nương theo trẫm, có gì khiến khanh có thể không hài lòng? Trẫm sủng nàng, hậu cung liền cũng nghe nàng, ai dám ngỗ nghịch? Nữ tử không tài chính là đức, thiên hạ có trẫm nắm giữ, cần gì nàng phải tới quan tâm? Mà mẫu nghi thiên hạ này Nàng tuổi còn quá nhỏ, chờ đợi dục con nối dòng cho trẫm, liền sẽ có tâm tính vững chắc kia, năm đó mẫu hậu nương nương cũng không phải sinh hạ Cửu đệ, tâm mới định ra, không cùng các cung phi của phụ hoàng tranh đấu lung tung sao, cho nên, chúng ái khanh, không cần phải lo lắng.”

Lời của hắn tựa hồ chỉ thứ khác, sắc mặt Thái hậu đã theo xanh chuyển trắng, đứng ở tại chỗ run lại run, Mặc Ngưng Sơ thật lo lắng vị lão nhân gia này có run ra cái bệnh tim gì không.

Nạp Lan Lan đối với dưới đài cao yên tĩnh cứng ngắc một mảnh không có bất kỳ phản ứng, cánh tay hắn bừa bãi khoác lên ngang hông Mặc Ngưng Sơ, đem nàng ôm ở trong ngực mình, mà cái tay khác đổi thành nửa chống ở trên ghế rồng, sợi tóc màu mực như thác nước rơi xuống trên bầu trời, cao cao tại thượng giống như thiên thần. Mặc Ngưng Sơ mở miệng tựa vào trên lồng ngực thêu rồng bằng chỉ vàng của hắn, giống như đoá hoa nhu nhược bị hắn che chở trong tay, làm cho người ta thương tiếc.

Môi mỏng mang theo mùi rượu của hắn cứ áp sát như vậy, cơ hồ sắp nhanh để ở trên tóc mái của nàng.

“Ái phi, nàng cho là nên như thế nào.”

Chuyện không ngờ một lần nữa chuyển dời đến trên người nàng.

Thần kinh Mặc Ngưng Sơ nhảy một cái, hai cái, ba cái, chung quanh bởi vì tĩnh mịch mà làm cho suy nghĩ của nàng trở nên càng thêm an tĩnh, nàng thậm chí không dám nhìn tới ánh mắt của phụ thân mình, nhưng lại không biết nên trả lời cái vấn đề này như thế nào.

Nàng cho là mình độc lập ở ngoài thâm cung, có thể tùy ý xuất nhập hoàng cung, nhưng lại quên mất mình vẫn là con chim trong chiếc lồng này, tam cung lục viện, 72 phi tần, dưới có Quý Phi, hai bên có cung phi, nàng cố ý đi tránh né sự thật này, nhưng lại không cách nào tiếp nhận sự thật này.

Hắn nói, hắn muốn nhiều hơn, cần chính là tất cả của nàng.

Mà nàng cũng là một người tham lam, chỉ muốn tốt nhất, muốn mình thích, muốn chỉ thuộc về của mình, duy nhất.

Hắn muốn làm nhiều chuyện như vậy, nàng có thể cho hắn thân thể của nàng, tự do của nàng, lòng của nàng, trừ đó ra, nàng không biết mình còn có thể cho hắn cái gì, nàng không cần cái gọi là danh hiệu, cái gì gọi là thánh sủng, cái gì gọi là vinh hoa phú quý? Nàng cần chính là có thể thời khắc làm bạn cả đời, an an ổn ổn tránh gió mưa.

Hắn ôm lấy nàng, lại đem nàng dẫn tới nơi đầu sóng ngọn gió, bị thế nhân chê trách, đàm luận.

Hắn ban thưởng cho nàng thân phận đặc biệt, ban thưởng cho nàng quyền lợi chí cao vô thượng.

Nhưng hắn là như vậy không chân thật, giấu diếm khắc sâu, cả hoàng triều đều ở khống chế của hắn, đi tới phương hướng hành động hắn muốn, ở tại trong quá trình này, nàng đến tột cùng nổi lên tác dụng gì? Mà những thứ treo ở dưới bề ngoài sáng lạn, đến tột cùng người nào mới thật sự là hắn?

Mặc Ngưng Sơ há miệng, nghĩ ra muốn nói những thứ gì, cũng là đột nhiên từ bụng nhỏ truyền tới một trận quặn đau như tê liệt, màu môi của nàng âm âm biến trắng, ngón tay cứng ngắc mạnh mẽ co rút nhanh, co quắp, thân thể cũng đi theo đau nhói mất đi thăng bằng, thiếu chút nữa liền từ trong ngực của hắn té xuống.

Sắc mặt Nạp Lan Lân trầm xuống, lập tức đưa tay đem nàng đỡ lấy, tức giận hướng phía dưới rống lên: “Thái y! ! Thái y! ! Lăn lên đây cho trẫm! ! !”

Ngay lập tức mọi nơi hỗn loạn, đầu Mặc Ngưng Sơ hỗn độn, chung quanh xông tới người nào, mình lại trở nên như thế nào, tất cả đều đã phân không rõ, mà sau khi đau đến lâm vào bóng tối, nàng cắn môi thật chặt, sắc mặt trắng bệch, tay bối rối bắt được tay áo người kia, khó khăn tràn ra ba chữ: “. . . . Thật xin lỗi. . . .”

Nói xong, tất cả thanh âm bên tai đều biến mất không thấy gì nữa.

Nàng hôn mê bất tỉnh.

***** tiểu Hạ phân cách tuyên*****

Công tử Tịch nhìn bóng dáng trên đài cao biến mất không thấy gì nữa, sợ run hồi lâu.

Tiểu Sơ đột nhiên té xỉu, điều này làm cho người bất ngờ, chẳng qua là mấy tháng không thấy, mấy người quen biết cũng đã biến hóa thân phận tướng mạo, trong lòng hắn mơ hồ lo lắng sợ hãi, người hắn muốn tìm kiếm đã sớm cảnh còn người mất, cho dù tìm được rồi, chỉ sợ cũng không hề kỳ vọng giống như lúc ban đầu.

Bệ hạ đã đi, Thái hậu cũng tức giận phẩy tay áo bỏ đi, còn dư lại một đám thần tử Tần phi từng ở tại chỗ, không biết nên như thế nào cho phải.

Cho đến khi Hỉ công công cầm lấy thánh chỉ, cao giọng đọc chậm ngự chỉ của bệ hạ, ước chừng cũng là chút ít ban thưởng phần thưởng, chức vị lên chức. Công tử Tịch suy nghĩ trầm loạn, về phần có đọc đến tên của mình hay không, hắn cũng không cách nào chú ý.

Tiệc tàn, mọi người rối rít ra về.

Hắn đi ở cuối cùng, hoàng cung Xuyên Hạ có loại cảm giác bị đè nén chết đi, cũng như một loại giao thiệp phức tạp khó phân, gắt gao gông cùm xiềng xích hắn, khiến hắn không thở nổi.

Nơi này không thích hợp với hắn, nhưng hắn du lịch sông núi, tìm hết các quốc gia, cũng lại vô năng ngang hàng cùng tài tử U Liên phú, hắn mất mác hồi lâu, một lòng muốn tìm được người kia, vì như thế hắn cam nguyện nhảy xuống vực sâu vạn trượng này.

Sự thực dần dần hiện ra ở trước mặt hắn còn kém một góc, một đường nhỏ, hắn muốn làm cơ hồ đã làm xong, sống mà không tiếc, không thiếu ở trong nơi vực sâu này nhảy một hồi.

Hắn lấy lại bình tĩnh, thật sâu thở ra một hơi, có lẽ con đường này còn rất dài, hắn muốn làm tốt chuẩn bị lâu dài ngừng lại.

“Vụ Tịch.”

Đột nhiên, phía sau đi tới một người, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

123. Chương 123: Vấn Đề Rối Rắm (Hai)

Công tử Tịch sững sờ, sau đó liền buông tiếng thở dài: “Cửu vương gia.”

Từ trên cơ thể người đang đi tới tỏa ra một cỗ hơi thở nồng đậm, hòa lẫn với hương rượu còn vương lại trong bữa tiệc, cộng thêm một chút khí chất thâm trầm kín đáo.

Công tử Tịch theo trực giác chán ghét hơi thở hắc ám nồng đậm vây quanh người đối diện, chỉ lãnh đạm hành lễ mà không lại gần.

Nạp Lan Ngôn bật cười, nụ cười càn rỡ không cố kỵ. Hắn nhếch đôi mày tuấn tú lên, không chấp nói: “Năm xưa bốn vương từng mời Vụ Tịch người đến vương phủ làm khách, muốn người chỉ dạy âm luật ấy phi thiếp ngu dốt trong phủ, lại bị người uyển chuyển cự tuyệt. Nói cái gì mà người là người không màng danh lợi, không nghĩ đến hôm nay người lại tham gia khoa cử, còn đạt được Văn Trạng nguyên, quả thật là chuyện rất đáng chúc mừng.”

Công tử Tịch buông xuống lông mi như cánh vũ khẽ động theo gió, đôi mắt không chớp, “Chuyện năm xưa là do Vụ Tịch không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, mong Cửu vương gia tha lỗi.”

“Vụ Tịch người quá khách khí, ta sao có thể khó dễ người chứ?” Hắn nhỏ giọng nói, nụ cười lại tăng thêm vài phần ác ý: “Ta còn đang chờ Vụ Tịch người có thể theo bốn vương về phủ, một đám nữ nhân trong phủ kia không có người nào giỏi ca múa cả, hôm nay Nhu Tuyết Quý phi múa một điệu của người, khiến bốn vương vô cùng kinh ngạc, cũng rất hâm mộ.”

“ . . . ” Công tử Tịch nhàn nhạt mím môi, dùng trà mà đáp lại.

“A, đúng rồi.” Nạp Lan Ngôn hình như quyết định nói đến vấn đề chính, nhẹ nhàng xoay tròn chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái, trong thanh âm còn mang theo chút vui thích đè nén: “Theo trí nhớ của bốn vương, Vụ Tịch người lúc trước từng làm lão sư ở phủ Tế tướng. Tuy chỉ ngắn ngủn mấy tháng nhưng người cũng coi như có quen Ngưng phi nương nương đi.”

Nạp Lan Ngôn mỉm cười nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt sâu sắc như đang thưởng thức hương thơm cây cỏ trong Ngự hoa viên.

Công tử Tịch buông tầm mắt xuống, khom lưng nói nhỏ: “Đúng vậy.”

“Bốn vương còn nhớ rõ, năm đó có người khiêu khích âm luật của người, khiến cả nước xôn xao.” Xung quanh đều là những đóa hoa đang nở diễm lệ, hắn tùy ý ngắt một đóa tử vi, cánh hoa chạm nhẹ lên chiếc nhẫn, tỏa ra một hương thơm thoang thoảng: “Nghe nói công tử hiện nay vẫn còn đang tìm kiếm người kia, không biết đã tìm được chưa?”

“Chưa.” Công tử Tịch đáp lại bằng một nụ cười nhàn nhạt, lễ phép mà xa cách.

Nạp Lan Ngôn cũng không để ý, nhìn như suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Rất nhiều năm trước, bốn vương thật ra cũng đã gặp vị Ngưng phi nương nương kia.”

Hắn dừng một chút, cười nói: “Ngẫu nhiên có một lần, đúng lúc Vụ Tịch người đến phủ Tế tướng làm lão sư, ta không cẩn thận gặp nàng. Ừm. Hình như ngày ấy, bốn vương nghe thấy một cái tiểu cô nương đánh cuộc cùng một người thiếu niên, đánh cuộc người thất bại...”

Hai mắt công tử Tịch bỗng chốc thoáng qua một tia kinh ngạc, nâng lên sắc mặt nhìn có vẻ như gặp gió thổi qua liền té ngã.

Nạp Lan Ngôn tiếp tục cất tiếng: “Tất nhiên, tiểu cô nương kia....đúng vậy là Ngưng phi nương nương.”

Người cùng thanh âm huyền ảo trong Ngự hoa viên dần dần thưa thớt dần, hầu như chỉ còn lại mấy cung nữ, thái giám đang vội vàng thu dọn bữa tiệc.

Bốn phía yên tĩnh.

Công tử Tịch nhìn chằm chằm Nạp Lan Ngôn, sắc mặt bình tĩnh, nhưng con ngươi đen nhánh của hắn rốt cuộc không giấu được cảm xúc bất đầu quay cuồng, dường như muốn phá tan trời buột, tuôn trào ra ngoài.

“Thời gian qua đã lâu, bốn vương cũng không nhớ rõ nội dung chính xác. Chỉ là có thể khẳng định, tiểu cô nương kia biết rõ người cùng tỷ thí với người là ai. Vụ Tịch, người cùng Ngưng phi nương nương từng có danh phận thầy trò, cũng có chút tình nghĩa, nếu như người đi hỏi thăm, Bốn vương nghĩ nàng nhất định sẽ nói cho người biết.”

Nạp Lan Ngôn nhướn đôi mày xinh đẹp lên, nói thật nhỏ: “Thế nhưng bệ hạ thương yêu Ngưng phi nương nương như thế, không biết người có thể một mình nói chuyện riêng với nàng một lúc được không nữa.”

Hắn lại gần người đang toàn thân căng thẳng kia, thanh âm giống như cánh chim màu đen tắm tối: “Nhưng đối với Vụ Tịch người, nếu như người muốn, bổn vương có thể giúp một tay. Cánh cửa Cửu vương phủ lúc nào cũng rộng mở chào đón người, một ngày nào đó người đã nghĩ thông suốt thì hãy đến tìm ta.”

.
.

Công tử Tịch đứng trong gió rất lâu, nụ cười của Nạp Lan Ngôn vẫn lạnh băng như trước, hắn liếc mắt về phía sau rồi cất tiếng: “Hình như còn có người khác muốn gặp người.”

Công tử Tịch quay đầu nhìn, là Mặc gia Mặc đại công tử, Mặc Chuẩn Du.

Lúc quay lại lần nữa, Cửu vương gia đã đi xa, dưới sự vây quanh của một số cung nữ, thái giám lười biếng rời khỏi bữa tiệc, căn bản giống như chưa từng dừng lại ở chỗ này.

Bóng lưng của hắn giống như con người của hắn vậy, sâu không thấy đáy, Mặc Chuẩn Du nhìn theo ánh mắt công tử Tịch, không khỏi nhíu nhúm mày: “Vụ Tịch, người dừng dính đến người kia, hắn quá phức tạp, người không phải là đối thủ của hắn.”

Công tử Tịch trở lại bình thường, sắc mặt tái nhợt: “Chuẩn Du, e rằng gây thêm phiền toái cho người rồi.”

Mặc Chuẩn Du vì lo lắng tiểu muội, sắc mặt khê biến thành tái nhợt, sau đó cũng thở phào một hơi: “Về sau, chuyện phiền phức còn nhiều hơn, cho nên không có gì đáng ngại cả.”

Nhìn hắn có vẻ không hiểu, Mặc Chuẩn Du nói tiếp: ” Chẳng lẽ vừa nãy người không nghe thấy Hỉ công công nói gì sao?”

“ ”

“Tạm thời người được điều tới nhận chức ở lục viện.” Mặc Chuẩn Du thở dài một cái, cười nói: “Yên tâm, ta sẽ không tìm cơ hội bắt nạt người đâu.”

*****tiểu nhân phân cách tuyến*****

Ngưng Lộ cung.

Mặc Ngưng Sơ lại bị sự đau đớn ở bụng dày vò đến mức tỉnh lại, ôm bụng chạy đi nhà vệ sinh rất nhiều lần.

Trên đường cố gắng viết mấy phương thuốc, kêu Thu Nguyệt đi lấy nghiền nhỏ, hòa cùng nước muối, uống hai lần mới tốt hơn một chút.

Nàng mệt lả nằm trên giường, cái bụng đau rát, rối rắm muốn chết.

Phong Nhu Tuyết cho nàng ăn “Tiêu dao tán”, không chỉ lừa gạt tên thuốc, còn lừa gạt cả thời gian phát tác.

Đây rõ ràng là chất độc được lấy từ chồi non củ khoai tây, khiến cho người ta thượng thổ hạ tả, không ngừng đau bụng. Bình thường nếu gặp bệnh chứng như vậy, có lẽ chỉ cần đơn giản uống chút thuốc tiêu chảy, nếu độc tính nặng hơn sẽ gây ra viêm ruột cấp tính, hơi không chú ý sẽ dẫn đến sốt cao, mất nước quá nhiều mà lên cơn co giật.

Nàng định đợi đại yển kết thúc, lại đi nghiên cứu thành phần của “Tiêu dao tán” này, lại bởi vì quá chủ quan, khiến cho bản thân tự mình lĩnh hội, quả thật sống không bằng chết.

Rên rỉ nửa ngày, bộ dáng vô cùng đáng thương, nhưng vẫn không thay đổi được tầm mắt khiến da đầu tê dại như trước, Mặc Ngưng Sơ mắt to chớp chớp, hạ quyết tâm muốn vùi sâu vào gối ngủ.

Lại nghe thấy một thanh âm lạnh lùng trên đầu truyền tới: “Nàng dám ngủ?”

“ ” Uy hiếp người, còn là uy hiếp một cách trần trụi!

“Đêm khuya không về, còn ‘không cẩn thận’ bị người Nhu Tuyết điện hạ độc, cùng với. . . . một tiếng ‘thật xin lỗi’ kia.” Nạp Lan Lâm âm u cười: “Tiểu Đào tử ngu ngốc, nàng có phải là nên giải thích rõ ràng cho ta không nhỉ?”

124. Chương 124: Vấn Đề Rồi Rắm (ba)

Mặc Ngưng Sơ hít sâu một hơi, đang muốn nói chuyện, lại đột nhiên ôm bụng, mày nhíu lại một chỗ, vô cùng khổ sở: “Ừm. . . . Ta, ta đau quá. . . . còn muốn đi. . . .”

“Quả đào chết tiệt, nàng còn dám tiếp tục giả vờ?”

Nạp Lan Lâm khoe môi gợi lên một nụ cười lạnh lùng, con mắt khê neho lại tà tà liếc nhìn người đang nằm phía dưới: “Tiếp tục giả vờ cho trẫm!!!”

Mặc Ngưng Sơ: ” ” =_=|||

Nàng lúng túng mân mê cái miệng nhỏ nhắn, tay vẫn đặt trên bụng, xoa xoa hai vòng rồi mới chịu buông xuống, trốn trong chăn, lộ ra đôi mắt to tròn, bộ dáng hết sức dịu ngoan: “Hoàng thượng, bớt giận. . . .”

“Bớt giận?” Nạp Lan Lâm vén chăn mỏng, sau đó dùng hai tay nâng gương mặt nữ nhân cực kỳ cứng đầu cứng cổ này lên, đem cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng đè ép lại khiến nó cong lên, ánh mắt như kiểm lâm cho trái tim nhỏ nhắn của Mặc Ngưng Sơ thấp thỏm, hấn híp mắt, bắt đầu chất vấn: “Lúc nàng gây chuyện, sao không nghĩ đến để cho ta bớt giận? Hả?”

Mặc Ngưng Sơ làm bộ đáng thương chớp chớp đôi mắt ngập nước, miệng bị bóp méo chỉ phát ra được thanh âm ‘ô ô’, Nạp Lan Lâm âm u trừng mắt nhìn nàng, mới bỏ nàng vào trong chăn: “Hôm nay nếu nàng không nói rõ lý do, từ nay về sau, tịch thu chức vụ Ngự sử của nàng, Thu Nguyệt cũng theo ta trở về, nàng trở lại làm một giai nhân nhỏ nhỏ ngoan ngoãn ngây ngô trong Ngưng Lộ cung, không được đi đâu cả!”

Mặc Ngưng Sơ thiếu chút nữa liền xông lên ôm lấy đùi đôi phương khóc lóc, chỉ ngại lúc này đang nằm trên giường, ôm bấp đùi có chút khó khăn, chỉ có thể đổi thành ôm cánh tay, thần nhiên rúc đầu, toàn bộ bám người hấn, run rẩy nói: “Gia, người nhất định phải nghe tiểu nhân giải thích!”

Nạp Lan Lâm mím môi, tròn mắt đen lạnh lẽo liếc nhìn nàng.

“Đêm qua bách quan tụ tập tại để đồ chuẩn bị cho yến tiệc hôm nay, tiểu nhân nhận được tin tức báo Tri huyện các nơi quan trọng cũng đến đây, mà gần đây Mạn thành chịu ảnh hưởng của lũ lụt, ngân lượng triều đình phân phát xuống chậm, Tri huyện Mạn thành về trước gặp vua, thỉnh cầu trợ giúp! Lại một chỗ là dọc đường đi hấn ngôi thuyền xa hoa di chuyển, trước khi vào Hoàng thành lại đổi thành một thân mộc mạc, khiêm tốn —”

Mặc Ngưng Sơ rưng rưng đem cánh tay của hấn ôm chặt hơn, sau đó lại dứt khoát như một con mèo nhỏ bò đến trên người hấn, thấy Nạp Lan Lâm không cự tuyệt, nặng nề thở ra một hơi, ngược đầu tiếp tục nói: “Mà ta kêu Thu Nguyệt cả đêm đi theo hấn, lại phát hiện hấn vào một nhà dân nhìn như bình thường nhưng thực ra rất bất bình thường. Ta lại cả đêm đi tra xét sổ ghi chép nhân khẩu trong kinh thành, phát hiện một số nhà dân tương ứng thuộc sở hữu các hộ nông dân bình thường, nhưng những tên ghi trên đây ta đã vô tình nhìn qua, ta từng lật xem tài liệu của hộ bộ mà chàng đưa đến, cùng tên với chủ nhân ngôi nhà này lại có đến mười hai hộ, cứ coi như trùng tên trùng họ thì thôi, nhưng cổ tình bản ghi chép đăng ký lại ghi cùng một ngày, phân bố rải rác ở phạm vi xung quanh, ta lập tức cho ám ảnh theo dõi — chàng đoán xem ta thấy được gì?”

Nạp Lan Lâm híp mắt nhìn chằm chằm nàng: “Trẫm phát hiện, Ngưng phi của trẫm không chỉ là nhân tài trong việc nhớ mặt người đã từng gặp qua, lại còn là một người thông minh thích thừa nước đục thả câu.”

Mặc Ngưng Sơ cảm thấy rồi rồi với cái đồ nam nhân keo kiệt ngay cả nói đùa cũng không quên xỏ xiên nàng, bĩu môi nói: “Ta nhìn thấy chính là nam nhân tên Tư Vũ, kẻ trông coi quốc khố tài vụ phủ Thái Khanh, chức vị hấn không cao, nhưng cũng trực thuộc bộ tài vụ phủ Thái Khanh, một bộ phận công văn quan trọng cũng sẽ qua tay hấn. Đi cùng với một người vô danh dưới trướng Thập nhị vương gia. Có một lần ta xông vào Thập nhị vương phủ lúc đêm khuya không cẩn thận nhìn thấy gương mặt hấn, tuy chỉ gặp

một lần nhưng tuyệt sẽ không nhận sai. Hai người này lúc vào hiển nhiên là hai gian nhà khác nhau, nhưng lúc đi ra lại cũng là đi ra từ hai gian nhà khác nữa.”

Mặc Ngưng Sơ híp mắt, trầm giọng nói: “Đây có thể nói lên điều gì?—— chỉ có thể nói rõ kinh đô hoàng triều Xuyên Hạ đã bị người đào vô số đường ngầm! Liên miên không ngừng, mà những người đó đang âm thầm giữ kín, mưu đồ chuyện bí mật không để cho ai biết, chờ đến một ngày, vùng đất dưới chân chàng không thể chịu được trọng lượng của chàng nữa —— ‘rầm’! Hủy diệt mọi thứ của chàng!”

Nàng nói đến khô cả miệng, đang muốn tìm nước uống, lại đem phát hiện gần đây của mình nói rõ cho nam nhân bên cạnh nghe, lại thành linh ngẩng đầu, bất ngờ đối mặt với đôi mắt đen nhánh của hắn. Ngay lúc này, hắn đang yên lặng nhìn nàng, an tĩnh, thâm thúy, ánh sáng nơi đáy mắt chậm rãi lưu động, giống như muốn hút cả người nàng vào giấu bên trong.

Lông mi Mặc Ngưng Sơ nhẹ nhàng run rẩy, ngay sau đó lại cười hắc hắc nịnh nọt: “Gia. . . . tiểu nhân vừa rồi nói hơi nhiều, người đừng để ý. . . .”

Nạp Lan Lâm thở dài một tiếng, nâng hông của nàng, ôm nàng vào trong ngực, “Tiểu Đào tử, nếu có thể, ta hi vọng nàng có thể ngốc đi một chút.”

“” Đại gia, đầu óc của ngài có chỗ nào bị phân dính vào sao? (-_-)

Nạp Lan Lâm trầm mặc, ánh mắt dừng lại thật lâu trên mái tóc đen nhánh của nàng, tay nhẹ nhàng nâng lên một lọn tóc, đặt xuống một nụ hôn: “Tiểu Đào tử, nàng chỉ là một cô gái.”

“” Nhưng nàng càng được việc hơn so với nam nhân.

“Nếu nàng gặp phải nguy hiểm, ta tình nguyện dùng một lông chim nhốt nàng lại, đặt phía sau ta, nàng là nữ nhân của ta, chỉ là nữ nhân của ta, ta cho nàng quyền lực, là để nàng có thể bảo vệ mình, không phải để nàng đi mạo hiểm. . . .” Thanh âm của hắn trầm lắng sâu kín, nhưng lại giống như một cảnh đào sai trĩu quả, gặt hái lòng của nàng, tai nàng đỏ một chút, không kịp phòng bị thì ngữ điệu hắn đột nhiên vòng vo, nhẹ nhàng khê lên tiếng, thanh âm vô cùng nguy hiểm: “chẳng hạn như chuyện ‘xông vào Thập nhị vương phủ lúc nửa đêm’ ——”

Chín chữ ở giữa được hắn nhấn mạnh cực kỳ rõ ràng, giống như muốn đem lời biện bạch sắp từ trong miệng nàng thoát ra cắn nát vụn, Mặc Ngưng Sơ kinh hoàng lui về phía sau, lại bị hắn bắt được cái cổ, nhắc đến trước mặt như một con thỏ nhỏ.

Hắn híp mắt, không nhúc nhích nhìn nàng: “Những chuyện này ta sẽ từ từ tính sổ với nàng, nàng nên chuẩn bị thật tốt, một chút cũng không nên chừa lại.”

Mặc Ngưng Sơ gật đầu như bầm tỏi.

Mà một khắc sau, Nạp Lan Lâm nhanh chóng nở ra một nụ cười khê, khóe môi xinh đẹp nâng lên một đường cong hoàn mỹ, ánh sáng trong con ngươi như viên trân châu đen tỏa ra bốn phía, thiếu chút nữa khiến đôi mắt Mặc Ngưng Sơ choáng váng, một dự cảm xấu trong lòng nàng bỗng nhiên tăng vọt ——

“Vậy ái phi, trước tiên có lẽ nàng nên giải thích một chút ý nghĩa của câu ‘thật xin lỗi’ kia chứ nhỉ.”

—— Quả nhiên, Ma vương tức giận, hơn nữa rất tức giận!

Mặc Ngưng Sơ cười hắc hắc, mang vẻ mặt cười làm lành nói: “Hồi gia, đó là bởi vì lúc đẩy đầu óc tiểu nhân bị phân dính. . . .”

125. Chương 125: Vấn Đề Rối Rắm (Bốn)

Trong mắt Nạp Lan Lâm nổi lên tiểu ý không thể khắc chế được, sau đó đưa tay nắm được gò má của nàng: “Vậy bây giờ thì sao? Cũng bị phân dính?”

Mặc Ngưng Sơ cười gượng hai tiếng, bóp cổ tay của hắn một cái, muốn mượn cơ uống nước, tạm thời tránh né cái vấn đề này, lại bị hắn chặn ngang kéo vào trong ngực.

Thanh âm của hắn đè xuống vô cùng thấp, mang theo từ tính thanh nhã, ghé sát vào bên tai nàng. “Tiểu đào tử, nàng để ý cái gì?”

“ ”

“Đế Vương Nạp Lan Lâm tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần? Còn có lời nói của mẫu hậu nương nương, thái độ của phụ thân nàng đối với nàng? Hay là sự hiểu lầm của người đời?” Nạp Lan Lâm thay nàng liệt kê.

Hắn ôm lấy nàng, không để cho nàng bướng bỉnh tránh đi một chút nào: “Nàng để ý những thứ này sao? Nàng hẳn là biết, sự tồn tại của các nàng ấy có ý nghĩa gì, họ chỉ là phụ hoàng. . . . ”

Mặc Ngưng Sơ nhanh chóng thò đầu ra, một tay bưng kín cái miệng của hắn, sau đó cười hắc hắc: “Ta không có để ý, ta làm sao để ý, thật sự! Ta để tâm cái gì chứ? Ta tuyệt không để ý!”

Ánh mắt của hắn thâm thúy, nàng chợt dạ dùng lông mi che con ngươi, liếm liếm miệng: “Chàng ngay cả một vườn liễu xanh đầy hoa hồng đều không cần, lại muốn một quả đào khô như ta, ta còn phải suy nghĩ cái gì? Có cái gì phải lo lắng? Ta đã rất thỏa mãn. . . . ”

“Sơ Sơ. . . . ”

“Ta nói thật xin lỗi, chẳng qua là lúc đó bụng của ta đau, không trả lời được vấn đề của chàng. . . . Thật, thật sự. . . . Chàng. . . . ”

“Sơ Sơ.” Nạp Lan Lâm rút cuộc ngắt lời nàng, môi hắn nhẹ nhàng hôn một cái lên tay của nàng: “Nếu như những thứ này còn chưa đủ để tạo thành lý do nàng cự tuyệt ta. . . . ” Hắn chậm rãi, nói từng chữ từng chữ một: “Vậy có phải. . . . Là do Mặc gia hay không?”

Nụ cười trên mặt Mặc Ngưng Sơ lập tức cứng đờ, ngay lúc này sắc mặt vốn có chút tái nhợt của nàng dường như lại càng trong suốt hơn, nàng mở trừng hai mắt, thật nhanh cười lên một chút: “Có quan hệ gì đến nhà ta. . . . ”

Nạp Lan Lâm nhìn chằm chằm nàng: ” Thu Nguyệt đã nói cho ta biết.”

“ ”

Một chút tươi cười cuối cùng biến mất, Mặc Ngưng Sơ cứng ngắc cúi đầu, liếc chết mím chặt môi.

Thật sâu trong con mắt của Nạp Lan Lâm buông xuống một chút, chậm rãi vươn tay, giải thoát cho cánh môi nàng gần như muốn bị cắn đứt, ngón tay tỉ mỉ xoa nhẹ dấu răng nàng để lại. Cảm xúc rõ ràng hơi hột mà lạnh nhạt chạm vào đáy lòng của nàng, lại quanh co uốn lượn vào máu của nàng, khiến cho tình cảm đè nén ở chỗ sâu nhất cũng cuộn cuộn sôi trào theo, khẽ run rẩy.

“Sẽ không.” Lông mi của Mặc Ngưng Sơ tán loạn giống như bướm bướm bị mạng nhện cuốn lấy, thanh âm khàn khàn nói: “Những thứ kia. . . . Cũng sẽ không là thật!”

Nạp Lan Lâm trầm mặc, không nhúc nhích nhìn nàng.

Mặc Ngưng Sơ quay đầu, không muốn chống lại ánh mắt thâm thúy sâu sắc của hắn, giống như nhìn chăm chú như thế sẽ làm nàng cảm thấy tuyệt vọng.

Môi đang nhẹ nhàng run rẩy, theo bản năng nàng định dùng hàm răng cắn chặt, bất ngờ cắn phải ngón tay đang duỗi đến của hắn, nàng cuống quýt nhả ra, ngẩng đầu nhìn hắn: “Chàng phải tin tưởng ta, ta nhất định sẽ tìm được chứng cứ, chứng minh hết thảy đều không phải sự thật!”

Đáy mắt Nạp Lan Lâm thâm thúy, chân mày khẽ gợn lên, sau đó dùng vẻ mặt nghiêm túc khiến Mặc Ngưng Sơ cảm thấy xa lạ nhìn nàng, cúi đầu nói: “Sơ Sơ, đừng tra nữa.”

126. Chương 126: Vấn Đề Rối Rắm (Năm)

Mặc Ngưng Sơ tràn đầy lòng tin bắt tay vào điều tra về chuyện của Mặc gia, nếu như theo lời Lâm Xuyên nói, tất cả chứng cứ đều chỉ về hướng Mặc gia, ngay cả chính nàng, muốn phản bác, cũng khó khăn như

muốn hô hấp trong lúc chết chìm.

Lân Xuyên cung cấp cho nàng tất cả tài liệu, thậm chí bao gồm “sổ sách quốc khố” của Xuyên Hạ gần mười năm nay, một phần là sổ liệu thật hẩn đang giữ, một phần là sổ liệu ghi chép của Thái Khanh phủ trình lên — hai người mỗi người một nửa, dưới thời Xuyên Hạ thịnh thế, nguy cơ ẩn nấp chủ yếu là quốc khố trống không, một khi chiến tranh tràn ngập, sẽ liên quan đến việc phá hủy toàn bộ nền tảng của hoàng triều, hơn nữa hạn hán lũ lụt ở các nơi liên tục xảy ra, ngân lượng phát ra cứu tế bị ăn bớt một phần lại một phần, bị nuốt riêng, thực tế dùng cho dân sinh chỉ có một phần nhỏ như vậy, tất nhiên sẽ dẫn đến nội loạn.

Ở phía đông, là nơi thế lực của thập nhị vương gia chiếm cứ, bọn họ lũng đoạn buôn muối, khống chế kinh tế, hết thấy kéo dài như nước chảy trên sông, bên dưới bề ngoài hoa lệ của thịnh thế, lại là những giao dịch vô cùng dơ bẩn.

Mà biên giới phía tây, tiếp giáp với tiểu quốc, bọn họ tích cực tích trữ lương thảo ở bên trong Xuyên Hạ, mang danh là lui tới mua bán, kì thực là mua chuộc quan viên lớn nhỏ các nơi, dùng giá cao kiếm lấy lợi ích trên trời. Mặc dù nói, kiến càng không lay được đại thụ, nhưng nếu đại thụ một năm lại một năm bị đám kiến ăn thịt người này gặm nuốt, rồi sẽ có một ngày rồng từ bên trong ra bên ngoài.

Tất cả những điều này, Lân Xuyên đã nhìn rõ ràng hơn so với bất kì kẻ nào, nhưng hẩn vẫn ẩn nhẫn, kềm chế, chờ đợi.

Những thế lực này đã tồn tại ngay từ khi tiên hoàng mới lên, hẩn bỏ lại một vỏ ngoài to lớn, hoa lệ giao cho Lân Xuyên, nhưng bên trong triều đình này đã mục nát, mặc dù hẩn kiêu ngạo cao cao tại thượng, khinh thường muôn dân, nhưng lại cần cù bổ sung lỗ hổng từng chút từng chút một, hẩn gánh vác khó khăn còn nhiều hơn mấy chục lần so với người bình thường.

Mà trong đó, ngoại trừ thế lực của người trong hoàng thất ra, căn cơ Mặc gia khổng lồ, bắt đầu từ Mặc thị gia chủ, rải rác ra khắp nơi nhiều không kể xiết, chức vị từ lớn đến nhỏ nhiều không kể xiết, hầu như trên mỗi bậc quan, vị trí trọng yếu đều thuộc về bọn họ.

Tể Tướng phụ thân nhà mình coi như công minh chính trực, nhưng bên dưới Mặc gia, cũng đã không thể tránh được từng đoạn dây leo dư thừa, bên dưới hào quang của ” Tể Tướng” ,” trung thần” ,” thanh liêm”, bị hắc ám xâm nhập làm bẩn.

Sự cố Diêm thành cùng Mặc gia không thể tách rời, thậm chí Mặc Ngưng Sơ nắm giữ chứng cứ tri huyện Diêm thành cùng một phần gia của Mặc thị giao dịch tiền bạc qua lại, từng nét từng nét bút làm đau nhói con mắt của nàng, mà làm cho nàng kinh hãi là trong suốt một tháng nàng ở nơi này, dưới sổ liệu đã sửa sang lại, gần một nửa tài phú trôi ra từ quốc khố trong gần mười năm, lại có tới một phần ba chảy vào trong “Mặc thị”.

Không chỉ có phân gia, còn có sản nghiệp trên danh nghĩa của gia chủ, đều có tài vụ không minh bạch khổng lồ đang lưu động — nhìn xuống từng nhóm lưu động đó, cùng với vài tỉnh thành chế tạo binh khí quan trọng của Xuyên Hạ giao dịch chặt chẽ không rời! ! !

Nàng tình nguyện tin tưởng, hết thấy tất cả, đều là giả. Hết thấy tất cả, ca ca của mình, phụ thân của mình, mẫu thân, cũng không biết, cũng chẳng hay biết gì, tất cả những thứ này đều là người khác bày ra giá họa — hoặc tất cả đều là lỗi của phân gia, cho dù muốn làm, Mặc gia nhiều nhất là mất đi hào quang vô cùng chói lọi này, mà không đến mức để tất cả tính mệnh của họ dính líu vào trong đó.

Nhưng là, nhiều chuyện như vậy toàn bộ tiến hành sau khi nàng bị đưa đến Lê Thành.

Rất nhiều rất nhiều giao dịch bất minh, đều bắt đầu từ một năm kia khi nàng bị đưa đi, trở nên lớn lối không chút kiêng kỵ.

Mặc Ngưng Sơ tìm kiếm qua rất nhiều rất nhiều tài liệu khác nhau, tổng hợp chúng lại, từ trong đó phát hiện ra một kẻ hở, nhưng kết quả, cũng không như nàng mong muốn.

Nàng hy vọng biết bao, việc nàng tra xét chuyện có cạm bẫy, có sai lầm, là kẻ địch quá mức giáo hoạt, che đi ánh mắt của nàng.

Nhưng nếu hết thấy đều là thật, vậy Lâm Xuyên muốn vung xuống một đao, lại chính là ——” Mặc thị” , gia tộc đã kéo dài mấy trăm năm này.

Muốn diệt trừ Mặc gia, bước đầu tiên nhất định là bãi nhiệm Tể Tướng, liên luy cứu tộc, chém tới các dây mơ rễ má, đem toàn bộ thế lực của các chi nhánh từng bước từng bước thanh trừ——

Bao gồm. . . . Minh.

Mà điều làm Mặc Ngưng Sơ vô cùng lo lắng, cũng là Lâm Xuyên.

Năm năm qua. Tình cảm của hắn chôn vùi thật sâu trong huyết dịch của hắn, nồng đậm không tan ra được.

Ngay cả nàng cũng không có cách nào thể nghiệm tình cảm, từng bước từng bước chạm vào bên trong, liên tục không ngừng làm nàng kinh hãi.

Trong danh sách cung phi của tiên hoàng, không có tên tuổi Mặc gia, chính là lo lắng hậu cung rối loạn chính sự —— nhưng hắn vẫn kiên trì cưới nàng, cưng chiều nàng, bảo vệ nàng, cho nàng tất cả.

Hắn muốn lập nàng làm hậu, hắn muốn dùng quyền lực chân chính của hắn trước, bảo vệ nàng.

Coi như nếu có một ngày, bị bắt đắc dĩ, Quốc Hậu có thể miễn tội chết, ở lại trong lãnh cung, cho đến khi chết đi. Coi như là lãnh cung, có hắn ở đây, hết thấy nàng không cần lo lắng.

Nhưng nàng sợ, có phải một bước kia khi Lâm Xuyên muốn nạp nàng nạp phi tử, đúng là hắn đã muốn bắt đầu rồi không?

Hắn mang theo nàng bỏ trốn, dẫn nàng vào hoàng cung, có phải là tuyên bố không có đường lui hay không?

Vậy về hắn, về Mặc gia, nàng có thể lựa chọn gì?

***** tiểu Hạ rơi xuống đường phân cách *****

Mặc Ngưng Sơ nháy mắt mấy cái, một giọt nước mắt liền rơi xuống không có dấu hiệu nào.

Nạp Lan Lâm muốn đưa tay lau đi, thỉnh linh nàng đột nhiên từ từ đi tới, hai cánh tay vươn ra, bỗng chốc vòng trên cổ hắn, đem những giọt lệ nóng bỏng rơi vào cổ hắn, giống như là muốn đốt cháy hắn.

Gian phòng cực kỳ yên tĩnh.

Hắn lặng lẽ ôm nàng, bởi vì nàng ở trong ngực hắn run rẩy, nàng gầy yếu như thế, một tay hắn liền có thể dễ dàng nắm hông của nàng, coi như sức nặng của nàng đè trên người của hắn như vậy, cũng nhẹ như một cái lông chim. Mà nàng nằm ở trong ngực hắn, liền giống như đóa hoa bị mưa làm cho ướt nhẹp, tùy lúc tùy nơi, giống như đều có thể đánh ngã nàng.

“ Lâm Xuyên, ta muốn tiếp tục.”

Nhưng nàng lại kiên cường ngoài dự đoán, giống như tảng đá, sừng sững như núi. Luôn luôn khiến hắn thán phục, thích, không nhịn được thương tiếc.

Thanh âm của nàng mang theo ghen ngào, lại quật cường làm cho không người nào có thể cự tuyệt nàng.

Mặc Ngưng Sơ gơ lên hai con mắt giống như quả đào, nhìn Nạp Lan Lâm không nhúc nhích: “Nếu như chàng là Lâm Xuyên, sẽ để cho ta tiếp tục, cho dù kết quả như thế nào, ta sẽ không ngăn cản chàng, sẽ không oán giận chàng, ta sẽ chấp nhận tất cả chân tướng. . . . cho dù đó là thật. . . .” Nàng hít mũi một cái, vừa nhắc con mắt, như ngôi sao trong nháy mắt tỏa ra quang mang vạn trượng: “Ta cũng sẽ giúp chàng!”

127. Chương 127: Quyết Định 1

.... Có một ngày, nàng sẽ biết được là thiếu ta bao nhiêu.... Cả đời này, nàng đừng hòng.....

Những lời kia vẫn còn rù rì bên tai, hấn đứng ở chỗ tối, ngoắc tay, muốn nắm lấy tay nàng đi vào trong bóng tối sâu thẳm của hấn. Nơi đó, sẽ làm nàng bị thương, làm nàng đau lòng, làm nàng khóc, khổ sở... Nơi đó đầy gai góc, đầy máu tươi, bước tiếp nữa, cũng sẽ máu chảy thành sông.

Nhưng mà, không sao cả.

Có hấn ở bên nàng, cùng nhau bị thương, cùng nhau đau đớn, cùng nhau trầm luân...

“Cần rồi. Cút ngay” Một tiếng quát lớn vang lên ở Ngưng Lộ Cung, Tiểu Mỹ vừa mở cửa đã thấy một đám người hùng hùng hù hù xông vào, cho nàng một cái tát trời giáng, thiếu chút là đánh sái cổ nàng.

Mặc Ngưng Sơ nghe tiếng âm ỉ, đem toàn bộ tài liệu phân tích trong tay mình cất đi, xách váy chạy nhanh ra, vẫn không khỏi sửng sốt, nữ nhân cầm đầu vô cùng giận dữ, có cả đám cung nữ vây xung quanh.

“Ngưng Phi nương nương lá gan cũng thật là lớn, thấy ai gia cũng không quỳ, ngay cả bệ hạ cũng phải hành lễ nhân nhượng ai gia ba phần, phụ thân của ngươi - Tể tướng đương triều thấy ai gia cũng phải ba quỳ chín lạy. Ngươi chỉ là một giai nhân, ý vào bệ hạ ân sủng, có thể lớn lối đến như vậy sao?”

Ninh thái hậu hí híp mắt, vô cùng lạnh băng.

Vừa dứt lời, mấy mama liền xông lên, chế trụ cánh tay Mặc Ngưng Sơ, đập đầu gối nàng một cái, bắt nàng quỳ rạp xuống đất.

Mà mấy thái giám lại càng cần rõ hơn, xông thẳng vào tắm điện Ngưng Lộ Cung, lấy tháp quý phi ra, đặt phía sau Ninh Thái hậu, cung kính đỡ bà ngồi xuống.

“Thái hậu nương nương đang hỏi ngươi, tiện nha đầu ngươi quật cường cái gì?” Một mama thân cận bên cạnh Ninh thái hậu ngang ngược bước tới, một tay nắm cằm của Mặc Ngưng Sơ, bắt buộc nàng ngẩng đầu để cho Ninh Thái Hậu nhìn thẳng nàng.

Đây cũng chính là lần đầu tiên Mặc Ngưng Sơ thấy rõ bộ dáng của Thái hậu, bà ta vẫn còn trẻ tuổi, chăm sóc vô cùng tốt, đồ trang sức thanh nhã, không trẻ tuổi như các Tần phi, nhưng lại có khí chất mạnh mẽ, như một con phượng hoàng kiêu ngạo lạnh lùng, phượng mâu cụp xuống, cúi đầu cười “Đúng là tiểu cô nương biết điều.”

Ninh Thái Hậu liếc mắt nhìn nàng từ trên cao “Bất quá, lại không nghĩ rằng đây là một tiện nhân độc ác, còn nhỏ tuổi mà thủ đoạn cũng rất lợi hại.”

Khóe mắt Mặc Ngưng Sơ cũng thu hồi lại từ trên người Tiểu Mỹ cách đó không xa, ngẩng đầu nhìn bà, bất ti bất kháng “Mặc Ngưng Sơ tham kiến Thái hậu nương nương, nương nương thiên tuế vạn phúc, giá lâm Ngưng Lộ cung của thiếp, cũng không có ai thông báo thiếp chuẩn bị, nếu có chỗ thất lễ, xin Thái hậu nương nương tha lỗi.”

“Thông báo?” Ninh thái hậu cười quái lạ “Thông báo trước cho ngươi, để ngươi tranh thủ với bệ hạ đem một ít tội vô danh đặt trên người ai gia, để bệ hạ xử lý ai gia ư?”

Mặc Ngưng Sơ mở to hai mắt, nhếch môi lên, mỉm cười hữu lễ “Thái hậu nương nương, ngài thật là quá nghiêm trọng rồi, Ngưng Sơ tuyệt không có ý bất kính.”

Dừng một chút, hất bàn tay của mama kia ra, nói “Ngưng Sơ cũn không phải không thỉnh an bưng trà với Thái hậu nương nương, cũng không phải cố ý đụng chạm với Quý phi nương nương. Chẳng qua là Ngưng Sơ phạm lỗi, bị bệ hạ giam lỏng, ngài thấy rồi đó, Ngưng Lộ Cung này vắng lạnh như lãnh cung. So với những cung khác, nơi này chỉ có thiếp và nha hoàn mang theo bên người từ Mặc Gia ở đây, mà nàng lại bị cầm tù nhỏ. Chỉ là một Ngưng Lộ cung trống trải cô tịch, không có ai làm bạn. Thái hậu nương nương nói thánh sủng, thật sự là chê cười thiếp, mà chuyện nhiều loạn hậu cung, lại càng không phải là ý của Ngưng Sơ, xin thái hậu nương nương minh giám.”

“Vậy ngươi nói xem, ngươi phạm lỗi gì?... Phạm lỗi mà bệ hạ trước mặt vẫn vô bá quan, muốn phong ngươi làm hoàng hậu ư?” Ninh thái hậu cười chê “Ngưng phi nương nương, ngươi cho rằng ai gia đã lớn tuổi, có thể bị ngươi lừa gạt sao?”

“Ngưng Sơ không dám” Mặc Ngưng Sơ hai mắt mở to vô tội chớp chớp “Thái hậu nương nương, lúc Ngưng Sơ vừa tới hoàng cung đã bị ho lao nặng, làm sao mà bệ hạ có thể ân ái với một người bệnh chứ? Mặc dù sau đó Ngưng Sơ cũng không đến tuyệt lộ, bệnh được chữa khỏi, nếu theo lời của Thái hậu nương nương, Ngưng Sơ trời sinh không tốt, mấy lần đắc tội bệ hạ, trong cơn tức giận, bệ hạ muốn biến thiếp thành đối tượng ọi người chỉ trích, ném thiếp ở Ngưng Lộ Cung này từ từ hành hạ.”

Ánh mắt Ninh thái hậu nhìn nàng khẽ lóe lên, nhưng trong thoáng lại biến mất. Yên lặng trong chốc lát, lại lập tức trở nên dữ tợn. Bà hít một hơi, bước xuống thềm quý phi, đi tới trước mặt Mặc Ngưng Sơ, giơ tay tát nàng một cái, trên mặt nàng lập tức hiện lên 5 dấu tay đỏ, nụ cười bà càng dữ tợn hơn “Mặc Ngưng Sơ, người đừng giả vờ ngốc với ai gia.”

Tiểu Mỹ thấy chủ tử mình bị đánh ở phía xa, muốn xông lên, lại bị mấy mama ngăn lại, đồng loạt dè nàng trên mặt đất.

Mặc Ngưng Sơ lại run lên trong chốc lát, sau đó quay đầu lại cười “Thái hậu nương nương đánh đúng, Ngưng Sơ đã mấy lần đắc tội với quý phi nương nương, đúng là nên dạy dỗ. Nhưng Ngưng Sơ có lòng, kính xin Thái hậu nương nương và Quý phi nương nương đại nhân đại lượng, đừng so đo với Ngưng Sơ.”

Ninh Thái hậu hít một hơi, nhìn nàng gắt gao rất lâu, như thấy quái vật vậy.

Hồi lâu sau, bà lại cười lạnh “Mặc Ngưng Sơ, người thật là nhân vật nham hiểm, ai gia thật đã nhìn lầm người...”

Ninh Thái hậu gần như là cắn răng nghiêng lợi, gần từng câu từng chữ “Người có biết, bởi vì người giá họa trùng độc, hôm nay Phong gia bị quét sạch. Mà Nhu Tuyết đáng thương của ta, danh hiệu quý phi bị bãi miễn thì thôi, còn bị biến thành thứ dân, đây tới biên cương, làm tỳ nữ giặt quần áo. Người cho rằng, Mặc gia các người còn có thể kiên trì được nữa sao? Không có Phong gia... kế tiếp, chính là Mặc gia các người.”

Trái tim Mặc Ngưng Sơ hung hăng nhảy lên một cái.

Nàng từ từ hít một hơi, nói “Thái hậu nương nương, Mặc gia trung thành vì nước, nếu bệ hạ muốn lấy mạng của cả họ Mặc. Mặc gia có thể không cho sao? Thiếp chỉ là một cung phi nhỏ, làm sao có thể đến phiên thiếp bình phẩm từ đầu đến chân chứ?” Nàng từ từ ngẩng đầu, nhìn nữ nhân toàn thân lộ lầy “Về phần nương nương Phong gia, thiếp cũng không có báo cho bệ hạ... những chuyện nàng đã làm gì để tỳ nữ đưa tới điểm tâm đã hạ độc, làm thế nào để ép buộc cung nữ kia uống thuốc độc, nếu không giết chết thiếp, thì cung nữ đó sẽ chết... chuyện như vậy, thiếp chưa hề nói qua một chữ. Nếu bệ hạ muốn quét sạch Phong gia, đây cũng là lấy một cái cớ mà thôi. Thái hậu nương nương, ngài ở thâm cung hơn mười năm, những chuyện đế vương muốn làm, ngài hẳn phải rõ hơn thiếp chứ.”

Ninh thái hậu hít một hơi, nhìn thẳng nàng, hồi lâu, lại đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười của bà vang lên trong không gian Ngưng Lộ Cung, nhưng ngay sau đó sắc mặt lại chuyển thành lạnh lùng ác độc “Ngưng phi... Hay ột Ngưng phi, ai ai cũng nói, thiên kim của Mặc phủ ngu dốt vô cùng, nhưng hôm nay thấy được, cũng thật không giống kẻ tầm thường, thông minh đến khiến người ta kinh ngạc... càng làm người ta hoảng sợ.”

Mặc Ngưng Sơ nhướng mắt, lẳng lặng đón nhận ánh mắt của bà.

Nàng đã đi một nước cờ hiểm, nhưng nhất định sẽ thắng.

“Thái hậu nương nương, hôm nay Phong gia tan hoang, phía sau ngài mất đi một ngọn núi dựa, mà quý phi nương nương duy nhất trong cung bị tiếng xấu, xin thứ cho Ngưng Sơ lớn mật nói thẳng, ở trong tiệc ngắm hoa, ngài chọn lựa mấy tỷ tỷ lần nữa, sợ rằng bệ hạ cũng không để vào mắt.”

Mặc Ngưng Sơ hơi mỉm cười, nín cười, nói chậm rãi “Cứ như vậy nữa, vị trí Đế hậu này tràn ngập nguy cơ, hậu cung sẽ hoàn toàn thoát khỏi lòng bàn tay ngài, quyền trong tay ngài cũng sẽ càng ngày càng ít, càng ngày càng ít...”

Ninh thái hậu như bị một bạt tai trước mặt mọi người, sắc mặt thoáng cái đã trở nên u ám, ánh mắt nhìn vào Mặc Ngưng Sơ như muốn ném nàng vào một cái hố.

“Cho nên, Ngưng Sơ bằng lòng làm một quân cờ trong tay ngài. Thái hậu nương nương, ngài mới chính là chủ nhân của hậu cung, Ngưng Sơ không dám hy vọng sẽ thay thế vị trí Quý phi nương nương, lại càng

không hy vọng xa vời mình có thể làm được hoàng hậu. Thiếp chỉ cầu xin có một cuộc sống an ổn trong cung... Mà không biết, có cùng kết quả với Quý Phi nương nương...” Mặc Ngưng Sơ run rẩy lông mày, sắc mặt hơi tái nhợt, thoạt nhìn hoàn toàn làm người khác cảm động, đôi mắt to sáng ngời tựa như bị ướt ướt, khiến người khác nhìn không thấy đáy.

“Ngưng phi, người đang diễn trò gì ở đây?” Ninh thái hậu cúi đầu, móng tay bén nhọn xẹt qua làn da trắng của Mặc Ngưng Sơ, đặt tại trên cổ nàng, giọng nói lạnh lẽo “Nếu người muốn giẫm lên đầu người khác để đi, người cũng phải nhìn cho xem... người có bản lĩnh kia hay không.”

Lông mi nàng trong gió khẽ run rẩy, có chút bất an, có chút sợ hãi. Dưới sự bức bách của bàn tay to lớn của bà, khuôn mặt nhỏ nhắn làm ra vẻ nai con bối rối.

Nhưng nàng trong khoảnh khắc đó nói vô cùng rõ ràng “Thái hậu nương nương, ở trong cung này, ngài đã không có sự lựa chọn nào tốt hơn thiếp.”

Hơi dừng lại, mím môi nói “Hôm nay, không phải ngài muốn thử xem, rốt cuộc ta có thể đạt tiêu chuẩn hay không... lựa chọn trừ khử hay là lợi dụng... Thái hậu nương nương, Ngưng Sơ là một người tham sống sợ chết, được bệ hạ cưng chiều, nhưng đến cuối cùng chỉ làm cho Ngưng Sơ bị thù hằn đông đảo. Nếu thật sự có ngày đó, tất nhiên Ngưng Sơ biết hậu quả sẽ như thế nào. Thái hậu nương nương, ngài cao quý dưới một người trên vạn người, Ngưng Sơ làm sao dám đối địch với ngài.”

Đôi mắt u tối của Ninh Thái Hậu vẫn chăm chú nhìn nàng như cũ.

Dường như tuyệt đối không tin tưởng chuyện vợ vẫn của nàng, rồi lại dao động, tự hỏi mình nhiều lần.

Hồi lâu, một lần nữa bà lại cúi đầu nở nụ cười, u ám dữ tợn hơn trước.

“Ngưng phi... Người cũng cho là ta thật sự sẽ tin tưởng lời của người ư?” Ninh thái hậu kẻ đáng thương dưới kia, ngón tay vừa mới nhẹ nhàng ve vuốt vừa rồi lại tát lên nửa khuôn mặt của nàng, bàn tay lạnh như băng, giống như muốn đem loại hắc ám lạnh băng kia thấm thấu vào xương nàng.

Lông mi Mặc Ngưng Sơ run rẩy, cũng ngừng đầu, an tĩnh chịu đựng sự cay nghiệt của Ninh thái hậu, ánh mắt sắc bén như dao.

Lúc Nạp Lan Lân hồi triều, lập tức có ảnh về báo lại chuyện Mặc Ngưng Sơ bị “mời” đến Càn Ninh Cung của Thái hậu.

Hắn lập tức nhíu mày, hôm nay vừa xử lý Phong gia, mẫu hậu nương nương cũng không đợi kịp ư? Chẳng lẽ bà không biết, quả đào ngu xuẩn này là người của hắn, nếu lộn xộn, sẽ có hậu quả như thế nào ư?

Có Thu Nguyệt đi theo, chắc Mặc Ngưng Sơ cũng không bị nguy hiểm như lần trước.

Thế nhưng đã lâu cũng không thấy nàng trở về, trong lòng hắn càng lo lắng, bỏ lại tất cả chính vụ, chạy như bay đến Càn Ninh Cung, đẩy mạnh cửa cung lạnh như băng, hung dữ đá đám nô tài đang khúm núm ấp úng. Lúc cửa đại môn bị đẩy ra, hắn lại sững sờ nhìn cảnh trong tầm điện....

Quả đào ngu xuẩn thích gây họa hoàn toàn không tổn hao gì, ngồi trước bàn trang điểm gỗ lê hoa, mang vẻ mặt tươi cười nói gì đó với Ninh thái hậu đang đứng phía sau.

Dường như hai người bọn họ chưa từng có chuyện mẫu hậu nương nương giận dữ mắng mỏ Mặc Ngưng Sơ, thậm chí cũng không có chuyện chửi ầm lên Mặc Ngưng Sơ là hồng nhan họa thủy ở tiệc ngắm hoa.

Thậm chí, ngay lúc này mẫu hậu nương nương không nói cười tùy tiện cũng đang thân mật chải tóc cho quả đào. Sau khi hắn xông vào, dường như mới vừa chải xong một phần, mái tóc mai của Mặc Ngưng Sơ đã cài xong trâm bướm xinh đẹp, mà trên tay Thái hậu, cũng đang cầm một cây trâm phụng hoàng muốn đổi lại cho nàng.

Trong không khí kỳ quái yên lặng như vậy, hai người bọn họ hết sức ăn ý quay đầu lại nhìn hắn, nở một nụ cười... Nạp Lan Lân vội vã nhìn lướt qua vẻ mặt “đại gia khuê tú” tiêu chuẩn trên gương mặt Mặc Ngưng Sơ, cảnh môi nàng cũng cong cớn nhiều hơn.

Sao quả đào này lại có thể lộ ra bộ dáng ôn tồn lễ độ tới vậy chứ?

Sao một con khỉ hoang thích chạy tới chạy lui như nàng, lại có thể biết điều ngồi trong cái cung lạnh như băng, để cho lão thái bà kia chải đầu cho nàng vậy?

“Hoàng nhi.” Ninh thái hậu mở miệng trước, mặt bà nhân hậu vuốt tóc Mặc Ngưng Sơ, nắm tay nàng đứng lên. Sau đó từ từ đi đến trước mặt Nạp Lan Lâm, giao cô gái thoát nhìn “hết sức then thùng” vào tay hắn, nhẹ nhàng cười nói “Mời mời ái phi của con đến gặp một chút, con đã vội chạy tới rồi. Chẳng lẽ con còn sợ lão thái thái ta ức hiếp nàng hay sao?”

128. Chương 128: Quyết Định 2

Nạp Lan Lâm nhìn lướt qua Mặc Ngưng Sơ ở bên cạnh, sau đó kéo nàng về phía sau mình, nói với Ninh thái hậu “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu nương nương vạn phúc.”

Ninh thái hậu nhẹ nhàng che miệng cười “Hoàng nhi sủng ái Ngưng phi như thế, thật là phúc khí của nàng...” Bà mỉm cười nhìn nàng phía sau Nạp Lan Lâm, nói “Tiểu Sơ nhi, con theo bệ hạ về đi, ngày khác lại đến Càn Ninh cung trò chuyện với ai gia, cung nữ Ngưng Lộ cung của con rất ít, ai gia rất lo lắng, bằng không để mấy tiểu nha đầu lạnh lợi của ai gia qua đó hầu hạ cho con.”

Mặc Ngưng Sơ nhếch miệng, nói biết điều “Tạ ơn thái hậu nương nương ban ân.”

Nạp Lan Lâm cau mày liếc nàng lạnh lùng, dùng sức bóp mạnh ngón tay nàng, giống như cố ý muốn làm nàng đau. Rồi lại nói chân thành thâm tình ân ái dị thường “Ngưng Phi, để trẫm tìm thật...”

Da đầu Mặc Ngưng Sơ tê dại, tầm mắt nhức nhối, cười cười “Nô tì ở Ngưng Lộ cung thật nhàm chán, đúng lúc Thái hậu nương nương cũng buồn bực, nô tì liền đến trò chuyện vài lời với Thái hậu nương nương...”

Khắc tiếp theo, Nạp Lan Lâm lại không thèm nhìn nàng, nhẹ cúi đầu với Ninh Thái hậu “Nhi thần cáo lui.”

Cũng không đợi phản ứng của đối phương, liền lôi nữ nhân chưa kịp phản ứng bước ra ngoài.

Hắn đi rất nhanh, cô gái nhỏ bị lôi phải gần như chạy mới có thể theo kịp bước chân của hắn.

Càn Ninh cung quá trang trọng, quá đẹp mắt, bóng dáng màu hồng kia lại giống như hoa đào bay đầy trời, làn váy múa trong gió, bướm bướm cài lên mái tóc của nàng cũng nhúc nhích theo bước chạy, y như những bướm bướm trong khóm hoa, trông rất sống động.

Ninh thái hậu đứng trước Càn Ninh cung, nhìn chằm chằm vào bóng lưng bọn họ dần xa khuất, nụ cười trên mặt dần lạnh lẽo, trở nên u ám, mất đi nhiệt độ.

“Thái hậu nương nương, đây là quý phi nương nương ở Nhu Tuyết Điện sai người đưa tin.”

Một cung nữ lặng lẽ bước đến, cung kính đưa một phong thư.

Ninh Thái hậu cầm lấy, từ từ giơ lên, đưa ra ánh mặt trời ngoài cửa, gần như có thể nhìn thấu cả chữ viết trắng đen trong đó, bà mím môi, phượng mâu híp lại thành một đường không thấy được ánh sáng “Bây giờ nàng ta đang ở đâu?”

“Hồi thái hậu, lúc sáng sớm Quý phi nương nương đã bị Ngự Lâm Quân giải đi, hoàn toàn biến thành thứ dân, đến giờ ngày mai sẽ bị áp giải đi... Đường xá xa xôi, nếu thật sự đến biên cương, Quý phi nương nương sợ là không chống được lâu như vậy.”

“Không chống được sao...” Ninh thái hậu cúi đầu cười, ngón giữa nhẹ nhàng vuốt ve mặt giấy thô ráp, sau đó xé thành hai nửa.

Bà vẩy tay với người phía sau, lập tức sẽ có một tiểu thái giám tiến lên, cung kính dâng lên một ngọn nến trong tay. Ninh thái hậu đốt một góc phong thư, nhìn trang giấy mỏng manh kia bị ngọn lửa nuốt, rồi ném xuống đất.

Bà nhẹ nhàng nhếch khóe môi, móc ra một vật nhỏ từ trong tay áo, ném vào trong tay cung nữ kia “Ai gia niệm tới tình cũ, nếu nàng ta không chống đỡ được, ai gia sẽ tiễn nàng một đoạn đường cuối...”

Cung nữ sửng sốt, cúi đầu cất thuốc vào trong ngực.

Trang giấy trắng bị cháy trên đất hầu như không còn gì, biến thành mảnh vụn đen nhánh, gió nhẹ thổi lại biến mất đi.

Ninh thái hậu từ từ vẽ môi, nói với tiểu thái giám bên cạnh “Ai gia nhớ con của mình, phải người mời Cửu hoàng tử tới đây...” Dừng một chút, nụ cười hiện lên một sự quỷ dị, móng tay chạm vào đường vân phượng hoàng trên cửa gỗ lê hoa “Còn có tiểu tử uyển nghịch ngợm kia, cũng cho người mời đi theo đi.”

“Ta còn chưa hành lễ với Thái hậu nương nương, đi như vậy, bà ta có ghét hay không?”

Trên hành lang nhỏ yên lặng, phong cảnh hai bên sáng lạng .

Cấm quân và cung nữ, thái giám đi ngang cũng rồi rít quỳ xuống, nhưng bóng dáng bọn họ xẹt qua như một trận gió, thổi lên những khóm hoa tựa như gấm.

Mà Nạp Lan Lâm không nói câu nào, chỉ để người phía sau đi theo cái ót của hắn, tóc đen dày đặc, cũng như chính diện của hắn, làm cho người ta cảm thấy sắp gặp tai họa.

Mặc Ngưng Sơ không được câu trả lời, tất nhiên biết tính xấu của hắn bộc phát. Cho dù nói nhiều hơn thì hắn cũng không trả lời gì hết. Chỉ yên lặng để hắn nắm đi, tận lực chú ý đến năm ngón tay dài của hắn nắm lấy tay nàng, thon thả xinh đẹp, Mặc Ngưng Sơ cười hì hì, chỉnh vị trí bàn tay mình một chút, đan mười ngón tay vào hắn thật chặt.

Ngay lập tức cảm giác được hắn cứng đờ, khí thế lạnh lẽo kia cũng hạ xuống.

Dường như Mặc Ngưng Sơ bắt được nhược điểm của hắn, dùng đầu ngón tay mình nhẹ nhàng vuốt tay của hắn, da thịt mát lạnh của hắn, ở giữa khí trời mùa hè làm cho cảm thấy thoải mái dị thường.

Mặc Ngưng Sơ vốn muốn đùa hắn, không nghĩ lại bị nghiền, càn đan chặt vào ngón tay của hắn... ngón tay khác lại vôn về cổ tay của hắn, lần mò vào trong tay áo đang bay của hắn. Không ngờ hắn đột nhiên dừng lại, nàng không chú ý liền đụng vào tấm lưng của hắn, đau đến nghiêng răng.

Mà Nạp Lan Lâm thản nhiên xoay người, khiêng nàng lên như một bao gạo, không để cho nàng có cơ hội hành hạ bàn tay của hắn nữa, mím môi bước đi như bay về lại Ngưng Lộ cung.

Tiểu Mỹ thấy chủ tử mình trở về, vô cùng mừng rỡ.

Nhưng mắt Nạp Lan Lâm nhìn thẳng, đi thẳng vào trong tấm điện, mở cửa ném Mặc Ngưng Sơ lên sạp quý phi, không cho ai đi vào.

Mặc Ngưng Sơ cho là hắn lại muốn “dạy dỗ” nàng, mà “dạy dỗ” như vậy cũng thật thê thảm, chắc chắn mấy ngày cũng không xuống giường được. Nàng vừa chạm vào sạp quý phi liền lập tức nhảy lên như con thỏ, chạy trốn vào phía sau tủ bên cạnh, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ “Ta, ta sẽ giải thích rõ ràng.”

Đôi mắt Nạp Lan Lâm lạnh lùng, thản nhiên nhìn nàng một cái.

Hắn ngồi xuống trước sạp, chống đầu, giống như một con hồ ly lười nhác, nhưng nhìn thế nào cũng giống như một con hồ ly nguy hiểm vô cùng.

Hắn vẫy tay với nàng “Tới đây, ngồi xuống”

“Ta, ta ở chỗ này cũng được rồi.”

“Tới đây.”

“...”

Nạp Lan Lâm đứng lên, đi đến 2 bước, Mặc Ngưng Sơ lại nhanh như chớp vọt tới chỗ ngồi xuống.

Hắn hạ mắt, nhìn bóng dáng nàng đứng ngồi không yên, bộ đồ màu hồng của nàng, sợi tóc mảnh rơi xuống bên tai, cả người mềm mại êm ái, nhưng đối với người khác như giấy xéo...

Hắn thở dài, ngón tay nhẹ nâng cằm của nàng, mắt nhìn vào lớp son phấn trên mặt nàng, nhưng một bên mặt vẫn còn thấy vết 5 dấu tay màu đỏ mờ mờ...

129. Chương 129: Quyết Định (4)

“Đây là làm sao?” Thanh âm của hắn giống cây roi, tùy theo điệu quất nàng.

“Ta không cần thận dập đầu”

“”

“Ta chính là ngủ quá say, sau đó không có chú ý tới cạnh góc giường quý phi, không cần thận liền. . . .”

Thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành muỗi kêu vo ve, nghe không rõ ràng.

Bởi vì nam nhân trước mặt không nói, hắn chỉ là vô cùng yên lặng nhìn nàng, đường nét thâm thúy, con ngươi giống như bảo thạch, những cũng căng thẳng nguội lạnh có thể đem người đông cứng, sắc lạnh như băng, sắc lạnh viu viu, chỉ dùng tầm mắt, cũng có thể đem nàng chia cắt như vậy.

“Cái kia. . . .” Mặc Ngưng Sơ nhìn ánh mắt đen như mực của Nạp Lan Lân, vừa về tới Ngưng Lộ cung, nàng tựa như bóng da xỉ hơi, hoàn toàn lộ ra nguyên hình, “Thường xuyên tức giận. . . . Sẽ sinh nếp nhăn. . . .”

Hắn mặt không chút thay đổi vươn tay, Mặc Ngưng Sơ bỗng nhiên hoa dung thất sắc, sau đó giãy dụa giãy dụa lại giãy dụa.

Nhưng cánh tay nhỏ vẫn bị bắt được, nàng suy nghĩ có phải muốn dùng phương pháp mềm mại hơn tới hóa giải tức giận của vị đại gia này hay không, thỉnh linh đã bị lôi dậy, chậm rãi đi tới bên cạnh học tử, cầm gì đó, lại chậm rãi kéo nàng, sải bước đi vào bên cạnh hồ tắm.

Nạp Lan Lân vùng tay lên, liền rời đi cơ quan trên tường, đầu sư tử vây quanh ở bên cạnh ao lập tức bắt đầu chậm rãi phun ra nước, hơi thở ẩm áp bỗng nhiên sôi trào ở trong không khí, Mặc Ngưng Sơ vẫn ở trong thất kinh, bỗng chốc hắn đã ôm nàng ngồi xuống ở bên cạnh ao, dùng ống tay áo dính nước, không chút khách khí liền hướng trên mặt phún phún của nàng chào hỏi.

Động tác của hắn vừa nặng vừa thô lỗ, Mặc Ngưng Sơ bị lau đến nước mắt lưng tròng, thật vất vả đem tầng son phấn biến hóa giống quỷ kia lau sạch, còn dư lại khuôn mặt nhỏ bé nhẹ nhàng mà sung sướng của nàng, khó chịu như là bị gọt sạch một lớp da.

“Sơ Sơ, nàng có thể lừa gạt bất luận kẻ nào, nhưng nàng không thể lừa gạt ta.” Nạp Lan Lân mở miệng, thanh âm rất nhạt, hắn đem thân thể của nàng ngay ngắn, lấy ra đồ vừa mới cầm ở trong học tử ra, đó là một hộp thuốc mỡ, là lúc trước, nàng bị bỏng, dùng để tiêu trừ sưng đỏ, nàng lại chiếu theo làm một chút, trong học tử nhỏ nhỏ đó, tất cả đều là thành quả của nàng.

Mà hắn đem cái hộp mở ra, ngón trỏ quét một chút, chậm rãi vẽ loạn ở trên gương mặt bị thương của nàng, ngón tay nhẹ nhàng hơn so với vừa nãy rất nhiều, đụng vào da thịt mềm mại của nàng, tinh tế xẹt qua dấu vết màu đỏ này.

Lỗ tai Mặc Ngưng Sơ đỏ bừng, cũng không biết là hắn vừa lau quá đau, hay là động tác hắn quá chọc người, nàng cảm thấy da mặt đều rát, thật lâu bình tĩnh xuống, cẩn thận “ừ” một tiếng.

Hắn mím môi, ngón tay tiếp tục, hơi thở phun ở trên mặt nàng mang theo mùi thơm bạc hà tươi mát, hai tròng mắt đen nhánh ở gang tấc chảy xuôi theo ánh sáng như lưu ly, mà ở dưới khóe mắt hắn, ẩn giấu một nốt ruồi lệ không muốn người biết, hắn từng nói, đó là chỉ ột mình nàng nhìn.

Hồ hấp Mặc Ngưng Sơ có chút không yên, đầu óc sôi trào suy nghĩ muốn cố gắng tìm chút đề tài, tới đánh vỡ sự yên lặng quá mập mờ này.

Thế nhưng hần lại nói trước: “Ta quét sạch Phong gia, Phong Nhu Tuyết bị ta đuổi ra hậu cung, nhân vật quan trọng ở trong triều của Phong gia ta cũng sẽ từng bước từng bước loại bỏ, hạ chức, thậm chí đầy đi.”

Mặc Ngưng Sơ khó thở, từng không khí mỏng lung kia biến mất như nàng mong muốn, nhưng áp đến nàng có chút không thở nổi: “Tại sao? Chỉ là bởi vì ta trúng độc?”

Nạp Lan Lân nhẹ cười: “Nàng cũng không soi gương đi?”

“ ” >

“Phong gia là thuộc về thế lực của thập nhị hoàng đệ, bọn họ lợi dụng tư quyền lũng đoạn nghiệp muối, nếu là tùy tiện đả kích sẽ tạo thành kênh đào nghiệp muối bạo loạn, ở rất nhiều năm trước, ta cũng đã âm thầm phái người đi từng chút từng chút tiếp nhận nghiệp muối nơi đó, mà hôm nay đã cơ hồ nuốt sống một nửa, nắm giữ danh sách chủ yếu của thương hội, làm cho bọn họ không cách nào phản kháng cùng triều đình, mà hôm nay một lần quét sạch Phong gia là đã sớm chuẩn bị hồi lâu, không liên quan gì đến nàng.”

“ ”

Mặc Ngưng Sơ vừa chợt hiểu ra, suy nghĩ hỗn loạn trong gió, sau khi ở Hoa Điền Bắc, người nam nhân này cũng đã có tiền cớ nào!

Làm một Đế Vương, hần âm thầm làm nghề phụ, sợ rằng chính là siêu cấp thủ phủ bí mật nhất Xuyên Hạ hoàng triều! Cho dù đem ngôi vị hoàng đế của hần đoạt đi, hần phát tay một cái, cũng vẫn có thể đem Xuyên Hạ chấn động!

“Sơ Sơ a.”

Thình lình, trên đỉnh đầu lại rơi xuống thanh âm ngoài cười nhưng trong không cười kia, Mặc Ngưng Sơ bỗng nhiên sợ hãi, “ta, ta thắng thần! ! !”

Nạp Lan Lân yên lặng nhìn nàng, tựa hồ là đang cười.

Mặc Ngưng Sơ rút lại đầu ngoan ngoãn nói: “Hôm nay, Thái hậu bởi vì chàng quét sạch Phong gia, đem Phong quý phi biến thành thứ dân, bà bị buộc gấp, liền thừa dịp chàng lâm triều đi tới Ngưng Lộ cung, thử dò xét ta, nếu như ta phản ứng không cơ trí, chỉ sợ hiện tại chàng đã không thấy được Tiểu Đào Tử đáng yêu lại động lòng người của chàng rồi! !”

Nạp Lan Lân tà tà liếc nhìn nàng, yên lặng dùng tầm mắt rửa sạch nàng.

“Ninh thái hậu là mẹ đẻ của Cửu vương gia, mà Cửu vương gia nhìn như chỉ biết hưởng lạc, nhưng cùng thập nhị vương gia , thậm chí các thành đô quận, giữa sứ giả các quốc gia có thiên ti vạn lữ liên lạc, nhưng hần lại quá xảo hoạt, ta chưa hạ thủ được, vừa lúc Ninh thái hậu đưa tới cửa, ta lợi dụng nàng tự nguyện làm cố, làm cho nàng lưu ở bên người bà ta, thời gian lâu dài, tổng hội sẽ lộ miệng.”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận, sẽ không cho ngươi thêm phiền toái !” Mặc Ngưng Sơ chớp chớp mắt làm nũng cợt qua: “Lân Xuyên, chàng đừng tức giận, lần này là đột phát trạng huống, ta làm quyết định cũng không có kịp báo cho đại gia ngài, sau này, nhất định sẽ không lại xuất hiện chuyện như vậy!”

Nạp Lan Lân nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên câu lên một nụ cười.

Nụ cười kia như xuân thán ba, ầm áp ầm áp, Mặc Ngưng Sơ thở một hơi, liền nghe được hần nói: “tiểu Đào tử, ta tha thứ nàng.”

Mặc Ngưng Sơ cho là lỗi tai mình nghe lầm, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn hần, đơn giản như thế đã bỏ qua cho nàng, tuyệt không phù hợp tính tình Đại Ma Vương!

Nạp Lan Lân nhàn nhạt cười nói, “Thật ra thì, , Sơ Sơ a. . . . Ta cũng quên mất nói một chuyện với nàng, quét sạch Phong gia, mặc dù là ta bày ra đã lâu, nhưng lúc này đây, cũng là dùng danh nghĩa của nàng, Ngưng phi trúng độc, Quý Phi hạ độc, toàn Phong gia ý đồ mưu phản ——”

Hắn dừng một chút, cười dị thường xinh đẹp: “Cho nên, phụ thân tể tướng của nàng nghĩ đến nàng là ở xúi giục ta làm ác như thế, hẳn trong cơn tức giận, tuyên bố muốn cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ phụ nữ, thậm chí tại triều đường thỉnh cầu ta đem nàng biếm lãnh cung. . . .”

Hắn nhẹ nhàng cười đi vuốt ve bộ dáng trơn mắt há mồm của nàng, gần từng chữ nói: “Nhưng là Tiểu Đào Tử của ta, ta làm sao nỡ đem nàng biếm lãnh cung? Cho nên, ta đương nhiên cự tuyệt, còn cho hắn một tội lớn ngộ nghịch Quân Vương, coi rẻ quốc phi, đem hắn ném vào phủ tể tướng tu dưỡng một tháng.”

Nạp Lan Lâm lại cười một cái: “Tiểu Đào tử, ta cảm thấy ta không quản được tiểu yêu tinh giảo hoạt nàng, mà đúng lúc, Tể Tướng đại nhân bởi vì quá tức giận, hôm nay ở trong nhà bệnh không dậy nổi. . . . Ta đồng ý nàng về nhà mấy ngày thăm người thân như thế nào? Ta nghĩ, da của nàng quá ngứa, ta lại không nỡ dạy dỗ, nhạc phụ đại nhân hẳn là hết sức nguyện ý làm giúp.”

Mặc Ngưng Sơ run rẩy, đầu ngón tay run không thành hình ——

Quá, quá âm hiểm rồi. . . . !

Quá, quá độc ác rồi. . . . !

Người nam nhân này, nhất định là nam nhân nhỏ mọn nhất trên thế giới!

130. Chương 130: Quyết Định (5)

Chuyện Ngưng phi nương nương được bệ hạ sủng ái nhất muốn về nhà mẹ để thăm bố mẹ lập tức được truyền ra, mà lúc trước không lâu, Quý Phi nương nương từng ở trên cao cũng bị đẩy đi lãnh thổ quốc gia nuốt độc tự sát ở trên đường, sản nghiệp Phong gia bị niêm phong, quét sạch gọn gàng.

Lời đồn đãi, tiểu nữ Mặc gia đẹp như thiên tiên, làm bệ hạ trầm mê, giấu ở trong Ngưng Lộ, hàng đêm lưu luyến. Mà Quý Phi Phong gia đắc tội một giai nhân nhỏ nhen này, liền dẫn đến một tộc Phong gia toàn bộ xuống dốc.

Điều này làm cho người thốn thức không ngừng, đồng thời cũng đối với vị phi tử trong truyền thuyết này cảm thấy thật hiệu kỳ.

Đường phố chợ lớn, rối rít nghị luận, mà sự tích có thể nghe được về nàng, đã ít lại càng ít. Phần lớn chính là lúc bé nghịch ngợm bướng bỉnh, cùng với lúc tám tuổi đưa đến Lê thành tu dưỡng, sau rất nhiều năm, mọi người căn bản cũng không có đem nàng chú ý, cho tới hôm nay, sủng phi khuynh thành ngang trời xuất thế, lại không biết bao nhiêu người kinh diễm ao ước.

.

Mà ở trong cung điện của “họa thủy”.

Sáng sớm tinh mơ, cổ kiệu đã ở ngoài hậu cung, hôm nay đúng là ngày vị Ngưng phi nương nương kia trở về nhà thăm người thân, cung tỳ thái giám xếp thành hàng cung kính chờ, thời gian vừa đến, nương nương liền lên kiệu. Vị chủ tử này sao mà quý giá, nhưng người hầu hạ nàng chỉ có một nô tỳ cầm tên là Tiểu Mỹ, về họ nàng như thế nào, cũng không ai biết. Nhưng đại đa số cung phi được sủng ái cũng là cực kỳ kiêu căng lớn lối, bọn họ ai cũng không dám đắc tội, ngay cả tư thế đứng chờ cũng căng thẳng khẩn trương, không dám qua loa một phân.

“Ta phải đi. . . .”

Một thanh âm suy yếu từ trong chăn chui ra, một đôi mắt to đang hung hăng lên án hành động “tàn nhẫn” lại đáng giận của đối phương.

Nhưng bàn tay to vòng ở ngang hông nàng không có chút khuynh hướng muốn rời đi nào, ngược lại siết càng chặt, động thân một cái, Mặc Ngưng Sơ liền giống như bị đụng đi ra ngoài, ôm gối đem rên rỉ thiếu chút nữa kêu lên nuốt trở về.

“Còn có nửa giờ, Tiểu Đào Tử. . . . Thì ra nàng nóng lòng muốn rời khỏi ta như vậy?” Một đạo thanh âm trầm thấp mà giàu từ tính cúi đầu dán tại bên tai của nàng, khuôn mặt tuyệt sắc nhũn nhụi này cơ hồ dán ở chóp mũi nàng, hơi thở quần quýt, nóng hổi mà nồng liệt.

Trong chăn, thân thể bị quần quýt cơ hồ bị mồ hôi thấm ướt của Mặc Ngưng Sơ, đã không rõ là của ai, ngày mùa hè trong khí trời nóng bức như thế, bị đặt ở trong chăn mềm quay cuồng cả đêm, thể lực vô luận như thế nào cũng tiêu hao sắp hết.

Hai đùi trơn bóng của nàng bị nâng lên, bị đầu gối của hắn đỡ, làm sao cũng không khép được, phơi bày tư thế mặc vua thưởng thức này, nhưng nàng đã mệt không thể giãy dựa được, ôm gối thẳng rút ra, hôm nay chính là ngày nàng muốn cầu xin “về nhà thăm cha mẹ”, thật không nghĩ đến tối muộn, hắn liền bắt đầu điên cuồng yêu cầu, đầu tiên là trêu chọc nàng, rồi sau đó ăn hết nàng, cuối cùng kéo dài đến bây giờ, hắn dù bận vẫn ung dung nhìn nàng sắp mệt chết, ở mỗi lần nàng sắp ngủ, lại bị hung hăng đỉnh đến, hành hạ nàng hai mắt đỏ lên, thiếu chút nữa liền hận không thể lập tức dìm biến thành thủy ma đi cắn xé hắn cắn xé hắn cắn xé hắn!

Nạp Lan Lân yên lặng dừng lại ở bên trong thân thể nàng, khẽ cười cúi đầu đi hôn cánh môi khéo léo của nàng, “Sơ Sơ. . . . Ta thật không nỡ bỏ nàng. . . .”

“”

Là cái tên hỗn đản nào muốn cho nàng về nhà thăm bố mẹ bị mắng? Là cái tên hỗn đản nào nói da nàng quá ngứa, đáng đời bị dạy dỗ? Là cái tên hỗn đản nào tự tiện định ngày, tự tiện báo cho Mặc gia, hôm nay phải đi về?

Hiện tại đã là tên lấp vào cung không bắn không được, lại là cái tên hỗn đản đột nhiên nói không nỡ bỏ nàng đi?

Mặc Ngưng Sơ vùng hai con mắt to hung hăng trừng hắn, cũng không hiểu sao hắn đột nhiên cứ như vậy nắm đùi nàng, bắt đầu điên cuồng luật động, máu trong tứ chi bách hải đều muốn bị hắn va chạm đến sôi trào, rõ ràng mệt chết đi, nhưng lại vẫn nhịn không được rên rỉ lên tiếng, rõ ràng rất muốn đá văng hắn ra, nhưng tóc đen trêu chọc người, làn da của nam nhân tuấn mỹ ở tình triều như sương động, cùng với cơ ngực bèn chắc, thậm chí đường nét thân hình rõ ràng, còn có từng giọt mồ hôi theo làn da hắn trượt xuống, trong nháy mắt như lưu ly trong suốt, rồi sau đó nước bắn ở trên thân thể của nàng, kinh lên một mảnh run rẩy.

Mỗi một dạng, đều có một loại rung động kinh tâm động phách, làm cho nàng vô luận nhìn bao nhiêu lần, cũng dời không ra cặp mắt của nàng.

Tiếng giường kéo kẹt kéo kẹt đụng nhau cùng không khí kiều diễm, lại chỉ càng thêm nóng bỏng.

Mặc Ngưng Sơ bị run rẩy đến thất điên bát đảo, thẳng tắp kéo lấy một lần nữa xông lên mây xanh, xuân triều hung mãnh hướng lên bụng nhỏ, giữa lúc co quắp không ngừng, hắn mới rốt cục buông thả mình, mầm móng trắng sữa phun vào trong cơ thể của nàng, sau đó cúi đầu nằm ở cổ của nàng, đem hơi thở nóng hổi phun ở bên tai của nàng: “Sơ Sơ a, đây người nàng đều là mùi vị của ta, nếu để cho tể tướng phụ thân của nàng nghĩ thấy được, lại phỏng đoán nàng mê hoặc quân vương. . . . Nhưng trên thực tế, nàng thật sự mê hoặc ta, vậy phải làm sao bây giờ? Hả?. . . .”

Mặc Ngưng Sơ sắp muốn khóc, dùng hết khí lực đẩy ra, sau đó nhảy xuống từ trên giường, khắp khẽnh liền xông vào trong bồn tắm, đem tinh dầu hoa đào bôi hết lên người, nước ấm trôi ở trên làn da, vân hơi không ít thần trí, lại làm cho nàng giật mình thấy không ít dấu vết tình ái trên thân.

Thời gian không còn sớm, nếu là trễ nữa, cha chắc chắn tức giận đến ngay cả cửa đều không cho nàng vào!

Nàng thật nhanh hướng về phía nước, nhắm mắt lại gội đầu, một đôi tay duỗi tới từ phía sau thân nàng, đem nàng nhẹ nhàng ôm vào.

Người nam nhân kia cho dù giăng co cả đêm, ngón tay vẫn không an phận bò lên bộ ngực nhỏ mướt mà của nàng, theo đường cong nhẹ nhàng chà đạp, rồi sau đó đẩy còi lòng vui mừng nói: ” Sơ Sơ, tựa hồ trở nên biến lớn không ít. . . . So với hạt đào trước kia, hiện tại cũng thật giống như quả đào rồi.”

Mặc Ngưng Sơ lệ rơi đầy mặt đứng ở trong nước, không phản kháng không từ chối, đại gia, ngài thích động sao thì động. . . .

Có thể coi như ôm tâm tính, câu tiếp theo của Nạp Lan Lâm làm nàng kinh hãi thiếu chút nữa đụng vào đầu sư tử phun nước này —

“Rõ ràng có lớn lên, tại sao vẫn không thể sinh đứa bé cho ta đây?”

“ ”

“Chẳng lẽ là ta không đủ cố gắng?”

“ ”

“Hay là” Nạp Lan Lâm hí mắt, nhìn chăm chăm nàng: “Nàng giấu ta ăn thuốc gì không nên ăn?”

“Ô ô ô! Chàng vô sỉ! Không biết xấu hổ! ! Chàng mới uống thuốc! Cả nhà chàng đều uống thuốc!” Mặc Ngưng Sơ mạnh mẽ đẩy hất ra, chảy nước mắt chạy đi.

131. Chương 131: Về Nhà (một)

Mặc Ngưng Sơ rút cuộc trang điểm xong, thoát kh gonggỏi cùm xiềng xích hết hôn lại căn của Đại ma vương, được Tiểu Mỹ nâng đỡ đi đến bên cạnh kiệu, theo lễ nghi, nàng nên đưa mắt nhìn Đại ma vương thần thái sáng láng đi vào triều.

“Ái phi, nàng sẽ nhớ trăm chứ?” Nhưng Nạp Lan Lâm lại chết sống cũng không đi, khóe môi nhẹ cười, giống như một bức tường đứng trước mặt nàng, lấy tay giúp nàng vén lên sợi tóc còn dính ít hơi nước.

“ ” Mặc Ngưng Sơ thật sự không nói nổi lời nói tình cảm đắm đuối dưới cái nhìn chăm chú của nhiều đôi mắt như thế .

Chỉ có hai ngày thôi, cần long trọng như sinh ly tử biệt thế không?

Nhưng lúc này chân mày Nạp Lan Lâm khẽ nhíu: ” Sơ Sơ. . . . ”

Mặc Ngưng Sơ rưng rưng khua miệng: “Sẽ.”

“Sẽ cái gì?”

“ ”

Không thấy câu trả lời, lông mày Đại ma vương nhíu lại chặt hơn.

Mặc Ngưng Sơ nhếch khóe miệng: ” Nô tì nhất định sẽ rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ bệ hạ ngài.”

Không đợi hần tuôn ra câu nói tiếp theo, nàng đã giành nói: “Cung tiễn bệ hạ lâm triều, chuyện triều đình nếu bị trì hoãn, các vị quần thần sẽ trách cứ nô tì.”

“Sơ Sơ, nàng đây là đang đuổi trăm đi?” Hần cúi đầu cười, nhìn chăm chăm nàng.

“ ” Nàng thật muốn cắn chết hần, cắn chết hần, cắn chết hần!

Nhưng ngay sau đấy, một đôi môi mỏng liền tiến đến, nhẹ nhàng đặt lên cái miệng nhỏ nhắn quật cường của nàng, mọi người rói rít cúi đầu, đem tầm mắt rơi trên mặt đất, không dám coi thường thánh nhan.

Mặc Ngưng Sơ hóa đá tại chỗ, nam nhân không biết xấu hổ này, hần, hần lại vươn đầu lưỡi đến!

Ánh mặt trời như một tầng lụa mỏng sắc vàng rơi trên mặt đất, nhẹ nhàng buông xuống trên thân hần, tóc đen mềm mại như tơ lụa, mà hần đang nâng mặt nàng, trước mắt bao người, hôn nàng thật sâu.

Đế vương trẻ tuổi như một nguồn ánh sáng rực rỡ, đã chói mắt lại càng chói mắt.

Hôn đôi môi đỏ mọng của Mặc Ngưng Sơ một lần, vốn đã hơi sưng chút sau đêm qua, nay càng thêm kiều diễm ướt át, hần lưu luyến ở trên gò má nàng vẽ một vòng cung, lại nhẹ nhàng hôn nàng: “Sớm trở về.”

Tại Mặc Ngưng Sơ hồng rục, cúi đầu nửa ngày mới nhỏ giọng nói một tiếng: “Vâng.”

Lúc này Nạp Lan Lân mới vừa lòng, Thường Tự đã chuẩn bị xong Long kiệu, dưới sự hầu hạ của nhiều thái giám, cung nữ, hẳn mới chậm rãi đi. Khi bóng dáng chiếc kiệu vàng rực rỡ này dần biến mất trong tầm mắt, Mặc Ngưng Sơ mới thở dài một hơi.

Trở về Mặc gia, thật ra thì đây cũng chính là tâm nguyện của nàng.

Nàng ở chỗ này như con ruồi không đầu phí sức tìm kiếm dấu vết những tơ nhện kia, không bằng trực tiếp đi hỏi cha mình, ông là người như thế nào, nàng đương nhiên biết.

Từ nhỏ ông nói nhiều nhất, chính là như thế nào phục vụ Xuyên Hạ vương triều này, như thế nào bồi dưỡng ra nhân tài trung thành tận tâm bên người Đế vương, ông nếu thật có tâm tư khác còn cần chờ đến bây giờ sao?

Kể cả là thật. nàng cũng muốn cứu vãn trở về!

Mặc Ngưng Sơ mấp máy môi, đẩy ra những cung nữ đang muốn tiến lên hầu hạ, xoay người vén rèm lên đi vào bên trong kiệu, trong các nàng, một phần rất lớn đều là người của Thái hậu, nàng phải đề phòng, nhưng ngay khi nàng bước vào kiệu ——

Đột nhiên!

Một cánh tay bắt được cổ tay nàng, vừa dùng lực liền lôi nàng vào, rèm nhanh chóng khôi phục như trước, mà ngay khi ấy, một bàn tay mềm mại đã bưng kín miệng mũi của nàng, vẻ mặt tươi cười cũng rơi vào tầm mắt Mặc Ngưng Sơ.

“Không được kêu lên, nếu bị hoàng huynh phát hiện, ta liền chết chắc!”

Mặc Ngưng Sơ ngơ ngẩn, mới phát hiện, người tới là công chúa Tử Uyển!!

Nàng vừa ngạc nhiên vừa bất ngờ gật đầu một cái, Tử Uyển mới chậm rãi buông nàng ra, cổ kiệu rất rộng, nàng ta liền cười híp mắt ngồi một bên. Chỉ nghe tiểu thái giám bên ngoài kiệu hô một tiếng “Khởi kiệu”, cổ kiệu lung lay bị nâng lên, chậm rãi đi về phía trước.

So với sự kinh ngạc của Mặc Ngưng Sơ, Tử Uyển hết sức bình tĩnh, nàng chớp chớp đôi lông mi như chú chim sơn ca, nhỏ giọng nói: “Ta sao có thể yên tâm để một mình người trở về? Người cha kia của người đã nói muốn đoạt tuyệt quan hệ cha con với người, làm sao người có thể tự chui đầu vào lưới? Hoàng huynh cũng thật là, cũng không thay người suy nghĩ một chút, hẳn giờ tiêu điều tự tại, để một mình người chịu khổ vất vả! Người yên tâm, có ta đi theo, lấy thân phận công chúa hoàng gia, phụ thân người cũng không dám làm khó người!”

Mặc Ngưng Sơ khòe miệng giật giật, hai huynh muội nhà này thật giống nhau trong việc khiến cho nàng ngạc nhiên, nàng thở ra một hơi, nhẹ nhàng hỏi: “Thật ra thì ta càng muốn biết, công chúa Tử Uyển ngài tại sao lại ở bên trong kiệu của ta.”

“Vậy còn phải hỏi, ta biết người phải một mình về nhà thăm người thân, dĩ nhiên không yên lòng, từ đêm qua liền trốn trong kiệu, để cho ta đợi đã lâu!”

“ ” ——||| nàng khi nào thì trở nên quan trọng như vậy?

Mặc Ngưng Sơ dừng một chút, đột nhiên nói: ” Chẳng lẽ. vì đại ca ta?”

“Ai ai ai là đại ca người?”

Tử Uyển ngay lập tức trợn to mắt nhìn nàng, “Bản công chúa là vì tốt cho người, người lại nói bản công chúa có mưu đồ khác! Bản công chúa thật sự là một lòng —— ừm ừm.”

Mặc Ngưng Sơ kịp thời đưa tay che miệng nàng lại, vẻ mặt hắc tuyến: “Công chúa Tử Uyển, bây giờ còn chưa xuất cung. Ngài nếu như bị bắt trở về, ta chỉ sợ cũng không thể giúp gì được.”

Tử Uyển đang mặt đỏ tới mang tai mới an tĩnh lại, giống như đứa bé làm chuyện sai bị bắt gặp, rất không được tự nhiên.

Mặc Ngưng Sơ cười: “Cám ơn công chúa Tử Uyển quan tâm, thâm cung này cũng buồn tẻ đến đáng sợ, công chúa cùng ta đi ra ngoài, coi như bị bắt được, bệ hạ nhất định cũng sẽ không trách phạt người.”

Tử Uyển vẫn không được tự nhiên như cũ, mơ hồ không rõ ừ hai câu, tai đều hồng rực.

Mặc Ngưng Sơ nhàn nhạt cười, một đường an ổn.

Ngự Thư Phòng.

“Bệ hạ.”

Thường Tự trình lên mật báo mới gửi đến trong cả nước, bên trong ghi lại tất cả động tĩnh lớn bé mọi nơi, không bỏ sót chi tiết nào, không che dấu điều gì.

Nạp Lan Lâm vượt trán, lúc lâm triều một ít đại thần liền nói đến nói đi quanh chủ đề về Tiểu Đào Tử ngốc nghếch kia, sau chuyện Phong gia, hẳn biết bọn họ sợ hãi, chỉ là trong Xuyên Hạ hoàng triều, nuôi một đám đại thần chỉ biết đùn đẩy trách nhiệm, yếu bóng vía, thật khiến cho hắn nhức đầu.

“Tiểu Đào Tử đến nơi chưa?”

Ánh mắt của hắn rơi trên một quyển mật báo, vẻ mặt banh chặt.

Thường Tự do dự: ” Người là đến rồi.”

Nạp Lan Lâm để quyển sổ trên tay xuống, ngược mắt nhìn hắn: “Nói trọng điểm.”

Thường Tự lúc này mới cúi đầu nói: ” Ngưng phi nương nương đã đến nơi, trên đường bình an, chỉ là. . . . thêm một người.”

Trước ánh mắt như dao càn ngày càng bén nhọn trên đỉnh đầu, Thường Tự nói thật nhanh: “Công chúa Tử Uyển, không biết từ lúc nào cũng đi theo. . . . Hơn nữa, đi xuống từ cùng một chiếc kiệu.”

132. Chương 132: Về Nhà (hai)

Đội ngũ chậm rãi dừng lại trước cửa lớn Mặc gia, cửa gỗ đen như mực đóng chặt, một bộ giống như đóng cửa không tiếp khách.

Mặc Ngưng Sơ , đây là chuyện đã sớm dự đoán được, chỉ là ngay cả các ca ca sủng nàng nhất cũng không có cách nào lọt lưới, lặng lẽ ra ngoài nhận nàng sao. Hiển nhiên lần này cha tức giận không nhẹ, chờ đợi nàng sau cánh cửa này chỉ sợ sẽ là gia pháp cực kỳ tàn khốc.

Nàng run lên, Tử Uyển bình tĩnh vén lên màn kiệu, từ trên kiệu nhảy xuống, cũng không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, đi đến gõ cửa một cái, không ai trả lời.

“Tiểu Sơ, nhà ngươi không có ai!” Nàng quay đầu với biểu tình kinh ngạc, Mặc Ngưng Sơ không biết nên khóc hay cười, cũng không biết nên giải thích thế nào cho nàng, trong nhà không thể không có ai, chỉ là không muốn gặp mình. . . . mà thôi.

“Vậy chúng ta đi vào chờ bọn hắn là được rồi.” Tử Uyển nói thẳng ra, lên trước sờ sờ cánh cửa chính cao tám trượng, rồi sau đó lui về phía sau hai bước, lại giơ nắm đấm lên.

Nàng, nàng muốn làm gì?

Mặc Ngưng Sơ tự dưng có dự cảm không tốt, không kịp ngăn cản, sau một khắc, một cú đấm hoa lệ của Tử Uyển liền đánh lên chiếc cửa chính này ——‘rầm’

Cửa gỗ đàn mộc khắc hoa lâu năm nhà nàng cứ như vậy đổ rầm xuống.

Tử Uyển mở lớn hai mắt, sau đó, lần đầu tiên hết sức kinh ngạc quay đầu lại, chỉ vào tường viện đằng sau cánh cửa, nói một cách vui vẻ: “A, Tiểu Sơ, thì ra bên trong có người này!”

“ ”

Nàng có thể đem công chúa điện hạ đã gây họa lại còn biến thái giống ca ca này đưa trở về không?

Có thể không, có thể không, có thể không, có thể không!!!!

Gia đình Mặc gia đứng thành hai hàng, chỉnh tề hai bên đường lớn đi vào chính viện, vẻ mặt nghiêm nghị, thân thể thẳng tắp, Mặc gia gia chủ phát uy, muốn dạy dỗ tiểu nữ nhà mình, bọn họ không dám nhúc nhích chút nào, cả phủ viện Mặc gia cũng bao phủ trong một tầng không khí trang nghiêm.

Bên trong phòng khách, cửa chính rộng mở, xa xa có thể nhìn thấy bên trong ngồi đầy người, ngồi cao trên chính vị, là Mặc Huyền, sắc mặt ông tái nhợt lại xanh mét, quả thật bị bệnh, nhưng bộ dáng lại giận dữ khiếp người. Ngồi bên người ông là Mặc mẫu, cặp mắt bà rưng rưng, tràn đầy lo lắng, nhìn Mặc Ngưng Sơ chậm rãi đi đến, định đứng dậy đi đón, lại bị Mặc Huyền liếc mắt nhìn, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục thấp thỏm ngồi lại chỗ của mình.

Ngồi hai bên sườn theo thứ tự là hai vị ca ca, trừ Mặc Liên Thành ở biên quan, thì ngay cả tiểu đệ Mặc Ly cũng ở đây. Hắn hôm nay mới vừa tròn mười tuổi, vài ngày trước đó bởi vì bị đưa đến viện tư thực nên đã lâu không gặp, hôm nay cũng xuất hiện trong đại sảnh tràn đầy ý xét xử này, nói rõ tính chất chuyện lần này còn lớn hơn so với trong tưởng tượng của nàng.

Tiểu Mỹ bị trận thế như vậy khiến cho có chút sợ, quay đầu nhìn về phía Mặc Ngưng Sơ.

Mặc Ngưng Sơ nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nàng biết mình cần phải làm những gì, mím môi liền muốn đi lên.

Không khí nghiêm túc, mọi người đứng sừng sững, ngay cả hô hấp cũng căng thẳng như dây cung, như thể chỉ cần một khiêu khích nhỏ cũng có thể có xu thế lửa mạnh lan cháy đồng cỏ, long trời lở đất.

Nhưng cổ tình ——

“Tiểu Sơ, bọn họ bị điểm huyết sao? Tại sao không nhúc nhích?” Tử Uyển đi đến bên cạnh một người, chọc chọc bờ vai của hắn, người nọ bị chọc lui về phía sau hai bước, lập tức sợ đến sắc mặt trắng bệch, hai chân run run.

Mặc Ngưng Sơ: ” ”

“Nô tài lớn mật, thấy bản công chúa cùng Ngưng phi nương nương đến, cũng không quỳ xuống thỉnh an? Quả thật coi rẻ hoàng tộc! To gan!” Tử Uyển nhếch mày, cũng không phân trường hợp, tính khi công chúa vừa lên, mười đầu trâu cũng không kéo lại được, lớn tiếng quát: “Lôi ra ngoài cho ta ——”

“Công chúa Tử Uyển, đây là chuyện nhà Mặc gia thần, xin ngài không nên nhúng tay thì tốt hơn!” Mặc gia chính chủ rút cuộc lên tiếng, Mặc Huyền chậm rãi đi từ phòng khách ra, hai tay chống quầy trường cây mây, mắt sáng như đuốc, rơi vào trên người Mặc Ngưng Sơ, giống như xem kỹ, lại như đang giận.

Tử Uyển dang hai tay ra chắn trước người Mặc Ngưng Sơ, nói: “Ngưng phi vào cung vi phi, gả cho hoàng huynh ta, chính là hoàng tẩu của ta, nữ nhân lấy chồng làm trọng, nếu bàn về chuyện nhà, cũng là chuyện nhà hoàng huynh ta, các người đừng nghĩ khi dễ nàng!”

“Công chúa.”

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng, Mặc Chuẩn Du vẫn đang trầm mặc, hắn làm một tư thế hơi cúi người: “Xin đừng hồ đồ.”

Trên đời này, cũng chỉ có một người như thế có thể khiến cho con ngựa hoang kia ngoan ngoãn nghe lời, Tử Uyển không cam lòng bết bết miệng, quay đầu lại đưa cho Mặc Ngưng Sơ một cái vẻ mặt trượng nghĩa ‘có ta ở đây’, Mặc Chuẩn Du sợ nàng lại gây chuyện, liền tự nguyện đưa Tử Uyển đến phòng khách nghỉ ngơi.

Thế giới lại an bình.

Mặc Ngưng Sơ rồi rảo nghĩ, Tử Uyển rốt cục như ước nguyện có được cơ hội ở chung một mình với đại ca, nhưng nàng lại đem mình đang sống sờ sờ đây đây vào hồ lửa, hiện tại là lúc nước sôi lửa bỏng, thật là khó sống yên ổn.

“Mặc Ngưng Sơ, quỳ xuống cho ta!”

Mặc phụ tức giận quát, Mặc Ngưng Sơ ngoan ngoãn quỳ xuống.

“Người biết lỗi chưa?”

Mặc Ngưng Sơ gật đầu như bằm tỏi.

Quy tắc ngầm của Mặc gia, thứ nhất, lúc lão cha giáo huấn, nhất định phải thể hiện ra rằng mình vô vùng nghe lời, thuận theo, nếu không, ông sẽ nói liên tục như sông Hoàng Hà vỡ đê, vĩnh viễn không có ngày dừng lại. Thứ hai, lúc lão cha tức giận, nhất định phải liên tục hòa theo, dùng cái này vỗ về tính tình nóng nảy, cứng rắn như thép của người. Thứ ba, cuối cùng trước khi gia pháp xuất hiện, nhất định phải nói chậm rãi lý do của mình khiến cho không khí nhu hòa lại, tránh đối đầu trực tiếp, tử thương vô số. Thứ tư, nếu gia pháp xuất hiện, đành phải liều lĩnh. . . . đứng lên đấu tranh.

Đây là kinh nghiệm hoàn mỹ Mặc Ngưng Sơ đúc kết ra sau mấy năm gây họa, thế nhưng đã qua nhiều năm, không có lần nào phải dùng đến phương pháp cuối cùng, năng khéo léo đáng yêu như thế, cha sao có thể thật sự đánh nàng?

Đáng tiếc lần này hình như Mặc phụ rất tức giận, chỉ thấy ông sắc mặt xanh mét, lớn tiếng giận dữ quát: “Người đã biết sai, có ai không! Mang gia pháp ra đây!”

—— Thế nhưng trực tiếp bỏ qua ba bước! Đến ngay bước cuối cùng!

Vì vậy Mặc Ngưng Sơ không thể ngồi yên được nữa, nàng còn chưa bắt đầu cố gắng phản kháng, Mặc mẫu đã chạy ra như bay, một tay bảo vệ cho nàng, khóc lóc hướng về phía Mặc Huyền đang đứng trên thềm đá cao: “Lão gia, Tiểu Sơ thật vất vả về nhà lần đầu tiên, ngài sao phải đối xử với con như thế?”

“Bà tránh ra!” Sắc mặt Mặc phụ tái xanh, gần từng chữ một: “Trên dưới Mặc gia đều là trung lương, lấy trung thành hầu hạ Quân vương làm mục tiêu, nơi nào lại sinh ra một yêu phi tai họa chứ? Lúc này nếu không dạy dỗ, ngày sau gây thành đại họa, bà có dám đương nổi không?”

(trung lương: người chính trực, ngay thẳng)

Mặc Ngưng Sơ chớp chớp mắt, thì thầm nói nhỏ một câu: “Thật sự toàn bộ đều là trung lương sao? Thượng bất chính hạ tắc loạn, con cũng là ‘tiểu lương’ của người đấy. . . .”

(theo mình đoán có lẽ Ngưng Sơ dùng chơi chữ ở đây giữa trung (trung bình)-tiểu(nhỏ)

(Thượng bất chính hạ tắc loạn: ý nói trên không nghiêm làm mẫu, bên dưới sẽ không nghe theo hay không phục)

133. Chương 133: Về Nhà (Ba)

Một câu nói này cũng không lớn tiếng, nhưng lúc này Mặc gia an tĩnh như vậy, Mặc Ngưng Sơ thầm nói nhỏ cứ thế xông thẳng vào lỗ tai Mặc phụ, lập tức nổi giận, vẻ mặt hằn vồn giận dữ giờ lại càng đen kịt, cái gậy trong tay run run chỉ thẳng vào Mặc Ngưng Sơ: ” người, cái đồ nữ nhi bất hiếu nhà ngươi! !”

Mặc Ngưng Sơ dứt khoát đứng lên, vừa an ủi mẫu thân sắc mặt trắng bệch, vừa lớn tiếng nói: ” phụ thân, chẳng lẽ ngài thật sự cho rằng, nếu như bệ hạ dễ dàng bị một cái hậu phi nhỏ như ta thuyết phục, thiên hạ này, chẳng lẽ hẳn còn có thể bảo vệ nổi sao?”

Lời vừa nói ra, một phòng yên tĩnh.

Mặc Huyền hiển nhiên không nghĩ tới Mặc Ngưng Sơ sẽ nói ra những lời như vậy, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Mặc Ngưng Sơ liền tiến lên phía trước một bước, nói: ” phụ thân, Xuyên Hạ hoàng triều phồn vinh đến nay, tất cả đều là minh quân, bệ hạ hai mắt sáng như đuốc, nhìn chuyện thấu đáo hơn so với bất luận kẻ nào, ta là một nữ tử, ở trong hậu cung thâm sâu, đoạn tuyệt với bên ngoài, làm sao biết chuyện đại sự của thiên hạ này?” Dứt lời, thu bộ mặt nghiêm nghị kia lại, uất ức méo mồm: ” ta nặng bao nhiêu cân lượng, phụ thân ngài không phải rõ ràng nhất sao?”

Mặc Huyền kinh ngạc nhìn nàng hồi lâu.

Tiểu nữ nhi khi xưa giờ đã lớn, lúc bị bệ hạ nhập vào hậu cung, hần cũng không kịp thấy nàng một lần. Hần chỉ sợ nàng sẽ đột nhiên gây ra cái tai họa gì, trăm phương ngàn kế để con lớn nhất vào cung gặp nàng một lần, dặn dò những gì cần dặn dò.

Hần vui mừng vì nàng chỉ bị phong là Mỹ nhân, nhưng bắt đầu kể từ tiệc ngắm hoa kia, bắt đầu từ khi bệ hạ đột nhiên nói muốn phong nàng làm hoàng hậu, lòng của hần đột ngột trầm xuống.

Cái đứa nhỏ quá ngây thơ này, nhất thời trở thành cái đích ọi người chỉ trích! Cầu xin bệ hạ dày nàng vào lãnh cung, cũng là vì để nàng một đời bình an, mặc dù có chút khổ, nhưng có thể cách xa thế tục phân tranh, không bị cuốn vào lục đục đấu đá trong bóng tối.

Mặc Huyền nặng nề vượt qua vẻ hoảng hốt kia, thở dài một hơi: ” Mặc Ngưng Sơ, người có biết, bây giờ đến tội cùng người đã chọc bao nhiêu họa?”

Thấy phụ thân đã không còn kêu gào dùng gia pháp, Mặc Ngưng Sơ lập tức thay vẻ mặt ngây thơ nở nụ cười: “Chính là ta biết rõ, cho nên mới định trở lại tìm ca ca phụ thân thương lượng!”

Dưới ánh mặt trời mỏng manh, nụ cười của nàng không có một tia tì vết, người khoác y phục hồng nhạt, tôn lên dung mạo càng mỹ lệ hơn kia, thuần khiết như ánh mặt trời mùa xuân, làm cho không ai có thể nhìn tâm trách phạt nàng.

Mặc Ngưng Sơ ngheo đầu, giống như tiểu nữ nhi ham chơi đi trèo tường rất nhiều năm về trước, làm cho không người nào có thể làm gì, rồi lại muốn thương yêu đến cực điểm.

Nàng nói: ” phụ thân, hôm nay người đời truyền ta là hồng nhan họa thủy, nhưng đây chỉ là thủ đoạn nhỏ nhỏ của bệ hạ, ta từng ham chơi quá độ, khi phụ thân dùng bồ câu đưa tin muốn ta vào kinh thì to gan tìm người bỏ trốn thoát đi. . . . Nhưng đâu biết rằng, sẽ đụng phải bệ hạ cái trang vi hành! ! Hần trêu chọc ta dọc đường đến Hoa Điền Bắc, khá hơn nữa là rảnh rỗi trở lại hoàng cung nhìn ta chặt vật, hần buồn bực chuyện ta tự mình đào hôn, mất thể diện của hần, mới muốn cho ta trở thành cái đích để mọi người chỉ trích, bị vạn người phỉ nhổ, nữ nhi thật oan uổng!”

Mọi người lại sững sốt.

Cho dù Mặc Huyền tức giận, nhưng khi nghe nguyên nhân không biết nên khóc hay nên cười như vậy, vẫn là không nhịn được dở khóc dở cười.

Bị áp đảo như thế, vốn là bầu không khí nghiêm khắc dạy dỗ nàng, cứ như vậy bị nàng khuấy loạn lên.

Tam ca Mặc Lưu Vân lập tức thừa cơ góp lời nói: ” phụ thân, tiểu Sơ đi đường mệt mỏi, hơn nữa còn có công chúa Tử Uyển đi theo, chuyện lớn thể này chờ ăn trưa xong rồi bàn lại cũng không muộn.”

Mặc mẫu gật đầu một cái, lập tức khiến một đồng lớn các gia nô đang đứng yên giải tán, làm cho bầu không khí áp bách cực điểm cũng theo đó tản ra. Mà tiểu nữ tử Mặc Li còn nhỏ, đã là đứa nhỏ mà Mặc gia vẫn lấy làm kiêu ngạo, so bạn cùng lứa tuổi xuất sắc hơn, cũng có chút vẻ mặt cụt non, đã có thể đoán được tương lai rực rỡ sáng chói. Lúc Mặc Ngưng Sơ bị đưa đến Lê thành, Mặc Li mới ba tuổi, hiện tại đã cao bằng nàng.

Hần đi tới bên cạnh Mặc Ngưng Sơ, yên lặng kéo tay nàng, nói với phụ thân: ” ta đã lâu không gặp tỷ tỷ, cũng muốn tâm sự thật nhiều. . . .” HiFd.

Ánh mắt Mặc Ngưng Sơ nháy nháy sáng: ” Li Li, đệ trở nên thật đáng yêu! !”

“”

Ma quỷ của nàng đã bò lên mặt của thiếu niên, ra sức chà đạp cái khuôn mặt non nớt lại mê ly của hần.

Mặc Li cực kỳ bình tĩnh, vô cùng yên lặng kéo xuống móng vuốt của Mặc Ngưng Sơ, nhẹ nhàng nói: ” tỷ tỷ, tỷ đáng yêu hơn.”

Trong nháy mắt bầu không khí giường cung bật kiếm biến mất hầu như không còn, Mặc Huyền khẽ thở dài, nhẹ nhàng ho khan, sau đó gõ cây gậy, chậm rãi trở về chỗ ngồi trong đại sảnh, rót ỉnh một chén trà, làm thể nào cũng uống không xong.

Vật đổi sao dời, chuyện của nữ nhi làm lão già như hần lo lắng, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, trở nên bất lực như vậy.

Mặc Ngưng Sơ một mặt cười đùa với người nhà, ánh mắt sáng ngời lại lặng lẽ dừng trên người phụ thân, chợt lóe lên lo lắng, rồi sau đó bị bao phủ bên trong nụ cười lúm đồng tiền sáng rực rỡ.

Nàng phải như thế nào để hỏi nên lời với phụ thân mình, về những chứng cứ trần trụi của Mặc gia kia?

————— tiểu Hạ rơi xuống đường phân cách —————

Về nhà thăm bố mẹ chỉ có hai ngày.

Lớn nhỏ Mặc gia hận không thể đem hai ngày chia thành vô số ngày, Mặc mẫu muốn lôi kéo Mặc Ngưng Sơ ôn chuyện, Tam ca Mặc Lưu Vân lại muốn mang theo Mặc Ngưng Sơ đi ra ngoài vui đùa hóng gió, Mặc Li rất an tĩnh, Mặc Ngưng Sơ đi đến đâu, hần liền theo đến đó, ngoan ngoãn bị giày vò, ngoan ngoãn nghe tỷ tỷ nói chuyện, ngoan ngoãn hưởng thụ niềm vui thú trong một đồng lớn nam nhân ở đây rốt cuộc có tỷ tỷ. Chỉ có đại ca Mặc Chuẩn Du bị công chúa Tử Uyển quán quýt, không thể phân thân.

Mặc gia ở đế đô có hai sản nghiệp, một chỗ là chế y điểm ở phía tây, Mặc mẫu đã từng là tú nữ xuất sắc của Giang Nam, gả vào Mặc gia, cũng không dựa vào tài thêu duy trì kiếm sống, nhưng lại không nỡ bỏ tài nghệ kia, liền thu một ít đồ đệ, mở ra một tác phường, hiện nay nhân duyên dồi dào, nổi tiếng xa gần.

Mà một chỗ khác, là tửu lâu ở phía bắc, tam ca Mặc Lưu Vân tính tình phong lưu, mang cái mác quan nhỏ có cũng như không ở Hộ bộ, phần lớn thời gian, hần đều lẫn lộn ở chỗ này, tửu lâu xa hoa, tạo điều kiện cho các công tử vương tôn quý tộc vui đùa.

Mặc Ngưng Sơ thật sự không muốn tin tưởng, hai nơi sản nghiệp vô tâm dựng nên như vậy, lại có dòng tiền bạc kèch xù chảy vào, che giấu những giao dịch đen tối. Một là mẫu thân, một là ca ca, bọn họ có thể làm ra cái gì?

Về mặt lần nữa, nàng chần chờ đợi đến buổi tối, sẽ hẹn phụ thân đến thư phòng nói chuyện một chút.

Đột nhiên bị một cái bóng che phủ, Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu, đối diện với gương mặt của Mặc Li, hần dừng một chút, nói: ” tỷ tỷ, tỷ có còn nhớ rõ công tử Tịch?”

134. Chương 134: Kí Ức Khi Còn Bé (Một)

Đối với cái tên “công tử Tịch” này, Mặc Ngưng Sơ nhạy cảm đến nổi nổi da gà.

Lúc còn nhỏ, thì không giờ phút nào không bị cái cơn ác mộng này quán lấy, hần tìm nàng khắp thiên hạ, cố chấp khiến người ta sợ hãi, thậm chí có một khoảng thời gian dài, tỉnh lại từ trong mộng, bởi vì trong mộng, hần đúng là âm hồn bất tán biến thành quỷ dữ tợn, nàng chạy đến đâu, hần đuổi kịp đến đó, chặn nàng lại hỏi, khúc nhạc đó là do ai viết. . . . Không nói ra, hần sẽ lột da nàng, rút gân nàng, uống máu của nàng, chém nàng thành trăm trăm nghìn nghìn mảnh! =_|||

Vậy mà hiện giờ, hần quả thật đúng là âm hồn bất tán xuất hiện ở khắp nơi xung quanh nàng, ở Lê thành an ổn qua thời gian mấy năm, nhưng mới vừa ra khỏi cửa, liền một lần nữa lại bị cơn ác mộng bao phủ! Nàng từ Lê thành đi Hoa Điền Bắc, hần liền từ Hoa Điền Bắc đi Lê thành! Hiện tại, nàng vào hoàng cung, hần dĩ nhiên cũng thành Văn trạng nguyên khoa cử!

Mặc Ngưng Sơ run lên, nói với Mặc Li: “Đệ nói tới hần làm cái gì?”

“Ta đã sớm nghe qua danh hào của hần, trình độ thi từ cùng âm luật của hần được một số người truyền đi rộng rãi, bây giờ hần đột nhiên định cư ở đế đô, hơn nữa còn bị phái đến làm lão sư của Thường Lục viện, tài hoa của hần thật làm cho người ta bội phục.” Mặc Li giống như một ông cụ non, nhưng lại phối hợp với dáng dấp lớn lên như một thiếu niên xinh đẹp, làm cho người khác bất ngờ, Mặc Ngưng Sơ kìm lại ý muốn nhào tới giằng xé hần đang kích động, chờ nghe cái đệ đệ đáng yêu này nói chuyện.

“Mấy ngày trước đây, hần giảng cho chúng ta về khúc U Liên phú, hơn nữa cho chúng ta chuyển tay nhau đọc U Liên phú với phần sau bản gốc của nó. . . .” Nói tới chỗ này, hần dừng một chút: “Thủ khúc này thật sự rất êm tai, ta dùng đàn tranh gảy theo, nhưng cũng chỉ học được một chút bên ngoài, mà ta nhớ, công tử Tịch từng dừng lại trong phủ một khoảng thời gian, làm lão sư ột mình tỷ tỷ người. . . . Mà phần tiếp sau của U Liên phú, cũng trùng hợp là viết ra trong khoảng thời gian đó, tỷ tỷ, tỷ có từng học qua?”

Mặc Ngưng Sơ ngay lập tức lắc đầu kịch liệt.

Lông mi thật dài của Mặc Li run rẩy, gương mặt sáng long lanh dưới ánh mặt trời thoát nhìn càng trắng nõn đến trong suốt. Thấy hần tựa hồ rất thất vọng, Mặc Ngưng Sơ liền vội vàng tiến lên an ủi: “Tiểu Li Li a, thủ khúc này không phải người nào cũng có thể luyện, tỷ tỷ người bắt tài vô học, cầm kỳ thư họa mọi thứ không thông, mà công tử Tịch kia lưu lại trong phủ chừng nửa tháng thời gian như vậy, ta làm sao có thể học được cái gì cao thâm như thế? Cho dù hần lưu lại cả đời, ta chỉ sợ cũng không học được, nếu như đệ thật sự thích thú, ngày khác để đại ca gọi hần tới, tỉ mỉ dạy đệ, như thế nào?”

Mặc Li mím môi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn Mặc Ngưng Sơ: “. . . . Tỷ tỷ, ta nghe nói, công tử Tịch bây giờ vẫn như cũ tìm kiếm cái người phổ ra phần sau của U Liên phú, tỷ biết người nọ là ai sao?”

Mặc Ngưng Sơ bị nhìn có chút chột dạ, đưa tay vò loạn tóc mềm trên trán hần, “Tỷ tỷ làm sao biết?”

“Ta còn tưởng rằng, người nọ chính là tỷ tỷ đấy.” Ánh mắt tinh xảo của Mặc Li nhìn thấu qua cánh tay duỗi đến kia, trở nên khó bề phân biệt.

Lời của hần rất nhẹ, lại làm cho tay Mặc Ngưng Sơ lập tức cứng ngắc, hai mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm hần, lại thấy hần từ phía sau lấy ra một cái hộp gấm hình vuông nho nhỏ, tựa hồ giữ hết sức cẩn thận, rồi sau đó hần từ từ mở ra, bên trong đúng là để mấy tờ giấy ó vàng, rõ ràng cho thấy có chút nếp gấp, rồi sau đó bị người mở ra vuốt lên, giữ gìn đáng vẽ thật tốt. HiFd.

Hần cẩn thận lấy cái đồ vật bên trong đó ra, sau đó cực kỳ nhẹ nhàng đem nó mở ra: “Đây là thứ ta tìm được lúc ta sáu tuổi, len lén chạy vào trong phòng tỷ tỷ chơi.”

Ánh mắt căng thẳng của Mặc Ngưng Sơ rơi trên mặt giấy kia, đó là loại giấy thông thường của Trùng Tâm Đường, loại giấy này nàng thích dùng nhất, bởi vì mặt giấy bóng loáng, hút mực kém hơn, dùng bút viết chữ, cũng không dễ tràn ra. Khi nàng chuyên tâm nghiên cứu các loại phối phương, thì quen dùng lông ngỗng chấm mực, viết tỉ mỉ từng chút từng chút, mà không dùng bút lông giấy Tuyên Thành phiền toái.

Mà lúc này, trên mặt giấy kia viết chính là ký hiệu âm luật, có chút sắp xếp hỗn loạn, viết vội vàng, có chỗ còn bị sửa và xoá, mực tụ lại thành một đám, không có bố cục gì, giống như là bản nháp viết ngoáy.

Có thể làm cho nàng kinh ngạc, là nét chữ kia được viết tinh tế, rồng bay phượng múa —— phía trên mỗi nét bút nét họa, thật sự là cực kì quen thuộc.

Bởi vì, đây là của nàng.

“Lúc tỷ tỷ rời đi, ta còn quá nhỏ, nhưng lại nhớ tỷ tỷ thường thường dẫn ta đi chơi đùa khắp nơi, vẫn đem phần ăn ngon nhất để lại cho ta, đem những gì thú vị nhất tất cả đều lưu cho ta một phần. . . . Nhưng sau khi tỷ đi rồi, phụ thân cùng các ca ca liền muốn ta lấy tư cách ‘nam nhân’ mà lớn lên, cũng không quan tâm quá nhiều.” Mặc Li cười cười, nụ cười của hần thật đẹp mắt, da thịt y hệt đồ sứ, lông mi thon dài cười rộ lên, liền giống như lông vũ uyển chuyển: “Có một lần, ta bị phụ thân dạy dỗ, trong lòng ta khó chịu, nghĩ tới tỷ tỷ, liền len lén chạy đến phòng của tỷ ngây ngốc ở đó, trong lúc vô tình, ta phát hiện mấy cuộn giấy trong một cái khe hở nhỏ tại đế giường, đã mỏng manh ó vàng, tay chân ta vụng về, không cẩn thận kéo hư một chút. . . .”

Mặc Ngưng Sơ gắt gao nhìn chằm chằm mảnh giấy đó, nhanh chóng tìm tòi những đoạn về nó trong trí nhớ.

“Ta nhận ra bút tích của tỷ tỷ, mà trong cả gian phòng, cũng chỉ có một cái như vậy liên quan với tỷ tỷ, ta liền coi nó như bảo bối mà cất giữ, mỗi khi bị quả mắng, liền lấy ra coi trộm một chút, nghĩ thầm chờ có một ngày lớn lên, trở nên lớn mạnh như các ca ca, sẽ đem cái này trả lại cho tỷ. . . .” Mặc Li dừng một chút, chậm rãi nói: “Nhưng cho đến hôm đó, khi công tử Tịch đem phần sau bản gốc của U Liên phú cho truyền đọc, ta mới chợt phát hiện. . . .”

Mặc Ngưng Sơ ngưng cả thở.

“ Nét bút phía trên cùng với rất nhiều âm luật, lại giống nhau như đúc với mấy trang giấy ta cất giấu cái kia.” Thiếu niên gần từng chữ một.

.....

.....

“Tiểu Sơ! Tối nay ta muốn ngủ chung với người!” Thanh âm của Tử Uyển vang lên, nàng chạy vào trong hậu viện, nhìn ngó khắp nơi, không khỏi buồn bực: ” không phải đại mộc ngọc ấy nói, tiểu Sơ ở chỗ này sao? Cái tên đáng chết kia, lại dám gạt ta!”

Nàng dậm chân, sau đó thở phì phò tiếp tục tìm kiếm ở nơi khác.

Gió mát nhẹ thổi, hậu viện tràn ngập hương thơm hoa cỏ, vài cây trúc xanh mướt mọc cao ngất thẳng đứng, trong hương thơm ngào ngạt, tràn ngập lá xanh.

Mà lúc này, phía sau núi giả Mặc Ngưng Sơ che dấu hơi thở, mà bên cạnh, còn có Mặc Li cũng bị nàng mạnh mẽ bịt miệng, đồng loạt núp vào.

Nàng thấy Tử Uyển đi xa, mới thở dài một hơi rồi buông hắt ra, sau đó chán nản rũ đầu, nàng lại sơ suất như vậy, bỏ quên chứng cứ quan trọng như thế! Nhưng một khi nàng làm việc, chuyên chú muốn chết, làm sao có thể trông nom những thứ chất thải công nghiệp kia ném đi nơi nào a a a a. . . .

135. Chương 135: Ký Ưc Khi Còn Bé (2)

Mặc Ngưng Sơ dừng một chút, cuối cùng vẫn nói ra: “Là ta tò mò, lén công tử Tịnh lấy bản nhạc sao chép, sợ dĩ ta giấu là vì chuyện này không quang minh chính đại gì, đó là lí do đệ phải giữ bí mật cho ta, tiểu Li, đệ không được nói ra một chữ.”

Đầu lông mày Mặc Li hơi nhíu lại: “Tỷ tỷ, công tử Tịnh giấu vật kia như bảo bối, ngay cả cho chúng ta đọc cũng chỉ trong chốc lát, còn dùng ba lần vải gấm bao lại, coi là vật bất li thân, khi đó tỷ bắt quả mới tám tuổi, nếu có thể trộm được, tỷ đúng là hơn người.”

_____tiểu tử thôi.

Mặc Ngưng Sơ dơ tay dè xuống thái dương, cười khan nói: “Tịnh cờ may mắn mà thôi, đúng thời điểm hần không coi cái đó là của quý nữa.”

Mặc Li nhìn chằm chằm nàng nửa ngày, bỗng nhiên từ sau hòn núi giả đứng lên muốn đi ra: “Nếu tỷ không chịu nói thật, ta tiện tay đem nó cho công tử Tịnh, cha thường dạy, không được nói dối, làm người phải cương trực công chính,.

ta sẽ cho công tử Tịnh biết tình hình thực tế, tin tưởng hần sẽ rộng lượng, không so đo với tỷ....”

Ngay sau đó, cổ Mặc Li bị giữ chặt, “Rầm” một tiếng ngã về sau hòn núi giả

Trán Mặc Ngưng Sơ đầy gân xanh rối loạn: “Không được ồn ào!”

Hai mắt Mặc Li vẫn nhìn nàng không nhúc nhích, con ngươi lấp lánh như ngọc lưu ly sáng bóng, ngó nàng như một con thú nhỏ tội nghiệp.

Mặc Ngưng Sơ rút cuộc chịu khuất phục: “Là ta, nhưng mà tiểu Li, cho dù là ta thì sao?”

Hai tròng mắt Mặc Li lập tức sáng: “Thật sự là tỷ tỷ?” hần cười dạt dào vui sướng: “Ta đã nói, tỷ tỷ nhất định không phải là người không có năng lực như họ nói, tỷ tỷ của ta là người tốt nhất trên đời này.”

“Sáng tác bản nhạc đó là tốt nhất trên đời này sao?” Mặc Ngưng Sơ liếc hắt một cái: “Cho dù thông minh, nhưng không thể chiều đệ trong việc ăn uống, không thể nhất trí với chị mọi việc, không thể có phúc cùng hưởng, đồng cam cộng khổ, đệ muốn một tỷ tỷ như vậy, có ích lợi gì?” Tốt là được sao.

“Tỷ tỷ là người như vậy sao?” Khóe môi Mặc Li cong lên, hắt rất ít khi cười, nhưng khi cười rộ lên thì cũng sáng rực không gì sánh được: “Nếu như yêu mến, là quan trọng, là tôn kính thì ta sẽ không để cho việc gì hay người nào vũ nhục tỷ.”

“Không được nói cho người khác biết.” Nàng trợn mắt nhìn hắt.

Mặc Li nén cười, thật giống chú nai con đang nhảy nhót: “Không ai biết sao? Cha và các ca ca cũng không biết sao?”

“Người nói sao? Tiểu tử thôi.” Mặc Ngưng Sơ dùng ngón tay chỉ vào trán của hắt: “Đệ dám nói nửa chữ, tỷ liền lấy đầu của đệ xuống làm cầu đá.”

Nàng càng hung ác, hắt lại càng phát ra tiếng cười vui vẻ, đi ra từ sau hòn núi giả theo Mặc Ngưng Sơ: “Nhưng mà tỷ tỷ, tỷ tinh thông âm luật như vậy, tại sao không đàn? Ra về người lớn nhưng tỷ không có bộ dáng của một tiểu thư khuê các, hắt mà biết được, sẽ nhìn tỷ với cặp mắt khác xưa.”

“Tài năng không bộc lộ, cũng không phải là chuyện không tốt, có thời điểm làm bộ ngu còn tốt hơn so với tỏa hào quang rực rỡ, sống dưới cái nhìn nóng rát của mọi người, chẳng phải rất mệt sao? Lẽ nào biết âm luật thì có thể có bộ dáng tiểu thư khuê các sao?” Mặc Ngưng Sơ liếc mắt nhìn hắt, muốn đoạt lấy cái hộp trong tay hắt.

Mặc Li bỗng lui ra phía sau hai bước, lại giấu hộp giấu ở trong tay áo, cười khanh khách: “Tỷ tỷ, đây là ta nhặt được, đó là của ta, nếu đã hứa với tỷ, ta sẽ không tiết lộ nửa chữ.”

Hắt đuổi theo bước chân Mặc Ngưng Sơ, cười nói: “Nếu công tử Tịnh biết người hắt tìm mấy năm nay là tỷ, nhất định sẽ hối hận muốn từ trên núi nhảy xuống, hôm nay tỷ đã tiến cung làm phi, anh rể lại là hoàng đế đương triều, hắt muốn cưới cũng không có khả năng.”

Mặc Ngưng Sơ âm trầm cười hai tiếng: “Hiện tại người tin ta bỏ người lại ngay hay không?”

Mặc Li tiến lên giữ chặt tay áo nàng, nhất quyết không tha: “Tỷ học đàn trong bao lâu mới lợi hại như vậy?”

“.....”

“..... Tỷ có thể dạy ta được không?”

“.....”

“Tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc còn che giấu bao nhiêu chuyện đây?”

“Ngậm miệng.”

“Tỷ làm cho ta giật mình.”

“.....” Mặc Ngưng Sơ nghiêng đầu, nhìn xuống đệ đệ thấp hơn mình nửa cái đầu bên cạnh, ánh mắt như đao, chỉ muốn chặt đầu hắt xuống làm cầu đá.

“Nhưng tỷ, ta nghe nói tỷ và công tử Tịch đánh cược, mới có thể khiêu khích Giao U liên..... Tóm lại tại sao tỷ lại đánh cược?” Mặc Li chớp chớp mắt.

“Đánh cược?” Mặc Ngưng Sơ giật mình, lập tức vỗ vỗ trán hắt: “Chuyện lâu như vậy, ai còn nhớ rõ.”

Ký ức liền bị lôi kéo, như thủy triều chảy qua, kết quả nàng sai lầm rồi mới đi khiêu khích công tử Tịch, tại sao lại tự mình chuốc lấy phiền toái, nàng cố nhớ lại những mẫu chuyện vụn vặt trước kia.

.....

“Ta và người đánh cược, nhất định công tử Tịnh thua.”

“Tiền đặt cược là một con đường đầy hoa đào.”

“Người đánh cuộc hay không đánh cuộc.”

.....

Cảnh tượng chợ phiên náo nhiệt, công tử Tịnh Giao U liên được người dân để đô truyền dạy miệng.

Không ngờ đã là nhiều năm về trước.

Ngạo khí tồn tại ở kiếp trước vẫn chưa hoàn toàn được trút bỏ, nàng còn chưa có thói quen bày tỏ “một chút tài năng” đối với người quanh mình, kết quả kiểm chế đến cực hạn, đủ để cho kiêu ngạo trong lòng nàng cháy lan ra khắp đồng cỏ.

Mà lúc đó Mặc Ngưng Sơ tâm cao khí ngạo, không có để ý nhiều như vậy, bây giờ nhớ lại, trong đầu tựa như tìm được bóng dáng mơ hồ quá mức thông thường, làm cho người ta nhớ không rõ ràng, chỉ cảm thấy đau đầu.

Trừ sự nhột nhột đó, khe khẽ bên tai nàng, là lời trả lời giống như thanh âm dây đàn.

“Ta cá là...”

.....

.....

Mặc Ngưng Sơ như đi vào hồi ức, Tiểu Mỹ đã trở lại, khoa tay múa chân lại khoa tay múa chân với nàng, đó là nói với nàng, vài vị công tử đã đi tìm bọn họ, bữa tối đã chuẩn bị, nếu chờ lâu, coi chừng lão gia lại tức giận.

Nàng bỗng nhiên lôi kéo đệ đệ, cùng Tiểu Mỹ chạy tới chính sảnh, nhưng không chú ý tới, tại góc rẽ tường phía sau, có một bóng dáng màu tím đã đứng ở nơi đó thật lâu, làn môi dần dần nhếch lên.

136. Chương 136: Ký Ưc Khi Còn Bé (3)

Đêm lạnh như nước.

“Bệ hạ.” Thường Tự nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Dừng một chút, rồi lặng yên đi lên phía trước, phủ thêm một tấm chăn mỏng lên người đàn ông trong Ngự thư phòng, lại bưng lên một chén canh nấm tuyết nấu đường phèn, nhẹ nhàng đặt ở trên góc bàn viết.

Nạp Lan Lân đang dùng tay chống trước trán, bóng tối như thác nước buông xuống, mà hai mắt hắn khép hờ, tựa như đang ngủ.

Thường Tự chuẩn bị bỏ xuống canh nấm tuyết rồi rời khỏi, nhưng dường như lại động đến cái người đang ngủ kia, lông mi của hắn nhẹ nhàng run rẩy, liền mở ra một đôi con mắt đen nhánh sâu xa.

Thường Tự đang chuẩn bị khom người thỉnh cầu hắn hỏi thăm điện nghị ngơi, cũng không phòng chống lại đôi đồng tử xinh đẹp của hắn, một ánh mắt rõ ràng sâu xa không nhúc nhích vẫn đang nhìn chăm chăm vào mình, ánh nến trong đêm hắt lên mặt của hắn, che đầy một tầng mịt mù, ánh lửa nhảy động trong con ngươi mịt như yêu tinh, càng thêm yêu hoặc động lòng người.

Thường Tự một khắc sửng sốt, vị chủ tử cao cao tại thượng kia đột nhiên nhếch môi với hắn, nhột nhột cười, con ngươi mịt mịt lấp lánh trong sáng.

“Bệ, bệ hạ?!” Thường Tự sợ hãi nhảy dựng lên, ngơ ngác theo dõi nụ cười tươi khó có được của hắn, như gặp được hiện tượng quý hiếm.

Một tiếng bệ hạ cuối cùng cũng vang lên trong tai Nạp Lan Lân, hai tròng mắt nhẹ nhàng lay động, móng lưng nhìn, khi thấy rõ người trước mặt, ôn nhu trong giây lát mất đi, chỉ còn lại đôi mắt tối đen như mực: “Người tại sao lại ở trong này?”

Thường Tự rưng rưng, hắn cũng vì sinh tồn a.....

Dừng một chút, lại lo lắng hỏi: “Bệ hạ, người vừa mới.....”

“..... Không có gì.” Nạp Lan Lâm đã thu về nụ cười, cầm lên một bản tấu chương chưa xem xong: “Chỉ là mơ thấy một chút chuyện thú vị..... Nếu không có việc gì, người lui ra đi.”

“.....” Rất muốn hỏi điều gì thú vị khiến bệ hạ có nét mặt cười tươi như vậy?

Thường Tự nói: “Về chuyện của Tử Uyển điện hạ, không cần thuộc hạ phái người thỉnh nàng trở về sao?”

“Vậy theo ý người, liền đi đi.” Nạp Lan Lâm lười biếng tựa lưng vào long ý, tà tà liếc mắt về phía hần: “Nha đầu kia tính tình ra sao người không phải không biết, năm đó mẫu phi chết, nàng bị đả kích rất lớn, nên càng trái tính trái nết, Mặc gia Mặc Chuẩn Du lại có khả năng quản nàng, tìm ngày dứt khoát ban hôn, tùy ý nàng đi.”

Thường Tự vẫn lo ngại: “Bệ hạ, công chúa Tử Uyển đã ba lần đi Kiến Ninh cung, thật sự là có chút quái dị.”

Ánh mắt Nạp Lan Lâm khẽ trầm, chậm rãi nói: “Nàng vẫn hoài nghi Ninh thái hậu đã sát hại mẫu phi, vẫn chú ý đến tận bây giờ.” Hần cười nhàn nhạt: “Dù sao nàng cũng là muội muội của trẫm, mấy năm nay vội vàng củng cố tình hình trính trị, nàng thua thiệt nhiều, trẫm cũng không có nhiều tư cách quản nàng, mà nàng vẫn luôn là người đơn giản, thích là thích, không thích là không thích, nàng khuất phục đi Từ Ninh cung, là nàng đã có tính toán.....”

Thường Tự vuốt cằm: “Vâng.”

Cùng ngày đó, có một cô gái nhỏ như quả đào ngồi sau đàn tranh, đôi tay múa như bướm lượn, mây bay nước chảy, tao nhã như trà, rực rỡ như mặt trời.

Ký ức như một lưỡi dao khắc vào trong đầu, có hai chuyện tình cả đời khó quên, nhưng là vui vẻ, một, mỗi lần nhớ tới lúc giao thoa, nóng bỏng in dấu trong lòng, hương vị không nói lên lời.

_____ tiểu Hạ nhỏ giọt phân cách tuyến _____

Mặc Ngưng Sơ nhìn một chút thời gian, nghĩ muốn đi tìm cha nói chuyện, mà Mặc Li cứ dính lấy bên người, muốn nàng nói cho hần biết chuyện học âm luật, dẫn đến các ca ca cười nhạo nàng.

Tiểu Sơ trong mắt bọn họ là một kẻ kém cỏi, ngu ngốc, Mặc Li tuổi còn nhỏ lại thông minh hơn người, ở học viện các sư phụ rất yêu thích, nếu bàn về trình độ, sợ rằng hần đã vượt qua Mặc Ngưng Sơ lười biếng, ngang tàng.

Mặc Chuẩn Du ở bên nói: “Tiểu Li, ngày mai đệ còn phải đến học viện tư thực, nếu đến muộn đệ sẽ bị phạt.”

“Ngày mai ta nghỉ bệnh, dù sao đại ca là viện trưởng, ta đã sớm cho biết, cho dù muốn phạt sau này hãy phạt, tỷ tỷ không dễ dàng trở về, chỉ ở hai ngày lại đi, đại ca không nhân tiện nghỉ ngơi hai ngày sao?” Mặc Li cầm tay áo Mặc Ngưng Sơ, lông mày khêu nhẹ, thiếu niên cuồng ngạo lại tỏ ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Dứt lời lại muốn lôi kéo Mặc Ngưng Sơ đến nơi an tĩnh, thảo luận một chút về chuyện “âm luật”, lại nói nếu nàng không đồng ý, sẽ lập tức đem chuyện hần biết vạch trần ra hết.

Mặc Ngưng Sơ khóc không ra nước mắt bị lôi kéo đi, mọi người lại một phen cười nhẹ.

Mặc Chuẩn Du nhìn bọn họ đi xa, không khỏi thở dài khe khẽ, đứa nhỏ Mặc Li kia thường ngày tích chữ như vàng, ông cụ non, hôn nay xem ra cũng chỉ là một đứa bé con.

“Đầu gối ngốc, tiểu Sơ trước kia cũng như vậy.” Đột nhiên bên người truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng.

Mặc Chuẩn Du hơi sững sờ, quay đầu, đứng bên cạnh là một nữ tử toàn thân màu tím, hần thối lui hai bước, khom người nói: “Tử Uyển điện hạ.”

Tử Uyển vẫn buồn bực thái độ vô cùng cung kính của hần, bỗng nhiên cau mày nói: “Người làm gì sợ ta như vậy?”

“Quân thần có khác, Tử Uyển điện hạ có gì cứ việc phân phó, Tể Tướng phủ không bằng hoàng cung, nếu lễ nghi không có chu đáo, xin điện hạ thứ lỗi.”

Mặt Tử Uyên tức đến trắng bệch, cắn chặt hàm răng nói: “Tốt cho cái quân thần có khác.”

Mặc Chuẩn Du cúi mặt xuống, mím môi trầm mặc.

“Ta đây nói, nếu tiểu Sơ của các người bị điều tra ra, con người đã thay đổi, bây giờ nàng một thân tài hoa, bản lĩnh tốt cùng, người sẽ như thế nào?” Tử Uyên tức giận đến dậm chân.

“Tiểu Sơ đó là tiểu Sơ, làm ca ca sao có thể không biết, trong cung công chúa điện hạ là người đầu tiên chiếu cố cho tiểu muội, ta vô cùng cảm kích, nếu bây giờ có hiểu lầm gì với tiểu Sơ, xin kịp thời cởi bỏ...”

Thanh âm Mặc Chuẩn Du căng thẳng, vội vàng che chở cho uy nghiêm muội muội.

Tử Uyên sắc mặt hiển nhiên nói: “Ta lo lắng người, lo cho Mặc gia mới có lòng tốt nhắc nhở người, thật sự là tiểu Sơ, ta sẽ thay người bảo vệ, nếu không phải....” nàng dừng một chút, cười chua chát “Mặc gia các người, danh phong phủ kín nhà, lúc bị nhốt tận gốc.... Đừng hối hận.”

137. Chương 137: Hiểu Lâm (1)

Mặc Chuẩn Du sững sờ, Tử Uyên xoay người liền muốn đi, hần nghiêng người chắn trước mặt của nàng, Tử Uyên không muốn để ý đến hần, lại bị hần bắt được cổ tay.

Nàng lại càng tức giận, nhìn chằm chằm hần: “Không phải nói quân thần khác biệt? Thần tử Xuyên Hạ nếu là đều khinh bạc bản công chúa như người, này còn thể thống gì! !”

Tại Mặc Chuẩn Du đổ lên, thật nhanh thả nàng, khom người nói: “Điện hạ, cái này chỉ sợ là có hiểu lầm gì, thần mong Điện hạ bớt giận.”

Tử Uyên càng giận hơn, dùng sức đẩy ra hần che ở phía trước, liền muốn hướng cửa lớn chạy, Mặc Chuẩn Du lại không muốn thật làm cho nàng đi, muốn bước tới ngăn nàng lại.

Mặc Lưu Vân đi ngang qua đúng lúc liền bắt gặp một màn như vậy, khuôn mặt không khỏi cười đến có ý tứ, trêu ghẹo nói: “Đại ca, khi nào huynh cũng phóng khoáng như vậy rồi?”

Lập tức gặp phải cái trừng vừa uy nghiêm vừa lạnh thấu xương, hần cười cười: “Huynh biết Tiểu Sơ ở đâu sao? Mẫu thân ninh chè hạt sen bổ thân thể cho nàng, bảo ta đi gọi nàng,”

“Nàng đang ở cùng Tiểu Li, nói chuyện ở trên lầu các tại hậu viện.” Mặc Chuẩn Du phân thần trả lời, Tử Uyên đã thở phào chạy đi thật xa, nhóm gia phò đi ngang qua không khỏi dùng thần sắc kỳ quái len lén liếc, hần trầm mặt xuống, mấy bước đuổi theo nàng, kéo nàng liền hướng vườn hoa đi tới: “Công chúa, vi thần đắc tội.”

Tử Uyên tiếp tục tức giận, tay dùng sức đấm bờ vai rộng của hần: “Cái gì vi thần! Người buông! Người tin ta bây giờ ở trước mặt hoàng huynh kiện người tội bất kính hay không? ! ! Tru cứu tộc người? ! !”

Hần trầm mặc, ở trước khi kinh động cha mình, một phen cầm bàn tay của nàng, sau đó lùi kéo về phía trước, cả người nàng đều rơi vào trong ngực của hần.

Tất cả thanh âm đều biến mất.

Ngoài hồ sen nhỏ nhỏ, ngày mùa hè hoa sen nở rộ đẹp đẽ.

Lần đầu tiên nàng cùng hần thân mật như vậy, thường ngày, cho dù nàng muốn chủ động đi trêu hần, hần cũng là nhượng bộ lui binh như thế, sợ làm dơ thân phận công chúa cao quý của nàng, nhưng hần nào biết đâu rằng, nàng muốn cho hần chủ động một chút, lại chủ động một chút. . . . Nhưng hần chính là bất vi sở động, nàng tức giận với hần, nhưng mỗi tình đầu, lại vô pháp buông xuống, cơ hồ người cả hoàng triều đều biết nàng Tử Uyên công chúa tùy hứng làm bậy, không có đức tính của khuê tú (con gái nhà quyền quý), ngược lại đi truy đuổi cộc gỗ ngu ngốc kia, nhưng tựa hồ cũng chỉ có hần không biết —— hoặc là, là làm bộ như cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, đăm đăm cự tuyệt nàng, rồi xa nàng.

Tử Uyên trừng mắt nhìn, cơ hồ ủy khuất muốn rơi lệ.

Nàng hít một hơi thật sâu, nhưng vẫn là mạnh mẽ trấn định xuống, dùng thanh âm không hề gợn sóng, gần từng chữ: “Người là đang lo lắng Tiểu Sơ muội muội của người?”

Mặc Chuẩn Du cứng đờ, chậm rãi thả nàng, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng mà quật cường của nàng dưới ánh trăng như u liên, dưới đôi mi, có một đôi mắt tránh né hẳn.

Tim của hắn nhẹ nhàng nhéo lên, muốn đi lướt nhẹ trên vẻ mặt bi thương của nàng, nhưng ngón tay giật giật, lại chán nản để xuống, lui về phía sau một bước nhỏ, nói: “Mới vừa rồi, mạo phạm.”

Khóe môi Tử Uyển câu lên một đạo cười lạnh, thanh âm cũng lạnh lùng: “Nếu biết mạo phạm, ta đây hiện tại phạt người đi chết, người đều làm theo sao?”

Mặc Chuẩn Du rũ xuống hai tròng mắt đen nhánh nhẹ nhàng ngừng chỉ chốc lát, bên người gió nhẹ lướt qua đường hồ sen, xao động sóng nước lặn tẩn, hắn dừng một chút, hướng nàng nói: “Vi thần tuân lệnh.”

Sau đó liền từ bên hông gỡ xuống một thanh chủy thủ ngắn, thẳng tắp đâm hướng trái tim của mình.

Tử Uyển kinh hãi, một phen phi thân lên, dùng sức đập rơi chủy thủ trong lòng bàn tay hắn.

Hắn dùng lực đạo mười phần, mà lúc nàng đẩy ra hắn, đã chạm vào da, Tử Uyển trời sanh lực lớn vô cùng, lưỡi của chủy thủ này liền theo khuynh hướng mãnh lực, ở dưới ngực hắn cắt ra một lỗ hồng lớn, nhất thời, bỗng nhiên máu tươi ồ ồ, thấm ướt xiêm y mỏng mềm của hắn.

Tử Uyển như sắp khóc, hận hắn thật là một đầu gỗ, nàng một tay đem hắn đựng ngã trên mặt đất, kéo cổ áo hắn lay lay: “Người tên khốn kiếp này! ! Người rốt cuộc muốn giả ngu như thế sao? !”

Nàng một quyền đánh vào trên mặt của hắn, hắn không còn khí lực trốn, gương mặt trắng nõn bỗng nhiên đỏ một mảng lớn, khóe môi tràn ra ti ti vết máu.

“Người là đồ chết nhất! !”

Nàng hét lớn một tiếng, đôi mắt to tức giận so sánh với thường ngày càng thêm sáng ngời, mà con người nàng thiêu đốt, là tức giận thối quết, còn có châm chọc với mình.

“Ta biết người không thích ta, cũng không nguyện ý yêu thích ta, người yên tâm, ta sẽ không hạ nhục mình đi làm cho hoàng huynh chỉ hôn cho chúng ta, người cũng không cần bị buộc lấy ta!” Nàng cắn răng cả giận nói: “Từ nay về sau, ta sẽ không quán người nữa, sẽ không thích người nữa! Ta sẽ không xuất hiện ở trước mặt của người, người cũng không cần phiền não nữa!”

Sau một khắc, thân thể của nàng đột nhiên bị cuốn xuống, bị gắt gao đặt ở trên mặt đất lạnh như băng, rồi sau đó một đôi môi cực nóng liền ấn lên, hắn ấn nhần, đè nén tình cảm, giống như là thoáng cái liền bộc phát ra, tao nhã lịch sự trong ngày thường kia, Mặc Chuẩn Du không để ý nữa, thay vào đó là một cỗ lửa cháy lan ra đồng cỏ, giống như là muốn đem nàng đốt cháy hầu như không còn, quét sạch nàng, môi lưỡi hung hăng cọ sát lẫn nhau, một khắc kia, đầu óc nàng trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra, bởi vì quá mức giật mình, thế cho nên ngay cả kháng cự đều quên, tròn tròn cặp mắt nhìn hắn.

Bên tai chỉ có tiếng trái tim cấp tốc nổi trống ầm ầm, răng môi run rẩy bị hắn dụ dỗ mà thả mở, lưỡi của hắn thăm dò vào, dây dưa nàng.

Hô hấp khó nhọc, run rẩy dâng lên tứ chi bách hài cơ hồ muốn đem nàng bao phủ.

Mà ở nàng cho là mình sắp chết đi, sau đó hắn thả nàng, mang theo hơi thở nóng bỏng nhẹ nhàng phun ở trên môi của nàng, chậm rãi, chậm rãi nằm ở một bên.

Tử Uyển trong lúc khiếp sợ, nghiêng đầu kinh nghi bất định nhìn chằm chằm người từng là đầu gỗ ngu ngốc kia, nhưng nhìn thấy vết thương trên ngực hắn mà giật mình.

Nàng bỗng nhiên vọt dậy, hung mãnh mới vừa rồi bị ném hết ở sau ót, nàng kinh hoảng muốn đỡ hắn lên, lại bị vịn trở về: “Không, không, không dậy nổi. . . .”

“Tử Uyển. . . .” Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, cầm ngược tay nàng: “Để cho ta nghỉ ngơi một chút, một hồi là tốt rồi, vết thương không nặng, người thay ta bôi lên cái này, sẽ cầm máu.”

Tử Uyển hít hít mũi, lấy qua Kim Sang Được trên tay hắn, run rẩy cởi ra áo của hắn, nhìn về làn da bên chác mà mặt đỏ tới mang tai, nhưng lại bối rối vô cùng đem thuốc phấn kia rắc vào trên vết thương thật dài của hắn, lo lắng khó chịu.

Mặc Chuẩn Du chậm rãi nhìn nàng, khóe môi không khỏi câu lên tươi cười, thực tại muốn hỏi nàng chuyện về Tiểu Sơ, nhưng lại sợ nàng công chúa hung dữ này ỉn vì thế, mới có thể hôn nàng, đôi môi mỏng mấp máy muốn nói lại thôi, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhắm hai mắt lại, an tĩnh bị gió thổi qua.

Nhưng Tử Uyển hơn hắn, biết hắn nóng lòng lại mâu thuẫn, nàng đau khổ cười một tiếng, chậm rãi mở miệng: “Hôm nay, ta vốn là đi tìm Tiểu Sơ, vô ý nghe được nàng nói chuyện với Mặc Li. . . .”

138. Chương 138: Hiểu Lâm (2)

“Ta đi hậu viện, nhưng không có nhìn thấy nàng, đang muốn đi nơi khác tìm kiếm, gặp gỡ một gia phó, nàng nói, Tiểu Sơ đang ở trong hậu viện, ta liền quay trở về. . . .” Tử Uyển đem những gì mình nhìn thấy nghe thấy nói ra, bọn họ từ núi giả đi ra ngoài, Mặc Li nói, người công tử Tịch muốn tìm chính là Mặc Ngưng Sơ, mà U Liên phú này cũng chính là Mặc Ngưng Sơ làm.

Mặc Chuẩn Du từng sốt, năm đó U Liên Phú này huyền náo cả đế đô, nhưng lúc đó tiểu muội nhà mình ở nhà bị bệnh nửa tháng, ngay cả cửa cũng không ra, làm sao có thể? Mà từ nhỏ, nàng bị phụ thân khiển trách bao nhiêu lần, nàng đều không có hừ một tiếng, hàng xóm cười nhạo, nàng cũng làm bộ như không nghe thấy. Chuyện thích làm nhất, chính là cùng chơi bunn với Mặc Lưu Vân, đối với cảm kỳ thư họa lui như mảnh xà, mỗi lần mời tiên sinh cho nàng đều cũng bị nàng trêu đùa, nếu là cẩn thận suy nghĩ, Mặc Ngưng Sơ thậm chí cả một việc học tốt cũng không có trải qua, âm luật lại càng một chữ cũng không biết, như thế nào lại viết ra một khúc lợi hại như vậy?

Chủ yếu nhất chính là, lúc đó, nàng mới bảy tuổi, một đứa nhỏ, có thể viết ra thứ gì?

“Mà trên thực tế. . . .” Sắc mặt Tử Uyển có chút trắng bệch, nàng rũ đầu xuống, có chút khó có thể mở miệng: “Ngay trước lúc hội ngắm hoa, ta cũng đã chú ý Tiểu Sơ, lão thái bà trong cung thường xuyên tìm ta nói chuyện, có một lần, bà liền nói cho ta biết, Tiểu Sơ này là giả, Tiểu Sơ chân chính là thiên kim đại tiểu thư cái gì cũng không biết, nhưng Tiểu Sơ này, không chỉ có tài kinh thế, thậm chí cả công tử Tịch cũng không phải là đối thủ của nàng, nàng linh lung bát diện, mị hoặc Quân Vương. . . . Lão thái bà nói, nữ nhân này là mật thám nước láng giềng phái tới, sẽ đem tộc thị có thể lực trong triều thanh trừ.”

Nàng tiếp tục nói: “Ta vốn không tin, chỉ cho là bà tà khích bác ly gián, nhưng trong lòng thấp thỏm, cho nên, liền ở hội ngắm hoa thử dò xét.”

“Cho nên, lần đó. . . . !” Mặc Chuẩn Du bỗng nhiên nhớ tới, ở hội ngắm hoa, Tử Uyển ngăn cản Ninh thái hậu lấy cớ phong hậu, kiên trì muốn cho công tử Tịch phán Tiểu Sơ cùng Phong Nhu Tuyết ai hơn lợi hại. Nhưng sau lại bị bệ hạ ngăn cản, mới kết thúc một tràng trò khôi hài.

“Nhưng sau đó, Phong gia liền bị quét sạch, lão thái bà nói, đối tượng tiếp theo, sẽ là Mặc gia. . . . Nữ nhân kia sẽ trở lại Mặc gia, hãm hại trung lương, Mặc gia sẽ bị trừ tận gốc, họa loạn Yêu Phi, mị hoặc bệ hạ, dồn Xuyên Hạ ta vạn kiếp bất phục. . . . Ta mới nghĩ, ta đi theo nàng trở về, ngó chừng nàng, nhìn nàng. . . . Thật xin lỗi, là ta nghĩ quá nhiều, lời của lão yêu bà làm sao tin được, ta chỉ là nhất thời bối rối, bị chuyện Phong gia rối loạn trận cước. . . . Ta. . . .”

Lời của Tử Uyển càng ngày càng nhỏ, nàng cắn môi, cắn có chút trắng bệch, hồi lâu, nàng nói: ” Là lỗi của ta, ta hiện tại đi xin lỗi Tiểu Sơ.”

Mặc Chuẩn Du giữ nàng lại.

Từng đàn đóm bay múa ở hồ sen như những ánh sao rơi xuống, hắn suy nghĩ một chút, mím môi nói: “Ta và ngươi cùng đi.”

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Mặc Ngưng Sơ viết một đoạn nhạc phổ mới, thật vất vả mới dùng cái này dẫn dắt hứng thú Mặc Li rời đi, mới có thể thoát thân.

Nàng đi tới thư phòng phụ thân, bên tai liền truyền đến một đạo thanh âm hài hước: “Tiểu chủ tử, không nghĩ tới, cả U Liên phú gia đều là người viết, ta mặc dù không thích những thứ phong hoa tuyết nguyệt kia, nhưng cũng là nghe nói vật kia rất lợi hại, nhưng suy đoán lại, lúc đó người mới bảy tuổi, thật là kinh người.”

Mặc Ngưng Sơ không để ý tới hắn.

Thu Nguyệt sao chịu bỏ qua cho tiểu cô nương mới lạ như vậy, hắn tự xưng là lợi hại, cũng không cách nào ở lúc bảy tuổi kinh thiên động địa, “Tiểu chủ tử, người có y thuật, có âm luật, thư họa thì sao? Nếu như không thì, ta dạy cho người đánh nhau như thế nào? Một chiêu Phích Lịch Thủ, đem bệ hạ ném trên mặt đất đi?”

.....

Bốn phía không ai, nàng có thể đem nhân yêu miệng không có đức vẫn không quên để cho thân phận chủ tử của nàng bại lộ này kéo ra hung hăng đánh một trận sao?

“Tiểu chủ tử.” Thu Nguyệt rất là kiên định: “Ngũ Quỷ chúng ta phụng dưỡng tiểu tử kia đến nay, trừ hắn ra, đối với người nào cũng không có cảm thấy hứng thú qua như thế, ta đã dùng bồ câu đưa tin thông báo cho ba người còn lại, bọn họ nếu không phải là có nhiệm vụ trong người, nhất định chạy nhanh mà quay về, ngày khác, nhất định phải so so thật tốt.”

“.....”

Chỉ là một ám vệ, lại có thể om sòm như thế! Muốn thuận phục hắn trước, lại nuôi hắn, cuối cùng mệnh lệnh hắn! Một đoạn quá trình dạy dỗ dài như vậy, cần có lực ý chí cường đại cỡ nào, cần lực nhẫn nại bù hân cỡ nào!

Hơn nữa không chỉ là một, vẫn là năm!

Dã quỷ tràn trề như vậy nếu bị huấn luyện thành bộ dáng trung khuyển như Thường Tự, đó là chuyện khó khăn cỡ nào!

Trong nháy mắt nàng đối với Lân Xuyên có một loại trình độ tôn kính khác.

“Người ở nơi này coi chừng dùm, ai cũng không thể nhích tới gần.” Mặc Ngưng Sơ trừng mắt liếc nơi bóng mờ, mặc dù nàng hoàn toàn không biết hắn ở nơi nào.

Phía trước chính là thư phòng phụ thân, hôm nay đã là nửa đêm, mà nàng nhớ được thói quen của phụ thân, ông nhiều năm tại triều, không nhìn sách đến chết liền không cách nào ngủ.

Bên trong phòng lóe ra ánh sáng chớp chờn, một bóng người kéo dài chiếu ở trên giấy cửa sổ, đó là bóng phụ thân, chòm râu già nua nhẹ nhàng rũ xuống, tựa hồ ông đang ngồi trầm trầm trên ghế mềm —— đây là tư thế quen thuộc khi đọc sách nhiều năm qua của ông, Mặc Ngưng Sơ quen thuộc vô cùng, hoài niệm vô cùng.

Mặc Ngưng Sơ đi lên, gõ cửa, không người nào đáp lại.

Nhưng là cửa lại như là mở ra .

Nàng nói: “Phụ thân, con là Tiểu Sơ, còn vào nhé.”

Nàng cẩn thận đẩy cửa ra, bóng dáng màu hồng ở trời đầy sao sáng điểm một cái , bị gió thổi bay bay không ngừng.

Nàng chậm rãi đi vào.

.....

Mặc Chuẩn Du bị Tử Uyển đỡ, đi tới phòng Mặc Ngưng Sơ, nhưng chỉ có Tiểu Mỹ chờ ở trong khuê phòng, chuẩn bị nước nóng chờ Mặc Ngưng Sơ trở lại.

Thấy cả người Đại thiếu gia là máu, Tiểu Mỹ cũng bị dọa sợ , sợ Mặc Ngưng Sơ gặp chuyện không may, nàng cũng theo ra tìm kiếm.

Mà bộ dạng kinh người này của Mặc Chuẩn Du một đường cũng là dọa không ít người, Mặc Li khi đó đang cầm lấy đoạn nhạc phổ hài lòng chuẩn bị trở về phòng, thấy một đồng xông xao, mới phát hiện ca ca uy mãnh của mình bị thương, cũng không khỏi lo lắng tỷ tỷ, suy nghĩ một chút, chỗ Mặc Ngưng Sơ muốn đi cuối cùng, là nói chuyện với phụ thân.

Đoàn người bỗng nhiên liền lại cùng nhau hướng thư phòng Mặc Huyền đi tới.

Còn không đến gần, lại thấy một đạo bóng dáng màu hồng phút chốc lao ra từ trong thư phòng lão gia, mà khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng giờ phút này tái nhợt, chỉ lạnh lùng quát: “Thu Nguyệt, hòm thuốc! ! !”

139. Chương 139: Hiểu Lâm (ba)

Lúc Mặc Ngưng Sơ đẩy cửa phòng ra, Mặc Huyền an tĩnh tựa trên ghế thái sư phủ nệm êm, trong tay còn cầm một quyển sách chưa xem xong.

Xung quanh thấp mấy ngọn nến nhỏ, đốt cũng sắp gần đến chân, một đoạn ngắn, chỉ còn lại đầu dây ở ngọn nến cháy le lói không tắt.

Đây cũng là thói quen nhiều năm qua của phụ thân, tiết kiệm không phô trương, kể cả là cây nến cũng phải thấp hết, nhiều lúc cả căn phòng lớn như vậy nhưng cũng chỉ còn dư lại một đầu ngọn nến, thấp bé lùn tịt, khiến cho Mặc Ngưng Sơ vô cùng khâm phục ông. Một người phụ thân như thế sao có thể liên quan đến vụ tiền tham ô, nhận hối lộ được cơ chứ?

Niềm tin trong lòng Mặc Ngưng Sơ kiên định thêm một chút, thấp thỏm bất an trong lòng cũng giảm bớt đi. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, thấy ông hình như ngủ thiếp đi, liền đưa tay qua định gọi ông dậy.

Ông hình như lại già hơn rồi, trước đây, lúc nàng bị đưa đến Lê thành, phụ thân còn quyết đoán mười phần, nhưng dù sao cũng không thể ngăn cản sự ăn mòn của thời gian, trên mặt ông nhiều nếp nhăn hơn, sắc mặt cũng càng tái nhợt.

Xem ra chính mình khiến ông tức giận không nhẹ, hơn nữa tên khốn Lân Xuyên này còn ở giữa cản trở, phụ thân không giận đến mức ngã xuống cũng coi như ý chí kiên cường rồi. Nàng nghĩ, lúc nàng hóa giải hiểu lầm này, ít nhất cũng nên nói thật năng lực của mình cho ông biết, như vậy ông cũng yên lòng hơn, không cần luôn bị tức giận đến tăng huyết áp, ho đến ho đi.

“Phụ thân.” Nàng gọi nhẹ một tiếng.

Mặc Huyền giống như không nghe thấy, ngay cả hô hấp cũng cực kỳ an tĩnh.

Mặc Ngưng Sơ dùng ngón tay nhỏ của mình nhẹ nhàng chọc vào người ông, nhưng vừa chạm vào quần áo ông, Mặc Huyền mềm nhũn như bùn, chậm rãi ngã xuống.

Ánh mắt Mặc Ngưng Sơ lập tức trở nên cứng ngắc, trong đầu ‘ba’ một tiếng, giống như thanh âm của sợi dây đàn nào đó bị đứt.

Nàng vội vã nâng ông dậy, tay nhanh chóng đặt trên mạch môn của ông, sắc mặt lập tức trắng bệch, hốt hoảng lấy một viên thuốc từ bên hông, bóp nhẹ hai gò má khiến ông hé miệng ra, sau đó cầm chén trà trên bàn định giúp ông uống thuốc, nhưng khi nhìn thấy nước trà màu đậm trong chén, ánh mắt tối sầm lại, nhanh chóng để xuống, dùng sức nhấn vào huyệt bách hội của phụ thân, khiến cho ông thuận khí nuốt viên thuốc vào, sau đó nhấn mấy lần vào huyệt nhân trung để ông thở dễ dàng hơn một chút.

Sức của nàng quá nhỏ, không thể kéo ông lên trên giường, đành phải để ông nằm trên mặt đất, cởi giày, tát và đai lưng của ông ra, để ông nằm ngang, thả lỏng chân tay.

Cởi trâm cài đầu ra, từ bên trong lấy ra mấy ngân châm, đâm xuống các huyệt vị, Mặc Huyền lập tức phát ra tiếng hừ nhẹ một cách vô thức, một dòng máu đen chảy dọc khóe môi, rơi trên mặt đất lạnh lẽo.

Mặc Ngưng Sơ khản trương, không kịp nghĩ gì, chạy vọt ra cửa, hướng về bóng tối kêu lớn: “Thu Nguyệt!! Hòm thuốc!!!!”

Khắp nơi yên tĩnh.

Không biết khi nào, chung quanh lại xuất hiện nhiều người như vậy.

Giống như không hẹn mà gặp, khi cánh cửa vừa mở ra, tất cả mọi người cùng xuất hiện. . . . Bao gồm đại ca cùng tiểu đệ, còn có Tử Uyển, thậm chí Tiểu Mỹ cùng gia đình tôi tớ đi theo đằng sau.

Mặc Ngưng Sơ nghẹn lại, run sợ, cắn răng lạnh nhạt nói một chữ về phía không khí: “Thu Nguyệt.”

Một bóng mờ thoáng hiện ra, trong tay cầm một cái hộp, cung kính quỳ một chân xuống đất, trong chớp mắt Mặc Ngưng Sơ cảm thấy liền biến mất như mây khói, khiến mọi người giương mắt chờ đợi, không nói ra lời.

Mặc Ngưng Sơ nhàn nhạt liếc mắt mọi người xung quanh một cái, cái gì cũng không nói, xoay người liền vào thư phòng.

Nàng giờ đã không có nhiều thời gian để giải thích, chuyện nàng cần làm còn rất nhiều.

Nếu như không kịp, phụ thân sẽ bị chết.

Có người cố ý mưu hại, chất độc như vậy, sợ rằng trễ một chút liền không có cách nào cứu được.

Nàng không thể để cho ông chết được, cũng sẽ không khiến ông chết!! Không chỉ như thế, nàng càng phải khiến cho kẻ hạ độc trả giá gấp trăm nghìn lần!!!! —— Bất kể hắn là ai!!

Mặc Ngưng Sơ cắn răng, buộc tay áo của mình lại, dùng châm đâm ngón tay Mặc Huyền, khiến máu đen từng giọt từng giọt chảy ra, nàng nhanh chóng mở hòm thuốc ra, từ bên trong lấy ra một cây kim, cùng một cái bình nhỏ, đây là thành quả nàng không ngừng thử nghiệm nhiều năm qua, trong chiếc bình đây kín kia là chất kháng sinh không dễ gì tinh luyện ra được, mà ống tiêm là nàng dùng thủy tinh tạo thành, mà cây kim này hơn một năm trước nàng đã tìm ra điểm mấu chốt để làm ra nó, đến bây giờ cũng gần như hoàn mỹ, tâm huyết tràn đầy.

Nàng làm cái này vốn dùng để chữa cho chứng cảm mạo nhanh khỏi, hôm nay lại có chỗ dùng đến.

Mặc Ngưng Sơ hít sâu một hơi, cho đến bây giờ, những thứ này chỉ mới thử nghiệm trên thân động vật, dùng trên thân người, rủi ro quá cao. Chỉ là hiện tại không còn cơ hội để nàng đi làm thí nghiệm, hạ quyết tâm, dùng rượu cồn khử độc, lại dùng ống tiêm hút chất kháng sinh, cắm vào mạch của Mặc Huyền, chậm rãi đẩy vào.

“Tiểu Sơ, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì vậy?!”

Mặc Chuẩn Du đi đến cửa, nhìn phụ thân ngã xuống bên trong, Mặc Ngưng Sơ dùng đồ hết sức kỳ quái đâm vào trên người phụ thân, sắc mặt hắn lập tức tối sầm lại, muốn tiến lên một bước, lại bị một sức mạnh vô hình ngăn cản lại.

Mặc Ngưng Sơ cúi đầu chuyên tâm chuyện của mình, cũng chưa từng ngẩng đầu lên, thanh âm lại rõ ràng cùng kiên định: “Ca ca, ca tin ta không?”

Mặc Chuẩn Du sửng sốt, một lúc lâu không biết nên làm gì.

Mặc Ngưng Sơ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn người tụ tập ngoài cửa, lúc này trên khuôn mặt tinh xảo bao trùm một sắc thái khiến cho không ai có thể coi thường được, xung quanh nàng tỏa ra khí thế như phượng hoàng giang cánh, xa lạ nhưng lại quen thuộc.

Môi nàng mím chặt, ánh mắt đen nhánh như sao trên trời, sáng ngời đến dọa người! Rực rỡ đến dọa người! Bình tĩnh lại trầm ổn, mang theo khí thế không phù hợp với nàng từ trước đến giờ, bao trùm trên người nàng, khiến ọi người không cách nào dời mắt được.

“Mặc kệ tin hay không, hiện tại mời các người đi ra ngoài, đừng đứng chặn ở cửa.” Nàng gần từng chữ một, bề ngoài vẫn là một Mặc Ngưng Sơ vừa nghịch ngợm vừa đáng yêu, nhưng linh hồn lại như đổi thành một người khác, thanh âm nhạt nhẽo, rồi lại như không cho phép cự tuyệt.

Mọi người chờ đợi còn chưa phản ứng kịp lại, Mặc Ngưng Sơ đã quay đầu trở về công việc trên tay, chỉ lạnh lẽo nói: “Thu Nguyệt, không được cho bất luận kẻ nào ngăn ở cửa, chỉ ột mình Tiểu Mỹ vào đây, chuẩn bị

nước nóng, túi chườm đá, còn cả đồ dùng sắc thuốc nữa.”

140. Chương 140: Hiểu Lâm (bốn)

Vừa dứt lời, đám người liền cảm thấy như có một cơn gió mạnh thổi ập đến, dùng sức mạnh vô hình đẩy bọn họ ra xa, cách thư phòng đến tám trượng, mà Tiểu Mỹ vừa kêu lên một tiếng, thân thể đã đứng trước cửa, nghe phân phó, lập tức chạy nhanh đi chuẩn bị các đồ dùng tiểu chủ tử cần.

(1 trượng=3,33m nên 8 trượng=26,64m)

Mặc Chuẩn Du đang muốn nhìn chăm chú xem bóng người kia ở chỗ nào, nhưng khi đi về phía trước một bước, liền bị một lực cản mạnh mẽ đẩy về sau.

Khắp nơi tràn ngập tiếng kinh hãi, còn tưởng rằng thấy quỷ, lập tức ôm đầu sợ hãi, chạy trốn khắp nơi.

Ở giây phút ấy, vang lên mấy tiếng ‘bang bang’, bóng đen như hóa thành cơn gió, càn quét trong đám người, sát khí dữ tợn như thâm nhập vào cơ thể, khiến cho sự sợ hãi đến từ các bóng đen này càng tăng lên như dây leo tràn sức sống, những người chạy trốn kia chưa kịp nói gì đã đồng loạt ngã xuống, ngay trong chớp mắt, tất cả đã ngất lịm đi rồi.

Cũng chỉ trong một cái chớp mắt ấy, tất cả mọi người đứng ngoài cửa liền chỉ còn lại ba vị công tử nhà Mặc gia cùng với công chúa Tử Uyển.

“Ồn quá, quá nhiều lỗi tai tiểu chủ tử.” Một vệt đen dần xuất hiện, bóng đen kia chậm rãi rơi xuống trước cửa phòng, hần chỉ lộ ra một đôi mắt tối tăm, sâu lắng, cặp mắt kia liếc nhìn người phía dưới, thanh âm quỷ mị, lạnh lẽo thấu xương: “Nếu các người cũng ồn ào, kết quả liền giống như bọn họ!”

Lạnh lùng hừ hừ, lại ẩn vào trong bóng tối, che dấu tất cả hơi thở.

Mặc Li nhanh chóng kiểm tra vết thương của mọi người, thầm nói: “Chỉ là bị dọa đến bất tỉnh thôi.”

Mọi người quá kinh ngạc, nếu hần ta thật muốn ra tay, sợ rằng Mặc phủ hôm nay đã máu chảy thành sông!!! Người lợi hại như thế, tại sao lại gọi Mặc Ngưng Sơ là tiểu chủ tử?

Mà Mặc Huyền ngất nằm trên đất, máu chảy ra màu đen đậm như thế, rõ ràng là bộ dáng trúng độc, nhưng người hạ độc là ai?

Mặc Chuẩn Du nói nhỏ với Mặc Lưu Vân cùng Mặc Li: “Các người đi xem mẫu thân một chút.”

Hai người cùng cảm thấy run sợ, lập tức chạy đi hậu viện.

Bóng đêm vắng vẻ, nhưng lại không làm cho người ta có thể an tĩnh lại được, vết thương vừa được băng lại của Mặc Chuẩn Du bị hở, che vết thương lại, hít sâu một hơi, hần kéo Tử Uyển ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào chiếc cửa lớn đang mở rộng.

Tiểu Sơ. . . .

Hần nhắm lại mắt, che dấu vẻ khiếp sợ trong mắt dưới đôi mi đang run rẩy.

Trán Mặc Ngưng Sơ lấm thẫm mồ hôi, sau lưng cũng ướt đẫm.

Nhưng nàng cũng không phát hiện ra, cả người giống như khúc gỗ không có linh hồn, cố gắng hết mình làm mọi cách.

Nàng chuyên chú từng huyệt vị, điểm, gân, gân, xoa! Bức từng chút từng chút độc tố trong người Mặc Huyền ra khỏi cơ thể, trăm loại cảm xúc xoay chuyển trong mắt nàng, ngưng tụ mà điên cuồng!

Tiểu Mỹ cầm phương thuốc trong tay, không dám quấy rầy Mặc Ngưng Sơ, chạy nhanh ra cửa muốn tìm Thu Nguyệt, nhưng lại không biết hắn đang ở đâu, không thể làm gì khác hơn là vừa khóc vừa khoa tay múa chân: ‘Bây giờ đã nửa đêm, các tiệm thuốc khác đều đóng cửa, các loại thuốc quý này không tìm được, tiểu thư lại đang cần gấp, làm sao bây giờ?’

“Tiểu Ách, người không cần lo lắng cái này.”

(ách: bị câm, mình không bị đẽ từ nào cho phù hợp)

Giọng điệu vẫn cuồng vọng như cũ, mặc dù ban đầu hắn học ngôn ngữ người câm này bị Mặc Ngưng Sơ nhạo báng không biết bao nhiêu lần, nhưng bây giờ cũng không thể gây khó dễ cho hắn được nữa rồi.

Hắn bay lên nóc nhà, híp mắt, nhẹ nhàng khề ngừ, khoe môi nở nụ cười: “Đến rồi!”

Chỉ trong nháy mắt ——

Mấy cái rương như gió lốc hạ xuống!!!

Mỗi cái rương kèm theo một ám ảnh, lúc đặt rương xuống đất, dần hiện ra bản thân, quỳ một gối với người trong thư phòng, cung kính hành chính lễ, sau đó vội vã đi như cơn gió.

Mặc dù cô gái đang bận rộn trong phòng không nhìn thấy, nhưng bọn hắn vẫn hành lễ như cũ, giống như tôn kính vương giả, vô cùng kính trọng nàng!

Tử Uyển kinh ngạc nhìn, chợt nhỏ giọng hô, “Những thứ này đều là của ngự y viện”

Trên từng hòm thuốc, có khắc chữ “ngự” thuộc về hoàng gia, mà lúc này, lại bày đầy trên đất ——

Tiểu Mỹ cũng nhìn chằm chằm, Thu Nguyệt không nhịn được thúc giục nàng: “Tiểu Ách, ta đã kêu người ta mang được liệu trong cung đến rồi, người cần gì thì lấy nhanh lên, nếu để tiểu chủ tử chờ sốt ruột, không cứu được phụ thân người, người chắc cũng phải chôn theo đấy!”

—— Hắn giống như vĩnh viễn cũng không nói ra được lời dịu dàng nào.

Tiểu Mỹ rối rắm chạy đến tìm các vị thuốc, lấy dựa theo phân lượng rồi đặt lên bếp đun.

Quá trình chờ đợi luôn rất dài, lần đầu tiên Mặc Chuẩn Du thấy mình không thể làm cái gì cả, hắn muốn chạy vào, nhưng cuối cùng, nhớ lại câu nói kia của Tiểu Sơ ——

. . . . “Ca ca, ca tin ta không?”

Hắn tin, nếu là Tiểu Sơ của hắn, hắn nhất định sẽ toàn tâm tin tưởng nàng.

Sao Tiểu Sơ lại có năng lực như vậy?

Tiểu Sơ lúc trước đi theo sau mấy huynh đệ bọn hắn, lúc nào cũng ngây thơ, ngoan ngoãn, không làm gì cả, lười biếng, nhàn hạ.

Tiểu Sơ lúc này, trấn định kinh người, chỉ cần có thể hiệu lệnh cả trăm ám ảnh như vậy cũng đã không phải thân phận bình thường gì rồi.

Chẳng lẽ, đây mới thật sự là Tiểu Sơ. . . .

Tiểu Sơ luôn bị mọi người cho rằng vô năng lại là Tiểu Sơ giỏi giang hơn bất cứ ai, tỏa ánh hào quang rực rỡ?

Mặc Chuẩn Du không dám nghĩ sâu thêm nữa, đành phải gắt gao mím môi, sự chờ chờ đợi đợi này dày vò con người ta đến huyết mạch sôi trào, không cách nào kiềm chế được.

Đột nhiên, nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng nói: ” Thu Nguyệt, mang ta đến một nơi.”

Tiếng nói vừa dứt, một cô gái mặc bộ đồ hồng đã đi ra đến ngoài cửa, trên mặt còn tỏa ra sự nghiêm túc chưa tan, khuôn mặt nhỏ nhắn cương quyết đứng trong đêm, sợi tóc đen bay theo cơn gió, vài sợi còn vương giọt mồ hôi chưa khô, nhưng những điều ấy cũng không ảnh hưởng chút nào đến khí thế quyết tuyệt, sắc sảo của nàng.

Mặc Chuẩn Du vội vàng đứng dậy, nói với người đang đứng trên thềm đá: “Tiểu Sơ! Phụ thân người ——”
“Ca ca.” Mặc Ngưng Sơ bình tĩnh cắt đứt lời hắn, gần từng chữ: “Phụ thân và công chúa Tử Uyển, còn cả Mặc gia liền làm phiền ca, tất cả nghe Tiểu Mỹ, không được tùy ý xem bệnh, đợi ta trở về.”

Dứt lời, chậm rãi bước lên trước một bước, một bóng đen đột nhiên rơi xuống bên cạnh.

“Đi đâu?”

Thu Nguyệt đặt Mặc Ngưng Sơ lên đầu vai, hưng phấn mài đao xoèn xoẹt.

“Cửu vương phủ.” Mặc Ngưng Sơ khẽ híp mắt lại, trong tay là bông hoa đào tìm được trong ống tay áo phụ thân, nàng nắm thật chặt, bóp nát nó.

141. Chương 141: Cắt Đứt (Một)

Từng trận gió mãnh liệt thổi qua bên tai, Mặc Ngưng Sơ nằm trên lưng của Thu Nguyệt, vừa nhìn ánh trăng dường như vô tận, lạnh lẽo đến mức giống như muốn hóa thành đầm nước sâu thăm thẳm tĩnh mịch.

“Tiểu Chủ Tử, Mặc Huyền trúng độc gì? Có thể chết không? Vậy người làm gì với hắn vậy? Có thể giết hắn nhanh hơn không?” Ngược lại Thu Nguyệt một khắc cũng không thôi om sòm, thao thao bất tuyệt hỏi.

“Ngậm cái miệng quạ đen của ngươi lại.” Mặc Ngưng Sơ vỗ một đấm lên trên trán hắn.

“Vậy bây giờ đi Cửu vương phủ là muốn tìm ai? Tìm Cửu vương gia kia? Chẳng lẽ hắn chính là kẻ hạ độc? Người muốn đi nơi đó làm gì? Bắt hung thủ? Muốn thuốc giải? Hay là. . . . Umh umh umh. . . .”

Hai tay Mặc Ngưng Sơ bịt cái miệng kéo dài giống như vô tận của hắn, âm trầm cười cười: “tiểu Thu Nguyệt, còn ồn ào một câu nữa, ta liền xé rách nó!”

“ ”

Thu Nguyệt ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng bỗng chốc, sắc mặt hắn chợt trầm xuống, sát khí bùng lên khắp người! ! Dừng lại thật nhanh, một tay đỡ Mặc Ngưng Sơ, một tay đánh bay ám khí dài nửa xích (1 xích = 1/3 mét), phi thân ngăn cản, giống như một trận gió lớn lao vùn vụt tới, cản lại công kích muốn thẳng tắp xuyên qua tâm mạch của hắn! !

Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, Thu Nguyệt đã nhỏ giọng nói: “ U Để Ngân! !”

” ”

Mặc Ngưng Sơ vạch đen đầy mặt buông tay đang bịt miệng hắn ra, hắn lặp lại một câu thật nhanh: “ Tiểu Chủ tử, có kẻ địch! !”

Trong lúc nói chuyện, sát khí hắc ám đã từ bốn phương tám hướng vọt tới, chạy như bay trên nóc nhà, bọn họ cơ hồ đã bị hoàn toàn bao vây ở bên trong! !

Mặc Ngưng Sơ vỗ một chưởng trên người Thu Nguyệt, khí thể thái sơn áp đảo có một không hai: “Thu Nguyệt! Lên! ! Cẩn chết bọn họ!”

“ ” Ánh mắt Thu Nguyệt run rẩy, tiểu Chủ tử, ngài xem ta là chó sao?

“Ngưng phi nương nương, xin dừng bước.”

Từ trong bóng tối vang lên một giọng nam xa lạ mà lạnh lùng.

Một khắc sau, một nam tử áo đen chậm rãi bước ra từ trong bóng tối, khuôn mặt thanh tú, hai tay nắm lấy nhau, thi lễ, hướng về phía Mặc Ngưng Sơ nói: “Tại hạ Phụng Minh, phụng lệnh chủ nhân, đặc biệt ở đây chờ đợi Ngưng phi nương nương, cũng đặc biệt để cho ta chuyển cáo, nếu muốn thuốc giải, xin bỏ

những người khác qua một bên, một mình cùng ta đến nơi ở của chủ nhân, chủ nhân chỉ muốn nói chuyện một chút với Ngưng phi nương nương, cũng sẽ không tổn thương ngài.”

Mặc Ngưng Sơ nhìn hẩn, chậm rãi nói: ” người nghĩ rằng sai khiến được người này?”

Thu Nguyệt rất không hài lòng với xưng hô ” người này”, ghé đầu nhìn Mặc Ngưng Sơ.

Phượng Minh không đổi sắc mặt: “Chủ nhân giao phó, chỉ đem một mình Ngưng phi nương nương đi thôi.”

“Chủ nhân nhà ngươi là ai?”

“Ngưng phi nương nương đi rồi sẽ biết.”

“Thu Nguyệt.” Mặc Ngưng Sơ thần nhiên kêu: “Giải quyết bọn họ, đi Cửu vương phủ.”

Thu Nguyệt cũng sửng sốt: “Tiểu Chủ tử?”

Phượng Minh lại càng nhíu mày: “Ngưng phi nương nương, độc của Tể tướng đại nhân không thể kéo dài, nếu ngài muốn bảo vệ tính mạng của hẩn, liền theo ta đi, đi Cửu vương phủ chỉ tốn công vô ích, ngài hẩn là người biết việc này chứ, mời theo Phượng Minh đi trước.”

Mặc Ngưng Sơ dừng một chút, chậm rãi tuột xuống từ trên lưng Thu Nguyệt.

Phượng Minh hơi nghiêng người, không kháng cự làm ra tư thế “xin mời”.

Mặc Ngưng Sơ nháy nháy mắt, đột nhiên giương giương môi nở nụ cười: “Ai nói bản nương nương cần thuốc giải kia?”

Sắc mặt Phượng Minh âm trầm: “Ngưng phi nương nương, nói như vậy, người hoàn toàn không để ý sống chết của phụ thân người?”

“Ai nói bản nương nương không thèm để ý?” Thanh âm Mặc Ngưng Sơ nhẹ nhàng khoan khoái lại âm vang, trong bóng đêm vô tận giống như chuông bạc.

Phượng Minh giơ tay lên sờ xuống gân xanh giật giật trên trán, cố gắng duy trì thanh âm bình tĩnh: “Vậy liền xin nương nương đi với ta, chủ nhân đã nói qua, hẩn sẽ không làm thương tổn. . . .”

Mặc Ngưng Sơ làm như không có chuyện gì cắt lời hẩn, nói với Thu Nguyệt: “Hẩn thật là một kẻ ngu, nghe không hiểu tiếng người.”

Thu Nguyệt đã hiểu được, cười càng thêm sáng lạn, “Vậy ta có thể không khách khí?”

Mặc Ngưng Sơ gạt đầu một cái: “Ngàn vạn không cần khách khí.”

Gân xanh nhảy loạn trên trán Phượng Minh, hẩn hung hăng chen vào lời nói của hai người bọn họ không coi ai ra gì kia, tổn hơi thừa lời nói: “Xin người. . . .”

“Bịch! ! ! !”

Một chưởng đã hung hăng đánh vào ngực chần, nhất thời hẩn không phản ứng kịp, chưởng phong của Thu Nguyệt đã quét ngang qua hẩn mười bảy mười tám lần, cuối cùng một đấm đánh lên gương mặt bên trái của hẩn, làm đầu hẩn kêu ầm ầm một tiếng, trong miệng đầy máu tanh, hàm răng cũng bị đánh rớt mấy cái, công kích kia thừa lực nứu lấy hẩn thiếu chút nữa bị đánh bay ra ngoài, Mặc Ngưng Sơ hét lớn một tiếng: “Bất sống!”

Thu Nguyệt lập tức đưa tay nắm lấy vạt áo Phượng Minh, không để cho hẩn ngã thành bánh thịt trên đất, Mặc Ngưng Sơ lại bổ sung một câu: “Còn có bọn họ!”

Thu Nguyệt đầy vạch đen rồi, chỉ thấy” bọn họ” trong miệng Mặc Ngưng Sơ đã vèo vèo đánh tới từ bốn phương tám hướng, nhắm ngay mục tiêu, khóa chặt Mặc Ngưng Sơ ở giữa công kích, nhanh chóng đánh xuống! ! ! !

“Cẩn thận!” Hẩn giận dữ kêu một tiếng, cầm Phượng Minh trong tay coi như ám khí mà ném tới.

Hiển nhiên địa vị của Phượng Minh này không thấp, vừa đánh tới Ảnh Vệ rồi rút tránh hẩn ra, cũng thu lực đánh lại, muốn thừa lúc Thu Nguyệt bảo vệ Mặc Ngưng Sơ mà nhanh chóng cứu hẩn về.

Nhưng ngay khi bọn họ nghĩ là thành công, Mặc Ngưng Sơ đột nhiên móc ra một vật từ trong tay áo, lớn tiếng quát: “Xem ám khí! ! !”

Mọi người sững sốt, bị sát khí kinh người bao phủ khắp nơi, cũng không phân rõ thực hư, lập tức rối rít lui về phía sau mấy bước, nhưng lúc định thần lại, vật kia chỉ là một quả đào được giặt sạch sẽ. . . .

“” Phượng Minh vô lực giãy giụa, cặp mắt suy yếu nhìn mình cứ như vậy thua trong tay đôi chủ tớ kì quái này, hẳn bị đánh ngất phịch ở trên nóc nhà, hận không thể róc xương lóc thịt một đám lớn ảnh vệ vô dụng.

Khóe miệng Thu Nguyệt khê co quắp, vừa trở tay đã giải quyết xong bảy người, sát khí của hắn vòng xung quanh Mặc Ngưng Sơ, mới có thể vừa vận làm điệu bộ nàng ném ra quả đào yếu ớt kia giống như ám khí.

Lần này phái ra số lượng tử sĩ hơi nhiều, tầng tầng lớp lớp mai phục bốn phía, tính luôn đám tiếp theo, đã nhiều hơn năm mươi người, mặc dù không là đối thủ của hắn, nhưng nếu như thực sự đối phó, bên cạnh còn có một Mặc Ngưng Sơ có cũng như không, thì cũng không phải đơn giản như vậy. Xem ra ” chủ nhân” trong miệng bọn họ muốn mạnh mẽ bắt Tiểu Chủ Tử, không mang nàng tới không bỏ qua!

Đám ảnh vệ vừa bị dọa lui được ăn một bài học, tức giận càng thêm sôi trào, đều bị Thu Nguyệt nhiễm sát ý, hai mắt đỏ bừng, lại một lần nữa như tổ ong mãnh liệt mà tấn công! !

“Xem ám khí! ! !”

Lại một lần nữa, lúc âm thanh trong vạt này vang lên, không ai đi để ý ——

Nhưng lúc này đây, bột phấn bay đầy trời, phần lớn bay tới chỗ đám tử sĩ không hề cảnh giác, lập tức hít vào vài ngụm, tiếp đó đau đớn đến rơi thẳng xuống đất lăn qua lăn lại.

“Mới vừa rồi chỉ là ta lấy nhầm, đồ ngốc.” Mặc Ngưng Sơ vỗ vỗ tay, quay đầu nhìn Thu Nguyệt tựa như trách cứ: “Vì sao ngươi lại chậm chạp như vậy? Mau giải quyết, có chuyện quan trọng gấp rút hơn!”

Thu Nguyệt: ””

142. Chương 142: Cắt Đứt (Hai)

Lần đầu tiên Thu Nguyệt bị nói là “chậm”, hẳn là ảnh vệ đứng đầu về tốc độ, hận nhất người khác nói hắn “chậm”! !

Ngay lập tức gầm thét giơ chân, giống như một con sư tử xù lông lên nhằm vào đám tử sĩ, con dao vung lên như ngàn chiếc là lượn vòng, thân hình nhanh như điện, điên cuồng không ai có thể ngăn cản nổi!

Đập vào mắt là tử sĩ từng bước từng bước bị đánh rơi trong nháy mắt, tiếng kêu gào đau đớn khắp bốn phía vang lên trong không trung, trong phút chốc máu tanh văng lên, trong cơn gió mãnh liệt của mùa hè, giống như sao băng ầm ầm đánh tới, không thể nào chống đỡ được! !

Chỉ qua một lát, mọi nơi yên tĩnh như cũ, Thu Nguyệt thu đao, điều chỉnh hơi thở trở lại bên cạnh Mặc Ngưng Sơ, trong mắt có khí thế kiệt ngạo không thể khinh thường, những người đó, đều là một kích ngã xuống, tiểu Chủ tử muốn hắn bắt sống, hắn không dả thương tính mạng một ai, nhưng ít nhất từ nay về sau, bọn họ cũng đừng nghĩ sẽ bò dậy được! !

Hắn chưa bao giờ là một kẻ dễ chọc! !

Chung quanh lơ lửng mùi máu, mặc dù rất nhạt, nhưng vẫn có chút gay mũi.

Mặc Ngưng Sơ lấy tay áo bịt mũi, nhíu mày nói: “Miễn cưỡng tạm được, kêu những người kia tới, bắt những tên thích khách này lại thẩm vấn.”

Thu Nguyệt: ”” Nữ nhân này!

Nhưng vừa dứt lời, tất cả các tử sĩ cắn thuốc độc trong miệng, rên lên một tiếng, không còn hơi thở.

Mặc Ngưng Sơ nháy mắt mấy cái, chạy đến bên cạnh, thăm dò mạch đập, sau đó thở phà phò nhìn chăm chăm Thu Nguyệt: ” Giữ sống cho ta!”

—lại một lần nữa hần bị nghi ngờ, nghi ngờ, nghi ngờ. . . .

Thu Nguyệt rồi rầm buông tay ra: ” Tiểu Chủ tử, tử sĩ chỉ thi hành nhiệm vụ, không hỏi nguyên nhân, không hỏi người tới, lấy việc đạt đến mục tiêu là mục đích duy nhất, cho nên, coi như bị người khác bắt, cũng không thể hỏi ra cái gì, trong hàm răng bọn họ cất giấu độc dược, coi như bắt được, muốn lấy ra, cũng không kịp. . . . ”

“Trong răng?” Mặc Ngưng Sơ giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, sau đó chợt xoay người, tầm mắt dừng trên thân người nam nhân đang nằm trên nóc nhà, âm trầm cười cười.

“Hần là thủ lĩnh tử sĩ, khẳng định cũng biết người giết đây là ai, hơn nữa. . . . Hần không có hàm răng!”

Tiểu cô nương áo trắng khê lên tiếng khiến cho Phượng Minh đang nằm bên trên rợn cả tóc gáy, tiếc rằng lúc này hần hoàn toàn không có biện pháp nhúc nhích, xương sườn gãy ít nhất ba cái, áng chừng đầu gối cũng bể, nội thương toàn thân, ảnh vệ mặt đen bên cạnh nữ nhân kia thật sự quá lợi hại, có lẽ chưa từng nghe qua danh hào của hần, người xuất hiện ngang trời như vậy, mới thực sự làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

“Thu Nguyệt, rốt cuộc người cũng đáng khen ngợi một lần! !” Mặc Ngưng Sơ ngồi xổm xuống bên cạnh, nín lấy tóc Phượng Minh, nhắc hần lên, ngay lúc này, hàm răng cất giấu độc của hần bị đánh đi, nửa gương mặt sưng lên, rõ ràng vẻ bề ngoài đã bị phá hủy.

Dường như cuối cùng cũng được khen ngợi rồi, nhưng dạng tâm tình rất muốn đánh người là như thế nào? Thu Nguyệt nhìn tay của mình một chút, lại nhìn Mặc Ngưng Sơ một chút, thật muốn hung hăng nắm lấy gương mặt hồng hào kia mà giày vò một trận a. . . .

“Chủ nhân nhà người là ai?” Mặc Ngưng Sơ cười híp mắt.

“Không thể trả lời.” Phượng Minh hạ quyết tâm, khép đôi mắt: “Người giết ta đi.”

“Vì sao ta phải giết người?” Về mặt của Mặc Ngưng Sơ giống như muốn nói ” người có bệnh”, khiến Phượng Minh cảm thấy như vậy còn nhục nhã hơn so với chết.

Hần hận không thể cắn lưỡi tự sát, nhưng bây giờ ngay cả hơi sức để cắn đứt đầu lưỡi cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái nữ nhân rõ ràng trời gà không chặt này hành hạ hần, làm hần nhục nhã, vẫn không quên đả kích hần! HiFd.

“Ta muốn đi Cửu vương phủ, người cố tình muốn ngăn cản, như vậy nói cách khác, các người không muốn ta đến nơi đó. . . .” Mặc Ngưng Sơ híp mắt, trầm giọng nói từng từ từng từ một: “Nếu như người không nói thật. . . . Ta liền cho Thu Nguyệt lột sạch người, trần trụi treo ngược lên phơi nắng trên cửa thành! Cho dù người chết, cũng phải chết dưới con mắt của mọi người!”

“ ”

Ngay cả Thu Nguyệt cũng run rẩy, nữ nhân này, thật là ác độc! Một mặt muốn giày vò, một mặt còn muốn mượn tay hần, hần mới không cần lộ y phục của nam nhân!

Phượng Minh chỉ còn ánh mắt có thể đối chọi với ánh mắt của Mặc Ngưng Sơ, con mắt của nàng trong veo sáng rực như thế, lấp lánh có hồn chiếu rọi làm hần mở mắt không ra, trong rối rắm, hần nhịn đau nói: “Tùy người.”

Mặc Ngưng Sơ mím môi, buông hần ra, “Cũng rất có khí phách.”

Dừng một chút, kêu: ” Thu Nguyệt.”

Thu Nguyệt dời tầm mắt, làm bộ như không nghe thấy gì hết.

Mặc Ngưng Sơ giận: ” Thu Nguyệt, nếu như người thắm vấn không được gì, người liền trần truồng thay hần!”

Thu Nguyệt lau mồ hôi, thì ra là không phải bắt hẩn làm cái kia. . . . Chậm rãi đi tới, bẻ bẻ xương tay, tiếng bôm bốp vang lên, nếu chỉ là thăm vấn, chuyện nhỏ như vậy hoàn toàn không thành vấn đề, làm cho người ta sống không bằng chết, hẩn rất am hiểu.

————— tiểu Hạ rơi xuống đường phân cách —————

Một lúc sau.

Trên đường hướng ngược lại với Cửu vương phủ, một tay Thu Nguyệt đỡ Mặc Ngưng Sơ, một tay nhắc Phượng Minh nửa sống nửa chết, chạy thật nhanh về phía Ngọc hồ ngoài thành.

“Tiểu Chủ tử, vì sao lại không đi Cửu vương phủ? Mặc dù người này bị bức cung, nhưng cũng không thể thật sự tin tưởng lời của hẩn, nếu như Ngọc hồ này có người của bọn chúng mai phục. . . .” ánh mắt Thu Nguyệt trầm xuống: ” Hay là, ta gọi thêm những người kia tới?”

“Người sợ người đánh không lại?” Mặc Ngưng Sơ cực kì kinh ngạc .

Thu Nguyệt rói rầm, hẩn hận nhất người khác nghi ngờ hẩn!

Hẩn hít một hơi thật sâu, cố gắng kéo gân xanh đầy đầu xuống: “không, Tiểu Chủ Tử, chuyện này liên quan đến an nguy của người, cho dù ta lợi hại hơn nữa, cũng không dám làm liên lụy đến người khác.”

Mặc Ngưng Sơ cũng trầm mặt, nghiêm túc nói: ” Thu Nguyệt, ta hiểu, mỗi người đều có nhược điểm, ta sẽ không giễu cợt người.”

“” Thu Nguyệt phát điên, gầm thét gào khóc chạy như điên, giống như tên bay vèo vèo vèo, tốc độ tăng nhanh gấp mấy lần.

Mặc Ngưng Sơ hài lòng nằm trên vai của hẩn, nhìn đích đến càng ngày càng gần, tinh thần chậm rãi chìm xuống.

Coi như người này nói dối, nhất định Ngọc hồ cũng có cứ điểm của bọn chúng.

Không đi Cửu vương phủ, theo như lời của Phượng Minh, nếu bọn họ đã phái người tới ngăn lại, cho dù trong Cửu vương phủ có cái gì, thời gian lâu như vậy, khẳng định bọn họ cũng đã che giấu ổn thỏa, bọn họ đi vào lúc này, cũng không nhất định có thể phát ra hiện cái gì.

Chủ yếu hơn chính là, suy đoán kia ở trong lòng nàng. . . .

Mặc Ngưng Sơ mím môi, ánh mắt lạnh lẽo.

143. Chương 143: Cắt Đứt (Ba)

Bên hồ thanh tịnh và đẹp đẽ, quanh quần nhiều đốm sáng của đom đóm.

Trắng giữa hè sáng ngời thấu đáo, như gương trên mặt hồ, cái bóng tỏa ra một màu ánh sáng bạc, bốn phía cây cối rậm rạp chằng chịt bao quanh hồ thiên nhiên này, như ngọc lóa sáng bóng.

Thu Nguyệt phi thân xuống, đem Phượng Minh ghét bỏ vứt trên mặt đất. Hẩn vốn định một đao kết liễu hẩn, có tiểu chủ tử không cho, không thể làm gì khác hơn là cũng mang theo , nếu hẩn gạt người, giới lúc lại đem hẩn róc xương lóc thịt! !

Mặc Ngưng Sơ chậm rãi từ trên lưng của Thu Nguyệt leo xuống, không xa, đưa lưng về phía bọn họ đứng một người, thân hình thon dài dưới ánh trăng, có vẻ nhu hòa, mực phát nhẹ nhàng cuộn cuộn nổi lên, nhưng Mặc Ngưng Sơ trong mắt, là như thế chói mắt! ! !

” Tiểu Chủ Tử, mọi nơi chỉ có hơi thở của một mình hẩn! Chờ ta giải quyết hẩn, sẽ đem hẩn kéo tới gặp người!“Thu Nguyệt không đợi Mặc Ngưng Sơ mở miệng, đã giành nói: ” người yên tâm, lần này, nhất định sẽ không để cho hẩn có cơ hội uống thuốc độc!“

Mặc Ngưng Sơ mím môi ngăn hắt lại, người đứng kia là ai, nàng rất quen, trong lòng nàng đoán chuyện tình, cuối cùng thành thật. . . . Là hắt, thật sự là hắt! Người phải tới gọi “Phượng Minh, còn gọi đến nhiều Ảnh Vệ như vậy, muốn dùng” thuốc giải cho phụ thân” uy hiếp người của nàng. . . .

Nàng cười tự giấu một tiếng, đáy lòng lạnh lẽo, chuyện cho tới bây giờ, ở giữa hai cá nhân, đã không cách nào tiếp tục nữa, từ nay tất cả, cũng như châm chọc nàng đau nhói.

Du Tử Tu, tốt ột Du Tử Tu! !

Cho tới nay, sợ rằng đều là nàng sai lầm, vào nhằm rừng đào, đem một lòng quyến luyến tất cả đều cho hắt, hắt cùng với Mặc gia ân oán, nàng chưa từng nhúng tay vào, ai cũng không thể nói người nào đúng, nói người nào sai, nhưng hắt làm tổn thương người của Mặc gia, chính là đối lập với nàng.

Hắt có sứ mạng của hắt, nàng có muốn phải bảo vệ người nhà nàng.

Chỉ một điều này thôi, bọn họ một tia ràng buộc cuối cùng cũng mất đi! !

Mặc Ngưng Sơ hít sâu một hơi, mím môi chậm rãi đi tới, Thu Nguyệt muốn cùng đi, lại bị Mặc Ngưng Sơ nhậm lệnh cưỡng chế chờ đợi tại chỗ.

Lúc nàng nghiêm túc, luôn khiến người khác không cách nào cự tuyệt.

Thu Nguyệt liên tục nghĩ, cuối cùng là không có đi theo, chỉ là đoán kiếm cầm trong tay để phòng, từ nơi này dưới gốc cây kia, hắt còn là lòng tin nếu người đó muốn công kích tiểu chủ thì phi thân đánh tới, đem tiểu chủ không hao tổn cửa ra.

Tiếng gió im ắng.

Cả vùng đất, nhẹ nhàng vang từng hồi một lá cây bốc lên tiếng rào rào, mặt hồ lăn tăn sóng gợn, hoa dại không ngừng nở rộ xinh đẹp rực rỡ, bóng dáng màu hồng từng bước từng bước đi lên trước, dừng lại cách hắt khoảng ba trượng, lạnh lạnh nói: ” người tìm ta chuyện gì?”

Hắt cuối cùng quay lại, khuôn mặt thanh tú thon gầy không ít, cảm y hoa phục , ngay cả thành thị vệ, lại nhìn ra được địa vị của hắt đã vượt quá xa tưởng tượng của nàng.

Nàng đối với hắt, chung quy là hiểu quá ít.

Anh trăng rơi xuống khuôn mặt Du Tử Tu tạo thành một bóng mờ, ánh mắt chạm đến chỗ Thu Nguyệt đứng không xa, cùng với Phượng Minh đang hôn mê, hơi hơi giật mình, cười khổ một tiếng : “Ngưng Sơ, ta vốn là muốn một mình gặp nàng....”

“Một mình gặp ta ?” Âm thanh Mặc Ngưng Sơ xa lánh và lạnh nhạt: “Cho nên người phải nhiều tử sĩ như vậy đến bắt ta ? Người hạ độc được cha ta ? Cho nên người muốn dùng thuốc giải cùng ta trao đổi ?!!!”

Âm điệu nàng từ từ cất cao, một tiếng một tiếng, bén nhọn đâm Du Tử Tu sắc mặt tái nhợt.

“Tiểu Ngưng Sơ, nếu như ta nói, độc không phải là ta hạ, ta chỉ là thay người tìm được thuốc giải, nghĩ một mình cho người. . . .” Du Tử Tu nhẹ nhàng nói, ánh mắt ôn hòa mà êm ái rơi vào người Mặc Ngưng Sơ, muốn đến gần, lại bị nàng lui về phía sau né tránh. Có thể tâm ngưng.

“Ta không cần.” Mặc Ngưng Sơ lạnh lùng cười lên, “Người thân của ta, tự ta sẽ cứu, không cần phải người quan tâm!”

Nàng hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn hắt: “Nhưng người đã có thuốc giải, vậy người nhất định biết kẻ hạ độc là ai! ! Vậy người có thể hay không nói cho ta biết, thân phận của người kia?”

Sắc mặt của Du Tử Tu ở dưới ánh trăng tái nhợt trong suốt, hắt dừng một chút, xen lẫn tất cả bất đắc dĩ: ” Xin lỗi.”

Mặc Ngưng Sơ một tia nhiệt lạnh lẽo cuối cùng, con mắt sắc trong, bị thất vọng cực độ thay thế: “Du Tử Tu, người không phải nói, là bởi vì người cùng một bọn với hắt! Các người đứng ở cùng một phía, vô luận người có nguyện ý hay không, người cuối cùng cũng sẽ làm tổn thương Mặc gia! ! Trả thù Mặc gia! ! Người ngay lúc này, hết sức lấy cho ta thuốc giải, chẳng lẽ là về sau Mặc gia mỗi người trúng độc, người cũng sẽ

hào phóng như vậy đem thuốc giải đưa tới cho ta? ! Chẳng lẽ về sau Mặc gia đều chết sạch, người còn có thể đem bọn họ sống trở lại hay sao? !”

“Tiểu Ngưng Sơ. . . .”

Du Tử Tu hơi hơi nhíu lông mày, “Người tại sao lại nghĩ như vậy? Ta nói rồi, ta có thể bảo toàn Mặc gia, người vì sao không tin?”

“Bảo toàn?” Mặc Ngưng Sơ cười khê: “Người như thế nào bảo toàn? Nếu là người thật muốn bảo toàn, cha ta còn có thể trúng độc, thiếu chút nữa mất mạng, được người bảo toàn chết đi sao?”

Du Tử Tu không nhúc nhích nhìn nàng, đối với lời nói của nàng mười phần bức đồng tức giận vô cùng không thích.

Hắn không muốn như vậy cùng nàng chung đụng, mà kết quả hắn muốn, càng không phải là như vậy.

“Tiểu Ngưng Sơ, trước kia người không phải như thế này.” Du Tử Tu rũ xuống con mắt, lông mi thon dài ở trong gió nhẹ nhàng rung động, cả người tựa hồ cũng muốn dung nhập vào trong ánh trăng, trong suốt tận đi.

“Du Tử Tu, chẳng lẽ người trước kia chính là như vậy?” Mặc Ngưng Sơ cắn răng: ” nếu là, vậy chính là ta nhìn lầm người! ”

“Ta cũng không muốn cùng người cãi vã. . . . Trong đó có hiểu lầm, chung quy một ngày sẽ sáng tỏ, ta chỉ muốn cho người trở lại bên cạnh ta, ta sẽ bảo vệ người, bảo vệ Mặc gia.” Du Tử Tu lòng dạ nặng trĩu, hô hấp dồn dập ý vị, “Chỉ cần người buông tha thân phận Ngưng phi, buông tha người đàn ông kia, Mặc gia nhất định sẽ không có việc gì, ngược lại, còn có thể phồn vinh thịnh vượng!”

Mặc Ngưng Sơ nhìn chằm chằm hắn.

Con người khê chớp chớp, bên trong một lóe lên ý lạnh nhưng môi nàng nở nụ cười nguội lạnh đến cực điểm: “Cho nên. . . . Đây chính là điều kiện của người sao? Du Tử Tu?”

144. Chương 144: Cắt Đứt (Tứ)

“Đây không phải là điều kiện!” Du Tử Tu mím môi, âm thanh bắt đầu kích động mang theo vài phần giận tãi đi, hắn thật sâu nhìn Mặc Ngưng Sơ, con người thâm thúy giống như là muốn đem lấy nàng cuốn vào,” tiểu Ngưng Sơ, người cái gì cũng không biết. . . .”

“Ta có thể làm thế nào? ! !” Mặc Ngưng Sơ tức giận theo dõi hắn, hô hấp nặng nề: “Các người đem toàn bộ chuyện gạt ta, lừa gạt ta, không để cho ta tham dự một phần một hào, hôm nay còn nói ta cái gì cũng không biết, ta có thể làm thế nào? !”

“Vậy người cho là. . . .” Hắn đột nhiên thật thấp nở nụ cười: “Người kia, hướng người nói bao nhiêu sự thật?”

Mặc Ngưng Sơ ngẩn ra, lông mi bởi vì cười lạnh mà run rẩy, hàm răng lạnh run lập cập, hô hấp vào đều là rét lạnh, nàng bị tức sắp phát điên, một chữ cũng không nói ra được.

Con người màu đen thoáng qua một tia bi thống, Du Tử Tu nhìn chằm chằm nàng, bởi vì nàng tức giận như con thú nhỏ mà nín chặt tâm, hắn lắc đầu một cái: “Tiểu Ngưng Sơ, hắn không thích hợp với người. . . .”

“Đủ rồi!!!” Mặc Ngưng Sơ hét ầm lên, nàng cắn răng, đi về phía trước hai bước, gắt gao nhìn hắn: “Vậy người thích hợp với ta?”

Nàng quả thật tức giận đều muốn cười: ” Du Tử Tu, người lại nói cho ta biết bao nhiêu chân tướng? Bao nhiêu về “nỗi khổ tâm” của người?”

Hai chữ kia cơ hồ muốn đem hàm răng cắn nát, Mặc Ngưng Sơ một chữ một cái mà nói: ” Du Tử Tu, điều kiện của người ta không cách nào đồng ý, mà người nhà tự ta bảo hộ, người bảo toàn! Ta không với cao nổi! ! Ta đến đây, chỉ muốn gặp người hạ độc, hôm nay hắn là cố nhân, ta niệm tình cũ, không cùng người so

đo, mà người đứng sau chuyện này, ta tự sẽ tra ra, từ đó về sau, chúng ta không còn liên quan, lần sau gặp mặt lại, chúng ta —— chính là kẻ địch.”

Nàng xoay người liền muốn đi, Du Tử Tu tiến lên một bước, thật nhanh giữ nàng lại, mạnh mẽ có lực hung hăng lui về phía sau, một thanh liền muốn lòi nàng vào trong ngực, mà chính là một khắc đó, một đạo bóng tối cuốn tới, đoán kiếm trong tay hung hăng đánh xuống! !

Du Tử Tu sắc mặt trầm xuống, trong tay áo rơi ra vô số hoa đào, nhìn cánh hoa mềm mại lại chặn lại tập kích của Thu Nguyệt, đem thân kiếm cuộn cuộn nổi lên, ầm ầm đánh lui, mà một khắc sau, Du Tử Tu ồng tay áo một quyển, bắt được ngang người Mặc Ngưng Sơ, vừa lui chính là mấy chục bước, trong một khắc kia dưới tàng cây xanh um tươi tốt đứng lại, ngón tay đã để lên cổ trắng nõ của Mặc Ngưng Sơ, dùng một chút, hần đã hướng về phía Thu Nguyệt lãnh đạm nói: “Lui ra, chủ tử nói chuyện, không tới phiên người chen miệng.”

Thu Nguyệt cau mày, cắn răng nhìn về phía Mặc Ngưng Sơ.

Lông mi Mặc Ngưng Sơ rung động giống cánh bướm bay, không thể tưởng tượng nổi cười lên: “ Du Tử Tu, người buông ta ra.”

“Ta không muốn thả. . . .” Hô hấp của hần trầm trầm phun ở một bên cổ của nàng, “Ta thả, người muốn đi.”

Cánh tay của hần là như thế dùng sức, cơ hồ muốn làm nàng hít thở không thông. Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy cổ họng bị thứ gì cho tạp này, thương hết sức lợi hại, nàng thật sâu hô hấp, thanh âm chìm tựa như này ám trầm nước hồ: “Đừng làm cho ta hận người.”

Động tác của hần cứng đờ, mà ngay cả ngón tay cũng tái nhợt.

“Tiểu Ngưng Sơ. . . .” Hần trầm thấp gọi, như là muốn đem lấy lý trí của nàng cũng kêu tỉnh: “Người đừng như vậy. . . .”

Mặc Ngưng Sơ rút cuộc mất đi nụ cười.

Nàng rũ con mắt, đem tầm mắt rơi trên mặt đất, vô cùng an tĩnh chậm rãi nói: “Ta đã từng hy vọng có thể gả cho người. . .”

Hần hai mắt trong nháy mắt bị điểm phát sáng, nhưng nàng lại lập tức đem ngọn lửa dập tắt, từ đầu đánh xuống, đem hần nhìn thấu đáo: “ Nhưng, bây giờ ta đã gả cho người, nhưng người kia, không phải người.”

“Ta tới đi tìm người, đã cho người một cơ hội cuối cùng.”

“Nhưng người không có lưu lại ta.”

Mặc Ngưng Sơ chậm rãi cười nhẹ một tiếng, âm thanh trong không khí tràn ra lại nặng nề đụng chạm lấy trái tim Du Tử Tu.

Năm ngón tay hần bỗng chốc co rúc lại, giống như là muốn khảm vào da các của mình, đem chính trái tim đau toàn bộ chôn xuống dưới, chôn dưới, chôn dưới nữa —— nhưng hần lại đau tựa hồ quá lợi hại, này siết chặt lấy tay của nàng rốt cuộc chậm rãi, chậm rãi mở.

Giống như là không có hơi sức gõ cùm xiềng xích nàng, trói buộc nàng, lưu lại nàng. Bóng dáng mảnh khảnh của nàng rõ ràng liên đều ở gang tấc, nhưng hần lại không bắt được.

Thu Nguyệt nhân cơ hội này, bỗng chốc liền đem Mặc Ngưng Sơ kéo tới đây, đặt ở sau lưng che chở: “Tiểu Chủ Tử, muốn ta giết hần sao?”

Mặc Ngưng Sơ kéo tay áo hần lại, xuyên qua Thu Nguyệt, chậm rãi nhìn về phía Du Tử Tu.

Hần cũng liếc nhìn nàng, đau xót ưu thương mất đi, tỉnh mạch, trơ trọi, bị thương.

Nàng xoay tầm mắt, sau đó nhặt lên một gốc cây Liên sinh thảo trên mặt đất, nâng tới trước mặt, trầm giọng nói: “Du Tử Tu, từ nay chúng ta cắt đứt quan hệ.”

“Bốp” một tiếng.

Liên Sinh thảo bị gãy thành hai nửa, vút bỏ ở trong bụi cỏ.

Du Tử Tu cứng ngắc nhìn, này dứt tiếng vừa vang lên, cực kỳ giống âm thanh trong lòng hấn thứ gì vỡ vụn.

Mặc Ngưng Sơ hơi nhếch môi, bò lên lưng Thu Nguyệt: “Đi.”

Thu Nguyệt nhìn thoáng qua Du Tử Tu, lưỡi đao trong tay cũng tình nguyện thu lại, xoay người muốn đem Phượng Minh bắt trở về, nhưng lại thiếu chút nữa va chạm vào hấn, mấy đạo hàn quang lóe ra, cuốn sạch mà đến, Thu Nguyệt sợ run lên, trước mặt đã xuất hiện vài bóng dáng, mà bốn phía tựa hồ càng đậm sát khí tiến sát.

Quả nhiên có mai phục.

Chắc chắn không muốn thả. Thu nguyệt bám chặt Mặc Ngưng Sơ, lúc chuẩn bị tốt khai sát giới, phía sau lại vang lên một đạo âm thanh đau thương _____

“Thả bọn họ đi.”

Du Tử Tu run rẩy lông mi, chậm rãi khom người nhặt lên một gốc cây thùy thảo bị bẻ gãy, Thu Nguyệt quay đầu lạnh lùng nhìn hấn một chút, sau đó công Mặc Ngưng Sơ phi thân đi, một cái chớp mắt, liền biến mất ở trong bóng tối, cũng nhìn không thấy nữa

.

Du Tử Tu đứng thật lâu ở trong đêm tối, lâu đến ngay cả hấn cũng muốn quên mất.

Liên Sinh thảo trong tay, giống như là rất cô đơn cô đơn.

.

Mà trong bóng tối.

Tồn tại một cỗ tà mị, như muốn đem người kéo xuống địa ngục.

Âm thanh mị hoặc kia cuối cùng vang lên thật thấp.

Gần từng chữ vang lên trong tai Du Tử Tu

“Tử Tu..... Người đừng do dự, tiểu cô nương kia căn bản không đem người đặt ở trong mắt, người muốn giải thích, nàng cũng không tin người..... Nàng căn bản không thích người, càng không đem người đặt ở trong lòng..... Nếu người thích nàng, hãy cướp đoạt..... Nàng sẽ oán hận người cả đời, ít nhất, cũng thuộc về người.....”

“Tử Tu..... Đi đi..... lúc quên nàng, người muốn trưởng thành, để cho nàng biết, người mới là tốt nhất..... Tốt nhất.....”

Như một sợi dây câu, đem tâm của Du Tử Tu níu chặt, gắt gao ràng buộc.

Hấn không thể hô hấp.

145. Chương 145: Thành Thật Khai Báo (Một)

Mặc Ngưng Sơ gục ở trên lưng Thu Nguyệt, nàng cho là nàng sẽ tức giận mà khóc, nhưng sau khi an tĩnh lại, lại phát hiện nước mắt không chảy được.

Nàng chưa chút cười, nhắm hai mắt lại.

Bên tai truyền đến tiếng gió vù vù, đem đem suy nghĩ mơ hồ của nàng thổi thật xa, lúc ban đầu là cảm xúc khản trương chậm rãi lắng đọng xuống, chính là cả người mệt mỏi gấp bội.

“Ta ngủ một hồi, đến Mặc gia, gọi ta. . . .”

Nàng cúi đầu lẩm bẩm, lại tựa hồ như đã tiến vào trong lúc ngủ mơ, hô hấp dần dần đều đều, tất cả không vui , khổ sở , toàn bộ đều ném ở phía sau, cái gì cũng không suy nghĩ, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, ngủ thật tốt, tựa hồ như vậy, một giấc tỉnh lại, cái gì cũng không sợ.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng ngủ rất say.

Thân thể chìm dần rơi vào một lồng ngực mềm mềm, cũng không tự biết.

Ở trên cây hòe gai không xa Mặc gia, một nam tử khoe môi câu lên nụ cười yêu mị lại khiếp người, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ở trên gương mặt của Mặc Ngưng Sơ, hai tròng mắt xinh đẹp giống như Lưu Ly, chớp mắt như có hương thơm.

Nàng vẫn ngủ say, cuộn ở bên trong cánh tay hắn, thành một đoàn mềm nhũn nho nhỏ, phần trắng nõn nà, giống như là có thể vắt ra nước.

“Tiểu Đào tử, sau này, không cho phép nàng nghĩ đến hắn nữa.” Tiếng nói sạch sẽ như tiếng đàn vang lên ở bên tai của nàng, đôi môi hồ mị nhẹ nhàng cúi xuống, liền bao trùm ở trên cánh môi mím chặt của nàng, dùng lưỡi nhẹ phẩy qua hàm răng đang cắn chặt của nàng, làm cho nàng buông tâm phòng, toàn bộ buông lỏng mà mở.

Ánh trăng bao phủ xuống nam nhân yêu nghiệt nhẹ nhàng cười, tâm tình vốn là căng thẳng của hắn ngay lúc này cũng là rất tốt, ánh mắt cũng càng phát ra nhu hòa, không tự chủ lắm bầm lâu bầu: ” Nước mật đào? Quê Hoa Cao? Quả đào ngọc này còn lớn mật hơn người ở trong ngự hoa viên hoàng cung dùng ảo thuật dụ dỗ. Hôm nay, hắn ở trong lòng nàng, hắn là sẽ cút đi rất xa”

Lắm bầm nói xong, tâm tình của hắn lại tốt hơn không giải thích được.

Cúi đầu lại lần nữa bao trùm ở trên môi của nàng, giống như là làm sao cũng hôn không đủ, vẫn không đủ, giống như muốn nuốt toàn bộ vào bụng.

Dưới tàng cây hòe gai, có hai nam nhân đứng rất xa.

“Quý quái, vì cái gì tiểu tử kia lại tới?” Một nam nhân cúi đầu nói.

“Yêu quái, bây giờ ta gọi Thường Tự. Đúng rồi, người cũng không gọi yêu quái, đổi gọi Thu Nguyệt rồi.” Người nam nhân cúi đầu nói.

“ Người muốn đánh nhau?”

“ Nếu là bệ hạ cho phép, bản thân ta là hết sức vui vẻ.”

“ Tử trung khuyển!”

“Tử nhân yêu (gay).”

“”

Thường Tự hạ giọng cười lên: “Bệ hạ ở người phát động ám ảnh lấy đi kho được liệu ở ngự y điện sau, cũng đã chạy như điên đi ra.”

“ !”

“Bệ hạ tựa hồ rất mê muội Ngưng phi nương nương sau đó bộ dạng vội vàng, cho nên, ta cũng không dám tùy tiện quấy rầy.”

“”

“Về phần ở bên hồ Ngọc, hắn nhìn từ đầu tới đuôi, thiếu chút nữa. liền đem ta giết đi.” Thường Tự rồi rầm hiểu, chủ tử rõ ràng muốn tiến lên ngăn cản, lại muốn đề nén tâm tình đi xem phản ứng của Ngưng phi nương nương, lại vẫn còn đem tính tình ném ở trên người chung quanh, thật sự là tuyệt không tốt hầu hạ a.

Bóng đêm tựa hồ triển miên một chút, ánh trăng rơi vào trên bóng dáng ở trên cây hòe, trên mặt đất chiếu ra bóng mờ loang lổ.

Bóng dáng thật dài của hai người tựa hồ đã chồng lại với nhau.

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Mặc Ngưng Sơ phát hiện sau khi tỉnh lại, không ngờ đã là ngày thứ hai, mình mạnh khỏe nằm ở trong phòng của mình, bên cạnh còn có Tiểu Mỹ vẻ mặt lo lắng.

Nàng nhìn thấy mặt trời dâng lên phía chân trời, bỗng nhiên sợ hãi kêu một tiếng, phát cái ngồi dậy: “Ta làm sao ngủ thẳng hiện tại? ! ! !”

Nàng không phải là kêu người nào đó, đến Mặc gia nhất định phải đánh thức nàng? !

Nàng mãi mãi rằng, hai mắt âm trầm sáng lên: ” Thu Nguyệt?”

Thu Nguyệt giấu ở trong bóng ma không ra, vậy cũng không phải lỗi của hắn, bệ hạ muốn ôm lấy nàng mãi cho đến hừng sáng, ai có thể đi ngăn cản? Nhưng cũng đã bị cản dạn, không nói cho nàng biết chuyện hắn đã tới, lý do rối rắm như vậy, hắn giải thích thế nào đây?

Mặc Ngưng Sơ kêu to không có kết quả, biết hắn là sợ không dám ra , cũng không cùng hắn so đo, nhanh chóng đi xông giày, ở rửa mặt trong bồn bạc mà Tiểu Mỹ bưng tới, liền lao ra phòng: “Phụ thân đâu? Thế nào rồi?”

Tiểu Mỹ như thả lỏng một hơi khoa tay múa chân: lão gia đã tỉnh lại, chỉ là có chút suy yếu, đã sắc mấy phương thuốc bổ thân thể mà tiểu thư kê rồi, lão phu nhân đang chăm sóc ở bên cạnh, không có vấn đề gì lớn.

Mặc Ngưng Sơ a một tiếng, đi ngang qua thư phòng, nhìn thấy cái hòm thuốc lớn lấy ở ngự y điện, mới cảm thấy là hoàng tráng cùng rung động như thế, không khỏi hắc tuyến nói với không khí: ” Thu Nguyệt, mau làm cho người ta đưa trở về.”

Bằng không, hiện tại ngự y điện khẳng định đã náo thành một mảnh!

Thu Nguyệt cúi đầu đáp ứng, tỏ vẻ hắn sẽ làm tốt.

Sau đó lại rút về trong bóng ma, sợ Mặc Ngưng Sơ tiếp tục quẩn quýt chuyện đêm qua.

Mặc Ngưng Sơ một đường đi hướng phòng ngủ của Mặc phụ, phát giác người hầu đi ngang qua đều run rẩy lui lui hướng về phía nàng, sắc mặt xanh mét, tựa hồ là đang sợ.

Tiểu Mỹ vội vàng khoa tay múa chân: tiểu thư đêm qua bộc lộ tài năng, Thu Nguyệt lại giống như quỷ vô ảnh, phỏng chừng Là đem bọn họ foaj. Bất quá, bọn họ đều là mấy người thô kệch, tiểu thư người cũng đừng để ý.

Mặc Ngưng Sơ khoe miệng co giật, tình huống đêm qua quá gấp, cũng không cách nào bản khoản tình huống.

Hiện tại cục diện rối rắm một mảng lớn, muốn thu thập lên đoán chừng cũng là muốn một thời gian.

Rẽ đến hậu viện, đẩy cửa phòng ra đi vào, nhưng đi vào lại một phòng yên tĩnh.

Ánh mắt của mọi người vèo cái đều tập trung vào trên người của nàng, người Mặc gia cơ hồ toàn bộ tụ tập lại với nhau, giống như là đang đợi nàng, hôm nay chờ đến nàng, rồi lại lúng túng là không biết nên mở miệng như thế nào.

Mặc Ngưng Sơ cũng phát hiện đến không khí không tầm thường, gượng cười kéo ra khoe miệng, mà Mặc Li liền xẹt xẹt chạy ra, một phen kéo qua tay Mặc Ngưng Sơ, nói: “Tỷ tỷ, đừng sợ, người là tài kinh thế, là kiêu ngạo của Mặc gia, không ai dám khi dễ người.”

Mặc Chuẩn Du cũng từ đầu giường ngồi dậy, hướng về phía Mặc Ngưng Sơ nói: “Tiểu Sơ Mặc dù rất kinh người, nhưng tin tưởng muội, là muội cứu phụ thân, nhưng là không phải. Nên cùng chúng ta khai báo một chút?”

146. Chương 146: Thành Thật Khai Báo (Hai)

Mặc phụ cũng mở mắt, được Mặc mẫu cẩn thận đỡ dậy, dùng cái đệm tựa vào đầu giường, ánh mắt nhìn nàng ngũ vị trộn lẫn, không biết là vui hay buồn.

Không khí thật sự có chút lạnh, Mặc Lưu Vân vội vàng để cho Mặc Li lôi Mặc Ngưng Sơ tới đây, nói: “Tiểu muội chính là tiểu muội, giải thích nhiều như vậy làm cái gì? Tiểu Li không phải đã nói, Tiểu Sơ nhà chúng ta trời sinh thông minh, chỉ sợ bộc lộ tài năng rước lấy phiền toái, mới giấu diếm đến nay, huống chi đêm qua nếu không có Tiểu Sơ, phụ thân chỉ sợ cũng. . . .”

Lời nói xuống cũng tự động im bật, tất cả mọi người sáng tỏ, nhưng chỉ là có chút khó có thể tiếp nhận.

Tiểu Sơ đột nhiên thoáng cái liền trở nên có năng lực như tiên nhân, khiến nàng yêu thương, các ca ca cũng chiều nàng cũng mặc cảm, giống như thoáng cái liền mất đi năng lực bảo vệ nàng, ngược lại còn muốn muội muội bé nhất của mình tới chiếu cố, không khỏi sinh lòng thổn thức, lúng túng không dứt.

Mặc Ngưng Sơ gãi gãi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn màu hồng đã đổi một bộ dáng tủi thân: “Phụ thân, mẫu thân, các ca ca, ta chỉ là lười, lười đi học, lười đi dùng, chẳng muốn đi tranh giành, người nhìn một cái, thiên kim Liễu gia cách vách, sáu tuổi có thể khiêu vũ, bảy tuổi có thể đàn, tám tuổi thi từ đây bụng, nhưng mỗi ngày nàng bận rộn, đem đàn khoe khoang năng lực của nàng, sống như thế này rất mệt!” Dừng một chút, rồi cười cười, cọt vào trong ngực Mặc mẫu: “Ta chỉ muốn mỗi ngày có thể ngủ tốt, chơi đùa, ở lại bên cạnh thân nhân,”

Mọi người cứng lại, đối mắt lẫn nhau, không khỏi hai mặt nhìn nhau, dở khóc dở cười.

Nếu là người bình thường, có năng lực như thế, liền nhất định sẽ tranh nhau dương danh lập vạn, sách sử đề danh, truyền lưu ngàn thế.

Nhưng đến chỗ Mặc Ngưng Sơ, cũng đã thành gánh nặng vứt không cần, còn ngại phiền phức rồi.

Mặc Lưu Vân cũng là rất hiếu kỳ, ngồi vào bên cạnh, hỏi: “Tiểu Sơ, Tiểu Li nói, năm ấy người phổ U Liên Phú chính là muội, có thật không?”

Mặc Ngưng Sơ nháy mắt hàm hồ một câu: “Là sư phụ Vụ Tịch nhường cho ta thôi. . . .”

Mặc Li nhưng lớn tiếng ồn ào đứng lên: “Ai nói nhường cho tỷ? Tỷ tỷ, người một khúc kinh thể làm cho thể nhân nhớ kỹ, khúc điệu rõ ràng lưu chuyển, pháp phòng thoải mái, làm cho người ta cố ý không nghĩ tới giác quan, quả thực thần trí một khoản, công tử Tịch cũng tự nhận không bằng, tỷ khiêm nhường làm gì?”

Sắc mặt Mặc Ngưng Sơ biến thành màu đen, một đôi con ngươi tối như mực nhìn chằm chằm hấn, muốn đem hấn trừng ra một cái hố .

Nhưng tầm mắt mọi người lại tối như mực tập trung ở trên người của nàng, muốn đem nàng trừng ra vô số động .

Nàng ngượng ngùng cười một tiếng: “Đây chẳng qua là trong lúc ta vô tình nghe như có người thổi giai điệu đó, sau đó tâm chơi đùa nổi lên, sao chép lại, sửa lại chút điệu, cầm đi lừa gạt công tử Tịch, thật không nghĩ đến sẽ chọc phiền phức lớn vật, nên khúc tử cũng không phải là ta hoàn toàn sáng chế, dĩ nhiên không dám tự tiện lấy ra đi đùa nghịch. . . .”

Mặc dù là lời nói dối, nhưng nàng cũng không thể nói, có thể ở thời gian ngắn ngủn viết ra khúc điệu làm cho người ta không tưởng được, đó là bởi vì kiếp trước bị âm nhạc cổ điển hun đúc, dùng nguyên lý hòa âm làm cho khúc tử lộ ra khí thể rộng rãi, đẹp không sao tả xiết?

Thu Nguyệt ngồi ở nóc nhà khố miệng vừa kéo, nữ nhân kia lại bắt đầu bịa đặt lung tung rồi.

Nhiều ngày hiểu rõ như vậy, nữ nhân kia thể ở tám tuổi đánh bại công tử Tịch hoàn toàn không phải là vấn đề, nàng vừa nghĩ trốn tránh, lại hết sức thông thuận theo dặt chuyện xưa, theo dặt quả thực so với lời thật còn muốn thật, hấn híp mắt bóc một mảnh ngói nhìn xuống một chút, quả nhiên, tất cả già trẻ đều là một bộ biểu tình thì ra là như vậy, bị nàng lừa gạt đến ngoan ngoãn dễ bảo! !

Nhưng trên dưới Mặc gia cũng là cảm thấy giải thích như vậy là thỏa đáng nhất , cũng là để cho trong lòng người thoải mái , tâm lý khẩn trương cũng vì vậy mà khẽ buông xuống, nhất thời, ngay cả không khí cũng không có khẩn trương như vậy.

Một năm kia, Mặc Ngưng Sơ mới vừa khéo bảy tuổi.

Nếu nàng thật sự có thể viết ra, này chỉ sợ cũng thật không phải là người có thể đạt được, nếu như nàng là thiên tài. . . . Có thể coi là thiên tài, tựa hồ cũng là vô pháp đạt đến tình trạng như vậy.

Trên dưới Mặc gia bọn họ, mấy nhi tử đều là nhân trung long phượng, cực kỳ xuất sắc, tiểu nữ tự nhiên không kém đi nơi nào, thậm chí so với bọn hắn đều muốn lợi hại cũng không phải là không thể nào. Trước cho Mặc Ngưng Sơ không học vấn không nghề nghiệp làm cho Mặc lão tức giận, hôm nay vừa quay đầu mới phát hiện, thì ra nàng xuất sắc như thế, mười lăm tuổi, cũng là niên kỷ chớp mắt tỏa hương, Lê thành bảy năm, giống như lần này làm, còn có lần này hạ thấp không làm việc trương dương, làm cho người ta cảm thấy vô hạn vui mừng.

Khúc này mặc dù không phải là nàng viết, nhưng cũng biến chất đến ” thiên tài” tài nghệ bình thường, dừng lại ở trình độ mọi người có thể tiếp thụ.

Trừ Tiểu Mặc Li vẫn là không hết hy vọng, nhũu mày nói: “Tỷ tỷ, thật không phải là tỷ làm sao? Nhưng cái bản nhạc sau tỷ viết cho ta”

Mặc Ngưng Sơ híp mắt u ám nhìn hắn: “Tiểu Li Li, người gặp qua tỷ tỷ ta nói dối sao?”

“” Há lại gặp qua, quả thực chính là tự mình trải qua! Biểu tình nói dối này quả thực nước chảy mây trôi, làm cho không người nào có thể không khắc sâu.

Nhưng Mặc Li đột nhiên linh quang chợt lóe, vang lên câu kia Mặc Ngưng Sơ nói “bí mật chỉ nói ột mình hắn” , bỗng nhiên trong lòng vui mừng thở dài một tiếng, cong lưng ôm lấy thắt lưng Mặc Ngưng Sơ: “Tỷ tỷ nói rất đúng, tỷ tỷ làm sao lại nói dối, tỷ tỷ đã nói phải rồi Tiểu Li chơi, muốn cùng Tiểu Li cùng nhau tham thảo y lý âm luật, này thật cũng không phải là gạt người !”

“” Tiểu tử chết tiệt, được voi đòi tiên! >

Mặc phụ nhẹ nhàng ho khan, tựa hồ đã yên tâm hạ một tảng đá lớn trong lòng, lại biết nữ nhi thông minh, khí sắc tốt hơn nhiều. Ông ngẩng đầu, chậm rãi nói với Mặc Ngưng Sơ: “Tiểu Sơ, vậy con có biết, người thổi này là ai? Y thuật của con lại là từ đâu mà đến? Còn có. . . .” Dừng một chút, nhìn Mặc Chuẩn Du bên người một cái: “Còn có lời trong miệng bọn họ, người Vô Ảnh, cùng với ảnh vệ đem toàn bộ dược liệu của ngự y điện đến Lại là chuyện gì xảy ra?”

Khụ.

Mặc Ngưng Sơ liếm liếm môi, đây chính là một đại hội cung khai, nàng chính là người đáng thương bị bức cung, Thu Nguyệt là Đại Ác Ma cho nàng , ảnh vệ cũng là Đại Ác Ma cho nàng , nhưng tất cả, cũng là vì điều tra Mặc gia có tâm tư thâm trầm dơ bẩn hay không, thân phận “ngự sử” này của nàng cũng hoàn toàn giữ bí mật. Ngay lúc này, sẵn phụ thân trúng độc, quý phủ có tồn tại người khả nghi hay không còn chưa xác định, hiện tại nhiều người nhiều miệng, ngay cả tiểu nha hoàn của mẫu thân cũng ở, nàng thật sự không biết nên nói ra khỏi miệng như thế nào.

Nàng cắn răng, đột nhiên liền lui về phía sau hai bước, sau đó mạnh mẽ quỳ gối trên mặt đất, lớn tiếng hô: “Xin phụ thân thứ tội, Ngưng Sơ có lời khó nói, không thể trả lời.”

147. Chương 147: Thành Thật Khai Báo (ba)

“Ngưng phi nương nương nói, nàng có lời nhưng không thể nói ——” Thường Tự dừng một chút, khước miệng khẽ gạt: “nhưng sau đây, nương nương nói, nhưng với người nhà thì lại khác, nếu bọn họ có thể không nói chuyện này ra thì nàng có thể bí mật nói cho họ biết”

Nghe đến đây, Nạp Lan Lân rút cuộc buông xuống công vụ trong tay, lười biếng tựa lưng về phía sau, giơng mắt lên nhìn hắn.

Một lúc lâu sau hắn mới nói: “Quả đào đáng yêu kia lại nói gì vậy?”

“Nương nương nói, ở Lê thành nàng nhặt được một khối lệnh bài, sau này hễ gặp chuyện gì nguy hiểm, cầm cái này sẽ có rất nhiều “thứ” đi ra giúp nàng, nói xong còn cố ý lấy lệnh bài ở hông ra ọi người nhìn, kết quả.”

Thường Tự cúi đầu, yên lặng rơi lệ: ” Kết quả, mọi người vừa thấy là ngự dụng kim bài của ngài, lập tức quỳ xuống.

“Ồ đồ!” Nạp Lan Lâm cau mày.

Thường Tự vội vàng gật đầu: “Tể tướng đại nhân cũng nói như vậy, tể tướng đại nhân yêu cầu nương nương lập tức trả lại vật này cho bệ hạ, cũng sẽ đích thân vào điện xin tội! Nhưng, nhưng là.”

Nạp Lan Lâm nhíu mày.

“Nhưng là, nương nương nói, lúc trước tất cả mọi người trong phòng thề độc, nếu bọn họ nói cho người thứ ba biết, sẽ bị sét đánh trúng, làm trái với đức lễ, bội tín, đây là tiểu nhân trong tiểu nhân.”

“”

“Cho nên, nếu có người mật báo với bệ hạ, chính là đồ rùa rụt đầu.”

Về mặt trấn định từ trước đến giờ của Nạp Lan Lâm cũng dần biến mất, vuốt vuốt nhẹ gân xanh trên trán, nói: “Tử Uyển cũng ở đây, nàng phản ứng thế nào?”

“Công chúa Tử Uyển vốn cảm thấy không ổn, nhưng nương nương thề khen nàng cùng Mặc đại công tử là trời sinh một đôi, chúc mừng nàng rút cuộc có ngày chiếm lĩnh thành trì, giành được thắng lợi, công chúa đã đứng sang cùng một chiến tuyến với nương nương, nói rõ bệ hạ anh minh, ảnh vệ bị điều động, ngài nhất định biết rõ, nhưng vẫn ngồi mà không ngăn cản, chứng tỏ ngài cố ý đưa vật này cho nương nương chơi mấy ngày, nếu bệ hạ muốn lấy lại nhất định sẽ tự mình lấy, Mặc gia không cần lo lắng.”

Nạp Lan Lâm khẽ thở dài một hơi.

Khẽ nâng hàng mi lên, nhìn ánh mặt trời rơi trên cửa sổ, mang theo một phần bất đắc dĩ.

Hắn có phải là đã để mặc nàng muốn làm gì thì làm không? Mất thấy nàng cố ý để bản thân vào nguy hiểm, dùng chính nàng đi làm mồi nhử dò xét Mặc gia, không tiếc chuyển từ trong tối ra ngoài sáng, bại lộ trong tầm mắt của mọi người. Hắn có phải nên bắt nàng lại, đặt ở phía sau mình, để cho nàng trở thành một phi tử chân chính, ngoan ngoãn sống trong cung điện xa hoa, yên ổn mà trầm lặng.

Nhưng hắn lại nhớ đến đêm kia, bộ dáng nàng chữa trị cho Mặc Huyền, bộ dáng ra lệnh cho ảnh vệ, bộ dáng quyết tuyệt với Du Tử Tu, thậm chí từ rất nhiều năm trước, lần đầu tiên hắn nhìn thấy tiểu cô nương thần thái rạng ngời, lấp lánh chói mắt, rực rỡ như ngôi sao trên trời, mỗi một cử động đều tỏa ra thứ ánh sáng khiến con người ta say đắm, hắn lại không cách nào nhả tâm mà cắt đi đôi cánh của nàng, trói buộc nàng nhốt trong một thành trì nhỏ, xóa nhòa đi tất cả sắc thái của nàng.

. Du Tử Tu.

Khẽ híp mắt lại, hắn nói: “Bạch Trạch có manh mối gì về thân thế người kia không?”

Bạch Trạch cũng là một trong Ngũ quý, sở trường về thu thập tin tức.

Thường Tự chuyên về bảo vệ, mà Thu Nguyệt phụ trách ám sát.

Trong Ngũ quý ai có nhiệm vụ của người ấy, âm thầm hoạt động, không quấy nhiễu lẫn nhau.

Thường Tự lắc đầu một cái: “Chuyện này có liên quan đến tiên hoàng, vô cùng bí ẩn, mà người dấu mắt kia còn có bộ hạ cũ của Ảnh vệ tiên hoàng, không thoát khỏi liên quan đến Cửu vương gia, khả năng liên cũng chỉ có thế.”

“Ta đang nghĩ.” Nạp Lan Lâm lãnh đạm nhìn tấu chương đầy bàn, chậm rãi nói: “Phụ hoàng lúc sống phong lưu, nếu bên ngoài có một hai người con riêng cũng là điều có thể. Hôm đó trầm nhìn Du Tử Tu từ xa, mặt mày cũng có mấy phần tương tự, khí tức thông thả, trầm ổn tự nhiên.”

Nạp Lan Lân để mặc lông khê lung lay trong gió, hần cười nhẹ: “Nếu như hần là ca ca của trẫm, ta có nên giết hần không?”

“Đại hoàng tử trước đây cũng là thái tử, nay còn vì bệ hạ góp sức, đóng quân ở biên quan, giết địch trên chiến trường! Bất kể thân phận Du Tử Tu ra sao, dưới chân Đường kim Thiên tử, hần nếu không thần phục, thì đó chính là phản tặc, người như vậy đáng chết!!”

“Nhưng nếu hần đến lấy lại đồ vật nên thuộc về hần thì sao?” Nạp Lan Lân trong mắt hiện lên nụ cười khó hiểu, nhìn chằm chằm hần.

Thường Tự sững sốt, không hiểu hoàng thường có ý gì.

“Phụ hoàng sai người vây hần trong đảo viên tiên cảnh ở Hoa Điền Bắc, được thừa tướng đương triều nuôi, hôm nay hần ra khỏi nơi đấy lại có bộ hạ cũ của phụ hoàng hầu hạ. . . .” Hần khẽ dừng lại, thanh âm nhẹ nhàng tĩnh mịch, “Thường Tự, trong mấy vị huynh đệ, luôn có một chút giống phụ hoàng, ngược lại ta cùng Tử Uyển lại không hề giống người, cũng không giống mẫu phi đã chết kia. . . . Không lâu trước đây trẫm nghe nói, phụ hoàng có một vị đệ đệ cực kỳ thương yêu, lớn lên vô cùng xinh đẹp, hơn nữa, khóe mắt của người ấy cũng có một nốt. . . .”

“Bệ hạ!!”

Thường Tự đột nhiên quỳ xuống, nói: “Xin ngài chớ nghĩ lung tung, bệ hạ ngài là Thiên tử, chiếu thư của tiên hoàng chỉ rõ ngài, sao lại có thể lầm được? Tiên hoàng cùng chung huyết thống với huynh đệ, bệ hạ ngài được ông trời quan tâm, chỉ bằng bề ngoài đấy thì có thể nói rõ cái gì!”

Nạp Lan Lân dừng một chút, nở nụ cười: “Một tờ giấy chiếu thư. . . . có thể nói rõ sao?”

Thường Tự bị chặn họng không trả lời được, lâu sau mới dập đầu quỳ trên mặt đất: “Thường Tự không nhận Thiên tử, chỉ nhận ngài!!”

“Người thật khiến cho người khác run sợ mà, trẫm không có long dương chi phích, hiện tại trẫm chỉ thích tiểu nữ tử trước không lời, sau không vênh.” (chỗ này khó hiểu quá)

(long dương chi phích: cách nói khác của đam mê-boy love)

“. . . .” Thường Tự run run, lệ rơi đầy mặt.

Hần đang nghiêm chỉnh bày tỏ sự trung thành của hần, lại chỉ với hai ba câu khiến cho hần bị quay vòng vòng. . . . Hần rất rối rắm.

“Chỉ là, cửu đệ nhiều lần dung túng Du Tử Tu làm loạn trong cung chính là muốn cho trẫm phát hiện ra sự tồn tại của người này. . . . Đệ đệ giáo hoạt này, thật khiến cho người ta chán ghét.” Nạp Lan Lân lại đem toàn lực chú ý quay về tấu chương trên bàn, “Trẫm chặn đường buôn muối của hần cùng thập nhị đệ, hần bị bức về đường vận chuyển kênh đào, giao thương ở đây giờ cũng đã có chút ngừng trệ, mất nguồn tài nguyên này sợ rằng không còn kiếm chế được nữa, Tể tướng trúng độc, thậm chí muốn giá họa cho Tiểu Đào Tử ngu ngốc, chẳng lẽ hần đang muốn cho trẫm không thể phân thân sao?”

148. Chương 148: Tranh Đấu Gay Gắt (một)

Thường Tự vẻ mặt tươi cười nói: “Ngưng phi nương nương cực kỳ thông minh, chỉ sợ bọn họ cũng không ngờ tới được nương nương có thể giải độc cho tể tướng đại nhân, trái lại còn xử lý toàn đội tử sĩ bọn họ phái đi, thế lực bọn họ vẫn chưa ổn định, lúc này lại thiệt hại nhiều trợ thủ như vậy, chắc chắn đang âm thầm giận dữ.”

Sắc mặt Nạp Lan Lân cuối cùng cũng hòa hoãn hơn chút, nhớ đến bộ dáng anh dũng của Tiểu Đào tử, mặc kệ là hần ta hay là bọn họ đều đã đánh giá nàng quá thấp.

Nhưng có lẽ bởi vì công lao của nàng, Mặc gia có lẽ cũng không cần đi đến bước cuối cùng này.

Nạp Lan Lân trầm mặc, để cây bút trong tay xuống.

Đôi mắt dưới hai hàng mi tràn ngập thâm ý, tiếng gió thổi xào xạc, thổi tờ giấy trên bàn nhẹ nhàng nhấc lên một góc.

Thường Tự dừng một chút: “Bệ hạ, mấy vị nương nương đang đứng chờ cách Ngự thư phòng không xa, có cần thuộc hạ kêu Hỉ công công ra mời các vị ấy đi về không?”

Nạp Lan Lân cúi thấp con mắt xuống, khoe miệng chứa đựng nụ cười, ánh mắt lại lạnh nhạt: “Quà tặng của phụ hoàng cho ta, thật đúng là cái phiền toái lớn, ném không được, giết không xong. . . . nhìn chương mắt, lát nữa liền đi đón Tiểu Đào Tử về đi, nàng ấy thì một mình vui thích, chỉ có trẫm ở trong cung này là nhàm chán thôi.”

Thường Tự gật gật đầu, đang muốn lui ra.

Từ cửa truyền đến một trận ồn ào.

Sau đó vang lên một thanh âm nghiêm nghị: “Thái hậu nương nương giá lâm.”

Bước chân dừng lại ngoài cửa Ngự thư phòng, cấm quân nơi đó chỉ nghe Nạp Lan Lân chỉ huy, kể cả Thái hậu cũng không thể dễ dàng tiến vào.

Ninh thái hậu mới về từ Phật sơn, cực kỳ oán trách với hành động lần này, kể cả lúc còn tiên hoàng, bà cũng chưa từng bị xem nhẹ như thế này trong cung. Nhưng bà là một phụ nhân, cũng không thể tránh được, dần dần cũng yên lặng nhẫn nhịn.

“Bệ hạ. . . .” Thường Tự nhìn sắc mặt người phía trước, cẩn thận hỏi: “nếu người không muốn gặp, thuộc hạ sẽ đi tham kiến thái hậu nương nương, bẩm rõ bệ hạ có chuyện quan trọng. . . .”

“Bãi giá Kiền Ninh cung.” Nạp Lan Lân nhìn tấu chương đầy bàn, lãnh đạm nói: “Nơi này không thích hợp nói chuyện.”

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Trong cung điện, lò hương đốt chút hương liệu, hương thơm thanh nhã không gây chán ghét, quanh quẩn trong cung điện to lớn.

Cũng không biết đã bao lâu rồi không nghiêm túc ngồi lại cung điện này.

Nhớ sắc phong đại diện năm ấy, tiên hoàng đang trên giường bệnh, ngoài dự đoán lại đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắn, quần thần quỳ phía dưới, ông dùng thanh âm già nua nói từng chữ rõ ràng như thế ——

“Trẫm, tại vị bốn mươi hai năm. . . . May mắn quốc thái dân an, phồn vinh thịnh vượng. . . . hoàng nhi thứ bảy của trẫm. . . . uy phong lẫm liệt, học rộng tài cao, được thánh hiền minh giám, thuận theo ý trời, nay truyền ngôi cho hắn, trên đời chứng giám, mãi mãi sau này. . . .”

Văn võ bá quan, mặc áo tang trắng, quỳ trong cung điện, nghe tiếng nói uy nghiêm gần như cuối cùng.

Mà một năm kia, tiên hoàng băng hà trên giường mềm mại.

Mọi người, cũng nghe rõ ràng ba chữ mấu chốt nhất này ——” Thất hoàng tử” .

Tiên hoàng mặc dù không nói rõ tên đứa con này, nhưng lại ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, đưa ngón tay khô cằn run rẩy chỉ về phía hắn, cho đến khi hắn nhẹ nhàng đi lên, ngồi cạnh tiên hoàng, nắm bàn tay cơ hồ vô lực này, nhìn đôi môi khô khốc vì tuổi già đang khẽ nói hai chữ, khẽ mở khẽ đóng, cơ hồ muốn đem hai chữ kia khắc vào trong sinh mệnh của hắn.

. . . . Cũng chỉ có hắn, biết hai chữ kia là gì.

. . . . Mà phụ hoàng chính là chết trong tòa cung điện này.

Ông không đi Càn Khôn cung của ông, mà lựa chọn nghỉ ngơi ở Kiền Ninh cung, vượt qua những năm tháng để vương cuối cùng của ông, điều này làm cho Ninh thái hậu càng cảm thấy tiên hoàng sẽ đem vị trí kia truyền cho con trai của bà, Cửu hoàng tử.

Nhưng bà nghĩ sai rồi.

Cơ hồ tất cả mọi người cũng không ngờ đến kết quả sẽ là như vậy.

.....

Lúc này, Nạp Lan Lâm khoe môi nở nụ cười nhẹ, cùng ngồi với Ninh thái hậu trên trường kỷ, có tiểu cung nữ tiến lên, thận trọng rót trà Ô Long thượng hạng vào chén trà sứ, sau đó lặng lẽ lui ra.

Trong không khí lượn lờ hương trà Ô Long.

Trong đôi mắt lãnh đạm của Nạp Lan Lâm, nữ nhân trước mặt dù nhan sắc có chút phai nhạt, nhưng vẫn cao ngạo như cũ giống như con khổng tước, cảm y hoa phục cũng không thể che được dấu vết năm tháng nơi cằm cổ trắng, khoe mắt cùng bờ môi của bà.

Năm tháng giảm bớt xinh đẹp của bà, lại tăng lòng tham lam của bà lên.

Nạp Lan Lâm khẽ nhấp một miếng trà.

Suy nghĩ bỗng chốc mở ra, như trở lại rất nhiều năm trước, lần gặp cuối cùng.

Mà hẳn vĩnh viễn nhớ hình dáng miệng của phụ hoàng khi nói——

Vĩnh Lộc.

Lúc ấy phụ hoàng nắm thật chặt tay hắn, dùng biểu tình bi thương như vậy nhìn hắn, tròng mắt đen vô hồn gắt gao chăm chú nhìn mặt hắn, lời nói phát ra từ miệng không phải tên hắn, mà là một cái tên xa lạ, chưa từng nghe qua —— Vĩnh Lộc.

Nạp Lan Lâm chưa từng nói với bất cứ người nào, thậm chí Tử Uyển cũng chưa.

Sau đấy hắn mới biết, hai chữ kia là tên của tiểu hoàng tử đã vĩnh viễn bị đuổi ra khỏi Xuyên Hạ hoàng thất rất lâu trước kia.

.....
.....

“Hoàng nhi đang suy nghĩ gì?” Ninh thái hậu, cười tủm tỉm rót trà thay hắn, dịu dàng giống như vị mẫu thân từ ái.

Nạp Lan Lâm thu hồi tầm mắt, cúi đầu cười một tiếng: “Nghĩ tới nếu mẫu phi còn trên đời, có phải cũng sẽ yêu thương ta như mẫu hậu nương nương hay không.”

Sắc mặt Ninh thái hậu tái đi, gượng cười: “Hoàng nhi, người sao lại nói vậy, ai gia là mẫu thân của người, khách khí như thế, chẳng lẽ là ghét bỏ ai gia?”

Nụ cười khoe môi Nạp Lan Lâm lạnh lùng mà xa cách, khuôn mặt hắn đậm bạc, mím môi không nói, cũng không đồng ý với cách nói của bà. Khiến Ninh thái hậu khẽ nhíu mày, lại cố nén, nhẹ nhàng nói: “Hoàng nhi, người chính sự bận rộn, ai gia muốn gặp người cũng khó như lên trời, lần này có thể ngồi chung một chỗ như vậy, nói chuyện uống trà, nếu có thể có nhiều lúc như vậy, ai gia sẽ thật vui mừng.”

(hơi phá không khí chút nhưng nghe như uống trà đá chém gió vậy @@)

Nạp Lan Ngôn khẽ cười: “Mẫu hậu nương nương, trăm gần đây sự vụ rất bề bộn, thật sự có lỗi với người.”

“.....” Thần sắc Ninh thái hậu có chút cứng ngắc, gương mặt nhìn lại hắn, lại thấy hắn vẻ mặt lãnh đạm, gương mặt tuyệt mỹ trong đại điện huy hoàng của Kiền Ninh cung, cởi ra lớp áo hoàng bào, mặc vào y phục cảm y đơn giản cũng không thể che khuất hơi thở lạnh lùng sắc bén của bậc đế vương nơi hắn.

Bà mấp máy môi, cũng không phải nói mấy lời đáp lại hắn, giọng nói lạnh nhạt: “Hoàng nhi, nghe nói Tể tướng phủ xảy ra chuyện lớn, cũng không biết Ngưng phi nương nương thế nào?”

149. Chương 149: Tranh Đấu Gay Gắt (Hai)

“Ngưng phi rất tốt, mẫu hậu nương nương không cần quan tâm.”

“Vậy sao?” Ninh thái hậu nhẹ nhàng cười nhạt, ngón giữa cứng đờ rất nhanh liền trở lại bình thường, không dấu vết gì bùng một ly trà lên, môi mỏng son đỏ thắm khẽ nhấp một ngụm.

Nạp Lan Lâm lại chậm rãi cười nói: “Mẫu hậu nương nương, ngài thật là có tâm, phủ Tể Tướng gặp chuyện không may mới chỉ một đêm, ngài cũng đã nhận được tin tức, xem ra, mẫu hậu nương nương thật là hao phí không ít tâm tư.”

Ninh thái hậu khẽ cười nói: “Chuyện của Ngưng phi, tất nhiên ai gia cũng muốn quan tâm một chút, tiểu cô nương như nàng, chính là chộc người ta thích, làm cho người ta không nhịn được muốn thương yêu.”

Nạp Lan Lâm cười cười, từ chối cho ý kiến.

“Hoàng nhi.” Ninh thái hậu dừng một chút, nói: “Thật ra thì khi ai gia ở Giang Nam có thu thập được chút bảo bối, vốn định chọn vài món đưa cho con, nhưng nghĩ đến trong bảo khố của hoàng nhi nhất định có những thứ còn trân quý hơn, sợ hoàng nhi chê cười, liền muốn đưa một ít cho đứa bé Ngưng phi kia, hoàng nhi cũng ái Ngưng phi như thế, tất nhiên biết Ngưng phi thích cái gì, khó có được hoàng nhi tới ngồi một chút ở nơi này của ai gia, liền thay ai gia chọn vài món đưa qua cho Ngưng phi, được không?”

Không đợi Nạp Lan Lâm cự tuyệt, nàng đã vẫy vẫy tay, phía dưới liền có một hàng cung tỳ khom người nối đuôi nhau vào, người người giơ cao quá đỉnh đầu, đều là những hộp vừa nhìn một chút liền biết là đồ trân quý.

Ninh thái hậu đếm từng cái, cười sáng giọng: “Làm sao lại thiếu một cái? Cái hộp đựng bức họa tối trân quý kia đâu, làm sao lại thiếu?”

Lập tức lại nghe thái giám ngoài cửa hạ thấp giọng nghiêm nghị thúc giục: “Tiện nô tài, bệ hạ cùng thái hậu nương nương há lại phải chờ cái loại người chậm chạp như người sao, mau lên một chút!”

Nạp Lan Lâm khẽ khép lông mi, không thêm để ý tới bộ dạng ngạo mạn kiêu căng của tên nô tài, càng không muốn để ý Ninh thái hậu lại muốn chơi trò gì, chẳng qua là khi hắn để ly trà trong tay xuống, lơ đãng ngẩng đầu lên, lại là sưng sốt ——

Ngoài cửa, ánh mặt trời rực rỡ.

Một nữ tử mặc trang phục mama chậm rãi bị đẩy vào, nàng lão đảo, tựa hồ đứng không vững.

Đầu nàng cúi vô cùng thấp, toàn bộ ẩn trong bóng tối, làm cho người ta không thấy rõ mặt mũi của nàng, mà tuổi của nàng cũng không kém Ninh thái hậu bao nhiêu, bước chân tập tễnh, mơ hồ chỉ nhìn rõ ràng cái cổ tái nhợt của nàng.

Nàng cứng ngắc giơ hộp quý cao quá đỉnh đầu, lại tuyệt không dám ngẩng đầu lên.

Nàng đứng trong một đám cung nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, có vẻ đột ngột như thế.

Ninh thái hậu rất không hài lòng phản ứng của nàng, nhẹ nhàng che khăn tay ho khan một cái, ánh mắt chuyển sang bên nhìn nữ tử kia: “Nô tài lớn mặt, bệ hạ là người người có thể trị hoãn hay sao?”

Nàng kia cứng đờ, nhưng trờ run rẩy, cũng không có phản ứng khác, cái hộp giơ cao hơn, làm cho toàn bộ bóng tối che phủ nàng hoàn toàn.

. Nàng, đúng là đang sợ.

Sợ hãi, lại tựa hồ không phải tại lời nói hung ác kia.

Nàng là đang sợ.

“Ngẩng mặt lên.” Ninh thái hậu lạnh giọng ra lệnh.

Ánh mắt của Nạp Lan Lâm từ từ trở nên thâm trầm, nữ tử kia quật cường phản kháng động tác của thái giám, nhưng nàng vô lực như vậy, bị thô lỗ nắm chặt cằm, nàng áp úng kêu lên một tiếng, dùng cái hộp

trong tay đánh người phía trước, hộp rơi trên mặt đất, lại dễ dàng bị mở ra, bức họa bên trong rơi ra ngoài, không được cột dây, liền tùy sức chậm rãi mở ra như vậy——

Còn gương mặt của nữ tử kia rốt cuộc cũng bị bọn họ kéo lên.

.

Khi Nạp Lan Lâm còn nhỏ cũng không được lão hoàng đế yêu mến.

Những hoàng tử khác từ ba tuổi trở lên đã có thể tới Thường Lục viện bắt đầu tiếp nhận việc học của hoàng thất, nhưng hắn lại bị cấm không được xuất hiện tại Thường Lục viện, không có bất kỳ tiên sinh nào được phép dạy hắn, càng không có bất kỳ vật gì có thể chơi đùa với hắn. Trừ nam nhân vô cùng uy nghiêm thường xuyên đến tìm hắn kia, làm cho hắn thu lại nốt ruồi trên khóe mắt, ngoài ra, hắn rất ít khi nhìn thấy cái người gọi là ” phụ thân” kia.

Bởi vì cái dạng “đãi ngộ đặc biệt” này, còn bởi vì hắn có vẻ ngoài xinh đẹp như nữ hài tử, hắn thường bị những hoàng tử khác cười nhạo cùng khi dễ.

Mà sau lúc đó, bọn họ nói, là bởi vì mẫu phi của hắn không được sủng ái, đáng đời.

Mẫu phi cũng không phải nữ nhân đẹp nhất, nhưng lại có khí chất vô cùng dịu dàng, đối với địa vị của mình, nàng chưa bao giờ oán trách, đối với huynh muội bọn họ, cũng là chăm sóc thật tốt, nghiêm túc thực hiện chức trách của một mẫu thân. HiFd.

Quan tâm của nàng từng khiến Nạp Lan Lâm cảm thấy, coi như trên đời này sẽ không có người thích hắn, chỉ cần có một mình mẫu phi, như vậy liền đủ rồi.

Có một lần, phụ hoàng thật vất vả quyết định lật thẻ bài của mẫu phi, mẫu phi mừng rỡ như điên, ở trong phòng trang điểm hồi lâu, hắn và Tử Uyển bị cung nữ mang tới Thiên Điện để ngủ sớm một chút, nhưng nửa đêm tỉnh lại, hắn lại nghe tiếng khóc sâu kín.

Hắn nhớ, đêm hôm đó đặc biệt nặng nề, Tử Uyển ngủ đặc biệt ngon.

Một mình hắn xuyên qua hành lang xa xôi, đi tới tắm điện của mẫu phi, khắp nơi đều là bình rượu bể nát, bốn phía không có một bóng người, dường như cũng bị đuổi đi rồi. Nhưng khi hắn đi vào bên trong, lại thấy một nữ nhân tóc tai bù xù té xuống đất, những thứ trang điểm đẹp đẽ ban đầu đã bị nước mắt làm cho không còn, mùi rượu nồng đậm, Huân Thiên (một loại hương đốt, ta nghĩ thể hehe) xông vào mũi.

Đó là lần đầu tiên hắn thấy mẫu phi chật vật như vậy.

Mà cũng một lần đó, cái nữ nhân uống đến điên rồi đó nắm lấy đứa nhỏ mới năm tuổi là hắn, hung ác kêu lên: “Đều là lỗi của các ngươi! Nếu không phải bởi vì các ngươi! Bệ hạ sẽ không bị con tiện nhân kia mị hoặc, nửa đêm tìm cơ gọi bệ hạ trở về! ! Nếu không phải bởi vì muội muội ngươi, đứa bé của ta cũng sẽ không bị buộc sinh non mà chết! Đều là lỗi của các ngươi! ! Các ngươi là cái đồ dã chủng ——”

.

Nạp Lan Lâm vẫn không nói chuyện này với bất kì ai.

Hôm sau mẫu phi tỉnh rượu, có chút bận tâm lời nói kịch liệt của mình, lại thấy hắn không có gì mất tự nhiên, cũng yên tâm, đối đãi bọn họ như thường ngày. Có lẽ là chột dạ, từ đó về sau nàng đối đãi với Tử Uyển cũng đặc biệt tốt.

Nhưng hắn lại âm thầm ghi nhớ lời nói của nàng, dã chủng.

Trong cung đình lưu truyền một quy củ bất thành danh, nếu mẹ đẻ ti tiện, như vậy sẽ dẫn đứa bé vào trong cung, do phi tử có địa vị cao quý nuôi dưỡng.

Cho nên, bọn họ chẳng lẽ là đứa bé. phụ hoàng cùng nữ nhân khác sinh ra sao?

Cho nên, phụ hoàng mới có thể không thích bọn họ sao?

.

Nhưng cũng có thể.

Gương mặt nữ nhân bị cưỡng bách kéo lên, có thể nhìn ra được dung mạo này từng tuyệt sắc cỡ nào, cho dù chật vật, nhưng vẫn đậm nhiên thanh nhã, mi thanh mục tú, nếu là trẻ tuổi một chút, nhất định là mỹ nhân không gì sánh nổi.

Mà trên mặt đất, trong bức họa mở ra trong gió kia.

Là một thiếu niên, phỏng chừng chỉ có mười một mười hai tuổi, nhưng bức họa hơi úa vàng, một góc còn có bị dấu vết đốt cháy, nhìn ra được đã bao nhiêu lâu rồi. . . .

Mà người thiếu niên kia xinh đẹp đến cực điểm, gò má trắng nõn, lông mi đen nhánh, lạnh lùng, rồi lại vô cùng thanh mỹ, mà làm người khác chú ý nhất, chính là khóe mắt của hắn có một nốt ruồi, màu xanh nhạt, lóe ra ánh sáng động lòng người, giống như là đang lẳng lặng tuyên cáo cái gì, không khí an tĩnh đến dọa người.

150. Chương 150: Tranh Đấu Gay Gắt (Ba)

Ninh thái hậu cười nhẹ: “Bức họa này là Cửu đệ của con không cẩn thận phát hiện ra ở đất Giang Nam, hắn nói, bức họa này rất giống khi hoàng nhi còn nhỏ, mà nét bút màu sắc tỉ mỉ, có thể nhìn ra được là từ tay danh gia vẽ ra, nếu không phải cái lạc khoản ở góc kia bị người nào không cẩn thận đốt trụi, nói không chừng là một vị bậc thầy nào đó làm ra.”

Nạp Lan Lâm chậm rãi thu hồi ánh mắt xa xôi, đôi mắt sáng ngời nhiễm một tầng sương mù hoảng hốt, co rút lại buông ra, ổn định hồi lâu, hắn thoáng hiện một nụ cười: “Mẫu hậu hao tâm tổn trí rồi, một bức họa cũ như vậy còn cố ý mang về từ Giang Nam, nếu muốn một bức họa, họa sĩ cung đình thật sự rất nhiều, tùy ý gọi một người tới, sợ rằng còn vẽ tốt hơn bức họa này nhiều.”

“Cũng không nhất định.” Ninh thái hậu ung dung tùy tiện nhấp một ngụm trà: “Nghe nói, chủ nhân của bức tranh này, là một nữ tử đã mất tướng công, ta nghe Cửu hoàng nhi nói, lúc nhìn thấy nữ tử này, nàng thiếu chút nữa chết rét trong tuyết, đồ mang theo toàn thân cao thấp cũng chỉ có một bức họa như vậy, hắn tốt bụng, liền chứa chấp nàng, lại thấy ta thường xuyên không có ai bồi, liền đưa nữ tử này vào cung, làm bạn với ta, thật không nghĩ đến, nàng tuyệt không biết tri ân báo đáp, ngốc đến ngớ ngẩn, người xem, hiện tại nàng cũng đang run cầm cập a. . . .”

Nạp Lan Lâm run rẩy lông mi, bên trong chợt lóe lên tâm tình phức tạp, lạnh lẽo muốn đóng băng người khác.

Ninh thái hậu lại dường như không thấy bộ dạng giận tái đi của hắn, càng cười đến động lòng người: “Ai gia đã nghĩ, thiên hạ cũng có duyên phận như vậy, thiên hạ lại có người tương tự như thế, nên nhất định phải đưa tới. Chẳng qua hiện giờ hoàng nhi nhìn thấy, cũng tựa hồ cũng không thể nào ưa thích, tiểu Tài tử, lấy bức họa lại đi, đừng ngại ánh mắt của bệ hạ! !”

Lập tức có một tiểu thái giám tiến đến, cầm chắc bức họa từng chút từng chút một, thả lại trong hộp bảo thạch.

Sau đó nhanh chóng lui ra.

Ngón tay của Nạp Lan Lâm đặt ở trên đùi, lặng lẽ siết chặt.

Ninh thái hậu dùng khăn tay lau miệng, híp mắt nhìn bên dưới: “Tên nô tài to gan, người nhìn bệ hạ như thế làm gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ở cái tuổi này của ngươi, còn muốn vào hậu cung của bệ hạ, tiếp tục mộng phụ quân của ngươi?”

Các thiếu nữ khom người bên dưới rồi rít che mặt cười.

Nàng kia hốt hoảng chuyển tầm mắt, nhắm thật chặt mắt lại, khóe mắt tựa hồ có cái gì trong suốt rơi xuống, bị khuôn mặt nàng ngăn trở.

Ninh thái hậu lập tức vỗ bàn nói: “Nô tài lớn mật, thấy thánh giá lại dám nhắm mắt? Quỳ xuống! !”

Nữ tử gắt gao đứng bất động, đám thái giám bên cạnh thấy vẻ mặt nàng phản kháng, túm lấy cánh tay nàng nhấc nàng lên, nhắm ngay sau đầu gối nàng, hung hăng đá một cái! !

“Phù phù” một tiếng, nữ tử đã rầm rầm quỳ gối xuống trước mặt của thiếu niên Thiên Tử kia!

Trong lòng của Nạp Lan Lâm lập tức hung hăng run lên.

Lông mi lay động như bay phất phơ, môi trở nên trắng bệch, ngón giữa cơ hồ muốn cắm vào trong thịt.

“Tiện nô tài, trước mặt thánh nhan! Còn không dập đầu! ! ! Rốt cuộc ngươi có hiểu quy củ hay không? !”

Nữ tử thất kinh, đôi mắt vô hồn tránh né cái nhìn chăm chú của Nạp Lan Lâm, chỉ ra sức rơi lệ, thế nào cũng không ngăn được, nàng chậm rãi lấy tay chống xuống đất, cả người đều run, làm sao cũng không dập đầu xuống được.

Thái giám bên cạnh nhận được một cái ánh mắt lạnh thấu xương của Ninh thái hậu, lập tức đi lên trước, đè xuống gáy của nữ tử, hung hăng đập xuống đất: “Dập đầu cho tốt! Không có mệnh lệnh của bệ hạ nương, không được phép ngẩng lên!”

Tiếng va chạm kia như tiếng sấm đánh vào lòng Nạp Lan Lâm, sắc mặt của hắn lập tức tái nhợt.

Nữ tử run run rẩy rẩy không muốn quỳ nữa, thái giám kia không hài lòng, lại tiến lên muốn đè đầu nàng xuống ——

“Đủ rồi! ! !”

Đi kèm với một tiếng rống giận, thái giám bên người nữ tử đã bị chưởng phong đánh bay ra ngoài giống như vải rách, bay xa tám trượng, lúc rơi xuống đất, đã không còn thở nữa.

Ninh thái hậu ngẩn ra, cũng bị kinh ngạc, nhưng lập tức trấn định, phất phất tay thật nhanh với người bên dưới: “Có ai không, mang cái tên nô tài này xuống! ! ! Trái lại ta cũng quên mất, thân thể nàng không được tốt, luôn tái đi tái lại chứng động kinh này, lúc lạnh lúc nóng , nghe nói trước kia còn trúng cổ độc Miêu Cương gì đó, không chịu được những thứ giày vò này, bắt nàng đến đây, cũng là ai gia không đúng, hoàng nhi đừng nóng giận, ngày khác ai gia lại chọn mấy cung tỳ lạnh lợi tới. . . .”

Nữ tử bị bảy tám người kéo đi trong nháy mắt.

Nạp Lan Lâm giống như băng hàn ngồi ở tại chỗ.

Giống như là muốn đóng băng toàn bộ.

Hắn bị uy hiếp. Mà khi Ninh thái hậu cho là khi hắn sẽ không nói gì thì bên môi hắn lại chậm rãi hiện lên một nụ cười vô cùng quỷ dị, làm cho tất cả mọi người có mặt ở đây rung mình một cái.

Cổ độc Miêu Cương. . . .

Giải một cái cổ độc Miêu Cương. . . .

Hắn đứng lên, bỏ lại tất cả sau lưng, sải bước đi ra ngoài, sát khí toàn thân khiến toàn bộ nô tài bên trong đều quỳ xuống, vô cùng kinh hãi.

Ninh thái hậu nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong lòng cũng hoang mang không dứt, lần này, sợ rằng hoàn toàn chọc giận đầu Tiểu Sư Tử kia, nhưng nàng đã không có đường rút lui rồi, nàng nhất định phải thành công, bất kể là dùng phương pháp gì.

Huống chi, lợi thế trong tay nàng nhiều như vậy, dư dả đối phó hắn.

Nghĩ đến đây, Ninh thái hậu mạnh mẽ trấn định lại, nắm thật chặt những ngón tay vẫn đang run rẩy.

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Mặc Ngưng Sơ trở về phòng, xoay người mỉm cười cáo biệt những người đưa nàng trở về, khóa chặt cửa, ngồi xuống đầu giường, ánh mắt trầm xuống: “Thu Nguyệt, đã phái người đi theo bọn họ rồi sao?”

“Một người cũng không bỏ sót.” Thu Nguyệt nhảy ra từ trong bóng tối, ôm cánh tay: ” Người hoài nghi có người trong bọn họ?”

Mặc Ngưng Sơ lắc đầu: “Nếu như là không có tốt nhất.”

Nàng nói dối hết thứ này đến thứ khác, người không biết chuyện đương nhiên sẽ không cảm thấy gì, nhưng nếu trong lòng có quỷ, vậy việc bệ hạ ngự dụng lệnh bài nhất định sẽ làm họ hoảng sợ, nếu có phản ứng gì, vậy.

Nàng hít nhẹ một hơi, trên người còn dính mùi máu tươi cùng mùi mồ hôi đêm qua, từng trận mùi hôi thối, nàng bịt lỗ mũi phẩy phẩy, phân phó nói: “Tiểu Mỹ, chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa.”

Thu Nguyệt đương nhiên là bị ném ra ngoài, Mặc Ngưng Sơ chậm rãi đi tới phía sau bình phong, chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi muốn chết, đến hôm nay người Liên gia cũng đã nghi ngờ tình hình, nàng thật sự không biết, cứ kiên trì như vậy, mình có thể hồi hận hay không.

Cởi áo ngoài xuống, đang muốn cởi trói buộc còn lại ra nhảy vào trong thùng tắm, thỉnh thoảng một bàn tay thò ra từ sau lưng nàng, bịt kín miệng nàng, tay kia kìm chặt eo nàng, liền lôi nàng đến vách tường trong góc.

Trong lòng Mặc Ngưng Sơ cả kinh, đột nhiên, một cái đầu vùi vào cổ nàng, ôm chặt lấy nàng, cơ hồ làm cho nàng hít thở không thông.

Rồi sau đó là một giọng nói tràn đầy mất mát, ưu thương, cực kỳ khổ sở nhưng vô cùng quen thuộc: ” Tiểu Đào Tử, đừng nhúc nhích. Để ta ôm nàng một cái.”

151. Chương 151: Để Cho Ta Ôm Nàng Một Cái (Một)

Thanh âm của hắc khàn khàn, trầm thấp làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Mặc Ngưng Sơ nghĩ chống lên xem mặt của hắc, lại bị hắc ôm chặt hơn, nhưng hơi thở lạnh lẽo, hòa lẫn hô hấp lạnh thấu xương phun ở đầu vai của nàng, lạnh lẽo giống như là muốn đem người cắn nuốt.

“Cứ như vậy. Đừng nhúc nhích.”

Hắc trầm thấp lặp lại một câu.

Ngoài cửa sổ, tiếng gió thật thấp từ lỗ hổng trên cửa sổ xông lên đầu, không xa còn thùng nước tắm đổ đầy nước, hừng hực tỏa ra hơi nóng, tất cả đều rất an tĩnh, đầu hắc gục ở trong cổ của nàng, yên lặng giống như đã chìm vào giấc ngủ.

“Lân Xuyên.”

Nàng nhẹ nhàng gọi, lại cảm thấy ngón tay của hắc nắm chặt, tạo thành một quả đấm, dính vào trên da thịt của nàng, tựa hồ, thống khổ nhưng không thể giải tỏa được, lại vô pháp buông thả, hô hấp cũng dần dần dồn dập cùng rối loạn. Nàng không khỏi thận trọng nói: ” Chàng, chẳng lẽ chàng cũng có mỗi tháng một lần?”

””

Hắc lập tức có chút dở khóc dở cười. Giống như toàn bộ thế giới đột nhiên tựa như buông lỏng, tựa như điên cuồng kích động muốn tiến lên đem người xé nát cũng không ở trong đầu mạnh mẽ đâm tới, tất cả đều lỏng lẻo, yên lặng, tĩnh táo.

Giống như, nàng luôn có thể nói ra làm cho người ta không ngờ trước được.

“Lân Xuyên, chàng lạnh chẳng.” Nàng nghĩ đưa tay đi sờ sờ trán của hắc, lại bị hắc nhẹ nhàng nắm tay, mười ngón tay nắm chặt, thanh âm tựa hồ đã không bằng trước như vậy căng thẳng: “Vậy nàng muốn ta ấm áp.”

Mặc Ngưng Sơ bị đông lạnh sợ run cả người, hần trở lại, nghĩ bụng nàng ra, cũng không phòng nàng đột nhiên liền nhào tới, vòng chắc cổ của hần, dùng sức hướng trên lồng ngực của hần cọ nói: “Chàng dám không để cho ta ấm áp? Chàng hãy thử xem?”

Hần cuối cùng đơn giản nở nụ cười.

Lòng oán hận được nàng làm cho hóa giải, ngay tiếp theo từ trong đáy lòng dâng lên điểm ấm áp, bóng dáng nhỏ nhỏ của nàng, một chút xú bốc lên khi hần trong Tứ Chi Bách Hải, đem máu nóng nẩy chậm rãi đè xuống.

Nàng đưa lưng về phía hần mà ngồi, có thể làm cho hần từ phía sau ôm lấy nàng. Cũng muốn lại tới.

Sau đó nàng nắm hai cái tay lạnh lẽo của hần, nắm những ngón tay mảnh khảnh nhợt nhạt, xoa bóp từng chút một, ngoài miệng vẫn không quên bô bô: ” Lân Xuyên, chàng là từ trong hầm băng trở lại sao? Chàng nghĩ là làm Hoàng đế đóng băng? Bây giờ là mùa hè nóng bức! Chàng lại có thể lạnh lẽo đến trình độ này. . . .” Dừng một chút, đã bắt đầu đi xoa nắn cánh tay thon dài, xuyên thấu qua tay áo, nàng cũng có thể bị đông lạnh oa oa kêu to, nhưng vẫn là kiên nhẫn mười phần dùng sự ấm áp của mình làm hần ấm lên, thỉnh thoảng phát hiện tay của mình cũng cứng, nàng liền đưa lên môi của mình hà hơi, hồng học hai cái, lại bắt đầu động tác trong tay.

Cánh tay tinh tế nhỏ nhỏ bình thường xoa bóp, lại giống như lửa, nhẹ nhàng bỏ vào đáy lòng của hần.

Mặc Ngưng Sơ xoa nhẹ mấy khớp xương cùng học vị trên cánh tay hần, nghĩ nhảy lên nhào nặn đầu gối của hần, lại bị hần thuận tay chặn ngang trở về: ”Không cho đi.”

Mặc Ngưng Sơ cười hắc hắc: “Báo cáo gia, tiểu nhân chỗ nào cũng không đi.”

Hần chậm rãi buông nàng ra.

Nàng giống như một con thỏ bình thường đứng ở bên cạnh mắt cá chân hần, nhẹ nhàng từ trên bắp chân, chân trái, đến đùi phải, sau đó là đầu gối, bắp đùi, nàng quá chuyên chú, giống như từ đầu đến cuối là như vậy, nàng một khi nghiêm túc, liền không cách nào dừng lại, đắm chìm trong thế giới của mình, nhưng không biết lúc này nàng tản ra lực hút, làm cho không người nào có thể xoay tầm mắt.

Hần rũ xuống con mắt, một đôi lông mi đen nhẹ nhàng như lông vũ run rẩy.

Đưa tay vuốt ve tóc mai xinh đẹp của nàng.

Mặc Ngưng Sơ đỏ mặt xấu hổ tránh qua bộ vị quan trọng, trán đụng phải một hồi lạnh ngắt, không khỏi nhỏ giọng kêu lên sợ hãi,“Tại sao lại trở nên lạnh như thế. . . .”

Vừa dứt lời. Nàng chống lại tầm mắt mập mờ thâm thúy của hần, sắc mặt của hần có không thu thập hết sạch đau buồn, tái nhợt bao phủ, giống như che lên một tầng thật mỏng sương mù, xinh đẹp sáng long lanh, rồi lại cảm thấy, hần tùy chỗ cũng sẽ hóa thành nước, hóa thành mưa, vì vậy biến mất .

Nàng không khỏi vươn tay, muốn đi vuốt đi bi thương trên mặt của hần, so với hần thường ngày nghe lời gấp trăm lần, cứ ngồi ngoan ngoãn như vậy, bởi vì tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng di động trên mặt của hần, mà hai tròng mắt đen không nhúc nhích rơi vào trên mặt của nàng, sau đó chậm rãi đem đầu cúi thấp, lại gần nàng.

Môi mỏng cũng đã che xuống.

Cánh môi lạnh lẽo cắn lấy cái miệng nhỏ nhắn nóng hổi của nàng, từng điểm từng điểm liếm láp, tham lam hút vào nhiệt độ của nàng, vừa tựa hồ muốn cho lửa của nàng chia sẻ cho hần, để cho hần cũng từ đây bốc cháy lên, xua tan tất cả rét lạnh.

Mặc Ngưng Sơ đang ngoan ngoãn hé miệng, để cho lưỡi hần có thể dài xua thẳng vào, nhưng ngay sau đó, tất cả bị chặn ngang ôm lấy, lướt qua bình phong, Tiểu Mỹ trong phòng đã không thấy bóng dáng, dự đoán sớm bị Thường Tự kéo đi, cả căn phòng bị Thu Nguyệt coi chừng, nên ai cũng không vào được.

Nàng cho là hần là muốn rồi, mà số lượng vừa phải ” vận động” tựa hồ có thể để cho người ấm áp nhanh hơn, nàng suy nghĩ một chút, ôm lấy hông hẹp dài của hần, bất chấp gian nguy nhắm mắt lại nói: “Đến đây!”

Lưng của nàng lập tức va chạm vào chần bông mềm mại, ngay tại lúc nàng đã chủ động đứng lên, chần đang trên người nàng đánh một chuyển, Nạp Lan Lâm làm liền một mạch, đem lấy nàng bọc thành bánh chưng, hần hài lòng nhìn một chút, mới ở bên cạnh nàng tìm một chỗ nằm xuống, cách chần bông đầy cộm ôm lấy nàng.

Con người xinh đẹp nhìn nàng một chút, chậm rãi cười: “Quả đào nhỏ, sắc mặt nàng vừa vặn tốt. . . .”

“.....”

Mặc Ngưng Sơ rối rắm, suy nghĩ muốn di chuyển cũng đã bị hần cả đắp ở trong chần, không thể động dấy chút nào.

Giấy dựa hai cái, không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là tội nghiệp quay đầu nhìn hần: “Gia. . . .
. Đây là mùa hè!”

Nạp Lan Lâm nhẹ nhàng cười: “Vậy thì như thế nào?”

Thanh âm Mặc Ngưng Sơ mềm nhũn ra, nước mắt lưng tròng nhìn hần: “Nóng quá. . . .”

“Nhưng mà ta rất lạnh.”

“Vậy hần là chàng đứng lên!” Mặc Ngưng Sơ hung hăng trừng hần, hi vọng hần thể buông nàng ra, sau đó nàng liền lấy tất cả chần cho hần!

“Ta chỉ là luyện công quá khích, sức mạnh cản trở, cái loại đó là lạnh trong xương , ta dùng hơi thở từ từ điều trị mới có thể tốt.”

Mặc Ngưng Sơ giấy dựa giấy dựa giấy dựa lại giấy dựa, vừa rồi còn để cho nàng phí tâm phí sức xoa bóp lâu như vậy? !

“Ta chỉ muốn ôm nàng, nhưng nàng làm vậy, sẽ đông lạnh nàng.” Hần nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng: “Nghe lời.”

Vì vậy Mặc Ngưng Sơ ngoan ngoãn nghe lời, đắp trong chần nóng hổi hướng hần dựa sát vào, như điều hòa khí lạnh

Hần an tĩnh ôm nàng, chậm rãi nói: “Ta đã từng thấy qua nàng. . . . lúc ta còn nhỏ.”

152. Chương 152: Để Cho Ta Ôm Nàng Một Cái (Hai)

Mặc Ngưng Sơ ngay lập tức sửng sốt, hai con mắt to không nhúc nhích nhìn hần.

Nạp Lan Lâm nhắm mắt lại, ôm nàng chặt hơn: “Chỉ là nàng quên, nhưng ta vẫn nhớ.”

Mặc Ngưng Sơ há hốc miệng, thật lâu cũng không còn khép lại, thật lâu mới nói: “Chàng, chàng gạt người!”

“Ta vì sao phải lừa nàng?” Hần nhẹ nhàng rũ lông mi chải quét ở cổ của nàng, đưa tới một hồi nhẹ nhàng run rẩy, giọng hần thật thấp mang theo một mối, nhẹ giống như là hần tùy chỗ cũng sẽ ngủ: “Ở Hoa Điền Bắc gặp nàng, nàng vẫn là bộ dáng kia, tóc mái ngay ngắn, mặc y phục màu hồng yêu thích, con mắt to lớn, miệng nhỏ nhỏ, mặc dù cao hơn, mặt lại cơ hồ không có thay đổi, kèm thêm thân hình bằng phẳng của nàng. . . .”

Mặc Ngưng Sơ há mồm liền muốn đi cắn xé hần ác miệng.

Hần lui về phía sau một chút, để cho nàng cắn không được.

Mặc Ngưng Sơ ở trên giường lăn lộn: “Vậy chàng nói, đó là thời điểm nào?”

“Quả đào nhỏ, nàng đúng là đã gặp qua sẽ không quên được. . . .” Hần ngắt mặt của nàng, “Cho nên, tự mình nghĩ.”

Mặc Ngưng Sơ thiếu chút nữa từ trên giường lăn xuống đi, hần một thanh kéo qua hông của nàng, thỉnh linh nàng liều mạng từ bên trong thò ra hai cánh tay, một tay nhéo ở cổ của hần, “Nói cho ta biết!”

Nạp Lan Lân nâng gáy nàng cười cười, sắc mặt tái nhợt còn giống nhuộm một tầng sa mỏng, lông mi của hắn chậm rãi rũ xuống: “Ta mệt quá, ta muốn ngủ một chút.”

Mặc Ngưng Sơ rói rắm: ” không cho ngủ, không cho ngủ, không cho ngủ!”

Ánh mắt của hắn đã nhắm lại, lông mi trên khuôn mặt trắng rơi xuống bóng dáng loang lổ, nhẹ nhàng theo gió đang run.

“Lân Xuyên.Lân Xuyên, chàng nói cho ta biết, chàng nói cho ta biết trước, rồi ngủ tiếp có được hay không?” Âm thanh nàng mềm mại rơi xuống, như vẽ một chút hoa lên da trên mặt hắn, muốn dùng bạo lực đánh thức hắn, nhưng lại không nổi, không thể làm gì khác hơn là tiêu điều lạnh lẽo phe phẩy cái đuôi nhỏ, tội nghiệp nhìn hắn.

Nhử! Nàng hận nhất không phải người khác treo ngược khẩu vị của nàng!

Nàng giống như là chuột chũi đất, không truy vấn ngọn nguồn không bỏ qua, nàng chính là đầu óc thẳng tắp, lại bị treo lên khẩu vị một chút cũng không có cách nào để xuống, a a a a a! Nàng thật là nhớ chết a!

Mọi nơi tiếng gió thổi vù vù, hô hấp của hắn đều đều, giống như ngủ thiếp đi, hắn đột nhiên mở môi, thanh âm nhẹ như gió: “Uh.Ta tên là Lân Xuyên.”

Nàng ngẩn người, nhưng bây giờ hắn thật sự ngủ thiếp đi, tay đặt ở eo nàng cũng hạ xuống, nhẹ nhàng theo chân bông mỏng manh trượt xuống, rũ ở giường .

Mặc Ngưng Sơ giãy thoát khỏi chần, không nhúc nhích đứng ở bên cạnh nóng ruột theo dõi hắn, nhưng hắn nhưng không có một chút phản ứng.

“Lân Xuyên, Lân Xuyên.”

Nàng ô ô lại chọc chọc hắn.

Ngày thường, bị hạ đại nhân vô cùng uy mãnh bị nàng nho nhỏ đâm một cái, dĩ nhiên cũng là mềm mại xuống mặt đi.

.

Mặc Ngưng Sơ lệ rơi đầy mặt giống như quả đào xù lông, rồi rắm muốn đi lại gặp trở ngại.

“Ô ô, chàng là người xấu!”Nàng hàm chứa lệ nóng, một mặt nước nở ghen ngào, một mặt trong đầu nhanh chóng tìm tòi hình ảnh liên quan.

Một mặt lại lo lắng cởi ra giày vớ trên chân của hắn, nhảy xuống giường dùng bồn bạc tử đánh tới trong thùng tắm nước nóng, dùng khăn mềm lau cho hắn, khơi thông kinh mạch.

Cong môi miệng, thở hổn hển đầy nóng ngón tay của hắn, muốn thăm dò vào trong quần áo xem ngực hắn, lúc cởi đai lưng buộc bên hông, rơi ra một viên đường kính bạc giấy nhỏ, lộ cộc lăn xuống dừng lại ở trên đệm.

Tầm mắt Mặc Ngưng Sơ run lên, dừng lại nửa ngày, đem nó nhặt lên, chậm rãi vạch ra, bên trong là một viên hoa đào mật làm thành kẹo tử.

Loại trái cây này đã khắc sâu vào trong trí nhớ của nàng, góc phía đông đế đô, có một lão bà bà chuyên môn làm hoa đào mật đường, lúc nhỏ nàng thường đầu tiên, mang theo Tiểu Mỹ xuyên qua mấy con phố đi mua.

Không chút nào ngọt ngào, vào miệng tan đi, tựa như hoa đào mềm nhũn, để cho nàng thật thích.

Mà từ Lê thành trở lại, nàng cũng không kịp đi nhìn một chút liền bị kéo vào trong cung, nhưng là bây giờ, trên người Lân Xuyên tại sao có thể có?!

Mặc Ngưng Sơ nháy nháy mắt, như là bỗng nhiên bị gió thổi, sợi tóc nhẹ phẩy, lượn lờ lục tìm trong óc.

Một thanh âm nhẹ nhàng nở rộ ở bên tai của nàng, sau đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, mãi đến khi chìm ngập trong lỗ tai của nàng ——

...” Nếu người thua, tiền đánh cuộc chính là hoa đào mật số một đường phố!!”

——— tiểu Hạ giọt tuyến phân cách ———

Lúc Mặc Ngưng Sơ bảy tuổi, người trong nhà mời tới công tử Tịch làm Lão sư cho nàng.

Chỉ là thời điểm ấy, nàng vẫn còn trẻ con, kiêu căng lại nóng nảy, tuy nhiên người trong nhà đem thực lực che dấu đi, nhưng trước mặt người xa lạ, luôn luôn kiêu ngạo, mạnh mẽ, mặc cho ai đến cũng không sẵn lòng quan tâm.

Lúc trước đã tới vài vị Lão Sư Phụ đức cao vọng trọng, cũng đều bị nàng chọc tức dưng râu trợn mắt, mặt mọ phát thanh nguyên rửa thề không hề bước vào Mặc phủ nữa bước.

Mà lúc đó Hậu công tử tịch cũng không gọi công tử Tịch, nghe nói là trên giang hồ có dòng họ nổi danh công tử, Vụ Tịch cũng chỉ là một cái danh hiệu hãnh du lịch giang hồ.

Hắn cùng với mấy vị Mặc ca ca thâm giao rộng, học thức sâu xa, bộ dáng tuấn tú, tuổi hắn cũng không quá lớn, nhiều lắm liền coi là một thiếu niên 16, 17 tuổi, chỉ là ở dân gian danh vọng cực kỳ hiển hách, được khen là thiên tài, khiến không ít văn nhân mặc khách bội phục không thôi, một khúc U Liên phú càng làm cho hắn đạt tới sôi trào, ngô phổ đều đã rồi rít nghị luận.

Mặc phủ mời hắn, chính là bởi vì hắn niên kỷ nhẹ nhàng, tao nhã lịch sự, tính tử so với người thường hơn cổ chấp, thỏa mãn Mặc Ngưng Sơ giày vò.

Ban đầu lúc đi học, hắn quả thật hết sức kiên nhẫn, từ năm âm nhạc đến tám lịch sử, từng điểm từng điểm giới thiệu tường tận, Mặc Ngưng Sơ cũng bởi vì danh hiệu ” thiên tài” của hắn nổi lên không ít tò mò, làm thật nghiêm túc mấy ngày, nghĩ thử hắn một lần, từ trong tìm một chút việc vui.

Nhưng Vụ Tịch lại không giống người bình thường, coi nàng như một cô gái nhỏ bảy tuổi bình thường, nội dung giảng giải liên miên bất tận, không có gì ý mới. Coi như nàng cố ý gây khó khăn, hắn cũng dịu dàng chậm rãi cười cười, không rảnh để ý. Mặc Ngưng Sơ mấy ngày trôi qua, bị bố trí bằng chữ mẫu đã ột xấp, còn có cần đọc thuộc lòng Kinh Thi đã tràn đầy một quyển, mỹ danh viết: dần dần tiến dần, mới có thể đem nàng trị cây lại trị gốc.

Nàng rối rắm đến cực độ đi ể, tại một ngày sáng sớm, phát hiện xé rách những thứ đồ vật kia, trên đất, lôi kéo Tiểu Mỹ dọc theo hậu viện vui mừng lên trời.

Chỉ là, thời điểm nàng, tựa hồ một chút cũng không ngờ rằng, đến tốt cùng sẽ chọc ra bao nhiêu cái sọt.

Cũng không nghĩ tới, sau lại một khúc quần quýt si mê, cứng rắn cắt đứt cuộc sống của người khác, đời người thực ác quả mấy chữ, dự đoán cũng liền như vậy viết thành.

153. Chương 153: Người Qua Đường Giáp (1)

Mà ngày đó, nàng cũng không biết công tử Tịch cũng sẽ không vội tới dạy nàng, cũng không biết ngẫu nhiên hôm đó tài tử giai nhân hơi có tiếng tăm ở đế đô đều tụ ở Quy Hoa đài nổi tiếng nhất phía đông đế đô, cùng với hai ca ca hơi lớn hơn mình một chút, nghe nói còn có long tử hoàng tộc, người xuất chúng ở lục viện tư thực, đều ở kết bạn ở hội văn này, kì thực cũng là gặp tên công tử Vụ Tịch tiếng tăm một lần, hắn lưu lại ở đế đô cũng không lâu, ở dạy học tiểu nữ Mặc gia một tháng sau, hắn liền sẽ lên đường rời đi đế đô, tiếp tục vân du tứ hải, không ngừng lịch lãm.

Trên lầu từng hồi tiếng nhạc, mà ở khúc quanh, Mặc Ngưng Sơ đang cúi đầu lấy tiền từ trong túi, đưa cho lão bà bà mua hoa đào mật đường.

Còn chưa vương tay, một giọng nói lãnh đạm cũng đã vang lên: “Những thứ nơi này, ta muốn hết.”

Vừa dứt lời, một thỏi đại nguyên bảo vàng rực rỡ đã rơi xuống trong tay lão bà bà, bà bà chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, nhất thời sững sờ tại nguyên chỗ, không biết nên như thế nào cho phải.

Mặc Ngưng Sơ trợn tròn cặp mắt, không thể tin lại có người đoạt ở trước mặt của nàng —— còn mua toàn bộ! !

“Xin gói lại hết, cảm ơn.” Thiếu niên hữu lễ nhưng xa cách nhẹ nhàng lập lại một câu, Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu trừng hấn, chỉ thấy bộ dạng của hấn bình thường, không có gì ngoài hấn có một giọng nói dễ nghe cùng một đôi mắt đen nhánh, còn bộ vị khác nhìn không ra có bất kỳ hiếm lạ.

“Chờ một chút! Là ta tới trước! Phải để lại cho ta một cái, còn lại người mới gói!” Mặc Ngưng Sơ đem tiền đồng nhỏ của mình giơ ra, lý sự nói.

Thiếu niên lạnh lùng giương mắt, sâu kín quét nàng một cái, cơ hồ đem nàng từ đầu nhìn một cái, lại đem đề tài chuyển hướng bà bà: “Xin gói giúp ta, ta đang gấp.” Gần từng chữ, có tư thế không tha người cự tuyệt.

Lão bà bà chợt hiểu ra hoàn hồn, có chút sợ: “vị tiểu huynh đệ này, ta không có tiền trả lại người, một mặt đường một tiền đồng, tổng cộng một trăm hoa đào mặt, chưa đến một thời ngân nguyên bảo, này”

“Không cần trả lại, ta chỉ muốn nhanh một chút, những thứ này, toàn bộ.” Giọng nói thiếu niên nhàn nhạt, lông mi nhẹ nhàng buông xuống, cố ý bỏ qua bộ dáng xù lông của Mặc Ngưng Sơ, khéo môi xẹt qua một tia cười không rõ ràng, lại lập tức biến mất.

Lão bà bà bán mặt đường, vốn là vì mua thuốc đi chiếu cố bạn già ngã bệnh, mà ngày gần đây vô cùng cấp bách, không cho bà cự tuyệt, bà có chút bất an nhìn vàng, thiếu niên lại nhàn nhạt bổ sung một câu: “Mặt đường của ngài ăn rất ngon, ta tới, cũng là mua thay các quý nhân ở Quý Hoa các, bọn họ vàng nhiều, ngài không cần quan tâm.”

Khuôn mặt già nua của lão bà bà bỗng nhiên buông lỏng, nước mắt vui mừng nhìn hướng thiếu niên nói cảm ơn, một mặt đem toàn bộ mặt đường gói tốt, một mặt lại hết sức xin lỗi Mặc Ngưng Sơ nói: “Tiểu Sơ cô nương, hôm nay thật sự là xin lỗi, ngày khác lại đến, bà bà mời ăn!”

Mặc Ngưng Sơ tự nhiên là biết gia cảnh của bà bà, đỉnh vàng này có bao nhiêu trợ giúp với bà bà, nàng hoàn toàn hiểu.

Rối rắm gật đầu, bà bà lại như nghĩ tới điều gì, có chút khó xử nói: “Sợ rằng mấy ngày nay sẽ không bán, bệnh của lão già sợ rằng phải kéo dài một trận, ta phải cùng ông ấy đến tây giao y phường, chiếu cố ông ấy tốt. . . . Nếu là ta trở lại, ta liền đem mặt đường đưa đến quý phủ, Tiểu Sơ cô nương, người nhìn, người cũng là khách quen của ta, ta cũng biết nhũ danh của người, xin hỏi người là người phủ nào? Ở phố nào?”

Mặc Ngưng Sơ âm ờ lắc đầu: “Ta tới tìm bà bà là được rồi.”

Dừng một chút, lại đem túi tiền nhỏ của mình đưa đến trong tay lão bà bà, cũng không cho bà cự tuyệt: “Những thứ này ngài cầm lấy, coi như đặt cọc kẻo sau này, chờ gia gia khỏi, ngày ngày ta tới ăn một cái, tiền bạc này liền chậm chậm trừ đi, trừ xong mới thôi.”

Nói xong, liền dứt lời, bi phần quay đầu đi, người khác có tiền có thể hơn nàng, nàng cũng không thể gây khó khăn cho bà bà.

Ngực nghẹn một hơi, ở trong lòng đem người thiếu niên kia thiên đao vạn quả, đáng tiếc hấn lớn lên quá bình thường, khuôn mặt hoàn toàn là người qua đường Giáp, nàng vừa quay đầu liền quên mất hấn lớn lên bộ dáng gì, nhưng không ngờ lại vang lên giọng nói âm hồn bất tán kia: “Người tên là Tiểu Sơ?”

Mặc Ngưng Sơ vừa quay đầu, thiếu niên người qua đường kia đã đứng ở trước mặt nàng, trong tay mang theo bao lớn bao nhỏ hoa đào mặt, một đôi tròng mắt đen đang thoải mái nhìn nàng, giống như là muốn làm cho nàng nhìn cho kỹ người qua đường đáng ghét nhất trong lịch sử lớn lên là bộ dáng gì.

Nàng hừ lạnh một tiếng, quay đầu vuốt tóc, sải bước đi thẳng về phía trước.

Nhưng hấn vẫn đi theo, dùng một loại vô sỉ, giọng nói nhàn nhạt nói: “người cũng muốn cái này?”

Thấy Mặc Ngưng Sơ không để ý tới hấn như cũ, chân dài vùn vụt bước lên trước một bước, chắn trước mặt nàng, Mặc Ngưng Sơ phanh lại không kịp, thiếu chút nữa đụng vào trong ngực của hấn, ngẩng đầu nhanh chóng hung tợn trừng hấn, hít sâu: “Chớ ngoan không cản đường, cút!”

Thiếu niên nhẹ nhàng cười cười, lại đột nhiên nói: “Nếu như người muốn, có thể cho người hết.”

Khóe miệng Mặc Ngưng Sơ câu lên cười lạnh, nhìn hấn cố định che ở trước mặt mình, giống như cường ngạnh không ình đi, ôm hai tay nói: “Ta không hiềm lạ.”

Nhưng hấn lại đột nhiên chuyển đề tài: “Nghe nói trên Quy Hoa đài, công tử Vụ Tịch danh tiếng lan xa cũng ở đây, muốn tấu U Liên phú ở đó, các thiên kim tiểu thư ở để đô đều bao hết vị trí dưới Quy Hoa đài, vì sao ngươi không đi?”

“Ta cũng không phải là thiên kim tiểu thư.” Mặc Ngưng Sơ liếc hấn một cái, vừa dứt lời, một cổ giai điệu du dương dùng đàn tranh khảy vang lên, tầng tầng lớp lớp, từng đợt từng đợt vọt tới như thủy triều, rồi lại vô cùng kích động, nghe như giai điệu tuyệt đẹp, tựa hồ có thể nhìn thấy ngón giữa kịch liệt bay múa khảy đàn, lại rơi xuống mềm mại thế nào, tư thái linh hoạt kỳ ảo, khi thì nhanh khi thì chậm, cả để đô tựa như trong nháy mắt đều yên tĩnh lại, bị giai điệu du dương này bao phủ, chỉ còn âm luật kiều diễm, từng âm, từng điệu, giống như là ở trên mặt hồ yên tĩnh không có sóng, một đóa hoa u liên chậm rãi nở rộ, đẹp không sao tả xiết ——

Thiếu niên cười cười: “Công tử Vụ tịch quả nhiên danh bất hư truyền, cõi đời này sợ rằng khó có thể tìm thấy âm luật có thể sánh ngang với khúc này rồi.”

“Ai nói!” Mặc Ngưng Sơ mặc dù cũng cảm thấy U Liên phú này thật dễ nghe, nhưng từ trong miệng thiếu niên nói ra, lòng liền tràn đầy không thích, bỗng nhiên cau mày, cả giận nói: “núi cao còn có núi cao hơn, hấn cho dù cuồng vọng nữa, cũng sẽ bị vượt qua!”

“Ồ?” Thiếu niên ung dung nhìn nàng nóng nảy, chui chỗ trống khiêu khích nàng: “Tiểu Sơ, vậy chúng ta đánh cuộc như thế nào?”

Mặc Ngưng Sơ rống giận: “Câm miệng! Không được kêu khuê danh của ta!”

Hấn cười cười, giọng nói lại có vui sướng nàng không hiểu: “. . . . Sơ, tên rất hay.”

154. Chương 154: Người Qua Đường Giáp (2)

Mặc Ngưng Sơ xù lông rồi.

Hung tợn nhìn chằm chằm người thiếu niên kia: “Ngươi muốn làm sao mới biến mất?”

“Ta chỉ là cảm thấy, trong vòng năm năm, tuyệt đối sẽ không xuất hiện người vượt qua khúc này.” Hấn nhẹ nhàng rũ mắt, giống như lơ đãng nhìn nàng, giọng điệu chê cười như có như không: “Nhưng ngươi lại nói, núi cao còn có núi cao hơn, hấn cho dù càng lợi hại, cũng sẽ bị vượt qua.Giọng điệu ngươi thật sự là quá cuồng vọng.”

“Đủ rồi!” Mặc Ngưng Sơ rồi rầm cắt đứt hấn: “Năm năm? Ta và ngươi đánh cuộc! Trong vòng ba ngày, công tử Tịch kia nhất định thua! ! !”

Thiếu niên nhẹ nhàng ” nha” một tiếng, tiếng khiêu khích hoàn toàn hiện ra.

“Tiền đánh cuộc ——” Mặc Ngưng Sơ giận đến nhìn bốn phía, rơi vào mật đường trên tay hấn, đối phương vẫn còn trẻ con, mình cũng không nên quá tích cực, cả giận nói: “Chính là hoa đào mật cả con phố này! Thế nào?”

Thiếu niên tựa hồ có chút hơi kinh ngạc, ngoài dự tính nhìn nàng.

Mặc Ngưng Sơ không nhịn được: “Ngươi đánh cuộc, hay là không đánh cuộc?”

Hấn nở nụ cười, môi mỏng khẽ mở, thanh âm như lông vũ rơi vào dây đàn trả lời: “ta cược.”

.
.

Thiếu niên trở lại Quy Hoa sảnh, đến cửa liền lập tức có người tiến lên thay hắn lấy xuống đồ trong tay, tránh đi tầm mắt người khác ngهنه vào trong góc phòng.

“Thiếu chủ, tâm tình ngươi rất tốt.” Một người bên cạnh không cao không thấp cười nói.

Tiểu chủ tử này mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng làm chuyện gì cũng nghiêm túc, mặc dù hắn luôn là một gương mặt xinh đẹp âm lạnh, thoát nhìn không có bao nhiêu biểu tình, nhưng là ở trong mắt thuộc hạ, ở tuổi thiếu niên các hoàng tử khác vẫn còn vui đùa, nhưng hắn lặng lẽ ở chung quanh để đồ thành lập lãnh địa thuộc về mình, làm cho nền móng của mình trải dọc khắp nơi, chỉ cần có thể kiếm tiền, hắn đều lục lợi nắm giữ một nhánh trong đó, trải rộng cả đế đô.

Mà ở trong quá trình hắn không ngừng trưởng thành sau này, hắn cũng sẽ đem thế lực của mình mở rộng vô hạn, chính là như thế, đã có thể đoán được tia sáng vô hạn của hắn.

Mạnh mẽ vang dội là phong cách làm việc của hắn, xa cách cũng là tác phong quen thuộc của hắn, nhưng mới vừa rồi, thiếu niên còn đang phân phó ra lệnh đột nhiên từ ngoài cửa sổ liếc thấy gì đó, liền nhanh chóng xông ra, tình huống này cũng là lần đầu bọn họ nhìn thấy, thật giống như phía ngoài có người còn trọng yếu hơn so với chuyện đang thương nghị, làm cho người ta cảm thấy có chút khó tin.

Hơn nữa, đối phương còn là một cô bé nhỏ nhỏ, áo trắng váy hồng, giống như một đóa hoa đào kiều diễm ướt át, thật là cái tuổi chờ đợi nở rộ sáng lạn, xứng thiếu chủ, vừa vặn.

Mà để cho người cảm thấy kinh ngạc, là thiếu chủ lại cười với cô bé kia! !

Mỉm cười ma quỷ vốn hắn nên làm cho người ta cảm thấy mao cốt từng nhiên, nhưng hắn đối với nàng, cũng là cong lên mặt mày, thậm chí cực kỳ kiên nhẫn đi đến chọc nàng.

“Thiếu chủ, sao ngươi đi mua vật này, là muốn mang cho công chúa điện hạ làm lễ vật?” Trong phòng một người khác cung kính nói, cũng nhìn người bên cạnh một cái: “Yêu quái, không thể vô lễ với thiếu chủ như vậy.”

Yêu quái cũng không thèm để ý chút nào, khoát tay, cười đẹp đẽ: “Thiếu chủ, nếu là ngươi lấy mặt thật gặp người, sợ rằng tiểu cô nương kia đã sớm quỳ gối ở dưới chân của ngươi rồi!”

Thiếu niên lạnh lạnh nhìn hắn một cái, chỉ nhận lấy nước sạch Thường Tự đưa tới, ở bên trong nhẹ nhàng rắc xuống thuốc bột, chậm rãi đem nguy trang trên mặt bỏ đi.

Dưới da mặt, lặng lẽ xuất hiện một khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, rơi ở trong ánh mặt trời nhàn nhạt, lại tựa hồ như có thể đem vạn vật buồn bã mất sắc.

“Yêu quái, ngươi nói nhiều lắm.” Thanh âm của hắn nhàn nhạt như cũ.

Yêu quái mặt mũi vẫn vẻ, “Nhưng ngươi vừa nhìn thấy tiểu cô nương kia, ngươi liền biến thành rất vui.”

“Ngươi nghĩ quá nhiều.” Thiếu niên rũ mắt, đem quần áo trên người thay một bộ. “Quy Hoa đài thế nào?”

Thường Tự nói: “Đang tiến hành bùng bùng khí thế, vị trí dưới cùng với chung quanh đã sắp đầy, không còn chỗ ngồi.”

Thiếu niên dừng một chút: “Đem tất cả giá tiền dựa theo thường ngày đề cao gấp hai.”

Thường Tự gật đầu: “Dạ.”

Yêu quái vẫn vẻ, Thiếu chủ cũng thật là gian thương lợi hại a.

Thiếu niên tiếp tục nói: “Yêu quái cùng Bạch Trạch ở lại, Thường Tự theo ta đi ra ngoài một chuyến.”

Yêu quái vẻ mặt không tình nguyện: “Ta cũng muốn đi!”

Thiếu niên quay đầu nhìn hắn một cái, yêu quái run lên, chủ tử không làm, làm thuộc hạ kiên trì chính là không biết sống chết, hắn suy nghĩ một chút, cũng là thôi.

Theo thiếu niên bước ra cửa, Bạch Trạch cũng đứng dịp từ nóc phòng nhảy trở lại, nhìn bọn họ lên xe ngựa, lại biến mất không thấy gì nữa, mới thu hồi tầm mắt hướng về phía người ở bên trong hỏi: “Hôm nay tâm tình thiếu chủ rất tốt?”

Yêu quái buông buông tay, nhìn, hần rõ ràng cũng rất vui.

Ánh mặt trời rất rực rỡ, hết lần này tới lần khác ngay cả có người cố ý giả bộ thâm trầm, lãng phí một buông cảnh xuân vô ích, rõ ràng nhộn nhạo rồi, còn gắng phải quấy trở về bộ dáng bình tĩnh.

Thật làm cho người rối rắm a.

.....

.....

Mà ngày đó, Mặc Ngưng Sơ về đến nhà, đóng cửa vùi đầu nghiên cứu âm luật.

Thứ nhất là bởi vì ở Quy Hoa đài, nghe công tử Tịch trình diễn, máu hồi lâu không bị chảy ở một khắc kia lại bắt đầu sôi trào lên, nhạc khúc tuyệt đẹp như thế, làm cho nàng nóng lòng muốn thử, mới có thể đón nhận toàn bộ khiêu khích của người nọ, thật muốn đi soạn một khúc có thể sánh ngang cùng U Liên phú.

Thứ hai thiếu niên kia quả thật chọc người chán ghét, rõ ràng là xa lạ, hết lần này tới lần khác muốn đối nghịch với nàng, chiếm đoạt hoa đào mật đường không nói, còn cười nhạo nàng tự đại cuồng vọng! ! Nàng vừa nghĩ tới như thế, liền tức giận nghiến răng nghiến lợi, đầu ngọn bút động thật nhanh, vì chính là nhìn ba ngày sau, người qua đường Giáp chết tiệt sẽ nhận thua, tay nâng hoa đào mật quỳ gối ở dưới chân nàng bò rạp nhận sai.

Đến lúc đó, nàng nhất định phải chỉ vào mũi của hần cười nhạo ba tiếng thật to, liền đem tất cả mật đường thoải mái nhét vào trên người của hần, lại vỗ vỗ tay, lớn tiếng nói cho hần biết ——” bản tiểu thư không hiềm lạ!”

Có thể coi là nàng thật viết ra một khúc rung động đến tâm can, mua chuộc hoa khôi kỹ viện che chở thay nàng, ở Quy Hoa đài để ọi người kinh diễm bốn tòa, càng làm cho công tử Tịch điên cuồng si mê.

Nhưng nàng cuối cùng là không có đợi đến ngày đó.

.....

Xuyên Hạ Cẩm Niên.

Thục quý phi bất hạnh rơi xuống ao sen ở trong cung gặp nạn, bị hạ thương tiếc, truy phong danh hiệu Hiếu Ý phu nhân, phong con trai là Thiên Lâm hoàng tử, con gái phong làm Thiên nhân công chúa, mệnh giữ đạo hiếu một năm ở Từ Đường, không được tự ý rời khỏi.

Năm sau, Mặc Ngưng Sơ bị bí mật đưa đến Lê thành.

Khi thiếu niên mang theo mật đường đã trễ cả một năm tìm kiếm nàng, nhưng lại cũng tìm không được nữa.

155. Chương 155: Thì Ra Là Người (một)

Mặc Ngưng Sơ chợt mở mắt ra.

Vừa ngồi dậy mới phát hiện ra mình thế mà lại ngủ thiếp đi trên giường, trong tay nàng là chiếc khăn đã khô cùng hoa đào mật bị nàng nắm chặt đến vỡ vụn, đường dính trên đầu ngón tay.

Nàng ngậy người, chợt quay đầu, lại thành linh đối diện với đôi mắt đen sắc của hần, không khỏi bị giật mình, theo phản xạ lui về sau mấy bước, che ngực nói: “Chàng làm gì mà dọa người vậy!” Dừng một chút lại đưa tay ra kiểm tra nhiệt độ cơ thể hần, thở phào nhẹ nhõm: “Chàng đỡ hơn chưa?”

Nạp Lan Lâm hí mắt, nói: “Vậy nàng nhớ ra rồi à?”

“Hà?” Mặc Ngưng Sơ còn có chút ngỡ ngàng, chưa lấy lại tinh thần.

“Tiểu Đào Tử. . . .” Hần cười vô cùng ôn tồn: “Ta đang nói...nàng nhớ được chuyện chúng ta trước kia rồi sao?”

Mặc Ngưng Sơ run lên, nghiêm túc nhìn hần thật lâu, đột nhiên véo mặt hần “Đây là mặt thật sao?”

Lông mi của hắn khê giật, kéo bàn tay đang giầy xéo gương mặt mình xuống, hơn nữa còn ngọt ngấy cầm tay nàng “Nàng cứ nói đi?”

Mặc Ngưng Sơ mỉm mào: “Lúc nhỏ ta cũng không thấy ai xinh đẹp như chàng vậy.”

“Cho nên?”

” ” A a a! Đây tuyệt đối là giọng điệu uy hiếp!

Mặc Ngưng Sơ ngồi nghĩ lại, nghiêm túc rà soát ký ức trong đầu một lần, lại nhìn kỹ gương mặt xinh đẹp của nam nhân tuần mỹ phía trước, nhìn vào đôi mắt đen kia bỗng nhiên một ý nghĩ lướt qua đầu nàng: “Lúc còn nhỏ chàng mua hoa đào mật đường ở chỗ bà cụ thành đông sao?”

Hắn nâng mắt nhìn nàng, như cười như không như hồ ly giao hoạt, làm cho không ai có thể đoán ra trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Nàng lại hỏi: “Lúc nhỏ, khi chàng đi ra ngoài có phải dịch dung thành một gương mặt cực kỳ bình thường khác không?”

Hắn vẫn như cũ cười mà không nói, không cho nàng bất kỳ gợi ý nào.

Nhưng Mặc Ngưng Sơ lại nhảy dựng lên: “Quả nhiên là chàng!!!”

Lân Xuyên chính là loại người, nếu không phải, hắn sẽ phủ nhận nhanh hơn bất luận kẻ nào, nếu đúng, hắn trầm mặc, coi như cam chịu!

Nàng điên mất, hắn đã dịch dung rồi còn trách nàng quên mất!!!! A a a!!! Thật là làm cho người ta rối rắm mà!

Nạp Lan Lân cười: “Nghĩ cái gì?”

“Chàng còn nợ ta hoa đào mật cả dãy phố đấy! Chàng là đồ lừa đảo đáng ghét!!” Mặc Ngưng Sơ lý sự, dùng bàn tay còn dính đường bắt lấy cổ áo hắn “Chàng đã nói, nếu như ta thắng công tử Tịch, chàng sẽ mang tiền thắng cược đến phủ ta, giờ đã qua bao nhiêu năm rồi hả?”

Nàng tức đến run người: “Chàng chàng chàng chàng chàng! Chàng nói xem! Vụ đánh cược đó rõ ràng chỉ có hai chúng ta biết, tại sao lại lan rộng ra đến cả thành đều biết rồi hả? Ngày đó ta mạo hiểm bao nhiêu mới trình diễn ở lễ hội ấy được, thiếu chút nữa thì bị công tử Tịch bắt được, nhưng từ đầu đến cuối đều không thấy chàng!”

Nạp Lan Lân cười, nâng tay lên vuốt hàng mi đang nhú lại của nàng: “Ta có đến, cũng mang đồ đến... nhưng lại không tìm được nàng.”

“Gạt người!”

“Nàng trốn dưới cái bàn, còn cho người mua chuộc mấy cô nương thanh lâu, nói cho các nàng biết, nếu giả vờ đánh đàn trong lễ hội ấy sẽ danh tiếng vang. . . . ” Hắn nói rõ từng chữ một: “Ngày đấy, chỉ có ta nhìn thấy nàng, nàng đẹp như tiên tử hạ phàm vậy, đôi tay khảy đàn nhanh như cánh bướm nhảy múa, đôi mắt sáng ngời rực rỡ, cả người lấp lánh, làm cho người ta không dời mắt được. . . . ”

Sắc mặt Mặc Ngưng Sơ dần đỏ, tiếng nói như nghẹn trong cổ họng, không nói nổi chữ gì.

“Ta muốn tiến lên giữ nàng lại, nhưng. . . . ” Nạp Lan Lân im bất, trí nhớ giống như đang trong lúc vui sướng nhất lại bị đâm mạnh một đao, khiến cho hắn còn đang thấy hạnh phúc bỗng dưng bị kéo vào địa ngục.

Một ngày kia, đang lúc hắn muốn tiến lên, đột nhiên Bạch Trạch đến nói cho hắn biết, trong cung có chuyện lớn.

Mẫu phi chết đuối, muội muội vì quá kinh sợ mà hôn mê.

Hắn bắt đắc dĩ, chạy như bay trở về lồng giam tên gọi là hoàng cung.

Mà sự tốt đẹp của nàng lại như ánh mặt trời vậy, cách xa vô cùng sự đen tối quanh hắn, rõ ràng chỉ trong giây phút, trong khoảnh khắc ấy, còn đang gần như vậy nhưng sau giây tiếp theo lại xa cách muôn trùng.

Sau đó, phụ hoàng mệnh hấn cùng Tử Uyển đến từ đường thờ cúng mẫu phi, giữ hiếu một năm, một năm sau, nàng lại đã bị Mặc gia đưa đi. Lúc đấy lòng hấn quá mệt mỏi, cần bảo vệ muội muội yếu ớt, lại phải xây dựng lực lượng của mình cường đại hơn.

Hấn không cách nào đi tìm nàng.

Nàng cứ như vậy biến mất trong thế giới của hấn. . . .

Mặc Ngưng Sơ cúi đầu nhìn Nạp Lan Lâm, bị giọng điệu đang nói bỗng ngừng của hấn khiến cho khó hiểu, nhìn vẻ mặt lo lắng thấp thỏm của hấn, đưa tay chạm vào hấn: “Lâm Xuyên, chàng sao vậy?”

Nạp Lan Lâm lại đột nhiên nở nụ cười, giống như lo lắng mới vừa rồi là ảo giác vậy: “Nàng còn nhớ được cái gì nữa?”

Mặc Ngưng Sơ khó hiểu, hấn lại nói: “Ta đã nói rồi, ta nói với nàng ta tên là Lâm Xuyên. . . .”

“A?” Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, lục soát lại trí nhớ cũng không tìm thấy đoạn đối thoại hấn nói tên cho nàng, không khỏi nhào tới, ôm lấy cánh tay hấn: “Chàng, chàng nhất định còn giấu cái gì đấy!”

“Không nói nàng biết.” Hấn cười ngồi dậy, ở bên người nàng, hấn thật sự ngủ rất an ổn. Hôm nay có lẽ đã khôi phục tám phần thể lực, cả người sáng khoái, tinh thần tăng lên gấp bội.

Hấn sao có thể nói cho nàng biết, lần đầu tiên hấn nhìn thấy nàng thật ra là ở thường lục viện, nàng khi ấy năm tuổi, nguy trang thành tiểu thư đồng đi sau lưng ca ca nàng, đi lại khắp trường, lúc nàng lạc đường liền gặp hấn đang trốn trong bụi cỏ. . . .

Quả đào ngọc vẫn đang ngồi nắn nỉ hấn nói thật cho nàng, hấn mím môi cười, đưa tay ôm chặt nàng vào ngực, không cho nàng nhúc nhích.

Hấn cúi đầu hôn trán nàng, vẫn ôm chặt eo nhỏ của nàng, ôm lấy tất cả xinh đẹp của nàng.

Nàng ấm áp như thế, lúc tùy cũng tràn đầy năng lượng.

Hấn đang nghĩ, nếu lúc đó không có nàng, có lẽ sẽ không có hấn ngày nay.

Sâu thẳm tận cùng, có phải hay không một số người, một số việc nhất định gắn kết với chúng ta cả đời?

Nạp Lan Lâm nhìn ra ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, chói mắt đến mức hấn phải nheo mắt lại.

“Lâm Xuyên, chàng nói cho ta được không!!” Nàng kêu lên.

“. . . .” Hấn cười, mím môi không nói.

Nàng nếu không nghĩ ra, liền giấu nàng cả đời. . . .

156. Chương 156: Thì Ra Là Người (hai)

“Tiểu chủ tử, đã phát hiện người khả nghi.” Đột nhiên, thanh âm Thu Nguyệt lặng lẽ vang lên.

Tiếng nói của Mặc Ngưng Sơ liền dừng lại, trên lông mi còn vương lại giọt nước, vừa phản ứng lại, đang định hỏi là ai, Nạp Lan Lâm nhẹ nhàng cắt lời nàng... chậm rãi nói: “Tiểu Đào Tử, thật ra thì, ta cũng có thể nói cho nàng chuyện nàng muốn biết.”

“Thật sao?”

“Trừ phi nàng đáp ứng ta, bắt đầu từ bây giờ không tham dự chuyện điều tra Mặc gia nữa, cũng không để ý đến chuyện triều đình, an phận thủ thường sống trong thâm cung. . . .” Hấn dừng một chút, thỉnh thoảng cười nói: “sinh con cho ta.”

“. . . .” Đôi mắt đang sáng rực của Mặc Ngưng Sơ trong nháy mắt tối đen, nghe rằng nhếch miệng liền muốn đi cắn xé mũi của hấn, đại gia, điều kiện của ngài có thể kỳ dị thêm chút nữa không?!

“Nhưng Trái Đào Tử, nếu Mặc gia thật sự không có gì vậy thì tốt rồi, nhưng nếu có chuyện. . . . vậy nàng sẽ làm thế nào đây?” Hấn đột nhiên nói.

Vừa hỏi liền vào thẳng vấn đề, Mặc Ngưng Sơ sững sốt, cư nhiên không thể lập tức trả lời.

Nạp Lan Lâm thu nụ cười, nhìn nàng: “Tiểu Đào Tử, nếu có một ngày phải đi đến tận cùng, nàng có thể còn mặc kệ mọi thứ, ở lại bên ta sao?”

Mặc Ngưng Sơ rút cuộc phản ứng lại, hoảng hốt vội nói: “Không, sẽ không có ngày như vậy!”

“Nếu là có?” Hấn ép nàng.

Mặc Ngưng Sơ lông mi run rẩy, bị ánh mắt đe dọa của hấn nhìn như vậy có cảm giác bất ổn trong nội tâm, thanh âm cũng run theo: “Cho dù có. . . . Ta sẽ ngăn cản bọn họ, sau đó. . . .” Đang nói đột nhiên dừng lại.

Hấn lại nói những lời vạch trần nàng: “Họ là thân nhân của nàng, phụ thân, mẫu thân, ca ca, đệ đệ. . . . Sinh ra nàng, nuôi nấng nàng, yêu thương nàng, nếu có một ngày ta phải xử trí bọn họ, nàng thật sự có thể trơ mắt nhìn bọn họ từng bước từng bước sống đầu đường xó chợ, thậm chí là chết đi?”

“ ”

“Cho nên, có chuyện cũng không phải đơn giản như vậy.” Thanh âm Nạp Lan Lâm bỗng tàn khốc mà trầm thấp trước nay chưa từng có: “. . . . Nếu hiện tại có kẻ bắt mẫu thân hoặc bất kỳ người thân nào của nàng đến để uy hiếp nàng, muốn lập tức diệt trừ ta, nàng sẽ làm thế nào?”

“ ”

“Người muốn ta chết nhiều không kể xiết, nhưng nếu là nàng, ta sẽ thành toàn nàng.”

Mặc Ngưng Sơ hoảng hốt: “Sẽ không sẽ không sẽ không!”

“Thiên hạ này mọi việc đều có khả năng, có lẽ không lâu sau, sẽ có một cây đao gác trên cổ bọn họ. . . . Mặc gia nhiều người như vậy, nàng có tài giỏi thế nào cũng không thể bảo vệ an toàn ỏi người được. . . . ”

“ ”

“Nàng có biết cuộc sống này đen tối cùng bản thủ thế nào không? Nàng biết càng nhiều, liền sẽ càng cảm thấy vô lực cùng tuyệt vọng, nàng có chắc muốn tiếp tục không?”

“ ”

“Tiểu Đào Tử, ngây thơ cùng thông minh là chuyện tốt, nhưng quá thiên chân cùng tự phụ có lúc cũng sẽ khiến cho người khác hối hận cả đời.”

Chờ hấn nói xong Mặc Ngưng Sơ đã không thể nói được lời nào.

Bên trong vang lên giọng nói tàn nhẫn làm bầu không khí vốn hài hòa bị phá hỏng, Thu Nguyệt cũng lặng lẽ che giấu hơi thở, không dám chen vào một câu.

Trong căn phòng nhỏ, làn gió vẫn nhẹ nhàng, ánh mặt trời rơi xuống sàn nhà, chỉ là nước tắm sau bình phong đã trở nên lạnh lẽo, ánh mắt luôn ảm áp của hấn lúc này lại bức bách nàng, bức nàng đi đến tận cùng, không cho nàng lưu một chút đường sống.

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, hai mắt ngạc nhiên, trong trí nhớ, Nạp Lan Lâm chưa bao giờ nặng lời như vậy. Từ lúc hấn đột nhiên từ hoàng cung đến Mặc phủ, hấn giống như thay đổi người khác, cả người lạnh lẽo, như một đứa bé bị thương, nàng chưa bao giờ thấy vẻ mặt hấn khó chịu lại bị thương như thế —— mà bây giờ, hấn quanh thân lệ khí, cảnh cáo nàng, uy hiếp nàng, giống như muốn phá tan toàn bộ dũng khí của nàng ——

Nạp Lan Lâm cúi đầu chậm rãi nhìn nàng một lát, lại đưa tay chạm nhẹ gương mặt của nàng: “Mới như vậy nàng đã khóc?”

Đôi mắt Mặc Ngưng Sơ đỏ lên, cắn răng đẩy hấn ra: “Chàng mới khóc, tránh ra!”

“Ta chỉ thuận miệng nói một chút, nàng lại coi là thật?” Trên mặt của hắn không biết khi nào đã nở nụ cười xinh đẹp: “Nàng từ lúc nào lại nhát gan như vậy?”

Cũng không biết người nào vừa rồi còn nói với vẻ mặt dọa người khác run sợ.

“Chắc chắn nàng không hợp với vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi đâu, tuyệt không đáng yêu.”

Bây giờ mới dụ dỗ, vô dụng thôi.

“Dĩ nhiên, có ai ngờ đến tự mình khiêu khích Mặc chứ? Một hộ quốc Đại tướng quân, một đương triều Tể tướng, gia đình vô số, mấy vị công tử đều là nhân tài, bọn họ nhất định có thể tự vệ, chỉ có trái đào nhỏ nàng một chút vô công cũng không biết, uy hiếp nàng đến diệt trừ ta, cái này nhưng thật có thể xảy ra.”

Quá muộn.

Mặc Ngưng Sơ yên lặng rồi rầm, nàng càng hiểu so với người khác, Nạp Lan Lân nói cũng đúng, phụ thân trúng độc, chính là ví dụ tốt nhất của những người kia dành cho nàng. Mặc dù chữa khỏi nhưng khó có thể bảo đảm sau này sẽ không xuất hiện lại chuyện như vậy nữa.

Nếu thật sự có người dùng tính mạng bọn họ uy hiếp, nàng cũng không biết làm sao nữa.

“Tiểu Đào Tử ngu ngốc.”

Nạp Lan Lân nhìn nàng, dùng ngón tay vò rối tóc nàng, lưu lại trên màn giường một cái bóng mờ mờ: “Đừng nghĩ nhiều.”

Ô ô, đến tột cùng là ai khiến cho nàng nghĩ nhiều chứ!

Hắn thở dài một tiếng, ôm nàng vào trong ngực: “Ngoan ngoan sinh con cho ta.”

“ ”

Mà lúc này ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ: “Tiểu thư, phu nhân và lão gia ời người qua.”

Là thanh âm nha hoàn bên người Mặc mẫu.

Mặc Ngưng Sơ đáp vội vài tiếng với người ngoài cửa, rồi nhỏ giọng với Thu Nguyệt: “Lát ta về thì báo cáo với ta!” Lại trợn mắt nhìn Nạp Lan Lân một cái, “Ta sẽ không dừng lại, Mặc gia có ta bảo vệ, mà chàng — chàng là của ta, không có lệnh của ta, ai cũng không thể tổn thương chàng được!”

Nàng làm mặt quỷ, nhanh chóng lấy một bộ y phục màu trắng trong ngăn kéo ra mặc rồi đi ra khỏi phòng, Nạp Lan Lân ngơ ngác ngồi tại chỗ, lặng im một lúc, cho đến khi Thường Tự đứng bên cạnh khẽ ho khan, hắn mới lấy lại tinh thần, nhìn cửa gỗ hoa lê bị đóng lại lần nữa, đột nhiên nở nụ cười.

Như hồ nước bị xua tan đi sương mù, một lần nữa được ánh mặt trời bao phủ, gợn sóng lăn tăn.

Thường Tự thở phào nhẹ nhõm, lo lắng lúc trước thoáng hạ xuống, khom người nói: “Bệ hạ, người khả nghi mà Thu Nguyệt vừa nói, là —”

157. Chương 157: Giao Dịch (Một)

Một bóng dáng chậm rãi tiến vào một quán trà bên trong đế đô thành.

Mà trước đây không lâu, Mặc Ngưng Sơ vừa mới tra ra quán trà này có quan hệ với tư nghiệp của Cửu vương gia.

Người nọ đặt một viên hồ phách lên chỗ chuông quây, liền lập tức được nghênh đón vào một gian phòng bố trí bí mật trong biệt viện, mở ra cơ quan, hắn xác định bốn bề vắng lặng, mới chậm rãi đi xuống mật thất dưới sàn nhà.

Cửa đá vừa đóng, một cánh tay trắng nõn liền vươn tới từ đằng sau, vòng qua eo của hắn, kéo hắn về phía sau và dán chặt vào lưng hắn.

“Buông ra.” Giọng nói nói của nam tử vô cùng giận dữ, lạnh lùng vươn tay, lôi cánh tay đang đặt ở eo mình ra, quay đầu, ánh mắt âm trầm nhìn người sau lưng kia trong mặt thất vô cùng tăm tối.

“Ánh mắt tương đối làm cho người ta hoài niệm a. . . . Lưu Vân.” Người sau lưng cúi đầu nở nụ cười, khóe môi khẽ nhếch, giống như một con hồ ly vô cùng狡 hoạt, nhưng hai mắt lóe sáng hàn quang, giống như một con sói hung ác tham lam, chờ lúc kẻ địch buông lỏng cảnh giác, lại nhào tới, xé nát kẻ địch.

Mà nụ cười kia càng hòa ái thân mật, thường thường thủ đoạn càng hèn hạ đáng xấu hổ.

Người này, quả thật chính là một hình mẫu tốt nhất.

“Cửu vương gia, điều người giao ước với ta, dường như đã vượt ranh giới rồi.” Mặc Lưu Vân tái mặt lại, quả thật khác nhau một trời một vực với hình tượng một công tử phong lưu phóng khoáng cười nói thường ngày.

“Trong nhà có tốt không?” Nạp Lan Ngôn không thêm để ý tí nào đến thái độ của hắn, hỏi một câu đầy ngụ ý.

Về mặt Mặc Lưu Vân càng lạnh thêm một phần, sâu trong đôi mắt đã đóng băng lại: “Quả nhiên là người.”

“Lưu Vân, người đang trách Bồn vương sao? Nếu không làm như vậy, làm sao có thể nhắc nhở người, tài vật chảy vào mấy chỗ sản nghiệp ở đế đô kia đã không được như xưa? Lưu Vân, thập nhị đệ đệ ngu ngốc kia đã mất địa vị chủ đạo của việc buôn muối qua sông, người cũng muốn như bọn họ, trì trệ không tiến, kéo Bồn vương lui về sau sao?”

Nạp Lan Ngôn nhẹ nhàng cười một tiếng có thâm ý khác: “Lưu Vân, có phải người đã nhanh quên mất Bồn vương rồi hay không. . . .” Ngón tay như bạch ngọc của y chậm rãi lướt qua cổ áo của hắn, lại thoáng đi xuống, dừng lại ở lồng ngực căng thẳng của hắn: “Người đã từng ủy thân dưới người bồn vương, cầu xin Bồn vương muốn người đấy. . . .”

“Cửu vương gia quá khen, một cái chuyện xưa cũ đã lâu như vậy, ngài còn nhớ rõ ràng như thế.” Mặc Lưu Vân lạnh lùng dùng một tay đẩy tay của hắn ra, trên mặt vẫn không hề gợn sóng như cũ, giống như là đã chết đi.

Nếu có thể, hắn sẽ tự mình giết nam nhân trước mắt này!

Lúc nhắm mắt lại mỗi đêm, trong cơn ác mộng hắn lại nhớ lại cái ngày chịu khuất nhục, xua đi không được, đây dựa như ma quỷ!

Nhưng nếu không phải là bởi vì mẫu thân. . . . Nếu không phải. . . .

Nạp Lan Ngôn cười: “Nhưng Bồn vương nhớ rất rõ ràng, về mặt ả nhân lại quật cường của người, thật sự đáng yêu hơn đám tiểu sủng vật ta nuôi rất nhiều. . . .” Y chăm chú nhìn hắn, tựa như đang thưởng thức một con mèo tuyệt mỹ: “Bồn vương đúng là rất nhớ lúc người không lưu loát lấy lòng ta rồi. . . .”

Trên khuôn mặt không chút sóng gió của Mặc Lưu Vân rốt cuộc xuất hiện một vết nứt vỡ vụn, hắn ngẩng đầu lên, xương tay đã bóp ken kết vang dội, lửa giận ở trong mắt xông thật nhanh, giống như ngay sau khi hoàn toàn giận dữ, sẽ mạnh mẽ đánh tan trói buộc của huyết dịch, dùng một quyền nghiền nát nam nhân trước mắt!

“Quá hung ác cũng không hay.” Nạp Lan Ngôn nhún nhún vai. “Bồn vương cũng không thích tiểu sủng vật cần người, Bồn vương thích thuận theo, thông minh, a. . . . Hải tử giống như tiểu muội muội Mặc Ngưng Sơ của người vậy.”

“Rầm!”

Vách tường sau lưng Nạp Lan Ngôn, đã bị một quả đấm nặng nề đánh xuống, hòn đá bề nát chậm rãi rơi xuống từ bốn phía, mà ở vị trí trung tâm, còn có vết máu lưu lại từ trên mu bàn tay sau khi hắn đấm mạnh..

“Cửu vương gia, chuyện người nói, ta nhất nhất làm theo, vì sao người còn lần lượt làm tổn thương người nhà ta? Đây chính là cái người gọi là giao dịch công bằng?” Hắn cực kỳ giận dữ, giọng nói cơ hồ gần từng

chữ ở bên tai Nạp Lan Ngôn, Mặc Lưu Vân chậm rãi thu hồi quả đấm, một giọt máu chảy xuống trên mặt đất, tràn ra thành một đóa sen huyết sắc tươi đẹp.

“Ta chưa bao giờ nói qua hai chữ công bằng.” Nạp Lan Ngôn cười cười: “Từ khi mới bắt đầu, ngươi đã không tư cách nói điều kiện với ta, nếu như ngươi không muốn cho tất cả mọi người biết, mẫu thân ngươi đã từng. . . .”

“Câm miệng! !” Cuối cùng hắn không thể nhịn được nữa, chiêu phong ác liệt đánh xuống, Nạp Lan Ngôn mỉm cười dời đi mấy bước, tránh được.

“Muốn nói điều kiện với Bổn vương, vậy thì trước đó ngươi làm tốt bổn phận của ngươi đi.” Nạp Lan Ngôn rất vô tội nói.

“Ngươi đừng mơ tưởng lại dùng mẫu thân uy hiếp ta!” Mặc Lưu Vân lạnh lùng nói.

“Nha. . . .” Giọng điệu của Nạp Lan Ngôn có chút giống như cao lên, mang theo giả hoạt của hồ ly nói: “Vậy xem ra, Bổn vương không giữ được Lưu Vân rồi, ngươi cũng nên đi đi, hai nơi sản nghiệp của Mặc gia các ngươi ở đế đô kia ngươi cũng lấy lại thôi, Bổn vương thấy ngươi tức giận như thế, quả thật không dễ chịu, hôm nay không có chuyện gì có thể trói buộc ngươi, ngươi được thả tự do, yêu làm cái gì thì làm đi, cũng không biết Mặc lão phu nhân có thể chống đỡ được không, khi mà danh viện ở đế đô đưa bà vào hàng ngũ đề tài tán gẫu sau khi ăn xong, gặp phải đủ loại chỉ trích sau lưng, mắt lạnh quét qua, các quý phụ đế đô, mỗi một người đều mắt cao hơn đầu, hết sức coi trọng xuất thân. . . .”

Mặc Lưu Vân nhíu chặt lông mày thật sâu, ánh mắt sắc bén như kiếm, gắt gao chỉ vào Nạp Lan Ngôn, hận không thể lập tức xé nát bộ mặt hèn hạ của y.

Mẫu thân hắn là nhị phu nhân Mặc gia, chính thê Mặc gia là tiểu thư danh môn diu dằng hết sức có tu dưỡng, lúc sinh nhị ca Mặc Liên Thành, bị chẩn đoán lầm là không thể sinh con, thân thể yếu đuối, mới cho người tìm ở Giang Nam một nữ tử có tướng mạo phúc khí bổ sung vào hậu viện, mà cái người kia, chính là mẫu thân của hắn.

Sau khi sinh hạ hắn, chính thê Mặc gia lại kỳ tích mang thai một đứa bé, mà cái kỳ tích đó, chính là Mặc Ngưng Sơ.

Đáng tiếc bà lại bởi vì bệnh mà qua đời không lâu sau đó, mẫu thân lại mang thai Mặc Li, Mặc Huyền cũng không lấy vợ thêm nữa.

Mà trước kia mẫu thân chỉ nói với bên ngoài là tú nương Giang Nam, nhưng thật ra thì trước đó nữa, lúc còn nhỏ bà bị bán vào thanh lâu, tuy rằng là bởi vì tuổi quá nhỏ, còn không bị người vấy bẩn, hơn nữa bởi vì hầu hạ một vị cô nương bị đại quan nhìn trúng, thấy bà lanh lợi, thuận tiện mang theo làm nha hoàn hồi môn.

Sau đó cô nương kia chết bất đắc kỳ tử, bà cũng bị đuổi ra ngoài, lưu lạc ở Giang Nam, mới làm tú nương.

Cũng không biết Nạp Lan Ngôn nghe được tin tức từ nơi nào, còn dẫn theo nhân chứng cùng chứng cứ, ép người ta á khẩu không trả lời được.

Mẫu thân lớn tuổi, ở đế đô đều là miệng chó ăn thịt người, coi như phụ thân không ngại, chỉ sợ mẫu thân cũng không chịu nổi cười nhạo như vậy. Nhưng cũng là bởi vì hắn lo lắng như thế, mới từ hai năm trước khi bị Nạp Lan Ngôn uy hiếp —— sau đó liên tiếp rơi vào quỷ kế hắn bày ra!

158. Chương 158: Giao Dịch (Hai)

Mặc Lưu Vân hít một hơi thật sâu, cắn chặt răng nói: “Cửu vương gia, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Ta muốn thế nào, chẳng lẽ ngươi không biết?” Nạp Lan Ngôn giống như tiếc hận mà lắc đầu, vỗ vỗ vai hắn: “Lưu Vân, ngươi nên biết, thật ra thì ngươi đã sớm không có đường lui, hai nơi sản nghiệp của Mặc

gia mà người quản lý đã sớm bị ta dùng vào việc mờ ám, nếu như bệ hạ tra được, không riêng gì ta, Mặc gia các người cũng không thoát khỏi liên quan. . . . Hà khắc giữ lại một phần ba thuế thu được mỗi năm của Xuyên Hạ, lại dùng số tiền lấy được đó phân ra chia cho bao nhiêu sản nghiệp ở đế đô, làm cho khoản ‘ thuế thu ’ này hoàn toàn biến mất. . . . Người đoán xem, tội như vậy lớn đến đâu?”

Đồng tội với mưu phản, giết sạch toàn bộ cử tộc có liên quan.

Sắc mặt Mặc Lưu Vân lập tức trở nên tái nhợt, nếu không phải là hấn khinh thường, bị y lừa gạt, nói rằng chỉ mượn dùng các khoản phòng thu chi để vờ nâng cao lợi tức, sẽ không tổn hại một phân một hào đến chế y điểm của mẫu thân, hấn cũng sẽ không ngu xuẩn như vậy mà đồng ý dùng một nơi sản nghiệp đổi lấy một lời hứa vô si.

Rồi sau đó Nạp Lan Ngôn trăm phương ngàn kế thu một tửu lâu khác của hấn đưa về dưới trướng, nam nhân này, giống như là một ao đầm sâu không thấy đáy, từ lúc hấn tìm tới mình là đã bị hấn kéo xuống từng chút từng chút một!

Mấy năm nay, chính mình vẫn luôn duy trì hình tượng hoa hoa công tử, không thềm đếm xỉa tới chính sự một chút nào, chính là sợ cái u ác tính này sẽ vươn xúc tu tới càng nhiều chỗ hơn —— thật không nghĩ đến, y kéo hấn xuống địa ngục, đã đủ để hủy diệt cả Mặc gia!

Hôm nay lâm vào đại họa, hấn vốn định trước tiên thả thính thương nghị với phụ thân, nhưng lại không ngờ tới thời khắc mấu chốt, phụ thân trúng độc, còn thiếu chút nữa chết đi!

Mà bên cạnh tiểu Sơ vô duyên vô cớ có nhiều ảnh vệ như vậy, vô cùng có khả năng là người giám thị của bệ hạ ở bên người nàng, lần này nàng trở về Mặc gia, sợ rằng tâm tư của bệ hạ chẳng phải đơn giản!

“Lưu Vân a, Bồn vương ghét nhất miễn cưỡng người khác.” Nạp Lan Ngôn nhẹ nhàng cười: “Nhưng về mặt không tình nguyện của người, lại làm Bồn vương hết sức luyến tiếc.”

“Điều kiện của người.” Mặc Lưu Vân hít sâu một hơi: “Làm sao mới bằng lòng xóa hoàn toàn quá khứ của mẫu thân, thôi lợi dụng hai nơi sản nghiệp kia?”

“Muốn nghe điều kiện của ta, người cũng phải biểu hiện một chút thành ý của người chứ?” Nạp Lan Ngôn khẽ dựa vào giường, thần thái lười biếng hết như một con mèo cao quý, “Bồn vương ở nơi địa phương âm u này đợi người bao nhiêu lâu, cả người vô cùng mệt mỏi đau đớn, người cũng nên nghĩ phương pháp làm cho ta vui vẻ một chút chứ?”

Mặc Lưu Vân hung hăng nắm hai đấm lại.

Đây chính là Nạp Lan Ngôn, nam nhân đáng ghét còn giảo hoạt hơn cả hồ ly, chọn chính xác chỗ trí mạng của kẻ địch, nhằm lúc kẻ địch buông lỏng cảnh giác, sau đó không lưu tình nhào tới cắn.

“Tới đây, Lưu Vân.” Nạp Lan Ngôn cười vẫy vẫy tay.

Trong con người đen nhánh của Mặc Lưu Vân lóe lên sát khí đằng đằng, quả đấm nắm quá chặt, tới mức móng tay cũng cắm vào lòng bàn tay. HiFi.

“Đừng trách ta không có nhắc nhở người, Lưu Vân.” Nạp Lan Ngôn nửa chống đầu, mỉm cười nhìn hấn: “Kiên nhẫn của Bồn vương rất ít.”

Mặc Lưu Vân cắn răng: “Dựa vào cái gì mà ta phải tin tưởng rằng người sẽ buông tay? !”

“Từ trước đến nay Bồn vương luôn là người giữ lời hứa a.” Nạp Lan Ngôn gỡ một khối ngọc bội từ bên hông xuống, vút lên trên bàn, “Chỉ cần cầm cái này đi chế y phương của mẫu thân người, tự nhiên sẽ có người giúp người xử lý tốt tất cả, không lưu lại chút dấu vết nào, thương mục mất đi cũng sẽ tan thành mây khói, mỗi người từng tham dự cũng sẽ không lưu, tựa như chưa bao giờ tồn tại, cho dù có người phát hiện, cũng sẽ không có chứng cứ. . . . Mà về văn thư xuất sinh của mẫu thân người. . . .” Hấn móc ra một xấp giấy từ trong ngực, dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt như chim ưng của Mặc Lưu Vân, mở ra cho hấn xem, lại giơ tay lên, đặt chúng trên ngọn nến, để cho hấn nhìn chúng bùng cháy vụn vụn trong ngọn lửa, cuối cùng hóa thành tro bụi.

“Như thế nào? Hải lòng chưa? Mà tất cả những người biết mẫu thân ngươi năm đó, ta có thể phái tử sĩ trừ đi toàn bộ. . . . Chỉ cần. . . .” Nạp Lan Ngôn cười: “Phải xem đến tột cùng ngươi có thể lấy lòng Bồn vương, ngoan ngoãn nghe Bồn vương lời nói hay không. . . .”

Bước chân cứng ngắc của Mặc Lưu Vân rốt cuộc triệt để dao động.

Hắn hít một hơi thật sâu, từng chỗ huyết dịch sôi lên là hắn lần lượt bị khuất nhục chà đạp, thậm chí hắn nghĩ lấy cái chết để tạ tội, nhưng tên ma quỷ kia lại cảnh cáo hắn, nếu hắn chết, Mặc gia cũng xong rồi!

Hắn gian nan tiến lên hai bước, Nạp Lan Ngôn ngẩng đầu bất mãn nhìn hắn: “Lưu Vân, ngươi đứng rất cao, ngươi muốn Bồn vương cứ ngồi đầu nhìn ngươi như vậy sao?”

Nắm đấm của Mặc Lưu Vân siết chặt lại buông ra, hắn chậm rãi quỳ một chân xuống, để tầm mắt mình song song với y.

“Rất tốt.” Khóe miệng Nạp Lan Ngôn cong lên một nụ cười xinh đẹp, chậm rãi đến gần hắn.

Về mặt Mặc Lưu Vân tràn đầy mâu thuẫn, con ngươi lạnh lẽo hung hăng nhìn chằm chằm y.

“Đừng lo lắng, hiện tại, chẳng qua chỉ là một cái hôn mà thôi.” Ngón tay của Nạp Lan Ngôn nắm đường cong đẹp đẽ trên cái cằm của hắn, giống như một con dã thú kiêu kiêu, không tiếng động kéo hắn về phía mình, hơi thở nguy hiểm của nam nhân chậm rãi tới gần. Mặc Lưu Vân hết sức kiềm chế kích động muốn một đao giết chết y, dùng đầu đấm trên bàn tay để xem nhẹ cảm giác trên làn môi, cắn chặt hàm răng, không chịu nhượng bộ nhiều hơn.

“Lưu Vân a, ngươi không nói ra, Bồn vương đã chú ý chỗ khác rồi.” Trong tay hắn không biết từ khi nào có thêm một cây sáo dài, lưỡi biêng giữ ở ngón giữa, trượt xuống theo đường cong của vòng eo dẻo dai của hắn, cho đến vị trí giữa hai chân nơi hắn quỳ một chân xuống, cách lớp y phục che phủ lên trên, đến một chỗ không có tý phản ứng nào, mới ý vị sâu xa dừng lại, nụ cười bên khóe môi mang theo một tia tà khí: “Như thế nào?”

Cả người Mặc Lưu Vân càng cứng ngắc hơn.

Về mặt lạnh lùng, bởi vì khuất nhục mà con ngươi đen như mực càng âm trầm hơn.

Hắn nhất định phải tiếp tục hủy diệt chứng cứ của một nơi sản nghiệp bị lợi dụng khác. . . . Cũng phải tiêu diệt toàn bộ những người tổn thương mẫu thân. . . . Coi như tên ma quỷ với lúm đồng tiền vĩnh viễn hút không đủ máu này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác.

Kìm chế đôi môi run rẩy, rốt cuộc buông lỏng hàm răng.

Cái lưỡi bị khơi lên một cách lạnh lùng, Mặc Lưu Vân chịu đựng miệng lưỡi bị giày xéo, giống như một loại chiếm đoạt rút sạch cả linh hồn, hờ hững mặc cho y tàn sát bữa bãi đôi môi của mình.

Mà ngay lúc không khí giống như bị bó buộc thiêu cháy, đột nhiên một cái cửa hông của thông đạo khác trong mật thất chậm rãi mở ra, một cái bóng chậm rãi đi vào, lập tức bay tới nói một chút gì đó bên tai Nạp Lan Ngôn, sắc mặt y lập tức biến đổi, buông xiềng xích trong tay, Mặc Lưu Vân lập tức muốn đứng lên lui về phía sau, không đề phòng lại bị y dùng một tay ôm lại, kéo đến gần chỗ y hơn.

“Lưu Vân a. . . . Hôm nay tới đây thôi. . . .” Nạp Lan Ngôn hí hóp mắt, trong mắt chứa ý lạnh, y chậm rãi tiến lên trước, nói bên tai hắn: “Bồn vương muốn ngươi đi làm một chuyện, con cá công tử Tịch kia khư khư cố chấp không chịu cấn câu, ngươi đã biết rõ sự việc, vậy thì đi giúp đi, nhắc nhở cái đầu đàn độn kia một chút. . . . Làm cho tốt, Bồn vương sẽ có thưởng. . . .”

159. Chương 159: Ta Cho Nàng Công Bằng (Một)

Thời điểm Mặc Ngưng Sơ lại một lần nữa bị Mặc phụ Mặc mẫu kéo đi giáo huấn, có một chút không yên lòng.

Nàng không nên vội vàng chạy đến như vậy, trước hết nên nghe Thu Nguyệt báo cáo, rồi nghĩ bước kế tiếp nên làm như thế nào.

Chẳng qua là khi bị lời nói của Lâm Xuyên khích bác, mới có thể phương tắc đại loạn, thừa cơ thoát đi.

Hiện tại nhớ lại, thái độ Lâm Xuyên không có bình thường, hẳn đột nhiên thay đổi hành động quỷ dị, chính là nói, trước đó hẳn gặp một chuyện làm cho hắn thay đổi kỳ lạ như vậy, nhưng trên thế giới, còn có chuyện gì có khả năng làm ột vị yêu ma lợi hại như vậy trải qua đả kích trầm trọng?

Mặc Ngưng Sơ còn đắm chìm trong suy tư của mình, sắc mặt của Mặc Huyền lại càng xanh mét, gậy trên mặt đất hung hăng gõ một cái, giống như là muốn đem mặt đất gõ đất rung núi chuyển mới bằng lòng bỏ qua: “Tiểu Sơ, con ngày mai liền muốn hồi cung, nhưng con không có bộ dáng làm vợ người ta, Đế Vương hậu phi! Cái này thôi! Con bây giờ tai họa gây ra càng lúc càng lớn! Con bảo ta như thế nào yên tâm hả?!”

Mặc Ngưng Sơ mờ mịt mở trừng hai mắt, Mặc phụ rốt cuộc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép khoát tay áo: “Con đi xuống đi!! Một ngày nào đó, ta sẽ bị con làm giận chết!”

Mặc mẫu ở một bên chậm rãi sau lưng Mặc phụ, vừa rồi hướng Mặc Ngưng Sơ nháy mắt: “Tiểu Sơ, cha con yêu thích nhất trà Ô Long đã không còn, con đi sai Lý tẩu mua chút tới, phân thân ta không rảnh, đợi con ngậm tốt đưa tới đây.”

Mặc Ngưng Sơ ánh mắt sáng lên, biết là mẫu thân thay nàng ngăn cản, lập tức cười hắc hắc, làm một phúc lễ, như một làn khói bỏ chạy hết.

Mới vừa đi ra ngoài cửa, Mặc Ngưng Sơ đã không kịp chờ đợi nhỏ giọng nói: ” Thu Nguyệt, ra tiếng.”

Tuy nhiên đợi nửa ngày không có trả lời.

Mặc Ngưng Sơ giận, chạy chậm tới góc hành lang, xác định bốn bề vắng lặng, lại đề cao chút âm điệu: ” Thu Nguyệt? ! !”

Trong ngày thường sẽ vội vã như cún con xuất hiện, ngay lúc này lại bị một mảnh mờ mịt kêu to thay thế, thật dài” biết biết” thanh âm lên từ phía quá yên lặng, lại làm cho người ta tự dừng cảm thấy luống cuống.

Chẳng lẽ là Đại Ma Vương đem Thu Nguyệt cho lấy lại rồi hả ?

Mặc Ngưng Sơ phát điên xoa xoa đầu, chuẩn bị đi trước trở về phòng tìm hắn chất vấn, cũng không xa nhìn thấy Tam ca Mặc Lưu Vân chậm rãi đi tới, mặt hắn tựa hồ tái nhợt, cặp mắt còn có chút âm vụ, rõ ràng trợn tròn mắt, lại đi giống như là xác chết ngang ngược.

Hôm nay một hai người không bình thường a !

Trong ký ức, Tam ca chính là một người vô cùng cởi mở, ham chơi hiếu động, phong lưu phóng khoáng, không câu nệ trói buộc. Nhưng bây giờ xem ra, gương mặt nám đen như bị sét đánh, nàng thật có chút bận tâm, muốn nghênh đón hỏi thăm, lại từ phía sau thỉnh thoảng nhìn đến một cái tay, xuyên qua sau lưng nàng, cứng rắn đem lấy nàng kéo vào một bên phòng chứa đồ.

Nơi này trời đất mù mịt, Mặc Ngưng Sơ nhất thời đang lúc không thấy rõ bộ dáng của đối phương, chỉ bằng cảm giác nói: ” Thu Nguyệt?”

Rồi sau đó có một sợi tóc rũ xuống hơi thở của nàng, mùi trà thơm mát quen thuộc sâu kín truyền đến, nàng sửng sốt: “Lâm Xuyên?”

“Thu Nguyệt dám...ôm nàng như vậy?”

Thanh âm của hắn vẫn như cũ rất đáng đánh đòn, thiếu sức sống lúc sáng sớm, hẳn tựa như có lẽ đã hết sức nhanh chóng khôi phục tinh thần, hơn nữa, hiển nhiên đã linh lợi qua đầu, không làm chánh sự, mà là chạy tới Mặc phủ chơi chốn tìm cùng với nàng.

“Thu Nguyệt đâu?” Mặc Ngưng Sơ trong lòng nhớ kỹ điều tra kết quả.

“Thu Nguyệt hôm nay đi nhúng tay vào cơ hội Thường Tự cùng Tiểu Mỹ đơn độc chung sống, cho nên, kể từ bây giờ đến sáng sớm ngày mai mới thôi, để ta làm làm của người Anh Vệ. . . . Cùng với. . . .”

Nạp Lan Lân tươi cười rạng rỡ, xác định chung quanh Mặc Lưu Vân đã đi xa, mới nhàn nhã tự tại mà nói: “Thay thế tiểu tỷ nữ của nàng.”

“ ”

————— tiểu Hạ giọt tuyến phân cách —————

Mặc Ngưng Sơ thích thú kéo tì nữ Lân trở về phòng, mới nói: “Vừa rồi tại sao chàng không để cho ta cùng ca ca nói chuyện? Còn muốn đem Thu Nguyệt điều đi?”

“Không thể nào.” Hắn nhẹ nhàng cười cười, cúi đầu trên người của hắn ngửi một cái, tựa hồ cau lại lông mày: “Quả đào bần, mồ hôi ở trên người nàng đánh bao nhiêu lần.”

Từ đêm qua bận đến hiện tại, vốn là muốn tắm lại bị hắn cắt đứt, hiện tại hoàn hảo trách người khác, đánh giá không có so mặt mũi này da càng dày đấy!

Hắn tự tay muốn cởi đi quần áo của nàng, động tác không quá tự nhiên, nhưng Mặc Ngưng Sơ dừng một chút, đột nhiên trầm xuống thần: “Có lẽ, Thu Nguyệt muốn nói với ta gì đó, chàng không muốn cho ta biết, chàng liền sai hắn đi, mà ca ca cùng sự kiện kia có liên quan, chàng mới không để cho ta cùng hắn nói chuyện, cho nên, người khả nghi, chính là Tam ca, có đúng hay không?”

Lân tỷ nữ rút cuộc nhướng mi, đưa tay nắm được gương mặt của nàng: “Nàng nghĩ mình thông minh chút sao?”

“Nếu như mà ta thông minh chút, có lẽ có thể đoán được trước chàng đến tột cùng gặp được chuyện gì để cho chàng tính tình đại biến, mà ta còn chưa đủ thông minh, đoán hồi lâu cũng đoán không được, cho nên, ta có thể trông cậy vào chàng sẽ tốt bụng cùng ta thương nghị, hơn nữa không bỏ sót chi tiết, thật tình nói cho ta biết sao?” Mặc Ngưng Sơ không nhúc nhích nhìn lại hắn, buồn buồn nói: “Lân Xuyên, chàng tuyệt không công bằng.”

Nạp Lan Lân dừng một chút, lại đột nhiên nói: “Cũng tốt, ta cho nàng công bằng.”

Vừa dứt lời, Mặc Ngưng Sơ liền bị hắn ôm cả vào trong lòng, sau đó chỉ thấy hắn tung người, cũng đã từ trong nhà trần trở ở tại nóc nhà, mà một nháy mắt kia, tiếng gió ầm ầm tràn ra bên tai Mặc Ngưng Sơ, còn có hỗn loạn tầm mắt, cơ hồ choáng váng ánh mắt của nàng.

Một đảo mắt, lại đã bay đến cây hòe đại thụ trăm năm trong Mặc gia viên, xa xa, có thể nhìn thấy Mặc Lưu Vân đứng ở cửa Mặc phủ, đầu cúi thấp, nắm tay siết chặt, giống như là đang không ngừng ấn nhấn lấy cái gì.

Qua một lúc. Mặc Ngưng Sơ lo lắng nhìn sang, Mặc Lưu Vân đột nhiên liền quỳ , hướng về phía trong phòng dập đầu dập đầu, sau đó đứng lên, bóng lưng lạnh lẽo dứt khoát xoay người, đi hậu viện dắt ngựa, từ cửa hậu viện Mặc gia giục ngựa mà chạy, Nạp Lan Lân đáy mắt nhẹ nhàng xẹt qua một tia thâm thúy, cúi người nhảy một cái, cũng đã như tên rời cung bình thường đuổi theo.

“Quả đào nhỏ, ta cho nàng công bằng, nhưng có lẽ cũng không phải là một chuyện tốt.” Nạp Lan Lân như gió bình thường xẹt qua bầu trời để đô, đi theo sau lưng hồng mã chạy như điên, khóe môi lợc qua một tia hi vọng cùng tuyệt vọng cười khổ, rồi lại trong nháy mắt tiếp theo tan thành mây khói, chỉ còn lại tiếng gió.

160. Chương 160: Ta Cho Nàng Công Bằng (Hai)

.

Nơi Mặc Lưu Vân đến, cũng là chế y phòng của mẫu thân!

Trong đầu Mặc Ngưng Sơ thoáng hiện dự cảm xấu, mà Nạp Lan Lân ôm nàng, xoay người một cái, liền từ dưới mái hiên Như Yến rơi xuống, quỹ mị từ trong cửa sổ tiến vào, động tác cũng chỉ như một làn gió, liền lui tới người làm cũng không có bất kỳ phát hiện.

Nhẹ nhàng một cái xoay tròn, đã rơi xuống bên trong xương, cách một mảng lớn sa mỏng nhiều màu căng ra, thành chỗ che giấu bọn họ hoàn mỹ nhất.

Mà Mặc Lưu Vân mới vừa rồi vào một gian phòng nhỏ đối diện, Nạp Lan Lâm liền đem Mặc Ngưng Sơ đặt ở trên lưng, như quỷ mị rơi vào trên nóc phòng, không để lại dấu vết vén lên một xấp mảnh ngói, cúi người khiến Mặc Ngưng Sơ cũng có thể thấy được rõ ràng.

Bên trong gian phòng, Mặc Lưu Vân đang đem một khối ngọc bài vút trên mặt đất, mấy quỳ gã sai vật liếc lẫn nhau, ra hiệu bằng mắt, liền lập tức đứng dậy ở trên tường mân mê cái gì, một bức họa, ẩn núp hẳn là một hộp tối, bọn họ đem hộp trong hộp tối lấy ra, đang dùng mấy cái chìa khóa xúm lại, đem hộp mở ra, từ bên trong lấy ra một chồng sổ sách màu đen.

Mặc Ngưng Sơ nhìn tay chân lạnh lẽo, nàng từng sai Thu Nguyệt ban đêm từ ngăn kéo phòng chường quày chế y phường lấy ra tổng sổ sổ sách, mà bản ghi chép số liệu vỏ ngoài màu xanh dương kia khác một trời một vực với bản nàng đang giữ. Nàng từng ôm một tia hi vọng, hi vọng tài liệu mình giữ là sai lầm, Mặc gia là trong sạch, là bị người vu khống hãm hại —— nhưng hôm nay xem ra, bí mật bị ẩn núp chân chính, là ở sổ sách màu đen kia!

Mà ca ca Mặc Lưu Vân, cũng là biết những thứ này! !

Cho nên, Mặc gia ở đế đô hai tòa sản nghiệp, cũng chảy vào tài sản lớn không rõ ràng. Là thật!

Cho nên, cho nên.

Trong quốc khố Xuyên Hạ hoàng triều, hàng năm thiếu hụt một bộ phận lớn, đều là bị một tầng giả dối, bị ăn một giọt không dư thừa!

Trong lòng của Mặc Ngưng Sơ giống như là có vô số con kiến đang ngo ngoe, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng tuyệt không sẽ tin tưởng ca ca của mình cũng sẽ như vậy, nàng thậm chí muốn lập tức đi xuống, chất vấn những thứ này đều là tại sao, nhưng Lâm Xuyên đang giữ chặt eo nàng đang run rẩy, nàng chỉ có thể mặc áo của mình đông lạnh lại, cả người lạnh lẽo.

.

Mặc Lưu Vân yên lặng nhìn những trương mục bản thủ, lạnh lẽo từ nội tâm tụ tập, xua đi không được.

Này hai tòa sản nghiệp này hai năm trước cũng đã âm thầm quy về trong tay Nạp Lan Ngôn, nhưng là trên danh nghĩa vẫn là Mặc gia gì đó, coi như người khác tra ra được, cũng chỉ có thể tra ra, những thứ này là tiền tham ô cùng Mặc gia cấu kết, mà cùng Nạp Lan Ngôn không có nửa phần quan hệ!

Như vậy trương mục hẳn cũng là lần đầu tiên nhìn, mới vừa nhìn thấy, phía trên sổ ngạch đã để lòng người run sợ.

Nếu không phải lần này Nạp Lan Ngôn chịu đem ngọc bội cho hắn, hắn sợ rằng vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra, Nạp Lan Ngôn đến rốt cuộc đã làm chuyện điên cuồng cỡ nào —— nhưng hắn là một Vương Gia, trạch viện bổng lộc phong phú, đủ để hắn tiêu xài, như thế cự khoản, hắn đến tột cùng. . . .

Mặc Lưu Vân trong đầu thoáng hiện qua một chữ, lập tức hít một hơi lạnh khí —— chẳng lẽ là, hắn nghĩ tạo phản?!

“Tam công tử, nếu Vương Gia đã phân phó, chúng tiểu nhân liền lập tức rút lui, trương mục dự bị đã chuẩn bị tốt, không nhìn ra bất kỳ sơ hở, nếu là công tử cảm thấy không yên lòng, biện pháp tốt nhất, là này đem chế y phường thiêu hủy!! Về phần trương mục, Vương Gia có phân phó, tất cả toàn bộ nghe tam công tử, nguyện lưu nguyện hủy toàn bộ công tử một người quyết định.”

“Thiêu đốt đi.” Mặc Lưu Vân nặng nề phát tay, một loại dự cảm chiếm cứ ở trong lòng, đè nén tim của hắn, cơ hồ sắp thở không được đi.

Mấy người linh mệnh, hắn dừng một chút, còn gọi là ở bọn họ: “Đem nơi này đồng thời thiêu hủy đi. . . .”

Nếu là có thể, hắn thậm chí hi vọng, hắn có thể cùng những thứ bản thủ này cùng nhau bị đốt ra tro, kể cả nam nhân tà ác đó, đối với hắn làm tất cả!

.

Mặc Ngưng Sơ nằm ở trên nóc phòng, nhìn những người kia đến phòng chứa củi cầm đầu, tưới vào tất cả các góc! Lại lấy ra cọc gỗ khô ráo, từng đóng xây dựng thành hình, những thứ sổ sách màu đen bị chất đống ở chung một chỗ, còn bên cạnh, đã có người chuẩn bị cây đuốc!

Hạ trung lân cá. Bọn họ là nghĩ đốt tất cả chứng cứ!

Mặc Ngưng Sơ cả kinh, đang muốn Nạp Lan Lâm đi ngăn cản, cũng không phòng hấn đã nắm vai của nàng, để cho nàng có thể đối diện hấn.

——“ Nếu như nàng đáp ứng ta, từ nay về sau sống ở trong cung thật tốt, ta liền đồng ý nàng, chuyện hôm nay ta làm như không có nhìn thấy, Mặc gia như cũ cùng những chuyện này không liên quan.”

Nạp Lan Lâm nhàn nhạt khoa tay múa chân, hấn không biết ở tại thời điểm đã học Tiểu Mỹ thủ ngữ, hấn chậm rãi động tác, lại làm cho Mặc Ngưng Sơ như nhện ở cổ họng.

——‘ nếu như mà ta không a? ’

Mặc Ngưng Sơ gắt gao mím môi.

Nạp Lan Lâm an tĩnh nhìn nàng. Tiếng gió hóa thành tiếng thở dài thật thấp, mờ mịt không rõ sắc thái chán hơn phân nửa gương mặt hấn, phía chân trời rơi xuống màn che đám mây thành từng mảnh cuộn đè nén quá sức, từng sợi tơ tầm ở trong gió lặng lẽ cuộn lên, lại lặng lẽ hạ xuống.

Hấn lạnh lẽo mà chìm lạnh nét mặt, khiến Mặc Ngưng Sơ nhẹ nhàng run rẩy, mà một khắc sau, ngón tay trắng nõn chậm rãi nâng qua gương mặt của nàng, mềm mại dấu môi son ở nàng chỉnh tề tóc mái lên, tràn ra hội tụ ngàn vạn sắc thái hai chữ: “Xin lỗi.”

Một dây cung trong đầu Mặc Ngưng Sơ đột nhiên “pằng” gãy lìa.

Mà tiếng nói hấn như hạt châu rơi xuống đất, sau cùng một cái chớp mắt, té nát bấy.

Mà ở ột khắc kia, cửa đột nhiên vọt tới một số quân đội, bao vây chế y phường, mấy linh tướng đã vào bên trong, Mặc Lưu Vân đang ngồi trong phòng trong nháy mắt kinh hoảng đứng lên, trong đồng tử xẹt qua một tia kinh ngạc, lại xẹt qua một tia khổ sở, sau đó hóa thành một tia tuyệt vọng, nhắm mắt lại, mặc cho bọn hấn giữ chặt hấn.

Mà trong phòng sổ sách còn chưa kịp thiêu hủy cũng bị thu tập toàn bộ, còn có tất cả gã sai vặt chế y phường, cùng nhau bị bắt đi.

Mặc Ngưng Sơ ngơ ngác nhìn trước mặt biến hóa kinh người, khàn cổ họng nói không ra lời.

Nàng quay đầu, nhìn về phía Nạp Lan Lâm, nhưng hấn lại gương mặt bình tĩnh, giống như cục diện đáng buồn, không có bất kỳ gợn sóng, giống như sớm có dự liệu. Hấn cũng quay đầu nhìn nàng, lại đưa tay sờ sờ sợi tóc mềm mại của nàng, tựa như thường ngày bình thường, nhưng ánh mắt của hấn cũng đã sâu không thấy đáy, làm cho người ta như rơi vực sâu.

“Mang nương nương hồi cung.” Hấn đột nhiên nhẹ nhàng nói.

Sau lưng cũng đã xuất hiện hai Ảnh Vệ xa lạ.

Hướng về phía Nạp Lan Lâm khom người, một tả một hữu đem Mặc Ngưng Sơ chống chọi, bay vọt lên, Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc nhìn gương mặt nam tử tuấn tú càng ngày càng xa, há mồm muốn nói gì, nhưng hấn cũng đã quay đầu, lạnh bạc bóng lưng, giống như cùng với nàng cách nghìn vạn dặm, thế nào cũng đụng không tới.

Mặc Ngưng Sơ dù thế nào cũng không nghĩ ra, chỉ là cách một ngày một buổi tối, thế giới của nàng sẽ phải long trời lở đất rồi.

Dưới Kiềm Ninh cung, ẩn núp trong mật thất.

Sâu Ninh tức nói. “Mẫu hậu!!” Nạp Lan Ngôn nhú mày, thịnh nộ ngập trời, đập vỡ Đàn Mộc bàn thượng hạng, hấn cúi xuống thân mình, trong mắt lại vô pháp che giấu tức giận: “Mẫu hậu! Người vì sao nóng lòng như vậy?!!!”

Nay Nhật Bản là con cờ bố trí sau này, lại đột nhiên nghe được Ảnh Vệ báo lại, người mình cất giấu bị người của thái hậu nương nương mang đi, sau đó đưa đến trong cung, chọc giận Nạp Lan Luân! ! !

Thậm chí có Ảnh Vệ báo lại, Luân thiếu chút nữa san bằng cả Ngự Hoa Viên!!!

Tính cách Nạp Lan Luân hẳn quá hiểu, người đàn ông này cực kỳ có thể nhịn, lại trả thù cực mạnh, mẫu hậu hành động như vậy không thể nghi ngờ là lại bức hắn vào tuyệt cảnh! Mà hắn sẽ làm ra cái dạng động tác gì, vô luận nghĩ như thế nào, đều là kinh hồn bạt vía!

Ninh thái hậu bị nhử từ chối dài như thế, sắc mặt xanh mét, giọng nói không tốt: “Ai gia như thế nào nóng vội?”

“Nàng kia bị ta giấu ở trong băng các nhiều năm như vậy, chỉ có mẫu phi một người biết chỗ ở của nàng, cũng chỉ có mẫu phi người có thể tự do ra vào, ta cho người biết, chỉ là vì để cho người an tâm, nhưng vì sao người bây giờ tại đây lại không kịp đợi? Tác dụng của nàng, không chỉ là dùng để uy hiếp Nạp Lan Luân, người bây giờ đem lấy nàng ra, khiến Nạp Lan Luân biết sự tồn tại của nàng, chỉ biết ép hắn nóng nảy!!!”

Ninh thái hậu cũng nổi giận: “Nếu không phải như vậy, như vậy hoàng cung này còn có vị trí của ai gia sao?”

Nàng đứng lên, đỡ ở trên phượng ý tức giận run run: “Thế lực Phong gia bị gọt, Quý Phi bị phế, ai gia trong hoàng cung chung quanh bị khinh bỉ, muốn hoạt động một bước quả thật chính là còn khó hơn lên trời, khắp nơi đều là Ngự Lâm quân của Nạp Lan Luân, bức bách ta lưu lại Kiền Ninh cung Đây!!! Mà này Ngưng phi càng muốn cười đến trên đầu của ta, nàng một cung phi nhỏ nhỏ, trong mắt không có người, chẳng lẽ ta liền từng bước thối lui?! Nếu là đi xuống như vậy, ai gia sợ rằng còn chưa chờ đến con ta chân chính lên ngôi vị hoàng đế, ai gia sớm đã bị bọn họ giết chết!!!”

Ninh thái hậu càng nói càng tức, nói phía sau kích động thẳng run, nàng nhìn chằm chằm Nạp Lan Ngôn, gần từng chữ một: “Hoàng nhi, ban đầu người nói, khiến ai gia vào thâm sơn lấy danh nghĩa đốc lòng hướng Phật ẩn núp, chờ có một ngày, người nắm giữ quyền hành, ai gia vui vẻ thuận lợi trở lại. Ai gia tin, nhưng nếu không phải Nhu Tuyết bị khi phụ, Phong gia người khóc lên núi đi cầu ai gia, ai gia sợ rằng còn không biết ở chỗ không có người ở ngốc bao lâu!!!!”

Nạp Lan Ngôn hít một hơi thật sâu, đi đỡ lấy Ninh thái hậu.

Hắn bình tĩnh hạ giọng nói, chậm rãi nói: “Mẫu hậu, chỉ kém một chút như vậy, nhưng vì cái gì người không muốn chờ?”

“Chờ?” Ninh thái hậu giễu cợt nở nụ cười: “Chờ người bồi dưỡng Du Tử Tu kia lên ngôi?”

“Mẫu hậu.” Nạp Lan Ngôn thật sâu nhìn nàng: “Hiện tại chỉ có Du Tử Tu có thể danh chính ngôn thuận thay thế Nạp Lan Luân, hơn nữa. . . . Ta đối với cái vị trí kia cũng không có hứng thú. . . .”

——” pằng” !!!!!

Một tiếng giòn vang thật mạnh!!

“Phế vật!!”

Ninh thái hậu cơ hồ cắn nát răng ngà: “Người hao tổn tâm cơ đem Nạp Lan Luân từ trên đế vị chạy xuống, chính là cho người khác chế tạo giá y?” Nàng hung hăng theo dõi hắn: “Ngôn nhi, người là muốn làm ai gia tức chết sao? !”

“Mẫu hậu. . . .”

“Ai gia trông người lên ngôi đã mong bao nhiêu năm? Người lúc trước cho ai gia lời hứa hẹn người còn nhớ rõ bao nhiêu?”

Nạp Lan Ngôn rũ mắt, trong mắt khởi động sắc thái phức tạp.

Ninh thái hậu nhìn ánh mắt của hắn, đột nhiên giống như Lôi Phách, sắc mặt trắng bệch chỉ vào hắn hỏi: “Chẳng lẽ, lời đồn đãi bên ngoài là thật?”

Nạp Lan Ngôn ngừng đầu nhìn nàng, khẽ cau lại lông mày.

“Người thật có long dương chi hảo? Người mê luyện chính là cái người kia. . . . Thật là ca ca của người?! Người đem ngôi vị hoàng đế của hần chạy xuống, chẳng lẽ là chỉ muốn đem hần nhốt thành vật của người?” Trong thanh âm của nàng cuộn trào sóng lớn, cũng đang hết sức đè nén muốn bình tĩnh.

Nạp Lan Ngôn thật chặt mím môi, “Không phải.”

“Ha, Hàaa...!” Ninh thái hậu cắn răng nghiêng lợi nói: “Nếu là, ai gia tự thân giết chết người rồi ! Người tốt nhất nhớ bốn phận của người!”

Nạp Lan Ngôn lần nữa rũ xuống con mắt: “Vâng.”

“Người cũng không nhỏ, thiếp thị cũng không ít, vừa vặn thiếu một vị trí Vương phi, ai gia ngày khác cho người xem xét mấy ứng cử viên, chuyện lớn cả đời quy định sẵn rồi !”

“Vâng” hần an tĩnh trở lại.

Không khí dần dần đọng lại hít thở không thông.

Có tử sĩ lặng lẽ rơi xuống, ở bên tai Nạp Lan Ngôn nói những thứ gì, sắc mặt của hần lại một lần nữa đổi một cái.

Tử sĩ lui ra, Ninh thái hậu híp mắt nhìn sang, con mắt sắc ranh mãnh tràn đầy tìm tòi nghiên cứu cùng hỏi thăm.

“Ngay vừa rồi. . . .” Nạp Lan Ngôn thật sâu mím môi, lẩn lộn không rõ ý vị ngữ điệu: “Có Ngự Lâm quân bao vây một cái sản nghiệp của Mặc gia, hơn nữa bắt được con trai thứ ba Mặc gia Mặc Lưu Vân, Mặc gia bị phong tỏa, chờ đợi điều thẩm. . . .”

Ninh thái hậu sững sốt, thật lâu chưa có lấy lại tinh thần.

“Phong tỏa Mặc gia?” Thanh âm của nàng tựa hồ không khỏi kích động: “Người xác định?”

Nhưng Nạp Lan Ngôn làm thế nào cũng không cao hứng nổi.

Trước đây không lâu, hần mới đưa ngọc bội mở ra sổ sách cho Mặc Lưu Vân, phân phó cho hần nhiệm vụ. . . . Giá trị lợi dụng hần còn có rất nhiều rất nhiều, nhưng ——

Nạp Lan Ngôn vậy mà không để ý Mặc Ngưng Sơ, bắt đầu động thủ!

Hần vốn cho là, chỉ cần có Mặc Ngưng Sơ là điểm yếu ở đây, Nạp Lan Ngôn liền vĩnh viễn sẽ không xuống tay với Mặc gia —— ít nhất, trong vòng một năm, hần sẽ hết sức giữ được Mặc gia, đợi đến hần đem các nơi thế lực cũng cố, lại vì Mặc gia bỏ đi chướng ngại. . . .

“Ngôn nhi, người xem, hần đã sợ!” Ninh thái hậu cười hả hê ngồi trở lại phượng ỷ, nửa hí mắt phượng trong, thoải mái ra ánh sáng tham lam: ” Ngôn nhi, đã như vậy, người liền gia tăng tốc độ, sớm đi đem hần thay thế được, bất kể là Du Tử Tu còn là người nào, người có thể bồi dưỡng thượng vị, đến lúc đó, lặng lẽ giết chết hần, người thay thế, kết quả như nhau!”

Nạp Lan Ngôn vẫn cảm giác được chuyện này có kỳ hoặc, mím môi không nói.

Ninh thái hậu híp mắt, lại như là đã thấy thắng lợi ánh rạng đông, khoe môi không tự chủ nhắc tới: “Ngày sau, ta muốn bọn họ làm trâu làm ngựa quỳ gối trước mặt của ta! Trong mắt tiểu Ngưng phi không coi ai ra gì kia, ta để cho nàng cả đời cũng nói không được! Cả đời cũng không thể dùng khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn gặp người!”

Nạp Lan Ngôn nhẹ nhàng nhú nhú mày, nghiêm túc suy nghĩ liên tục, chậm rãi nói: “Mẫu hậu, nữ nhân kia bị ngài giấu ở nơi nào? Nàng là một người quan trọng nhất, trong cung này có lẽ đã không an toàn, ta cũng cần dẫn nàng đi ra ngoài, lần nữa tìm một địa phương cẩn thận giấu đi.”

161. Chương 161: Mẹ Con Bất Hòa (hai)

“Ai nói không an toàn?” Ninh thái hậu cười đắc ý: “Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, ta đã sai người chia nhau đem mấy nữ nhân cải trang đưa đến ngoài cung, cho dù hần có giám thị thiên la địa

vong, cũng sẽ không nghĩ đến, nàng còn nhốt ở trong Kiền Ninh cung của ta!”

Bà dừng một chút, giảm thấp tiếng ra vẻ thần bí nói: “Cho dù hắc nghĩ tới. . . . Hắc cũng tìm không được.”

Nạp Lan Ngôn rũ mắt, nghe nói tổ tiên là một người am hiểu kỳ môn bát quái, ở lúc thành lập Xuyên Hạ hoàng triều, liền xây dựng rất nhiều ám đạo, mẫu hậu ở trong thâm cung sống nhiều năm, tìm tòi tự nhiên so với hắc rõ ràng hơn.

Ninh thái hậu khẽ mỉm cười, đứng dậy từ trên ghế Phượng, viên khối gạch phía bên trái vách tường đè xuống, lại chậm rãi di động đến bên phải, tìm kiếm viên gạch phù hợp, dựa theo bức vẽ bố cục ngũ hành, đầy đủ biến hóa sáu lần, rồi sau đó” ầm ầm” một tiếng, ở dưới mặt thất, không ngờ xuất hiện một cửa vào địa cung, thềm đá xoay tròn đi xuống, không nhìn thấy cuối.

“Ngôn nhi, con có biết lúc tiên hoàng hấp hối, tại sao lại chọn ở trong Kiền Ninh cung của ta?” Ninh thái hậu chậm rãi đi xuống, mỗi cái mười bước, cửa vào địa cung đều khảm một viên dạ minh châu, chiếu sáng mỗi một tắc đường, Nạp Lan Ngôn lặng lẽ đi theo, sống lưng thẳng như một cây thương màu bạc, mím môi không nói.

Ninh thái hậu giống như nhớ lại gì đó, cười như tự giễu: “Dưới Kiền Ninh cung này, có động thiên khác, mà từng là lễ vật mà tổ hoàng đế đưa cho tổ tiên hoàng hậu. . . . Nhưng hắc, lại cũng không có cho ta!”

Theo hành lang cong gấp khúc đi xuống, xuất hiện ở trước mặt hai người, là một tiểu trúc lâu được cảnh vật ưu mỹ vây quanh, tuy nhiên nó tuyệt không xa hoa, bố cục đơn giản, thậm chí có thể dùng đơn sơ để hình dung, nếu không phải đỉnh đầu không phải là bầu trời mà là thạch bích, thật giống như nhà nông bị bỏ hoang.

Nạp Lan Ngôn khẽ sững sờ.

Cảnh trí như vậy cùng hoàng cung xanh vàng rực rỡ so với, thật sự là khác nhau một trời một vực. Cảnh vật nơi này, sợ rằng ngay cả một nửa viên dạ minh châu trên hành lang kia cũng không bằng.

Mấy hòn đá nhỏ xây thành đường sông nhỏ, chỉ có một một cái bàn lớn, phía trên bị hoa sen lác đác che lại, bốn phía cũng là thiết kế tinh diệu, rõ ràng dưới mặt đất, nhưng lại có thể cảm nhận được gió thổi.

Nạp Lan Ngôn nhấp môi, muốn tìm đến nơi gió phát ra, nhưng giọng nói tự giễu của Ninh thái hậu vang lên: “Đây là thứ mà tiên hoàng sửa chữa ra, dù hắc chết, cũng muốn mỗi ngày tới nơi này nhìn một chút, cho dù cái gì cũng không có, cũng chỉ có nơi đất quê mùa trống trơn này, nhưng hắc lại che giấu giống như bảo bối, thật buồn cười! Lúc ban đầu hắc không để cho ai gia đi theo, nhưng sau đó lão già kia ngay cả đường cũng không cách nào đi, lại không muốn người khác biết điều bí mật này, liền để cho ai gia thề, vĩnh viễn cũng không nói với người ngoài, mới nguyện ý để cho ai gia đi xuống.” Bà lạnh lùng cười cười: “Nhưng hắc đã chết, những lời thề kia đã sớm theo hắc đi vào đất vàng, hơn nữa, đây cũng là ai gia cực khổ nhiều năm như vậy, nên được.”

Ninh thái hậu cũng lấy ra cái chìa khóa trong tay, nhẹ nhàng gọi hắc: “Ngôn nhi, nữ nhân kia đã bị ta nhốt ở trong lầu các này, không có ai có thể tìm được nàng, hơn nữa, người đã hạ Miêu Cương cổ độc trên người nàng, trừ phi có máu của người hạ cổ, bọn họ cũng cứu không được nàng.”

Nạp Lan Ngôn thu hồi ánh mắt, lặng lẽ gật đầu.

Cửa trúc lầu các bị mở ra, tiếng “kéo kẹt” giống như là năm tháng tuổi già, khi mắt nhìn vào, bên trong một nữ tử tay chân đều bị xích sắt thô to khóa lại, cả người bần như trát bùn, sợi tóc xơ xé, rất giống một người điên. Nghe được tiếng vang, nàng lạnh run co lại bên trong, nơi cổ họng lại phát ra nức nở như dã thú, đôi mắt chôn ở trong mái tóc rối bời, đen nhánh, tối tăm đem Ninh thái hậu nhìn ở đáy mắt, tràn đầy hận ý.

Ninh thái hậu cười lạnh, “Người còn có khí lực nhìn ai gia, liền chứng minh hiện tại người sống rất tốt.”

Bà cao quý trang nhã đứng ở đại sảnh, trong con ngươi tràn đầy khinh bỉ, giống như tất cả nơi này đều bẩn, sẽ làm bẩn Phượng linh (lông chim phượng) bà tự phụ vô cùng.

” Nàng sẽ không chết, mỗi đêm ai gia đều tới đút cho nàng ăn.” Giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Nạp Lan Ngôn, Ninh thái hậu thần nhiên bổ sung: “Nếu là nàng dám sinh ra ý niệm tìm chết trong đầu, ai gia sẽ đem Tử Uyển bắt tới, ở trước mặt nàng đem từng mảnh từng mảnh thịt của đứa bé kia cắt lấy, đút vào trong miệng của nàng. . . .”

Nữ tử lập tức giống như là sư tử cả người xù lông, khóa sắt trong tay điên cuồng rung động, hận không thể lập tức tránh thoát ra, nhào tới trước đem nữ nhân kia cắn xé thành mảnh nhỏ ! !

Ninh thái hậu cười lạnh: “Đừng tưởng rằng nhìn con mình làm Hoàng đế, người có thể thay thế được ai gia. . . . Người xem, thiên hạ của con người rồi sẽ đưa đến trong tay hoàng nhi của ai gia, người là đồ nữ nhân nông thôn thấp hèn, đã định trước là người què mùa!!! Người cũng đừng si tâm vọng tưởng, có thể mò đến chỗ tốt gì ở Đế Vương Gia !”

Nữ tử nhìn chăm chăm bà, một đôi mắt quý dị tối đen, nàng chính là không nói lời nào, giống như một con quỷ chết đi —— lệ quỷ !

Ninh thái hậu hừ hừ, xoay người liền đi ra phía ngoài, Nạp Lan Ngôn nhìn nữ tử thật sâu, cũng đi ra sau, cửa trúc lại một lần nữa bị đóng lại, khóa thật chắc, Ninh thái hậu cẩn thận đem chìa khóa đặt ở trong túi áo ở sâu trong tầng tầng hoa phục, mang theo hân đi ra ngoài.

“Ngôn nhi, lấy năng lực của người, đã sớm thay thế hân, nước lã giếng xung quanh đều đã nguyện ý giúp người thượng vị, người cần gì đợi thêm nữa? Mẫu phi là nóng lòng. . . . Nhưng nếu không sớm hành động, chờ sau khi cánh chim của Nạp Lan Lân càng thêm dày dặn, sẽ càng khó khăn!”

Nạp Lan Ngôn mím môi không nói lời nào.

Nếu không phải mẫu phi nóng lòng, hân có thể đem tất cả thể lực bên cạnh Lân từng chút từng chút lột bỏ diệt trừ, càng có thể đem Mặc gia ép vào tuyệt lộ, để cho Mặc Ngưng Sơ không có năng lực chống cự, hoặc là diệt quốc, hoặc là giết yêu phi họa quốc này! Lân vì nàng, sẽ cam nguyện buông tha cho tất cả, cuối cùng lấy nàng kia làm uy hiếp, hân sẽ không thể không theo, như vậy, Xuyên Hạ tiện tay nắm, không phé người nào, liền có thể đạt tới tất cả mục đích.

Mà Du Tử Tu hôm nay hãy còn không phải là đối thủ của Lân, hiện tại đem Lân ép, không có chỗ tốt!

Nhưng mẫu thân bà!

Cho dù bà lòng dạ ác độc sắc bén, nhưng cũng là mẹ của hân, hân không cách nào thật tức giận với bà, rối giận với bà.

Hơn nữa, chuyện đã phát sinh, không còn có dư âm cứu vãn.

Hôm nay, Lân đã bắt đầu động thủ, chiếm tiên cơ, hân không thể không phòng.

Nạp Lan Ngôn hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng đóng lại hai mắt.

Mặc Ngưng Sơ. . . . Là một tai họa. . . .

Hiện tại, sợ rằng phải đặt lại kế hoạch mới.

162. Chương 162: Quả Đào Muốn Đilen (một)

Mặc Ngưng Sơ bị mang về hoàng cung, trời đã tối xuống.

Đêm đen nhánh không bờ bến ăn mòn tâm bất an của nàng, nàng sờ sờ cánh tay, có chút lạnh.

Thu Nguyệt cùng Tiểu Mỹ cũng không có trở lại, nàng làm bữa chạy một vòng quanh Ngưng Lộ cung, nơi này tựa như sớm có dự mưu, tường viện xây thật to lớn. Nàng nhìn lên tường cao, muốn dùng biện pháp leo ra, nhưng làn váy màu hồng mới buộc ở trên bắp chân, liền có ảnh vệ nhảy xuống, nói thật nhanh: “Nương nương, bệ hạ xin ngài an tâm ở lại trong cung, cho dù ngài leo tường, ngoài tường cũng có ảnh vệ trông

chùng, ngài trốn một lần, liền phong bế một huyết đạo tứ chi của ngài, cho đến toàn thân ngài đều không thể nhúc nhích.”

Giọng điệu hần bình bình đậm đậm, nói ra lời không khỏi dao động tâm người: “Nương nương, mời về.”

Vừa dứt lời, hần đã không thấy bóng người, tiếng gió xào xạc bốn phía gào khóc thảm thiết, trong đêm tối Ngưng Lộ điện không có Tiểu Mỹ giúp nàng đốt đèn, không có Thu Nguyệt cùng nàng cãi nhau, không có ai có thể làm cho nàng chờ đợi, càng không có người có thể cho nàng làm nũng, Mặc Ngưng Sơ rối rắm khóc chạy về Ngưng Lộ điện, núp ở trong góc đảo quanh.

Giam cầm chặt chẽ như vậy?! Mặc Ngưng Sơ một đầu nhào vào trên ván cửa. Coi như hần lợi hại.

Nhưng phía ngoài thế nào? Ca ca thế nào? Nhà như thế nào rồi? Tiểu Mỹ Thu Nguyệt thế nào?

. Hần lại thế nào rồi?

Nàng phát điên mài móng, trong đầu hồi tưởng thật nhanh đến biểu tình cuối cùng của Nạp Lan Lân, hần ở nâng mặt của nàng, hôn lên trán nàng, rồi hướng nàng nói “xin lỗi” .

——‘ nếu như nàng đáp ứng ta, từ nay về sau sống ở trong cung, ta liền đáp ứng nàng, chuyện hôm nay ta xem như không nhìn thấy, Mặc gia vẫn không liên quan đến những chuyện này. ’

——‘ nếu như ta không đây? ’ ngoài trở về sao.

Nếu như nàng không đây?

Làm sao nàng có thể để cho hần một người đi thừa nhận những thứ kia đây?

Nếu như là bởi vì nàng, hần có thể dung túng Mặc gia phân ra nửa giang sơn của hần.

Nếu như là bởi vì nàng, hần có thể dung túng người Mặc gia thâm hụt quốc khố, dao động căn cơ.

Tại sao nàng có thể dừng lại đây?

Trong đầu lại hồi tưởng đến vẻ mặt hần đột nhiên xuất hiện ở Mặc phủ, gương mặt tái nhợt vô lực, giống như đang bị thống khổ hành hạ.

Hần là bị người khi dễ sao? Nhưng ai lại có khả năng lớn có thể khi dễ hần như vậy?

Mặc Ngưng Sơ ngồi xổm trên mặt đất, co lại thành một đoàn, gian phòng đen nhánh đem bóng dáng màu hồng của nàng vùi vào bóng tối, nàng ôm đầu, cẩn thận nhớ lại sau mỗi một câu hần trở nên không bình thường.

.” Tiểu Đào tử, nếu là có một ngày, đi tới lúc phải đối mặt, nàng còn có thể nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không chùn bước) ở lại bên cạnh ta sao?”

.“Những người kia đều là thân nhân của nàng, phụ thân, mẫu thân, ca ca, đệ đệ. Sinh nàng, nuôi nàng, thương nàng, nếu là có một ngày, ta phải đưa bọn họ xử trí, nàng thật có thể trở mặt nhìn bọn họ từng bước từng bước sống đầu đường xó chợ, thậm chí chết đi?”

.” Nếu là hiện tại có người đem mẹ nàng hoặc bất kỳ tính mạng của vị thân nhân nào đó uy hiếp nàng, muốn đem ta lập tức trừ đi, nàng sẽ làm gì?”

Mặc Ngưng Sơ chôn đầu giống như một con đà điểu.

Vùi thật sâu vào trong đầu gối.

Trong lời nói kia có bất đắc dĩ rõ ràng có thể thấy được, bây giờ nhớ lại, nàng đột nhiên hiểu tâm cảnh sau đó, hần là dùng giọng điệu trấn trọng cỡ nào hướng dẫn nàng, để cho nàng đi hiểu, những đạo lý tàn khốc kia. Nhưng nàng thậm chí cũng không có linh hội xuống, hần ở vị trí cao cao tại thượng, nên phải thừa nhận tuyệt vọng.

Mặc Ngưng Sơ thở ra một hơi thật sâu, đem đôi mắt sưng đỏ xoa nhẹ, chạy vào trong phòng thật nhanh lật đồng tìm tây, nhưng ngoài ý muốn phát hiện, tất cả thuốc bột mình quen đặt ở trong ngăn kéo đều không

thấy. Những thứ kia có thể làm cho toàn thân người ngứa, có thể làm cho người đau đến không muốn sống, đều bị hắt lấy đi.

Xem ra hắt vừa bắt đầu quyết định chủ ý không để cho nàng chạy đi!

Nàng khịt mũi hừ hừ, ngu ngốc, chẳng lẽ nàng cũng không biết giấu đồ ở chỗ khác sao?

Rẽ vào một chỗ ngoặt, mở ra một tầng dưới cùng trong tủ treo quần áo, đem những bộ quần áo màu hồng kia lấy ra, đem tầng dùng để ngủ trang gỡ xuống, bên trong hàng loạt bình nhỏ đặt thật chỉnh tề — những cái này là hành mẫu lúc ban đầu thí nghiệm, thậm chí gồm có một chút ít phương án nghiên cứu thí nghiệm, bao gồm còn có xuân dược lần trước, nàng tự nghiên cứu ra — nàng không nỡ ném, nhưng lại sợ hắt biết mình còn giữ lại, liền làm một ô nhỏ như vậy, không nghĩ tới, ngay lúc này, ở trong tình cảnh này nổi lên công dụng.

Mặc Ngưng Sơ yên lặng đem tất cả vật hữu dụng bỏ vào trong túi tiền, nhưng chạm đến bên hông sau, mới phát hiện, khối Ngự sử lệnh Nạp Lan Lâm cho nàng đã bị thu hồi, chỉ còn lại một khối Miễn Tử Kim Bài vàng rực rỡ, ở trong bóng tối kéo dài, cũng lộ ra vẻ nặng nề như thế.

Nàng dừng một chút, đem Miễn Tử Kim Bài đặt ở dưới hốc tối, liền đem quần áo chồng chất bỏ vào.

Vỗ vỗ tay áo, suy nghĩ một chút, lại đem trầm hoa đầy đầu cản trở mình gỡ xuống, dùng đai lưng màu bạc đem đuôi tóc bện thành một cái đuôi sam, thả ở ngang hông.

Bóng đêm mê mê, dài như là qua một thế kỷ.

Mặc Ngưng Sơ thút tha chạy chậm tới cửa, cửa lớn vẫn đóng, cho nên nàng rất có lễ phép gõ cửa.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói trầm thấp: “Xin nương nương trở về, không có bệ hạ cho phép, ngài không thể đi ra ngoài.”

Mặc Ngưng Sơ nháy nháy mắt: “Nhưng là ta có lời nói với bệ hạ nha.”

“Mời về.” Hai chữ máy móc lạnh như băng.

Nàng rối rắm, lại nói: “Người có thể mở cửa trước sao?”

“Mời về.” Máy móc lạnh băng như cũ.

Mặc Ngưng Sơ không nói, nàng bắt đầu dùng chủy thủ nhiều lần gõ cửa lớn, ầm ầm rầm rầm, không có chương pháp gì, nhưng vô cùng phiền lòng, ở trong bóng đêm yên tĩnh làm cho lòng người phiền não.

Cho nên, cửa bị tức giận kéo ra một khe hở nhỏ, ngoài cửa là giọng nói lạnh như băng của Ngự Lâm quân: “Nương nương, nếu là ngài kiên trì muốn làm càn, thuộc hạ chỉ có y theo phân phó của bệ hạ —”

Tiếng nói chưa hết, Mặc Ngưng Sơ che kín mũi vẩy ra một đạo phản vụ thật mỏng, người nọ kêu rên một tiếng. Thủ vệ ngoài cửa sững sốt, lập tức mở cửa ra, nhưng vừa vặn bước vào một bước, lòng bàn chân liền giống như bị châm đâm, một cổ tê dại truyền đến, “rầm” Một tiếng, toàn thân tê dại đến đáy không dậy nổi.

Những người khác sững sốt, bỗng nhiên cũng trở nên cẩn thận, còn dư lại ba thủ vệ âm thầm nháy mắt ra hiệu, híp mắt, chính là muốn nhắc chân nhảy qua cánh cửa nguy hiểm này, đồng loạt hướng nàng xông tới.

Mặc Ngưng Sơ vừa vội vàng lui về phía sau một bước, ba người vừa mới nhảy ra, lại chỉ nghe mấy đạo kêu rên — bọn họ cũng không biết vì sao ngã xuống.

Dưới ánh trăng, từng dãy kim châm ở trên mặt đất lóe ra hàn quang, Mặc Ngưng Sơ thở ra một hơi thật sâu, cẩn thận lướt qua bọn họ, dẫm ở trên người mấy người hôn mê, ba bước nhảy ra ngoài cửa lớn.

Nhưng nàng còn chưa kịp vì mình chạy trốn mà may mắn, sau đó lại sinh sôi sừng sốt —

Trước mắt, một mảnh ảnh vệ mặc quần áo đen, sắc mặt tối om lạnh lẽo tạo thành một bức tường người hoàn toàn không cách nào xông phá.

“Nương nương, mời về.” Bọn họ cùng kêu lên nói.

Mặc Ngưng Sơ hắc tuyến rồi.

163. Chương 163: Quả Đào Muốn Điền (Hai)

“Ta không quay về!” Mặc Ngưng Sơ che trong tay hà bao, buồn buồn nói.

Nghĩ muốn ở đây. Nam tử cầm đầu vừa rời cho nàng biết không cho rời đi cung điện chính là cái người kia, hẳn chậm rãi đi tới, giọng nói không cho người cự tuyệt: “Nương nương, xin ngài trở về.”

Mặc Ngưng Sơ cảnh giác: “Ta không về!”

Nam nhân chậm rãi đè xuống gân xanh trên trán, nhượng mảy, muốn tiến lên bắt nàng, Mặc Ngưng Sơ lui về phía sau một bước, thật nhanh từ bên hông móc ra một cái bình nhỏ, lớn tiếng vừa quát: “Nhìn thuốc tê!”

Bột trong bình nhanh chóng dạt ra, đầy trời phịch.

“Ánh mắt bệ hạ không có sai, nương nương quả nhiên cùng những cô gái bình thường bất đồng.” Nhưng nam tử lại chỉ nhẹ nhàng dùng miệng vải đen chặn lại hơi thở, bước chân không ngừng.

Mặc Ngưng Sơ cau mày, lại lui một bước, lại lớn tiếng hét nữa: “Nhìn thuốc tê! !”

Nam nhân hí mắt cười, “Nương nương, vô dụng thôi . . .”

Nhưng tiếng nói còn chưa rơi, hắn đột nhiên che mắt, ngã thẳng trên mặt đất!

Vậy cái nào là thuốc tê, căn bản là siêu cấp nặng bột hồ tiêu! !

“Ngu ngốc, chưa từng nghe qua Bình Bất Yếm Trá?” Mặc Ngưng Sơ vỗ vỗ tay nhỏ bé, lại bị mọi nơi bắn tới ánh lạnh canh chừng run lên, giải quyết một, còn có vô số cá!

Nàng cắn răng, từ bên hông tay rút ra Tiểu Dao, chống đỡ trên cổ họng người trên mặt đất, nói: “Các người tránh hết ra, bằng không, ta giết hẳn!”

Bốn phương một mảnh tĩnh mịch, những cái này như Quỷ hồn y hệt Ảnh Vệ ở cửa Ngưng Lộ cung, không có chút nào muốn có ý tứ thoái nhượng.

Mặc Ngưng Sơ cau mày: “Ta chỉ là muốn thấy mặt bệ hạ, ta sẽ không trốn, các người tránh ra!”

Vẫn như cũ không có ai nhúc nhích một bước.

“Nương nương, ngài chớ phản kháng rồi, bệ hạ sẽ không gặp ngài. . . .” Đột nhiên, người phía dưới bị ” ép buộc” lại đột nhiên trở tay bắt được cổ tay Mặc Ngưng Sơ, nam tử mở ra một đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm nàng, tổn hơi thừa lời nói.

Mặc Ngưng Sơ lập tức hất tay kêu lên: ” Người vô lễ với ta!”

Nam tử mặt xanh xao buông tay nàng ra, đang muốn khuyên giải, cũng không phòng Mặc Ngưng Sơ lại từ bên hông móc ra cái thứ gì bổ nhào tới đây, hắn phản xạ tính che lại cặp mắt, nhưng lúc này đây —— thật là thuốc tê rồi.

Chỉ cảm thấy cả người cũng bị tê dại, thuốc này dọa người họ Trọng, chỉ là nhẹ nhẹ khẽ ngủ, dĩ nhiên cũng hoàn toàn không có biện pháp nhúc nhích!

Nam tử lặng yên, hẳn thế nào cũng không có nghĩ đến, hắn dĩ nhiên cũng là thua bởi một nương nương trói gà không chặt. . . . Nghe bệ hạ hết sức gấp điều lệnh trở lại, giám thị bảo vệ một tiểu cô nương gây teo yếu ớt, vốn cho là một việc rất dễ dàng. . . . Bây giờ nghĩ lại, hẳn rốt cuộc hiểu rõ Thường Tự có ánh mắt thâm ý khác chính là một sự việc đã rồi.

“Xin nương nương hồi cung!” Những người còn lại nhìn thấy tình cảnh này, còn lại Ảnh Vệ rồi rít hướng tới trước một bước, đem Mặc Ngưng Sơ bức đến cửa cung, không thể lui được nữa, bột thuốc của nàng coi như lợi hại hơn nữa, cũng không cách nào đối phó nhiều nam nhân võ công cao cường, trừ hồi cung, nàng tựa hồ không có lựa chọn khác.

Mặc Ngưng Sơ cắn răng, nàng không muốn trở về, lại càng không nguyện ý chờ ở trong thâm cung này cái gì đều không làm!

Đang lúc nàng chuẩn bị liều mạng, một hồi cuồng phong bay đến, nàng sửng sốt, đã rơi trên một sống lưng rộng rãi: “Tiểu Chủ Tử, nắm chắc!”

Một nháy kia tức, bóng dáng của hắn đã như mũi tên bắn đi ra thật xa, sau lưng Ảnh Vệ rồi rít truy đuổi mà đến, như ong mật loại, đằng đằng sát khí, gắt gao cắn hắn không thả.

“Thu Nguyệt!” Lúc Mặc Ngưng Sơ thấy rõ ràng người tới, không khỏi mừng rỡ.

Nhưng khi nhìn lại rõ ràng, không khỏi buồn bực: “Người bị người đánh sao?”

Hốc mắt đen nhánh, cái trán còn bị vết thương xây xát, hoàn toàn một bộ dáng bị người đánh hội đồng.

Thu Nguyệt mơ hồ không rõ đáp một tiếng, đối chủ đề: “Bệ hạ ở Ngự Thư Phòng, ta dẫn người đi qua!”

Vừa dứt lời, bên tai của hắn cũng đã sát qua một mũi tên bắn lên đây sát khí! Mặc Ngưng Sơ kêu khẽ một tiếng, Thu Nguyệt lạnh thấu xương lên đồng, nói: “Nắm chắc.”

Thân hình đã bay vọt lên, như gió lốc lên trước nhảy tới, bỏ lại sau lưng khoảng cách thật dài với Ảnh vệ.

Mặc Ngưng Sơ sợ hãi than, còn không vui mừng, đột nhiên, một đạo kiếm khí phá không mà đến, vang lên bên tai âm thanh bén nhọn huyết nhục bị xé rách nát.

Mà một khắc sau, thân thể Thu Nguyệt đã vào điều đứt dây rơi xuống phía dưới, Mặc Ngưng Sơ kinh hoảng không dứt, vẫn như cũ bị hắn qua tay bảo vệ.

Vì trùng kích lực từ trên mặt đất lan tỏa, Thu Nguyệt rên lên một tiếng, trong tay sức lực cuối cùng không có, Mặc Ngưng Sơ lăn ra ngoài, cánh tay nhỏ bé trắng nõn bị phá nát da, trên mặt cũng bị bụi bặm trên đất làm cho bụi bẩn, nhưng nàng như một con sư tử nhỏ một cái nhảy lên, thật cao giơ lên cái trán, thật sâu nhìn ngay lúc này lạnh nhạt đứng dưới tàng cây, trong tay nam nhân còn nắm một thanh lãnh kiếm ánh lạnh ——

Nàng là bao nhiêu muốn gặp được hắn.

Muốn nàng có phải hay không nũng nịu chút, hắn sẽ trước sau như một nghe nguyện vọng của nàng.

Muốn nàng có phải hay không có thể ngay mặt nói cho hắn biết, vô luận tình huống thế nào, nàng đều sẽ không rời khỏi hắn, nàng không phải là nữ nhân yếu ớt, nàng có thể cùng hắn sống vai đứng chung một chỗ, giải quyết tất cả khó khăn.

Nhưng khi hắn đứng ở trước mặt của nàng, biểu tình của hắn lạnh lẽo như nước để cho nàng một chữ cũng nói không ra được.

Dưới ánh trăng, bóng dáng Nạp Lan Lân lạnh nhạt đứng ở trong bóng mờ, hắn nhẹ nhàng rũ lông mi, như một loại tơ lụa đem ở trong gió tung bay, không giống khuôn mặt xinh đẹp của một phàm nhân nhưng không có bất kỳ nhiệt độ, mà phía sau hắn Thường tự khom người đứng mím môi không nói, sắc mặt giống nhau không tốt chút nào.

Nàng nhìn chằm chằm hắn, nhưng hắn căn bản không có tính toán nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Bạch Trạch đâu?”

Không xa nan nhân bị thuốc tê làm cho toàn thân nhức mỏi được đỡ tới đây.

Nam nhân này bị Mặc Ngưng Sơ tính toán, chính là Bạch Trạch một trong Ngũ quý, võ công cũng không phải tốt nhất, cũng là giỏi nhất về thu tập tình báo.

Ngay lúc này, mặt hắc bất đắc dĩ cùng rối rắm, đối với ánh mắt lạnh lẽo của Nạp Lan Lâm đưa tới có chút suy yếu.

“Quân trưởng 100.”

Môi mỏng trong tràn ra thanh âm giống như là vùng địa cực Hàn Băng.

Bạch Trạch yên lặng lĩnh trách phạt, này một khi trở lại, sẽ phải trầy da sút thịt, hắc hết sức bức tức.

Chỉ là, so với vị nhân huynh nằm trên đất kia, không chỉ được ban cho tên “Thu Nguyệt”, còn bị bệ hạ tự mình dạy dỗ, hắc cảm giác mình đã may mắn không biết bao nhiêu lần rồi.

“Dẫn nàng hồi cung đi, nếu là nàng chạy trốn tiếp ra ngoài, mọi người, tự động đi nội thị doanh chịu hình.” Nạp Lan Lâm thu kiếm, xoa người liền muốn rời đi.

Mặc Ngưng Sơ giận, một thanh gọi lại hắc: “Cái người cá quỷ hẹp hòi này! Biến thái! Người hai mặt! Cái người này người nhu nhược! Tiểu quỷ nhất gan! ! !”

Thường Tự trán đầy vạch đen, đang muốn yên lặng thối lui đến nơi xa, Nạp Lan Lâm cũng đã lạnh nhạt nói: “Tóm nàng trở về.”

Mặc Ngưng Sơ xù lông rồi, một tên vọt tới, giang hai cánh tay đã ngăn ở trước mặt của hắc, theo dõi hắc nói: “Người rốt cuộc thế nào? Người nếu như không nói, ta liền không đi!!!”

164. Chương 164: Quả Đào Muốn Điền (Ba)

Nạp Lan Lâm nhìn thật sâu nàng một cái, chậm rãi vươn tay.

Mặc Ngưng Sơ cho là hắc cuối cùng muốn để ý nàng, hắc có thể hay không một thanh bá đạo vừa mềm tình như nước đem nàng kéo vào ôm trong ngực, sau đó, nói với nàng: quả đào nhỏ, đừng làm rộn ——

—— nhưng ngay sau đó, hắc duỗi tay đặt ở trên trán nàng, hướng bên cạnh đẩy, nàng đã từ trở ngại trên đường của hắc biến mất.

Bàn tay của hắc lạnh lẽo, bao trùm ở trên trán nàng, lại nhanh chóng rời đi, không có để lại một tia quyền luyến nhiệt độ. Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc đứng tại chỗ, thế nhưng hắc lại sai bước đi lên trước.

Thường Tự hướng về phía Mặc Ngưng Sơ khom người, sau đó hướng về phía những Ảnh Vệ khác nháy mắt ra dấu, nhưng Mặc Ngưng Sơ một cái tát đẩy hắc ra, như con thỏ mạnh mẽ đuổi theo, nàng dùng móng vuốt bần thủ dơ dấy bắt lấy một góc quần áo của Nạp Lan Lâm, cắn răng hỏi: “Chàng tại sao không chịu trả lời vấn đề của ta?”

“Trở về.”

“Ta không!”

” ”

Hắc đột nhiên dừng lại, nàng thắng không kịp, trán đụng phải phía sau lưng của hắc, y phục của hắc lộ ra hương nhàn nhạt, cũng như bình thường, mỗi một chỗ nếp uốn góc áo đều hoa mỹ thích hợp.

“Thường Tự.” Hắc thật thấp giọng một câu. Mặc phát Thanh Dương, mang theo hương vị trà thâm kín phả vào mặt Mặc Ngưng Sơ.

Thường Tự không thể làm gì khác hơn là trên trán hắc tuyến tiêu sái đi lên, hết sức khổ sở nhìn Mặc Ngưng Sơ: ” Ngưng phi nương nương, xin ngài hồi cung.”

Mặc Ngưng Sơ đưa ra hai cánh tay nhỏ, đem Nạp Lan Lâm từ phía sau ôm lấy, “Nếu như chàng không nói cho rõ ràng, ta liền cả đời không buông ra!”

Vì vậy, Thường Tự hoa lệ lệ bị coi nhẹ rồi.

Cơ thể Nạp Lan Lâm cứng đờ, buông xuống lông mi , tròng mắt đen nhánh thâm thúy không tiêu cự ngừng ở nơi xa, chậm rãi lại thu hồi lại, đem thanh âm khổng lồ chế không sóng không gió, không có một tia nhiệt

độ: “Nếu như nàng không thả, ngày mai ta liền hạ chỉ đem cả nhà Mặc thị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội.”

Mặc Ngưng Sơ lặng rồi.

Nhưng hai cánh tay vẫn như cũ nắm chặt, hàm răng đem môi dưới cắn gắt gao.

Tim có vật gì đó co rút đau đớn, cũng không biết là đang vì Mặc gia gặp chuyện không may mà lo lắng, hay là bởi vì hắn vô cùng lạnh lạnh thanh âm, tất cả đem nàng đánh vào hầm băng.

Tay của hắn chậm rãi gơ lên, ngón tay lạnh lẽo bao trùm lên đốt ngón tay nàng, sau đó một chút xiu đem lấy nàng đẩy ra, nàng quần quít nắm ngón tay giống như là bánh quai chèo, vẫn như trước không trối được hắn.

“Không cho phép chàng đi!” Mặc Ngưng Sơ lông mi rung động còn giống bướm bướm, hắn mới vừa cởi ra nắm ngón tay dây dưa, nàng liền chạy như bay đến trước mặt của hắn, đưa ra cánh tay trắng bóng của mình chắn trước mặt hắn. Ánh mắt của hắn không để lại dấu vết chạm được trên cánh tay bị thương của nàng, nơi đó mới vừa bị mặt đất thô ráp nát phá da, cọ xát một mảnh lớn, sưng sưng hồng hồng, ở cánh tay trắng nõn lộ ra nhìn thấy mà ghê.

Là đều có. Hắn nhẹ nhàng nhú nhú mày.

“Chàng xử trí Tam ca như thế nào?” Nàng ngược đầu, cắn môi nhìn hắn.

“Đề phi không tham gia vào chính sự.” Hắn bình bình đạm đạm một câu nói, liền đem nàng hoàn toàn phủ quyết.

Nàng nháy nháy mắt, chỉ cảm thấy tiếng gió có chút lạnh, lạnh đến tận xương rồi, nàng khẽ run rẩy, ngửa đầu lại nói: “Lân Xuyên, như vậy chàng có thể hay không nói cho ta biết, Mặc gia sẽ như thế nào?”

Đôi mắt nai to xinh đẹp trong tràn đầy sương mù, hắn thậm chí có thể nhìn thấy thân thể đan bạc của nàng ở trong gió nhẹ nhàng run rẩy.

Nàng đưa tay kéo tay áo hắn, có chút giống cầu khẩn: “Có thể hay không, không đếm xỉa đến ta? Ta rất thông minh, ta có thể làm, ta cái gì cũng có thể làm, chỉ cần chàng cho ta, ta. . . .”

Nạp Lan Lâm cuối cùng ra tay, ở trên gáy nàng hung hăng vừa bổ, nhìn nàng chưa nói xong đã bị động tác của hắn cắt đứt, thân thể của nàng nhẹ nhàng như bông hoa bình thường tê liệt ngã xuống trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không có động tĩnh gì, chỉ là, ở khóe mắt đó, lại chậm rãi rơi ra giọt nước mắt trong suốt.

Giống như là dành dụm hồi lâu, rốt cuộc rơi xuống. . . .

Ầm

Trên mặt va chạm bề nát

Xin lỗi.

Quả đào nhỏ, bây giờ ta đã không có thời gian.

————— tiểu Hạ giọt tuyến phân cách —————

Thời điểm Mặc Ngưng Sơ tỉnh lại, nằm ở trên giường lớn Ngưng Lộ cung.

Gáy rất đau, cho nên nàng bình tĩnh đặc biệt nhanh, lúc này phía chân trời còn chưa bạc màu, cả vùng đất bao phủ tại màn trời một tầng mỏng bụi trong.

Nơi này tất cả đều không có thay đổi, bài trí giống nhau như đúc, gian phòng giống nhau, nhưng lại chỉ có một mình nàng.

Nàng Mộc Mộc từ trên giường ngồi dậy, thận trọng kêu một tiếng: ” Tiểu Mỹ.”

Nàng dựng lên lỗ tai nghe hồi lâu, thanh âm gì cũng không có.

Nàng lại thử thăm dò kêu: ” Thu Nguyệt.”

Nhưng nàng nhớ tới hần đêm qua thay nàng bị thương, hần có thể hay không bởi vì nàng, mà bị đánh cho tàn phế?

Nàng chán nản rũ đầu xuống, trong đầu hiện lên một cái tên, giống như là tất cả hy vọng hội tụ ở chung một chỗ, cũng là không thấy được cuối, thật sâu thở ra một hơi, nhỏ giọng nói: "Lân Xuyên, chàng có ở đây hay không?"

Mặc dù nàng cũng biết, thử hay không kết quả, đều là giống nhau thực tế không thú vị.

Mặc Ngưng Sơ mang giày xong, phát hiện y phục trên người mình còn là bộ ngày hôm qua, cả người đều là bẩn thỉu dơ dáy, tay áo còn rách một cái lỗ, trong lỗ là cánh tay bị chà da

Không có bất kỳ người nào, mặc kệ nàng.

Cho nên chỉ có chính mình bôi thuốc, chính mình băng bó, đem quần áo dơ cởi lung tung đầy đất, nhảy vào nước trong hồ.

Nước ừng ực tràn qua đỉnh đầu của nàng, đau nhói từ trên tay truyền đến, vết thương mới vừa băng bó kỹ đã hoàn toàn ướt đầm, thấm ướt ra nhàn nhạt hồng.

Cái ao này vẫn luôn rất lớn, nàng thậm chí có thể ở bên trong bơi lội.

Mặc Ngưng Sơ ở giữa mặt ngâm mình ở bên trong ao, cũng không biết ngâm nước bao lâu, cho đến cả người từ ấm áp chuyển sang trắng nhạt như không còn sức sống, nàng lại chậm rì rì bò dậy, chạy đến hộc tủ bên cạnh, thiếu chút nữa đem quần đeo vào trên đầu.

Thật vất vả miễn cưỡng mặc xong, lúc nàng đi tới cửa, không có chú ý tới cửa kia, "Phù phù" một cái mới ngã xuống đất, váy màu trắng cũng đã trở nên bụi bẩn.

Nàng nháy nháy mắt, lại bò dậy, phát hiện cửa đại môn trưng bày thức ăn thơm phức, vẫn còn bốc hơi nóng, nàng rời khỏi quá khứ, mỉm cười bưng lên một bàn, lại đem chiếc đĩa gấp món ăn ăn vào trong miệng nhai hồi lâu.

Hàm răng cắn làm đau, nàng mới chậm rãi phản ứng kịp.

"Giống như lần lần đấy."

Mặc Ngưng Sơ sờ sờ đầu, cười, lại cẩn thận cẩn thận đem mâm thức ăn để xuống, trong sân to như vậy dạo qua một vòng, rồi lại không biết nên đi nơi nào.

165. Chương 165: Quả Đào Muốn Điền (Bốn)

"Một khi ám vệ được đặt tên cho, liền trung thành với người đã đặt tên ỳnh, hiện tại ta gọi là Thu Nguyệt, không còn gọi là sị mị nữa." Thu Nguyệt nhìn chằm chằm vào Bạch Trạch nói. "Tử nhân, để lão tử đi ra ngoài."

Bạch Trạch đang nằm ở trên thảm, cái móng đã nở hoa.

Hắn nghiêng đầu nhìn sang người đang bị điểm huyết không thể nhúc nhích, không khỏi giễu cợt. "Thả người đi ra ngoài, lại bị bệ hạ đánh 100 roi? Da của ta cũng không cứng rắn như ngươi, bị đánh lần nữa, đoán chừng một tháng cũng đừng nghĩ xuống đất được!"

"Hắn sao có thể lại đánh ngươi, gọi ngươi trở về khẩn cấp như vậy, là có nhiều chuyện cần điều tra, người nào cũng có thể thiếu, chỉ có ngươi là không." Thu Nguyệt hừ lạnh.

Khó có được một lần nịnh bợ, mặc dù là vỗ lên tới trên đùi ngựa.

Bạch Trạch vẫn rất phối hợp mà nói: "Đúng vậy, đúng vậy, cái móng ta đã bị đánh cho nở hoa. Trời vừa sáng, ta còn không phải vác cái thân này đi làm nhiệm vụ sao? Ngươi bị thương nặng như vậy, mà chủ tử cũng không trách ngươi, ngươi chỉ bị điểm huyết, có thể nằm ở trên giường thỏa mái để chịu nghỉ ngơi, ta hâm mộ còn không kịp."

Thu Nguyệt trợn mắt trừng hắn một cái.

Bạch Trạch suy nghĩ một chút, nói: "Chỉ là, Tiểu chủ tử này của người cũng rất thú vị."

"Đúng vậy a, bị một nữ tử tay trái gà không chặt làm cho cả người chật vật, không thể di chuyển, người quả thật càng ngày càng tệ." Thu Nguyệt cười lạnh.

Nhưng cũng không thể trách hắn. "Đây chẳng qua là ta nhất thời sơ xuất."

"Thua là thua, nếu như nàng muốn cho người chết, bây giờ người còn có thể còn sống ở đây, ôm cái mộng như hoa nở mà nói rằng, người chỉ là nhất thời sơ xuất thôi sao?"

Bạch Trạch cũng nổi gân xanh: "Nhân yêu, người muốn đánh nhau phải không?"

"Rất sẵn lòng!"

Bạch Trạch rục rịch ngóc đầu dậy, rồi sau đó lại chậm rãi nằm ở trên giường êm mà cười: "Gia không thêm chấp cái loại khích bác của người, người muốn làm loạn thì đi mà làm một mình, đừng kéo gia xuống nước!"

Thu Nguyệt rên lên một tiếng, không để ý đến hắn nữa.

Buổi chiều hôm qua, tiểu tử kia cho người đưa mình cùng Tiểu Mỹ đi, còn tưởng rằng là hắn muốn một mình ôn tồn với Mặc Ngưng Sơ, thật không nghĩ đến, lại có chuyện lớn xảy ra.

Hắn vốn phụ trách ám sát, chuyện bảo vệ người này cũng là từ Mặc Ngưng Sơ mới bắt đầu. Hắn biết giết người, nhưng không biết làm thế nào để cứu người, chạy đi tranh chấp với Nạp Lan Lân, kết quả lại bị đánh gần chết, a a a a! Bị người cầm kiếm chỉ mũi mình, nói —— 'nếu như người có thể thắng được ta, ta liền mặc người xử trí' —— thật sự là khuất nhục quá lớn!

Cố tình hắn thật sự không đánh thắng cái tên quý đáng ghét kia, ngược lại chỉ có thể đánh bại mấy Ảnh Vệ bảo vệ hắn. Khi chạy tới Ngưng Lộ cư, liền nhìn thấy tiểu cô nương đó lại có thể đánh ngã Bạch Trạch, đối diện với những ảnh vệ đang vây quanh mà nói, muốn gặp người kia.

Nói thật, một khắc đó, hắn thật sự rất tôn sùng nàng.

Đối với Bạch Trạch, mặc dù thực lực của hắn không phải là mạnh nhất trong năm người, nhưng cũng là người xuất chúng. Còn nàng, nếu xét về thể lực cùng trình độ nhanh nhẹn mà nói, nàng còn không bằng một người luyện võ bình thường. Coi như là Bạch Trạch lơ là sơ ý, nhưng nếu không phải nàng có trí thông minh không ai sánh được, làm sao có thể ở trong thâm cung đầy rẫy tối tăm này, duy trì khí chất thuần khiết đến không nhiễm một hạt bụi được.

Hắn đột nhiên nhớ tới, rất nhiều năm trước, cảnh tượng khi Nạp Lan Lân còn là thiếu niên, nhìn thấy bóng dáng hồng nhật của một tiểu nữ hài liền xông ra.

Thời điểm đó, hắn còn cười nhạo rõ ràng y rất sung sướng mà còn không thừa nhận.

Hôm nay nhớ lại, mới giật mình cảm thấy tiểu cô nương kia quả thật rất giống Mặc Ngưng Sơ.

Dựa theo tính cách vừa âm trầm vừa thâm sâu của Nạp Lan Lân Chẳng lẽ, họ chính là cùng một người? !

"Người cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa, vết thương thật dài trên người người kia không thể coi thường chút nào." Bạch Trạch cắt đứt suy nghĩ của hắn: "Bây giờ, tốt nhất người hãy chết tâm đi, chủ tử sẽ không tha cho người đâu. Người cũng đừng phiền phức thêm nữa, tiểu cô nương kia đương nhiên rất quan trọng, nếu là sống trong cánh chim của bệ hạ, hắn còn có thể bảo đảm nàng sẽ không bị thương tổn dù chỉ là một cọng tóc. Nhưng nếu người tự tiện mang nàng ra ngoài, nếu xảy ra chuyện gì, chỉ sợ trên người người cũng không chỉ có vết thương đơn giản như vậy đâu."

Bạch Trạch làm một tư thế cắt cổ: "Người cũng biết, tên kia nổi giận lên thì kinh khủng đến cỡ nào rồi."

Thu Nguyệt trầm mặt xuống: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Trạch lắc đầu: "Chủ tử nói, người không chỉ om sòm, còn là một người miệng rộng, trừ nhiệm vụ người cần phải làm ra, người tuyệt đối không giữ miệng được. Cho nên, không thể nói cho người biết."

". . . ." Nếu như hắn có thể cử động, hắn nhất định xông lên cắn nát hai lỗ tai y!

“Chỉ là, trái lại có thể nói cho người biết một chút.” Bạch Trạch nháy mắt mấy cái: “Gần đây chỉ sợ sẽ không thái bình. . . .”

“Người lại nói nhảm? !”

“Người hãy nghe ta nói hết.” Bạch Trạch móc móc hai lỗ tai bị giọng nói cao vút của hắn làm ù: “Chủ tử gặp phải chút khó khăn, nếu sơ ý một chút, cũng sẽ bị uy hiếp lấy mạng đền mạng, mà người được chọn kia, tệ nhất có khả năng là tiểu chủ tử đáng yêu của người, Mặc Ngưng Sơ.”

————— Tiểu Hạ phân cách tuyến —————

“Bệ hạ, gần đây thế lực của thập nhị vương gia càng không kiêng nể gì mà bắt đầu bành trướng, thành trì phía bắc đã bị hắn đưa vào phạm vi thế lực của mình. Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, sẽ không cách nào không chế được.”

Nạp Lan Lâm trầm mặt xuống, không nói một lời.

Trong tay hắn, là tình báo từ các nơi trong cả nước mà Ảnh Tử thu thập được, hắn cũng đã hiểu được phần nào tình hình.

Thập nhị đệ chẳng qua là con rối của Cửu đệ, coi như hắn có cuồng vọng tự đại, nhưng trên thực tế lại không đầu óc, bị Cửu đệ âm thầm nắm mũi dẫn đi.

Nạp Lan Lâm nặng nề nhún lông mày lại, Cửu đệ đúng là một kẻ xảo hoạt từ tận trong xương.

Chỉ là hắn không thể ngờ, bọn họ lại có thể biết nhiều chuyện như vậy. . . . Về mình, cùng với thân thể của Tử Uyển.

Thậm chí còn tìm được nữ nhân kia.

Lúc ban đầu, hắn cho rằng, hắn và Tử Uyển là do tiên hoàng cùng với một cô gái thứ dân nào đó sinh ra. Nhưng hiện tại xem ra, cũng không phải đơn giản như vậy.

Đệ đệ của Tiên hoàng. . . . Nạp Lan Vĩnh Lộc.

Hắn bị sách sử xóa tên, lúc tiên đế còn chưa lên ngôi, liền hoàn toàn biến mất trong sử sách của Xuyên Hạ hoàng triều. Cơ hồ tất cả người biết chuyện về hắn cũng đã không còn ở nhân thế, tất cả bức họa của hắn cũng bị đốt cháy, cung điện của hắn cũng đã sớm bị phá bỏ, xây dựng lại thành phòng ngủ bình thường.

. . . . Vĩnh Lộc.

Lần đầu tiên nghe được cái tên này, là tại lúc Tiên hoàng tuyên bố hắn là người kế vị mới biết được.

Hắn gần như đã điều động tất cả lực lượng đi tìm người có cái tên này, mà tin tức thu được, chỉ có đôi câu vài lời, trừ biết người này là hoàng tử bị Xuyên Hạ hoàng triều bị xóa tên trong sử sách, không còn cái khác. Thậm chí ngay cả một bức tranh, hay một chút bút tích đều không thể tìm được.

Cho đến khi tra ra nam nhân có cái tên là “Cẩm Trúc”.

Nạp Lan Lâm hít một hơi thật sâu, xua đi những kí ức không vui kia, hỏi: “Quả đào ra sao rồi?”

“Bệ hạ, nường nường chỉ ăn có một chút thức ăn.” Thường Tự cân nhắc từ ngữ, khom người nói: “Gần đây nường nường cũng rất an tĩnh, không có hành động quá khích gì.”

Ngón tay Nạp Lan Lâm chợt nắm chặt, trong con ngươi hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn, giống như một khắc cũng không thể lại dễ dàng tha thứ nữa.

. . . . Nhưng hắn lại không thể không nhin.

166. Chương 166: Ta Ở Bên Cạnh Nàng (một)

“Bệ hạ, Cửu vương gia cầu kiến.” Ngoài cửa có người nhỏ giọng thông báo.

Thường Tự không khỏi có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn về phía Nạp Lan Lâm, hẩn rử mi xuống để con mắt chìm trong bóng tối. Bởi vì liên tục mệt mỏi mà khuôn mặt tuần tú có vẻ tái nhợt.

“Tuyên.”

Hắn lãnh đạm nói, giống như thường ngày không có bất kỳ bất đồng gì.

Thường Tự hiểu rõ, khom người lui vào trong bóng tối.

Cửa điện từ từ mở ra, nam nhân mặt mày mỉm cười kia cũng đã đi tới, hành lễ hoàng thất với hắn, mỉm cười nói: “Tham kiến bệ hạ.”

Nạp Lan Ngôn đứng ở cửa chính trong ánh sáng rộng mở, chiếu lên hình dáng trẻ tuổi lại thon dài. Một thân y phục màu đen, buộc tóc bằng kim quan màu tím tôn lên ngũ quan tinh xảo, rạng rỡ trong sắc thái sáng ngời.

Nạp Lan Lâm thản nhiên đáp một tiếng.

Cửa chính đã bắt đầu chậm rãi đóng lại.

Ánh sáng ngoài cửa chậm rãi mất dần đi, Nạp Lan Ngôn giống như là từng chút từng chút trở thành bóng ma trong bóng tối, khuôn mặt mỉm môi cười lại có vẻ chướng mắt đến như thế.

Cũng không biết là bắt đầu từ khi nào, mà người đệ đệ này của hắn liền coi hắn như đại địch. Ngoài mặt cung kính nhu thuận, sau lưng thì còn thủ đoạn hơn bất kì kẻ nào.

Vốn chỉ là một đệ đệ luôn đi theo phía sau, không biết tại sao khi lớn lên, đã biến thành một con sói muốn ăn thịt người, cá tính sắc bén giống như răng nanh hung mãnh, bất cứ lúc nào cũng có thể xé rách người khác.

Hàng lông mi đen của Nạp Lan Lâm chậm rãi rũ xuống. “Cửu đệ có chuyện khải tấu?”

Nạp Lan Ngôn cười cười: “Một ngày Bệ hạ phải lo trăm việc, Thần đệ thật sự lo lắng cho thân thể của ngài, nên muốn tới thăm một chút.”

“Cửu đệ phí tâm rồi, trăm rất tốt.” Hắn gằn từng chữ, ánh mắt nhìn về phía trước, lạnh nhạt đến gần như trong suốt.

Nạp Lan Ngôn giống như đã quen với giọng nói lạnh lùng kia, nụ cười không thay đổi. “Lo lắng cho bệ hạ là chuyện Thần đệ phải làm, nghe nói mấy ngày gần đây bệ hạ gặp phải chút chuyện phiền toái, Thần đệ liền muốn tới thay bệ hạ phân giải gian nan khổ cực.”

Đối với lời nói buồn cười của y, Nạp Lan Lâm chỉ im lặng nhìn.

Ánh mắt của hắn luôn có một loại ý lạnh bức người, khí thế vương giả tỏa ra trong không khí. Nếu là người bình thường, sợ rằng đã run rẩy khuất phục, nhưng Nạp Lan Ngôn vẫn cười như cũ, đối với việc hoàng huynh rất cuộc chịu để tầm mắt lên trên người mình này, dường như y còn vui vẻ hơn, vô luận là hận, hay là chán ghét, y cũng không mong đợi hắn có thể dùng ánh mắt ám áp chân chính nhìn mình. Đường đã đến nước này, đã sớm không có đường sống mà quay trở về.

“Gần đây Mặc gia xảy ra chuyện lớn, Tể Tướng bị cách chức, nhốt trong nhà, gây lên một hồi sóng to gió lớn, mà Thần đệ lại nghe nói Thập nhị đệ chiếm đoạt thành trì phía đông, cấu kết với tiểu quốc lân cận phía đông. Chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, khiến bệ hạ tức giận với hắn, Thần đệ nguyện ý lãnh binh, bắt tên nghịch tặc này lại.” Nạp Lan Ngôn khom người nói.

“Không cần Cửu đệ hao tâm tổn trí.”

Hắn đơn giản cự tuyệt y.

Giọng nói vẫn thanh thanh đậm đậm như cũ, không hề có độ ấm.

Xa cách và chán ghét mãnh liệt lộ ra mà không hề che giấu, cự tuyệt người khác ở ngoài xa ngàn dặm.

Nạp Lan Ngôn vẫn cười dịu dàng như cũ: “Dường như ca ca rất chán ghét đệ thì phải ?”

Hắn sửa lại miệng, nơi này không có ai, nếu có cũng chỉ là ảnh vệ không thể xuất hiện, hắn cảm thấy cũng không nên tiếp tục che giấu làm gì nữa.

Mà cái từ “ca ca” này là hắn dạy ỉnh từ rất nhiều năm trước.

Bỏ đi lễ nghi cung đình phiền phức, hắn cũng chỉ là ca ca của y mà thôi. Nhưng hôm nay, dường như cái gì cũng không còn rồi.

Y nói: “Đây là bức họa đệ tìm thấy ở Giang Nam, lần trước mẫu hậu nương nương thấy thích nên lấy đi, nói là nhất định phải đưa tới cho ca ca nhìn một chút. . . . Nghe nói ngài vốn rất ưa thích, lại bị một ma ma đến quấy rầy tâm tình, vô tâm thưởng vẽ, hôm nay đệ đến đây, là cả gan dâng bức họa lên một lần nữa, đệ nghĩ, ca ca sẽ thích .”

Y chậm rãi lấy ra một cuốn lụa màu trắng trong tay áo, đặt nằm ngang trong tay, từng bước từng bước đi về phía Nạp Lan Ngôn.

Đây chính là bức họa ngày đó mà Ninh thái hậu đưa cho hắn xem.

Mà người nam nhân trong đó chính là người kia. . . .

Nạp Lan Ngôn nhất thời có chút thất thần, Nạp Lan Ngôn đi tới trước mặt, khom người dâng bức họa lên, như hồ ly khẽ cười gọi hắn: “Ca ca?”

Giống như nhận ra mình đang thất thố, Nạp Lan Ngôn lạnh lẽo mím môi cầm lấy bức họa. Trong lúc hắn đưa tay cầm lấy bức họa lại vô tình chạm vào ngón tay của Nạp Lan Ngôn, động tác vô tâm, lại làm cho ngón tay Nạp Lan Ngôn khẽ run lên, cả người cũng cứng đờ. Nhưng một cái chớp mắt, đã ép sự run rẩy nổi lên này xuống, nắm chặt ngón tay lại thành một quả đấm, giấu trong tay áo.

Y khom người, nói: “Chuyện tiêu diệt tộc đảng, thật ra thì còn có một người có thể giải quyết việc này, chính là Mặc gia nhị thiếu gia đang thủ thành ở bên cương, Mặc Liên Thành, hiện tại gia cảnh của hắn không được tốt, đang lúc cần lập công chuộc tội. Dĩ nhiên, vì để tránh cho hắn thông đồng với tộc đảng, đệ nguyện ý giữ chức giám quân, cùng đi với hắn.”

Ba câu, lại trở về mục đích cũ.

Một bức họa, đổi một đội quân, còn muốn thêm Mặc Liên Thành, trở thành con cờ uy hiếp của y.

Trên dưới Mặc gia đều là nhược điểm của Mặc Ngưng Sơ, mà Mặc Ngưng Sơ lại là nhược điểm của hắn.

Hôm nay lại có bức họa này, nữ nhân kia, chỉ sợ là mấu chốt trọng yếu trong thân thể của hắn.

Cho nên, lần này, là muốn hoàn toàn bức hắn đến không thể lui được nữa sao?

Vậy bọn họ muốn cái gì đây? Ngôi vị hoàng đế? Hay là tính mạng của hắn?

Nạp Lan Ngôn đột nhiên cười lên một tiếng, ý vị sâu xa: “Cửu đệ có lòng như vậy, vậy tất cả phó thác cho đệ, trầm lập tức phong đệ làm Khâm sai, ban thưởng đệ mười vạn cấm quân, Mặc Liên Thành lập tức triệu hồi từ tiền tuyến, phong làm Phiêu Kỵ đại tướng quân, tùy đệ điều động.”

Nạp Lan Ngôn được như ý, thở phào nhẹ nhõm: “Tạ bệ hạ!”

Y rút cuộc lui ra, một phần ngón tay bị chạm phải được y nắm chặt, giống như là đang run, nhưng bóng lưng kia lại càng giống bộ dáng ngạo nghễ đắc thắng —— lúc trước đó, y vẫn ẩn nhẫn tránh né. Thì hôm nay, rút cuộc y muốn bắt đầu chiếm đoạt! !

Khóe môi Nạp Lan Ngôn cười lạnh, chậm rãi mở bức họa ra.

Giống như thấy được mình từ trong gương, tướng mạo có bảy tám phần tương tự với hắn lúc thiếu niên, thậm chí, khóe mắt của người kia, cũng có một nốt ruồi lệ. . . .

Là hắn sao. . . .

Nạp Lan Vĩnh Lộc?

Nạp Lan Lân hơi nghiêng về phía sau ghế, hấn nhứ mày, trong lòng không khỏi lo lắng.

Ở Cẩm Trúc cư, nam nhân gọi là Cẩm Trúc kia đưa cho hắn xem một cái gì đó, thật ra thì chỉ có mấy chữ viết vội:

“Xuyên Hạ năm mươi hai, Hoàng Thành đột nhiên hạ xuống mây lành, năm sắc rực rỡ, bệ hạ có thêm hậu duệ, là Quý Phi sinh hạ một đứa con, gương mặt biến hóa khôn lường, ở khóe mắt có một nốt ruồi lệ, mọi người đều bàn là Tiên Nhân chi tướng, bệ hạ mừng rỡ, ban tên cho tên Vĩnh Lộc – chuyện lạ ít thấy, sách sử ghi lại.”

Nhưng hắn lục tìm mọi sách sử trong kho lưu trữ, cũng không trông thấy một phần thiếu sót này.

Mà lúc phái người đi tìm lại, Cẩm Trúc cư cũng đã hóa thành tro bụi, tan thành mây khói.

167. Chương 167: Ta Ở Bên Cạnh Nàng (Hai)

Đã qua sáu ngày.

Mặc Ngưng Sơ hoảng hoảng hốt hốt như u hồn bay tới bay lui, Ngưng Lộ cũng như muốn trở thành lãnh cung, làm bạn nàng là ve kêu giữa hè, còn có ánh mặt trời ban ngày, ban đêm vô cùng cô tịch.

Nàng thật sự không biết mình phải làm gì, liền nằm ở dưới tàng cây nhìn trời, từ ban ngày cho đến khi thấy hoàng hôn, ánh mây biến hóa muôn màu muôn vẻ, có thể biến đổi biến đổi sẽ biến thành mặt của hắn. . . .
. Uhm, có chút mặt than.

Mà hôm nay thì khí trời tựa hồ so với bình thường xấu hơn, gió đặc biệt lớn, không cần thận, liền đem nam nhân mặt than trên bầu trời thổi cho lệch miệng.

Mặc Ngưng Sơ nhìn, nhìn, này đám mây phía sau, đột nhiên giống như là tia sáng nổ tung, một đạo tia chớp bổ tới, chính chính lóe lên ở ánh mắt của mặt than quân bên cạnh, nhấp nháy dọa người, mà một khắc sau, một tiếng sấm ầm vang nổ ở dưới nền trời, làm cho Mặc Ngưng Sơ ngồi dưới tàng cây kinh hãi nhảy lên.

“Người không nên tức giận có được hay không. . . .” Nàng kinh ngạc nhìn bầu trời, giọng nói yếu ớt từ cổ họng nàng khê khản khản tràn ra.

——“Ầm!!”

Lại là một đạo tiếng sét.

Tựa hồ muốn mấy đám mây hoàn toàn xé nát, mãnh liệt , điên cuồng muốn che đầy tất cả âm thanh bình thường!

Khóe mắt Mặc Ngưng Sơ đột nhiên rớt xuống một giọt nước, nàng chợt không rõ giọt nước này là từ trong mắt nàng rơi ra ngoài hay là từ trên trời rớt xuống , mà một khắc sau, bầu trời giống như là tâm ý tương thông, đôm đốp đôm đốp liền rơi xuống mưa to, hạt mưa thật lớn nên đi xuống, nên ở trên mặt làm đau.

Nàng vẫn đứng tại chỗ, tiếng sấm kinh hãi ở trên không trung thay nhau ầm ầm , kêu gào, mà đám mây giống hắn đã biến mất không thấy, tan ra chìm vào trong sắc trời đen, cũng phân biệt không ra.

Nàng có chút như đưa đám lẩm bẩm: “Chàng chính là tức giận có đúng hay không?”

Nhưng trả lời nàng là mưa to đầy trời, sấm sét vang dội.

“Thật xin lỗi. . . .” Nàng liền nghĩ tới cái gì, vừa tự lo lẩm bẩm, vừa ngồi xổm bị nước mưa vây quanh gần người trên đất, tựa hồ không có chú ý tới hoàn cảnh chung quanh, đang mưa, có sét, còn có gió có thể đem nàng hất bay, chỉ vô cùng an tĩnh nhìn trên đất, bị mưa làm cho ướt nhẹp, buông xuống thất lực nhỏ.

“Nương nương, xin ngài trở lại trong điện nghỉ ngơi.” Một Ảnh Vệ đột nhiên rơi xuống, tên gọi là Bạch Trạch. Sấm dậy bên trong.

Hắn thở dài một tiếng, đỡ Mặc Ngưng Sơ từ trên mặt đất dậy, giống như dắt một con chó nhỏ có bộ lông ướt đầm, đem nàng chân không chạm đất lồi vào chánh điện, lại vì nàng dốt lên cây nến, từ trong phòng lấy khăn lông nhẹ nhàng bao trùm trên đầu ướt nhẹp của nàng, “Xin nương nương quý trọng thân thể, nếu như thấy nương nương như vậy, bệ hạ cũng sẽ không dễ chịu.”

Lông mi Mặc Ngưng Sơ run rẩy, hắn lại nói: “Nương nương, ngài chỉ cần nhẫn nại một chút nữa, bệ hạ sẽ an bài tốt tất cả, ngài chỉ cần sống ở chỗ này thật tốt, để ta có thể chăm sóc lúc có chuyện.”

Mặc Ngưng Sơ có chút bối rối nhìn hắn, Bạch Trạch biết mình nói quá nhiều, cung kính, biến mất ở trong mưa đêm.

Mặc Ngưng Sơ dừng hồi lâu, cũng không biết mình nên làm cái gì, một đường loạng choạng đi về hướng tấm điện, đi tới, nơi đó, tựa hồ còn mùi vị của hắn....

Nàng khổ sở cười cười, rồi lại không có chú ý tới dưới lòng bàn chân, thân thể nghiêng một cái, liền muốn loạng choạng ngã xuống, nàng hốt hoảng đưa tay đi kéo bình hoa trang sức bên trái, mà đang ở này lúc, guốc đế tròn bộ âm thanh hoạt động vang lên, nhưng không có ngã xuống, Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc treo nửa người ở miệng bình hoa, cũng là chợt “Ầm” một tiếng, sàn nhà bên cạnh được dời đi một khối lớn, lộ ra, hắn là một thềm đá, rõ ràng rõ ràng là!!

Hắn là một cơ quan!

——“Ta ở Ngưng Lộ cung chuẩn bị cho nàng vui mừng, chính mình tìm một chút xem.”

Trong đầu chợt thoáng qua giọng nói của hắn.

Giống như là đọng lại hạt mưa mùa hạ, chợt chui vào thần trí nàng hoảng hốt, giống như là như sét đánh rơi xuống. Đem nàng thức tỉnh.

Đây là hắn để lại cho nàng.

Là hắn.

Cặp mắt vô hồn của Mặc Ngưng Sơ trong một khắc kia đột nhiên liền khôi phục trầm tĩnh, đen như mực nhìn chăm chăm mật đạo mở rộng này, trong lòng nhanh chóng thoáng qua vô số ý niệm, khiêu động huyết mạch kêu gào linh hồn của nàng, cả ngón tay cũng bắt đầu run rẩy.

Nàng lập tức đứng lên, xác định bốn bề vắng lặng, như nai con chui vào trong mật đạo, nơi này hòa lẫn âm lương không khí, theo nàng lòng bàn chân “bành bành” thanh sắc vang nhẹ nhàng tiết tấu.

Này quanh co con đường không hề dài, người thiết kế cũng không có muốn đem nơi này làm một cơ quan, mà là đường nhỏ giết mình, liên tiếp hai cái địa phương đường đi, miêu tả sinh động đáp án ở bên trong lòng Mặc Ngưng Sơ cuồng loạn vang dội, vậy nàng ướt đầm nhỏ đầy nước mưa trên mặt đất, hồi lâu không có chạy trốn như vậy, trái tim của nàng nhảy phập phồng bất bình.

——“Ầm!”

Tựa hồ liền phía ngoài tiếng sét cũng nghe được rõ ràng.

Nàng đứng ở con đường cuối, thở ra khí nóng, nhìn kia bị thạch bích lấp kín, bắt đầu khẩn trương ở bốn phương tám hướng tìm kiếm cái chìa khóa mở ra.

Nàng ngón giữa tựa hồ đang run rẩy, vừa kỳ vọng kết quả, vừa lại thấp thỏm ý định.

Coi như gặp được hắn, hắn có thể hay không giống lần trước đuổi nàng đi?

Nếu như ở cửa khác, là có thể để cho nàng một nơi chạy trốn, nàng có thể hay không muốn rời đi?

Mặc gia, hoàng cung, trung thành, phản bội.

Tất cả ở trong đầu nàng sôi trào, nàng cơ hồ sắp hô hấp không tới, vuốt ve ngón tay đã đụng phải mũi khoan mềm xốp, nàng hung hăng đè xuống dưới ——

——“Ầm!”

Lại là một đạo sét đánh!

Bão táp mùa hè luôn tới đặc biệt hung mãnh.

Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn trước mắt đã theo tiếng sấm mà mở ra lối đi, lông mi hơi run một chút rung động. Hướng trên cầu thang nhìn, là một mảnh tinh điêu tể khắc trên trần nhà, Long Đằng đồ án quen thuộc, cầm đầu là cặp mắt Cự Long có hồn, đang giương nanh múa vuốt đem nàng gầy nhỏ nhếch nhác xem ở đáy mắt.

Nàng hốt hoảng cúi đầu, cắn môi, từng bước từng bước dọc theo bậc thang đi lên, trái tim nhảy không ngừng, giống như là cắt vỏ ngoài con tôm nhỏ, chưa từng thấp thỏm qua như thế này.

Bậc thang cuối là nàng ra lộ ra đầu nhỏ, nơi này cung điện tráng lệ dọa người, Cự Long nghiêm trang quanh quần ở trên mấy cây cột đá khổng lồ, gian phòng cơ hồ to hơn Ngưng Lộ cung gấp đôi, nhưng là nhìn khắp mọi nơi, lại đều là bình rượu.

Mà mới vừa tìm tòi đi lên, nơi này mùi rượu Huân Thiên, thiếu chút nữa đem nàng xông rồi trở về.

Mọi nơi tựa hồ không ai, Mặc Ngưng Sơ co rúm lại từ trong mật đạo bò ra ngoài, nơi này như là một tấm cung, chỉ là tràn đầy uy nghiêm, đường hoàng nghiêm trang trong điện đường, nếu không phải ở chỗ không xa có một màn tơ khổng lồ vây quanh giường lớn, nàng sẽ cho rằng, nơi này là một tòa cung điện nghị sự huy hoàng.

Mà đang ở sau màn tơ bay lượn kia, xa xa nàng nhìn thấy gương mặt tuần mi mà lạnh lẽo, hai mắt khép hờ, tựa như đang ngủ say.

Mặc Ngưng Sơ trong nháy mắt kia, đột nhiên tựa như không có hô hấp.

168. Chương 168: Ta Ở Bên Cạnh Nàng (ba)

Này lại là trong tấm điện của hắc.

Bày biện nguy nga tráng lệ có một loại uy áp cao cao tại thượng giống hắc, bốn phía hơi thở trầm thấp mà lạnh như băng, mặt đất bóng loáng, mỗi một khối sàn nhà đều trơn bóng giống như ngọc, nàng kinh ngạc nhìn hắc cách đó không xa, ngón tay trắng nõn trong suốt của hắc tựa hồ còn sờ lên một bình rượu không.

Cái gáy nặng nề lọt vào cái gối trắng nõn, trên người hắc là long bào nửa mở rộng, màu vàng sáng chói mắt, mà quần áo ở ngực đã bị hắc kéo loạn, lộ ra da thịt trắng nõn nhẵn nhụi như đồ sứ, xương quai xanh gợi cảm an tĩnh tản ra sáng bóng mê người, lông mi an tĩnh rủ xuống tựa hồ theo hô hấp ở nhẹ nhàng rung động, giống như lông vũ đen nhánh.

Mấy ngày không thấy, hắc tựa hồ chịu đựng không ít.

Mỹ lệ làm cho người ta sợ hãi than, nhưng cũng là vô cùng tái nhợt.

Mặc Ngưng Sơ lau lau nước trên đầu, sợ tiếng nước nhỏ quá nhiều hắc.

Màn tơ bị cửa sổ mở rộng thổi hất lên, làm cho hắc như là nam tử ngủ say ở trong tiên cảnh.

Mà song cửa chính bằng gỗ lớn, hùng vĩ vây quanh ở trên vách tường, có cửa sổ dán thất thải ban lan, tựa hồ còn ở bên cạnh khảm thêm bảo thạch, cùng lối điện quần giao phía ngoài tôn nhau lên rực rỡ, phản xạ sáng bóng chói mắt.

Gió lớn phàn phật thổi vào, nàng thấy tóc đen hắc cuộn cuộn nổi lên, còn có quần áo nửa cởi.

Khí trời tựa hồ có chút lạnh, nàng lặng lẽ di động đến bên cửa sổ, nhìn đúng lúc ngoài cửa sổ nhanh chóng đánh xuống lôi điện, nương theo một đạo tiếng sấm “ầm”, dùng sức muốn đóng cửa sổ lại. Nhưng khí lực nàng quá nhỏ, cửa sổ quá cao, mỗi một lần mượn sấm sét “ầm” vang dội che dấu, nàng cũng chỉ có thể đem cửa sổ đóng một chút như vậy.

Cho đến khi đem cửa sổ giấy đằng long này hoàn toàn đóng khép, nàng đã kiệt sức.

Hồi lâu không có ăn cơm thật ngon, cho nên mới cả người vô lực thôi.

Nước trên người còn chưa khô, dính vào da, thấu lạnh thấu lạnh, nàng sợ run cả người, lặng lẽ thở hổn hển rụt lại ở dưới cửa sổ, vẫn duy trì cự ly xa xôi nhìn hắn.

Rõ ràng nghĩ muốn gặp hắn như vậy, nhưng ngay lúc này, lại là sợ hắn đột nhiên tỉnh lại như vậy, đem nàng nhốt lại một lần nữa, cả cơ hội đi qua mặt đạo kia, cũng không cho nữa.

Mặc gia, bất kể là chủ nhà hay là ở riêng, làm bao nhiêu chuyện mờ ám, nàng hiểu chính là nhất thanh nhị sở – một ít chi tiết mọi người nhìn thấy mà giật mình, cơ hồ có thể dao động cả Xuyên Hạ. Người tựa như tiếng gió.

Về tình về lý, là lỗi của Mặc gia nàng.

Những nhánh cây khổng lồ vô dụng kia, cần bị chặt đi, ở trong không ngừng gian khổ một lần nữa khai chi tán diệt, dài ra ánh sáng màu tinh khiết nhất, Xuyên Hạ hoàng triều mới có thể nghênh đón sống lại thay hình đổi dạng.

Nàng tựa hồ là ở liên lụy hắn. . . .

—— “âm!”

Ngoài cửa sổ, tiếng sấm từng hồi, kinh tâm động phách như thế.

Mặc Ngưng Sơ ôm chặt lỗ tai, nhưng chợt nhìn thấy nam tử trên giường nhả lại lông mày, sắc mặt trắng bệch, tựa hồ đang không ngừng giãy dụa, thống khổ, nhưng hắn lại vẫn ngủ say, giống như là trúng bóng đè, ở trong cơn ác mộng không ngừng bồi hồi ——

Mặc Ngưng Sơ dừng một chút, kéo quần áo ẩm ướt cẩn thận di động tới.

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Nạp Lan Luân nhớ đến ban ngày đủ loại khuyên can của bách quan, năn nỉ muốn xử trí Mặc gia.

Tiếng hô nhiều nhất, chính là muốn hắn đem Mặc Ngưng Sơ trong thâm cung ban cho cái chết, bình ổn dân chúng tức giận.

Hắn tức giận phẩy tay áo bỏ đi, sai người đưa tới tất cả rượu trong hầm, hắn cũng không biết uống bao nhiêu, chỉ cảm thấy cuối cùng ngay cả khí lực phát giận cũng không có, nằm ở trên giường, nhưng tựa như sắp nổi điên.

Sai người giám thị Cửu vương gia cùng Thái hậu, vẫn như cũ không có biết bọn họ đem nữ nhân kia giấu ở nơi nào. Đội ngũ phụng mệnh đi vây quét Thập nhị vương gia như đã đoán trước chuyện xảy ra, tựa hồ tất cả trách nhiệm đều đẩy ở trên người Mặc Liên Thành, Nạp Lan Ngôn là ở buộc hắn cùng nhau tạo phản.

Nạp Lan Luân nhắm hai mắt thật chặt, chân mày khóa sâu.

Hắn cho phép đại quân dưới trướng, đem tất cả phản bội đảng nhất cử tiêu diệt.

Hắn có thể đem một viên một viên u ác tính trong Xuyên Hạ hoàng triều bóp nát, để cho hoàng triều lão đảo muốn ngã niết bàn trọng sinh.

Hắn có thể không tốn chút sức đưa bọn họ đưa vào chỗ chết, nhưng hôm nay hắn lại không thể không dừng lại bước tiến của hắn, theo một bầy người đã tâm nhằm chán lại vô sỉ quần nhau!

Hắn còn thiếu một bước là quân cờ trọng yếu nhất kia.

Bốn phía bị một mảnh bóng tối bao quanh.

Hắn tựa hồ đã ngủ say.

Nhưng hắn bỗng dừng nhìn thấy bốn góc cung điện linh lung lúc còn nhỏ, xuyên qua hành lang gấp khúc sâu kín, chính là tấm điện của mẫu phi, khắp nơi đều là bình rượu bể nát.

Mẫu phi tóc tai bù xù ngồi ở bên trong, nước mắt làm nhòe đi dung nhan trang điểm xinh đẹp chí cực kia, chật vật chí cực.

Mà nàng đột nhiên phát hiện hấn —— ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo bén nhọn! ! !

Nàng như quỷ đánh tới, hung ác bắt được cổ áo hấn, lạnh lùng thét chói tai: “Đều là lỗi của các người! Nếu không phải bởi vì các người! Bệ hạ sẽ không bị con tiện nhân kia mị hoặc, nửa đêm kiếm cơ đem bệ hạ gọi trở về! ! ! Nếu không phải bởi vì mọi người, đứa nhỏ của ta cũng sẽ không bị buộc sinh non chết đi! Đều là lỗi của các người! ! ! Các người những đã chửi này ——”

Hấn khẩn trương nắm chặt ngón tay, tâm đầu đốn giống như bị kim đâm qua.

Hấn lui về phía sau hai bước, cảnh tượng trước mặt lại biến thành hoang vu bị chôn vùi, hấn nhớ được nơi này, đó là phía sau núi thường lục viện tư thực, hấn núp ở trong cỏ dại đầy trời, trong tay nắm đao, sát ý sâu và đen mà dày đặc nhuộm ra, hấn đang tự hỏi, có cần dùng lưỡi đao mềm mỏng này —— đem những người đó từng bước từng bước giết tới hay không. . . . Một tên cũng không để lại. . . .

Hấn đã có thực lực kia, hấn thiếu niên thậm chí đã đuổi kịp và vượt qua sư phụ, hấn đã có thể làm bất cứ chuyện gì hấn muốn làm. . . .

Chợt bên tai truyền đến tiếng bước chân, hấn giật tái mặt, sát khí đằng xông ra —— lúc đang muốn công kích! Tiếng xột xoạt trong bụi cỏ lại vén lên một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, làn da như búp bê, thâm đồng sáng ngời lại tối đen, giống như là ánh sao sáng rực rỡ nhất chân trời. Một thân trang phục tiểu thư đồng, thấy hấn, ánh mắt bỗng chốc sáng lên như bị đốt cháy, con người rạng rỡ, cũng ở trong nháy mắt đó, cũng chợt ảm sáng lên đáy lòng bị bóng tối cùng tà ác cắn nuốt của hấn, đem trùng điệp lo lắng không ngừng xua tan, hấn lại cảm thấy ảm áp.

Tiểu thư đồng không chút nào sợ sệt chạy tới, trong lúc bắt chợt lại bắt đầu đưa tay đi cởi ngoại bào của mình, hấn lẳng lặng nhìn, nhưng phút chốc đỏ lỗ tai, tiểu thư đồng cởi quần áo ở trước mặt hấn hấn là một cô bé, phủ lấy áo bào tro, là một thân sa mỏng phấn hồng hình hoa đào, tóc buộc lên bị nàng một phen kéo ra, trút xuống như thác nước, mỹ lệ làm cho không khí ngưng lại.

“Ta đẹp mắt không?” Giọng nói tràn đầy ngây thơ của nàng gần từng chữ, lại có một tia động lòng người cùng tuổi còn nhỏ không hợp.

Hấn nhìn có chút ngốc, sững sờ gật đầu.

Nàng đột nhiên liền đứng lên trước, ở trên gương mặt hấn hôn một cái, hấn ngũ lôi oanh đỉnh, sững sờ ở nguyên chỗ.

Chỉ thấy nàng nhếch miệng cười một tiếng, tràn đầy nghịch ngợm cùng bướng bỉnh: “Tiểu ca ca, ta hiện tại báo thù cho người, cho nên người phải đưa ta đi ra ngoài, ta lạc đường!”

169. Chương 169: Ta Ở Bên Cạnh Nàng (bốn)

Khuôn mặt tươi cười rực rỡ của đứa nhỏ còn chưa tản đi, lại là một bức họa rườm rà phô thiên cái địa mà đến, hấn ngây ngốc đi tìm đứa nhỏ xinh đẹp kia, nhưng chạm đến cũng là một khuôn mặt giống như đúc

Là một thiếu niên, chừng mười một mười hai tuổi, hấn như quỷ mỹ từ trên bức họa màu vàng đi xuống, lạnh như băng đứng ở trước mặt hấn.

Thiếu niên xinh đẹp cực kỳ, gương mặt trắng nõn, lông mi đen nhánh, trong trẻo lạnh lùng, rồi lại vô cùng thanh mỹ, mà dẫn người nhìn chăm chú nhất, là nốt ruồi lệ nơi khóe mắt hấn, màu lam nhàn nhạt, lóa ra sáng bóng động người, giống như là đang lẳng lặng tuyên cáo cái gì, không khí an tĩnh dọa người! ! !

“Người là ai?!”

Hấn hỏi.

“Ta là Vĩnh Lộc.” Thiếu niên đáp vô cùng rõ ràng: “Nạp Lan Vĩnh Lộc.”

Ầm ầm tiếng sấm nổ tung.

Tiếp theo một cái chớp mắt, mặt thiếu niên kia biến thành một nữ tử sắc mặt trắng bệch —— nàng có ánh mắt sợ hãi, cùng với ánh mắt run rẩy khiếp sợ, gắt gao rơi vào trên mặt của hắn.

Nàng có đường nét quen thuộc, giống hệt đường nét của Tử Uyển, mà một đôi mắt như vậy, giống như ở trên người nàng nhìn thấy một người khác —— nam nhân trên bức họa kia. . . .

Bởi vì bọn họ giống nhau như thế.

Chung quanh có tiếng la hét bén nhọn của Ninh thái hậu, cùng với nàng nhanh chóng lại đi ra khỏi tầm mắt.

Giống như đang nói, nàng ——

Chính là mẫu thân ruột thịt của ngươi!!!!

“Quỳ xuống! ! !”

Một tiếng quát chói tai! !

Nữ tử bị cưỡng bách quỳ gối hướng hắn —— ầm. . . .

Giống như là vạn đạo kinh thiên cự lôi, hung hăng bổ xuống vết thương một mối ở tim hắn, hắn như rơi vào vực sâu, đột nhiên có chút không thấy rõ trước mắt. . . .

.

.

Mặc Ngưng Sơ đứng ở bên mép giường lớn, cẩn thận đưa tay đi vuốt lên chân mày nhú lại của hắn, nhưng mặt hắn nhăn chặt như vậy, giống như là muốn đem đuôi lông mày bẻ gãy, rất đau xót.

Nàng cắn răng, không tiếng động đi đem bình rượu đặt trên tay hắn cầm ra, lại cực kỳ nhẹ nhàng cởi xuống giày Lưu Kim Long trên chân hắn, cởi xuống vớ tuyết trắng của hắn, lộ ra ngón chân tái nhợt rồi lại xinh đẹp. Nàng lại lặng lẽ cởi long bào màu vàng sáng đề ở trên người hắn, long bào tựa hồ rất nặng, đè hắn, để cho hắn thở không nổi, mà trói buộc trên người quá nhiều, hô hấp không thông thuận, luôn là sẽ dễ dàng mơ thấy ác mộng.

Mặc Ngưng Sơ mím môi cởi ra đai lưng kim quang lấp lánh của hắn, lúc muốn lột ra quần áo hắn, Cự Long thêu ở trên giống như là hết sức không cam lòng, vô cùng uy nghiêm lại vô cùng hung ác mở to đôi mắt như quả chuông đồng, nhe răng nhếch miệng đem Mặc Ngưng Sơ nhìn chằm chằm, Mặc Ngưng Sơ nhe răng, gương nanh múa vuốt cũng trợn mắt nhìn lại, động tác dưới tay tăng nhanh, đem áo bào dày cộm nặng nề cởi ra, lộ ra áo lót trắng noãn bên trong.

Mặt của nàng đỏ một chút.

“Ừm. . . .”

Trên gối đầu đột nhiên truyền đến một tiếng hừ nhẹ buồn bực, Mặc Ngưng Sơ sợ hết hồn, như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, thật nhanh trốn đến sau giường.

Chỉ chốc lát, lại lộ ra nửa cái đầu, ngó nhìn nam nhân trên giường.

Hắn không có tỉnh lại. Hắn chẳng qua là ở vô ý thức phát ra tiếng yếu ớt kia, nhưng ngón tay của hắn lại vẫn túm mép giường thật chặt như vậy, cơ hồ có thể đem giường gỗ chạm khắc tinh tế cào ra dấu vết. Hắn giống như là lâm vào ở trong giấc mộng bị thương cực kỳ thống khổ, vùng vẫy, nhưng không cách nào đi ra.

Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy tâm bị quất một cái, mơ hồ đau.

Nàng mím môi lại ngồi xổm bên cạnh, muốn đem ngón tay bám ở mép giường của hắn bỏ vào trong chăn mềm mại, cũng không phòng bị hắn cầm ngược lại, bàn tay lạnh như băng của hắn túm lấy nàng, Mặc Ngưng Sơ kinh nghi bất định nhìn về mặt hắn lúc này, mày vẫn nhíu như cũ, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, hô hấp nặng nề.

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Sơ. . . .”

Hắn lại đột nhiên thấp kêu một tiếng.

Nàng giống như bị sét đánh, nhưng ngón tay lại bị hắn nắm, nàng trốn không thoát, nín thở, tim đập rộn lên ngay cả mình cũng nghe được đến. Nàng vội vàng che kín ngực.

“Sơ, đừng đi. . . .”

Lông mi hắn run rẩy, trên gương mặt trắng nõn nhuộm một tầng sương mù mờ mờ lung lung, hắn ở thấp kêu, hắn vẫn ở trong bóng đèn.

Trong lòng Mặc Ngưng Sơ có thứ gì đó hoàn toàn đổ sụp, nàng hoang mang lo sợ đưa tay đi sờ ả bàn tay càng phát ra lạnh lẽo của hắn, giọng nói mang theo nước mắt: ” ta, ta không đi. . . .”

Trong nháy mắt đó, nàng ngạc nhiên phát hiện chân mày nhíu lại của hắn buông lỏng ra.

Ngay cả thần kinh căng thẳng cũng giống như là trong khoảnh khắc đó lấy được giải thoát, nắm ngón tay của nàng cũng chậm rãi mềm mại xuống, hắn vội lấp trong chăn, thần thái an tĩnh.

Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc nhìn một loạt biến hóa này, có chút vui mừng.

Nhưng nhiệt độ hắn vẫn lạnh như băng như cũ, nàng cúi đầu nhìn chung quanh, muốn chậm rãi đem ngón tay buông ra, đi đem một đầu chăn ở giường lớn kia kéo tới đây, đắp lên cho hắn.

Nhưng thoáng vừa động, hắn phản xạ nắm chặt nàng, mà chân mày không dễ dàng buông lỏng lại bắt đầu hướng bên trong nhăn lại, Mặc Ngưng Sơ vội vàng cầm lại, đem hai tay nhỏ bé tới đây, làm cho hắn có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp, lại lần nữa trở lại trạng thái buông lỏng.

Nàng rối rắm.

Nếu là vẫn kéo như vậy, cho đến hắn tỉnh lại, hắn nhìn thấy nàng, sẽ có hậu quả như thế nào.

Trên tóc của nàng vẫn còn ẩm ướt, áo quần màu hồng cũng ẩm ướt, núp ở đầu giường, ở cái giường lớn phụ trợ, lại vừa đáng thương.

Không cách nào nhúc nhích, Mặc Ngưng Sơ không thể làm gì khác hơn là nằm trên ở mép giường, an tĩnh nhìn hắn.

Hắn đẹp có một loại lực hút trí mạng, trên người phát ra lãnh đạm cũng là có thể quỷ dị làm cho người ta muốn đến gần, vô luận cái gì, hắn luôn là làm người khác chú ý như vậy, nam nhân giống băng, lại luôn làm người đời không được mắt.

Nàng lặng lẽ thò đầu lên, nhẹ nhàng hôn môi của hắn.

Môi mỏng mềm mại mà lạnh của hắn, cũng là vị đạo hồi lâu không được thưởng thức.

Nàng buông ra, mặt lại đỏ tới mang tai lần nữa bao trùm lên, nàng có chút không bỏ được buông ra, mùi rượu dày đặc theo răng môi hắn lan tràn tới đây, hòa lẫn hương trà đặc biệt của hắn, giống như là muốn làm cho người ta mê muội.

Mặc dù không thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh hắn, nhưng len lén hôn một cái, hắn là không có vấn đề gì.

Nàng nghĩ như thế, cũng là đột nhiên, một trận thiên toàn địa chuyển, nàng bị ấn ngã xuống trong giường đệm!!

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, trên đỉnh đầu nam nhân một thân mùi rượu, long bào bay múa mà qua, thân thể tinh trắng của hắn đã đặt ở trên nàng.

Mặc Ngưng Sơ cực kỳ khấn trương, có chút tay chân luống cuống nhìn đôi mắt nhắm chặt của hắn.

Nàng hi vọng hắn vẫn ngủ thiếp như cũ, hắn uống quá nhiều, hắn phân không rõ ——

Nhưng ở nàng cẩn thận hô hấp, lông mi hấn run rẩy, không thể như nàng mong muốn, chậm rãi mở ra.
Nàng chỉ cảm thấy hô hấp đều ngừng lại.

170. Chương 170: Ta Ở Bên Cạnh Nàng (năm)

Nhưng cũng chẳng qua là trong nháy mắt, hấn liền một đầu ngã vào trước ngực nàng, một cái móng vuốt còn nắm quả đào mềm đang trong phát dục của nàng.

— hấn rõ ràng là say bất tỉnh nhân sự!

Mặc Ngưng Sơ đầu đầy hắc tuyến muốn rút người ra, nhưng lực lượng nam nữ cách xa, hấn quấn quanh giống như dây leo, làm cho tất cả khí lực của nàng đều hóa thành phí công. Mà khuôn mặt lạnh như băng của hấn dính vào trên quần áo ướt nhẹp của nàng, tựa hồ rốt cục phát hiện cái gì không thoải mái, chậm rãi chống lên nửa thân, dùng một loại ánh mắt mê ly nhìn nàng.

Nàng nhắm miệng không dám lớn tiếng hô hấp, ở dưới tầm mắt của hấn giống như là bị hấn càn quét trắng trợn, căn bản không tìm được một chút xú địa phương ẩn núp. Động tác đụng ngã mới vừa rồi của hấn đã đủ nàng làm kinh sợ, hơn nữa đầy phòng đều là mùi vị thuộc về hấn, lẫn với mùi rượu kích thích, nàng chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng không thông thuận, nếu là như vậy xuống nữa, nàng sợ rằng sẽ hoàn toàn hít thở không thông.

Nhưng hấn đột nhiên cười cười, khóe môi câu lên, giống như ánh sáng lưu ly nhộn nhạp, môi mỏng giống như lá liễu nhẹ nhàng hé ra, mùi rượu ngang dọc: ” Người thật ướt a.”

” ”

Mặc Ngưng Sơ bị chẹn họng, đầu óc cấp tốc phán đoán lúc này hấn tỉnh hay là chưa tỉnh, một cái tay đã mò đến cổ áo, đem nàng rành rành ôm lên.

Ngừng một khắc, chỉ nghe mấy tiếng “xoẹt xoẹt”, miếng vải màu hồng bay phấp phới, hấn thô lỗ xé rách những miếng vải ướt át làm cho hấn không thoải mái, lại đem nàng giống như con gà con không có lông ném trở về trong chăn, thuận tiện lại trẻ con hất ra long bào nặng nề trên người mình, một thân nhẹ nhõm đè ép xuống, ngón tay trườn qua đệm chăn mềm mại, chui vào bên eo nàng, vụng vụng đem nàng chế trụ, đầu theo bản năng dán vào địa phương mềm mại nhất của nàng, im lặng trầm xuống.

— lại trở về tư thế mới vừa rồi.

Chẳng qua là, tựa hồ càng nghiêm trọng hơn a a a

Tiếng hít thở đều đều của hấn, chugn quanh tán loạn đầy đất bữa bãi, mảnh vụn quần áo cùng long bào màu vàng bị vứt bỏ, còn có tấm màn trắng noãn từ trên nóc phòng rủ xuống.

Không khí không biết thế nào , cũng đã dính vào một tầng mờ ám.

Mặc Ngưng Sơ hơi cúi đầu, từ tầm mắt của nàng nhìn, vừa lúc là cái trán trơn bóng của hấn, sống mũi thẳng tắp, còn có đôi mi dày như quạt, ở trong không khí cuốn cong dày vĩnh — cùng với, năm ngón tay dài của hấn nắm được, ngực mình.

Mặt nàng xoát một cái đỏ lên, trái tim chôn ở dưới da nhảy cực nhanh, mà đúng lúc lỗ tai của hấn dính vào căn nguyên nhảy lên kia, nàng vội vàng vàng muốn vuốt lên âm luật điên cuồng kia, sợ quấy rầy hấn thật vất vả an tĩnh lại.

Nhưng lông mi hấn chợt run run.

Như hồ điệp nhẹ nhàng vỗ cánh.Mặc Ngưng Sơ cơ hồ có thể quần bách tượng tượng ánh mắt ở dưới mí mắt kia đến tận cùng là mê ly bức người đến cỡ nào.

Cái đầu không an phận kia chậm rãi chuyển động, đem ánh mắt tán loạn tập trung vào địa phương nhảy lên cơ hồ muốn đụng tới, con người híp một cái, giống như là muốn xem rõ ràng đó là thứ gì.

Mặc Ngưng Sơ khóc không ra nước mắt, nàng muốn đưa tay đi ngăn trở ánh mắt làm cho người ta xấu hổ như vậy, cũng không phòng hấn cầm ngược lại, giống như là vén lên vật nhỏ trở ngại tầm mắt, ẩn ở trên đệm.

đã che giấu

Mặc Ngưng Sơ run rẩy.

Máu của nàng run rẩy, hấn tựa hồ cũng cảm thấy, càng dùng sức trêu chọc, mút hút vuốt nhẹ, mang theo mùi rượu cùng men say trơn ướt, ôn nhu thăm dò.

Nam nhân này ngay cả say rượu, động tác trêu đùa đơn giản đều là lưu loát như thế, làm liền một mạch!

Hô hấp hấn dần dần nặng, ở địa phương hấn cũng không có phát giác # đã che giấu #

Sắc mặt nàng nóng lên đưa tay muốn hấn lần nữa trở về ngực của mình, lại đem hấn ngoan ngoãn dỗ ngủ, nhưng mới vừa chạm vào da thịt hấn, nàng lại thiếu chút nữa bị đốt nóng thu hồi tay, rõ ràng ở mới vừa rồi, hấn còn lạnh như băng giống như tuyết đầy đất, có thể đem người đông cứng!

Hấn đã theo da của nàng mà lên, rậm rạp chằng chịt hôn qua cổ của nàng, vành tai nàng, mắt nàng, lại để lên môi của nàng ,# đã che giấu #

Mặc Ngưng Sơ cứng đờ, lúc ở Ngưng Lộ cung, nàng không cách nào khác chế đi nhớ hấn, suy nghĩ khuôn mặt ôn nhu của hấn, suy nghĩ nét mặt vui cười lạnh lùng mà mềm mại của hấn, những điều này đã từng chiếm cứ cả ý nghĩ nàng, khi hấn không muốn thấy nàng cả ngày lẫn đêm, nàng tùy chỗ đều có thể mơ thấy khuôn mặt của hấn, bên gối lạnh như băng, nàng không cách nào ngủ.

Nhưng hấn nam nhân này lại tự tiện đem nàng bỏ rơi, nam nhân tự cho là đúng, nam nhân mặt co quắp lại lòng dạ hẹp hòi!

Hấn thật sự là muốn uống say bất tỉnh nhân sự, mới bằng lòng thân cận nàng như vậy sao?!

Nam nhân đáng giận này!

Hai tròng mắt Mặc Ngưng Sơ bắn ra một loại sáng ngời muốn đem người thiêu đốt, hai tay xuyên qua quần áo mỏng nửa mở của hấn, ôm ở sống lưng bền chặt của hấn, ngón tay xoẹt qua cơ thịt đường cong rõ ràng của hấn, không cam lòng yếu thế hôn trả lại!

Giữa giường mạn, tiếng răng môi ma sát mập mờ mà yên tĩnh của hai người kia, mang theo ngọn lửa kịch liệt lại nhảy lên, nàng có thể cảm giác được hấn càng phát ra thở gấp nặng nề, cùng với khi ngón tay mình xẹt qua, hấn rung động cực nhỏ.

Cả người nàng dán sát vào hấn!

đã che giấu

Trêu đùa loại vật này, cũng không phải là một mình hấn mới có thể.

đã che giấu

Mực ngưng sơ càng phát ngạc nhiên nghi ngờ, môi cắn vành tai hấn, ngón tay hấn gõ gõ cùm xiềng xích nàng liền mềm nhũn buông lỏng!

Nàng chợt vòng ở cổ của hấn, không chút kiêng kỵ đem lưỡi dò vào trong tai hấn trần trọc, đem nàng kiều diễm dụ người thả vào lỗ tai của hấn ——

Quân vương mặt co quắp cứ như vậy ngoan ngoãn nghe lời nằm ở trên người của nàng, cả người nóng bỏng, giống như một con mèo nhỏ bị thuần phục, không có móng vuốt sắc bén, hô hấp gấp gáp.

Mặc Ngưng Sơ bỗng ngạc nhiên.

171. Chương 171: Ta Bên Cạnh Nàng (6)

Nhìn người nam nhân của mình bình thường luôn che giấu nhược điểm sau khi say rượu liền bại lộ, Mặc Ngưng Sơ sao chịu bỏ qua lúc này chứ, dùng cả chân tay quấn chặt lấy hắn, khẽ dùng sức giật nhẹ, chiếc chăn mỏng trắng noãn trên giường vốn bị nhấc lên tung bay như gợn sóng dập dờn, mà nàng đảo lộn vị trí của mình, rốt cuộc có ngày là người ở trên, nắm giữ quyền chủ động.

Đặt môi nàng vào giữa cổ hắn, hôn dần lên vành tai nóng bỏng của hắn, làn da trong sáng óng ánh của hắn bị chà xát, sắc đỏ chạy dọc từ tai lên đến mặt, khiến cả làn da biến thành màu hồng phấn nhàn nhạt.

Hắn chưa bao giờ lộ ra biểu tình khiến cho người khác muốn ‘chà đập’ như vậy.

Giống như bị khi dễ lại không có khí lực để phản kháng lại, vô cùng đáng yêu.

Mái tóc còn ướt của Mặc Ngưng Sơ dán chặt vào làn da hai người, dưới nhiệt độ nóng như vậy có cảm giác như muốn bốc hơi luôn.

Một người nam nhân cực kỳ kiêu hãnh, cực kỳ ngạo mạn hôm nay liền bị nàng đặt ở dưới thân, căng thẳng mà nóng bỏng, thở dốc nặng nề, trong lúc lôi kéo, y phục đầu vai sớm đã hỗn độn, trể xuống hẳn một bên cánh tay, cả bộ ngực lộ ra là điều không tránh khỏi, tiếng nói rên rỉ xen lẫn với giọng nam trầm khàn, cả hai thân hình ngã nhào vào chiếc chăn gấm trắng, nhìn có phần đẹp mắt.

Nhìn bộ dáng lúc này của hắn, Mặc Ngưng Sơ có chút đắc ý, thậm chí chỉ nhìn như thế cũng thấy miệng đắng lưỡi khô.

Dù là lúc nào, khuôn mặt tuấn mỹ đến mức cả người và thần đều ghen tỵ không hiểu sao luôn có thể khơi gợi phần tà ác trong lòng người khác, lại thêm đôi môi mỏng hoàn mỹ dụ hoặc...

Tim Mặc Ngưng Sơ đập dồn dập lên, dùng miệng vuốt ve lỗ tai nóng bỏng cùng cánh môi xinh đẹp của hắn.

Nhưng nàng đắc ý có chút sớm, không hề chú ý đến ánh mắt gần như rõ ràng của nam tử dưới thân, anh mắt vốn phân tán dần tụ lại, con ngươi đen nhánh nhanh chóng trở nên thâm thúy, mang theo ánh sáng chói lòa, toàn bộ thu lại dưới đôi lông mi cong rũ xuống.

Thần trí Nạp Lan Lân dưới sự khiêu khích như thế của nàng đã từng mảnh từng mảnh ghép lại với nhau.

Mỗi lần nàng hôn hắn, thần kinh của hắn liền tách ra một lần.

Sau khi bớt say rượu hơn, hắn như mới nhận ra đây không phải là mơ, nụ hôn cùng với nàng, cái ôm ấm áp, sự ma sát lẫn nhau đều tồn tại chân thật ngay trong ngực hắn.

Tiểu Đào Tử bừng tỉnh lại đáng yêu của hắn.

Tại sao nàng lại ở chỗ này. . . .

Nàng sao lại xuất hiện bên cạnh hắn ngay khi hắn cảm thấy chật vật nhất. . . .

Hắn nhìn rất lâu, không để ý thấy nàng. . . .

Nhưng lại muốn nhìn, nàng có thể xuất hiện, cho dù tức giận, tức giận cũng tốt. . . .

Mà giờ phút này, nàng đang hôn hắn.

“Sơ. . . .” Hắn kêu một tiếng.

Mặc Ngưng Sơ giật mình.

Một bàn tay nóng bỏng đã bò lên eo nàng, chậm rãi tìm tòi.

Mặc Ngưng Sơ vừa ngẩng đầu, một đôi môi mỏng liền nặng nề đè lại, hắn hôn nàng sâu như vậy, quấn quít lấy môi nàng, điên cuồng mà bức thiết, giống như muốn nuốt cả nàng vào!

Động tác kịch liệt như vậy khiến Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc đờ đẫn, nếu không phải ngay lúc này hắn đang nhắm chặt mắt, trên mặt còn sót lại màu hồng nhạt mới nổi, nàng sẽ cho rằng bây giờ hắn đang thanh tỉnh!!

Chỉ là một cái nghiêng người, nàng lại lần nữa bị đặt dưới thân! Thân thể tinh trắng mềm dẻo, hấn rút tay trên người nàng, cởi quần áo trối buộc trên người mình, lại dùng thân thể mình dán vào người nàng, đè nặng lên người nàng!

Mặc Ngưng Sơ giờ giãy giụa cũng không kịp, hai chân bị người mở ra, ngón tay thon dài chạm hai chân nàng, lòng bàn tay như lửa nóng, ngón giữa càng giống như mũi tên mang theo lửa nóng không cách nào cản trở đánh vào nụ hoa của nàng, khiến nàng khẽ cong lưng, tiếng rên rỉ do bị kích thích tràn ra liền bị hấn nuốt luôn vào miệng.

Hấn như dã thú chưa được thỏa mãn, cắn xé môi mềm mại của nàng, lại càng không ngừng vuốt ve da thịt nàng, giống như đã nhịn lâu, đột nhiên bộc phát mãnh liệt, muốn áp đảo nàng, cắn xé nàng, đụng chạm nàng, dây dưa nàng, để cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng chỉ có thể khóc sùi gọi tên của hấn —— ý nghĩ như vậy, không biết khi nào đã mạnh mẽ đến mức khiến cho người khác phải giạt mình.

Mặc Ngưng Sơ bị động tác đến một cách đột nhiên này làm cho sợ hết hồn, nàng cố gắng hôn xuống điểm mẫn cảm ở tai hấn, lại bị hấn kéo xuống, đưa vào nụ hoa ướt át thêm một ngón tay, khiến cho nàng càng thêm thở dốc nặng nề, hình ảnh mang tính cảm giác kiểu điếm cùng thẹn thùng.

Ma sát mãnh liệt khiến cho thân thể xinh đẹp của nàng run rẩy trong lòng hấn, hấn vẫn nhắm mắt lại như cũ, trong tối tìm kiếm môi nàng.

“Sơ. . . .”

Hấn nhẹ gọi tên nàng, một lần lại một lần hôn nàng, vẫn là nụ hôn sâu nhiệt tình nóng bỏng, lặp đi lặp lại mấy lần, nàng đã bị đánh cho tơ bời, đôi mắt to như nai con ngập nước mờ mịt, bị đánh chìm trong dục vọng mãnh liệt, nàng tiếp nhận chiếc lưỡi thăm dò của hấn, tiếng gọi “Sơ” khàn khàn yếu ớt kia khiến cho da đầu nàng tê dại, dòng máu trong người nàng như bị kích thích đến sôi trào.

Nàng mờ mịt nhìn hấn.

Nhìn hấn nhắm hai mắt, giống như say rượu không tỉnh.

Hấn rút ngón tay đang điên cuồng trong người nàng ra, khiến cho nàng cũng run rẩy theo, nàng đưa tay ôm chặt lấy hấn, trong lúc hấn rút tay ra liền liều mạng thở gấp, hít thở không khí.

Trong giây phút nàng như sắp điên kia, nàng nức nở, úp mặt trong ngực hấn, ôm lấy cánh tay của hấn, nhỏ giọng khóc sùi nói: “Lân Xuyên. . . .”

“Lân Xuyên. . . . không. . . . không nên. . . . tức giận. . . .”

“. . . . có được không. . . .”

Nàng gần như đã khóc không thành tiếng, hấn ngơ ngẩn, ngay sau đó cúi đầu hôn trán nàng, dùng nguồn nhiệt ấm áp bao vây nàng.

Hấn ngăn chặn môi nàng.

Ôm lấy nàng, tách hai chân nhỏ của nàng ra.

Ngọn lửa dục vọng lên cao đến đau đớn, từng chút từng chút không đi vào, dùng ngón tay để lấp đầy hoàn toàn khác với dùng vật nam tính kia, động tác lúc nhẹ nhàng lúc lại kịch liệt như muốn hóa tan nàng.

Địa phương ấy vốn đã ẩm ướt giờ lại bị ma sát, trêu chọc một lần nữa.

Đánh tan mọi lý trí còn sót lại của nàng.

Giống như trước đây, nàng chỉ có thể nức nở tiếp nhận hấn, bị hấn ôm vào trong ngực, cùng hấn dung hợp thành một thể với vô hạn khoái cảm cùng kích thích.

Tóc dài đen nhánh lập tức tản ra trên nền giường trắng như tuyết.

Cũng giống như màn đêm xinh đẹp ngoài kia.

172. Chương 172: Ta Ở Bên Cạnh Chàng (bảy)

Ánh sáng buổi sớm chậm rãi rơi xuống.

Trải qua sự gột rửa bởi cơn mưa đêm qua, không khí mát mẻ tràn ngập trong và ngoài phòng, hơi thở sương sớm chậm rãi lan tỏa khắp nơi, tấm điện lớn vô cùng này dưới sự khúc xạ của ánh nắng mà kéo dài bóng dáng của mình đến vô tận, cửa sổ không biết đã mở từ lúc nào, gió mát từ bên ngoài thổi vào, nhắc lên từng mảnh từng mảnh lụa mỏng khiến cho chiếc giường xa hoa như biến mất trong mây mù.

Nạp Lan Lân chậm rãi mở mắt.

Đau đớn sau cơn say khiến cho hắn có chút choáng váng, sắc mặt tái xanh, bảy tám bình rượu vứt bừa bãi khắp phòng, rải rác kéo dài từ cửa đến bên giường, vô cùng bừa bộn.

Tất cả đều bình thường như thế.

Bình thường đến quỷ dị.

Nơi này là tấm điện hắn trở về sau khi nổi điên đêm qua, cảnh tượng giống nhau như đúc, không cho Thường Tự vào điện, ra lệnh Ánh vệ lui ra sau về mọi phía năm mươi trượng, ra lệnh Hỉ công công mang tất cả rượu ủ hoa đào đến, hắn chỉ muốn ngầy người một mình trong này.

Hắn uống say, thậm chí say đến rối tinh rối mù, nhưng hắn không say đến nổi trí nhớ cũng mơ hồ theo.

Nơi này. . . .

Vốn nên có một trái đào nhỏ ai oán cả đêm.

Nạp Lan Lân nhắm mắt lại, vuốt vuốt cái trán đang đau nhức, nhưng không liên quan đến nàng, đầu cũng cảm thấy hơi đau.

Trí nhớ về nàng bắt đầu từ lúc ngọn lửa lượn lờ sau nửa đêm, hắn mơ thấy nàng đi đến bên cạnh hắn, nhưng sau đấy lại phát hiện đây không phải là mơ.

Hắn điên cuồng yêu thương nàng.

Đem ngọn lửa chịu đựng từ lâu phát tiết trên người nàng, sau khi say rượu, hắn không thể nào khống chế được sức lực cùng cường độ của mình, đầu óc chỉ muốn mạnh mẽ ôm lấy nàng, yêu nàng, giống như không cần cái gì khác cả.

Trên đất vốn nên có quần áo nàng nằm rải rác, bị nàng thô lỗ xé nát, tùy ý vứt bỏ.

Nhưng bây giờ, trên mặt đất chỉ có long bào hắn ném loạn, lại không có một mảnh vải màu hồng nào cả, trên giường sạch sẽ giống như chỉ có một mình hắn vậy, thậm chí hắn không tìm ra nổi một hơi thở thuộc về nàng, điều này làm cho hắn đầu đau như sắp nứt ra.

“Sợ. . . . ?” Hắn gọi một câu.

Nhưng không có người trả lời hắn.

Nạp Lan Lân cau mày xuống giường, mặt đất lạnh lẽo đến ghê người, trong tấm điện to như vậy, vô số cột trụ to lớn điêu khắc những con cự long uốn lượn, đối với những thứ không có gì đẹp lại lạnh lẽo này, hắn đã từng một lần muốn phá hủy nó.

Hắn tùy ý lấy một cái chăn mỏng che nửa người dưới, chậm rãi đi lại tìm kiếm nàng trong cung điện lạnh lẽo này.

Nhưng trong phòng không có một bóng người.

Lông mi của hắn nhẹ nhàng run rẩy, đôi con ngươi đen nhánh tràn ngập sắc thái cô đơn. Cung điện an tĩnh như vậy khiến cho hắn cảm thấy như đêm qua chỉ là một giấc mộng hư ảo, đụng chạm da thịt chân thật như vậy đều do một mình hắn tưởng tượng trong hư vô.

. Bởi vì hắn quá nhớ nàng.

Hắn chậm rãi đi về phía cửa mật đạo xây riêng vì nàng, nó được xây lên để hắn có thể tự do ra vào gian phòng nàng từ trước đến nay. Hắn dừng lại trước cửa mật đạo, vén bức bích họa lên, đề xuống một ô gạch.

—— ‘rầm’.

Sàn nhà bị tách ra vừa vặn một ô cửa hình vuông, bên trong đặt thêm đá, ánh sáng lờ mờ làm cho người ta không thấy rõ bên trong.

Nàng có lẽ đã đi về rồi.

Hoặc có lẽ nàng căn bản không đến.

Hắn hít một hơi thật sâu, lại giống như không có dũng khí đi xuống thêm đá, đi qua hành lang quanh co này liền có thể đến ngay cung điện của nàng, ôm người nàng vào ngực.

Bây giờ còn chưa đến lúc.

Nếu gặp nàng, hắn chỉ sợ cũng không có nghị lực lại giam giữ nàng, để ỉnh chịu đau khổ giày vò này.

Hắn dựa vào vách tường chậm rãi ngồi xuống, để mặc sợi tóc đen nhánh rơi xõa xuống đầu vai trần trụi, nhìn hắn ngồi trên mặt đất mất hồn mà ảm đạm.

Đột nhiên, một tiếng động nhỏ truyền vào lỗ tai hắn.

Hắn sửng sốt.

Trong đôi mắt chán nản chợt lóe sáng, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Nhưng thanh âm kia lại biến mất, yên ắng ảm nấp.

Nhưng điều này cũng không làm mất đi mục tiêu của hắn, mấy chiếc tủ treo quần áo cao lớn.

Hắn gần như nhảy một cái liền đến trước tủ, nhanh chóng mở ra một tủ, bên trong là ga giường cùng chăn trắng noãn đã được giặt sạch.

Lại mở ra cái thứ hai, bên trong là y phục đã được gấp gọn, được xếp cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả điểm gấp cũng không làm mất uy nghiêm hoàng gia.

Hắn nhíu nhíu mày, dừng trước chiếc tủ thứ ba, cũng là tủ cuối cùng.

—— ‘rẹt’.

Bên trong có một tiếng động nhỏ, thanh âm giống như co rúm người lui về phía sau vậy.

Nụ cười nơi khóe môi hắn dịu lại, nhẹ nhàng mở tủ, ánh sáng rơi vào, bên trong xuất hiện một cô đang nằm co lại, ôm chiếc gối như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ, dưới cổ có thể thấy được dấu vết hắn lưu lại đêm qua, tràn ngập nhưng bông hoa lửa đỏ hồng.

Nàng chôn đầu vô cùng thấp, sợi tóc đen tản ra gần như che lại khuôn mặt nàng.

Nạp Lan Lâm chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt đó, những việc cần hắn đi làm, tất cả đều vứt sau lưng, ngôi vị hoàng đế, quốc gia, thậm chí là người nhà của nàng, còn cả thân thể bị uy hiếp của mình. Bây giờ trong mắt hắn chỉ thấy quả đào nhỏ trắng trắng mềm mềm đang ra vẻ đáng thương.

Nàng cắt một đồng miếng vải màu hồng trong ngực, trời mới biết, nàng rốt cục đã mất bao lâu mới nhặt hết được các mảnh để lùa gặt hắn.

Mặc Ngưng Sơ đang thấp thỏm rối rắm, thỉnh linh xuất hiện một cánh tay ôm nàng mang ra ngoài.

Tay hắn đặt sau lưng nàng, để đầu nàng đặt trên vai hắn, míu môi cười một tiếng: “Ngu ngốc.”

Mặc Ngưng Sơ không biết làm sao, trong lòng chua xót, đôi mắt phủ kín sương mù mịt mờ, gần như sắp khóc.

Nàng ô ô một tiếng, như con sói con cắn một cái ở đầu vai hấn, giống như muốn đem tình cảm uất ức phát tiết trên người hấn, như vậy nàng cũng giống như không thấy đau nữa.

“Không được vứt bỏ ta nữa. . . . Ô ô. . . .” Nàng buông miệng ra, khóc sùi sụt hai tiếng, lại cắn tiếp.

“. . . .” Khóe môi hấn khẽ nở nụ cười quyến rũ.

“Chàng nói chuyện đi chứ! Khốn kiếp!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi cắn lấy bắp thịt của hấn, lưu lại một dấu răng rõ ràng.

“Tiểu Đào Tử. . . .” Hấn thở dài.

“Ta mặc kệ! Chàng nếu còn nhốt ta, ta liền chết cho chàng xem!!” Cái mũi nhỏ của nàng thút tha thút thít, nước mắt gần như sẽ không giữ được nữa.

“Nàng dám!” Thanh âm của hấn lạnh thêm một ít.

“Nếu không chàng thử xem?! —— ừm. . . .”

Nàng nói còn chưa xong, môi đã bị gắt gao chặn lại, sử dụng cánh môi mỏng sáng long lanh của hấn nuốt hết những lời phiền lòng của nàng nuốt vào bụng.

173. Chương 173: Ta Ở Bên Cạnh Nàng (tám)

Bị đẩy ngã rồi hôn, không tránh khỏi cọ xát làm cả hai thấy hơi nóng, môi lưỡi chạm nhau, nhưng lại không thỏa mãn được chỉ có thể lướt qua loa, không ngừng công kích và xâm nhập lẫn nhau, không muốn nụ hôn đang triển miên kia đó dừng lại.

Một con sói bị nhịn ăn đã lâu ngày, cho dù chỉ bị trêu chọc một chút cũng dễ dàng bùng cháy, ngọn lửa kia không ngừng dâng cao, làm cả hai không có cách nào dừng lại.

Mặc Ngưng Sơ bị đặt tại trên giường một lần, dù đã bị ăn rất nhiều lần, thân thể của nàng vẫn giống như em bé, rất mịn màng mềm mại, mặc cho hấn cứ đùa bỡn thì đáng vẻ tuyệt mỹ giống như yêu tinh kia. Làm cho hấn càng bị mê hoặc, nhớ lại những xúc cảm mơ màng khi uống rượu say, những tia sáng nhàn nhạt chiếu lên cơ thể nõn nà của nàng, những dấu hôn đỏ như những cánh hoa được phủ lên trên cơ thể nàng, trông sống động như thật.

Mà nàng ấy chính là một món ăn hội tụ đầy mỹ vị tuyệt vời nhất chỉ làm cho hấn chỉ muốn ăn nàng sạch sẽ, không chừa một giọt.

Không cần phân phó Hỉ công công chuẩn bị nước nóng để tắm, Nạp Lan Lân dùng khăn trải giường quần người nàng lại, ôm thẳng đến mật đạo ở Ngưng Lộ Cung.

Mặc Ngưng Sơ mềm nhũn nằm ở trong ngực của hấn, bất thành linh bị nhiệt tình của hấn ép tới mức không còn chút sức lực nào, không ngừng yêu cầu làm cả người nàng dính đầy mùi của hấn, đi qua hành lang âm u, tiến về gian phòng khá quen thuộc kia, ánh mắt vừa nhìn vào trong liễn “đau lòng khi nhìn thấy nơi đây”, mấy ngày nay cứ bị dồn nén trong đầu mải, nét mặt cùng lời nói của hấn cứ luôn rất dứt khoát, đem nhốt nàng ở trong lòng tre này mà không hề quan tâm đến, khi đưa được nàng trở về, lại muốn giam giữ nàng nữa sao?

Lấy tay xoay đầu sư tử trong hồ tắm một cái, một dòng nước ấm áp từ miệng sư tử liễn chảy ra, từ từ lấp đầy hồ tắm, hấn ôm nàng chậm rãi bước vào trong làn nước ấm.

Hấn cuối cùng cũng phát hiện, nàng đang rầu rĩ không vui, liền dùng nước vỗ vào trên mặt của nàng: “Quả đào ngốc nghếch”.

Nàng thấy rất khó chịu liền quay đầu đi, mặc cho nước trong hồ cứ dâng nàng lên, nghĩ đến chuyện bị hãm giam giữ trong suốt mấy ngày nay, kết quả bị hãm dụ dỗ có một chút, liền bị ăn sạch chẳng còn lại gì, nàng liền buồn bã: “Ta đúng là đứa ngốc, lại bị người lường gạt nữa rồi! Khốn kiếp! Cầm thú!”.

Hắn khẽ mỉm cười, từ phía sau dán sát vào nàng, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng thay nàng lau thân thể: “Người lại ăn nói lung tung rồi, làm sao có người gạt được quả đào này chứ.”

Mặc Ngưng Sơ ghen đỏ bừng cả mặt, liền hất bàn tay hắn ra, né sang một góc mà nhìn chăm chăm vào hắn: “Người hãy tránh ra! Nếu như người muốn giam giữ ta nữa..... Mãi mãi về sau người đừng mong gặp lại ta nữa!”.

Vì muốn nàng được hết giận, hắn chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, hai cánh tay chống lên thành hồ cúi đầu nhìn nàng.

Mặc Ngưng Sơ muốn chạy trốn, thì phát hiện mình đang đứng ở tại trong góc hồ không còn đường lui, khóc không ra nước mắt, liền ngẩng đầu lên trừng hắn: “Cút đi, đồ lưu manh!”.

Chân mày của hắn rớt cực cũng giật giật, thích thú nhìn chăm chăm vào nàng: “Cái miệng nhỏ nhắn của nàng đúng là càng ngày càng sắc bén.....”

Mặc Ngưng Sơ lập tức cong môi lên nhe răng ra, bày tỏ nàng muốn cắn xé hắn, thôi thúc muốn đi cắn xé hắn, cắn xé hắn.

“Cho nàng cắn đó.” Hắn duỗi bàn tay ra thăm dò vào trong miệng của nàng.

Nàng ngẩn người.

Ngay sau đó mới phát hiện hành động như vậy là “đưa tới cửa”, động tác này ẩn chứa bao nhiêu là sắc tình!

Ngón tay xâm nhập tới đầu lưỡi nàng, động tác của hắn vô cùng mờ ám, di chuyển qua lại làm cho nàng nói không thành tiếng, khóc cũng không được - nàng nổi giận, vốn định chỉ làm đáng một chút, cuối cùng trực tiếp há mồm hung hăng cắn xuống, động tác của hắn liền ngừng lại, trên mặt tràn ngập vui sướng, im lặng nhìn nàng, nhìn quả đào nhỏ của mình biến thành quả đào biết cắn người.

Mặc Ngưng Sơ cắn một cái rất mạnh, làm cho hắn càng thêm bị kích thích mà nóng bừng lên, một mùi máu tươi nhàn nhạt truyền vào cổ họng của nàng, nàng hơi hốt hoảng, vội vàng nhả ra.

Ngón tay trắng nõn kia, bị cắn mất một mảng da thịt, vết máu ở chỗ dấu răng cứ chảy ra làm cho người nhìn thấy đều phải khiếp sợ, nàng chột dạ mím môi: “Người, ai kêu người đùa bỡn ta!”.

“.....Hết giận chưa?” Hắn khẽ cười nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Ngưng Sơ vẫn cứ thờ phờ: “Ta không cần người thương hại ta! Người đã không tin ta có thể trợ giúp người, chết sống đòi nhốt ta ở nơi này, mà người, người cũng không thêm đến hỏi han ta thế nào!”.

“Ai nói ta muốn nhốt nàng?” Giọng điệu của hắn vẫn như cũ, nghe rất muốn bị ăn đòn, nhưng cũng khiến cho người ta phải giật mình.

Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hắn tựa hồ không rõ hắn vừa mới nói gì.

“Nàng rất thông minh, quả đào nhỏ” Hắn lại nói, chậm rãi đi tới ôm lấy nàng: “Nhưng mà nàng cũng rất kiêu ngạo và tự phụ, luôn nghĩ rằng chuyện gì thì nàng cũng có thể làm được..... Chỉ chút kích động đã bắt chấp hậu quả, mà tính khí của nàng đúng là quá nóng nảy, mới bị người khác chọc tức liền rơi vào bẫy rập, lại còn thích làm chuyện ngu ngốc, đúng ngốc trong ngốc.....”

Nghe đến đó, Mặc Ngưng Sơ vừa còn mừng rỡ thì trong nháy mắt thần sắc lại hạ trầm xuống, nhìn chăm chăm vào hắn, cả một chữ cũng nói không ra.

“May là nàng cũng rất thông minh, mặc dù luôn làm chuyện rất ngốc nghếch, nhưng lại có thể gặp dữ hóa lành, tiêu tai giải nạn, mấy chuyện này chẳng qua là mở đầu, dù những người đó muốn hợp lại đấu với ta thì cũng coi như mất cả chì lẫn chài..... Nhưng giờ không giống nhau, nàng có hiểu không?”

Nàng giật mình, lông mi run lên một cái.

“Ta sợ.... Bởi nàng chính là một quả đào nhỏ hoang dã, cứ luôn rời khỏi ta mà đi, ngộ nhờ lúc nàng bỏ đi, bị người khác bắt mất, thì ta phải đi đâu để tìm nàng đây?” Hấn cúi đầu nói nhỏ vào bên tai nàng, rành rành là muốn trêu chọc mình mà. Mặc Ngưng Sơ cảm thấy như có một tảng đá lớn đang đè nặng, có chút thở không nổi.

Hấn chợt cười to, lưng tựa vào đá cẩm thạch trong hồ nước nóng, đem nàng kéo vào trong ngực: “Nếu không có nàng, ta đã đem Mặc gia diệt trừ tận gốc, bất kể là vô tội thì vẫn phải chết, tất cả đều phải sung quân để giảm bớt phiền toái khi bị người khác uy hiếp”

Miệng không nói gì. Nàng trừng hấn: “Người sao có thể xem mạng người như cỏ rác chứ?”

“Quan lại chỉ biết bao che cho nhau, vốn đã hợp thành một khối, Tể tướng không ngã thì cả đám người bọn họ vĩnh viễn không bao giờ suy yếu, ta là một đế vương phải lo cho cả giang sơn, sao có thể chỉ cứ nghĩ vì nàng là người của Mặc gia?”

Nàng im lặng.

Thanh âm có hơi nhỏ, lại không được tự nhiên từ trong miệng của nàng tràn ra: “Ta quan trọng như vậy sao?”

“Nàng nói xem?”

“Người cũng có thể xem như không có ta mà.....”

“Có là có, không có là không có, làm sao có thể coi như không có?” Hấn mỉm cười liếc nàng: “Ta muốn nàng phải nợ ta, nợ đến cả đời cũng không trả hết được”.

“.....” Đúng là nam nhân hẹp hòi!

“Theo như kế hoạch ban đầu, chuyện này cũng không khó khăn lắm..... Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, có người không chỉ muốn tấn công nàng, mà còn đang muốn tấn công vào ta”. Nạp Lan Lâm cười khổ một cái: “Có lẽ nếu như ta đủ ác độc, cứ xem như cái gì cũng không biết, phiền toái cũng sẽ không nhiều đến vậy”.

174. Chương 174: Ta Ở Bên Cạnh Nàng (chín)

Mọi chân tướng đều đã được nói rõ ra, Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc liền ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Cũng không còn đề phòng hấn nữa, liền duỗi tay ra, đem đầu của nàng đặt cố định ở trước ngực của hấn, da mặt dính sát vào lồng ngực, cùng dòng nước ấm và làn da nóng bỏng trơn mịn kia đang đốt cháy gương mặt của nàng, lại không để cho nàng ngẩng đầu lên nhìn vào mặt hấn.

Mặc Ngưng Sơ bị hấn ôm chặt đến không thở nổi, dùng móng cào lấy hấn: “Người, người muốn mưu sát... ưm ưm.....”.

“Chúng ta sẽ đặt ra ba quy ước”. Đôi môi mỏng xinh đẹp của hấn giật giật, khó phân biệt được suy nghĩ thật sự trong ánh mắt của hấn.

Mặc Ngưng Sơ cố đập nước, làm cho bọt nước văng khắp nơi, cố gắng giãy giụa, nhưng hấn cứ ôm chặt nàng dán chặt vào trên người mình: “Nếu nàng muốn biết rõ chân tướng, phải tuân thủ nguyên tắc của ta, nếu nàng làm trái ta sẽ giam cầm nàng cả đời, không bao giờ thả nàng ra ngoài, cũng không lo lắng cho người Mặc gia nữa, nàng biết rõ ta nói được là làm được”.

Dừng một chút, hấn mỉm cười dịu dàng, thanh âm cũng đặc biệt mềm mại: “Quả đào nhỏ, nàng có bằng lòng không?”.

Mặc Ngưng Sơ sắp bị hấn làm ngẹt chết, chỉ biết mãnh liệt gật đầu, rốt cục hấn cũng buông lỏng ra một chút, để cho nàng có thể tự do hô hấp.

“Tốt lắm, tí nữa theo ta đến thư phòng viết ra quy ước, dùng máu ấn lên, lấy tính mạng của người nhà nàng ra thề, nếu làm trái nàng sẽ bị bạn bè xa lánh, chết không có chỗ chôn, chỉ có vậy ta mới bằng lòng tin tưởng nàng.” Hấn vẫn ung dung sờ sờ mái tóc đen của nàng, đối với một quả đào xấu xa thích đi lừa gạt người khác, thì phương pháp này là hữu hiệu nhất: “Nàng có đồng ý không?”.

Mặc Ngưng Sơ cố kìm nén nước mắt, xoay qua chỗ khác yên lặng gặt đầu, hu hu, xem như hấn lợi hại!

Lau sạch những vấy bẩn trên người, hấn thuận tay cầm lấy mảnh lụa trắng quấn quanh thân thể nàng, lại lấy một cái khăn nhung quấn chặt nàng lại, thỏa thuận xem như đã xong, trực tiếp rẽ vào mật đạo, hướng về phía thư phòng.

Thật may trong Ngưng Lộ cung không có người nào, dù trên người không còn mảnh vải che thân thì cũng không có ai nhìn thấy được.

Mặc Ngưng Sơ cảm thấy rất rối rắm khi nhìn giấy và bút mực chính tề ở trước mặt, biết hấn muốn làm thật, không khỏi hơi hoảng hốt, tên nam nhân xấu xa này không biết sẽ đưa ra điều kiện quái quỷ nào đây: “Người, người không thể mượn gió bẻ măng nha!”.

Nạp Lan Lân im lặng chốc lát, vẻ mặt dường như muốn nói —— thật ra nàng ấy đã nhắc nhở ta —— một thứ rất thú vị.

Mặc Ngưng Sơ run rẩy, hấn đi tới đem bút lông thấm vào trong mực, trải tờ giấy thật thẳng ra, để cho nàng chuẩn bị xong tư thế, cười cười: “Ngoan, ta nói một câu nàng viết một câu nha”.

Mặc Ngưng Sơ cầm chặt bút trong tay, mà run rẩy, vất vả lắm mới ngồi vững vàng, vừa mới bắt đầu cử động bút, dưới móng lại thấy lạnh, người nam nhân ở phía sau liền dán tới, nhẹ nhàng tháo chiếc khăn nhung bọc trên người nàng ra, nắm lấy hông của nàng để cho nàng chống đỡ ở trên bàn, đôi môi mỏng xinh đẹp che phủ ở bên tai của nàng, tựa như đang cười: “Câu thứ nhất: Ta, là tam tiểu thư của Tể Tướng Mặc phủ, Mặc Ngưng Sơ, đồng ý tuân thủ mọi thỏa thuận dưới đây vô điều kiện”

Mặc Ngưng Sơ cúi đầu nhìn móng vuốt của hấn đang bao trùm trên ngực của mình, đang muốn phát điên lại bị tên xấu xa này bóp một cái: ”Mau viết”.

Nàng run rẩy, hấn liền đổi sang néo đỉnh phần hông của nàng, ngón tay vuốt nhẹ ở bên ngoài, lại cắn vành tai khiến cho nàng không ngừng run rẩy, luồng khí nóng liền chạy dọc qua: ” Viết đi, quả đào nhỏ?”.

“Cái này, ta làm sao có thể viết được chứ?”.

“Không viết à?” Ngón tay hấn lại tiếp tục dò tìm xuống dưới, luồn vào trong khe hở ở giữa nơi u mật nói: “Lúc này mặt trời đã lên cao, ta vốn dĩ nên ở trên đại điện lâm triều, giúp nàng giải quyết vụ án của tam công tử Mặc gia Mặc Lưu Vân đã đục khoét kim ngân (đa phần là ngân lượng dung nạp cho hoàng gia), còn cất chức quan Tể Tướng của phụ thân nàng, còn có..... chuyện Nhị ca của nàng Mặc Liên Thành, bị Cửu vương gia lôi kéo làm chuyện xấu, cùng nhau tiêu diệt Thập nhị vương gia..... Bản thân nàng nên hiểu rõ, tất cả chuyện này sẽ có hậu quả thế nào”.

Lời của hấn nói ra rất nhẹ nhàng, vừa mập mờ lại xen lẫn nghiêm túc, khiến cho nàng phải suy nghĩ thật kỹ lưỡng, toàn thân run rẩy toàn thân không ngừng tập kích khiến da đầu run lên.

—— Hấn cố ý!

Mặc Ngưng Sơ rối rắm cắn chặt hàm răng, hấn lại tiếp tục thúc dục ở bên tai nàng nói: “Quần thần chắc sẽ rất vui sướng vì cả nhà Mặc gia nàng đều gặp họa, đặc biệt là nàng, tiểu yêu tinh à, vì nàng đã đoạt đi tất cả sự sủng ái của mọi nữ nhân trong hậu cung đều muốn có này, bọn họ đều rất ghen tỵ, ghen tỵ nàng muốn chết đi được, tức giận khi ta không chịu lập tức hạ thánh chỉ, đem vật nhỏ này ban cho cái chết đấy.....”

Ngón tay của hấn bỗng chốc lại thăm dò vào trong.

Từ tối đêm qua kéo dài đến sáng tinh mơ cứ mãi yêu cầu, nên khi hấn nhẹ nhàng vừa chạm vào liền có thể khơi lên mỗi một dây thần kinh yếu ớt.

Mặc Ngưng Sơ không khỏi “Ừm” một tiếng, hấn dán chặt vào sống lưng của nàng, cười nói: “Nàng kéo dài càng lâu, hậu quả của Mặc gia có thể càng nghiêm trọng đó, nàng có chịu viết hay không viết?”.

Hu hu, nam nhân đáng chết!

Nước mắt rơi đầy trên mặt, Mặc Ngưng Sơ liền nhấc bút lên, phụ thân, ca ca, Tiểu Mỹ, cố chờ cho tên Đại Ác Ma này bình tĩnh lại, ta sẽ tới cứu các người!

Nàng gian nan viết lên trên giấy trắng, nét chữ vừa to vừa rất cầu thả, mới vừa viết xong, lại bị hấn xé bỏ, thay vào một tờ giấy trắng khác: “Quả đào nhỏ, nàng viết chữ như gà bới ai mà nhận ra được? Nàng đúng là quả đào nhỏ cơ trí mà, nếu về sau nàng chối cãi, vậy dù ta có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa được rồi sao?”.

Nàng trừng mắt nhìn hấn, mà hấn chỉ biết cười cười, nhẹ nhàng chuyển động ngón tay ở phía dưới, lập tức tạo ra một mảng lớn ướm át: “Viết lại đi?” Hấn cười xấu xa.

Nàng cố gắng kìm nén chính mình nói: “Người, người cần phải rút ra ngoài trước đi!”.

“Quả đào nhỏ, nàng đang lãng phí sức lực cùng thời gian quá đó.” Hấn nhẹ nhàng liếm vào chỗ mẫn cảm của nàng, giống như là cố ý làm loạn suy nghĩ của nàng, để cho nàng không cách nào tập trung được.

Thật ra hấn đang cố ý.

Hơn nữa còn rất thích thú.

Mặc Ngưng Sơ chỉ biết khóc hu hu hai tiếng, một bên chịu đựng hấn tra tấn, một bên phải nghiêm chỉnh viết từng chữ thật cẩn thận, từng nét phải viết rõ ràng mạch lạc, giống như một con dao, từng nhát dao đằng đằng sát khí.

“Ngoan lắm” Hấn hôn lên bên tai của nàng: “Câu thứ hai: nếu làm trái quy ước, tất cả người của Tế Tướng Mặc gia trên dưới một trăm ba mươi miệng ăn chết không có chỗ chôn, bạn bè xa lánh, bị thiên lôi đánh cả đời không thể sinh tồn cũng không thể chết đi”.

..... Thật là ác độc!

Mặc Ngưng Sơ run lên, thế nhưng hấn vẫn rất ung dung kéo cái ghế qua ngồi xuống, bản thân ôm lấy nàng rồi tựa vào bên cạnh bàn, mà ngón tay không hề dừng lại cứ mãi hành hạ nàng, thay vào đó càng làm cho u nguyệt càng mở ra thêm, càng tiến sâu hơn để cho nàng phải dở sống dở chết, lại còn dùng giọng điệu hơi trách cứ lại rất mập mờ nói: “Quả đào nhỏ, chuyên tâm một chút”.

Hu hu hu hu hu!

Nàng thật muốn cắn chết hấn, cắn chết hấn, cắn chết hấn!

175. Chương 175: Ta Ở Bên Cạnh Nàng (Mười)

“Ba điều quy ước, thứ nhất, trước khi làm chuyện gì, cần bẩm báo tất cả chi tiết cho Nạp Lan Lâm, không cho giấu giếm, lại càng không cho phép tự mình hành động.” Hấn chậm rãi nói.

Tiếng thở dài từ trong miệng Mặc Ngưng Sơ cách quãng tràn ra, ngón tay vẫn còn cầm bút, chánh quy ở trên giấy Tuyên Thành viết ra lời hấn nói không sai chút nào, một khi nàng có một chút nhỏ mọn, hấn sẽ lập tức dùng mắt thân mật khuấy động nàng, cho đến nàng chịu đựng không nổi cầu xin tha cho, đem điều thứ nhất viết một lần nữa, cho đến khi hấn nhìn hài lòng mới thôi.

“Ngoan, đã viết nhiều như vậy, còn có hai điều, nàng có thể kết thúc.” Hấn hết sức nghiêm túc an ủi.

“Hu. . . . hu. . . .” Mặc Ngưng Sơ trầm thấp khóc sùi sùi, đem chữ “đông” cuối cùng viết nắn nót hết sức.

Điều một viết cực kỳ hà khắc, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, rồi rầm nghẹn ngào nói: “Nếu chàng không có ở nhà thì làm sao bây giờ?”

Hắn dừng một chút, lau hai mắt ướt đẫm nước mắt của nàng, nhẹ nhàng: “Thứ hai. . . . Thời khắc ở bên người Nạp Lan Lâm, không có hắn cho phép, không cho tự tiện rời đi, nếu là bị người âm thầm bức bách, làm hết khả năng để bảo đảm an toàn của mình, nếu để dính vào nguy hiểm lần thứ nhất. . . .” Giọng nói kéo thật dài, khóe môi mím lại như không có đường cong: “Ta liền giết một người Mặc gia.”

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, đầu ngón bút dừng lại ở chữ “giết” đó, cả kinh thất sắc nhìn hắn: “Chàng, chàng không phân rõ phải trái!”

Hắn như là cười một cái: “Ta cho tới bây giờ cũng không phân rõ phải trái.”

Mặc Ngưng Sơ đứng lý hợp tình phản bác: “Nếu ta có thể giải quyết lúc nguy hiểm, vậy thì không gọi là dính vào nguy hiểm!”

“Hả?” Nụ cười của hắn nguy hiểm vô cùng.

“Ta, ta không muốn viết như vậy.” Nàng mím môi, giấy dựa giấy dựa lại giấy dựa, muốn từ hắn giấy giụa ra ngoài.

Hắn lại ngoài dự đoán không có ngăn cản nàng, nàng mềm nhũn hai chân rơi xuống đất, thiếu chút nữa ngã nhào.

Nàng chạy thật nhanh đến góc, bắt đầu ba chân bốn cẳng trèo lên khăn trắng, hừ hừ nói: “Ta, ta không muốn nghe lời chàng nói, những điều ước kia tuyệt không công bằng!” Nàng lúng liếng nhìn chằm chằm hắn: ” Dính vào nguy hiểm lần thứ nhất, giết một người Mặc gia, tại sao có thể! Nếu là bị bắt đắc dĩ, tình huống khẩn cấp, vậy chẳng phải là muốn ngồi chờ chết?”

Hắn an tĩnh nhìn nàng nói xong, nửa tựa vào ghế trúc dây mây, nửa liếc mắt nhìn nàng một cái: ” Không muốn viết sao?”

“Không muốn!”

Lông mày hắn nhẹ nhàng gạt gạt: “Tốt lắm.” Sau đó chậm rãi đứng lên, giọng nói bình thản: “Nàng đã không muốn, ba điều quy ước này thì thôi vậy, ta đã cho nàng cơ hội, nhưng có phải nàng không muốn. . . .”

Hắn làm bộ muốn đi.

Mới vừa đi ra hai bước, tay liền bị kéo lại.

Tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng run rẩy, dừng ở phía sau hắn hai bước, cầm cổ tay của hắn, màu trắng khăn bông bị nàng bao lấy ngón ngang, nhìn nhỏ gầy đáng thương làm cho người ta muốn đem nàng trực tiếp ném lên giường tận tình chà đạp..

Càng về sau càng nguy hiểm. “Nhưng, có thể hay không không viết một câu cuối cùng. . . . Ta, ta bảo đảm không kích động, không mạo hiểm, nếu như nguy hiểm, ta nhất định ngoan ngoãn bảo vệ tánh mạng, nhưng. . . . Có thể hay không. . . .” Nàng tuyệt không dám nhìn mắt hắn, hắn lúc chợt giống như băng, lúc chợt giống như hỏa, để cho nàng khó lòng phòng bị, một chút cũng nắm không được.

Nhưng hắn lúc này lại có lực hút trí mạng, làm cho không người nào có thể đi phản kháng hắn, cự tuyệt hắn.

Hắn luôn có thể bắt được nhược điểm yếu ớt nhất của đối phương.

Nạp Lan Lâm quay đầu lại, nhẹ nhàng mím môi nhìn nàng: “Nàng bảo đảm?”

“Vâng, ta bảo đảm.” Nàng gật đầu như bầm tỏi.

Ánh mắt hắn như lóe lên một ánh sáng tà tứ mà hả hê, đáng tiếc Mặc Ngưng Sơ không nhìn thấy, nàng lần nữa bị “tâm cam tình nguyện” kéo về trước bàn, vành mặt hất hàm sai khiến ra lệnh: “Cởi.”

Nàng cắn môi nhỏ đem bọc khăn lông nhỏ thả ở một bên.

Sắc mặt đỏ bừng.

“Lần nữa lấy bút.”

Nàng ngoan ngoãn cầm.

“ Như vậy thật biết điều. . . . ” Hấn nhẹ nhàng khen ngợi nàng, vuốt ve mái tóc đen tuyền sáng mềm của nàng, một cái bế nàng lên, để cho nàng cả nằm ở trên bàn, lại đem tiểu đồn nâng lên, điều chỉnh độ cao, trong thanh âm lộ ra mơ hồ lạnh: “Đây là trừng phạt tội cứng đầu cứng cổ.”

Sau một khắc, không có cho nàng bất kỳ không gian chuẩn bị gì, ôm tiểu đích nhỏ đòi hỏi, từ phía sau thẳng tiến vào.

Bởi vì bị trêu chọc cả đêm vật nhỏ giờ phút này mẫn cảm, cảm giác càng sâu, đột nhiên bị căng chặt ra, nàng cơ hồ muốn la hoảng lên, đổ xuống.

Hấn đỡ dậy nàng, cười: “Như nàng mong muốn, một câu cuối cùng có thể sửa đổi: nếu không nghe lời. . . . một tháng liền không cho che đậy thân thể. . . . Phục vụ Đế Vương.”

Nàng sửng sốt, hấn lại thêm một câu: “Nếu mà nàng còn tái phạm, ta liền đem điều này thông báo thiên hạ. . . . Thứ nhất cho phụ thân nàng xem qua, đặc biệt là mấy chữ câu này cuối cùng này, nhất định khiến hấn vĩnh viễn cũng không thể quên được.”

“ ” Nàng lệ rơi đầy mặt rồi.

Thân thể được ma sát dường như đốt , chữ nhìn trước mắt cũng giống như rừng rực cháy, ngoan ngoãn viết lên, cơ hồ có lẽ đã xụi lơ vô lực.

Nàng giống như là bị ép khô khí lực, nếu nói hậu quả không cách nào đi suy tư những thứ kia, liền cầm bút cũng không yên, luôn có cảm giác đầu u mê hồ đồ bị lừa, phía dưới cũng đang rối loạn, căn bản không cách nào giữ vững đầu óc thanh tỉnh.

“Thứ ba.”

Hấn hôn lưng của nàng: “Nạp Lan Lân trước khi chết, Mặc Ngưng Sơ coi như là kéo dài hơi tàn, cũng phải sống trên thế giới này.”

Ý này nếu là hiểu tới đây, phải là bao nhiêu tốt đẹp a!

Nhưng vì sao hấn nhất định phải miêu tả phải như vậy khiến người kinh hồn bạt vía đây?

Mặc Ngưng Sơ yên lặng rưng rưng viết, lúc kết thúc chữ cuối cùng, sau lưng lại đột nhiên đánh tới một cỗ lực, cảm giác mãnh liệt ma sát, khiến nơi ấy ướt đầm run rẩy kịch liệt, cuối cùng cứ như vậy biểu đi ra ngoài, trong lúc đó họa ở tại bàn viết, kéo ra một vết mực thật dài.

“Rất tốt.” Hấn mỉm cười đem bút bỏ đi, cầm lấy ngón tay của nàng, đặt ở khóe miệng nặng nề khê cắn, thương nàng hít sâu một hơi, ngón giữa đã đã tuôn ra huyết châu đỏ tươi.

Hấn cứng nhắc cầm ngón tay của nàng, gần như nghiêm trang đặt ngay tại nền trắng chữ màu đen trên giấy Tuyên Thành.

“Nàng lấy máu thề, vậy liền cả đời không được đổi ý.”

Hấn nhẹ nhàng hôn lên cổ nàng xinh đẹp, lưu lại một chuỗi vết tích: “Hiểu không?”

Nàng còn có chút không có hoàn hồn. Hấn đã mãnh liệt đâm xuyên qua nàng.

“A a. . . . !”

“Nàng phải nhớ tất cả lời nói phía trên này, một chữ cũng không cho bỏ sót, rõ chưa?”

“Ừm. . . . Minh, hiểu. . . . ”

Bị dạy dỗ ngoan ngoãn, quả đào nhỏ lại một lần bị ăn sạch sẽ, thành quả đào hạch, yên lặng chôn ở trong chăn ngủ thiếp đi.

Chỉ là chờ đợi nàng tỉnh lại, cuối cùng đem bắt đồng.

176. Chương 176: Triệu Mộc Huynh (Một)

Cuối tháng tám.

Xuyên Hạ nghênh đón thời gian mùa hạ cuối cùng, sắp nghênh đón gió xào xạc mùa thu.

Mà Tể Tướng Mặc gia lại nghênh đón một loại tai nạn khôn khổ,

Tể Tướng bị thôi chức, mang theo gia quyến giam lỏng ở trong nhà, mà Mặc gia Tam thiếu bị bắt vào Tông Nhân phủ, bị thẩm vấn tra hỏi, sản nghiệp Mặc gia toàn bộ kiểm tra và niêm phong, mà Nhị công tử phụng mệnh suất quân tiêu trừ thập nhị vương gia, bị bắt, danh hiệu đồ Đại Tướng làm người ta thổn thức không ngừng, Cửu vương gia trọng thương được cứu trở về, nằm ở trong vương phủ đến nay chưa tỉnh.

Mà quốc gia tiếp giáp cùng Xuyên Hạ ngày gần đây càng thêm dị động nghiêm trọng, mấy thành trấn bị bọn họ giống như cuồng đạo cướp sạch không còn, làm cho lòng người bàng hoàng.

Đại thụ sinh trường trăm năm cơ hồ bị bật gốc lên, liên tiếp những việc hệ trọng xảy ra gần như rung chuyển toàn bộ Xuyên Hạ.

“Nạn dân rõ ràng có an trí rất tốt, này quanh trấn nhỏ chim không ỉa phân lại người nào sẽ đi giành, hiện tại những người này, không nhìn bề hạ vài năm chiến công vĩ đại, bịa đặt sinh sự cũng rất lợi hại!” Nam nhân bên sổ liệu đang chất đống bao năm qua liền thoảng không ngừng, nói xong không quên nhìn người bên cạnh một cái: “Triệu Mộc huynh, người vì sao an tĩnh như thế? Chẳng lẽ người cũng tin tưởng những thứ kia người tung tin đồn được như lời đồn?”

Người bị kêu là Triệu Mộc nhếch nhếch miệng, lực bắt tông tâm, tùy ý cầm một xấp trương mục, lật đi lật lại: “Quốc khố thu vào cũng càng ngày càng ít, càng làm cho người ta lo lắng.”

Cả hai đều là người mới thường lục viện mới vừa phân phối đến Thái Khanh phủ, chỉ có Tư Tường cùng hắn bị điều đến nơi này trông coi ngành tài vụ cơ yếu, Thái Khanh phủ vốn là quốc khố tài vụ phân phối đất, nhân tài yêu cầu cũng so với thường ngày nghiêm khắc hơn, ở thường lục viện có thành tích cao trong cuộc thi, Tư Tường vị trí đứng đầu bảng, mà hắn trong hai người có điểm số cao, là người thứ hai làm cho người ta hâm mộ.

Chỉ có học sinh thường lục viện có thể nhảy qua cuộc thi khoa cử mà tiến vào ngành trọng yếu, chỉ cần thông qua cuộc thi, liền có thể lấy điểm số cao thấp theo thứ tự phân phối đến các cấp ngành đi.

Tư Tường vừa nghe, lập tức lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Quốc khố trống không, còn không phải là quan liêu sa đọa, thiếu hụt gây ra, ta ở đây mấy ngày lật xem các trương mục đều xem, đã so lúc tiên hoàng tại vị tốt hơn nhiều, bề hạ còn trẻ, để thời gian, nhất định có ảnh hưởng lớn, trở thành minh quân trên đời.”

Triệu Mộc cười: “Bề hạ nghe thế chính là nịnh bợ, nhất định thật vui mừng.”

Tư Tường xem thường: “Mộc Triệu huynh, người thanh niên tốt, nên chấn chỉnh tinh thần, cùng với ta vì triều đình hiệu lực!”

Triệu Mộc bệt bệt miệng, hắn mới tiến vào nơi này chỉ mới hai tuần lễ, làm công việc đều là sắp xếp tư liệu, những thứ sổ liệu quá hạn này đã sớm không dùng được, loại đề tài này cũng thật sự là đề không nổi hứng thú của hắn, để mỗi lâu như vậy, con cá trả không được cái móc, điều này làm cho hắn hết sức nổi giận.

Nhưng oán thầm mới vừa kết thúc, cửa liền truyền đến một hồi tiếng động rất nhỏ, hắn lập tức ngồi thẳng cầm một quyển sổ sách an vị đoạn chánh, xem ra dần dần, một kẻ thư sinh gầy gò ốm yếu, liền bộ dáng cũng cứng nhắc cay nghiệt, không có điểm gì xuất sắc.

Phòng thu chi cửa bị mở ra, một người đàn ông đi vào, dò xét, nói: “Các người đã quen chưa?”

Tư Tường ngẩng đầu, có chút vui mừng: “Ca ca!”

“Nơi này chỉ có danh xưng đồng liêu, kiêng kỵ nhất làm thân phụ quý, người nhớ kỹ chưa?” Người bị kêu ca ca nghiêm nghị mà căng thẳng, thỉnh thoảng sẽ hướng một bên Triệu Mộc nhìn một chút, giống như là muốn đem hắn xem kỹ một lần.

Tư Tường lập tức thông đầu xuống, có chút tỉnh ngộ nói: “Thuộc hạ biết sai, xin đại nhân trách phạt.”

Nam nhân dừng một chút, đơn giản phân phó chút công việc, liền xoay người đi ra.

Trong con người Triệu Mộc thoáng qua một tia giảo hoạt, lời kéo Tư Tường nói: “Đó là ca ca người? Đây này, thì ra là người có sao tăng quan hệ, ngày khác để cho ta hiểu kính hiểu kính? Cất nhắc cất nhắc?”

“Ca ca không phải loại người như vậy!” Tư Tường lập tức cau mày nói: “Triệu Mộc huynh, người cũng không cho như vậy, tới đây liền muốn thanh liêm chánh trị, người há có thể đánh chủ ý nhỏ như vậy?”

Triệu Mộc nhàm chán “a” một tiếng, khóe mắt không chút nào không có rời đi ở góc cửa chưa từng rời đi, mà lặng lẽ nghe lén bóng dáng bọn họ nói chuyện.

Hắn âm thầm cười một cái.

Đợi lâu như vậy, con cá tựa hồ rốt cuộc cũng chịu mắc câu, kế tiếp liền có thể ngồi chờ tung lưới, thu hoạch cá lớn hơn.

Triệu Mộc ngẩng đầu nhìn lên, một đôi mắt to sáng ngời lóe lên, hướng về phía trên xà nhà Thu Nguyệt bảo vệ hắn mở trừng hai mắt.

Nàng rõ ràng là Mặc Ngưng Sơ.

Sau khi cùng Nạp Lan Lâm định hiệp nghị, nàng biết được là một chuyện chính là quan hệ với thân thể hắn như vậy kinh thiên Đại Phích Lịch, như thế rất là phiền phức, hắn miễm cưỡng chịu đựng tức là muốn bảo toàn nàng, lại muốn bảo toàn tính mệnh mẫu thân, còn phải cùng phản quân chiếm cứ ở phía đông, quanh thân nước láng giềng làm nghiêm cẩn có chừng có mực đánh trận.

Hắn thật sự là đủ khổ cực.

Rồi sau đó nàng lại thăm Tam ca ở trong tù, theo trình bày của hắn biết được vài năm qua Nạp Lan Ngôn đã lợi dụng hắn làm những gì, sau cùng nói tới có liên quan đến bước tiếp theo của kế hoạch “công tử Tịch” của Nạp Lan Ngôn, hắn tựa hồ rất muốn khiến người nam nhân kia phát giác Mặc Ngưng Sơ chính là U Liên phú đến tiếp sau đứng đầu, trừ lần đó ra, Nạp Lan Ngôn cẩn thận đến cực điểm, lợi dụng xong, ngay cả những chứng cứ liên quan đến hắn cũng không lưu lại.

Về phần công tử Tịch, Mặc Ngưng Sơ cho người ta giám thị hồi lâu, vẫn như cũ không có quá nhiều động tĩnh. Giống như lời đồn đãi, hắn xuất thân tựa như thật đến từ chính thế gia giang hồ, bao năm qua du lịch các quốc gia, cũng là hình tượng thư sinh văn nhược trong sạch văn nhược. Mặc Ngưng Sơ thật sự là nghĩ không hiểu, công tử Tịch có giá trị lợi dụng gì đối với Nạp Lan Ngôn. Coi như hắn biết, nàng cũng đã là Đế Vương phi tử, hắn lại có thể thế nào?

Mặc gia gặp chuyện không may, hắn cũng lo lắng không ít, thường xuyên tốn tiền tài bày mấy tầng quan hệ đưa cho đội trưởng nhà lao, hy vọng có thể chăm sóc Mặc Lưu Vân thoải mái một chút, chỉ là số tiền này trải qua một số tầng cất xén, liền không có tâm tư đi quản sống chết của một phạm nhân tử hình.

Mặc dù là đem tiền bạc như bỏ vào biển cả, nhưng tâm ý của hắn trái lại nàng tiếp nhận rồi.

Công tử Tịch vẫn ở chỗ cũ thường lục viện giáo thư, đáng tiếc Mặc Ngưng Sơ cũng không tới học, Nạp Lan Lâm tự nhiên dùng Ảnh Vệ thay thế, nàng chỉ phụ trách thời điểm đi thi cuối cùng, đem hạng không chế ở giữa Đệ Tam Danh cùng Đệ Nhất Danh, cuối cùng tiến vào tầng vị trí cơ yếu, tìm ra chứng cứ đem ca ca mình đắc tội được giảm xuống đến thấp nhất.

Nạp Lan Lâm cho dù trăm ngàn cái không muốn, cũng không có người có thể so sánh Mặc Ngưng Sơ có thể tìm ra những thứ kia giấu ở sau sổ liệu, cũng không người nào có thể so ra mà vượt qua nàng về trí nhớ đã gặp qua là không quên.

Còn lần này, một người là mục tiêu trong đó, chính là ca ca Tư Tường, Tư Vũ.

177. Chương 177: Triệu Mộc Huynh (Hai)

Mặc Ngưng Sơ lại đeo lên tên Triệu Mộc giả danh lừa bịp, lại muốn âm thầm tìm người luyện tập phương pháp giải độc Miêu Cương cổ độc, chẳng qua là phải tìm đến người Miêu Cương chân chính thật sự khó

khăn, cho dù học xong giải cổ thuộc loại máu cũng là không có biện pháp. Cái loại vu thuật thần bí này cũng chỉ là xem ở trong sách, không có căn cứ khoa học gì, làm cho nàng thực nhức đầu.

Nạp Lan Lâm chịu trách nhiệm tìm, nàng chịu trách nhiệm học.

Mặc gia nhìn như bị giam cầm, thực tế được bảo hộ, nàng phải tranh thủ thời gian lúc hắc áp chế, giúp hắc một tay thật tốt.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tư Tường bên cạnh đã đem công việc hắc phải làm sửa sang lại xong, sắp xếp lại tài liệu trong rương, sau đó quay đầu nhìn trên bàn Mặc Ngưng Sơ một chồng sổ sách ngổn ngang, không khỏi thở dài một hơi: “Triệu Mộc huynh, sống ở đâu thì yên ở đấy, ta biết chỗ ở của ngươi là phú thương biên thành, nhưng này không phải là chỗ ngươi có thể vui đùa, nhìn ra được, ngươi thiên tư thông minh, không cần cố gắng cũng có thể lấy được thành tích tốt, nhưng những thứ này phải quý trọng, giàu sang đều là mây bay, nếu không kết quả sẽ giống như Mặc gia. . . .” Hắc nói tới chỗ này, tiếc hận loại lắc đầu: “Ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Quý phủ là phú thương biên thành?

Kết quả giống Mặc gia?

Mặc Ngưng Sơ đối với dạng từ ngữ báo cho này chỉ mỉm cười.

Tư Tường đem trọn tài liệu cần thiết mang đến phòng tài liệu bộ phụ thuộc, Mặc Ngưng Sơ bắt đắc dĩ nhún nhún vai, nói nhỏ: “Thu Nguyệt, ngươi giúp ta nhìn phía ngoài.”

Nàng chậm rì rì nhắc bút, đem thứ cần sửa sang lại để ở một bên, sau đó thở sâu thở ra một hơi ——
—— dưới ngòi bút bay múa!!!

Tư Tường đang từ phòng tài liệu trở lại, đúng lúc đụng phải Mặc Ngưng Sơ cũng muốn đưa tài liệu.

Không khỏi có chút kinh nghi: “Triệu Mộc huynh, những thứ này cần sửa sang lại tốt rồi mới có thể đưa đi.”

Mặc Ngưng Sơ vô tội nhìn của hắc: “Nhưng ta đã sửa sang lại tốt lắm.”

“Làm sao có thể? !” Tư Tường nhướng mày lấy ra một quyển, bên trong thật đánh dấu ngày tháng chính tề, cùng với chi tiết đặc biệt cần chú ý!

Một ngày một ngày lật xuống, lại cũng là chính xác rõ ràng như thế, không có một chỗ bỏ sót!

Mặc Ngưng Sơ mới phát hiện mình tựa hồ dọa sợ con một sách này rồi, không khỏi xoa xoa tay: “Hồi trước ta ở trong nhà giúp phụ thân tính sổ, sửa sang lại những thứ này như cá gặp nước, ngươi mới xuất sinh danh môn Quan Gia, nơi nào có thể cùng ta công tử ca đủ loại thân hơi tiền so sánh ghi chép?”

Tư Tường khiếp sợ sắc mặt mới hơi khá hơn chút, không khỏi cười cười: “Triệu Mộc huynh quả thật làm cho người ta xem nhẹ không được, ta và ngươi đồng thời vào quan lại, ngày sau còn cần chiếu cố nhau nhiều hơn.”

Mặc Ngưng Sơ vội vàng gạt đầu, bày ra một bộ khuôn mặt tươi cười “tràn đầy hơi tiền”: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Tư Tường cũng hữu lễ cười một cái, sau đó tránh đường để cho Mặc Ngưng Sơ đi qua, mình thì quay đầu đi trở về.

Mặc Ngưng Sơ đi hai bước, xoay đầu lại lặng lẽ nhìn bóng lưng Tư Tường một cái, trong mắt hiện lên một tia cười sâu thẳm, vốn hắc nên đi hướng hành lang gấp khúc bị nàng không nhìn, nâng một xấp tài liệu chậm rãi đi ngược hướng.

Cái hướng kia, là nơi Tư Vũ làm việc.

Nàng chỉ là tới thử thời vận, nhìn có thể đụng tới con cá kia hay không.

Thái Khanh phủ chia làm ba bộ phận, quan viên tầng cao nhất ở tận cùng bên trong, Tư Vũ chẳng qua là một tuyến trong đó, theo hần, mới có thể thăm dò vào chỗ càng sâu.

Có lúc sau, cho dù Đế Vương cũng không cách nào quản hạt được khu vực hắc ám, chính là một tầng một tầng như vậy tạo thành bảo vệ, làm cho người ta nôn mửa.

Mặc Ngưng Sơ lung la lung lay, ánh mắt rơi vào chỗ khúc quanh cách đó không xa, ánh mắt không khỏi sáng lên, vận khí thật tốt, vừa đụng liền đụng phải.

Còn chưa kịp vui vẻ, bên người cá lớn lại xuất hiện một người đàn ông, thân hình cao gầy, thấy thế nào cũng thật quen thuộc, mặc dù gương mặt không giống, nhưng đường nét mỗi đêm ngày chung sống cơ hồ khắc sâu ấn tượng trong đầu nàng, hóa thành tro nàng cũng nhận được! Hần vô luận ở cái gì sau đó, cũng không quên nhớ giữ vững hình tượng mỹ nam tử của hần, thật là làm cho người rối rắm sợ.

Thấy nàng, hần tựa hồ cũng vạn phần kinh ngạc, phe phẩy quạt đẹp liền lắc lư tới: “Triệu Mộc, sao người lại ở chỗ này?”

Trong giọng nói, lại có một tia nhìn có chút hả hê.

Người nam nhân này, không có ở trong cung bận rộn chuyện của hần, chạy tới nơi này cho nàng thêm phiền làm cái gì? ! Nàng không khỏi dưới đáy lòng kêu rên, đem Mặc gia trên dưới đều ký thác vào trên người một nam nhân như vậy, thật không phải là sai lầm sao?

Một bên ” cá lớn” Tư Vũ dừng một chút, cũng đi tới, nụ cười lại vô cùng hiền hòa: “Người nếu là muốn đưa sổ sách chỉnh lý tốt, hần là dọc theo hành lang đi phía trái, nơi này bố trí cũng không sai biệt lắm, lạc đường là khó tránh khỏi.”

Mặc Ngưng Sơ ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng có thể khẳng định biểu tình đột nhiên biến hóa này khẳng định cùng vị “nhân huynh” trước mặt này có liên lạc lớn lao.

Đúng như dự đoán, Tư Vũ cười híp mắt nói: “Khó được có ca ca quan tâm người như vậy, người hần là quý trọng thật tốt, ở chỗ này làm tốt, để phụ huynh ở nhà cũng có thể yên tâm!” Dừng một chút, hướng nam tử bên cạnh cười nói: “Triệu Xuyên huynh, đệ đệ người liền giao cho ta, không có vấn đề.”

Mặc Ngưng Sơ vạn phần chột hiểu gật đầu, vô cùng nịnh nọt mềm mại, làm nóng tâm tình Tư Vũ thật tốt, tự mình ” mang theo ” nàng” cùng “Triệu Xuyên ca ca” Đưa nàng đến phòng tài liệu, còn vạn phần thông tình đạt lý làm cho Mặc Ngưng Sơ nghỉ ngơi, có thể cùng ca ca đi ôn chuyện, hồi lâu không thấy, hần huyền một chút hần là.

Cho nên Mặc Ngưng Sơ bị lừa gạt đến từ lâu sản nghiệp dưới đế đô của “Lân Xuyên”, ngồi ở trong gian phòng xa hoa nhất, bị bắt buộc lôi kéo “ôn chuyện”.

—— rõ ràng mỗi ngày đều có thể thấy.

Quả thực chính là từ đầu giường nhìn thấy cuối giường, âm hồn bất tán.

“Chàng làm gì hần vậy?”

Nàng nhìn chằm chằm hần hỏi.

Ở khi nói chuyện hần đã lấy xuống mặt nạ chướng mắt trước mặt nàng, lộ ra gương mặt xinh đẹp của nàng.

“Chẳng qua là dựa theo lễ tiết quan trường tặng tặng lễ, làm người nhà, luôn là chiếu cố tốt hơn một phen.” Hần cũng lấy xuống của mình, một nốt ruồi lệ ở trong không khí lờ lờ sáng lên.

Mặc Ngưng Sơ ngã vào trên giường yên lặng rơi lệ, “Triệu Xuyên huynh, ngài có thật nhiều thời gian.”

“Nghĩ tới nàng sau đó, thời gian tới thăm nàng một cái hần là có.” Hần cười cười, thần nhiên nhấp một ngụm trà.

Mặc Ngưng Sơ bĩu môi, “ta chính là tuân thủ ước định thật tốt, một chút cũng không có dính vào nguy hiểm! Chuyện gì cũng bẩm báo trước với chàng, có Thu Nguyệt giám thị, không thành vấn đề!”

“Ồ?” Hần nhíu mày: “vậy mà ta một chút cũng không nhìn ra.”

178. Chương 178: Triệu Mộc Huynh (Ba)

“Nàng rõ ràng chính là muốn hạ thủ từ Tư Vũ, rồi tìm hiểu nguồn gốc, tìm được đồ bọn họ đã giấu, nếu là hơi không cẩn thận bị bọn họ phát hiện dấu vết, vậy như thế nào không phải là dính vào nguy hiểm?” Hấn hít mắt giầy xéo mặt của nàng: “Đến sau đó, ta sẽ làm người đem nàng thay đi, nàng chỉ làm bộ phận không nguy hiểm cho giỏi.”

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, vừa định phản bác, lại bị tầm mắt trắng trợn của hấn ép trở về, vô cùng không cam lòng gật đầu, núp ở góc bàn quên uống trà.

Nạp Lan Lâm dừng một chút, vừa nhích lại gần phía sau, “Ta cũng chính là tới nói cho nàng biết, thời gian không nhiều lắm, Mặc Liên Thành ca ca của nàng đã bị giam lỏng, truyền thụ tư tưởng như nàng sắp bị lăng trì xử tử, mười hai đệ quyền mưu căn bản không cần e ngại, nhưng ca ca nàng lại là thân kinh bách chiến, hoàng huynh ta là Hộ Quốc Đại Tướng quân trấn thủ biên quan e rằng đều cần phải hao tổn tâm trí, Cửu đệ còn lại là người thông minh mà xảo hoạt, hấn giỏi về nắm chặt cơ hội, lợi dụng một ít quan hệ chuỗi đem phiền toái lẫn lộn hơn nữa, nếu là trì hoãn xuống, sẽ chỉ làm hấn được vui đòi tiên.”

Ngón tay nắm chén trà của Mặc Ngưng Sơ co lại.

Nạp Lan Lâm cười đem nàng chộp tới trong ngực,” Một tháng.”

Hấn nói: “Thời gian một tháng, nếu là tìm không được chứng cứ đem một chuỗi đồ chán ghét đó vụn vụn, ta liền sẽ không lãng phí thời gian nữa, sẽ xuất động toàn bộ tử sĩ, âm thầm đưa bọn họ xử lý sạch sẽ là xong. . . .”

“Làm sao có thể!”

Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu, nhưng chạm vào lãnh ý trước nay chưa có trong mắt của hấn, giống như là ma quỷ từ trong bóng tối nảy sinh, lạnh làm cho người ta phát run.

Nàng kéo tay áo của hấn: “Không thể như vậy, nếu giết hết, tất nhiên cùng bọn họ quyết liệt, chàng, sinh mẫu chàng. . . .”

“Ta không có mẫu thân.” Tầm mắt của hấn rơi vào phương xa.

Giọng rất nhẹ, lại như hàn băng làm cho nhiệt độ gian phòng dần dần lạnh xuống: “Lúc còn nhỏ, ta bởi vì không có bọn họ, phải ẩn núp trong bóng đêm, cất giấu. . . . Hôm nay, lại bởi vì có bọn họ, ta phải ẩn nhẫn, thối lui, đi thừa nhận bất kỳ lo lắng mất đi vật trân quý của ta. . . .”

Những tiếng nghệt chừng, những khuất nhục cường quyền, ánh mắt lạnh như băng của phụ hoàng, mẫu phi la mắt. . . .

Cho dù sau này đột nhiên chuyển biến thái độ tốt đẹp, đột nhiên lấy được vinh quang.

Cũng không cách nào vãn hồi âm thanh làm cho người ta đau nhói này, giống như mũi tên nhọn xỏ xuyên qua thân thể gầy yếu của hấn, nếu như không có muối muối, nếu như không có sau đó gặp được nàng, hấn sợ rằng đã đi lên một con đường khác, con đường Tu La, hủy diệt tất cả con đường.

Giống như hiện tại.

Bọn họ muốn buộc hấn đến tuyệt cảnh.

Ngu xuẩn muốn dùng thân tình xa lạ đi trói buộc hấn, thất bại hấn, thậm chí giết hấn.

Nạp Lan Lâm nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lông mi dày rậm mà dài của hấn đang không ngừng rung động, giống như là lông nhung màu đen xinh đẹp, tùy ý nháy mắt, cũng có thể tràn ra quỷ khí u ám không chừng mực, xinh đẹp kinh tâm, nhưng thật giống như không thuộc về cái thế giới này.

Đột nhiên, trên mí mắt truyền đến một đạo xúc cảm ấm áp mà ướt át.

Một thân thể nho nhỏ leo lên, ôm lấy gương mặt của hấn, dùng môi hôn hai mắt của hấn.

Hấn cứng đờ.

Rồi sau đó đột nhiên đem người trước thân ép đến trên mặt đất, men theo cần cổ tuyệt đẹp của nàng tìm được miệng của nàng, sau đó hung hăng hôn xuống, răng môi cọ sát lẫn nhau ra nhiệt độ nóng hổi, dự dồ làm cho nàng mở ra hai mảnh môi cánh hoa, làm hấn có thể xâm nhập dò vào, không ngừng công thành đoạt đất, mút vào, đem cam lộ ngọt này nuốt vào bụng, cùng nhau thôn tính tiêu diệt hô hấp của nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, môi của nàng sưng đỏ đến không thể nói bằng lời, che ngực thở nặng nề, hấn dừng lại ở vết thương bên môi nàng, cười nói: “Là nàng câu dẫn ta.”

. Ô ô, tự gây nghiệt không thể sống a a a!

Mặc Ngưng Sơ vừa nhấc mắt, phát hiện trong mắt hấn nhảy lên ngọn lửa dị thường, không khỏi lộ bộ xuống,” Này, nơi này không được! Ta còn muốn trở về Thái Khanh phủ. . . .”

Ánh mắt hấn như con sói nhìn chăm chăm vào con cừu nhỏ là nàng.

Nàng vội vàng che mắt của hấn, không để cho hấn không chút kiêng kỵ đem cái gì cũng viết ở trên mặt.

Nạp Lan Lâm có chút do dự khó khăn, nhưng vừa nghĩ tới nếu là đợi sau khi người nàng đầy vết đỏ bị vuốt ve then thùng một lần nữa trở lại chỗ đầy nam nhân đó, ngọn lửa của hấn cứ vụt vụt vụt diệt xuống như vậy, hôn hôn bàn tay nàng, vô cùng chậm rãi từ trên người nàng dậy, mái tóc như thác nước xinh đẹp của hấn dừng ở cái cổ trắng như tuyết của nàng, xương quai xanh thanh tú, bộ ngực mềm mại, lại chậm rãi lộ khai.

Xúc cảm xi diệu này giống như là đã bị hấn ăn xong một lần.

Mặc Ngưng Sơ vì cái ý nghĩ này cảm thấy vô cùng xấu hổ và giận dữ.

“Sớm đi trở lại.”

Rồi ngoan ngoãn rửa sạch chờ hấn hưởng dụng —— hài âm đã nửa câu sau này đã bị Mặc Ngưng Sơ nghe hiểu.

Nàng ngồi trở lại cái bàn đối diện, bởi vì trong đôi mắt nam nhân còn có nóng bỏng chưa cởi sạch, rất đến dọa người.

“Vậy, ta đi về.” Tay nàng bận rộn chân loạn đem mặt nạ dán trở về trên mặt, bởi vì không có gương dán nên có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, hấn thở dài vươn ra năm ngón tay, đem mặt nạ mỏng như cánh ve này ngụy trang trở về, lại dùng phấn vụn dính nước, vẽ loạn ở nơi tiếp nối, thoạt nhìn liền không có bất kỳ sơ hở, một khuôn mặt tiểu sinh xấu hoặc sinh động, ngơ ngác ngây ngốc, vừa gầy vừa yếu, cũng một bộ dáng bắt nạt kẻ yếu, rất chọc thể lực ác thích.

Mà trước mặt, nam nhân đứng đầu thế lực ác này sờ tóc nàng: “Nhớ kỹ, nếu không tuân theo ước định, ta liền lập tức đem nàng bắt trở lại nhốt vào.”

Mặc Ngưng Sơ hắc tuyến gật đầu, đứng lên muốn đi, dừng một chút, lại chạy về, thỉnh linh hôn một cái trên mặt hấn.

Khi hấn còn chưa kịp phản ứng sau, lại lập tức chạy ra, đi tới cửa, rất là chân thành nói: “Mẫu thân chính là mẫu thân, nếu là nàng là vạn bất đắc dĩ, chàng cũng không thể trách nàng, chàng. . . .chàng đừng nghĩ nhiều chuyện kinh khủng như vậy, một tháng, liền một tháng, ta nhất định lấy được chứng cứ bọn họ cất giấu, chàng cũng không thể lừa dối, bọn họ ép chàng, chàng liền bức bọn họ, đem bọn họ bức đến tuyệt lộ tuyệt lộ, mẫu thân chàng nhất định bị giấu ở chỗ khác, chàng lợi hại như vậy, nhất định có thể tìm!”

Nói một hơi nhiều như vậy, lại có chút thở không nổi.

Nàng nhìn ánh mắt của hấn tựa hồ đã khôi phục bình thường, cười hắc hắc, nâng cặp chân chạy đi.

Nạp Lan Lâm ngồi ở tại chỗ thật lâu, khóe môi lặng lẽ câu lên, lưỡi nhấc tựa vào trước giường, nhìn cảnh vật tịch tịch ngoài cửa sổ, ký ức giống như trở lại rất nhiều năm trước, tiểu oa nhi bộ dáng như đồ sứ lần đầu tiên đứng ở trước mặt hấn.

179. Chương 179: Triệu Mộc Huynh (bốn)

Trở lại Thái Khanh phủ, Tư Tường đã bắt đầu bận rộn với tài liệu mới, nhìn nàng trở lại, ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm nàng: “Đi đâu lâu như vậy, lạc đường sao?”

Mặc Ngưng Sơ không chút để ý nói: “Thái Khanh phủ này thật đúng là cổ xưa, xây dựng chỗ nào cũng giống nhau.” Nàng ngẩng đầu lên, nói có chút xin lỗi: “Ta trời sinh khó nhớ đường, nhà ta ở ngoài phố đã lâu nhưng ta vẫn luôn cảm thấy xa lạ đâu.”

Tư Tường gật đầu hiểu rõ, chỉ chỉ đồ trên bàn nàng, nói: “Đây là tài liệu Tư Vũ đại nhân đưa đến, người phân loại rồi đưa qua đây.”

Mặc Ngưng Sơ rút cuộc tìm ra lý do tại sao ánh mắt lại cổ quái rồi, không khỏi cười một tiếng, cũng không nói nhiều, ngồi vị trí của mình, mở tập sổ sách dày ra, khẽ nhíu mày.

Số liệu ghi chi chút trên này không giống với trước kia.

Nàng biết.

Đây căn bản là một bài kiểm tra, đang nhìn xem nàng có thể đạt được yêu cầu không.

Nàng tỉ mỉ xem xét câu chữ bên trong, tính toán xem ám hiệu như thế nào mới đạt được thẻ qua cửa của bọn họ, đột nhiên vang lên một thanh âm bên tai: “Thế nào?”

Nàng sửng sốt, ngẩng đầu lên vừa đúng lúc đối diện với đôi mắt của Tư Tường, hắn tò mò nhìn sang: “Ta chỉ muốn biết người đã dùng cách nào để xử lý những thứ này, vừa nãy ta ngồi thử một lúc mà không có cách nào giống như người vậy. . . .”

Khóe miệng Mặc Ngưng Sơ giật giật, tùy tiện bịa ra một lý do: “Đây là đồ Tư Vũ đại nhân đưa tới, ta đương nhiên là muốn xem thật kỹ.” Khẽ mỉm cười: “Hơn nữa, ta có chút nhát gan, có người nhìn ta thấy hơi khó chịu.”

Tư Tường sắc mặt lúng túng lui về, tay chân còn có chút luống cuống.

Mặc Ngưng Sơ ra vẻ hoa hoa công tử, đột nhiên hỏi: “Chẳng lẽ anh người không cho người xử lý những thứ này sao?”

Tư Tường giống như bị nói trúng tim đen, khuôn mặt hốt hoảng, hai tai đều đỏ, “nhưng, có thể do ta còn chưa đủ ưu tú, Tư Vũ đại nhân cần chính là người có năng lực.” Tròng mắt của hắn trong chốc lát liền phai nhạt hẳn: “Ta, ta có thể còn chưa được, nhưng ta không sợ!”

Mặc Ngưng Sơ ngăn người.

Hắn cắn môi nói: “Kể cả hắn luôn chê ta vô dụng, nhưng rồi sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ khiến cho hắn rửa mắt mà nhìn!”

Giống như lời nói tuyên ngôn, nói xong lại vùi đầu vào xử lý công văn của mình, Mặc Ngưng Sơ chớp chớp mắt, vuốt cằm như có điều suy nghĩ, hờ hững không ăn thịt con, thì ra người ca ca xấu cũng muốn bảo vệ đệ đệ ngốc nghếch nhiệt huyết của mình nên mới không để cho hắn dính vào vũng bùn đen này sao?

. Thật là ngu ngốc.

Chỉ là ngốc trái lại rất đáng yêu.

Mặc Ngưng Sơ nhún nhún vai, bắt đầu nghiêm túc xử lý đồ trong tay mình.

Vừa bắt đầu còn biết che giấu một ít, nhưng càng về sau, liền hoàn toàn không có biện pháp khống chế, tốc độ giống như tên bay vang lên vút vút trong phòng, trong bầu không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy một cây kim rơi lại giống như đánh lên một khúc ca quý dị vậy.

Thu Nguyệt cái trán đen xì , nhìn nam nhân một đang ngồi nhìn ngây ngô kia, không khỏi lau mồ hôi lạnh, suy tính có nên đánh cho tiểu tử này hôn mê hay không, hơn nữa thuận tiện nhắc nhở tiểu Chủ tử, chú ý trường hợp, đừng đem khí thế vô địch của cô ấy gieo họa bốn phương.

Đáng tiếc đã muộn.

Tư Tường mở to đôi mắt kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng: “Giỏi, thật là giỏi. . . .”
. . . . ‘Tạch’.

Cây bút viết bị gãy đôi.

Mặc Ngưng Sơ bị buộc dừng lại một cách đột ngột, thiếu chút nữa vạch ra trên sổ sách một vệt dài quỷ dị.

Nàng kinh dị không thôi ngẩng đầu nhìn đôi tay run rẩy của người kia, có chút ngượng ngùng: “A, người vẫn còn ở đây à. . . .”

“Ta, ta sẽ không thua bởi người!” Tư Tường đột nhiên nói ra một câu khó hiểu như vậy, liền bắt đầu điên cuồng vùi đầu vào làm việc, khiến Mặc Ngưng Sơ không hiểu chút nào.

Nàng khó hiểu nhìn lại lần nữa bàn làm việc của mình, xử lý hơn phân nửa, còn một ít nữa là xong việc.

Nàng cười cười, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt.

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Mặc Ngưng Sơ gõ gõ cửa phòng Tư Vũ, đang nghĩ xem mình làm vậy có được không, rồi lại thật bất hạnh gặp phải người quen ——

Nàng hận không thể chui vào cái hố nào đấy để tránh người quen đấy.

Bên trong gian phòng, vị khách mà Tư Vũ đang mỉm cười đưa tiễn, suýt chút nữa đụng vào Mặc Ngưng Sơ đang định xông vào.

“Xin lỗi.” Người nọ ôn tồn nho nhã lui về phía sau một chút, nhường đường đi cho nàng.

Tư Vũ lại thay đổi tính khí dịu dàng lúc trước từng đối với nàng, cau mày khiển trách nàng: “Nhìn Thường lục viện Viện sĩ đại nhân vì sao vẫn còn đứng đấy? Chẳng lẽ thật muốn đại nhân nhường đường cho người sao?”

Mặc Ngưng Sơ lập tức hiện lên sắc mặt kinh hoàng, vô cùng lo sợ ôm sổ sách lui về phía sau mấy bước, cúi đầu, xấu hổ nói: “Là thuộc hạ quá mức ngạc nhiên khi gặp Viện sĩ đại nhân, cho nên quên nhường đường, kính xin viện sĩ đại nhân tha lỗi.”

“Không sao.” Thanh âm trầm thấp mà không lạnh lẽo.

Sau đó chính là tiếng chân rời đi của hắn, càng ngày càng xa, nàng mới thở dài một hơi, nàng ngược lại cũng nhanh quên mất, kể cả đại ca Mặc Chuẩn Du bởi vì dính líu việc của Tam ca cũng bị cách chức ở nhà, công tử Tịch làm Văn khoa Trạng nguyên, liên vụ viện trưởng viện tư thực Thường lục viện. Sợ rằng giống như người của Tư Vũ, luôn mong nhìn thấy Mặc gia kết thúc, hình như còn chắc chắn Mặc gia sẽ xong đời, vừa nghĩ tới mình sắp sửa mỗi ngày đều sẽ phải đối mặt với bộ dáng đáng ghét này mà mình thì vẫn phải học bộ dáng đấy, Mặc Ngưng Sơ run rẩy, da gà cả người rơi đầy đất, ngoan ngoãn đứng ở cửa chờ hắn trở lại.

Mà nàng lại không chú ý tới, công tử Tịch đi không xa liền quay đầu lại nhìn nàng chăm chú, thần sắc mang theo chút mong lung mà nghi hoặc, vừa quay đầu ứng phó với khuôn mặt tươi cười của Tư Vũ, vừa ở trong đầu tìm kiếm bóng dáng tương tự với thiếu niên kia.

Cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: “Hắn là người mới đến sao?”

Tư Vũ cười càng ân cần, “Cùng vào với đệ đệ Tư Tường của ta, tên là Triệu Mộc, đệ đệ ta đứng đầu, tiểu tử kia đứng thứ hai, mặc dù hơi xấu nhưng rất giỏi, viện sĩ đại nhân ngài đã dạy quá nhiều học sinh, đáng đáp tiểu tử kia lại không xuất chúng, không nhớ rõ cũng là bình thường. . . . Đệ đệ ta Tư Tường hắn. . . .”

Tư Vũ liền thoáng nói không ngừng, công tử Tịch lặng lẽ hơi nhếch môi.

. . . . Triệu Mộc.

Là thiếu niên đột nhiên nổi bật xuất chúng trong lúc thi cử, nhưng lúc này gặp lại, vì sao có một loại cảm giác khác giống như đã từng quen biết. . . . ?

180. Chương 180: Triệu Mộc Huynh (năm)

Công tử Tịch nhớ khi ở viện tư thực, cái tên Triệu Mộc vốn chỉ là một thiếu niên trẻ bình thường bỗng dưng nổi tiếng, thường ngày rất khiêm tốn, cuối cùng trong kỳ thi lại lấy được thành tích cao như vậy.

Cũng phải. Hắn từng gặp qua hắn, trên đường học viện, nhưng cảm giác tồn tại của hắn không rõ nét lắm, gặp một lần cũng có thể hoàn toàn quên tướng mạo của hắn thậm chí là thân hình.

Nhưng vừa nãy, hắn gây ấn tượng mạnh cho trí nhớ của hắn vậy, giống như lập tức đi vào đầu óc của hắn, đi xa như vậy, trong đầu tối tối lui lui đều là bóng dáng của hắn, cùng Triệu Mộc trước kia như hai người khác nhau.

Bài thi trong cuộc thi do mấy tiên sinh trong tư thực cùng nhau chấm và chữa, sau đó hắn lấy ra bài thi này khiến ai nấy cũng giật mình.

So sánh với người đứng đầu Tư Tường, giữa những nét chữ của Triệu Mộc lộ ra một dòng linh khí, yếu ớt như cỏ cây lại nhẩy mắt phồn hoa như dòng tường tượng không giới hạn, quan điểm của Tư Tường thiên về cứng nhắc, sử dụng quyển sách, từng chữ từng câu đều theo đuổi hoàn mỹ, còn hắn ta lại giống như con ngựa hoang, văn phong xuất sắc có thể làm cho người ta cũng cảm nhận được cuồng phong bão táp.

Luôn có thể khiến cho người khác ao ước .

Mà hắn kém điểm xa Tư Tường vì hắn không làm hai mục, chính là chỉ dựa vào một mục này mà hắn đã đánh bại nhiều học sinh khác trở thành người đứng thứ hai.

Tư vũ tướng tiền công tử Tịch đến cửa Thái Khanh phủ, ân cần cười theo nói: “Sổ sách viện sĩ đại nhân đưa đến thường lục viện, ta sẽ chuyển cho Hộ bộ thượng thư đại nhân, xin ngài yên tâm.”

Công tử Tịch cười nhẹ, chào hắn rồi xoay người rời đi.

Kể từ khi Mặc gia xảy ra chuyện, hắn cũng biến thành người nói năng thận trọng, bạn tốt gặp nạn, thế nhưng hắn lại giống như không giúp đỡ được gì, Mặc Chuẩn Du nhờ cậy hắn cũng chỉ có chăm sóc tốt mọi người trong Thường lục viện.

Hàng tháng chỉ cần đem sổ ghi chép giao cho Thái Khanh phủ làm ghi tên, hắn thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài đi một chút, giao lưu giữa các quan lại, hắn cũng không thích.

Cung may hắn cũng thích học sinh và tiên sinh ở Thường lục viện.

Trong trí nhớ, mấy năm trước từng có một học sinh tên Mặc Ngưng Sơ, hôm nay nàng đã bị giam giữ trong thâm cung, cách một bức tường cao, cuộc đời này gần như không có khả năng gặp lại, Cửu vương gia Nạp Lan Ngôn nói cho hắn biết nàng biết tin tức liên quan đến người kia, nay hắn cũng không thể hỏi.

Thời gian có thể là phương thuốc tốt khiến cho tâm tính con người ta bình lặng lại, càng đến gần chân tướng hắn lại càng không muốn đi về phía trước. Có một số thứ, có lẽ nên chôn ở đáy lòng, làm trí nhớ cả đời còn hơn.

Công tử Tịch yên lặng thở dài một hơi, mới xoay người rời khỏi Thái Khanh phủ mấy bước, trước mặt lại đột nhiên xuất hiện mấy người, chặn đường đi của hắn.

Hắn sửng sốt, định xoay người đi hướng ngược lại, người đứng đầu lại tiến lên phía trước, nói: “Công tử, xin dừng bước.”

Dứt lời, mấy người khác đã xông lên, làm động tác không cho cự tuyệt, khom người nói, “Chủ nhân nhà ta đang đợi ngài, xin đi phía này.”

Công tử Tịch khẽ nhếch môi, dừng một chút, cuối cùng đi theo sau họ.

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Mặc Ngưng Sơ chờ ở cửa có phần không kiên nhẫn nhưng lại không thể tự tiện đi vào, sợ chọc giận tên kia, hẳn sẽ lấy đi tấm vé thông hành của nàng.

Cửa cũng không khóa cẩn thận, để hở một khoảng như nắm tay.

Mặc Ngưng Sơ hí hóp mắt nhìn bên trong, vừa rồi công tử Tịch đến, chắc là thay Thường lục viện đưa sổ sách đến, nhưng trên mặt bàn rất sạch sẽ, Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, không nghĩ cái bàn của một Hộ Bộ Thị Lang lại như vậy, cùng với cái bàn dài đầy sổ sách của nàng thật khác nhau một trời một vực.

Thì ra chỉ kém một cấp lương việc phải làm lại cách xa vạn dặm như vậy!

Nhưng ngược lại, tiền công cũng cách xa vô cùng, lương một Hộ Bộ Thị Lang bình thường gấp bốn lần quan tuần. Mặc dù nàng đối với tiền bạc không có ham muốn mãnh liệt nhưng khiến cho người khác không quên được chính là tháng lương bây giờ của nàng cũng chỉ đủ tiêu phí cho căn nhà mua dưới danh nghĩa Lân Xuyên.

Đây thật là cảm giác thất bại vô cùng.

Mặc Ngưng Sơ bất đắc dĩ đứng ở hành lang, lại nghe Thu Nguyệt nói nhỏ bên tai: “Hắn trở lại.”

Vừa ngẩng đầu, quả thật thấy được dáng dấp Tư Vũ đang đi lại gần, nàng lập tức cười đứng thẳng tắp, đưa mắt nhìn hắn.

Tầm mắt Tư Vũ dừng lại trên người nàng một lúc, lại chuyển dời đến tờ liệu trong ngực nàng, “Đặt nó trên bàn.”

Giọng nói lạnh nhạt, chẳng còn chút gì bộ dáng hòa ái dễ gần khi gọi “Triệu Mộc huynh” lúc trước.

Mặc Ngưng Sơ chẹp chẹp miệng, dùng đôi chân bủn rủn do đợi đã lâu chậm rãi đi vào, không tiếng động để trên bàn.

Từ đầu đến cuối, Tư Vũ đều không nhìn nàng một lần, nhưng nàng khẳng định Tư Vũ nhất định sẽ rất thích phần tài liệu này, nhất định yêu không đến dừng được, ngủ cũng không bỏ xuống.

Mặc Ngưng Sơ xoay người đi về, còn chưa đi hết khúc quanh thứ nhất, Tư Vũ cũng đã đuổi đến, mang theo vẻ mặt cười dịu dàng, gần như có thể dễ dàng khiến cho Mặc Ngưng Sơ dừng đứng da gà khắp người.

“Triệu Mộc, người làm vô cùng tốt.” Hắn không keo kiệt chút nào tán dương: “Người làm làm tài liệu, rất tốt, à không, là vô cùng giỏi!”

Mặc Ngưng Sơ cười, vô cùng khách khí nói: “Đâu có đâu có, là Tư Vũ đại nhân ngài dạy giỏi, làm thuộc hạ đương nhiên tận tâm làm việc, không cô phụ kỳ vọng của ngài!” .

“Tiền đồ của người chắc chắn sáng ngời.” Hắn cười vỗ vỗ vai nàng, bởi vì quá kích động, thiếu chút nữa khiến cho thân thể gầy yếu của nàng ngã xuống đất.

Mặc Ngưng Sơ mỉm cười, khách sáo trò chuyện với hắn, gần nửa giờ sau lấy quyền lợi “tan làm” như trút được gánh nặng chào tạm biệt hắn.

Nếu mục đích đã đạt tới, nàng tự nhiên cũng không muốn lưu lại địa phương làm cho người ta dè nén này, thu thập đồ đạc liền chuẩn bị rời đi, Tư Tường gọi nàng lại, nói có chút quanh co: “Triệu Mộc, vừa rồi Tư Vũ đại nhân nói chuyện với người hình như rất vui vẻ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, hẳn đương nhiên vui vẻ.” Nàng cười cười với hắn, cũng không quan tâm hắn nhìn thấy cái gì, tiêu sái xoay người rời đi.

Đúng vậy.

Tư Vũ lúc này đang vô cùng vui mừng.

Nàng trước khi giấu mình trà trộn đã điều tra qua hứng thú của mấy người này, nàng chỉ là bỏ thêm một viên Dạ minh châu hần mong muốn có trong rương tài liệu, bây giờ hần chắc đã không kịp đợi để đem về chơi rồi.

Bước cờ đầu tiên với một người tham lam thì có gì tốt hơn cái này chứ.

181. Chương 181: Triệu Mộc Huynh (Sáu)

Mặc Ngưng Sơ đang đi trên đường, lúc này nàng phải trở lại nơi ở của “Triệu Mộc” để Ảnh Vệ tráo đổi thân phận rồi mình giả làm người không liên quan đi ra ngoài từ cửa sau. Sau đó đến hoàng cung và mật đạo ngoài thành trở lại Ngưng Lộ điện. Nhưng đột nhiên nàng có chút hoài niệm lão bà bà bán đào mật đường, nghĩ thầm đi qua nhìn một chút, nhưng trên đường đi sẽ phải đi ngang qua tửu lâu trên sông Lê kia. Nàng biết hần nhất định đã về rồi, nếu không hần sẽ để Thường Tự ở Thái Khanh phủ chờ nàng, sẽ đón nàng lên lầu, dùng phương pháp vô cùng tà ác để tiếp đón nàng.

Rõ ràng là bà chủ mà ăn vẫn phải trả tiền.

Trong lòng Mặc Ngưng Sơ vô cùng bất bình. Đúng lúc này, trong tửu lâu truyền đến tiếng quát lớn: ” Vụ Tịch, người đứng lại cho bản công chúa! ! !”

. Vụ Tịch.

Vụ Tịch!

Nghe cái tên đó, Mặc Ngưng Sơ đang muốn giơ chân tìm chỗ trốn , lại không đề phòng người kia lướt như gió ra khỏi tửu lâu, đi về phía nàng ——! ! !

Dưới đáy lòng Mặc Ngưng Sơ rên lên một tiếng.

Nhưng vẻ mặt hần không thay đổi gì bước đi. Sau đó đi qua nàng.

“”

Ngay khi Mặc Ngưng Sơ thở phào một hơi, một nữ nhân đuổi theo từ trong lầu ra hét to: “Người bước một bước nữa thử xem? !”

Công tử Tịch không để ý tới nàng ta mà đi thật nhanh.

Nàng ta lão đảo đuổi theo, kết quả không có nhìn đường, kêu thảm một tiếng liền nặng nề té xuống đất. Mỹ nhân ngã xuống, làm mọi người xôn xao, không kiêng nể gì trách cứ công tử Tịch.

Vì vậy thân hình kia rốt cuộc dừng lại.

” Tại sao người lại độc ác như vậy? Muốn bỏ lại một mình ta? Người biết ta chờ người bao lâu rồi không?” Hai mắt nữ tử rừng rực, vô cùng đáng thương.

Mọi người lại ồn ào một trận, ngón tay công tử Tịch nắm thành quyền, vẫn đưa lưng về phía nàng ta, mím môi không nói lời nào.

Nhưng đến đây Mặc Ngưng Sơ nhận ra, nữ nhân kia chính là công chúa kiêu căng tự đại của cái nước chim không thềm ỉa phân mà nàng gặp trên sông từ Hoa Diên Bắc đến Lê thành—— Vi Lộ! ! !

Trong lòng nàng lạnh lạnh, không muốn trên địa bàn của mình gặp phải nhiều cố nhân như vậy. Mà hai người bọn họ đã chung đụng lâu như vậy, lại vẫn còn ở trạng thái dây dưa không rõ, thật là làm cho người ta quá sốt ruột.

Mặc Ngưng Sơ vốn định len lén chuẩn bị, tiếc rằng đám người vây xem càng ngày càng nhiều, làm nàng chen chúc bên trong, không làm sao ra được. Tình hình như thế Thu Nguyệt cũng không thể đột nhiên xuất

hiện mà cứu thoát nàng. Nàng chỉ có thể yên lặng rơi lệ giữa đám người, xem miễn phí vũ đài của đôi nam nữ si tình này, không sao cảm thấy giải trí nổi.

“Công chúa điện hạ, ta chỉ là một kẻ áo vải, mà ngài là công chúa xinh đẹp nhất Ô Siếp quốc, thân thể thiên kim, không thể ủy thân cho ta được.” Giọng nói của công tử Tịch nhàn nhạt, lại có thể đại khái nói rõ ra “tình tiết chuyện xưa”, làm những người xem đang suy đoán lung tung bừng hiểu. Thì ra là công chúa nước láng giềng dây dưa gắt gao, nhưng thân phận địa vị cách xa, khiến ý nhân vô phúc hưởng thụ, thật sự là đáng tiếc, mà mỹ nhân nước láng giềng lớn mật hơn rất nhiều so với nữ tử Xuyên Hạ, làm cho người ta mới lạ không thôi, nghị luận ầm ĩ.

Vi Lộ công chúa gắt gao cắn răng, nói: “Ta cùng người đến Lê thành, đi tìm cái gọi là nữ tử người yêu thương, nhưng cho tới bây giờ người cũng không tìm được nàng. Người âm thầm phái người đưa ta về Ô Siếp quốc, rồi người lại một đi không trở lại, ta chờ người lâu như vậy, vì sao người cũng không chịu liếc nhìn ta lấy một cái?” .

“Xin lỗi.” Công tử Tịch lạnh nhạt rũ con mắt xuống, bên trong là sắc lạnh vô cùng: “Xin công chúa tự trọng.”

Vi Lộ dần dần nức nở lớn hơn, cuối cùng biến thành gào khóc, đứng dậy từ dưới đất, ba hai bước đi tới trước mặt của công tử Tịch, bỗng chốc ôm lấy hắn!

Mọi người đã ồn ào càng thêm ầm ĩ, người vây xem cũng càng ngày càng nhiều, giống như là xem diễn trò, bao vây toàn bộ ba tầng trong ba tầng ngoài.

Mặc Ngưng Sơ bị chen đến choáng váng đầu óc, lại nghe công tử Tịch vô cùng lạnh lùng tách ngón tay của nàng kia ra, gần từng chữ một: ” Bởi vì người cố ý phóng trận hỏa kia, thiếu chút nữa khiến tiểu Sơ vùi thân trong biển lửa, còn hãm hại đổ hết trách nhiệm lên người nàng. . . . Sau chuyện này, ta liền không nữa giữ người ở bên cạnh mình nữa, người đường đường công chúa của một nước, lại so đo với một tiểu cô nương, lòng dạ như vậy, làm cho không ai không sợ hãi.”

Mặc Ngưng Sơ sững sốt.

Trận hỏa kia?

Là do công chúa cái nước chim không thềm ỉa phân kia đốt sao? ! ! !

Cũng bởi vì nàng ta, thiếu chút nữa nàng chìm trong biển lửa, Lân Xuyên cũng vì vậy mà bị trọng thương, nên hắn mới mua lại cả tòa tử lâu —— để nàng làm bà chủ. Thì ra, thủ phạm hủy hoại tử lâu khi chính là nàng ta!

Khó trách khi lửa cháy, nàng ta còn kêu thảm thiết hơn bất cứ ai, nhưng lại hoàn hảo không tổn hao gì hơn ai hết.

Mặc dù không biết các tình tiết, nhưng công tử Tịch nói ra trước mặt dân chúng như vậy, cũng đã không cố kỵ mặt mũi của Vi Lộ. Theo như lời nói, nhất định có căn cứ của hắn.

“Không, không phải là ta!” Sắc mặt Vi Lộ trắng bệch.

Sau đó, Công tử Tịch cũng không muốn giải thích gì nữa, gỡ mấy ngón tay của nàng ta đang vòng quanh hắn ra, lui về phía sau mấy bước, kéo ra khoảng cách nhất định với nàng ta: ” Vi lộ công chúa, xin ngài trở lại Ô Siếp quốc của ngài, nơi này là Xuyên Hạ, để đó không phải là nơi ngài có thể càn rỡ.”

Một người bị khi dễ cho dù hiền lành thì khi tức giận lên quả nhiên vô cùng khủng bố a.

Mặc Ngưng Sơ rối rắm. Lúc này, xem ra Vi lộ hết sức đáng thương, nàng cũng không nhẫn tâm để cho nàng ta thê thảm thêm một chút nữa. Ít nhất, nàng ta thật lòng thích công tử Tịch , bị người mình thương cự tuyệt ngay dưới con mắt mọi người, chỉ sợ là nàng đã phát điên đến muốn tự tử.

Vi Lộ khóc lớn lên: ” Ngay cả ý chỉ phụ hoàng đưa cho người mà người cũng không cần sao?”

“Hôm nay ta đã là thần tử của Xuyên Hạ, tự nhiên chỉ nghe thánh chỉ của bệ hạ anh minh sáng suốt của Xuyên Hạ.”

“Vậy ngay cả cái điều kiện mà Xuyên Hạ Vương Gia của người kia đưa ra người cũng không cần sao? ! !” Nàng ta ghen ngào gào thét, nhưng lại không biết vừa hô lên khiến cho không ít người đang ẩn nấp phải chấn động.

Sắc mặt của Mặc Ngưng Sơ lạnh lẽo. Mấy thị vệ bên cạnh Vi lộ đã phát hiện công chúa nhà mình đang nói những lời ngu xuẩn, lập tức lôi kéo nàng muốn rời đi, mà công tử Tịch cũng không muốn nói chuyện nhiều, trực tiếp đi về hướng ngược lại, nhưng ngay khi lướt qua Mặc Ngưng Sơ thì đột nhiên ngừng lại, nghiêng đầu phát hiện nàng.

Mặc Ngưng Sơ vạch đen đầy mặt, đang muốn tránh đi.

“Triệu. Mộc?” Hần ngăn người, ngay sau đó mím môi, lôi kéo nàng cùng nhau chạy ra khỏi đám người.

182. Chương 182: Triệu Mộc Huynh (Bẫy)

Nhân vật nam nữ chính của vở kịch rồi rít rời đi, những người đi theo bàn tán cũng thấy không còn gì mới lạ, tản ra như đàn chim bay đi, trở về lấy cái chuyện thú vị này làm đề tài trà dư tửu hậu. (là đề tài để tám chuyện ấy ^^)

Mặc Ngưng Sơ bị kéo đi qua vài con đường, vội vàng hấp tấp muốn hất hấn ra, nhưng sức lực của hấn quá lớn, vô luận thế nào cũng không thoát ra nổi, bị kéo đi một mạch như một con điều giấy, bay bay đến chân không chạm đất, rốt cuộc thì nàng không nhịn được hét lớn: “Viện sĩ đại nhân! Ngài làm cái gì vậy? Tiểu sinh là nam tử, nam tử! Bị người ta nhìn thấy, tiểu sinh phải làm sao! Tiểu sinh còn chưa lập gia đình như bông hoa nở đẹp thế này! Ngài không, không cần vậy ——”

Tay hấn cứng đờ, giống như bị bỏng mà vội vàng buông ra, mới phát hiện mình quá mức thất lễ, quay đầu thấp giọng nói: ” Xin lỗi. Hù dọa người.”

Sắc mặt Công tử Tịch hơi khê biến xấu, tựa hồ còn bị chuyện của Vi Lộ công chúa ảnh hưởng, khí thế lăm lăm liệt còn chưa thối lui, khí lạnh bao quanh cả người. Vì để ỉnh nhìn như không hung ác, hấn miễn cưỡng cười một cái, nói với Mặc Ngưng Sơ: “Triệu Mộc quân, ban này để người chê cười rồi.”

Mặc Ngưng Sơ lui về phía sau mấy bước, khước miệng co giật, cung kính khom người với hấn, cười khan nói: “Viện sĩ đại nhân, trong nhà mỗi người đều có một quyển kinh khó niệm, huống chi ngài chính trực, trẻ tuổi lại lỗi lạc, tài hoa phong lưu, làm các nữ tử khuê các mặt đỏ tim đập ngưỡng mộ ngài không thôi là chuyện hết sức bình thường. Ngài thấy sắc không động, thấy phú quý không ham, thật sự làm cho người ta bội phục không thôi.”

Công tử Tịch dường như nở nụ cười, mím môi, ánh mắt lại rơi trên mặt của nàng.

Nàng bị ánh mắt hấn nhìn chằm chằm đến da đầu tê dại, sợ hãi khách sáo nói: “Viện sĩ đại nhân, trong nhà tiểu sinh còn có chuyện, nếu ngài không có phân phó gì khác, tiểu sinh liền đi trước, cáo từ.”

Vái chào tùy tiện một cái liền xoay người rời đi, nhưng hấn đúng là âm hồn bắt tán bám theo sau nàng, nàng cũng không dám quay đầu lại, rồi rầm chỉ muốn một đường chạy trở về đại viện của mình, nhưng hấn lại vô cùng không nguyện ý, đột nhiên gọi nàng lại: “Xin chờ một chút. Triệu Mộc quân.”

Mặc Ngưng Sơ thật muốn chạy nhanh như làn khói tan đi, nhưng hiện tại nàng là Triệu Mộc, cho dù bây giờ nàng chạy được rồi, công tử Tịch cũng có thể đi Thái Khanh phủ chặn nàng. Nếu làm lớn chuyện lên thì không có nửa văn tiền chỗ tốt nào cho nàng cả.

Nhắm mắt chậm rãi xoay người, trong lòng chột dạ: “Viện sĩ đại nhân, ngài. Ngài còn có phân phó gì?”

Công tử Tịch nhìn nàng, giống như hơi suy tư một chút: “Triệu Mộc, trước kia chúng ta Đã từng gặp qua sao?”

Mặc Ngưng Sơ cười khở: “Viện sĩ đại nhân ngài cũng thật là biết nói đùa, tất nhiên tiểu sinh gặp qua viện sĩ đại nhân. Trong Thường Lục viện, còn ai không biết tên ngài? Tiểu sinh chỉ là chính là một người mới tấn chức tuần quan của Thái Khanh phủ, tài hoa bình thường, viện sĩ đại nhân tự nhiên không có bao nhiêu ấn tượng với tiểu sinh, nhưng nói gặp qua, sợ là thấy vô số lần rồi!”

Công tử Tịch sững sốt, giống như là bừng tỉnh ngộ, chậm rãi thu hồi ánh mắt lộ liễu của mình, cười xin lỗi một tiếng: “Là ta đa tâm rồi. . . . Triệu Mộc, chậm trễ người rồi, người đi đi. . . .”

Mặc Ngưng Sơ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quay đầu bỏ chạy, chạy được hai bước, dừng lại, quay đầu lại thở dài, có chút ý tứ khuyên giải nói: “Viện sĩ đại nhân, tiểu sinh nghe qua rất nhiều tin đồn về ngài. Mà thôi tiểu sinh xem ra, ngài tài hoa xuất chúng, nhưng cũng không thích hợp với danh lợi nơi quan trường này, ngài là Tấn Tiên Tiêu Dao (*) cần gì phải làm khó mình chìm trong thế tục này. Nghe nói ngài tìm người phổ ra đoạn sau của khúc U Liên phú nhiều năm như vậy cũng không có kết quả gì. Thật ra thì ngài cần gì chứ, lấy năng lực của ngài, muốn phổ ra khúc nhạc tốt hơn là hoàn toàn không có khó khăn gì. Chỉ là chấp nhất ở trước mắt, sẽ không thấy được tương lai, dừng bước không tiến, chỉ trói buộc ngài mà thôi. Quá chấp nhất cũng không phải là chuyện tốt, ngài là Thần Tiên công tử làm cho người ta kính ngưỡng ao ước, ngài nên đứng xa hơn, cao hơn, trở nên xuất sắc hơn! Đoạn sau khúc U Liên phú căn bản không đáng nhắc tới! Ngài hoàn toàn không cần để ý!”

(*): ý nói anh ấy như thần tiên sống tiêu dao. Tấn tiên là những người tu tiên nhưng không phi thăng thành công nên ở lại dưới trần ^^

Nàng nói xong, cung kính hành lễ với công tử Tịch một cái rồi mới xoay người cố gắng làm mình trấn định rồi đi.

Đi chưa được vài bước, dường như phía sau truyền đến tiếng cười của hắn: “Cám ơn.”

Nàng chợt dạ chạy đi.

Nàng cho là như vậy sẽ làm cho hắn nghĩ thông suốt, sẽ làm hắn buông xuống những thứ truy đuổi như âm hồn bất tán kia, sẽ làm hắn sẽ không nhìn gà hoá cuốc mà bất luận ai cũng nhìn chằm chằm. . . . Nhưng dường như nàng sai lầm rồi, nàng tận tình khuyên bảo như thế, dường như cũng không làm cơn ác mộng kết thúc, dường như, chỉ là một mở đầu khác không ra nước mắt khác. . . . Mà thôi.

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Mặc Ngưng Sơ trở lại Ngưng Lộ cung, Tiểu Mỹ vội vàng thay cho y phục toàn thân cho nàng, lại bưng nước sạch tới cho nàng rửa mặt.

Từ cái ngày Mặc Ngưng Sơ ngày bắt đầu bị giam cầm kia, nàng liền bị bắt đi học thuật chế địch, để cho nàng hoàn toàn lợi dụng việc nàng không có một tí sức lực nào, đơn giản có thể giúp Mặc Ngưng Sơ một tay khi gặp nguy hiểm một chút, mà không đến mức hai tay trói gà không chặt, bị người ta túm lấy cái chân đau.

Mà đặc biệt dạy dỗ nàng là Thường Tự mặt đen.

Phần lớn thời gian Thường Tự bảo vệ bên người Nạp Lan Lân, trừ lúc chủ tử nghỉ ngơi thì hắn mới rảnh rỗi, mà lúc này phần lớn đã là buổi tối. Tiểu Mỹ cũng không phải quá thông minh, một động tác cần phải dạy lại nhiều lần, Mặc Ngưng Sơ thường thường cười nhạo nàng, này rõ ràng chính là quá trình bồi dưỡng gian tình, tay cầm tay, vai kề vai, ban đêm ái muội cọ sát lẫn nhau, quả thật chính là củi khô đựng phải lửa mạnh, một ngày nào đó, sẽ cháy rừng rực, không cách nào ngăn trở! !

Trước kia Tiểu Mỹ là nữ nhân ngay cả chạy bộ cũng không muốn kiên trì, hiện giờ bị té đến mặt mũi bầm dập cũng không khóc không ngao ào, ngược lại ngày ngô cười.

Đoán chừng chuyện tốt sắp tới rồi, ngày đây nha đầu này ra ngoài đã sắp tới rồi!

Còn ư ư “tiểu thư, bệ hạ phân phó, nếu như ngài trở lại liền trực tiếp đi tắm điện của ngài ấy, nghe nói, phương pháp giải cổ độc Miêu Cương đã có một chút manh mối, đã cho người đến thúc giục nhiều lần rồi. . . .” Tiểu Mỹ khoa tay múa chân nói.

Mặc Ngưng Sơ vui mừng: “Thật sao?”

Cũng không còn suy nghĩ nhiều, vội vàng theo mật đạo chạy tới tấm điện của Nạp Lan Lân.

Tiểu Mỹ đứng tại chỗ, trong tay còn cầm áo choàng của quân nhân mà nàng vừa mới thay ra, hơi lo lắng, nàng còn chưa kịp cho nói cho chủ tử, lúc bệ hạ tới thúc giục, dường như không quá vui mừng, mặt xanh mét, giống như là người nào thiếu hẳn mấy vạn lượng vàng vậy, làm cho người ta rất sợ nha.

Chẳng lẽ là chủ tử lại gây họa ở bên ngoài?

Tiểu Mỹ không khỏi run lên, tiểu thư nha, người cần phải đứng mà trở lại nha. . . .

183. Chương 183: Triệu Mộc Huynh (Tám)

Bên trong tấm điện lộng lẫy, một quả đào mới vừa đi vào, lập tức phát hiện bầu không khí là không thích hợp.

So sánh tâm không. Hơi thở lạnh lẽo, quanh quẩn ở trên không cung điện nguy nga hùng vĩ, khiến mấy con Cự Long lượn vòng ở trên cột đá xem ra trông rất sống động, giống như vật sống người gây sự —— giống như nam nhân lưỡi biếng nửa nằm nửa ngồi ở trên giường êm, có một loại hơi thở không khỏi nguy hiểm.

“Đã trở về?” Hắc cười nói, khoe môi mơn ra một cái ưu nhã đường vòng cung, giống như là muốn đem người sống lột sạch sẽ lạnh lạnh đường cong.

Mặc Ngưng Sơ run lên, lập tức hắc hắc cười làm lạnh đối chủ đề: “Nghe nói, Triệu Xuyên huynh người tìm được phương pháp giải cổ của Miêu Cương rồi hả?”

Nạp Lan Lân không chút cử động, từ trên tháp chậm rãi đi xuống, tiến lên một bước bắt được cánh tay thật nhỏ của nàng: “Cái này đợi bàn lại...” Dừng một chút, đem nàng ôm cả vào trong lòng, xoay người đến trên sập ngồi, giống như là ôm một con mèo nuôi trong nhà, vừa thuận mao vừa kích thích nàng: “Chúng ta trước xem một xuất diễn trò, tốt không?”

“” Nàng có thể nói không được sao.

Nạp Lan Lân đã miễn cưỡng kêu: “Các người, ra ngoài.”

Vì vậy, hai người hết sức không tình nguyện thập phần không được tự nhiên bóng dáng đứng ở trước mặt bọn họ, Nạp Lan Lân chỉ chỉ Thu Nguyệt: “Người, bắt tay hẳn lại.”

Mặc Ngưng Sơ thiếu chút nữa phun ra, bởi vì một người khác, chính là Bạch Trạch!

Bạch Trạch vẻ mặt trắng dã một đi không trở lại, cứng ngắc lại khuất nhục muốn đi thừa nhận một con Nhân yêu “thân mật khăng khít” bắt tay cổ tay, vẫn còn muốn dưới con mắt hắc hung thần ác sát, muốn đem động tác ghê tởm như vậy ở trước mặt chủ tử biểu thị công việc linh hoạt “Hiện!”

Nạp Lan Lân lại nói: “Kéo hẳn đi về phía trước mấy bước. . . .” Khoe môi khê câu, cười hết sức hiền hòa: “Phải giống như công tử Tịch bình thường dịu dàng.”

“Phốc. . . .”

Mặc Ngưng Sơ không bình tĩnh, rối rắm vô cùng quay đầu nhìn hẳn, gò má tuần mĩ dưới bóng tối có vẻ vô cùng thâm thúy .

Thu Nguyệt gian nan di chuyển Bạch Trạch đi về phía trước mấy bước, trong lúc đem cổ tay hẳn bắt kéo kẹt kẹt vang dội, tỏ vẻ tính của mình “dịu dàng vô cùng.”

Bạch Trạch đau đến tổn hơi thừa lời, nhưng buồn bực với không có mệnh lệnh, không cách nào phản kháng, đôi con ngươi tròng đen nhánh đen nhánh, ánh lửa nhấp nháy.

Mặc dù không khí có chút không bình thường, chỉ là này cũng cùng Mặc Ngưng Sơ muốn hất ra công tử Tịch nhưng không cách nào thành công, tiết mục hết sức phù hợp.

Nạp Lan Lân miễn cưỡng hài lòng xuống, hướng về phía Bạch Trạch nói: “Móng vuốt của người lui về phía sau co lại một phần, giữ chặt cổ tay hấn nơi ba phần học vị, để cho hấn nửa tay tê dại, buông ra đối với người trói buộc, đồng thời với cái nà, hướng trên bắp chân hấn đá mạnh xuống, khi hấn phản kháng hoặc là quỳ xuống trong nháy mắt, từ hông rút đao ra chống đỡ lên cổ của hấn, nếu là không có lưỡi đao, liền dùng móng tay khảm vào hấn cổ dưới ba tấc, dùng sức một trảo ——” .

Bạch Trạch đã nhanh chóng trả thù Thu Nguyệt ngược đãi, sáng khoái tinh thần ấn hấn đến trên mặt đất, chỉ là ba tấc dưới ngón tay không có thật đi vào, chiêu này hung ác vô cùng, nhẹ thì vĩnh viễn phế võ công, nặng thì đưa người vào chỗ chết, này liên tiếp động tác xuống, nếu là thuần thực, đặc biệt là đối với gần người, và lại phòng bị không lớn, tuyệt đối bách phát bách trúng!

Nhưng trong bọn họ, thích hợp nhẹ như vậy liền không phí sức chiêu thức của người, tựa hồ cũng chỉ có một ——

Nạp Lan Lân khẽ mỉm cười, vuốt vuốt Mặc Ngưng Sơ phát, “Quả đào nhỏ, về sau gặp phải tình huống như thế, sẽ phải làm giống như vậy, hiểu không hả ?”

“” Mặc Ngưng Sơ nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Thu Nguyệt đứng dậy từ dưới đất, nhe răng nhếch miệng, vung tay vung chân làm bộ muốn lôi kéo Bạch Trạch đi bên ngoài hung hăng đánh một trận, Nạp Lan Lân phát tay một cái: “Nội thị doanh loạn vô đài, chó làm hư cây cột.”

Trong nháy mắt, hai đạo bóng dáng đã như gió bình thường biến mất ở trước mắt.

“Chàng để cho bọn họ đánh nhau? !” Mặc Ngưng Sơ nhảy dựng lên, kinh ngạc nói.

“Đây là niềm vui thú của bọn hấn.” Trên mặt trái viết ‘ tiểu ’ trên má phải viết ‘ tức ’ nam nhân sâu kín cười, nhìn mặt quả đào trước mắt không ngừng kéo dài, thật lòng an ủi nói: ” Chúng ta đều là như vậy tới được, trước kia, thắng là có thể sống, thua tiếp theo nghĩa là chết. . . . Hôm nay bọn họ như vậy, chỉ là niềm vui thú.”

Hấn cười vô cùng thích ý, nhưng Mặc Ngưng Sơ lại tựa hồ như thấy được gương mặt một thế giới nàng chưa bao giờ thấy qua, tràn đầy tử vong cùng hắc ám, tàn khốc không chịu nổi, và cần bao nhiêu khả năng mới có thể đem quá khứ đen tối như vậy nhìn như vân đạm phong khinh.

“Nàng tới thử một chút?” Hấn đột nhiên nói.

“ Thử?”

Hấn đã đem nàng kéo xuống giường, bỏ giày chân không đi lên giường to lớn có thể làm vô đài.

“Mới vừa rồi ta dạy cho nàng gì đó, nàng làm cho ta xem.”

Hấn bắt được cổ tay của nàng, chính xác vô cùng bao trùm ở công tử Tịch bắt từng các đốt ngón tay, năm ngón tay dài nhỏ giống như là mở ra lưới, đem lấy nàng tất cả đều bao phủ.

Mặc Ngưng Sơ thận trọng rút một cái, đội lên trên cổ tay hấn, cũng không nhẫn tâm đè nén xuống, hướng về phía chân của hấn đá đá, vị trí chính xác vô cùng, lại mềm nhũn giống như một đoá miên hoa, mềm mại phất qua cách áo khoác da của hấn, trêu chọc hấn cả người ngứa ngáy, này giống như tiểu trùng từ bò qua huyết mạch của hấn, để cho hấn cơ hồ không nhận được muốn đem nàng vồ đến đem trắng tinh, cứ như vậy từng miếng từng miếng ăn hết nàng.

Còn không được.

Hấn không thể bảo đảm hấn có thể theo lúc tùy chỗ cũng có thể bảo vệ ở bên cạnh hấn, Ảnh Vệ cũng không cách nào theo lúc bại lộ thân phận che chở nàng chu toàn, nàng nhất định phải học được cách mình bảo vệ mình, thậm chí chống cự những nam nhân tham lam mơ ước kia. . . .

Coi như một ngón tay, một sợi tóc, bị người khác đụng phải, hấn cũng sẽ tâm tình vô cùng lo lắng, không thể đè nén.

Mà quả đào này năng lực phản kháng nhỏ yếu vô cùng, nhưng hấn cũng không cách nào hạ tâm sắc đá, chân chính đem nhốt nàng, để cho hai ánh mắt sáng ngời của nàng mất đi sắc thái.

Nạp Lan Lâm chìm chìm sắc, đem lấy giọng nói khẽ nhỏ trở nên lạnh lùng đứng lên: “Lại tới, nếu không phải có thể đem ta đánh ngã, nàng liền cả ngày làm động tác này, khi nào nàng học được mới thôi, trong lúc thời gian kéo dài, do chính nàng phụ trách.”

Mặc Ngưng Sơ run rẩy, nhiệt độ âm điệu hấn đủ nói cho nàng biết bây giờ lời nói là nghiêm túc.

Ở trên giường lớn này từng lần lộn đi lần lộn lại, nàng không cảm thấy nửa phần mập mờ, nhắm mắt muốn không làm cho hấn quá đau, lại bị hấn nghiêm nghị rầy trở về: “Nàng là đang khoe khoang nàng nhu nhược sao? Nàng khoa chân múa tay như vậy, là muốn cùng kẻ địch tán tỉnh còn muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào?”

Sửa đúng hai ba lần nàng còn không làm được, hấn trực tiếp trở tay, đem lấy nàng qua vai lạnh lùng ngã ở trên giường, buông mắt xuống nhìn nàng: “Tự mình đứng lên , tiếp tục.”

Mặc Ngưng Sơ rốt cuộc hiểu rõ Thường Tự là như thế nào dạy dỗ ra ngoài, hấn lãnh khốc cùng lạnh lẽo đủ để đem bất kỳ một chút lo lắng cho đông cứng, giống như là huấn luyện viên ma quỷ huấn luyện bộ đội đặc chủng, tuy rằng hấn đối với nàng đã nhận lấy giữ lại tình, nhưng nàng ở đây trời sinh mềm yếu đều tới ương ngạnh tôn lên nhỏ bé không dứt.

Nàng không thể không nghiêm túc, đối đãi mỗi một cái động tác.

Mà nàng không biết là ——

Kế hoạch vốn là nàng sau khi trở về lôi kéo nàng hảo hảo làm chút công việc trên giường, cứ như vậy bị gác xuống.

Vì thế cảm thấy vô cùng vô cùng lo lắng cùng bất đắc dĩ, cũng chính là một nam nhân vô cùng hẹp hòi lại khó chịu còn không được tự nhiên.

184. Chương 184: Triệu Mộc Huynh (Chín)

Bị hất bay nhiều lần, gần như nghiêm khắc dạy dỗ , tựa hồ rốt cuộc có thành quả tốt hơn.

Khí Đạo như vậy. Dù là ngược đãi người, tựa hồ cũng có thể thời khắc giữ vững thân hình hấn vô cùng đẹp đẽ, Mặc Ngưng Sơ vẻ mặt hoảng hốt nhìn Nạp Lan Lâm rốt cuộc bị nàng đè trên sống lưng ở trên giường quay trở lại, đưa mắt rơi vào một xấp sổ sách cứng nhắc trước mặt, ai oán thở dài một cái.

Bởi vì quá mệt mỏi, vì vậy ở ngày thứ hai không trì hoãn nào lại tới trễ.

Nhậm chức không lâu, lại tổ chức điều tra ghi chép lập hồ sơ sát hạch để bản thân đại danh sát phạt, lấy lần thứ nhất một hai bạc ròng đến mà tính toán, nàng tổng cộng hai mươi lượng bạc ròng nói như vậy hoàn toàn nói hện gấp lại.

Mặc Ngưng Sơ ngồi phịch ở trên bàn yên lặng rơi lệ, trong đầu đã nhanh chóng loại bỏ sáng sớm vội vàng xem qua sách cổ cổ độc, đó là Nạp Lan Lâm từ trong lãnh thổ tra được gì đó, nhưng chủng loại quá nhiều, cao thâm Cổ Thuật trừ hạ độc người, căn bản không cách nào cởi ra, coi như tìm được phương pháp giải cứu, cũng không có tác dụng.

Nạp Lan Ngôn là một người cực kỳ khiêm tốn mà giỏi hoạt, người bên cạnh hấn tài ba cũng không bộc lộ tài năng, phải tìm hết sức phiền toái, hấn đối ngoại tuyên bố ở trong phủ trọng thương tình dưỡng, nhưng thực tế hấn lại căn bản không ở bên trong vương phủ, trọng thương chỉ là một ngụm trang, hấn âm hiểm vô cùng núp trong bóng tối, ở sau lưng điều khiển tất cả.

Chỉ là, nàng có thể ăn miếng trả miếng, không có cổ độc, nàng ngược lại có thể chế tạo ra cổ độc tương tự tinh thần không chế được vật, Thái hậu đang ở bên trong hoàng cung, hạ độc dễ dàng, lão thái bà kia yêu xinh đẹp, sẽ để cho nàng khắp người hồng đau nhức, thối rữa nứt toác!

“Triệu Mộc huynh, tinh thần không tốt?” Tư Tường một bên hỏi.

Kể từ ngày hôm qua để cho hấn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hấn liền thời khắc chú ý nàng, loại này có thể thu hút người lập dị, để cho nàng nhiều phiền não, miễn cưỡng duy trì nụ cười, nói: “Chỉ là đêm qua nghỉ ngơi quá muộn, quá mệt nhọc mà thôi.”

Tư Tường lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc, trong mắt kia tựa hồ có thứ gì lóe lóe, có chút ranh mãnh cùng lúng túng nói: “Triệu Mộc huynh thân hình nhỏ gầy, ngược lại thật sự là có chút không nhìn ra. . . .”

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, lập tức biết hấn hiểu sai ý của nàng, cũng lười giải thích, trước mặt trước sau như một để đầy sổ sách không hề mới, nàng vốn cho là trải qua khảo hạch ngày hôm qua, nàng liền có thể thuận lợi thăm dò vào bên trong bộ, ý nghĩ như vậy vẫn còn quá ngây thơ sao?

“Cũng không biết Mộc Triệu huynh có từng nghe nói đại sự trong triều?” Tư Tường thấy Mặc Ngưng Sơ không để ý hấn, lập tức cũng cảm thấy lời nói của mình sợ rằng quá đường đột, nghĩ muốn tản ra không khí không được tự nhiên này, liền đổi đề tài.

Mặc Ngưng Sơ nhún nhún vai, sáng sớm nàng từ Ngưng Lộ cung ra, Nạp Lan Lân đã đi lâm triều, nàng đến muộn, đoán chừng hấn đã hạ triều, lười biếng trở về ngủ gật rồi.

Hôm nay hấn trong triều nói những gì, nàng cũng không có thời gian đi biết.

Nàng nhàn nhạt nhấp một miếng trà trên bàn, nói: “Không biết.”

Tư Tường nhỏ giọng: “Có chuyện lớn xảy ra, Tư Vũ đại nhân cũng bị triệu đi, lúc này cũng không còn trở lại.”

Cho nên cái kia Quyển Liêm ca ca hiện tại cũng không có tìm tới nàng. Mặc Ngưng Sơ bình tĩnh hiểu ra.

“Nghe nói, là họa quốc Yêu Phi rốt cuộc cũng bị xử tử!”

“Phốc. . . .”

Mặc Ngưng Sơ phun lên toàn thân hấn, nháy nháy mắt: “Người nói cái gì?”

Tư Tường từ trong lòng ngực móc ra một cái khăn tay xoa xoa khuôn mặt toàn nước trà, Mặc Ngưng Sơ mắt tinh phát hiện góc khăn còn có thêm một chữ “lan”, chữ viết rất đẹp, phải là đại gia khuê tú tặng cho.

“Ta cũng vậy chỉ là nghe đôi câu từ Tư Vũ đại nhân, nghe nói, bệ hạ ở trong triều tuyên bố, muốn cuối tháng ngày hai tám, đem Yêu Phi lăng trì xử tử, lấy an ủi dân tâm.” Hấn đưa tay thận trọng thu hồi khăn lụa để vào trong tay áo, mới tiếp tục nhỏ giọng nói. Nhưng về mặt, lại tựa hồ như có một tia sáng khoái, đặc biệt ở hai chữ “lăng trì”, nói đặc biệt rõ ràng.

“Cái nào Yêu Phi?” Mặc Ngưng Sơ phát hiện, mình hỏi một vấn đề hết sức ngu xuẩn.

Quả nhiên, Tư Tường kỳ quái nhìn nàng một cái, nói: “Chính là Mặc gia Tam Tiểu Thư, Mặc Ngưng Sơ, yêu nữ tội ác tày trời này, tai họa cực kỳ, nàng mị hoặc Quân Vương, cho yêu thuật, không khỏi phá hủy phong gia, cũng làm cho Mặc gia muôn đời muôn kiếp không trở lại được, nếu không phải bệ hạ cương chiêu nàng, nàng sớm nên chết đi vô số lần —— chẳng lẽ người không biết?”

Mặc Ngưng Sơ lúc này đang nhớ lại sáng sớm Đại Ma Vương cùng nàng nói những thứ gì, hấn tựa hồ là đã từng muốn đem nàng cho tỉnh ngủ thảo luận chút đề tài nghiêm chỉnh, nhưng bởi vì chính mình ngủ như chết, mơ hồ nghe được mấy câu lộn xộn lung tung, liền phát tay một cái đem mặt của hấn không chút khách khí đá ra, hay là dùng chiêu thức tối hôm qua hấn dạy nàng —— đánh hấn rời giường?

Nhưng cũng không thể đem loại chuyện này nói lúc rời giường a!

Mặc Ngưng Sơ cắn cắn bút nghĩ mãi không xong, theo lý thuyết, nếu như là chuyện quan trọng, hấn nhất định sẽ cùng nàng thương lượng, nhưng đây nào phải chuyện nhỏ? Nếu để cho nhị ca biết được, đó không phải là đang ép hấn thật mười phần? !

“Mặc dù đột nhiên, chỉ là điều này cũng là chuyện cực tốt.” Tư Tường lạnh lùng khê hừ, tựa hồ đối với Mặc Ngưng Sơ trong truyền thuyết bất mãn hết sức: “Yêu nữ họa nước, vốn là điềm không may, hôm nay đem nàng xử tử, dân tâm an ủi, bệ hạ chánh sự mới tính theo gió vượt sóng, mở đầu vinh quang.”

Mặc Ngưng Sơ chợt nhíu mày: “Tư Tường huynh, ta từ nhỏ thương nhân thế gia ra đời, đối với chuyện hậu cung bệ hạ không hiểu nhiều, này Yêu Phi thật có lợi hại như vậy? Một nữ nhân, mà có thể khuấy đảo long trời lở đất?”

“Chẳng lẽ không đúng? Nếu không phải bệ hạ gió thoảng bên gối thổi lợi hại, Phong gia cùng Mặc gia làm sao sẽ trở thành trình độ như vậy? Hôm nay tự gây nghiệt không thể sống, sớm biết như thế, cần gì ban đầu làm?”

Vậy còn thật sự là xin lỗi, nàng thiếu chút nữa bật thốt lên, nếu là Đại Ma Vương thật có lừa dối tốt như vậy, Xuyên Hạ sớm xong rồi.

Nếu không phải nàng “tự gây nghiệt không thể sống” họa loạn Yêu Phi, Đại Ma Vương sợ rằng đã sớm xuất động tử sĩ, đem bọn người giết không thừa mảnh giáp, quân người vẫn luôn vô tội, cũng đưa xuống đi gặp Diêm La đi, thật sự là chưa hết giận.

“Nói cho cùng, Yêu Phi này chẳng phải là có yêu pháp?” Mặc Ngưng Sơ cong ánh mắt dừng một chút, “Nếu nàng biết người ở đây nói xấu sau lưng nàng, nói không chừng ngay lúc này liền đứng ở phía sau người, quơ múa lưỡi hái y hệt ma trảo xé người nát bươm?”

“Cái này cười giỡn một điểm cũng không buồn cười, Triệu Mộc huynh.” Tư Tường có chút không vui mừng nhìn hắn một cái.

Mặc Ngưng Sơ ngậm cây viết cười.

Nàng tựa hồ là nghĩ tới một chuyện, nếu là Nạp Lan Lâm thật tuyên bố như thế, đây chẳng phải là không tiếng động nói cho nàng biết, kỳ hạn cho nàng chính là cuối tháng ngày hai tám?

185. Chương 185: Triệu Mộc Huynh (Mười)

Vốn là công việc chính lý khô khan vô vị đột nhiên lại hạ xuống một đạo mệnh lệnh trở nên càng thêm vô cùng bận bịu, quan trên cũng không biết đầu óc nơi nào ra tật bệnh, yêu cầu bọn họ những tiểu tuần quan mạng khổ này đem tài vụ thu chi của Xuyên Hạ tính đến năm Tân Đế lên ngôi tiến hành chỉnh lý lại hết.

“Thật là gặp quỷ.” Mặc Ngưng Sơ tức giận bỏ xuống cây bút trong tay, mực nơi đầu bút vẩy tung tóe lên sổ sách trên bàn, nàng thở dài một tiếng, sau đó dựa vào trên ghế tựa, tận lực làm mình không phải phát điên.

Nàng vốn cũng không phải là người chăm chỉ gì, hơn nữa cho dù liều mạng làm những công việc không thú vị này, nàng bị trừ tiền lương vẫn là không có cách nào trở lại, sức lao động giá rẻ thật sự là làm cho nàng rối rắm không dứt, cho tới bây giờ không có sai sử cấp thấp như vậy, nàng nhìn lên trần nhà, không ngừng kèm chế ý nghĩ “đem những sổ sách nhằm chán này xé nát hết” .

“Triệu Mộc huynh, người thật là rất đặc biệt.” Tư Tường bên cạnh ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Hắn là bé ngoan vô cùng nghe lời, Tư Vũ đại nhân của hắn phân phối cho hắn nhiệm vụ lớn, hắn xử lý thật tình không qua loa, một câu oán hận cũng không có.

“Người cũng rất đặc biệt.” Đầu đặc biệt cổ hủ, cùng ca ca ở trong quan trường như cá gặp nước kia hoàn toàn thiên soa địa biệt.

Mặc Ngưng Sơ không chút khách khí đáp lễ qua, lại bị Tư Tường tự động nghe thành một loại “tán dương” tốt khác, hắn tựa hồ hết sức ngưỡng mộ. “Sao bằng trí tuệ như Triệu Mộc huynh, hiện tại công việc mặc dù gian nan, có thể sau này Triệu Mộc huynh nhất định sẽ có đại tác phẩm.”

“Quá khen.” Mặc Ngưng Sơ hứng thú rãi rời lật xem những bộ sổ sách kia. “Ta cũng vậy không biết còn có thể chống được đến ngày ta làm được đại tác phẩm không nữa.”

Hai tám tháng sau người sẽ bị lãng trì, hiện tại bị khen tặng, nghe sao cũng không dễ nghe.

“Chẳng lẽ. . . .” Sắc mặt Tư Tường có chút kinh nhẹ.

“Ừ?” Thì ra Tư Tường không chỉ là một người cẩn thận tỉ mỉ, vẫn là một người thích ảo tưởng. Mặc Ngưng Sơ vẫn là rất nể tình gặt đầu, “Cũng như Tư Tường huynh suy đoán.”

Tư Tường bỗng nhiên có chút lúng túng cùng tiếc hận, điều chỉnh giọng thích hợp nói: “Ta biết một đại phu y thuật rất tốt, mặc dù có thể so ra kém ngự y trong cung, bất quá, Triệu Mộc huynh có thể thử một lần. . . .”

Mặc Ngưng Sơ hơi thở mong manh muốn cự tuyệt, cũng ở câu tiếp sau đó của hắn mà thay đổi chủ ý.

“Lần trước ca ca của ta nhiễm phong hàn nghiêm trọng, nhiều đại phu cũng không dùng được, người nọ chỉ dùng một con sâu nhỏ làm thuốc dẫn, bệnh ca ca liền tốt.” Tư Tường nhớ lại nói: “Có lẽ hắn là đại phu giang hồ, cùng lang trung tằm thường không giống nhau, có lẽ Triệu Mộc huynh sẽ cần.”

Hai tròng mắt dưới lông mi Mặc Ngưng Sơ chợt lóe lên toan tính, nhanh chóng ở trước mặt Tư Tường ngừng chốc lát, chậm rãi cười: “Vậy làm phiền Tư Tường huynh rồi.”

Sâu nhỏ, cùng phương pháp thi cổ của Miêu Cương cổ thuật rất giống.

Tư Vũ là người của Cửu vương gia, phỏng đoán chữa bệnh cho Tư Vũ, căn bản là hạ cổ.

Tư Tường nói là sự thật, vậy liền sợ rằng thật có thể tìm được người hạ cổ này, nếu là giả. . .

Ánh mắt Mặc Ngưng Sơ rơi vào trên bàn chậm rãi thâm thúy, nếu là giả, thế thì thật thú vị.

186. Chương 186: Tứ Hôn (Một)

Đầu tháng chín khí trời còn đang ẩm áp, chẳng qua là gió thổi cũng đã mang theo chút khí lạnh, lá cây xào xạc điêu tàn rơi xuống, cho dù là Ngự Hoa Viên hoàng cung cũng mất đi bộ dáng phồn hoa tựa như gấm của ngày mùa hè, mấy cây thùy du trên quý trổng ở chung quanh đã không còn tươi tốt cường thịnh, cây khô dần dần trụi, trở nên cô đơn.

Ở ngoài cung điện của Đế Vương, Ngự Lâm quân lạnh nhạt giống như ngày mùa thu nghiêm khắc trông coi, áo giáp màu bạc của bọn họ ở dưới ánh sáng nhạt phản xạ ánh sáng sắc bén.

Mà một mặt bóng dáng màu tím quỳ thẳng ở ngoài Thần Kiền cung, gió cuốn qua tóc dài xinh đẹp tuyệt trần của nàng, gương mặt tái nhợt ở trong gió lạnh như băng lộ ra vẻ yếu đuối, hồi lâu đêm không thể say giấc cùng thấp thỏm bất an hành hạ nàng dần dần gây xuống, nhưng bóng dáng nhỏ nhắn của nàng lại lộ ra vẻ kiên định, khóe môi nhếch lên, đem con người đen nhánh của nàng nhuộm đậm càng thêm thâm thúy.

Cũng không biết nàng quỳ ở đây bao lâu, cửa điện khép kín này đầy dẫy tàn khốc lạnh lùng, nhưng nàng vẫn không có lùi bước một phân.

Rốt cục, cửa mở ra.

Đứng ở phía sau cửa chính là Thường Tự vẻ mặt lo lắng, hắn cung kính khom người, hướng về phía bóng dáng màu tím kia nói: “Tử Uyển điện hạ, bệ hạ mời ngài vào.”

Cánh môi Tử Uyển càng mím chặt, chậm rãi đứng lên, nhưng bởi vì quỳ quá lâu, nàng suýt nữa mất đi thăng bằng, té ngã trên đất.

Thường Tự không dám đi đỡ, làm tư thế mời với nàng, cung kính nói: “Xin Điện hạ lấy bảo trọng thân thể làm trọng, ngày gần đây bệ hạ lo lắng rất nhiều chuyện, mệt nhọc không dứt, nhưng hắn cũng hết sức lo lắng Điện hạ ngài. . . .”

Tử Uyển cắn răng đi vào, khí thể lạnh lùng cùng thân sinh ca ca của nàng giống nhau như đúc, cũng là một người cố chấp.

Thường Tự thở dài, khom người đóng kỹ cửa, thôi lui đến cạnh cửa đứng lại, vừa có thể bảo vệ an nguy của người bên trong, vừa không tạo thành quấy rầy với cuộc nói chuyện kế tiếp.

Cung điện của Đế Vương trang hoàng cao ngạo mà vô cùng chèn ép, phong cách lạnh cứng buộc vòng quanh hình dáng cường thế của người bên trong, Nạp Lan Lân để cây bút trong tay xuống, nhích lại gần phía sau, một đôi mắt dài nhỏ khe híp híp, cánh môi vênh lên, lại không nói chuyện.

“Hoàng huynh, xin ngài bỏ qua cho Mặc gia! ! !” Tử Uyển bịch một tiếng quỳ xuống đất, lấy trán chạm đất, quật cường lại ủy khuất , lo lắng lại khuất phục , gần từng chữ nói.

“Tử Uyển, người là muội muội của ta.”

Hắn lại không biết khi nào chạy tới trước mặt của nàng, đem nàng đỡ lên.

Ngón tay Nạp Lan Lân lạnh như băng, nhưng lại đem ủy khuất mấy ngày nay của Tử Uyển đảo loạn, nước mắt to như hạt đậu lăn xuống trên mặt đất, một đôi mắt to không biết len lén khóc sưng lên bao nhiêu lần: “Hoàng huynh, Xuyên Hạ lịch đại hoàng triều tới nay, Mặc gia mấy đời phụng dưỡng bên người, trung thành tận tâm, hôm nay đức thành sai lầm lớn, đích thị là có người làm chuyện xấu, niệm tại chiến công của bọn họ, chẳng lẽ thật không thể tha bọn họ một phen?”

“Người là nghĩ tới ta bỏ qua tình lang Mặc Chuẩn Du của người mới đúng.” Hắn đâm xuyên nàng.

Tử Uyển nghẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, nước mắt treo ở trên lông mi trắng run: “Hoàng huynh chẳng lẽ là cũng thật muốn đem Mặc Ngưng Sơ lăng trì? Người thật có thể ngoan hạ tâm kia? Người thích nàng, liệu linh bảo vệ nàng, hiện tại liền nói một ... không ... Hai đích thực phải xử tử nàng sao?”

Nạp Lan Lân mím môi không nói.

Tử Uyển nức nở nhìn hắn, một lát sau, nàng giống như là bị thức tỉnh kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là giả?”

Nạp Lan Lân dừng lại hồi lâu, cúi đầu mắt nhìn xuống Tử Uyển nói: “Tử Uyển, ở trước đó, ta càng muốn nghe người nói lời nói thật.”

Sắc mặt Tử Uyển hiện lên một tia mắt tự nhiên, tầm mắt tránh né: “Hoàng huynh muốn nghe cái gì?”

“Về rất nhiều năm trước, mẫu phi là chết thế nào. . . .”

Môi mỏng hắn khẽ nhếch, sắc mặt Tử Uyển trắng bệch, mà âm thanh lạnh nhạt này vẫn không dừng lại: “Cùng với. . . . Ninh thái hậu lại uy hiếp người cái gì, làm người không cách nào ngỗ nghịch bà ta?”

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh.

Sắc mặt Tử Uyển giống như một tờ giấy trắng thật mỏng, giống như tùy chỗ cũng sẽ yếu ớt biến mất.

“Ta vốn là không muốn bức bách người, sau khi mẫu phi chết, ta cũng không ở, mà người lại hôn mê suốt ba ngày, sau đó, người cơ hồ nhắc tới mẫu phi người sẽ thét chói tai nổi điên, ta căn bản không cách nào hỏi thăm ra tin tức gì, mà sau khi ta lên ngôi, Ninh thái hậu bị mang đến tự miếu hoàng tộc dốc lòng hướng Phật, nhưng ta biết, trước khi bà ta đi, từng cố ý triệu kiến người một lần, cũng chính là một lần đó, người đem mình nhốt ở phòng suốt nửa tháng, cho dù ai tới cũng không nguyện ý nói chuyện. . . .”

Tiếng Nạp Lan Lân giống như là một thanh kiếm trong suốt, sắc bén làm cho bất kỳ nói dối cũng không có nơi che giấu , nhưng ánh mắt của hắn lại mang theo xin lỗi sâu sắc cùng bất đắc dĩ, cùng nhau phát ở trên gương mặt suy yếu của Tử Uyển: “Khi đó ta mới vừa chấp chính, trong triều náo động bất an, ta vô lực phân tâm, để một mình người gánh chịu tất cả, ta cũng không có làm tốt trách nhiệm của một ca ca. . . . Mà hôm nay Ninh thái hậu mượn chuyện Phong gia trở lại thăm cung, lại triệu kiến người lần nữa. . . .”

Sống lưng Tử Uyển cứng thẳng tắp, hai mắt đen nhánh hỗn loạn không chịu nổi, môi cũng đã bắt đầu run run.

Mà một bàn tay liền bao trùm lên tay nàng, mang theo ôn nhu an tĩnh cùng thương tiếc, nói: “. . . . Đừng sợ.”

Không khí căng thẳng giống như dây cung, Tử Uyển cứng ngắc giật giật, mới phát hiện trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, ký ức bị chôn vùi nơi ngực bên nhon giống như rằm, đâm cả người nàng phát run.

Đoạn thời gian này làm nàng suýt nữa hồng mắt, những ký ức giống như ma quỷ như hình với bóng theo đuổi nàng làm cho nàng giống như bị bóp chặt cổ họng, không cách nào hô hấp, giống như là chết chìm. . . . Mang theo gông xiềng! Muốn đem nàng kéo dài tới hàn đàm sâu nhất! Muốn đem linh hồn thống khổ của nàng hấp thu lấy. . . .

Nhưng tay của hắn nắm chặt lấy nàng.

Ca ca không nói cười tùy tiện này không tiếng động ở trấn an nàng, đem dã thú điên cuồng gầm thét trong cơ thể nàng mạnh mẽ trấn định xuống.

“Tử Uyển, người nếu không phải nguyện ý nói, ta cũng sẽ không ép người, Ninh thái hậu ta sẽ giải quyết, bà ta không thể dả thương một sợi tóc của người, nếu là chuyện này thật sự là khó có thể mở miệng, liền quên đi là tốt rồi, bà ta bức bách người cái gì, người liền miệng đáp ứng, không cần để ý là được. . . .” Hắc sớ sớ tóc trán của nàng: “Ninh thái hậu, không lâu sẽ biến mất vĩnh viễn trước mắt người. . . . Không cần lo lắng, chuyện Mặc gia ta cũng tự có phân tặc, người trở về.”

Hắc ám áp luôn là im hơi lặng tiếng , giấu ở dưới bề ngoài bằng lãnh kiệt ngạo, hắc chưa bao giờ am hiểu biểu đạt ra một ít quan tâm quá mức, nhưng này cũng không đại biểu hắc chẳng bao giờ quan tâm.

Tử Uyển rốt cục cúi đầu, khó khăn khổ sở nói:“Hoàng huynh, nếu như ta nói, mẫu phi. . . . Mẫu phi là bởi vì ta mà chết”

187. Chương 187: Tứ Hôn (Hai)

Một ngày tám năm trước, Tử Uyển hái được trong ngự hoa viên đóa hoa Mẫu đơn nở rộ đẹp nhất, muốn làm ấu phi trăm hoa xinh đẹp nhất, nhưng tại thâm cung Liên Y, nàng lại thấy được người nàng không nên thấy, nghe được chuyện không nên nghe, tâm hồn còn nhỏ khắc sâu sự phản bội cơ hồ run rẩy, nhưng không có xông lên trước chất vấn, thân thể cũng đã mất đi thăng bằng, sau một khắc, xung quanh cũng đã bị nước hồ nuốt mất, nàng giãy giụa, điên cuồng giãy giụa, trên mặt hồ cùng giữa nước hồ , dùng nàng tức giận, giống như là ấu thú trăm thống, tròn mắt đen như quỷ nhìn chăm chăm nét mặt hai nữ nhân trên cầu.

. . . . Một người trong đó, chính là mẫu phi nàng yêu , tôn kính.

Trên mặt nàng tràn đầy kinh ngạc, hốt hoảng, còn có sợ hãi.

Tử Uyển vĩnh viễn không quên được trí nhớ một năm kia, nàng chìm vào trong nước, bị ngập nước, ý thức tan rã, nhưng khi tỉnh lại, nàng lại sạch sẽ nằm ở trong cung điện, giống như là tỉnh lại từ trong một cơn ác mộng.

Nhưng trong tay nàng, lại nắm thật chặt một mảnh cánh hoa Mẫu Đơn vụn nát, mang theo thủy sắc ướt át, cùng đáy lòng tầng sâu nhất sợ hãi.

Mà một khắc sau, liền có tiểu cung nữ khóc lóc chạy tới, nói cho nàng biết, mẫu phi nàng chết rồi, nàng rơi vào trong hồ chết đuối, lúc được vớt lên, toàn thân sưng vù, không có một tia hơi thở.

.

Nàng như trúng ma, cứng ngắc run run, ngã xuống đất hôn mê ba ngày, mà trong hoảng hốt, nàng lại vẫn chìm nổi ở trong hồ nước lạnh lẽo, vô luận như thế nào cũng tìm không thấy lối ra.

Nàng có thể nhìn thấy, là mẫu phi đứng ở trên cầu bóng dáng xinh đẹp, trở nên dữ tợn.

Mà bên người mẫu phi, là một cô gái cao quý xinh đẹp, khóe môi chứa đựng cười, hoa mỹ diễm lệ.

Nàng là Ninh phi nương nương. Chỉ có nói .

Hôm nay Ninh thái hậu.

Mẫu phi từng “bằng hữu” thân mật nhất.

.

.

Tử Uyển miêu tả, vẻ mặt loại bỏ mẫu phi, che giấu đối thoại nghe được này, lông mi đen nhánh chặn lại con người giận tái đi, từ trên xuống dưới chỉ có thể nhìn thấy nàng tái nhợt cùng vô dụng, lông mi rung động như một con bướm bướm giấy, làm cho người ta thương tiếc.

Một lần kia, tất cả mọi người cho là nàng là bởi vì mẫu phi chết đi, kích thích quá lớn, mới có phản ứng như vậy.

Ai có thể cũng không biết, này chân tướng cuối cùng là như thế nào buồn cười.

Nàng không thể nói, ai cũng không thể nói.

—— đặc biệt là trước mắt, ca ca.

“Cho nên, người hoài nghi, thà rằng Thái hậu đẩy người xuống nước, mẫu phi vì cứu người, cũng nhảy xuống nước. . . . Nhưng cuối cùng, chỉ có người sống, Ninh thái hậu cố ý bỏ qua người, mà đem mẫu phi chết đuối trong lòng hồ nước?” Nạp Lan Lân nói.

Tử Uyển gật đầu một cái: “Khi đó muội còn nhỏ, mẫu phi chết đi uội áp lực rất lớn, muội không dám đối với bất kỳ nói đến chuyện như vậy, mà Ninh thái hậu ghen tỵ hoàng huynh chiếm được ngôi vị hoàng đế, liền nhớ lại phương pháp tới kích thích muội. . . . muội mới có thể ở đó lần thứ nhất núp ở trong điện nửa tháng không muốn ra cửa, vậy mà hôm nay, muội nguyên muốn tìm đến chứng cứ nàng sát hại mẫu phi, mới có thể nhiều lần đến gần nàng. . . .”

Nạp Lan Lân dừng một chút, thở dài một cái, giọng nói ngân nga: “Tử Uyển, ta nói rồi, người là muội muội của ta. . . .”

Tử Uyển ngơ ngẩn, hần tiếp tục nói: “Cho nên người không lừa được ta.” So với quả đào chuyện hoang đường nào cũng muốn nhúng tay, những người khác nói dối liền giống như giấy một mảnh yếu ớt: “Lấy người tính tử, có thể để cho người ẩn nhẫn, chỉ sợ không phải mẫu phi chết đi.”

Dừng một chút, nói: “Nếu thật là Ninh thái hậu cố ý chỉ cứu người, người cũng hướng phụ hoàng bẩm báo, đem chuyện chi tiết nói ra, Ninh thái hậu thấy chết mà không cứu nhất định sẽ bị trọng tội. . . . Mà Ninh thái hậu là một người âm ngoan cay độc, năm đó nàng muốn tranh đoạt vị trí hoàng hậu, người nếu là một uy hiếp, nàng vì sao không đồng nhất cùng giải quyết người?”

Nạp Lan Lân cầm tay Tử Uyển, thanh âm an tĩnh mà nhu hòa: “Tử Uyển, người che giấu cái gì?”

“Không có!” Âm điệu Tử Uyển đột nhiên liền cất cao lên, nàng nhú lông mày, đem lấy tay chính mình rút trở về, xoay tầm mắt: “Muội không có bất kỳ giấu giếm nào, hoàng huynh!”

“. . . .” Nạp Lan Lân lông mày nhẹ nhàng chọn, vô cùng an tĩnh nhìn nàng.

Tử Uyển bị tầm mắt hần nhìn tay chân luống cuống, nội tâm run rẩy đã sớm quân lính tan rã, như muốn đổ sụp.

.

Mẫu nước như sương trên cầu Liên Y.

Nàng còn chín tuổi xa xa chạy tới, trong tay nắm hoa Mẫu Đơn xinh đẹp.

Nàng chợt phát hiện phía trước hiện rõ hai nữ nhân, có một đứng là mẫu phi mình.

Nàng mừng rỡ vô cùng, đang muốn xông tới, như thường ngày bình thường ôm lấy làn váy nàng làm nũng.

Mà nghịch ngợm nàng núp ở lá chuối khổng lồ bên cạnh chậm rãi lên trước, muốn ấu phi một kinh hãi.

Nhưng ——

“Bọn hần mới không phải hài tử của Bồn cung, nhưng có bọn họ, bệ hạ liền sẽ không bỏ xuống Bồn cung, nói không chừng, cũng bởi vì hai người tiểu nghiệt chủng bọn hần, Bồn cung còn có thể lên làm hoàng hậu!” Cô gái cố ý đè thấp tiếng cười vẫn bẽn lẽn vô cùng, vênh vác tự đắc bên cạnh Quý Phi cùng nhau đi lại ở trên cầu Liên Y, làn váy bay nhanh, xinh đẹp giống như hai con chim sơn ca.

“Vây chúc mừng tỷ tỷ.” Một cô gái khác cũng thật thấp mà cười cười.

Đang ở trước đây không lâu, họ mới liên thủ đem Hoàng mỹ nhân hết sức được sủng ái cho ngã xuống, tầm mắt bệ hạ một lần nữa trở lại những người cũ, mà này hai “nghiệt chủng” không nhất chịu bệ hạ yêu thích, lại đột nhiên được cưng chiều, một biến hóa này, khiến cho nữ nhân vốn đã tuyệt vọng kéo ra khỏi địa ngục, lần nữa có bay lên trong mây hi vọng.

“Chỉ là, nghiệt chủng chính là nghiệt chủng, bọn họ hại chết Bồn cung này không sinh ra hoàng nhi. Nếu là ngày sau Bồn cung làm hoàng hậu, liền muốn này đem hai tiểu nghiệt chủng giam lại, để hoàng nhi tương lai của Bồn cung cho nàng làm nô làm tỳ, từ từ hành hạ!”

“Tỷ tỷ, chẳng lẽ.” Một cô gái khác khẽ ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ ngài lại mang bầu long chủng?”

“Hừ.” Nàng cười khanh khách nói: “Muội muội ngàn vạn đừng nói, này thâm cung đại viện quy củ, ta người tất nhiên biết, đứa bé chưa có ra đời trước, cũng là muốn hảo hảo nuôi , đừng quá tuyên dương. Nếu ngày sau Bồn cung thật làm hoàng hậu, nhất định không thiếu được chỗ tốt của người, Ninh Phi muội muội.”

Họ cười đi về phía trước.

Mà đang lúc họ tay cầm tay thân mật vô cùng, cái đó đứng ở dưới cầu, bị là chuỗi khổng lồ ngăn trở thân thể cô gái, lại run rẩy.

. Nghiệt chủng.

. Làm nô làm tỳ.

Nàng mắt to trống rỗng như quỷ, nội tâm yếu ớt bịch bịch chốc bị đánh nát bấy, nàng cực kỳ kính yêu mẫu thân nhất, cứ như vậy bóp chết tình cảm tốt đẹp nhất.

188. Chương 188: Tứ Hôn (Ba)

Tử Uyển cắn môi dưới, làm một cái vái: “Hoàng huynh, chuyện Mặc gia là muội quá mức đường đột, ngài nhất quốc chi quân, cần phải đã có phương pháp giải quyết, Tử Uyển cáo lui.”

Khi nàng nói chuyện, ngón tay xiết chặt, chỉ sợ ngay cả mình cũng không có phát hiện nàng ngữ điệu cỡ nào cứng nhắc cùng mất tự nhiên, nàng xoay người, không dám nhìn tới ánh mắt của Nạp Lan Lân, miễn cưỡng treo lên nụ cười tại đây dưới khí thế vị Đế Vương ca ca, trở nên vô cùng yếu ớt.

“Tử Uyển, chẳng lẽ là. Người đã biết chúng ta không phải là con ruột của mẫu phi?” Nạp Lan Lân khi nàng bước vào cửa điện một khắc cuối cùng, hỏi.

Tử Uyển ngẩn ra, cơ hồ chính là điên cuồng quay đầu một cái, nàng trời sanh hơi sức lớn, tóc “xoạt” lác tại trên khung cửa, khung cửa rưng rưng rách ra một đường khe nhỏ.

Nàng dùng mắt to đen mãnh liệt đem Nạp Lan Lân nhìn chăm chăm, cái đó trong lòng hần hần cẩn thận, nói mơ cũng cố gắng thu lại bí mật, giờ khắc này bị hoàng huynh nói ra như vậy, bình bình đạm đạm, giống như đó là đã sớm biết chuyện.

Nạp Lan Lân dừng mấy giây, đột nhiên bắt đắc dĩ than thở một hơi, “Thì ra là như vậy.”

Quả nhiên là huynh muội cùng huyết mạch.

Bọn họ đồng thời lựa chọn thay đổi phương án núp, muốn cho đối phương lưu lại trí nhớ trong sạch, cuối cùng làm lành một mối không chịu nổi.

Vậy mà hôm nay xem ra, làm cho người ta mỉm cười.

“Người khi nào biết được?” Nạp Lan Lân thấy Tử Uyển còn một bộ dạng gập quỵ không cách nào hồi hồn, không khỏi cười cười: “Chẳng lẽ là cái ngày mẫu phi chết đó?”

Tử Uyển giống như là rõ ràng bóc vỏ tôm, nhất thời các loại cảm xúc tất cả xông lên đầu, ừng ừng trống không, nàng nặng nề thở hắt một hơi, trái tim giống như là bị cái gì bắt lại, đều đã thở ra khí.

Trong phòng tĩnh mịch một mảnh. . . . Nàng cơ hồ cũng có thể nghe được âm thanh máu cả người hướng đầu óc chạy như điên.

“Ta, ta ta. . . .”

Mấy cái “ta” cũng không nói tiếp được, nàng đột nhiên xoay người, nghĩ cứ như vậy trực tiếp xông ra, nhưng bởi vì quá mức hốt hoảng, phương vị hoa mắt trống mắt, một đầu liền đụng vào trên ván cửa, này cửa gỗ cung đình danh gia tử mĩ điêu khắc cứ như vậy “bang đương” một tiếng ngã xuống đất, ở trong không khí vô cùng yên tĩnh, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Nạp Lan Lâm nghĩ tiến lên đỡ, có thể nhìn nàng ôm đầu đưa lưng về phía hất đứng, hai vai khẽ run, một bộ muốn lập tức chạy như điên, hấn không khỏi đứng tại chỗ, ầm giọng nói: “Tử Uyển, đừng khóc.”

Nhưng Tử Uyển đã lệ rơi đầy mặt rồi, từng giọt từng giọt nước rào rào theo khuôn mặt lưu lại, nhất thời lúc tức giận vô cùng cũng rất mừng, chân tướng thì ra là cũng không đáng sợ như vậy, trên thế giới không ngừng như vậy một người thân, nàng còn có ca ca, còn có người trong lòng, nàng vì mình yếu ớt cùng nhất gan cảm thấy vô cùng xấu hổ, cũng vì mình dễ dàng như thế bị người đầu độc mà cảm thấy vô cùng tự trách.

“Đúng, thực xin lỗi. . . .” Nàng chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, lớn tiếng khóc lên.

Nước mắt đan vào ở trên mặt, nàng vô cùng hối tiếc, mình nếu là lớn hơn một chút nữa, chẳng phải lạnh chanh đem chút chuyện tình ẩn núp, cũng sẽ không vòng nhiều đường quanh co như vậy, sẽ không bị lão thái bà kia bắt được nhược điểm, cũng sẽ không làm ra nhiều việc ngốc như vậy.

Nàng không để ý hình tượng gào khóc, đột nhiên trước mắt rơi xuống một bức tranh, khuôn mặt tinh xảo vô cùng đập vào mi mắt, thiếu niên y hệt số tuổi, cuộn giấy ó vàng có vẽ cũ kỹ, mà hấn có bên người cơ hồ giống nhau dung mạo, làm cho người ta sợ hãi than tuyệt mỹ.

“Này chỉ sợ là phụ thân.” Hấn để dưới đất, lần đầu tiên, cảm giác thân thể mình thật ra thì cũng không có làm cho người ta khổ não như vậy.

Có chút chuyện, một khi quên được, liền không cảm thấy nặng nề: “Chúng ta có lẽ còn có một mẫu thân xinh đẹp, đáng tiếc nàng lúc này bị nhốt, dùng làm lợi thế uy hiếp ta thoái vị.”

Tử Uyển kinh ngạc ngẩng đầu, Nạp Lan Lâm nhẹ nhàng cười lên, ngoài cửa sổ bầu trời xanh thăm thăm có vẻ vô cùng trong suốt, gió thu chậm rãi thổi qua, “Cho nên, có lẽ chúng ta còn có thể tìm được người thân chân chính. . . . Ta sẽ toàn lực cứu nàng ra ngoài, chỉ hy vọng, người mẹ này. . . .”

“Chúng ta không cần.” Tử Uyển đột nhiên đứng lên, mắt thẳng nhìn chằm chằm vào nam nhân trên bức họa, một cước dậm ở trên gương mặt tuần mĩ kia, nức nở nói: “Chúng ta không cần, hoàng huynh!! Chúng ta không cần cái gì mẫu thân, cái gì phụ thân!”

Trí nhớ của nàng ngừng ở một ngày kia, một khắc kia, lúc nàng nghe hai chữ kia từ trong miệng mẫu phi nói ra, nàng như muốn hồng mắt tâm tình, coi như đối thành hoàng huynh, như vậy bị mẫu thân thương yêu nhất phản bội đau đớn người, há lại sẽ giảm bớt?

“Bọn hấn không cần chúng ta, chúng ta cũng không cần bọn họ!” Tử Uyển cắn răng, cứng ngắc mà thẳng tắp đứng thẳng, gần từng chữ một: “Chúng ta không phải vật phẩm, không phải có thể tùy ý vứt bỏ, bọn họ cần bản không quan tâm chúng ta. . . . Không quan tâm!”

Nàng lại hung hăng giẫm hai chân lên bức họa, đem gương mặt xinh đẹp tràn đầy dấu chân đen như mực, sau đó mang theo tức giận đem bức họa xốc bay, khiến nó đá đến nơi xa.

“Hoàng huynh, không có ai có thể uy hiếp ta! Không cho phép huynh vì một người xa lạ được gọi là mẫu thân mà buông tha, huynh vốn nên có tất cả! Nàng không đáng giá!” Nàng nắm chặt quả đấm, cắn nát răng ngà lại hung hăng nói. Nước mắt giắt lông mi của nàng lên, lại quật cường không muốn lưu lại dấu tích.

Bi thương tối tăm bao phủ trước vui sướng, ngưng kết thành một cỗ nặng nề buồn bã, chỉ cảm thấy trái tim băng giá vô cùng, thấu xương y hệt lạnh lẽo.

“Ta sẽ không để cho lão thái bà kia được như ý!” Tử Uyển lạnh lùng nở nụ cười: “Nàng muốn, đơn giản là để cho con trai của nàng đi lên địa vị, năm ấy nàng thả ta một mạng, đơn giản chính là bởi vì nghe nói thu dưỡng hai đứa bé đặc biệt chúng ta, là có thể lấy được ưu ái tiên hoàng! Năm đó ở trên cầu kia, nàng nghe nói nữ nhân kia lại mang bầu Long thai, liền sinh lòng ác ý, nữ nhân kia cũng tự gây nghiệt không thể sống, hả hề quên hình, bị nàng tỷ muội tương xứng nữ nhân cho hại chết! Hoàng huynh, vì Xuyên Hạ, huynh bỏ ra bao nhiêu muội tất nhiên biết, huynh trách tâm nhân hậu, hạ không được quyết tâm đi chỗ chết, những thứ kia muốn hại người của huynh, nhưng nếu càng như thế, những người đó liền càng muốn muốn hại huynh!”

Trạch tâm nhân hậu này.

Nạp Lan Lân nhẹ nhàng cười cười, hẳn có thể tìm không ra trên thế giới này có người thứ hai so với hẳn độc ác hơn.

Nếu không phải quả đào kia ngăn ở trước người, yêu cầu hẳn không cho tổn thương vô tội, có lẽ ngày này đã sớm thay đổi.

“Tử Uyển. Không cần sợ. Những người đó thiếu chúng ta, tóm lại phải trả lại.” Giọng nói của hẳn thật thấp vang lên ở bên tai Tử Uyển, dừng một chút, tựa hồ vừa cười đứng lên: “Chỉ là về hôn sự của người, ta đang muốn.”

.

Mà lúc này, Mặc Ngưng Sơ đang chôn trong một đồng lớn công vụ, sắp phiên muộn, không ngừng nhảy mũi, nàng nghi ngờ nhìn một chút sắc trời ngoài cửa sổ, tựa hồ trở nên lạnh chút rồi, không khỏi run lên, nghĩ đến số mạng mình sắp bị lãng phí, nhất thời cảm thấy vô cùng ảm đạm, nàng có thể trở về hay không cùng Đại Ác Ma thương lượng một phen, đổi một cái số tốt hơn nhìn chết kiểu này?

189. Chương 189: Tiệc Rượu (Một)

Tư Tường mới vừa từ phòng tài liệu trở về thấy nàng hất xì không ngừng, không khỏi quan tâm nói: “Thân thể người gầy yếu như vậy, thời tiết chuyển lạnh, phải chú ý mặc thêm quần áo chứ.”

Hắn dừng một chút, lại quay đầu hỏi: “Triệu Mộc huynh, buổi tối có rảnh không?”

“Thế nào, Tư Tường huynh muốn mời ta ăn cơm sao?”

Tư Tường cười lắc lắc đầu: “Không tính là ta được, là các sư huynh đệ khoá trước lưu truyền xuống một quy củ, bao giờ cũng phải tiếp kiến người mới một phen.”

“Lương bổng của chúng ta ít ỏi như vậy, làm sao dư tiền mời người khác ăn cơm?” Mặc Ngưng Sơ lo lắng hơn chính là về muộn mình sẽ bị trừng phạt, coi như bây giờ có cho Thu Nguyệt đi thông báo trước một tiếng, Đại Ác Ma cũng sẽ không đồng ý.

“Triệu Mộc huynh quá lo lắng.” Tư Tường tựa hồ có chút vừa bực mình vừa buồn cười: “Trừ quan viên Thái Khanh phủ ra sẽ không để cho quan viên nho nhỏ như chúng ta tiêu phí như vậy. Huống chi, lần này Thượng thư đại nhân cũng sẽ tới. Gần đây triều đình sóng gió rất nhiều, hẳn nhất định là muốn quan tâm dân dò thuộc hạ một phen. Đây cũng là một cái cơ hội, nếu là có thể khiến Thượng thư đại nhân ưu ái, nhất định lên thẳng mây xanh, Triệu Mộc huynh không hy vọng có một cơ hội có thể thoát khỏi công việc khổ cực, lương bổng ít ỏi này sao? Hơn nữa, lấy tư chất thông minh của Triệu Mộc huynh, nhất định sẽ kinh ngạc tứ phương, làm cho người ta lau mắt mà nhìn.”

“. Thật là làm cho người sợ hãi mà ca ngợi.”

Mặc Ngưng Sơ ghé vào mặt bàn, ánh mắt liếc lên trên một cái, chỉ là một cái ánh mắt, Thu Nguyệt cũng đã biết vị Tiểu chủ tử khó hầu hạ này đang có chủ ý gì thì không khỏi đau buồn. Hôm qua đánh với Bạch Trạch một đêm, hiện tại cũng eo mỗi lưng đau, mà toàn bộ nguyên do là bởi vì, nếu không phải nàng gây họa, hẳn cũng không cần phải chịu phạt.

Bây giờ mới ngày thứ hai, nàng đã đổi phương thức thức tối hành hạ hẳn.

Hắn cảm thấy bị ai cho cái tiền đồ của mình.

Nhưng chẳng qua cũng chỉ là cảm thán vậy thôi, chính mình dùng ám ngữ thông báo cho Ảnh Vệ xung quanh, để cho bọn họ trở về nắm rõ tình trạng, tất cả giao cho Nạp Lan Lân quyết định, hắn cũng có thể đẩy trách nhiệm sạch sẽ.

Mặc Ngưng Sơ dĩ nhiên không có bỏ qua tiếng gõ “tích tích” trên xà nhà trong nháy mắt này. Mặc dù chỉ như tiếng gió thổi vào lá cây, nhanh chóng lại thật nhỏ làm cho người ta không dễ phát giác, phương thức đưa tin như vậy là nàng dạy cho đội ảnh vệ, dùng phương thức sử dụng điện tín ám ngữ như vậy vẫn tất truyền mệnh lệnh, tức là không cần lo lắng sẽ đi lọt tin tức, coi như địch quân nghe được, cũng sẽ không biết bất kỳ ảo diệu bên trong nào.

Không chỉ có như thế, nàng còn cải tạo ám tiễn các Ảnh Vệ sử dụng, cùng với phương thức chế luyện thổ lôi (ta nghĩ là 1 loại thuốc nổ) đơn giản. Chỉ với những thứ này, bọn họ đã có thể sánh ngang lãnh binh của toàn bộ mười vạn quân đội, sớm biết mình có khả năng như thế, nàng liền muốn thêm chút đặc quyền từ Đại ma vương.

Suy nghĩ một chút, hy vọng cùng thực tế so sánh với nhau thường luôn tàn khốc như vậy.

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Điều Viễn lâu là tửu lâu ngắm sông xa hoa phần mỹ ở đế đô, là nơi vương công quý tộc thường ra vào. Đám người quan viên Thái Khanh phủ liên hoan đương nhiên là muốn tránh nơi phú quý nhạy cảm này. Phía trước Điều Viễn lâu mộc mạc, nhưng cũng có cấu trúc riêng biệt, có vô số vách ngăn bằng gỗ tử đàn tạo thành gian phòng, khách nói chuyện nghị sự dễ dàng, một mặt tránh khỏi người khác nói xấu, một mặt có thể làm cuộc gặp mặt có vẻ khiêm nhường hơn.

Trước khi Mặc Ngưng Sơ bị Tư Tường mang theo cùng nhau đi tới Điều Viễn lâu, đã để Thu Nguyệt lấy được danh sách quan lại nhiệm kì trước cùng người mới của Thái Khanh phủ, lại đem tình hình hiện nay của những người đó so với danh sách. So lên so xuống, nàng tựa hồ phát hiện ra một chút chuyện thú vị.

Lần gặp mặt này, sợ rằng thật sự chẳng phải đơn giản.

Nhưng không đơn giản thì không đơn giản, với thân phận hậu bối nhỏ bé, lúc chờ ở gian phòng bố trí hoa mỹ không mất nghiêm cẩn chờ các vị đại nhân đại giá quang lâm, nàng lại một chút cũng không nghĩ tới công tử Tịch thế nhưng lại đứng trong hàng đó !

Mặc Ngưng Sơ rối rắm, cố gắng rụt ra sau lưng Vương Tư Tường, để cho thân hình vốn thấp bé của nàng càng khó thấy hơn. Nhưng công tử Tịch lại rất không phối hợp nhìn sang, còn dùng giọng nói vui mừng mà gọi: “Triệu Mộc quân.”

Vì vậy ánh mắt của mọi người tập trung lên người cái tuần quan nho nhỏ ở Thái Khanh phủ là nàng. Nàng chỉ cảm thấy da đầu tê dại, khóe miệng co giật, cuối cùng bị khuỷu tay của Tư Tường bên cạnh chọc hai cái, nàng mới miễn cưỡng đứng lên, đôi tay giơ lên trên mặt, dùng tay che đi khuôn mặt, cúi chào một cái: “Tiểu Quan Triệu mộc, ra mắt mấy vị đại nhân !”

Thượng thư đại nhân chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, ngồi vào vị trí chủ sập, ngược lại cười nhìn về phía công tử Tịch : “Viện sĩ đại nhân, ngài quen biết sao?”

Công tử Tịch mím môi cười cười: “Là một đệ tử trong viện tư thực của tại hạ, mặc dù trẻ tuổi, nhưng kiến thức mênh mông, làm cho người ta không khỏi luyến tiếc, là một nhân tài khó có được.”

Lúc này Thượng thư đại nhân mới dùng ánh mắt ngạc nhiên mang một ít nghi vấn nhìn Mặc Ngưng Sơ, “Thì ra là như vậy, Triệu Mộc, người liền lại đây ngồi cùng viện sĩ đại nhân, hầu hạ cho tốt, chớ thất lễ.”

Trong phòng lập tức trở nên cực kì yên tĩnh, đủ loại ánh mắt phức tạp vèo vèo phóng tới. Nơi này trừ Thượng thư đại nhân ra, thì quan chức của công tử Tịch là lớn nhất, càng đến gần hai chủ vị, liền càng tỏ rõ tiền đồ về sau càng sáng ngời.

Mặc Ngưng Sơ dùng khóe mắt liếc nhìn Tư Tường bên cạnh, cảm xúc ghen tị trong ánh mắt hắn còn chưa thu lại hoàn toàn, bị nàng nhìn một cái như vậy, cuống quýt hoảng loạn, cúi đầu xuống, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

“Hồi bẩm Thượng thư đại nhân, Tư Tường cùng với ta đều là người mới tiến vào Thái Khanh phủ, lại là môn sinh đặc ý của viện sĩ đại nhân, có thể để cho ta cùng hẳn hầu hạ viện sĩ đại nhân hay không?”

Tư Tường là đệ đệ tâm đắc của Tư Vũ, mà Tư Vũ là chân chó đắc lực của Thượng Thư, Thượng Thư đại nhân liền dễ dàng đồng ý.

Vì vậy, Mặc Ngưng Sơ cũng không quản mọi việc kéo Tư Tường xuống nước, để cho hẳn qua ngồi giữa công tử Tịch và nàng, có kia một người cản trở như thế mà nói, nàng cũng không cần trực tiếp đối mặt với vẻ mặt âm hồn bất tán của công tử Tịch.

Người cũng đến đủ, Thượng Thư liền tiếp cùng mấy vị quan viên có địa vị cao uống mấy ly rượu, tâm tình rõ ràng lên cao.

Mặc Ngưng Sơ vốn cũng không có bao nhiêu hứng hái nghe hẳn phát biểu nhàm chán, vậy mà khi Thượng thư đại nhân ba hoa khoác lác “Mặc gia là nỗi nhục của cả Xuyên Hạ, Yêu Phi Mặc gia rối loạn kỉ cương như thế nào, con cháu Mặc gia phản nghịch ra sao” dưới tình huống đó, nàng thật sự là không có cái khí độ cười hùa theo.

Nếu như nhớ không lầm, Thượng Thư còn có một nữ nhi trong hậu cung, còn là một nữ nhân xuân tâm nhộn nhạo, luôn chờ đợi trên đoạn đường khi Nạp Lan Lâm hạ triều trở về Ngự Thư Phòng, trang điểm, ăn mặc lộng lẫy, Hoa Hồ Điệp.

Có cha như thế nào thì có con gái như thế, Mặc Ngưng Sơ giận dữ liếc mắt nhìn Thượng Thư được nịnh nọt vỗ mông ngựa, cầm ly rượu trước mặt lên định nuốt vào bụng, thành linh một cái tay đưa qua, mạnh mẽ đề ly rượu của nàng xuống, rồi sau đó chính là khuôn mặt tươi cười thâm thúy của nam tử xa lạ bên cạnh: “Triệu Mộc huynh, người gây yếu như thế, sợ rằng tử lượng cũng không bao nhiêu, uống ít một chút là tốt rồi.”

190. Chương 190: Tiệc Rượu (Hai)

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, một đôi mắt đen nhánh rơi vào trong tầm mắt của nàng, phát ra ánh sáng giống như là mắt đen của mèo.

“Sao vậy, Triệu Mộc quân?” Nam tử bên ngoài nói giọng nói êm tai, ở dưới mặt bàn, tay của hẳn đã nắm tay nàng, ngón tay dính chặt, dây dưa không rõ. Nàng giống như cá bị mèo đe, không thể động đậy.

Nàng run rẩy một chút, nghĩ đến trước kia dùng từ âm hồn bất tán hình dung công tử Tịch thật sự là đánh giá cao hẳn. Hôm nay vị nhân huynh trước mắt này mới thật sự là âm hồn cực phẩm. Bất kể khi nào, bất kể chỗ nào, hẳn cũng có thể thần nhiên xuất hiện bên cạnh nàng như thế, dùng đủ loại thân phận, chọn các loại sinh vật tương đối thuận mắt—— lúc trước từng xem qua tư liệu cho thấy, cái này tên nam tử Trần Văn là Thái Khanh phủ Tả Thị Lang xuất hiện, sau đó dung mạo “tiểu bạch kiếm” quấy nhiễu trái tim thiên kim Thái Úy mà tấn thăng ít nhất lên chức Tư Mã, trở thành phó quan Thái Úy.

Người được mời tới tiệc rượu lần này sợ rằng đều là thế lực bị Cửu vương gia lung lạc, Thái Úy trông coi quân bộ, chức vị ngang hàng với Hộ Quốc Đại Tướng quân, bây giờ phái ra một người tới Thái Khanh phủ nhậm chức Tư Mã phó quan, sợ rằng cũng chỉ là thử dò xét. .

Mà bây giờ, Trần Văn chân chính sợ rằng đã sớm không biết bị vứt một cái góc đâu đó mặc cho người già yếu.

Khó trách Thu Nguyệt lấy được hồi báo của Ảnh Vệ, Đại Ma Vương khó được tâm tình tốt đồng ý nàng tham dự tiệc ——

Căn bản là giả tạo, giả tạo!

Vừa vặn công tử Tịch nghe được âm thanh, cũng nhìn sang: “Triệu Mộc quân, người không thoải mái sao?”

Đường như trong lòng Tư Tường áy náy cùng cảm kích đối với chuyện lúc trước, vội vàng nói: “Thân thể Triệu Mộc quân không tốt, sợ rằng không thích hợp uống rượu.”

Mặc Ngưng Sơ gật đầu loạn lên, ngón tay không an phận bên dưới bàn cũng đã xuyên qua tay áo của nàng, sờ lên cánh tay mềm mại của nàng.

Công tử Tịch bình hiểu ra, sẵn sốc lấy nước trà trước mặt mình đưa tới: “Lấy trà thay rượu cũng tốt.” Dừng một chút, nhìn về phía người nọ bên cạnh Mặc Ngưng Sơ, khẽ mỉm cười: “Vị này là. . . .”

“Tư Mã Trần Văn, ngưỡng mộ đã lâu.” Nam tử hách dịch mười phần, khí chất tiểu bạch kiêu bất nạt kẻ yếu biểu hiện rất sống động.

. Đại ca, rốt cuộc là người yêu diễn bao nhiêu.

Mặc Ngưng Sơ rồi rảo nhìn sang, “Trần Văn” huynh đã hết sức thân thiện quay lại nhìn tới đây: “Triệu Mộc huynh, lần trước còn phải cảm ơn người nhất được lệnh bài của ta ở trên đường, nếu không ta liền thật sự gặp đại họa. Lần này gặp lại người, thật là vô cùng thân thiết.”

“” Có thể nói chút chuyện hoang đường này đồng thời không cần sờ tới sờ lui trên người nàng được không?

“Thì ra là bạn cũ.” Công tử Tịch cười nói.

“Có thể cùng viện sĩ đại nhân nói chuyện, thật sự là tèo cao rồi.” Miệng nam tử nhắc tới, sóng mắt thanh nhã nhưng lại rất bén nhọn.

“Đâu có, đâu có, hôm qua được Triệu Mộc quân đề nghị, ta đã suy tư rất nhiều lần, ban đêm linh cảm đại phát, nghĩ ra được một cái hình dáng đơn giản, đợi sau này đầy đủ, nhất định xin Triệu Mộc quân lắng nghe đầu tiên.”

“Một cái tuần quan nho nhỏ, có thể được viện sĩ đại nhân thưởng thức như thế, thật đúng là không đơn giản.”

“Nhưng Triệu Mộc quân quả thật có năng lực này.”

“Hả? Vậy sao?”

Mặc Ngưng Sơ bị hai người kẹp ở giữa, cứ có cảm giác xung quanh bọn họ bài xích lẫn nhau đang bốc lửa xèo xèo, mà Tư Tường cũng bị hai vị đại nhân vượt mặt qua nói chuyện như vậy, giống như người trong suốt không tồn tại. Sắc mặt hần trắng bệch, cuối cùng cúi chào các vị đại nhân, lấy có thêm rượu, ra khỏi cửa phòng cam nguyện đảm đương gã sai vặt đưa rượu.

Mặc Ngưng Sơ cũng muốn trốn đi, nhưng công tử Tịch cũng đã rất tự nhiên ngồi vào bên cạnh nàng, lễ độ nói: “Triệu Mộc quân, người lớn lên rất gầy yếu, ăn nhiều chút thịt.” Nói rất có lý.

Dứt lời, đã gấp một miếng thịt đẹp đẽ bỏ vào trong chén gỗ của nàng.

Những người bên cạnh cười lạnh nói chen vào: “Nếu như ta nhớ không nhầm, Triệu Mộc quân thích thức ăn chay.”

Vì vậy trong chén nhiều hơn một miếng súp lơ xanh mơn mơn.

Mặc Ngưng Sơ bị chọc đến không có khẩu vị, ngượng ngùng nói: “Hai vị đại nhân, hạ quan không đối bụng. . . .”

Vừa dứt lời, cái tay dưới đáy bàn đã bóp một cái, “Trần văn quân” cúi người xuống, sắc mặt ưu tư, rất có tư thế “người không ngoan ngoan ăn hết súp lơ thì đến khi người trở về liền xong đời.”

Thật may là đúng lúc này, Thượng thư đại nhân uống rượu cao hứng, vuốt chòm râu đen trắng của hần nói: “Thái Khanh phủ thành lập mấy trăm năm năm, huynh đệ của ta có ba trăm mười vị Hộ bộ thượng thư, hôm nay chư vị tề tụ hơn thế, giống như để cho ta nhìn thấy những ngôi sao chói sáng của Xuyên Hạ hoàng triều! Tương lai rực rỡ! Tương lai các người nhất định là trụ cột của quốc gia. Ta cũng dần dần già đi, sau này sợ rằng còn phải dựa vào các vị nhiều hơn mới phải!”

Những người còn lại rối rít phụ họa, lần này quan lại lớn nhỏ đến đây đều có quan hệ sâu xa với Thái Khanh phủ, hộ bộ trông coi ruộng đất, hộ tịch, thu thuế, coi như một cái quan chức nho nhỏ sợ rằng cũng có thể mò được màu mỡ gấp mấy lần, Hộ bộ thượng thư đứng đầu tài vụ, người nào lại dám đi đắc tội?

“Hôm nay, Xuyên Hạ hoàng triều của chúng ta đang tươi tốt phồn thịnh! Dân giàu nước mạnh! Nhưng cổ tình lại có người muốn tác quái từ bên trong, muốn đào tận căn cơ của Xuyên Hạ!” Thượng thư đại nhân hứng chí nói, vỗ lên bàn một cái, chụp cái chén sứ nhỏ tinh xảo đến xiêu xiêu vẹo vẹo: “Thế lực Mặc gia còn sót lại mấy trăm năm, ý thế hiếp người, không coi những quan lại khổ cực như chúng ta vào đâu! ! Mặc tướng càng ghê gớm hơn, tuyên bố với bên ngoài mình thanh minh liêm khiết thế nào, thực tế thì sao? Quốc khố thiếu hụt, nhiều loạn thuế má!”

Nắm tay của Mặc Ngưng Sơ bỗng chốc nắm thật chặt, thiếu chút nữa không cách nào khắc chế phần nộ mà gầm thét lên, đập nát cái bộ mặt đáng kinh tởm kia!

Người bên cạnh lại chậm rãi bao trùm lên nắm tay nàng, lắc đầu với nàng một cái.

Mọi người đều ồn ào một trận, thì thầm với nhau, tranh nhau phụ họa.

Công tử Tịch lại đột nhiên nói: “Tam công tử Mặc gia chỉ là một kẻ nhàn rỗi ở Lại bộ, nếu hắn muốn lên lút trộm tiền thuế ra, nhất định phải qua tay hộ bộ của Thái Khanh phủ. Nhưng nếu là như thế, trong Thái Khanh phủ tất nhiên phải có nội ứng.”

Tiếng nói của hân oang oang vang lên trong phòng, làm một đám người đang ồn ào náo nhiệt sợ đến im lặng trong nháy mắt, gương mặt Hộ bộ thượng thư càng xanh mét hơn, nhũn mỳ nói: “Viện sĩ đại nhân, ta kính người là văn sĩ, mới mời người cùng dự tiệc. Hôm nay người lại hoài nghi Thái Khanh phủ chúng ta, vu khống, sợ là có chút không ổn!”

Nếu không phải người bên trên hạ lệnh nhất định phải lôi kéo công tử Tịch, hân mới chẳng thềm đi lấy lòng một cái thư sinh nghèo nho nhã!

191. Chương 191: Tiệc Rượu (Ba)

“Đây chỉ là ý kiến nông cạn của ta, Thượng Thư Đại Nhân không cần trách móc.” Công tử Tịch cười cười: “Chỉ là có phỏng đoán như vậy khẳng định không chỉ một mình ta, bệ hạ thánh minh như tư, hân há có thể không nghĩ tới điều này? Nếu là trong nhà tù kia Mặc tam công tử muốn liêu cái lưới rách cá chết đem bọn người cho đi vào, bệ hạ coi như không tin, cũng chắc chắn phái người tới tra, chỉ là, Thượng Thư Đại Nhân thanh chánh liêm khiết, dĩ nhiên là không sợ.”

Nói này mà này. Nói cho hết lời rồi, nhiệt độ trong phòng cũng chợt giảm xuống không độ, người đang ngồi phải nói vô tâm, ngược lại ít lại càng ít, Mặc Ngưng Sơ buồn cười nhìn chung quanh vẻ mặt đám người hít thở không thông, trong lòng không vui đảo qua mà lạnh, nàng chờ a, chờ chung quy một ngày, bọn họ sẽ vì mình quang minh chánh đại liêm sỉ mà cảm thấy hối hận!

Mắt thấy không khí căng thẳng, Tư Vũ mắt tinh nhìn thấy đệ đệ mình bừng rượu, lập tức khai ra, cười làm lành ở mỗi một bàn trước rót đầy rượu, lại vỗ tay một cái, lập tức nổi đuôi mà vào mấy cô gái xinh đẹp, cầm trong tay tỳ bà, ống tay áo như mây, thanh đẹp như tư, nhanh nhẹn như tiên.

Tiếng tỳ bà một tiếng, giống như thúy châu, không khí lại quay về trở lại, Thượng Thư ý vị sâu xa liếc mắt nhìn công tử Tịch, mím môi không nói lời nào.

Cấp trên người chỉ giao phó lần này, vô luận hân dùng biện pháp gì, nhất định phải đem công tử Tịch lôi kéo. Mà bây giờ xem ra, hảo ngôn khuyên bảo phương pháp căn bản không thể thực hiện được, người như vậy, sợ rằng dùng tiền bạc cũng khó mà thu mua. Mềm không được, liền chỉ có cứng rắn. Công tử Tịch ở đề đô tìm không ra người thân, mà hân sinh tính nhạt nhẽo, giám thị như vậy lâu cũng không còn thấy nửa nhược điểm.

Chỉ là.

Thượng Thư tầm mắt nhẹ nhàng rơi vào người bên cạnh công tử Tịch, trên người Triệu Mộc, công tử Tịch sẵn sàng vì nàng gấp thức ăn bộ dáng khắc sâu vào đáy mắt, hẳn không khỏi lạnh lùng cười cười, quay đầu vẫn uống rượu.

Này thành bại thắng bại đang ở trong thời gian ngắn ngủn, nếu là thắng, hẳn có thể trèo cao hơn xa hơn, nếu là thua, vậy hẳn đem hai bàn tay trắng, thậm chí cứ như vậy chết đi! Hẳn quyết không cho phép! !

.

Mặc Ngưng Sơ bị cái nhìn kia nhìn run lên, nàng cũng không bỏ qua Thượng Thư này tham lam vô cùng, một khắc kia tầm mắt rơi vào trên người công tử Tịch, lão hồ ly bỉ ổi này, cũng không biết đang chú ý cái gì.

Nàng liếc mắt một cái nam nhân bên người, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ tiết tấu: “Chàng như thế nào cũng đến đây?”

“Ta không đến, mặc cho nàng uống rượu say khướt?” Nạp Lan Lân nhẹ nhàng cười một tiếng, tầm mắt phiêu hướng nơi khác.

Mặc Ngưng Sơ ở đáy lòng liếc hẳn một cái, “Chàng thật ra rất rảnh rỗi, chẳng lẽ cái người này lần, cho là ta không thể nào ứng phó những chuyện này sao?”

“Nếu là ta nói, ta chỉ là đến quán rượu của chính ta xem một chút, trùng hợp đối với tiệc rượu này nổi lên hứng thú đấy. . . .” Hẳn xoay đầu lại, bởi vì nhìn thấy công tử Tịch lại thay nàng gấp một khối thịt cá, chua xót lên tiếng nói: “Triệu Mộc quân, bụng của người nếu không đói, liền ăn ít một chút, chớ chống đỡ bụng.”

“”

Mặc Ngưng Sơ hắc tuyến, đối với tổng số tài sản riêng của tên này mà nói, nàng đã quỳ bái. Mà đối với bản lĩnh ghen của người này mà nói, nàng càng thêm theo không kịp. .

Nàng lễ phép hướng công tử Tịch nói cảm ơn, đối với tiệc rượu gì đó nàng cũng thật không muốn đụng, không nói chính xác ăn liền ra bệnh gì .

Tham ô bệnh,thu hồi lộ bệnh, bệnh nhà giàu.

Những thứ vật bản này luôn là làm cho lòng người rơi xuống.

Công tử Tịch cười cười: “Trần đại nhân ngược lại thật sự là quan tâm Triệu Mộc quân, Triệu Mộc quân mới vào con đường làm quan, nếu là có Trần đại nhân chăm sóc, chắc hẳn thuận lợi không ít.”

Nạp Lan Lân lập tức cười híp mắt trả lời một câu: “Đó là tất nhiên, cho nên, Triệu Mộc liền không hề làm phiền viện sĩ đại nhân chăm sóc, có ta là đủ.”

“” Mặc Ngưng Sơ lại một lần nữa vạch đen, hẳn hoàn toàn giống như là tuyên bố sủng vật đoạt lấy quyền chủ nhân, nhưng hẳn cũng không nhìn một chút tình huống? Trên thực tế, Trần Vấn nào biết Mộc Triệu? Chỉ cần hỏi kỹ sẽ làm lộ lời nói dối, về sau muốn thế nào tròn trở lại?

Công tử Tịch tự nhiên cũng cảm thấy địch ý, hẳn có chút vô tội thu hồi tay chân, bắt đắc dĩ mím môi uống rượu.

Hẳn luôn là như vậy không am hiểu cùng người lui tới, thật vất vả tìm một vị có thể làm tri âm của người, tựa hồ cũng bị đối phương ghét rồi sao.

Mặc Ngưng Sơ rồi rảo nhìn chăm chăm Nạp Lan Lân, hai mắt yên lặng rưng rưng chỉ trích: ngài dám gây chuyện thị phi một chút sao?

Nạp Lan Lân nụ cười chói mắt, vô luận là dùng bên ngoài cái dạng gì, hẳn trời sinh quý tộc ương ngạnh luôn luôn có thể biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Dưới đáy bàn, hần dùng ngón tay cọ xát nàg một chút , lặg lặ gồ nố: “Sơ Sơ a. . . . Nàg dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta liền nghĩ nàg vì nam nhâ khác giận ta. ’

Nam nhâ này quả thật chính là rắn rết!!

Mặ Ngưng Sơ cúi đầu yên lặg rơi lặ, rồ cuộc lặg lặ đắ lại nố: “Tiệc rượu này chỉ sợ là đố với người mới là khảo hạch sau khi nhậ môn, ngoại trừ ta ở chỗ tài vụ bộ, còn có Thái Khanh phủ hạ mấy cái ngành khác, đều có người mới xuất hiện, mà ngoại trừ ta và mấy người mới cùng công tử Tịch ở ngoài, sợ rằng cũng đã trải qua Thượng Thư chọn người, cái loại người tùy tiện ra về Trần Vấ, căn bản không biết trước kia là thể nào tiến hành khảo hạch, chỉ cần hơi không cẩn thận sẽ lộ chân tướng, cố gắng của ta chẳng phải là thất bại trong gang tấc?”

“Cho nên, nàg chính là đang trách ta?” Hầ về mặt mệ mỗi, một cái tay nửa chống đỡ cằm, không nhìn tới nàg, thủ hạ lại bóp chặt, hẹp hòi mườ phần.

Hầ nghĩ giết ai thì giết, chỉ bằng những người này ở đây lặg lặ tụ tập, hầ có thể đư bọn họ toàn bộ xử tử.

Ai dám không vậg lời hầ?

Hầ làm cái gì phải ở chỗ này giả bộ người khác? Hầ làm cái gì phải ở chỗ này cùng một đám người lặg phí thời gian?

Đại Ma Vương tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Mặ Ngưng Sơ không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn giải thích: “Xuyên Hạ hoàng triều thiếu hụt nghiêm trọng, nếu không phải mấy thập niên thì không cách nào gặ nuốt lợi hại như thế, mà số liệu trên tay chàng chỉ có lúc sau khi chàng lên ngôi mấy năm, có một mảng lớn trống không cần từ trong tay bọn họ đoạt lại hơn nữa đền bù. . . .”

Tay của hầ gồ hại hơn, nàg vộ và “gồ” trọng điểm: “Nếu gặ nuốt nghiêm trọng như thế còn không bị phát hiện, liền tỏ rõ phương án tuyển chọn người chỉ sợ sẽ là một đời một đời lưu truyền tới nay, quan lại bao che cho nhau, vậy không thể nào dò xét. . . . Trong lúc đó động lòng người, luôn luôn có ngăn cách, khó tránh khỏi tình huống có phần bội, cho nên bọn họ nhất định là dùng phương thức cưỡng chế, khiến người bị lựa chọn không thể nói ra khỏi miệng, phương pháp duy nhất —— chính là dùng độc.”

192. Chương 192: Hạ Độc Sư (Một)

Một ít lời nói liên tục đượ gồ xong, sắc mặt của Nạp Lan Lân đã liền trắ đen áp chế một mảnh.

Hầ liền thủ thế đều lườ đắ dụng rồi, trực tiếp nhỏ giọng nhẹ nhàng cười nố: “Sơ Sơ a. . . .”

Mặ Ngưng Sơ kinh hãi, lập tức thật nhanh gồ nố: “Chàng, người ta nói xong, ta từng nghe Tư Tường nói qua, gặp qua đại phu dùng côn trùng chữa bệnh cho ca ca hầ, sợ rằng đó chính là cổ sư đã hạ độc ấu thân chàng, chỉ tiết muốn trở thành một phần của bọn hầ, cái điều kiện cuối cùng, hầ là muốn gieo xuống cổ độc, lấy tiêu trừ cuối cùng cách ngại, hiện tại ta chỉ là giả tạo đắ lời, chờ thấy người hạ độc người, ta lại dùng vô địch câu hồn phần đư bọn họ một lưới bắt hết!!”

Trở về nàg này. Hồ đồ!

Nạp Lan Lân thiếu chút nữa liền lật bàn rồi. Coi như cô ấy là một chút kỹ lưỡng là rất lợi hại, nàg truyền lại thụ cho Ảnh Vệ đội gì đó xác thực mới nghe lần đầu, làm cho người ta sợ hãi than, nhưng kia cũng chỉ là trên lý thuyết, vô luận bản lĩnh, còn là phản ứng, nàg nơi nào có thể địch qua những thứ tặ nhâ chuẩn bị?

Hầ âm trầm ở trên mặt bàn gồ một cái, giống như là tanh âm dùng đũa, nhưng Mặ Ngưng Sơ là nghe rõ, đó là khiến Thu Nguyệt đợi lập tức đem nàg cho bắt trở lại đi, dùng một người Ảnh Vệ khác thay thế Triệu Mộc ra lệnh!!

Cũng không đợi nàg phản ứng, Nạp Lan Lân đã lạnh nhạt nố: “Triệu Mộc quân, cùng đồng cấp Tư Tường tựa hồ có chút không giúp đượ, người đi hầ rượu giúp một tay bưng chút rượu tới.”

Thanh âm mang theo không tha kháng cự uy nghiêm, Mặc Ngưng Sơ giùng giàng muốn phản kháng, nhưng hần lại dùng ánh mắt để cho nàng sợ phải co lại thành một quả đào, chạy trở về động quả đào của nàng đi.

Ngưng ngừng linh mệnh, cực kỳ miễn cưỡng đứng dậy.

Một bên công tử Tịch tựa hồ có chút không đành lòng, trong lòng không hiểu nhiều lắm vì sao hai người mới vừa còn trò chuyện với nhau thật vui, hiện tại liền ánh lửa văng khắp nơi rồi, hần đột nhiên dịu dàng nói: “Triệu Mộc huynh thân thể yếu, để cho ta đi thay hần.”

Đã đứng dậy quá nửa thân thể, Mặc Ngưng Sơ đang uể oải không ngừng, nghe xong lời này, lập tức tinh thần tỉnh táo, trông mong đem Nạp Lan Lân cho xem xét.

Hần cái gì cũng không nói, chỉ dùng ngón tay thon dài xinh đẹp ở trên mặt bàn vô ý loại gõ ba cái.

—— là ước pháp tam chương!

Mặc Ngưng Sơ lập tức quay đầu hướng công tử Tịch cự tuyệt nói: “Tiểu bối như thế nào có thể làm phiên viên sĩ đại nhân? Đây... đây là chuyện nhỏ, dĩ nhiên là hạ quan đi!” Nàng rưng rưng chào một cái, sau đó đè thấp thân thể, ôm bình rượu trông không chạy nhanh như làn khói ra khỏi gian phòng, ô ô, nàng không muốn bị nhốt ở trong phòng của hần trần truồng một tháng a a!

Nơi này vốn là địa bàn Nạp Lan Lân, vừa tiếp xúc với đến ra lệnh, cơ hồ tất cả người đều hành động, thấy nàng ra ngoài, tự nhiên có người tiến lên đây dẫn, quẹo mấy cái cua quẹo, xuống hầm rượu, liền đã sớm có “triệu mộc” ăn mặc thỏa đáng đang chờ, trao đổi cái ánh mắt, “triệu mộc” thần thái tự nhiên ôm bình rượu, liền theo gã sai vặt cùng nhau đi ra ngoài.

Mà Mặc Ngưng Sơ liền bị Thu Nguyệt kéo vào góc cách tầng ở bên trong, ở dọc theo cách tầng trong thầm nói hướng lên, cũng đã ở trong một phòng khách khác.

Mặc Ngưng Sơ mới vừa đứng vững, xông tới mặt chính là một thân quần áo mới cùng mặt nạ bình thường khác.

“Tiểu Chủ Tử, người đối xong sẽ theo ta cùng nhau hồi cung a.” Thu Nguyệt cười hì hì nói, không thả cái này ngôi sao gây rối ở bên ngoài, là quyết định sáng suốt nhất.

“Vậy hần đâu?” Mặc Ngưng Sơ núp ở sau tấm bình phong rối rắm thay đổi quần áo, hết sức không yên lòng.

“Bệ hạ đem vấn đề giải quyết rồi, tự nhiên sẽ tự mình đi về.”

“Vậy hần chẳng phải là dính vào nguy hiểm?!” Mặc Ngưng Sơ trợn mắt.

“Tổng so với người an toàn hơn nhiều.” Thu Nguyệt châm biếm, quái vật kia chỉ có giết chết người khác, nơi đó có người khác giết chết phần của hần, đang muốn đem Mặc Ngưng Sơ bắt được trên lưng từ cửa sổ rời đi, nhưng không ngờ một tiếng kêu thảm thiết thê lương âm âm vang lên, tiếng tỷ bà đàn đứt dây chói tai bén nhọn, Mặc Ngưng Sơ sững sốt, liền muốn lập tức hét ra Thu Nguyệt chạy trở về!

193. Chương 193: Hạ Độc Sư (Hai)

“Tiểu chủ tử, người không thể đi qua! ! !” Thu Nguyệt sững sốt, lập tức bảy kéo tám lôi đem Mặc Ngưng Sơ kéo trở lại, nhưng khí lực nàng đột nhiên liền lớn giống như trâu, trở tay chính là bắt được cổ tay của hần ở chỗ huyệt tê dại hung hăng nhấn một cái, hần phòng bị không kịp, tay liền như vậy rơi lỏng, Mặc Ngưng Sơ bắt đứng cơ hội nhắm ngay trên đầu gối Thu Nguyệt đập, thừa lúc hần lao đảo không yên, mạnh mẽ đem hần đẩy ra, động tác liên tiếp nước chảy mây trôi, cùng hôm đó Nạp Lan Lân dạy nàng hoàn toàn giống nhau như đúc, thuần thực vô cùng.

Một chiều này quả nhiên chỉ thích hợp một mình nàng dùng.

Quá trình từ phía trên thật hồn nhiên đột nhiên trở nên hung hãn vô cùng cho dù ai cũng không còn muốn đi phòng bị, Thu Nguyệt cứ như vậy rưng rưng cùng bình phong đụng vào một khối, toàn thân thất điên bát đảo thật nhanh đứng lên sau, trong phòng nào còn bóng dáng Mặc Ngưng Sơ nữa!!!!!!

Hắn hoảng hốt, cũng không quản nửa đầu gối vẫn là trạng thái chết lặng, liền phi thân nhảy đi ra ngoài, gặp phải tiểu tổ tông như vậy, hắn không chỉ có đau lòng, quả thực toàn thân cũng đau!!!! Nếu tiểu tổ tông này xảy ra chuyện gì, hắn đoán chừng sẽ không thấy đau đớn nữa —— tên kia nhất định sẽ một đao kết liễu hắn! !

Lòng có ưu tư đuổi theo, lại chỉ thấy ngoài cửa phơi thây khắp nơi, mùi máu tươi dày đặc đập vào mặt, có một bộ phận là khách nhân tới lui, còn có một bộ phận là ảnh vệ giả dạng gã sai vặt trong điểm, có lúc, ở thi hành nhiệm vụ, vì không bại lộ cả đoàn đội, bọn họ cho dù có năng lực phản kháng, cũng chỉ có thể làm cô hồn dưới lưỡi đao này, chết vô ích.

Giống như trước đó đã trải qua một cuộc huyết tẩy long trọng!! Đến tột cùng người nào có gan lớn như vậy, dám công khai tạo phản ở đây?

Tâm Thu Nguyệt căng thẳng, đi như gió trên xà nhà, mà hắn khốn khổ cần đi tìm nữ nhân chết tiệt kia nhưng một đường nhảy đáp vào gian phòng lúc trước, to gan làm cho người ta ghé mắt.

Mặc dù hắn không trông cậy vào nàng có thể giống loại thiếu nữ nhu nhược thét chói tai té xỉu, nhưng. . . . Nhưng một đường đi ngang qua, hắn thậm chí có thể gặp nàng hết sức hảo tâm trợ giúp người chết vuốt mắt, đưa tứ chi đứt rời của bọn họ nhặt lên thả lại bên cạnh bọn họ, khiến cho đầy người máu đen cũng không để ý, hai mắt đen nhánh tức giận, rất có khí thế muốn thay bọn họ báo thù rửa hận. . . .

Nhân sinh cường hãn luôn là không cần lý do.

Sau khi Mặc Ngưng Sơ vọt vào gian phòng, nơi này đã thành một đồng hỗn độn.

Chỉ là một chuyện trong nháy mắt, chính là chuyện trong nháy mắt nàng thay quần áo. Ca múa đã không còn, cười nói đã không còn, mặc dù nàng rất xem thường bọn họ, nhưng tóm lại là sinh mệnh, nàng cần rằng, từ thân thể ca linh tỳ bà phá thành mảnh nhỏ chuyển qua trên bàn rượu chính vị, trên người vị Thượng thư đại nhân mới vừa rồi còn vênh vác tự đắc kia, hắn đã chết, bị một đao xỏ xuyên qua, dính ở trên vách tường sau giường.

Người chết còn có cùng nhóm người mới, mấy vị quan viên cấp cao chút ít nhưng lại không có một may mắn thoát khỏi, ngay cả Tư Vũ cũng không còn sức sống xụi lơ ở trên bàn rượu, trong tay còn nắm một cái ly rượu sứ trắng, chẳng qua hắn sợ rằng vĩnh viễn cũng không tỉnh lại nữa.

Vị trí thuộc về “Trần Văn” trống không, cũng không có phát hiện nửa điểm dấu hiệu bị thương thuộc về hắn.

Mặc Ngưng Sơ cũng không có vì vậy buông lỏng một hơi, bởi vì cùng nhau không có ở đây, còn có “Triệu Mộc”, công tử Tịch, cùng với. . . . Tư Tường.

Nàng không cách nào phán đoán bọn họ là bị bắt đi hay là tự mình đi truy tìm, căn cứ tính tình Đại Ma Vương vạn ác, tỷ lệ hắn bị bắt đi cực kỳ bé nhỏ, nhưng công tử Tịch cùng Tư Tường liền bắt đồng. Đối với công tử Tịch, hắn là người Cửu vương gia trăm phương ngàn kế muốn kéo lại, mặc dù không biết bản thân hắn tồn tại bí mật gì, nhưng trước mắt hắn ứng vô quá nhiều nguy hiểm. Mà đối với Tư Tường, nàng liền hoàn toàn nghĩ không ra, ca ca Tư Vũ như cá gặp nước của hắn đã chết, mà hắn lại không thấy, hắn một tuần quan nhỏ nhỏ, có thể có cái gì giá trị lợi dụng?

Còn có “Triệu Mộc”, ai lại có hứng thú với nàng?

“Tiểu chủ tử, xin ngài hồi cung.” Thu Nguyệt kiên nhẫn khuyên nhủ. Mặc dù hắn cũng biết loại khuyên giải này không có bất kỳ hiệu quả.

“Ta không về.” Quả nhiên Mặc Ngưng Sơ trả lời kiểu tiêu chuẩn.

Nàng híp mắt quan sát vết thương thi thể, chỗ bị kim loại cắt ra, đúng là thắm một cổ tử hắc khí, nàng lấy ra ngân châm cắm xuống ở chỗ vết thương, dĩ nhiên hoàn toàn đen nhánh.

Quả nhiên có độc! !

Nàng vừa thử dò xét thức ăn cùng rượu, đứng mũi chịu sào đúng là một cái khay súp lơ. Nàng thật sâu vì mình không có bị Đại Ác Ma hiệp bức cảm thấy may mắn vô cùng, rồi sau đó ở trong mấy món thức ăn

cùng rượu ngon còn lại, lại cũng pha độc.

Rõ ràng dùng kế muốn cho người trúng độc, vì sao còn muốn tới giết một lần?

Mặc Ngưng Sơ nhíu lông mày, cách đó không xa lại truyền đến tiếng âm ỉ.

“Là Ngự Lâm quân, đã có người báo quan, lại có quan viên Hình bộ trực tiếp xử lý trước, tiểu chủ tử, ngài nếu không đi, bị bắt chặt, để cho bọn họ biết Ngưng phi bị giam bây giờ đang ở phía ngoài vui vẻ, nhất định chọc rất nhiều phiền toái cho bộ hạ.” Thu Nguyệt lấy ra Nạp Lan Lân làm bia đỡ đạn.

Mặc Ngưng Sơ rất cực giết giết, cẩn thận lấy ra khăn gói một cái súp lơ, lại dùng một bình sứ nhỏ đựng vài giọt rượu ủ có độc, đựng xong đặt ở trong túi, sau đó bò lên lưng Thu Nguyệt, rầu rĩ nói: “Mang ta chọn phòng hảo hạng.”

Thu Nguyệt vốn muốn đem nàng bỏ hôn mê trực tiếp mang về cung, Mặc Ngưng Sơ lại hảo tâm bổ sung một câu: “Không nghe lời, ta liền vấy phấn ngứa trên người người, bắt người da tróc thịt bong, muốn sống không được, cho người nuốt thêm phần phơi phơi, đem người ném vào Câu Lan viện, bị một trăm người đùa bỡn đến chết.”

“ ” Thật ác độc.

Thu Nguyệt yên lặng công nàng lên nóc phòng. .

Mặc Ngưng Sơ lại từ trong tay áo trong tay áo móc ra một cái lồng nhỏ, trong lồng, nuôi một con bướm bướm toàn thân máu đỏ, Mặc Ngưng Sơ cẩn thận đem nó lấy ra, buộc trên vòng bụng bướm bướm một vòng dây nhỏ, Mặc Ngưng Sơ liền đem nó bọc tại trên tay, khiến nó có thể bay .

“Đi theo phương hướng nó bay.” Mặc Ngưng Sơ mím cánh môi nói.

Thu Nguyệt ngạc nhiên hỏi: “Lúc nào thì chuẩn bị?”

“Vừa bắt đầu.” Mặc Ngưng Sơ vốn là muốn truy tung Tư Vũ, nhưng là hắn đã chết. May là trước lúc tiệc, đem huyết sắc hoa hoa mật đảo rắc ở trên vạt áo Đại Ác Ma, dùng một chút, lại dặn dò: “Đi chậm, phải chậm hơn so với bướm bướm.”

Bướm bướm này vô cùng quý, nàng nuôi dưỡng hồi lâu mới để cho bọn nó còn sống sót, bọn họ có thể men theo mật hoa hoa huyết sắc truy tung vị trí chỉ định, chỉ bắt quá, phải dựa vào vận khí, nếu là cách quá xa, hoặc là vị quý nhân phát điên kia muốn đi cất giấu loại Thực Nhân Hoa này, vậy liền không cách nào tìm được phương hướng chính xác.

Thế giới không có vệ tinh định vị làm cho người ta phiền não vô cùng, nàng có một thân bản lĩnh hacker không phát huy được, không thể làm gì khác hơn là chậm chạp ở dưới sự hướng dẫn của bướm bướm, đi tìm nam nhân đột nhiên mất tích kia.

194. Chương 194: Hạ Độc Sư (Ba)

Trăng mờ sao thưa.

Thu Nguyệt suy nghĩ biện pháp đi liên lạc Thường Tự, nhưng lại không có một chút tin tức. Hắn nhượng mày thu hồi cười thầm, có chút buồn bực nhìn bướm bướm chậm chạp này, ở gần như phát điên cẩn thận chậm chạp đi theo biến mất ở chỗ bóng tối.

“Nếu là thấy hắn bình an, ta liền đi.”

Mặc Ngưng Sơ chậm rãi nằm ở trên lưng hắn, cười tủm tỉm nói: “Không cho phép người để lộ nửa điểm phong thanh, hiểu sao?”

Thu Nguyệt rói rầm.

Giọng tiểu chủ tử mềm nhũn ngọt ngào, lúc nào nói chuyện bộ dáng cũng vô hại lại vô tội, nhưng càng như vậy, lực sát thương của nàng lại càng là không thể coi thường. Nàng mỗi một chỗ nhu nhược cũng là che dấu tốt nhất của nàng, càng là cảm thấy nàng nhỏ yếu, càng là dễ dàng bị lừa gạt.

Hắn run rẩy: “Tiểu chủ tử, năng lực bệ hạ, thật là sẽ không ra chuyện lớn gì, ngài liền an tâm hồi cung chờ, tránh cho sinh ra rắc rối, nếu là hiện tại bệ hạ đã trở về cung, người lại không có ở đây, đó chính là để cho bệ hạ lo lắng.”

Mặc Ngưng Sơ lại không có để ý đến hắn, chỉ nghe bướm bướm vỗ cánh càng phát ra nhanh chóng, nàng từ bên hông rút ra dao nhỏ, cắt đứt dây thừng trên tay, liền thấy bướm bướm bay nhanh như chớp hướng trong đình viện cách đó không xa, Thu Nguyệt bị Mặc Ngưng Sơ gõ đầu một cái, vội vàng đuổi theo, ở bóng đêm che chở, hắn lưu loát giống như một con bướm bướm khác, chẳng qua là ở lướt qua cây cối nặng nề ngăn trở, lại đột nhiên sinh sôi dừng lại, có chút lo lắng nhìn Mặc Ngưng Sơ sau lưng một cái, có chút ý vị thâm trường nói: “Tiểu chủ tử, người xác định muốn đi?”

Trong lúc nói chuyện, bướm bướm đã bay vào sân, biến mất không thấy.

Mặc Ngưng Sơ cũng vẻ mặt kinh ngạc, từ mới vừa rồi cảm giác được lộ tuyến quen thuộc quý dị, hôm nay xem ra, căn bản là không chỉ quen thuộc đơn giản như vậy ——

Nơi này, là Thái Khanh phủ.

Cùng ban ngày bất đồng, nơi này tất cả an tĩnh đáng sợ, cả đèn lồng treo ở cửa phủ viện cũng là dập tắt bất định như vậy. Giống như cũng biết một trận huyết tẩy vừa rồi, người bị chết là chủ nhân địa vị tối cao của phủ này.

Mặc Ngưng Sơ ngây ngốc, trong lòng nghĩ lên Tư Tường mất tích, luôn là cảm thấy quái dị chỗ nào.

Ban đêm luôn là sẽ có quan viên trực ban cùng với quân vệ lưu lại, cùng với đại thúc quản phòng tuần tra, bên cạnh hắn luôn có hai con chó vàng hung ác nhưng đáng yêu đi theo, dùng để đe dọa tên trộm nào đó muốn tiến vào phi pháp. Đối với một tài vụ trung tâm quốc gia, thủ vệ nơi này phải làm là tương đối nghiêm túc, nhưng hôm nay, lại giống như ngay cả nửa bóng người cũng không nhìn thấy.

“Bốn phía có sát khí.” Thu Nguyệt run sợ nói: “Còn có một cỗ mùi máu tươi chán ghét.”

“Người sợ?” Mặc Ngưng Sơ chậm rãi quét nhìn chung quanh, đối với Thu Nguyệt, phương thức tốt nhất chính là khích tướng.

“Ai sợ?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy mang ta đi vào.” Trực giác nói cho nàng biết, nàng ẩn giấu hai tuần lễ bốn ngày, muốn tìm kiếm nhất định còn ở lại chỗ này, mặc dù nghĩ tới dùng phương thức từng bước từng bước làm đến nơi đến chốn, bất quá bây giờ địch nhân chỉ sợ là bị tin tức xử tử “họa nước Yêu Phi” khích tướng kích thích, hiện tại đã tăng nhanh hành động, đem tất cả đồ lợi dụng qua đều diệt trừ.

Điểm thủ đoạn này, cực kỳ giống Cửu vương gia trăm phương ngàn kế kia.

Hắn chỉ sợ là đã đợi không kịp thôi.

Thu Nguyệt lại như cũ không nguyện ý, hắn tình nguyện Mặc Ngưng Sơ mệnh lệnh hắn xông đi vào làm một trận lớn, mà không phải mệnh lệnh hắn mang theo nàng cùng nhau xông đi vào.

Mặc Ngưng Sơ nhíu mày: “Người có hai cái lựa chọn, một là để cho ta tự mình đi vào, hai là người và ta cùng nhau đi vào.”

Thu Nguyệt sợ hãi hỏi: “Có lựa chọn thứ ba sao?”

“Có.” Mặc Ngưng Sơ chớp chớp mắt to: “Bây giờ người lập tức để cho hắn xuất hiện tại trước mặt của ta, ta nếu là thấy hắn an toàn, ta lập tức liền ngoan ngoãn trở về.”

Ngay cả Thường Tự đều không thể liên lạc, làm sao có thể tìm cho ra bệ hạ xuất quỷ nhập thần này?

“Này, Thu Nguyệt.” Mặc Ngưng Sơ vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu là người chỉ muốn mang ta trở về, vậy ngày sau ngàn vạn đừng ở trước mặt của ta khóc lóc kể lể cái gì ‘trên người của ta thật là ngứa thật khó chịu thật muốn tìm người an ủi, mời cứu cứu ta’ nha.”

Thu Nguyệt yên lặng thở dài một hơi, đem Mặc Ngưng Sơ nắm vững, giống như một hạt khói nhảy lên nóc phòng Thái Khanh phủ, bố trí nơi này hẳn đã sớm thuộc lòng, tìm được chỗ bí ẩn nhất, nhất cử nhất động cẩn thận cực kỳ.

Nhưng trước sân một bóng người cũng không có, ngay cả hai con chó vàng của thủ môn đại thúc cũng giống như là bốc hơi ở nhân gian, cả Thái Khanh phủ giống như một tòa thành trì chết đi, càng đừng nói về nửa điểm hơi thở của Nạp Lan Lân.

Mặc Ngưng Sơ cơ hồ có thể tưởng tượng, khi sáng sớm ngày mai tới, chuyện lớn đầu não trọng yếu của Thái Khanh phủ đã bị người giết chết sẽ ở đó xoay lên cuồng phong bạo vũ như thế nào.

Mà nếu như ở nơi này chính là trong cuồng phong bạo vũ, nàng nếu là có thể bắt được Thái Khanh phủ thiếu hụt quốc khố, còn đem tội danh trên đầu ca ca mình bỏ xuống, trận bão táp này tới thực tại vui vẻ. Thổ địa Xuyên Hạ đã khô khóc quá lâu rồi, nó cần một trận mưa lớn để chịu như vậy, đem cành lá mục nát trừ đi, tỉnh lại sức sống ngủ say này.

Sau hôm nay, người tên Triệu Mộc này sợ rằng không bao giờ xuất hiện nữa.

Nàng mím cánh môi trầm tư một phen, hạ giọng nói: “Đi nội viện phòng của Hộ bộ thượng thư.”

Thu Nguyệt ứng tiếng, tăng nhanh cước bộ, hơi thở nơi này làm cho người ta cảm thấy nôn mửa, nhưng chung quanh lại tìm không được nửa cái thi thể. Nơi này cất giấu huyền cơ, nếu không, lấy năng lực tên kia, nếu sát cơ toàn bộ khai hỏa, chim thú phương viên trăm dặm cũng sẽ kinh hoàng kêu loạn, hôm nay không khí trầm lặng, mới để cho người cảm thấy thấp thòm.

“Tiểu chủ tử, nơi này sợ rằng có mai phục.” Thu Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Cho nên, người nghĩ để cho ta nửa đường mà về?” Mặc Ngưng Sơ mở to hai mắt.

“ Nếu như có thể mà nói.”

Ánh mắt Mặc Ngưng Sơ rơi vào trên ánh đèn chấp chờn, lời nói thấm thía vô vô vai Thu Nguyệt: “Vậy khiến người thất vọng.”

Bên trong nhà, có một bóng người ngồi nghiêm chỉnh ở trên ghế gỗ đàn hương thuộc về Thượng thư đại nhân, diện mục tái nhợt tựa như quỷ, nhưng hai tay nắm chặt, biểu tình như vậy, hoặc như là sợ hãi, hoặc như là ở kích động.

—— chỉ sợ hẳn là người sống duy nhất ở nơi này.

“Tư Tường quân.”

Mặc Ngưng Sơ từ ngoài phòng chậm rãi đến gần, cực kỳ tự nhiên hướng về phía người ở bên trong cười cười: “Thật là đúng dịp đâu, người cũng tới tìm Thượng thư đại nhân sao?”

Tư Tường phút chốc vọt lên, ánh mắt kinh người nhìn chằm chằm nàng, giống như một chút cũng không ngờ rằng lại đột nhiên xuất hiện người tới xa lạ như vậy, ngay lập tức dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn nàng: “Người là ai? Trọng địa cơ mật của Thái Khanh phủ, há lại người tùy tiện đi vào?!”

“Ta?” Mặc Ngưng Sơ cười cười, dùng một loại ngữ điệu đùa giỡn nói: “Thân phận của ta không đủ nặng nề, cũng là Tư Tường quân, ca ca Tư Vũ của người hẹn ta đồ đưa tới đã đến, rõ ràng hẹn hiện tại cùng nhau trình cấp Thượng thư đại nhân, nhưng hẳn làm sao không có ở đây? Lại phải người tới đây, chẳng lẽ là, người cũng. . . .”

Mặc Ngưng Sơ cố ý kéo dài ngữ điệu, đem nói được một nửa, để cho hắn tự mình đi suy nghĩ.

Quả nhiên, Tư Tường đã sửng sốt, rõ ràng phản ứng không kịp lời nói của Mặc Ngưng Sơ là thật hay giả, mà sợ rằng hấp dẫn hắn chú ý, đã không còn là ca ca của hắn, mà là “đồ” Mặc Ngưng Sơ thuận miệng thêu dệt ra.

Mặc Ngưng Sơ lại cười cười: “Tư Tường quân, bản thân ta thường xuyên nghe ca ca người nhắc tới người, người thông minh có thể làm, ngày sau tất thành châu báu, chẳng qua là bây giờ người ngồi ở trên ghế của

Thượng thư đại nhân nếu là bị phát hiện, nhưng là sẽ bị cài lên tội miệt thị quan giai, vị trí này mặc dù là thoải mái, nhưng người ngồi lên đi, sợ còn ít tuổi chút. . . .”

Tư Trường đột nhiên hí mắt, lui về phía sau một bước, lạnh lùng nói: “Người đến tốt cùng là người phương nào? ! !”

Mặc Ngưng Sơ lại cười: “Ta nói, ta là không quan trọng gì. . . .”

Nụ cười còn chưa xong, chỉ nghe “Vù” Một tiếng, một đạo bóng đen lại đột nhiên hướng nàng chạy tới, nàng thân hình không động, bóng đen kia cũng đã bị một đạo lưỡi đao sắc bén khác “phập” đánh ngã xuống đất, giãy dụa hai cái, không động đậy.

Vật bị đánh chết này chính là một con rắn độc toàn thân tối đen, Mặc Ngưng Sơ nhú mày, nếu là bị tiểu mỹ nhân màu đen này cắn lên một ngụm, nàng liền sẽ không còn được gặp lại mặt trời ngày mai nữa.

Thu Nguyệt thật có thể làm.

Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu nhìn hướng Tư Trường, “Nhìn không ra, người không chính trực a, lại sẽ làm ra hành động đánh lén hèn hạ như vậy.”

“Người mới hèn hạ, các người những người tài giỏi này thật sự hèn hạ hèn hạ! ! Chết không có gì đáng tiếc! ! !” Tư Trường âm lãnh cười, cùng người nho nhã lễ độ trong ngày thường hoàn toàn bất đồng.

Hiển nhiên, hắn tựa hồ đã biết được cái gì, lại bị người bắt được nhược điểm, để lợi dụng.

Đồng dạng là một người thật đáng buồn.

“Cho nên, người giết ca ca của người?” Mặc Ngưng Sơ hỏi.

“Ca ca của ta?” Tư Trường nụ cười làm lạnh, trên khuôn mặt cứng khắc hiện lên một tia thống khổ cùng căm hận: “Đó là ca ca tôn kính nhất, nhưng hắn lại làm chuyện hèn hạ như thế, thiên lý khó dung!!!! Hắn sống trên đời đã bị bóng tối nuốt mất rồi, chết đi, chỉ sợ là giải cứu tốt nhất với hắn.”

“Ồ?” Ánh mắt Mặc Ngưng Sơ rơi ở trên một con bướm bị chụp chết ở góc thư phòng.

Huyết Diệp nàng cứng chiều a. . . . Cứ như vậy bị người xem như con bướm thiêu thân bình thường giết chết.

Trong lòng nàng cực độ là không dễ chịu, lạnh lùng hừ hừ: “Cho nên, ta cùng ca ca người thông đồng làm bậy, cũng phải chết?”

“Nếu là người có giác ngộ sửa đổi, ta không ngần ngại làm đại nhân phía trên lưu người toàn thân, người đem đồ giao ra đây, tự sát là được.” Tư Trường nói hữu bản hữu lễ, vừa mở miệng, chính là giọng quan dày đặc.

Mặc Ngưng Sơ thiếu chút nữa cười: “Người tại sao lại biết đại nhân phía trên chính là người tốt?”

Tư Trường nổi giận, trên khuôn mặt dài này, tràn ngập vô cùng đau đớn cực kỳ bi ai: “Như thế nào không biết? Nếu là không có vị đại nhân kia cho ta xem những thứ đồ đáng ghê tởm bị nhóm người này che giấu, ta còn ngây thơ tin tưởng Xuyên Hạ này còn hướng tương lai quang vinh. . . . Hừ, ca ca ta kính trọng trôi vào bóng tối, bệ hạ ta kính trọng càng nhìn Xuyên Hạ một ngày ngày mục nát buông tay mặc kệ. . . .”

“Cho nên, người chuẩn bị tìm chủ nhân mới nương tựa, cùng hắn mưu phản sao?” Mặc Ngưng Sơ cười nói.

195. Chương 195: Hạ Độc Sư (Bốn)

Tư Trường sắc mặt một cái âm trầm xuống: “Ai nói mưu phản? Đó là bọn người tiểu nhân hèn hạ mới có thể làm ra hành động đó!!”

“A, vậy người bây giờ giúp người khác làm việc xấu, muốn cướp lấy quyền lợi của bệ hạ, lại cùng mưu phản có cái gì khác nhau?” Mặc Ngưng Sơ châm biếm.

“Ai nói giúp người khác làm việc xấu?” Tư Tường nói: “Nay Xuyên Hạ lại đã rách mướp như thế, nếu bệ hạ không thấy được, vậy cũng chỉ có chúng ta trung thành người này đem vật dơ bẩn toàn bộ diệt trừ! Nay Thái Khanh phủ trốn vào hắc ám chi đạo, chỉ có hủy diệt, mới có thể Trọng sinh! ! !”

“Nói thật là dễ nghe.” Mặc Ngưng Sơ nhướn mày nhìn hắn: “Là, thế đạo này đã trở nên hắc ám không dứt, người trợ giúp người khác diệt trừ hành động tiểu nhân hết sức đáng giá bội phục, nhưng người bây giờ lại ngồi lên cao vị ở Thượng Thư Phủ, chẳng lẽ là đã nghĩ tới muốn ngồi lên vị trí thật cao, giở tay nhắc chân hô mưa gọi gió một phen?”

“Nhất phương quan viên vốn nên tạo phúc dân chúng, thanh liêm chánh trị, nếu bọn họ đều nhìn không rõ, ta là sao không có thể đi lên vị trí này, này đem tất cả đảo ngược?!!!!” Tư Tường cả giận nói, kích động không thôi.

Mặc Ngưng Sơ nhàn nhạt trầm mặc.

Nàng cũng không được không bội phục năng lực của Tư Tường, trong lòng hắn đối với thịnh thế chấp nhất là một việc hết sức tốt đẹp, nhưng chính là cố chấp đã đến cảnh giới điên cuồng, như vậy hắn, cực kỳ dễ dàng bị lạc, cũng cực kỳ dễ dàng bị người lợi dụng.

Nàng dừng một chút: “Người giết dây người là ai?”

Tư Tường cười nhạo nhìn nàng, giống như nàng hỏi một vấn đề cực kỳ ngu dốt.

Đúng vậy a, người nào có biết làm chuyện xấu, còn có thể tự giới thiệu ngu ngốc đây?

Mặc Ngưng Sơ sửa lại giọng điệu, cực kỳ thành kính nói: “Ta thật ra thì cũng là như thế trung thành đền nợ nước người, đáng tiếc bị người lợi dụng, mới có thể biến thành bộ dáng hôm nay, dù sao ta cũng vậy sống không lâu rồi, có thể vì Thượng Thư Đại Nhân cống hiến người cũng bị trúng độc, ta cũng vậy không tránh được số mạng như vậy, trong tay ta gì đó có thể cho người, chỉ mời cầu xin người giao cho ta một cái toàn thân, ta nguyện ý mình chết đi, mà ta chỉ muốn trước khi chết, biết người sau lưng này vô cùng vĩ đại là ai, hắn thế nhưng có thể làm ra chuyện lớn kinh thiên động địa, làm cho người ta kính nể.”

Tư Tường hí mắt nhìn Mặc Ngưng Sơ hồi lâu, tựa hồ là đang phán đoán lời của nàng là thật hay giả.

Mặc Ngưng Sơ rất là tốt bụng từ bên hông này ra một cây tiểu đao, đặt ở trên đất, “Người có thể cầm đao lau cổ của ta, nếu là ta nói giả dối, người có thể lập tức kết liễu ta, ta không làm bất kỳ phản kháng, ta thề.”

Nàng dĩ nhiên sẽ không có phản ứng, phản ứng phải là Thu Nguyệt trên xà nhà.

Thu Nguyệt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thân thể căng như dây cung, vô lúc vô khắc chuẩn bị xông ra khi chủ tử nhà mình làm chuyện điên rồ.

Tư Tường trầm ngâm biết, từ trên mặt đất nhặt lên đao, đặt ở bên gáy Mặc Ngưng Sơ, nói: “Người trước đưa thứ đó cho ta.”

Mặc Ngưng Sơ nơi nào mang theo thứ gì, thuận miệng lừa gạt nói: “Tài liệu quan trọng ta há có thể đặt ở trên người? Ta là Triệu gia Nhị công tử, tên là Triệu Nguyệt, trước đó vài ngày đệ đệ ta đưa tới, hắn ra đời không sâu, cũng không tham dự tất cả, kính xin Tư Tường huynh nhìn ở đồng môn trên, để hắn một con đường sống. Mà những tư liệu kia đều là mấy năm này Triệu gia ta hiểu kính Thái Khanh phủ đại nhân châu báu ngân lượng, đang ở ngoài cửa gã sai vặt chờ đợi trong xe ngựa, Tư Tường quân nếu là có nghi vấn, ta liền lập tức để cho bọn họ đưa vào.”

“Không cần.” Tư Tường tựa hồ rốt cuộc dưới thư rồi, đang nghe cái tên “triệu mộc” này, mi tâm của hắn giống như là nút chặt loại, lại lạnh nhạt nói: “Đệ đệ người bây giờ còn không chết được, hắn kinh nghiệm sống chưa nhiều, và thông minh chí cực, nếu là đi lên chính đồ, tất nhiên ánh sáng vô hạn, ta tự nhiên sẽ giống như phía trên nắm rõ, yêu cầu bọn hắn để hắn một con đường sống, bản thân mình an tâm đi.”

Mặc Ngưng Sơ khước miệng co giật, lại không thể không giả trang ra một bộ cảm ơn trời đất: “Cám ơn Tư Tường quân!” Dứt lời, còn cố ý hướng về kia lưỡi dao chen khếp lại một phần, xả thân thủ nghĩa nói: “Hiện tại xin Tư Tường huynh nói cho ta biết vị đại nhân kia đến tột cùng là người nào, cũng tốt để cho ta chết nhắm mắt!”

Mà trên thực tế, Mặc Ngưng Sơ nữa rõ ràng chỉ là, Tư Tường tuổi đầu hai mươi, lần đầu tiên bị đẩy lên vị cao như vậy, đã sớm quên mình, hẳn nhất định chỉ là một con cờ nhỏ, tài hèn mọn chỉ là, chính hắn căn bản không hay biết cảm giác địa vị của mình, đây mới thật sự là thật đáng buồn.

“Gặp người như thế thành kính, ta liền nói cho người biết.” Tư Tường trầm giọng nói: “Nhớ năm đó, tiên hoàng một tờ chiếu thư tuyên bố Thất hoàng tử làm thái tử, thừa kế đế vị, mà thật ra thì, Thất hoàng tử là một người khác hoàn toàn, hôm nay bọn ta liền cống hiến cùng hắn, chân chính thiên tử mới có thể dẫn dắt thiên địa chính thức! Bỏ ra biểu hiện giả dối, mới có thể chân chính lấy được thiên hạ thịnh thế!!”

Hắn nói khí thế hào hùng, Mặc Ngưng Sơ lại lặng rồi: “Thất hoàng tử? !”

Nàng biết được cha để Nạp Lan Lâm không phải tiên hoàng, lại không có ngờ tới vẫn còn có một chiêu như vậy!

Tư Tường thấy nàng sắc mặt biến thành rồi, lạnh lùng nói: “Người có thể nhắm mắt, an tâm đi.”

Dứt lời, trên tay lưỡi đao bay động, liền muốn hướng nàng đánh xuống! !

Trong điện quang hỏa thạch ——!!!!

“Phanh” một tiếng! Lưỡi dao rơi xuống đất, mà Tư Tường thân thể mềm mại ngã xuống, ngã xuống một bên không có động tĩnh.

Thu Nguyệt đầu đầy mồ hôi lạnh, đang muốn cùng Mặc Ngưng Sơ rồi rảo đôi câu, lại thấy nàng chau mày, sắc mặt đen nhánh, thật sâu lâm vào trầm tư, cả người tán phát khí thế không được phép người khác quấy rầy.

Hắn lộ vẻ tức giận ngậm miệng, đá đá Tư Tường, lại đem Tiểu Đao nhặt lên, bỏ vào vỏ đao cất giấu trên eo nàng.

Mặc Ngưng Sơ đột nhiên nghĩ đến một chuyện để cho nàng hoảng sợ.

Thái Khanh phủ nếu là thật bị huyết tẩy, lấy được chỗ tốt Cửu vương gia làm sao sẽ cứ như vậy bỏ qua, hôm nay thế cục rung chuyển, Xuyên Hạ bốn bề thọ địch, dân tâm không yên, chuyện này vừa ra, chắc chắn lòng người bàng hoàng, Thượng Thư Đại Nhân là họ hàng xa thập nhị vương ga, hẳn vừa chết, này thập nhị vương gia tụ tập ở phía đông chắc chắn coi đây là lấy cớ làm khó dễ, nếu là quân đội giao chiến, chịu khổ chắc chắn là dân chúng bình thường, các quốc gia xung quanh nhất định sẽ không buông tha cơ hội tốt như vậy, thực lực Xuyên Hạ của một nước chưa khôi phục, Nạp Lan Lâm đã dùng hết các loại phương pháp âm thầm bồi dưỡng thế lực vẫn là chưa hoàn toàn thành hình, lúc này nếu là nội loạn, hẳn nhất định tâm lực quá mệt mỏi.

Hôm nay, lớn nhất trông không chính là tài chánh, tham ô không ngừng, nước láng giềng đè ép, vô luận là Cửu vương gia hay là người thập nhị vương gia, bọn họ coi như khởi binh, cũng cần đại lượng tiền bạc.

Nàng từng nay thô thô đoán, từ lần sau khi lên ngôi mấy năm, bị âm thầm trộm đi kho Ngân là tổng số một nửa, Nạp Lan Ngôn dâng lên mưu phản ý cũng có thể là từ Nạp Lan Lâm lên ngôi chỉ khi thì lên, coi như lúc đang lúc nửa kéo dài một chút, trong tay hắn nắm có thể sử dụng làm nên binh tiền lương cũng không đủ chống lại lân thế lực.

Cho nên, hẳn nhất định đã lôi kéo còn lại nước láng giềng. . . .

Đây là Mặc Ngưng Sơ lo lắng nhất, nếu là Nạp Lan Ngôn cùng các nước xung quanh cấu kết, hơn nữa có lân thân thế làm lá bài chủ chốt, đem binh ngày thông báo thiên hạ, cũng không phải thân phận của Thất hoàng tử, mà là do người khác, dùng đem “chân chính thiên tử” đẩy lên danh hiệu đế vị, đem lấy danh nghĩa chính mình nói danh chánh ngôn thuận.

Này đến lúc đó, Lân chỉ có hai cái lựa chọn, một chính là không để ý bị câu cấm mẹ đẻ, bất chấp tất cả đem các loại kiến hôi bóp vỡ.

Mà đổi thành một loại, chính là ngoan ngoãn giao ra chính quyền, trở thành con tin của bọn hần, nhưng nếu là như vậy, những người này thế nào có thể lưu hần một mạng.

Mặc Ngưng Sơ tay chân lạnh lẽo, chân mày hung hăng nhíu lại.

Vậy thật Thất hoàng tử là ai? Bọn họ vừa như thế nào có thể chứng minh thân phận Thất hoàng tử?

Một nàng rời khỏi. Nàng đại não chuyển thật nhanh, trong lúc bất chợt, tim của nàng giống như là bị thứ gì cho cắn một cái, khuấy đảo lợi hại.

. Du Tử Tu.

Là hần.

Nhất định là hần! !

Hần tại trong rừng đào ra ngoài, cùng Cửu vương gia xuất hiện cùng một chỗ, đột nhiên, hần liền có vô số Ảnh Vệ bảo vệ, có vô thượng quyền lợi.

.” Chung quy một ngày, người sẽ rõ. Ta chờ người, chờ có một ngày, ai cũng không thể ngăn cản, ta muốn người trở lại bên cạnh ta.”

.” Mà về Du Tử Tu, có ở đây không phải đã dưới tình huống, tánh mạng của hần. Chỉ có thể hai tay dâng lên.”

.” Đều là lỗi của Mặc gia người! Người có biết hay không tại sao Du đại ca ưu tú như vậy người phải vui ở trong rừng đào này?!!!”

Trong trí nhớ kia đủ loại thanh âm thẳng tắp chui vào đầu, giống như sấm dậy đem lấy nàng bỏ tỉnh.

Một loại suy đoán cực kỳ không tốt nổi lên đỉnh đầu, phụ thân là triều đình nguyên lão, hần đã trải qua hai đời Đế Vương Phong Vũ, vậy hần nhất định biết về thân phận Du Tử Tu chính là, ở nơi này trường trong âm mưu, Mặc gia đến tột cùng lại đóng vai một loại nhân vật gì?

Mặc Ngưng Sơ không dám nghĩ tới, nàng ngơ ngác nhìn Tư Tường hôn mê trước mắt, đứng dậy muốn đi lật chuyển kia giấu ở gian phòng này cách âm, nếu Huyết Diệp ở chỗ này dừng lại liền chết, vậy liền chứng minh Lân nhất định đã tới gian phòng này.

“Cẩn thận!” Đột nhiên, một tiếng gầm lên!

Một đạo ám khí hung mãnh đã xé rách phong một loại hung mãnh mà đến, Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy bị bổ nhào lăn một bên, lợi khí đã hung hăng cắm vào nàng mới vừa địa phương sở tại, xuống đất ba phần, Lực Đạo hung ác như thế!

Thu Nguyệt ôm Mặc Ngưng Sơ thật nhanh xoáy vào dưới bàn, chỉ nghe” ba ba” mấy tiếng, trên bàn đã bị xuyên như tổ ong vỡ vè!!!

Mặc Ngưng Sơ cả kinh, lại thấy Tư Tường hôn mê đã bị đâm trúng cánh tay, máu tươi cốt cốt chảy ra ngoài trôi, trên mặt đất thấm ướt một mảng lớn.

Nàng cau mày, đưa tay muốn đem hần cũng kéo vào dưới bàn, Thu Nguyệt chợt kéo về tay của nàng, chộp vào sau lưng không để cho nàng lộn xộn, lạnh lùng nói: “Nguy hiểm!”

Một bên đầu, chống lại Mặc Ngưng Sơ kiên định sáng quắc ánh mắt, vô cùng lo lắng thở dài, từ bên hông moi ra một thanh nhuyễn kiếm, quán lấy chân Tư Tường,” vèo” đem hần cho kéo đến dưới bàn, Thu Nguyệt buồn bực nói: “Cứu người cũng chỉ cứu được bước này, mặc kệ hần!”

Vừa dứt lời, từ một người khác xảo trá góc độ” vèo” lại bắn tới mấy ám khí!!!

Thu Nguyệt biến sắc, tiện tay bắt một đầu ghế dài trong thư phòng, làm tấm thuẫn đem Mặc Ngưng Sơ cho hộ tại bên trong, đỡ ám khí, hung hăng xoay người, hướng cửa sổ nhảy đi!! Này tiếng ám khí chỉ chút tại

chiếc ghế vang lên khiến Mặc Ngưng Sơ tê dại da đầu, cúi đầu mà xem xét, ngay lập tức nổi giận:” Người bị thương!”

Chỉ thấy eo Thu Nguyệt bị một ám khí bắn trúng, cắm vào sâu vô cùng, nếu là tùy tiện rút ra, sẽ chỉ làm hấn máu chảy không ngừng.

Thu Nguyệt nhưng mà lại như không có cảm giác đau, chạy thật nhanh, mấy đạp đã lên tầng cây cao trong viện, trong tay bay động, chỉ nghe không xa mấy tiếng kêu thảm thiết, tiếng vật nặng té xuống vang lên lên, nhưng cũng không có giảm thấp số lần công kích của kẻ địch, ngược lại càng sâu, chung quanh đặng đặng sát khí, hung mãnh không dứt.

Thu Nguyệt khê nguyên rửa một tiếng, hấn sớm cảm thấy lo lắng, mai phục đã sớm lấy tốt đám người này.

Nhưng bây giờ không phải lúc muốn những thứ này, này bên trên đầu mũi tên thoa không biết thứ gì, thể lực hấn đang rất nhanh tiêu tán đi, mà trước mắt, hấn nhất định phải đem Mặc Ngưng Sơ an toàn đưa ra ngoài!!!

Từ nhánh cây đầu nhọn phi thân nhảy một cái, trần trọc đến trên nóc phòng, chạy thật nhanh!

“Đừng nghĩ chạy, nếu là người không phản kháng, ta sẽ suy tính lưu lại người một cái tính mệnh.” Đột nhiên, một thanh âm vang lên, trong phút chốc, mấy đạo bóng dáng vọt ra, đem Thu Nguyệt cùng Mặc Ngưng Sơ vây quanh một nước chảy không lọt! !

Mà một người trong đó bị vài bóng người bảo vệ ở bên trong, vẻ mặt cương quyết cùng hung ác, giống như là có thâm thù đại hận, nhưng lại không dám dễ dàng tiến lên, hấn lạnh lùng hừ: “Nay lúc hôm nay, người lại rơi vào trên tay ta, chỉ là, người thì ra là cái tiểu cô nương chủ tử đây? Nàng ở nơi nào?”

Lời này hấn là hướng về phía Thu Nguyệt nói.

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, mới chột hiểu nhớ tới, hạ thấp giọng ở Thu Nguyệt bên tai nói: “Hấn là hôm đó, nam nhân bị người đánh cho tàn phế!!”

Thanh âm không lớn, lại làm cho đông đảo người luyện võ nghe được , yên lặng rõ ràng, Phượng Minh ngay lập tức cả giận nói: “Khẩu xuất cuồng ngôn! Người là ai? !” Dừng một chút, hấn lại đem ánh mắt gắt gao dừng tại trên người của Mặc Ngưng Sơ, giống như là phát hiện ra cái gì kinh thiên đại bí mật, chột trợn to hai mắt: “Người chính là Ngưng phi?! Ha. . . . Ha ha ha! ! Thật là trời cũng giúp ta! Chung quanh tìm người tìm không ra, được đến thì chẳng mất công chi!! Không nghĩ tới, hôm nay ở chỗ này mai phục đợi được con cá to, hấn là các người, thật là phong thủy luân chuyển, đáng đời a!”

Thu Nguyệt trầm buồn, Mặc Ngưng Sơ thân phận bại lộ nhất định sẽ chọc không ít phiền toái, nơi eo hấn máu chảy không ngừng, vết thương dính dấp đau đớn, thể lực lại cũng dần dần không ngừng. Mà để cho người thống hận chính là, đang lúc nói chuyện, còn có Ảnh Vệ tìm đúng cái chết của hấn giắc công kích mà đến, tựa hồ nghe này người lời nói, cũng không dùng ám khí trí mạng, nhưng này giống nhau khó dây dưa!

Nhìn sẽ không rảnh phân thân, Thu Nguyệt dán Mặc Ngưng Sơ sau lưng gắt gao nhìn chăm chăm kẻ địch ở chung quanh, nhỏ giọng nói: “Tiểu Chủ Tử, đợi ta mở một đường máu, người trước xông ra, lại dùng trạm gác ngầm gọi Ảnh Vệ Hoàng Thành, hộ người an toàn rời đi!”

“Ta không.” Vẫn như cũ là tiêu chuẩn Mặc Ngưng Sơ thị trả lời.

Nhưng ngay lúc này ở Thu Nguyệt trong lỗ tai nghe tới, cũng là cực kỳ mặc cho họ, hấn cơ hồ liền muốn nổi giận, Mặc Ngưng Sơ lại đột nhiên nói: “Hấn nhất định đang đợi ta.”

Trong bóng tối, giọng nói Mặc Ngưng Sơ chắc chắn kiên quyết, giống như là thủ hộ mình yêu mến nhất gì đó: “Lòng của ta ở đau, cho nên, hấn nhất định theo ý ta không thấy nơi ấy cũng đau, không thấy hấn an toàn, ta sẽ không buông tha.”

Thê lương trong màn đêm, nàng một đôi màu đen mắt mang theo ánh sáng ngọc chí cực sắc thái, dù là kẻ địch trùng điệp vây quanh, nàng không có lộ ra một tia sợ hãi, không có lộ ra lần thứ nhất lùi bước, này thân thể gầy nhỏ đứng ở trong gió đêm, khéo môi nâng lên, tự tin làm cho người ta cam nguyện thân phục.

196. Chương 196: Hạ Độc Sư (Năm)

“Người chính là muốn chạy, cũng là không thể nào.” Phượng Minh dĩ nhiên không có quên khuất nhục ngày đó, đối với cô gái trối gà không chặt càng không thể xem thường, lần trước sơ ý lơ là mắc bẫy của nàng, lần này nói gì cũng không nguyện ý nhiều hơn nữa đến gần nửa phần.

Tiểu cô nương này rất giảo hoạt, trên người nàng những thứ ngổ ngang ám khí bột quỷ dị lại ghét, nếu là gần người, nói không chừng lại biết bị lừa, hắn xa xa nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ gầy, hừ hừ nói: “Đem nàng bắt sống, gỡ xuống mặt nạ, xác định con tin, về phần người nam kia , lập tức xử tử.”

Mặc Ngưng Sơ lập tức một cảnh giác, đem Thu Nguyệt cho hộ ở phía sau: “Nơi này cũng không có nam nhân.”

Phượng Minh đưa mắt rơi vào trên người Thu Nguyệt, cẩn thận đem người cao gầy đánh giá một phen, khăn che mặt không nhìn ra cái gì, chỉ từ thân hình bên trên cũng không cách nào phân biệt giới tính, hắn cũng không nghĩ nhiều lời nói nhảm, mình nếu là thật thua trong tay nữ nhân, hắn chỉ cảm thấy sỉ nhục càng sâu, lạnh lùng nói: “Đem nữ nhân kia lập tức giết, Ngưng phi nương nương liền cùng ta đi một chuyến, chủ nhân nhà ta phân phó không cho làm khó người, ta cũng vậy không muốn đối với người khiến cho thô.”

“Nhưng hắn cũng không phải là nữ nhân.” Mặc Ngưng Sơ nhíu nhíu mày, vẻ mặt thành thật nói.

. Lại tới.

Phượng Minh chỉ cảm thấy đầu đầy gân xanh trực nhảy, thật vất vả toàn bộ đè nén xuống, nóng nảy nói: “Vô luận hắn là cái thứ gì, giết cho ta!”

Bốn phía Ảnh Vệ lập tức thân hình bay động, ngay mặt chợt nhảy lên mấy người, muốn đem Mặc Ngưng Sơ bắt lại, mà phượng hướng đưa lưng về phía Thu Nguyệt, lại có có vài bóng dáng bay tới, ánh lạnh lóe lên, đằng đằng sát khí, chính là muốn đẩy Thu Nguyệt vào tử địa!!

Thu Nguyệt chân mày hung hăng nhíu lại, bóng đêm nặng nề, hắn thể lực dần dần tiêu hao, máu tươi không ngừng từ vết thương rỉ ra, rất là kinh người, chạm mặt kẻ địch thật nhanh giải quyết năm, Đào Quang Kiếm Ảnh, thẳng nát cổ họng, nhưng bóng dáng kia giống như là liên tiếp không ngừng giống như nhau, người trước ngã xuống mảnh liệt mà đến, hắn muốn bận tâm Mặc Ngưng Sơ, lại muốn phòng bị này bốn bề công kích, hơi không cẩn thận, liền thật là sẽ chết ở chỗ này.

Mất máu quá nhiều, cùng vết thương gây vọt, cơ hồ khiến hắn mệt mỏi không chịu nổi, mà nhiều năm qua kinh nghiệm giết người nói cho hắn biết, nếu là ở lúc này ngã xuống, có lẽ vĩnh viễn đều không có cơ hội tỉnh lại.

—— Sát!!!

Đầu vai hắn lại bị ám khí cho cắt một vết thương to, hòa lẫn máu ngón tay trở tay một chém, đưa ngón tay gai nhọn hung hăng cắm vào gần người trái tim của kẻ địch.

Này khí thế bẩm sinh giết người, càng giết nhiều, cuồng tính càng phát lợi hại, này mảnh liệt mệnh mong sát ý cùng với thủ pháp giết người kinh người, khiến chung quanh kẻ địch vọt tới thoáng kiêu kỳ, Thu Nguyệt ôm Mặc Ngưng Sơ, nắm chặt mỗi một phút mỗi một giây cơ hội thở dốc.

Màu đen áo khoác đã bị máu thấm ướt, cũng chia không rõ là hắn, còn là chém giết kẻ địch.

“Các người không được nhúc nhích hắn!” Mặc Ngưng Sơ giang hai cánh tay đem Thu Nguyệt che chở, giống như Lão Ưng hộ con gà con, đôi con người sáng quắc đem Phượng Minh trừng ở đáy mắt: “Người không phải là tới bắt ta sao? Đụng đến người của ta làm cái gì? Người chính là quan báo tư thù, Thu Nguyệt đánh người tàn, người liền ghi hận trong lòng, lấy nhiều khi ít, chưa từng thấy qua cái loại người nhỏ mọn này!”

Phượng Minh lạnh lùng hừ nói: “Ta chưa từng nói qua ta là người độ lượng.”

“Vậy người giết hắn rồi.” Mặc Ngưng Sơ nhìn hắn, bệt bệt miệng, giống như là đột nhiên bỏ qua bình thường: “Tùy người xử trí như thế nào.”

Phượng Minh tựa hồ hết sức ngạc nhiên, không ngờ tới nàng cứ như vậy đánh tới rồi, ngược lại sinh ra nghi ngờ: “Không nhìn ra, người ở thời khắc mấu chốt cũng là nữ nhân vô tình, khó trách được người xưng làm hồng nhan họa thủy, danh bất hư truyền.”

“Ta không chỉ có là hồng nhan họa thủy, ta còn là lòng dạ rắn rết.” Mặc Ngưng Sơ híp mắt cười cười: “Nếu như người là muốn mạng sống, tốt nhất liền đem ta cùng nhau giết, gia người chủ tử yêu thích ta chí cực, ba lần bốn lượt muốn cầu hôn cùng ta, nếu là ta làm nữ chủ nhân người, ta thứ nhất muốn giết chết, chính là người!” .

Phượng Minh sửng sốt, cau mày nói: “Chủ nhân sẽ không như thế hắc bạch chẳng phân biệt được, Người một yêu phụ nhỏ nhoi, có thể làm được cái gì?”

Mặc Ngưng Sơ ha ha cười cười: “Có làm hay không, lúc đó tự nhiên sẽ chứng minh.” Khóe môi nàng nâng lên, bằng thêm một tia lạnh lạnh sắc màu: “Yên tâm, Thu Nguyệt bị một cái vết thương, ta nhất định ở tại trên người của người đồng dạng trăm đầu vết thương, người chém Thu Nguyệt một đao, ta nhất định trả lại nhiều hơn cho người, ta chết không, vậy thì người vĩnh viễn đừng nghĩ muốn sung sướng.”

Phượng Minh ngēn ngēn, nữ nhân này, làm cho người ta hận thẳng cắn răng.

Hắn nhìn chằm chằm Mặc Ngưng Sơ. Chủ tử coi trọng nàng không có sai, thậm chí mấy phen phái Ảnh Vệ đi hoàng cung dò xét, muốn nàng mang đi ra, chỉ là hoàng cung thủ vệ lạnh lạnh, Hoàng đế trẻ tuổi cũng không phải hạng người hời hợt, chỗ người đi cơ hồ đều có đi không về. Nhiều minh tốt vậy.

Chuyện tình lần trước, chủ tử không có trừng phạt hắn, đã là khoan thứ lớn nhất, lần này vô luận như thế nào cũng không thể ra lại bất kỳ không may.

“Cũng tốt, lưu người nợ một cái mạng, làm con tin, nếu như người là muốn trốn, ta tất nhiên để cho hắn cầu sinh không thể, muốn chết không phải.”

“Nha. Đây tùy người.” Mặc Ngưng Sơ không hề thành khẩn ý suy nghĩ một chút: “Chỉ là, chuyện Thái Khanh phủ, cũng là các người bày ra?”

Phượng Minh lạnh lùng liếc nàng: “Đây có liên quan gì tới người?”

Mặc Ngưng Sơ đem Thu Nguyệt đỡ dậy, lặng lẽ từ tay áo lấy cho hắn một chai Kim Sang Dược, sau đó đứng lên, lại nói: “Người bị các người bắt lại đâu?”

Bốn phía đã có Ảnh Vệ tiến lên, đem Thu Nguyệt cùng Mặc Ngưng Sơ mạnh mẽ tách ra, Phượng Minh mặc kệ sẽ Mặc Ngưng Sơ than thở, khiến ột cái ánh mắt, liền cùng nhau tung người hướng nơi hắc ám nhảy tới.

“Này này, người lên lần tước rằng bị đánh cho tàn phế đã dài ra rồi sao?” Mặc Ngưng Sơ tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

“ ”

“Hàm răng không có dài đủ, dễ dàng hỏng, ta ngày khác giới thiệu một nha sĩ, đặc biệt trị liệu người bệnh bị đánh rụng rơi...”

“ ”

“Lắp bắp, Phượng ngủ đại ca, những người này siết ta đau cánh tay, người khiến Thu Nguyệt công ta có được hay không?”

“Là Phượng Minh!” Phượng Minh hít một hơi thật sâu, cắn răng nghiêng lợi đối với nàng lạnh lạnh cười nói: “Người cầm miệng cho ta!”

“Nếu không người công ta? Nhưng Đại Ma Vương không cho nam nhân khác đụng ta a, những người này sợ rằng nếu bị đoạn cánh tay chân gãy. . . . Người chính là khiến Thu Nguyệt công ta có được hay không?” Mặc Ngưng Sơ nói cực kỳ nghiêm túc, thanh âm của nàng lạnh lạnh phiêu tán trên không trung, không chút nào nửa phần sợ.

Phượng Minh mân ót gân xanh lại bắt đầu nhảy lên, hắn rút cuộc bùng kín lỗ tai, tai không nghe tâm không phiền tốc độ nhanh hơn, phát điên một loại thật nhanh lên trước nhảy tới.

197. Chương 197: Hạ Độc Sư (Sáu)

Công tử Tịch khẽ cau mày tỉnh lại.

Chung quanh được bố trí xa lạ, mà hắn lại mạnh khỏe nằm trên một cái giường.

Đầu của hắn đau muốn nứt, hình ảnh cuối cùng trong trí nhớ chính là chung quanh ca múa mừng cảnh thái bình, các quan viên nói chuyện với nhau thật vui, ăn uống linh đình, rồi sau đó đột nhiên hai mắt hắn tối đen, mất đi ý thức, cái gì cũng không biết. Chỉ là, một khắc cuối cùng trước khi hắn té xỉu, tựa hồ ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, còn có thét chói tai đầy thê thảm của ca linh, làm trong lòng hắn sinh ra dự cảm xấu.

Khăn trải giường mềm mại mà quý báu chứng tỏ địa vị của chủ nhân căn phòng này tuyệt đối không thấp, nhưng là ai mang hắn tới nơi này? Đi xuống giường, muốn đẩy cửa mở ra, nhưng cửa đã bị khóa lại, mà tiếng đẩy khóa dường như làm thủ vệ ngoài cửa cảnh giác, chỉ nghe một hồi tiếng bước chân xa dần, không đến chốc lát, lập tức có một loạt tiếng bước chân đến thật nhanh, sau đó khóa cửa bị mở, một người nam tử tuổi còn trẻ mặc hoa phục với nụ cười lúm đồng tiền đi vào.

“Cửu vương gia?” Công tử Tịch sửng sốt, cửa đã bị đóng, gian phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, mà tiếng khóa cửa lần nữa lại khiến không khí này càng thêm quỷ dị.

Hắn cau mày: “Đây là đâu?”

Nạp Lan Ngôn cười cười tìm một chỗ mềm mại trên giường mà dựa lưng vào, lười biếng nhìn thoáng qua hắn: “Chúng ta chờ công tử ngài đã lâu, nhưng lúc nào ngài cũng không muốn đến thăm, ta đành phải tự mình mời ngài tới vậy.”

Công tử Tịch liếc mắt nhìn bốn phía: “Cho nên đây chính là đạo đài khách của Cửu vương gia ngài? Những người còn lại đâu?”

“Ta chỉ muốn tiếp đãi một mình ngươi, mà bọn họ tự nhiên đi chỗ nên đi.” Nạp Lan Ngôn dừng một chút, cười nói: “Công tử Vụ Tịch thật là một người tốt bụng, khi bản thân mình cũng khó giữ nổi lại đi lo lắng cho tính mạng của kẻ khác.”

“Ngươi đã làm gì bọn họ rồi? !”

“Ngươi muốn biết?” Năm ngón tay Nạp Lan Ngôn đan vào nhau, trên cằm khẽ cười lên một nụ cười như hồ ly: “Vậy cũng phải xem thành ý của ngươi mới được.”

Không tới hai mươi tuổi, những năm gần đây lại càng kiêu ngạo hung hăng càn quấy hơn, phách lối coi trời bằng vung, trầm ổn, thậm chí tâm cơ nặng nề, giống như Sài lang ẩn nấp trong bóng đêm, chờ đợi khi kẻ địch buông lỏng nhất thì cho kẻ địch một kích trí mạng.

Công tử Tịch mỉm môi, “Cửu vương gia muốn như thế nào?”

“Ta muốn cái gì, ngài chắc là vô cùng hiểu rõ.” Nạp Lan Ngôn dừng một chút, nói: “Vụ Tịch Điện hạ, ngài còn muốn ẩn núp bao lâu đây? Tiền đồ tốt đẹp lại không muốn, chạy tới Xuyên Hạ làm một viện sĩ nho nhỏ. Ngài là người thông minh, ngay khi ở Ngự Hoa Viên, điều kiện của ‘ người kia ’ chỉ dẫn ngươi, ngươi đã bắt đầu đề phòng ta, không phải sao?”

Công tử Tịch nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt lại mờ nhạt đến trong suốt: “Cửu vương gia, sợ rằng không như ý của ngươi rồi. Ta sớm đã cắt đứt quan hệ với cái tiền đồ tốt đẹp đó rồi, ta chẳng qua chỉ là một người bình thường, du lịch các nước, nâng cao kiến thức. Bây giờ mệt mỏi, đúng lúc có một cơ hội có thể để cho ta xác định tâm tính, truyền thụ thư nghiệp, có sao mà không làm?”

Nạp Lan Ngôn chăm chú nhìn chăm chăm hắn, dường như không có bao nhiêu phản ứng với việc hắn lãnh đạm. Qua hồi lâu, y nói: “Vụ Tịch Điện hạ thật là người ngay thẳng, đối với tiền bạc quyền thế giống như bùn đất, làm cho người ta rất kính nể.”

Không đợi đối phương trả lời, y lại chậm rãi cười nói: “Chẳng lẽ là Điện hạ thật sự xem nhẹ tiền đồ, cố gắng vứt bỏ huyết mạch cao quý của mình, ngay cả thân phận thật của người người tìm kiếm nhiều năm như vậy cũng không muốn biết sao?”

Công tử Tịch khẽ ghen ngào, câu trả lời đó giống như đã chìm xuống lòng hắn. Rất lâu sau đó, hắn chạy tới cánh cửa của sự thật, chỉ cần đẩy cửa ra, hắn có thể thấy rõ ràng tất cả. Nhưng hắn lại bỏ qua, có lúc những thứ tốt đẹp này chỉ cách cánh cửa một chút, có lẽ chỉ có thể trân quý khi ở dưới đáy lòng.

Thậm chí có những lúc, hắn sợ biết đáp án kia .

Tâm nguyện không nên cưỡng cầu. Thiếu niên nói năng hùng hồn khuyên giải còn khắc ở trong đầu, hắn thật không nên chấp nhất với quá khứ.

“Cửu vương gia.” Công tử Tịch lạnh nhạt cười một tiếng, “Có lẽ ta không giúp được việc của ngươi, xin lỗi.”

Nạp Lan Ngôn nở nụ cười rất lâu rồi không thấy, từ nam nhân phong độ đầy người của người trí thức hay là gian ngoan không yên, y dùng hết tất cả phương pháp đi dẫn dụ hắn mắc câu, hắn cũng không động chút nào, người như thế làm cho người ta đoán không ra, cũng làm cho người ta cảm thấy hết sức thú vị.

Có lúc hắn thật muốn biết, muốn chinh phục nam nhân tao nhã lịch sự lại ngoan cố muốn chết như vậy, đến tột cùng cần thủ đoạn gì.

“Có lẽ ngươi không biết người quan trọng đến cỡ nào, Vụ Tịch Điện hạ.” Nạp Lan Ngôn nói: “Nếu như ngươi không thể giúp làm việc của ta, chỉ sợ ta đoạt vị sẽ rất khó khăn. . . . Ca ca kia của ta bản lãnh siêu nhiên, ta cũng không muốn xảy ra chuyện bất trắc gì, nếu như thật sự không cẩn thận thua trong tay hắn, thật làm cho người ta kinh ngạc đến run rẩy.”

Hắn lôi kéo cung trang chánh thống Ngân Bạch Sắc, cổ áo, đai lưng đều kéo ra, có vẻ phóng túng không kềm chế được” Cho nên, vô luận dùng thủ đoạn gì, ta cũng sẽ thỉnh cầu ngài giúp một tay.”

Đối với lời nói cường ngạnh mà không phân rõ phải trái này, công tử Tịch vô cùng chướng mắt.

“Cửu vương gia, có lẽ ngài còn chưa nghe hiểu, ta. . . .”

“Vụ Tịch Điện hạ.” Nạp Lan Ngôn nhẹ nhàng cắt lời hắn, cánh môi giương lên một đường cong xinh đẹp: “Ta cùng với Lan Nguyệt quốc chủ định ra quân tử hiệp nghị. . . . Nếu ta có thể mang hoàng nhi phản nghịch của hắn về, hắn liền nguyện ý trợ giúp ta năm trăm vạn lượng hoàng kim. . . .” Dừng một chút, nhìn gương mặt tuấn tú, trong trẻo mà lạnh lùng của đối phương, nụ cười phát ra càng xinh đẹp hơn: “Ngươi biết ý nghĩa của năm trăm vạn lượng hoàng kim là sao không? Chừng đó —— tương đương với hơn phân nửa quốc khố của Xuyên Hạ rách nát không chịu nổi này! Lan Nguyệt quốc có mỏ vàng giàu có, nếu quốc chủ làm hậu thuẫn kiên cường của ta, ngày khác ta khởi binh tạo phản, mời thân ái ca ca của ta xuống khỏi cái ghế hoàng đế kia, nếu thiếu hụt cung cấp tiền bạc quan trọng như vậy, làm sao có thể thắng được đây?”

“”

“Tại sao lại trầm mặc? Vụ Tịch Điện hạ, ngài cảm thấy giết mình với việc ta nghĩ muốn mưu phản, hay là đối với việc phụ hoàng ngài khổ sở mong chờ nhi tử rời nhà ra đi hơn mười năm mà cảm thấy đau lòng?”

“Không thể nào, nhiều năm như vậy, hắn đã nói sẽ không cưỡng bách ta.”

Nghe công tử Tịch trả lời, Nạp Lan Ngôn cười híp mắt từ trên giường êm mà đứng lên, bước đi thong thả xem kỹ một vòng chung quanh hắn. “Đúng vậy, quốc chủ bệ hạ đã nói, sẽ không cưỡng bách ngươi. Cho nên, là ngươi tâm cam tình nguyện, trở lại quốc gia của ngươi, tiếp nhận huyết thống Hoàng thất chính thống, mà không phải vui ở nơi hẻo lánh của Xuyên Hạ hoàng triều này, hèn nhát đến làm lòng người lạnh lẽo.”

Công tử Tịch mím môi thật chặt, gương mặt lạnh lùng, sống mũi cao ngạo, giấu bên dưới bề ngoài lịch sự nho nhã là khí chất cao quý bẩm sinh của hắn.

Hắn cũng không mong muốn bất kỳ ai nhắc tới quá khứ của hắn, cũng không biết Nạp Lan Ngôn làm sao biết được thân phận của hắn. Cái thứ hắn từ bỏ kia, hôm nay lại bị cưỡng bách đặt ở trước mặt hắn làm hắn chỉ cảm thấy buồn cười.

“Ta rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, đáp án chỉ có thể là xin lỗi ngài.”

“Thật là cố chấp.” Nạp Lan Ngôn nhìn hắn một cái.

Nam nhân trước mặt này trong suốt giống như mặt nước ấm áp, làm cho người ta không nhận được nghĩ muốn hung hăng ném cục đá xuống, đem cái vẻ bề ngoài bình tĩnh không lan của hắn đánh vỡ. Mà bất kể khi nào, đối với cái dạng đối thủ khó dây dưa này, y đều không để ý từ từ dây dưa với hắn, cuối cùng hưởng thụ thành quả thắng lợi.

Sợ rằng khó không chế nhất, là ca ca y tha thiết mơ ước. . . .

Trong một tháng này, Xuyên Hạ sẽ phải đổi sắc trời, y phải thắng. Kế hoạch trù tính nhiều năm, rốt cuộc cũng đi đến cuối cùng, mà ca ca xinh đẹp làm cho người ta không lúc nào không nhớ tới của y, cuối cùng sẽ rơi vào trong tay y.

Nạp Lan Ngôn cười nhạt, vỗ tay một cái, ngoài cửa lập tức tiến vào mấy người, một một nữ tử xa lạ, cùng với một bóng dáng nhỏ nhỏ bị trời gô lại!

Công tử Tịch sững sờ, không khỏi có chút tức giận:“Người nhằm vào ta là được, hà tất liên lụy người vô tội? ! Triệu Mộc chỉ là đã từng là đệ tử của ta, người mau thả hắn!”

“Thả, làm sao khiến ngài từng bước từng bước tâm cam tình nguyện đồng ý điều kiện của ta chứ?”

Nạp Lan Ngôn vẫn như cũ chậm rãi dạo bước quanh công tử Tịch, giống như một con rắn độc, đang không chút kiêng kỵ thò ra cái lưỡi chứa kịch độc không gì sánh được của y!

“Vụ Tịch Điện hạ, một cái quan viên nhỏ nhỏ này dĩ nhiên không đủ uy hiếp kẻ ngoan cố vô cùng như người.” Giọng nói trầm xuống dự báo vô cùng nguy hiểm. Y cúi đầu cười cười, cơ hồ phun ở bên tai của hắn:“Ngài nói đến đệ tử, ta lại nhớ tới một người. Rất nhiều năm trước, không phải ngài cũng thu một đệ tử đáng yêu lại nghịch ngợm sao?” .

Công tử Tịch gắt gao ngơ ngẩn.

Nạp Lan Ngôn tiếp tục nói:“Ta vốn là muốn cho người một chút niềm vui thú, để cho người từng bước từng bước phát hiện có sự thực thú vị như vậy. Nhưng người lại làm cho người ta tương đối thất vọng, rõ ràng đã đặt mình trong cuộc, còn muốn mình trở nên sạch sẽ giống như tuyết trắng, chuyện không liên quan đến mình. Lâu như vậy, ngay cả một chút tiến bộ người cũng không có, làm cho người ta rất sốt ruột, người cũng biết, người mà người muốn tìm kiếm kia ——”

“Không cần nói nữa!” Công tử Tịch hung hăng cắt ngang hắn, trong con mắt có chút âm u,” Cửu vương gia, coi như người hao tổn tâm cơ, ta cũng không làm được ——”

“Mặc Ngưng Sơ, cái tiểu cô nương khả ái kia.”

Cửu vương gia cũng không lưu tình cắt lời hắn,“Người cũng đã biết, tài hoa của nàng làm cho người ta kinh ngạc ao ước bao nhiêu, dung khí của nàng làm cho người ta bội phục bao nhiêu, năng lực của nàng cao thâm bao nhiêu? Ta nghĩ người cũng biết, bởi vì, đưa khúc nhạc mỹ diệu như thế vào sinh mạng của người, cũng không phải chính là nàng sao.”

Giọng nói của Nạp Lan Ngôn u mị như quỷ.

Nắm tay của Công tử Tịch siết chặt, ngón tay tái nhợt, tựa hồ muốn khảm vào trong máu thịt.

Mà không ai chú ý tới trong đôi mắt nửa khép của “Triệu Mộc” bị trời gô kia chợt lóe lên lạnh lẽo.

198. Chương 198: Hạ Độc Sư (Bẫy)

Chân tướng giống như một mũi tên, hung ác cắm vào trong lòng công tử Tịch, trên gương mặt thủy chung bình tĩnh vô ba của hắn, rốt cuộc chậm rãi nứt ra một khe hở.

Có lẽ hắn là đã sớm biết.

Bắt đầu từ đế đô, mỗi một chỗ có tin tức về “người kia”, đều có liên hệ với Mặc Ngưng Sơ, tiềm thức của hắn không nguyên suy nghĩ, không muốn đi suy tư. Bây giờ nàng đã giả làm thê tử người khác, con đường của hắn còn chưa bắt đầu, cũng đã tuyên cáo dừng lại.

Hắn tìm kiếm khắp thiên hạ nhiều năm như vậy, nàng tránh không kịp.

Hắn đã sớm mất đi tư cách.

Hôm nay, vì sao thống khổ bức bách, làm hắn không thể không thừa nhận sự thật này?

Nhìn nam nhân vẫn luôn hồ đồ không tỉnh bắt đầu dao động, trong lòng Nạp Lan Ngôn mỉm cười.

.....

Khi còn nhỏ, mọi ánh mắt của hắn chỉ tập trung ở trên người ca xinh xắn mà lạnh lùng.

Một năm kia, hắn mới mười tuổi, trong hoa đài ở đế đô.

Kia công tử Tịch cũng mới mười bảy tuổi, liền kinh ao ước văn nhân nhã khách trong thiên hạ cùng tụ tập trong cung, nói là thưởng nhạc, thật ra thì chỉ là trò nhảm chán của hoàng tộc có tiền. Nhưng trong lòng hắn tràn đầy mong đợi ca ca chỉ xuất hiện một hồi, liền cáo từ rời đi.

Nơi như vậy y biết hắn không thích, mà ca ca trời sanh thích độc hành, hắn rời đi cũng không làm cho các hoàng huynh để ý.

Nhưng mình nhưng không cách nào bỏ qua mắt mác như vậy, nhích lại gần cái vị trí ở góc của hoa đài, từ cái hướng kia, có thể nhìn rõ ràng tất cả mọi người từ phòng khách đi ra.

Nhưng hắn cũng không có thấy ca ca.

Đợi đến tâm phiền ý loạn, ca ca vẫn không có rời đi, liền đại biểu hắn vẫn còn ở phòng khách, y đột nhiên rất muốn đi tìm hắn, nhưng thỉnh linh ngay lúc đó, bóng dáng mặc gấm bạch sắc xông ra ngoài.

Gương mặt kia rõ ràng không phải là ca ca, nhưng hắn tựa hồ rất gấp, cũng không có che giấu nhiều hơn, tấm lưng thẳng đứng kia giống như là Thúy Trúc, khẩn cấp bước đi —— y sẽ không nhận lầm, bởi vì đó là bóng dáng không cách nào biến mất trong đầu mà y âm thầm nhìn vô số lần.

Không có dũng khí tiến lên nói chuyện với hắn, chỉ có thể ngày ngày đứng xa xa nhìn bóng lưng của hắn.

Đường cong của lưng hắn là tuyệt đẹp như thế, không có ai hơn được.

Coi như mặc xiêm áo vải thô che giấu, coi như chỉ có thấy được sau lưng thiếu niên kia, nhưng vẫn có thể vô cùng xác định, đó chính là ca ca.

Trong cung, khi hoàng tử năm tuổi sẽ được học tập các loại thuật phòng thân, mà bản lãnh dịch dung tựa hồ rất khó, nhưng hắn chưa từng hoài nghi ca ca thông minh này sẽ không học được.

Y chạy ra ngoài, vội vội vàng vàng lấy cố đi nhà nhà vệ sinh rồi đi chốc lát, y cũng không biết dũng khí từ đâu tới, trong khoảnh khắc như vậy, y gần như suýt bộc phát tâm tình của mình, chỉ muốn nói cho ca ca, y nhận ra hắn rồi, tựa như, mấy huynh đệ chơi trốn tìm trong cung đình vậy, cảm giác thắng lợi tràn đầy vui sướng, vô cùng tự hào, còn có vui vẻ như vậy.

Y cố ý đi trong góc khuất, cố ý mua một cây quạt bình thường, che kín mình ở trong bóng tối, muốn cho hắn một cái kinh hỉ.

Nhìn thấy hắn chỗ một lão bà bán mật đường, mua tất cả mật đường, hắn cho là, đó là mua cho Tử Uyển công chúa ở trong cung.

Nhưng là, y cũng nhìn thấy bên cạnh hắn, là một tiểu cô nương áo trắng xinh đẹp giống như búp bê.

Nàng tức giận chạy mất, ca ca lại tiến lên đuổi theo.

Y làm bộ lơ đãng, đứng ở sau lưng ca ca bên cạnh quán nhỏ bán đồ sứ cách đó không xa này, vô cảm liếc nhìn chén sứ thô ráp này không so nổi với ngay cả đồ sứ trong cung, hắn lại lật xem rất lâu.

Ca ca ngăn ở trước mặt tiểu cô nương kia, dây dưa đánh cuộc với nàng.

Đó là giọng nói của ca ca, ngay cả một chút thay đổi cũng không có. Nhưng không phải lạnh lạnh, mà là nóng bỏng, kiên nhẫn, nóng như muốn hòa tan người khác. Nhưng nhiệt độ kia, lại có thể hoàn toàn đông cứng hẳn.

Một ngày kia, khi ánh mắt ca ca tập trung trên người cô gái nhỏ mua mật đường, ánh mắt của y, cũng gắt gao đuổi theo hẳn. Hẳn chuyên chú trên người nàng như thế, không chút chú ý trong đám người di chuyển bên cạnh cũng có tầm mắt nóng rực y như mình

Ngày đó, y mất một thời bạc tử cho tiểu thương bán đồ gốm. Ở quầy hàng y trốn tránh hồi lâu, cho đến khi nhìn ca ca niệm niệm không thôi nhìn bóng lưng cô gái nhỏ, cuối cùng rời đi.

Mà một ngày kia, dường như hắn đã hiểu ra cái gì gọi là ghen tỵ, điên cuồng ghen tỵ, gần như là lửa cháy trên đồng cỏ, muốn hủy diệt tâm tình y.

Vẫn kéo dài cho tới bây giờ. .

.
.

Nạp Lan Ngôn ngẩng đầu nhìn công tử Tịch, cười nói:“Vụ Tịch Điện hạ, Mặc Ngưng Sơ sắp bị lăng trì xử tử, chẳng lẽ ngươi thật sự tuyệt không đau lòng?”

Hắn tiếp tục khuyên nhủ từng chữ:“Chỉ có người có năng lực bảo vệ nàng, không phải sao? Chỉ cần người nguyện ý giúp ta một tay, sau khi chuyện của ta thành công, dẫn nàng trở về Lan Nguyệt quốc, giấu nàng ở bên cạnh. Mỗi ngày mỗi đêm, cùng nâng cốc nói cười với nàng, nghiên cứu âm luật, có sao mà không làm?”

“Thứ Tiểu Sơ muốn không phải là những thứ này.” Công tử Tịch duy trì giọng nói nhẹ nhàng lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại đang sôi trào không ngừng, hết sức che giấu dao động trong lòng, cười khổ nói:“Cửu vương gia, ngài tội gì phải bức bách ta? Nếu như ngài có thể có đầy đủ chỗ tốt để đả động Lan Nguyệt quốc chủ, hẳn tất nhiên sẽ trợ giúp người. Hiện giờ, ta chỉ là một tiên sinh dạy học tôm ép, không có bất kỳ quyền lợi có thể giúp ngài đạt tới mục đích ngài mong muốn.”

“Đương nhiên là người có.” Nạp Lan Ngôn cười cười, dùng khóe mắt nhìn về phía tên quan viên nho nhỏ kia:“Người không muốn, ta cũng sẽ làm cho người cam tâm tình nguyện đồng ý. . . . Không phải ta đã nói rồi sao? Ta cùng với quốc chủ có thể định ra quân tử hiệp nghị, muốn người tâm cam tình nguyện trở về nước, ta đương nhiên nói được là làm được”

Cho dù lời của y có lý, nhưng trong giọng nói của y mơ hồ tiết lộ ra mùi vị nguy hiểm. Ngay lúc này, đôi mắt đen nhánh của y chăm chú nhìn chăm chăm hắn như nhìn con mồi:“Dĩ nhiên, ta cũng không phải là người không phân rõ phải trái. Ta sẽ không bức bách người trở về, nhưng ta lại vô cùng cần Lan Nguyệt quốc cứu trợ, làm thế nào mới tốt đây?”

“. . . . Xin lỗi. . . .”

“Không cần xin lỗi, ta đã chuẩn bị tốt cho người một con đường khác.” Nạp Lan Ngôn cười nói với nữ tử đứng yên ở một bên thật lâu:“Hải Đường, đưa đồ vật đưa đến tay Vụ Tịch Điện hạ.”

Đây hẳn là nữ nhân vẫn hầu hạ ở bên cạnh Du Tử Tu, Hải Đường.

Nàng cười cười, móc ra một cái hộp trong ngực, nàng nhẹ nhàng linh hoạt mở nó ra, một viên thuốc màu bùn yên lặng nằm trong đó, dưới nền đỏ lay động, lóe ra ánh sáng u ám không rõ.

“Đây là thuốc giả chết ta chuẩn bị cho người. Một tháng này, đành phải uất ức Vụ Tịch Điện hạ phối hợp một phen.” Nạp Lan Ngôn nhẹ nhàng mỉm cười:“Chỉ cần người giả chết, ta lại đem di thể của người đưa về Lan Nguyệt, khiến Lan Nguyệt quốc chủ tưởng lầm là Xuyên Hạ Đế Vương giết chết người. Như vậy hẳn sẽ chịu bỏ ra binh trợ giúp ta, chinh phạt Xuyên Hạ, thuận tiện, cũng có thể cứu người yêu trong tâm người. . . . Có sao mà không làm đây?”

“Mưu phản là tội lớn! Xuyên Hạ Đế Vương có chỗ nào không tốt, vì sao người phải khuấy đảo thiên hạ chứ? Dân chúng cần yên bình, quốc gia cần yên ổn, quyền thế cũng không phải tất cả, người cần gì phải chấp nhất như vậy?”

“Cần gì. . . . Sao?” Nạp Lan Ngôn đột nhiên rũ mắt xuống, giống như đang suy tư một vấn đề hết sức nghiêm túc, y đột nhiên cười: “Ta nghĩ muốn gì đó. . . . Chỉ có đoạt đi tất cả của hần, tước đoạt tất cả năng lực của hần, mới có thể thuộc về ta. Người nói xem, khổ tâm của ta kiên trì nhiều năm như vậy, làm sao có thể buông tha? Về phần người khác, ta không muốn trông nom, cũng không cần trông nom. . . .”

“”

“Ngược lại Vụ Tịch Điện hạ, nếu ngài không nguyên ý ăn viên thuốc này, ta không ngại ngay lập tức giết đứa bé này trước mặt người, cưỡng bách người ăn hết. . . . Người xem, ta là kiên trì như vậy là muốn người cam tâm tình nguyện, chưa từng có bức bách.”

Với loại lang sói giao hoạt tàn nhẫn như vậy, vĩnh viễn nói không có bất kỳ đạo lý gì hết.

Công tử Tịch hít một hơi thật sâu, tầm mắt rơi vào trên mặt “Triệu Mộc”, hần yên lặng cúi thấp đầu, cũng không âm ỉ, không hoảng hốt, cũng không biết có phải là bị dọa sợ đến ngơ ngẩn hay không, trở nên lạnh lẽo mà không có tức giận. Cũng tự oán mình, khó có được một người gần gũi, lại kéo hần vào trong nguy hiểm. Hần cảm thấy rất là xin lỗi.

“Nếu như ta làm theo, người phải thả hần. Một tháng sau ta tỉnh lại, nhất định phải nhìn thấy hần còn sống xuất hiện trước mặt ta.” Hần nói.

“Dĩ nhiên.” Nạp Lan Ngôn cười hết sức vui vẻ: “Còn về Mặc Ngưng Sơ, người cũng không có dặn dò đặc biệt nào sao?”

Thân thể Công tử Tịch cứng đờ, máu cả người giống như đang sôi trào, quả đấm của hần siết chặt lại buông ra, có chút khàn khàn nói: “Xin đừng tổn thương tính mệnh của nàng, để nàng tự do.”

Dứt lời, một tay liền cầm lấy viên thuốc màu bunn kia, một hơi nuốt vào.

Chỉ trong chốc lát, một cỗ sức lực hung mãnh liền từ mũi chân bắt đầu bốc lên, giống như có vô số rắn độc chui vào máu thịt của hần, hung hăng cắn xé hần, cảm giác đau kịch liệt thật nhanh tập kích hần, lập tức hai mắt tối sầm, ngã trên mặt đất. Đến cửa cũng không cửa một cái.

Hải Đường yên lặng đi lên trước, sờ sờ mạch của hần, chỉ lạnh nhạt nói: “Cửu điện hạ, độc tình đã gieo xuống, chờ một ngày sau hần tỉnh lại, sẽ điên cuồng thích đứa bé kia, không tiếc tất cả đoạt lại nàng.”

Không ai nhận ra “Triệu Mộc” cứng đờ.

Nạp Lan Ngôn ôm công tử Tịch đến trên giường, đắp chăn cho hần, thực hiện được âm mưu khiến khoe môi càng phát ra ý cười nhiều hơn: “Muốn cho tên gốc chết này tự nguyện hạ độc tình, ngược lại thật sự là khiến Bốn vương mất sức lực lớn.” Dừng một chút, nhìn về phía Hải Đường ở bên cạnh: “Nếu không, ta hạ trên người ca ca, vậy không phải là một công đôi việc sao?”

“Rất là xin lỗi, Cửu điện hạ.” Hải Đường nhún vai một cái: “Miêu Cương tình cờ phải là đối phương tự nguyện hạ. Hơn nữa, tình cảm đưa tới chỉ có thể là tình cảm bị đè nén vốn tồn tại trong lòng hần. Công tử Tịch thích Mặc Ngưng Sơ, cũng không dám thừa nhận, độc tình vừa đúng giúp cho hần, khiến thứ tình cảm đó gia tăng vô hạn. Nhưng nếu hạ trên người hoàng huynh ngài, sẽ chỉ làm hần càng yêu nữ tử kia hơn. . . . Mà không có chỗ của người.”

199. Chương 199: Hạ Độc Sư (Tám)

Ánh mắt Nạp Lan Ngôn trong nháy mắt trầm xuống, Hải Đường dĩ nhiên là biết mình nói sai, cũng không sợ hãi, lễ độ thờ dài nói: “Miêu Cương cổ độc không thể tùy tiện làm vậy, hơi phân biệt lỗi, Hải Đường chỉ sợ cũng muốn đem mệnh cho bồi tiến vào, mà Hải Đường đã trợ giúp Cửu điện hạ đạt tới mức này, cũng xin Cửu điện hạ nói chuyện giữ lời đem công tử nhà ta lên để vị, về phần tiểu cô nương Mặc Ngưng Sơ kia,

kính xin Cửu điện hạ nhiều phiền toái, để cho nàng không dấu vết vĩnh viễn biến mất trước mặt công tử nhà ta, tránh khỏi công tử nhớ thương.”

Nạp Lan Ngôn híp mắt nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, mới chậm rãi cười nói: “Một lời đã định.”

“Ta không tin ngài cam kết. ”Hải Đường một đôi thông minh mắt tự nhiên sẽ không bỏ qua mới vừa rồi Nạp Lan Ngôn cùng công tử Tịch đối thoại, người nam nhân giao hoạt này một chút cũng không tin được: “Nếu ngài bội ước, ta tự nhiên sẽ có biện pháp để cho ngài hối hận, coi như ngài giết chết ta rồi, cũng không làm nên chuyện gì.”

Nạp Lan Ngôn nhẹ nhàng dừng một chút, trên mặt trước sau như một mỉm cười, không nhìn ra một điểm dấu vết không vui mừng: “Hải Đường cô nương, bản thân mình không cần phải lo lắng, chúng ta theo như nhu cầu, người phải , ta muốn , không có qua lại.”

“Vậy thì tốt. ”Hải Đường cười khe khẽ , cười vẻ mặt ôn hoà, trên thế gian trăm phù nhiều năm như vậy, nàng tự nhiên hiểu được chuyển biến đạo lý, cười híp mắt làm một cái vái: “Vậy thì làm phiền Cửu điện hạ rồi.”

“Này người này xử trí như thế nào?” Nàng xoay người, không gọt nhìn chăm chăm “triệu mộc” bị chói , công tử Tịch giao hữu tiêu chuẩn thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, người vắng vẻ hoang sơ nhỏ gầy, hần cũng đáng giá phục vụ quên mình đi đổi? .

“Giết là được.” Nạp Lan Ngôn lạnh lùng nói: “Đến lúc đó, Vụ Tịch một lòng một dạ đi thích Mặc Ngưng Sơ, nơi nào còn nhớ được từng có như vậy một tiểu sĩ quan? Nếu là muốn tìm ra được, tùy ý tìm một người dịch dung, hần nghe được nhiều lắm, phải chết.”

Hải Đường cũng không ngạc nhiên, người làm chuyện lớn nhất định phải tàn nhẫn, lợi dụng xong lập tức ném, mới có thể làm ỉn chỉ lo thân mình.

Liếc mắt một cái tiểu tử bề ngoài bình thường này, chỉ có thể than thở hần vận khí không tốt, cố tình khiến công tử Tịch cho quấy lên.

“Lôi ra đi, làm sạch sẽ một chút, chớ làm dơ phòng.” Nạp Lan Ngôn nhàn nhạt phát phát tay, “Thi thể cất bể, cho Hải Đường cô nương cổ trùng đưa đi.”

Ở dưới kia hai người lập tức lĩnh mệnh, mà đột nhiên, ngoài cửa truyền đến âm thanh tổng quản phủ.

“Gia, việc lớn không tốt!” Hần gõ cửa, thần sắc nghiêm nghị chính là đi gần Nạp Lan Ngôn, nhỏ giọng nói: “Phượng Minh đại nhân truyền đến tin tức, hần ở Thái Khanh phủ bắt được người, hần là Ngưng phi nương nương, ngay lúc này, hần đang đem Ngưng phi mang đến chỗ Du công tử rồi. . . .”

Hải Đường vừa nghe, lập tức kinh hãi, một cái tát chụp tới, thiếu chút nữa Bả tổng quản chụp ngã xuống đất, nàng tức giận phải dậm chân: “Thế nào không nói sớm? ! ! !”

Còn chưa chờ mọi người phản ứng, nàng đã thật nhanh chạy ra ngoài.

Hiện tại, tuyệt đối không thể khiến hai người kia gặp mặt, tuyệt không!

Nạp Lan Ngôn run sợ lên đồng, tại sao lại là lúc này bắt được cô gái nhỏ kia? Hoàng huynh làm sao sẽ để cho quả tim trên người hần rời đi nửa bước? Hần càng nghĩ càng kỳ hoặc, đứng lên liền cũng đi ra ngoài, Mặc Ngưng Sơ bây giờ còn không có thể đưa cho Du Tử Tu, cùng Lan Nguyệt quốc chủ ước định, liền chỉ có đem công tử Tịch đưa trở về, mới có thể đến gần nửa quốc khố Xuyên Hạ cung cấp, mà công tử Tịch trúng độc tình, bị lạc tâm tính, tự nhiên có thể nghe hần định đoạt. . . .

Nhưng duy nhất con cờ quan trọng nhất, chính là cái nữ nhân để cho hần căm hận nhất kia.

Mặc Ngưng Sơ.

Quả nhiên hồng nhan họa thủy, họa quốc ương dân.

Nghĩ đến đây. Nạp Lan Ngôn chìm sắc mặt đi hai bước, đột nhiên lại dừng lại, dùng một loại ánh mắt thật sâu xem kỹ một người, sắp mang đến địa ngục tử vong “triệu mộc”, hần đã bị kéo ra ngoài, phòng giam giữ công tử Tịch lại lần nữa đã khóa lại, nghiêm khắc canh giữ .

Cách hần tỉnh lại còn có một cả ngày, trong thời gian này, hần phải giải quyết một chút phiền toái nho nhỏ.

Hần dừng một chút, hoặc như là không yên lòng, trong tay thả ra một đao ánh lạnh, trước ngực Triệu Mộc lập tức nhiều hơn một vết thương lớn, cơ hồ đau đớn trí mạng, để cho hần bỗng chốc chính là ngất đi. Thấy hần không còn lực trời gà, Nạp Lan Ngôn mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mình là suy nghĩ nhiều, phát tay một cái, cực kỳ không kiên nhẫn để cho hạ nhân kéo hần đi, kiếm của hần, từ trước đến giờ không sử dụng hèn mọn như vậy, bước chân nhắc tới, đã hướng một phương hướng khác đi tới.

————— tiểu Hạ giọt tuyến phân cách ———

Hai đại hần mặt đen mang lấy “triệu mộc” đi tới một phòng bí ẩn, nơi này máu tanh nồng đậm hơn xông, tựa như có lẽ đã lên lút xử tử không ít người.

Bọn họ nhảy ra một thanh dao phay, đang muốn đem triệu mộc đặt người nọ lên trên án trác, chỉ thấy mấy đao ánh sáng lạnh lẽo, đại hần còn không kịp phản ứng, nơi cổ họng cũng đã bị cắt xén mà ra, máu tươi chảy xuôi ra, mãnh liệt không ngừng, “bịch bịch” hai cái, bọn họ liền ngã xuống đất không còn phản ứng.

Mà triệu mộc chậm rãi mở mắt ra, một đôi con ngươi đen nhánh ở dưới lông mi có vẻ giống như quỷ sắc.

Dây thừng giống như là ảo thuật trong nháy mắt cắt thành vô số đoạn, buông ra rơi xuống đất, mà bóng dáng của hần từ từ kéo dài, kéo dài, khớp xương biến đổi kéo kẹt vang dội, giống như là từ trong bóng đêm vang lên minh âm, kinh người đáng sợ.

Cho đến lúc cuối cùng, bóng dáng nhỏ gầy trở nên cao gầy mà thon dài, sợi tóc Mặc Sắc bị xả tán lung tung, vứt bỏ mũ quan mộc quan, chỉ dùng một đạo bó tơ lụa đơn giản kéo, ở dưới hào quang, mặt nạ thật mỏng đã bị vứt bỏ ở trên mặt đất, mặt tuấn mỹ cơ hồ có hơn phân nửa biến mất, làm cho người ta không thấy rõ chân tướng.

Hần cúi đầu nhìn qua vết thương trên ngực, hần đã dùng hết nội lực bảo vệ, da thịt mà thôi, cũng không lo ngại.

Hần cười lạnh phất nhẹ tràn ra vết máu, cầm quần áo kéo ra, ngực nồn nà trắng tinh lộ cả ra ngoài, ta đây nhìn thấy vết máu ghê người, nhưng mà vì hần trang điểm một tầng nở rộ huyết sắc hoa, đẹp chấn động lòng người.

Vào lúc cuối cùng, lúc hỗn loạn khiến “Trần vấn” cùng “triệu mộc” thay đổi thân phận, mặc dù phiền toái một chút, lại tựa hồ như thu hoạch rất nhiều.

Chỉ là.

Cô gái nhỏ kia thật không ngờ không nghe lời, tự mình tới cái địa phương nguy hiểm này.

Một cỗ lệ khí khúc khích từ trên người hần thoát ra, nam tử chậm rãi đi tới cửa, xông tới mặt thị vệ bị hần một tay chém thành hai nửa, hần lặng yên không một tiếng động xa xôi nhìn nơi nhốt công tử Tịch, ngay lúc này, hần nên đi qua, giết hần, chấm dứt hậu hoạ.

200. Chương 200: Nói Điều Kiện (Một)

Mặc Ngưng Sơ bị hai Ảnh Vệ mang vào bên trong cung điện màu sắc cổ xưa, Phượng Minh hừ hừ nhìn chăm chăm nàng, một mặt chào hỏi đem Thu Nguyệt cho trời gô ở trên cột đá, một tả một hữu của mình đứng một người, cầm trong tay máu roi lạnh lẽo, thần sắc hoảng sợ.

“Nếu như ngươi không đảng hoàng, ta liền quát hần trước hết, cho đến hần kéo dài hơi tàn đến một ngụm cuối cùng, như thế nào?” Phượng Minh nhìn Mặc Ngưng Sơ trên mặt lộ ra vẻ giận, rất là vui vẻ, hần liền thích nhìn tiểu nha đầu bộ dáng lông mày vượn vượn.

“Ngươi dám tổn thương hần một đầu ngón tay, cẩn thận ta quay đầu lại giết chết ngươi. ”Mặc Ngưng Sơ nhếch miệng cười một tiếng, sầm sầm nhưng hai bên răng trắng, hổ hổ sanh uy không chút nào yếu thế.

“Người cũng rơi vào trong tay ta, người còn phách lối như vậy?” Phượng Minh hừ lạnh, lại kiêu kỳ Du Tử Tu đối với nữ nhân này coi trọng trình độ, cũng không dám thật đem lấy nàng như thế nào, tựa như chủ nhân dọa yêu gây sợ.

Mặc Ngưng Sơ lười phải cùng hắn tranh, ánh mắt của nàng hướng bốn bề liếc một cái, tới thời điểm, nàng bị mông muội mắt, nhưng mà trong xà trạm cột điều, mặc dù thoát nhìn thanh u thanh nhã, nhưng tuyệt không phải nhà người thường, nói không chừng là cái hoàng cung phủ đệ Quý tộc. Mà theo thời gian, nên còn chưa rời đi để đồ.

Nàng đầu óc bay lộn, tra trong để đồ tất cả phòng ốc hộ bản, một chút xa hoa, nhất nhất xẹt qua.

Phượng Minh thấy nàng không nói lời nào, cho là nàng yếu thế rồi, không khỏi tâm tình thật tốt: “Người sớm an phận như thế đi, cần gì thụ nhiều đau khổ?” Hắn tìm đến Ảnh Vệ, bưng tới nước nóng, chuẩn bị đem lấy mặt nạ trên mặt nàng lột xuống, Mặc Ngưng Sơ cũng đã ở chỗ này lúc đem mục tiêu khóa, lúc bị bắt tới đây, nàng nghĩ thấy mùi vị cỏ thơm cây cối, mà để giao lĩnh sơn cách đó không xa, thì có một chỗ hoàng tộc Tự Miếu, vậy lão thái hậu liền từng ở chỗ này “tu sinh dưỡng tính” mấy năm, sợ rằng nàng đã sớm ý đồ mưu phản, xem ở đây sớm một chút bồi dưỡng thành thể lực của nàng.

Mặc Ngưng Sơ đang nghĩ hăng say, trước mặt đột nhiên duỗi đến một cái tay, nàng sợ hết hồn, há mồm liên hung hăng cắn.

Phượng Minh vốn là cầm khăn lụa muốn vạch trần mặt nàng, lại thỉnh linh nàng giống như con beo nhe răng toét miệng nhào tới, nửa cánh tay bị nàng cắn, lập tức đau tê dại da đầu, không khỏi giận dữ: “Người làm cái gì?!!!”

Hắn giơ tay liền bỏ rơi, Mặc Ngưng Sơ mặc dù đôi tay bị trói, nhưng miệng không chút nào không chịu chịu thua, Phượng Minh phất tay mấy lần, không có kết quả, nghiêm mặt trừng nàng: “Buông ra.”

Mặc Ngưng Sơ dùng hai con mắt to khi dễ hắn, khoe môi nhấc lên trên, mang theo một chút xiu châm biếm cùng đùa cợt, càng phát dùng sức.

Phượng Minh nộ hỏa công tâm, đang muốn bắt được cầm Mặc Ngưng Sơ đem lấy nàng ở, cửa đột nhiên đi vào một cô gái cả người lửa đỏ, hấp tấp liền dẫn nghiêm nghị khí thể bước nhanh đi vào, lạnh lùng liếc mắt nhìn Phượng Minh, cười lạnh: “Người xem ra có lòng rồi rãnh, có công phu cùng tiểu nam nhân chơi đùa.”

Phượng Minh sửng sốt, hạ ánh mắt, cũng lạnh lùng trở về qua đi: “Hải Đường, bên cạnh chủ nhân ta người địa vị ngang hàng, ta muốn làm cái gì, còn chưa tới phiên người chen miệng.”

Đang cần không thả Mặc Ngưng Sơ cũng sửng sốt, thấy Hải Đường tâm tình cùng thấy công tử Tịch là giống nhau như đúc, một khó dây dưa, một chính là nghiệt dây dưa, kẻ thù khách khí có thể nói là hết sức đỏ mắt, chết tử tế không xong, đụng phải cá kết liễu ngàn tầng vạn tầng oán niệm, đối thủ một mất một còn.

Hải Đường đối với Du Tử Tu có thể nói là toàn tâm toàn ý, mà nay coi như mình đã không còn thích Du Tử Tu, nàng sợ rằng còn là sẽ coi mình như cái đinh trong mắt, nếu phải rơi vào trong tay nàng, sợ rằng không cứu được mình, còn phải làm liên lụy tới Thu Nguyệt.

“Công tử bây giờ đang ở nơi nào?” Hải Đường trừng mắt liếc Phượng Minh, lời nói cũng là hướng về phía một bên quần sự nói.

“Thưa Hải Đường tiểu thư, công tử bây giờ đang ở phòng khách cùng các nước đặc phái viên thương nghị đại sự, đánh giá còn có nửa thời gian ra ngoài.”

Hải Đường tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, đến gần Phượng Minh, mặt không vẽ gì nói: “Nghe nói người bắt cái nha đầu kia, người ở nơi nào?”

Phượng Minh không để lại dấu vết đem tiểu cầu hung ác trên tay cho ra sau lưng, lạnh nhạt nói: “Chủ nhân đã phân phó, nếu tìm được nàng, liền đem nàng mang đến, như vậy người quan trọng chất, há lại cho người nói thấy là thấy?”

“Phượng Minh!” Hải Đường nổi giận: “Chuyện này sự tình liên quan trọng đại, nếu như người là phá hư tiền đồ của công tử, hậu quả người đảm đương không nổi!”

“Đó cũng là muốn đem nữ nhân kia giao cho chủ nhân xem qua rồi, mới biết có thể hay không ảnh hưởng tiền đồ. . . .” Phượng Minh châm biếm: “Người chẳng lẽ là sợ chủ nhân tình cũ khó quên, tan biến mộng đẹp hoàng hậu, mới vội vã trước khi chủ nhân biết được xử lý nàng?”

Hải Đường hơi thở sâu kín trầm xuống, ánh mắt như đao nhọn loại trong phòng các nơi quét tới, từ trên cây cột trói Thu Nguyệt dời đi, cuối cùng là chậm rãi rơi vào đứa bé gầy nhỏ sau lưng Phượng Minh. Thân hình của hắn cùng “triệu mộc” lại không kém bao nhiêu, liên tục hai lần nhìn thấy nam nhân như vậy, để cho nàng nghi ngờ tỏa ra.

“Hắn là ai?” Nàng lạnh lùng nói.

“Liên quan gì người?”

“Người không liên quan không cho phép tùy ý dẫn vào nơi đây, nếu không phải cẩn thận bại lộ ảnh hưởng công tử, kết quả của người cũng không nơi tay quá roi đòn giản như vậy!!”

Vừa nhắc tới quát roi, Phượng Minh trong nháy mắt sắc mặt liếc đi xuống, lần trước bị Mặc Ngưng Sơ bị đánh một trận, lấy được trừng phạt chính là hung hăng 100 roi, như vậy trí nhớ ông ông tác hưởng, nhưng hắn thì càng không muốn đưa cái cơ hội lấy công chuộc tội này giao ra, “Bọn họ tự nhiên trốn không thoát, người lo lắng dư thừa.”

Hải Đường không để ý tới hắn, trực tiếp đi về Mặc Ngưng Sơ phía sau hắn.

Phượng Minh không thuận theo, như hổ rình mồi cùng nàng đứng sừng sững.

Đang lúc hai phe sẽ phải vung tay, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, cửa phòng mở ra, Nạp Lan Ngôn mặt như ngàn năm đóng băng, lạnh khí, giống như một hồi gió lạnh thổi vào, mặt mày tuấn tú, nhưng lại lộ ra phong mang rét lạnh khó nói lên lời.

Phượng Minh vốn là chọn lựa tìm ra người bảo vệ của Du Tử Tu, đối với cái vị Cửu vương gia này, hắn thật sâu kiêng kỵ, không thể không khom người lên trước, cung kính thở dài.

Tới một cái rắn độc, hiện tại lại tới một con Sải Lang.

Mặc Ngưng Sơ run run hạ xuống, lặng lẽ buông miệng, hướng sau lưng Phượng Minh giãy dụa.

Nạp Lan Ngôn nhưng lại đi thẳng, nhắm ngay Phượng Minh chính là vung lên, thanh âm thanh thúy vang dội trong đại sảnh, Phượng Minh đã nặng nề đụng ngã một mảnh bàn ghế, chật vật không chịu nổi. .

Khí ngưng sau hắn. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn đứa nhỏ trên đất, cúi người, nắm được cầm Mặc Ngưng Sơ, ngón tay ở gương mặt của nàng liền vuốt phẳng một phen, nhấn tâm kéo lấy góc khuất da mặt, hung hăng xé ra, đau đớn khiến Mặc Ngưng Sơ hít một hơi lạnh khí, chỉ cảm thấy nửa gương mặt đều muốn tháo ra, vừa ngẩng đầu, chống lại con mắt âm vụ Nạp Lan Ngôn.

“Mang nàng đi xuống.” Hắn giống như xách con gà con đem Mặc Ngưng Sơ ném vào trước mặt của Hải Đường, “Chỉ cần lưu một hơi, người tùy ý có thể hành hạ nàng.”

201. Chương 201: Nói Điều Kiện (Hai)

Mặc Ngưng Sơ mắt to đen nhánh chuyển động, lập tức hiểu bọn họ không muốn làm ình thấy Du Tử Tu. Mà lưu một hơi, liền chứng minh mình chết không được.

“Tiểu Ngưng Sơ, lâu rồi không thấy?” Tiếng cười trầm thấp của Hải Đường từ trên đầu truyền đến, Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười: “Hải Đường cô cô, đã lâu không gặp.”

Sắc mặt Hải Đường lập tức trầm xuống, trắng so với giấy còn muốn kinh khủng, hung hăng nhìn Mặc Ngưng Sơ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn trắng nõn như vậy, trong sáng giống nước như trẻ con mới ra đời, làm cho người ta u ám thất sắc, nhất thời ghen tỵ, lại tức giận, thật muốn lập tức phá hủy nàng.

Nạp Lan Ngôn vừa nhìn thoáng qua Thu Nguyệt bị trói trên cây cột, ngăn người, nhưng ngay sau đó nở nụ cười lạnh: “Hoàng huynh lại đem tử sĩ đắc ý nhất của hắn đưa cho người, ta chính là nói hoàng huynh làm sao có thể bỏ được đem người lãng phí? Hắn cẩn thận bảo vệ người như vậy, nhưng người một lần lại một

lần tự mình nhảy vào , người tiểu nha đầu tự cho là đúng này, thoát khỏi bảo vệ của hoàng huynh, người thật nghĩ đến người có thể hô phong hoán vũ? Người thật là buồn cười.”

Mặc Ngưng Sơ bĩu môi: “Tiểu nữ tử không tài chính là đức, dần một chút càng được người thích.”

“Đần?” Nạp Lan Ngôn cũng thật không có quên nàng tình cảnh ở trong cung vì tiểu tỳ nữ của nàng đem tấm điện của Phong Nhu Tuyết, nháo long trời lở đất, không khỏi cười lạnh: “Hải Đường, người cũng là cẩn thận, tiểu nha đầu này rất cơ trí.”

Hải Đường dẫn theo Mặc Ngưng Sơ, cười càng phát ra lạnh lạnh, kéo nàng liền muốn đi vào trong Thiên viện, Thu Nguyệt kinh hãi, giấy dựa trời buộc trên người, lại bị thị vệ một bên độc ác đánh hất một quyền, độc tính của hắc đã tỏa ra hết, thân thể mềm nhũn, đau thiếu chút nữa không thẳng nổi lưng, nhưng cũng ở hắc cúi người xuống một cái chớp mắt kia, khoe mắt hắc lại liếc thấy Mặc Ngưng Sơ lặng lẽ khoa tay múa chân ra dấu —— không cần lo lắng.

Hắn ngây ngốc, Mặc Ngưng Sơ đã bị lôi rẽ vào một chỗ ngoặt, biến mất ở trong tầm mắt.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy máu não dồn lên, rối rắm ngứa gan ngứa phổi.

Không cần lo lắng. . . . Không cần lo lắng mới gặp quỷ!

Hắn làm sao lại ngu xuẩn như vậy, thật bị nàng uy hiếp, rơi đầu vào trong thiên la địa võng này? Cửu vương gia là loại người ngay cả bệ hạ cũng cảm thấy nhức đầu, phụng mệnh phải bảo vệ nàng, cuối cùng lại lạc đến loại tình trạng này, hắn phải khai báo sao với bệ hạ hẹp hòi này đây?

Xác định Mặc Ngưng Sơ đã rời đi, Nạp Lan Ngôn mới nhàn nhạt xoay người, nhìn lướt qua Phượng Minh trên mặt đất: “Nếu là công tử hồi tới, người chính là nói bắt hai thám tử.”

Phượng Minh nửa quỳ đứng dậy, mím môi, hồi lâu nói: “Ngưng phi là người chủ tử muốn, lần này nếu là bắt được đưa đến trước mặt chủ tử, chủ tử làm việc cũng sẽ không còn có nhiều băn khoăn như vậy, Điện hạ cần gì. . . .”

Lời còn chưa dứt, hắn liền lập tức bị đạo tầm mắt trầm lạnh kia bức bách đem lời nói nuốt trở về.

“Người biết vì sao người không làm được chuyện lớn?” Nạp Lan Ngôn lạnh lùng nhìn của hắn, “Chính là người luôn là nhận thức không rõ, ai mới là chủ tử chân chính của người.”

202. Chương 202: Nói Điều Kiện (Ba)

Phượng Minh bỗng nhiên mím môi lặng im. Ban đầu hắn bị Nạp Lan Ngôn chọn lựa, làm ảnh vệ của Du Tử Tu, nhưng trên thực tế càng giống như một quân cờ dùng để giám thị.

Ánh mắt hắc tối sầm, bất trung với chủ nhân là sĩ nhục của ảnh vệ, ban tên cho chính là Du Tử Tu, nhưng muốn khống chế hắn cũng là Cửu vương gia trước mặt. Nếu là ngày sau sự thành, kết quả của Du Tử Tu cơ hồ có thể đoán trước, cho dù làm một hoàng đế con rối, cũng sẽ bị Nạp Lan Ngôn hung hăng hành hạ ở trong tay.

Hắn không đành lòng, nam tử đối đãi người mềm mại kia, cứ như vậy bị sinh sôi phá hủy.

Phượng Minh dao động cắn răng, cuối cùng quỳ xuống nói: “Phượng Minh biết sai, xin Điện hạ trách phạt.”

Nạp Lan Ngôn thần nhiên nhìn hắn một cái, “Trách phạt trước để đấy, người đem người này dẫn đi, che võ công, nhốt vào thủy lao, bốn vương muốn đích thân thẩm vấn hắn.”

“Dạ” Phượng Minh thấp giọng nói, đi tới trước mặt Thu Nguyệt, mấy cái phi tiêu màu đen đã cắm ở mấy huyết đạo của Thu Nguyệt, thân thể Thu Nguyệt bỗng nhiên mềm nhũn, hai mắt biến thành màu đen, thiếu chút nữa phun ra một búng máu .

Phượng Minh cởi dây thừng cột trên người hắn vào trên cây cột, đem tứ chi buộc chặt lần nữa, hướng về phía Nạp Lan Ngôn hành lễ, cùng đi theo mấy tử sĩ, rời khỏi phòng.

Bốn phía một mảnh hỗn độn, Nạp Lan Ngôn rũ xuống lông mi dày ngăn trở con ngươi đen của hắn, hắn luôn là cảm thấy, nơi đó có cái gì không đúng, dễ dàng như thế, bắt một Mặc Ngưng Sơ, còn bắt một ảnh vệ được xưng “ảnh hồn”.

Đồ đưa tới cửa này không nhất định chính là thứ tốt.

Thân phận bọn họ không giả, nhưng nếu thật sự là như thế, hoàng huynh làm sao có thể đột nhiên sơ sót như vậy?

“Điện hạ!” Đột nhiên, một người bên cạnh bước nhanh đi tới, trên mặt sợ hãi, thấp giọng nói ở bên tai Nạp Lan Ngôn: “Án huyết tẩy Điều Viễn lâu chẳng biết tại sao bị đè xuống, người biết đều bị che miệng, hiện tại không có chứng cứ, tin tức truyền không ra, toàn thành đã bị giới nghiêm, biên giới bị Hoàng đế bệ hạ phái Ngự Lâm quân phong tỏa, hơn nữa. . . . Hơn nữa. . . .”

Nạp Lan Ngôn trừng mắt liếc hắn một cái, người nọ lập tức giật mình căng thẳng quỳ xuống, run rẩy nói: “Hơn nữa, quý đệ nhất chính là, Thượng Thư cùng các vị đại nhân bị tử sĩ ám sát không ngờ trải qua bình an trở lại các phủ đệ, chuyện trên Điều Viễn lâu đã bị người cho rằng giang hồ báo thù bình thường mà xử lý, người bị tai họa cũng chỉ có mấy gã sai vặt, cùng mấy vị Đại Quan Nhân không có nhắc lên quan hệ chút nào. . . . Điện, Điện hạ, động tác của bọn họ quá nhanh, hôm nay cho dù muốn tung tin tức giả cũng không có biện pháp, người của thập, thập nhị vương gia ở phía đông chờ đáp lời gấp, sợ rằng chuyện này, chuyện này. . . .”

Nạp Lan Ngôn lấy từng sợi, sắc mặt trong nháy mắt trầm lạnh tựa như quỷ, đột nhiên cười lạnh lên tiếng: “. . . . Hay ột chiêu diệu kế! Thật là hay!”

Để cho người bị chết đều sống lại?

Kế hoạch huyết tẩy hiện tại chỉ bất quá thời gian hai nén hương, hắn cũng đã phong tỏa tất cả tin tức?

Cũng thật không hổ là hoàng huynh! ! Có thể ở thời gian ngắn như vậy liền đánh bại một quân cờ trọng yếu như thế của hắn, hắn nên cảm thán địch nhân là cường đại như thế, hay là nên cảm thán người mình coi trọng là cơ trí sắc bén như vậy?

Cho dù có chứng cứ chứng minh những người kia giả hiện tại cũng đã không còn kịp nữa, lại đi mạo hiểm giết một lần, chỉ sợ sẽ bị cắn ngược lại một cái, kể đem cái chết của Thượng Thư đổ lỗi cho để đổ chính là không còn tác dụng, thập nhị vương gia lại càng không cách nào dùng cái này lấy cớ khởi binh mưu phản, ván cờ này còn chưa bắt đầu, cũng đã rơi xuống hạ phong.

Nụ cười bên môi Nạp Lan Ngôn càng phát ra lạnh lẽo, hắn nhắm chặt mắt, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, âm âm mở ra, “Nhưng hoàng huynh vì sao có thể biết được nhanh như vậy?”

Hắn cau mày, túm cổ áo người kia, híp mắt nói: “Lúc huyết tẩy Điều Viễn lâu, chính là tận mắt nhìn thấy những người đó đều chết hết?”

Người nọ vội vàng nói: “Đều chết hết, thiên chân vạn xác!”

Ánh mắt Nạp Lan Ngôn càng phát ra sắc bén.

Người nọ co rúm lại suy nghĩ một chút, lại nói: “Ngài dặn dò, muốn bắt sống Triệu Mộc cùng Vụ Tịch công tử, tuần quan tên là Tư Tường kia cũng dựa theo kế hoạch dẫn tới Thái Khanh phủ, làm dơ gánh tội thay Thái Khanh phủ. . . . Chỉ bất quá, sau khi bắt sống Triệu Mộc, mất thêm chút sức. . . .”

“Nói! !” Nạp Lan Ngôn cả giận nói.

“Bên cạnh thái úy Tư Mã —— Trần Vấn đại nhân tựa hồ giao tình cùng Triệu Mộc không phải là nhỏ, lúc chờ tử sĩ đột kích, hắn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, mang theo Triệu Mộc vọt ra ngoài, rồi sau đó hắn thấy người ít không đánh lại đông, cuối cùng vứt bỏ Triệu Mộc, một mình bỏ chạy, bất quá xin Điện hạ không cần lo lắng, Trần Vấn đã chết, thi thể ném ở trong phòng tối dưới Thái Khanh phủ, ai cũng sẽ không phát hiện.”

“Trần Vấn. . . . Trần Vấn. . . .” Nạp Lan Ngôn híp mắt gắt gao lắm lắm, chợt, hắn giận dữ: “Trần Vấn này chẳng qua là Tư Mã hoa chân múa tay, hắn cho dù không có trúng độc, hắn làm sao có thể có năng lực

tránh thoát tử sĩ đánh giết như vậy, còn mang theo một Triệu Mộc chạy trốn vài dặm đường?!!! Đáng chết!” Hấn tát một cái trên mặt người nọ, thẳng tắp văng ra ngoài thật xa, đụng phải đồ trang trí lộn xộn trên đất.

Nạp Lan Ngôn nhú mày thật chặt, dưới nhiều lần giận dữ, bỗng nhiên kinh ngạc đến ngây người.

Triệu Mộc, Triệu Mộc.

Ngược lại, không phải là chữ “Đào” sao?!

Trong miệng hoàng huynh, vô số tiếng “tiểu Đào Tử” thân mật —— há lại sẽ trùng hợp như thế? ! ! !

Hấn chợt hiểu ra cả kinh nói: “Vậy Triệu Mộc đâu?!”

Người dưới đất run rẩy bò lổm ngổm: “Điện hạ ngài phân phó phải xử tử cắt dờ, cho, cho sâu độc của Hải Đường cô nương ăn. . . .”

Lời còn chưa dứt, Nạp Lan Ngôn đã xông ra ngoài.

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Mặc Ngưng Sơ bị kéo một đường, quẹo trái quẹo phải liền vào trong tiểu viện vắng vẻ.

Hai mắt nàng lấp lánh, dọc theo đường đi đông nhìn tây nhìn, dường như muốn nhìn khắp nơi.

Hải Đường một tay đem nàng ném vào trên mặt đất lạnh như băng, cười lạnh: “Cho dù ngươi xem toàn bộ địa hình ở đây rồi nhớ kỹ, ngươi cũng mơ tưởng chạy đi.”

“Ta không trốn, ta mới không trốn.” Mặc Ngưng Sơ cười hắc hắc: “Nghe nói Du Tử Tu tìm ta a, ta đây không phải ngoan ngoãn đưa tới cửa sao?”

“Đừng hòng!” Hải Đường cười lạnh: “Ngươi thật đúng là nghĩ đến người ở trong suy nghĩ của công tử còn có thể có nặng mấy cân mấy lượng? Ngươi chính là nữ nhân bị lăng trì xử tử, còn đắc ý như vậy?”

“Cho nên, ngươi còn sợ ta làm cái gì?” Mặc Ngưng Sơ cười tủm tỉm nói: “Chẳng lẽ là thật sợ công tử nhà ngươi đi lên ngôi vị hoàng đế Xuyên Hạ này, không cưới nữ tử vụng trộm như ngươi làm hoàng hậu một nước?”

Sắc mặt Hải Đường trầm xuống, định tát một cái.

Mặc Ngưng Sơ lại thật nhanh lên tiếng nói: “Ta là tới cầu xin tha thứ đây này, ta dạy cho ngươi biện pháp, để cho Du Tử Tu vĩnh viễn chỉ thích một mình ngươi?”

Cái tát này cách ở chỗ da Mặc Ngưng Sơ hai cm dừng lại, Hải Đường sâu kín nhìn chăm chăm Mặc Ngưng Sơ, trong mắt cuộn cuộn cảm xúc mãnh liệt.

“Dù sao ta đã rơi vào trên tay ngươi rồi, ngươi muốn chém giết muốn róc thịt còn không phải như vậy? Ta chỉ dùng miệng nói, chẳng lẽ còn có thể làm ra chuyện gì tới ?” Mặc Ngưng Sơ cười đến vô hại, cực kỳ ngây thơ.

203. Chương 203: Nói Điều Kiện (bốn)

Hải Đường lạnh lùng nhìn nàng một cái: “Họa là từ ở miệng mà ra, cẩn thận, cuối cùng sống không bằng chết chính là ngươi!”

Mặc Ngưng Sơ cười híp mắt: “Không có vấn đề, Hải Đường tỷ tỷ, ngươi trước tiên có thể nghe đề nghị của ta, rồi quyết định có muốn hay không để cho ta sống không bằng chết, nếu như mà ta nói không tốt, ngài có thể càng thêm dùng sức trừng phạt ta, nếu như mà ta nói rất hay rồi, kính xin Hải Đường tỷ tỷ xuống tay lưu tình, lúc hành hạ ta đừng giày vò quá lợi hại. . . . Ít nhất, lưu cho ta hơn phân nửa cái mạng, có được hay không?”

Hải Đường híp mắt, ánh mắt cổ quái nhìn chòng chọc nàng một cái: “Ngươi nói.”

“Ta nghe nói, Miêu Cương có một loại cổ, gọi là độc tình, sau khi gieo xuống, có thể để cho người ta một lòng, người không ngại để cho Cửu vương gia làm cho công tử nhà người một cái, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.” Mặc Ngưng Sơ nháy nháy mắt, nhìn chăm chăm gương mặt Hải Đường, giống như là đang suy nghĩ tâm tình của nàng.

Hải Đường dừng lại hồi lâu, đột nhiên liền cất tiếng cười to: “Tiểu Ngưng Sơ, người thật sự là có ý kiến hay! ! !”

Mặc Ngưng Sơ mỉm cười: “Thật sao?”

Một giây kế tiếp, Hải Đường thu lại nụ cười, mắt thật thấp nhìn nàng, trên cao nhìn xuống cương quyết để cho nàng liếc nhìn tiểu cô nương ở dưới kia: “Thật quá ngu xuẩn.”

Mặc Ngưng Sơ ngượng ngùng ngậm miệng, hướng góc sợ hãi rút một cái.

“Người biết tại sao người lại ngu xuẩn không?” Hải Đường tìm cách đó không xa một cái ghế ưu nhã ngồi xuống, nửa chống đầu, châm chọc đem tầm mắt nhẹ nhàng rơi vào trên người Mặc Ngưng Sơ, tình hình hiện giờ, nàng giống như là một con mèo lười biếng, mà người phía dưới chính là chỉ con chuột bị mèo treu chọc ở trong lòng bàn tay, đem nó ăn hết trước, muốn đem niềm vui lãng nhục như vậy phát huy vô cùng tinh tế.

Đợi rất nhiều năm, nàng rốt cuộc rơi vào trên tay của nàng ta.

Hải Đường há có thể bỏ qua ột cơ hội tốt như vậy.

“Đối với công tử dùng độc tình? Sau đó tiện nghi người?” Hải Đường hí mắt, ranh mãnh mà cười.

Mặc Ngưng Sơ lộ ra mặt kinh dị, lắc đầu y hệt đánh trống: “Sao, làm sao có thể chứ? Độc tình nghe qua, phải là một loại làm cho người ta thích đối phương”

“Kiến thức nông cạn.” Hải Đường chê cười, chỉ là cũng thế, nếu không phải nàng thân là Miêu Cương Vu tộc tộc nữ, cũng sẽ không học được nhiều Cổ Thuật như vậy, chỉ là nàng vi phạm tộc quy, tự tiện đem cổ độc dùng trên thân của người thường, đã không cách nào trở lại trong tộc.

Chỉ là, nàng nếu là thành công, chính là dưới một người trên vạn người, cần gì phải quan tâm tộc quy này?

Mặc Ngưng Sơ mím môi, co rút thành một cục giống như tiểu Cầu.

Hải Đường tâm tình rất tốt, ý vị muốn đi nhục nhã nàng: “Cho nên, đây chính là bần nếu nói ý kiến hay? Đồ ngu, người lại đi nơi nào nghe được gì đó? Cũng là, Miêu Cương Cổ Thuật cao thâm như vậy, như thế nào để cho đứa trẻ ngu xuẩn như người hiểu được?”

Mặc Ngưng Sơ ử rử cúi đầu lại rút một cái, nhưng lông mi thon dài mà run rẩy, ẩn núp cũng là một đạo đông lạnh mà trầm tĩnh ánh sáng, nàng thả xuống rủ xuống, khóe môi xẹt qua một tia không rõ ràng lãnh ý.

. Quả nhiên là Hải Đường.

Về Miêu Cương gì đó, dù là Nạp Lan Lâm cũng dùng nhiều thời gian như vậy mới biết được đôi câu vài lời, nhưng Hải Đường lại biết rõ ràng như thế, mang theo giọng nói cao ngạo như vậy, chính là chứng minh nàng cùng Miêu Cương cổ độc thoát không khỏi liên quan. Mà Nạp Lan Ngôn tính tử là như thế thật cẩn thận, hẳn nếu là xuống cổ, sẽ không dễ dàng nói cho người khác biết về chuyện cổ độc, mà Miêu Cương cổ sư hành tung thần bí, càng sẽ không dễ dàng bại lộ thân phận, thì triển Miêu Cương Cổ Thuật cần gánh chịu nguy hiểm nhất định, nếu là Cổ Thuật cản trở, hạ độc sư sẽ chịu đựng gấp trăm lần khổ sở. Hôm nay nghe mình nói lên đề nghị, Hải Đường không chỉ không có kinh ngạc, ngược lại hết sức tự nhiên, càng thêm chê cười không dứt, chỉ có một chính là —— Hải Đường chính là hạ độc sư kia.

Nàng chỉ là thử dò xét, không nghĩ tới, thật thử dò xét ra cái thứ gì.

Mặc Ngưng Sơ dừng một chút, hai tay nhỏ bé bị trói ở phía sau bắt đầu âm thầm động tác, ngoài miệng lại như cũ không có buông lỏng: “Xin lỗi, ta không có ra ý kiến hay.”

Hải Đường cười lạnh: “Ta chưa từng trông cậy vào người có thể ra cái chủ ý gì.”

Mặc Ngưng Sơ nhận mệnh y hết thương xót thở dài một cái,” Hải Đường tỷ tỷ, trước khi trừng phạt ta, ta có thể hỏi một vấn đề nữa. . . . Mặc gia thiếu các người cái gì? Mặc gia tại sao muốn đem Du Tử Tu giam lại? Nếu quả thật là lỗi Mặc gia chúng ta, ta nguyện ý thay thế Mặc gia để hoàn lại tất cả.”

“Trả lại?” Hải Đường giống như là nghe được chuyện cười buồn cười nhất trên thế giới: “Các người có thể thế nào trả lại? Hả? Đem công tử nhốt ở chỗ đó nhiều năm như vậy, tước đoạt tất cả thứ nên thuộc về hắn, người thật nghĩ đến đám các người còn có thể trả lại? Nằm mơ! Coi như các người toàn bộ để mạng lại, cũng không đủ nhiều năm như vậy công tử bị uất ức!!!”

Mặc Ngưng Sơ khẽ cau mày: “Nếu như người có thể nói cho ta năm đó đến tội cùng xảy ra chuyện gì. . . . Nếu chỗ đó là nhốt Du Tử Tu, hắn làm sao có thể trốn ra được? Hắn rõ ràng là có thể tự do ra vào Hoa Điền Bắc, hắn. . . .”

“Không.” Hải Đường câu xinh đẹp bờ môi, cười tuyệt đẹp: “Ta hiện tại một chữ cũng sẽ không nói cho người biết, ta muốn người xem, Mặc gia của người từng người từng người chết đi, đem mệnh người lưu đến cuối cùng, từng điểm từng điểm nói cho người biết chân tướng, để cho người biết Mặc gia đáng xấu hổ cỡ nào, để cho người hận không được tự sát chết!! Ha ha ha!!”

Mặc Ngưng Sơ ngẩn người, muốn nói lại thôi, nhưng mà lại giống như là nhận mệnh, thật thấp rũ đầu, không có bất kỳ tức giận.

“Hiện tại hiểu rõ sai rồi sao? Đó cũng là đã muộn.” Hải Đường liếc nàng một cái, chế nhạo nói: “Những thứ này đều là báo ứng, phong thủy luân chuyển, chung quy một ngày, Mặc gia sẽ biến mất ở nơi đất phồn vinh này, người họ Mặc, đều trở thành thứ dân hạ tiện nhất, dĩ nhiên, này, cũng bao gồm người!”

Mặc Ngưng Sơ vẫn như cũ không có phản ứng.

Từ tầm mắt Hải Đường nhìn sang, đầu vai của nàng tựa hồ đang run, mắt to an tĩnh mở, tỏ rõ nàng hiện tại không có ngủ, rồi lại không nói một lời, giống như là thừa nhận Hải Đường vũ nhục, mà không tìm được bất kỳ lời nói phản bác.

Hải Đường chưa bao giờ thấy cái tiểu nha khốn kiếp có thể an tĩnh như thế, thường ngày nàng linh nha lợi chủ, tổng đem mình cho tức chết đi được, hôm nay tốt hơn, nhìn bộ dáng kinh ngạc của nàng, trong lòng thật là hết sức thoải mái.

Tính toán một chút thời gian, Du Tử Tu cũng có thể từ trong phòng nghị sự đi ra.

Hải Đường cũng lười cùng nàng hao tổn, hướng về phía bên ngoài vỗ tay một cái: “Người đâu!”

“Ở đây.” Phía dưới khom người chạy tới mấy người, ” Hải Đường cô nương có cái gì phân phó?”

“Đem nàng treo ngược ở trên xà nhà cho ta, bất luận kẻ nào cũng không cho để nàng xuống, nếu là nàng đùa bỡn cái quỷ kế gì, liền nhét giẻ vào miệng nàng, lại dùng roi tử quất, lưu lại cho ta nửa mệnh, chờ bản cô nương làm việc trở lại tiếp tục dọn dẹp, chỉ là, chuyện này nhất định không cho cho công tử biết, nếu là tiết lộ nửa điểm phong thanh, cẩn thận cái mạng nhỏ của các người!”

“Dạ!” Người phía dưới đồng nói, bỗng nhiên, bọn họ bốn bề quét một cái quang cảnh bên trong nhà, mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Nhưng, nhưng Hải Đường cô nương, xin hỏi ngài muốn chúng tôi trông coi người ở nơi nào?”

Hải Đường mới vừa chuẩn bị ra cửa động tác dừng lại, quay đầu nhìn một chút Mặc Ngưng Sơ, thanh âm hàm chứa tức giận: “Các người là người mù sao?”

Người phía dưới càng thêm sợ hãi, liền vội vàng lắc đầu nói: “Nhưng Hải Đường cô nương. . . . Trong căn phòng này trừ ngài còn có chúng tiểu nhân, cũng đã không có những người khác. . . .”

Còn lại mấy người đều phụ họa liên tiếp, không chút nào giống như là đang nói láo, Hải Đường sắc mặt cứng ngắc, xoay người gắt gao nhìn chăm chăm Mặc Ngưng Sơ ở góc tường, nàng vẫn như cũ an tĩnh tựa vào góc tường, rũ con mắt, chặn lại con người đen như mực, giống như mới vừa rồi giống như nhau, bộ dạng mặt hèn mọn mà thành kính. . . . Nhưng càng nhìn càng có cái gì không đúng, càng xem càng có cái gì không đúng!! Hải Đường ánh mắt rét lạnh, đã sẵn bước đi tới, một thanh xích cổ nàng qua, đem nàng xích lại, cả giận nói: “Đây không phải là người sao? ! ! !”

Người phía dưới hai mặt nhìn nhau, sắc mặt u ám, muốn nói lại thôi, không biết nên như thế nào nói tiếp.

“Nói!!!” Hải Đường hí hóp mắt, đáy lòng tựa như có lẽ đã phát hiện cái gì: “Các người nhìn thấy là cái gì?”

“Phải Là một cái ghế. . . .” Bọn hạ nhân sợ hãi dập đầu.

Hải Đường tất cả cứng đờ.

“Mặc Ngưng Sơ” trong tay hoảng hoảng ra, ngã trở về trên mặt đất, đứng ra “bịch” giòn vang.

Nàng kinh ngạc nhìn sang, tầm mắt rớt cuộc thanh minh, kia thuộc về “Mặc Ngưng Sơ” hình ảnh bắt đầu vụn vụn mà biến hình, cuối cùng lộ ra ghế gỗ nước sơn đỏ loét hình dạng cũ —— nàng thế nhưng trúng ảo thuật!!!

Ảo thuật đối với Hải Đường, dĩ nhiên không xa lạ gì.

Ban đầu Du Tử Tu vì chạy ra khỏi nhà tù này, không biết tu hành bao lâu, mới có bản lãnh hôm nay. Nhưng nàng vụn vụn không ngờ rằng, Mặc Ngưng Sơ thế nhưng cũng sẽ!!! Hơn nữa, mình nhất thời khinh thường, trúng chiêu số cấp thấp nhất như vậy!!!!

Ghế nghiêng ngồi lệch ra bảy tám cũng bày tại trên mặt đất, cách đó trong góc không xa, còn cất giấu một đoạn sợi dây bị cắt đứt, giống như là không tiếng động cười nhạo, cười nhạo bên trong nhà người, người nào mới chính thức thật quá ngu xuẩn.

Nhưng nàng lúc nào bị nha đầu kia tính toán? ! Là lúc vừa mới? Hay là từ lúc vừa bắt đầu? ! ! !

Hải Đường một đôi mắt đẹp cơ hồ muốn phun ra lửa, vì không để cho Du Tử Tu phát hiện, bây giờ đã không thể trắng trợn tìm kiếm, nàng bị chọc tức đến giọng điệu run rẩy: “Đáng chết, Vương Gia bây giờ đang ở nơi nào?!!! Dẫn ta đi gặp hắn! Lập tức! ! Lập tức! ! ! !”

Mà lúc này Mặc Ngưng Sơ, đã đã sớm từ cửa sổ chạy trốn, nhẹ nhõm lại tự tại đi đến cứu vớt Thu Nguyệt rồi.

Nếu biết hạ độc sư là ai, liền từ từ đi cũng không muộn. Dù sao nàng cũng đánh không lại, đập hôn mê cũng kéo không đi đâu. Mà bây giờ, nàng cần phải làm chuyện quan trọng hơn.

204. Chương 204: Nói Điều Kiện (Năm)

Dưới bóng đêm, thần bí có vẻ như thể ẩn núp mà khiêm tốn, nơi này cảnh trí tuyệt đẹp lại mang theo ý lạnh sâu kín, ở dưới bầu trời là đêm thu, đèn lồng sáng ngời chiếu sáng cảnh sắc chung quanh, mà luôn có chỗ bóng mờ, nơi đó đứng từng dãy mấy tên lính võ trang đầy đủ, ở bên ngoài tường viện đó là trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Xin lấy ra lệnh bài.” Đứng ở viện chỗ nói tiếp một quân úy đi lên trước, lạnh lùng lại có lẽ ngăn lại tiểu công tử mặc áo xanh du đang khắp nơi.

Tiểu công tử này mặc dù lạ mặt, nhưng dáng dấp hết sức tuấn tú, giở tay nhắc chân tựa như này trời sinh một dòng quý khí, thân hình nhỏ thấp, vẻ mặt lại thản nhiên không hãi sợ, bình tĩnh tự nhiên, không xác định đây là địch nhân hay là khách của Cửu điện hạ, dù là bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Lệnh bài sao?” Tiểu công tử đưa tay vào trong túi áo móc một hồi, lấy ra một khối tứ phương gì đó, đưa về phía trước, cười hí hóp mắt nói: “Cho người.”

Kia đúng là một khối Quế Hoa Cao được khăn tay bọc lại, nhu nhu mềm mại ánh sáng màu, ở dưới hào quang đèn lồng có vẻ hết sức đẹp mắt.

Quân úy hí hóp mắt lập tức nổi giận, ngẩng đầu lên liền giận dữ mắng mỏ: “Người ——”

“Đây chính là lệnh bài a.” Tiểu công tử nhìn chằm chằm ánh mắt của nam nhân, gần từng chữ một: “Đây chính là ngài muốn xem lệnh bài, ở trong tay ta đây.”

Thanh âm kia giống như là xa xôi u tối, như mang theo mê hoặc từ địa ngục, một mùi thơm đập vào mặt, một cổ choáng váng ập tới, đưa ra móng sắc giống người tâm yếu ớt nhất, nhất cử đánh tan!

Quân úy sắc mặt giận dữ trong nháy mắt mất hồn hoảng hốt, sau một khắc, liền hoàn toàn mất đi tiêu cự, trong miệng lẩm bẩm: “. . . . Nếu như bài, đây là lệnh bài.”

“Đúng vậy.” Tiểu công tử lông mi cong cười, răng môi hồng bạch, hết sức vô hại: “Ta phụng mệnh Cửu điện hạ đến dẫn tù phạm nhốt tại thủy lao, có thể hay không làm phiền quân úy đại nhân theo ta cùng nhau đi?”

Quân úy thì thảo luận lại: “Cùng nhau đi tới.”

Tiểu công tử ánh mắt rơi vào chuỗi chìa khóa trên người quan quân, trong mắt nụ cười sâu hơn, lễ độ làm một tư thế mời, thoải mái ở trước mặt binh sĩ phòng thủ, đi vào.

Ở trước đó, nàng đã bắt cái hạ nhân hỏi rõ ràng hướng đi của Thu Nguyệt. Mà xem chừng lúc này, Hải Đường đã nổi đóa, nhưng nàng không muốn Du Tử Tu phát hiện mình, tất nhiên không dám cố động tìm tòi, mà bọn họ nhất định cũng không nghĩ ra, bọn họ muốn bắt nữ nhân ngay cả mặt mũi da cũng chưa từng thay đổi, liền tự nhiên thanh thản đi lại ở trong thâm viện này. Mà ảnh vệ phụ trách âm thầm lòng bất nhận được thân phận “người khả nghi” liền cùng nàng “lỡ mất dịp tốt”, toàn bộ tập trung đến một người khác, trên thân nam nhân như sát thần—— bất quá, đây là sau này hãy nói.

Vì vậy, đang ở sáng ngời mí mắt, nữ nhân kia cứ như vậy dùng Quế Hoa Cao làm lệnh bài, lừa gạt mọi người, nhưng không có một người để hoài nghi.

Mặc Ngưng Sơ vẫn thật sâu tin tưởng, trên cái thế giới này, có thể chinh phục người cũng không phải vô lực, mà là trí khôn.

Coi như tay trái gà không chặt, lại có thể chính mình hoàn thành chuyện.

Nàng có chính là tự tin.

——— tiểu Hạ giọt tuyến phân cách ———

“Phù phù!”

Trong thủy lao, Thu Nguyệt bị khóa lên tay trêu chọc chân trêu chọc, liền bị ném vào trong ao sắp ngập đỉnh đầu hần.

Trên mắt cá chân là một khóa sắt thật lớn, trong nước lực trở ngại lớn hơn, huống chi hần bị phong lại vô công, hôm nay không có một chút năng lực để kháng.

Bốn phía bốc lên mùi tanh hôi thối, tựa như có lẽ đã xử tử không ít người, mà thủy lao —— danh như ý nghĩa, bị nước vây khốn, mà hần nếu là buông lỏng một hồi, liền bị nước tràn qua cổ cho chết đuối.

Eo cùng phần lưng là nơi vết thương ngấm trong nước lạnh lẽo, lại co giật đau đớn.

Đây càng giống như là sát thêm muối, sống ở chỗ này, bản thân chính là một loại hành hạ, sợ rằng ba ngày trở lên, phạm nhân bị hình phạt này cả người sẽ bị rửa nát một chút xíu chết đi.

Thật đúng là phòng giam làm cho người ta chán ghét.

“Người ở chỗ này, lúc Điện hạ cần gặp người, tự nhiên sẽ dẫn người rời đi, chỉ là người đừng mơ chạy trốn, sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ.” Phượng Minh lạnh lùng nói. Khóe môi hần còn chưa khô vết máu, trước Nạp Lan Ngôn một câu cảnh cáo trong đầu xua đi không được, này “ai mới là chủ nhân chân chính”, tựa như một loại nguyên rửa, làm hần thấy đau.

Lần trước nhiệm vụ thất bại, là Du Tử Tu bảo vệ tánh mạng của hần.

Mà bây giờ, nhìn Du Tử Tu muốn “nữ nhân” của hần bị mang đi, mình nhưng không làm gì được.

“Người ở đây phản bội chủ nhân của người.” Thu Nguyệt châm biếm.

Phượng Minh Thanh Minh trước mặt có vẻ cứng ngắc.

“Ảnh Vệ được người chủ ban tên cho, người lại nghe lời một người khác.” Thu Nguyệt hí hóp mắt: “Đó là một loại sĩ nhục, tham sống sợ chết, người còn không bằng chết thì tốt hơn.”

“Người tốt nhất lo lắng tốt cho người đi.” Phượng Minh liếc mắt một cái hần.

Bốn phía yên tĩnh đáng sợ.

Khi ánh nến suy tàn, yếu ớt tán ở tất cả các góc, khiến thủy lao này càng thêm âm trầm.

Đúng vậy a, nên lo lắng thật tốt.

Thu Nguyệt than thở thở ra một hơi, chỉ sợ hần số mạng sắp kết thúc, gặp gỡ Mặc Ngưng Sơ, hần vừa may mắn vừa bi kịch, cái mạng này coi như hiện tại không vứt đi, về sau đoán chừng cũng bị tiểu nha đầu kia giày vò đi.

Chỉ là so với trước kia chẳng có mặt trời và trời, cuộc sống ám sát máu lạnh, nay có Tiểu Chủ Tử tồn tại, hần sống được càng giống như một người hoàn chỉnh.

Hần tựa hồ có chút hiểu tại sao tâm tư Thường Tự nghĩ hết lòng bảo vệ Nạp Lan Lân rồi.

Mà đột nhiên, chỉ nghe “ken két” một tiếng, cào rêu xanh đất đá trên bậc thang, cửa sắt đang đóng bị kéo ra, một bóng người cao lớn khôi ngô chậm rãi đi vào.

Phượng Minh ngẩng đầu, cảnh giác nhìn phía trên: “Người tới là ai?”

Bởi vì ngược sáng, hần thậm chí có chút không thấy rõ mặt mũi của người kia, chỉ cảm thấy thân hình hình dáng, có chút quen thuộc.

“Là ta.” Giọng nam trầm thấp.

“Thân quân úy sao?” Phượng Minh thở phào nhẹ nhõm, “chuyện gì?”

“Ta phụng mệnh của Vương Gia trước đem tù phạm dẫn đi.” Trả lời đầu ra đây.

“Nhanh như vậy sao?” Phượng Minh trong lòng nghi ngờ sống nhờ vào nhau, nhưng thân quân úy từ rất sớm trước kia liền bắt đầu trông coi thủy lao, tựa hồ cũng không có cái gì đáng giá hoài nghi.

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tốt.” Phượng Minh xoay người, liền thò tay muốn đi theo cởi ra khóa giả trừ đi cơ quan thủy lao, nhưng đột nhiên, nam tử ngược hướng trên thềm đá bay vọt đi !

“Người là ai? ! Dám giả mạo lẫn vào thủy lao?!!!” Trong lúc nói chuyện, ám khí trong tay đã bay ra !

“Vù vù vù” ba tiếng, sau đó chính là tiếng cắm vào da thịt.

Người nọ lại không hề đánh trả lại, thẳng tắp đứng ở trên bậc thang, một mũi tên cắm vào cánh tay, một mũi tên cắm vào bắp đùi, còn có một tên ngay giữa mi tâm, máu tươi văng khắp nơi, ào ạt chảy ra !

Mà hần chỉ rên lên một tiếng, cuối cùng suy sụp ngã xuống.

Phượng Minh sửng sốt, nhìn thân thể to con từ trên thềm đá lăn xuống, cuối cùng như một loại xui xẻo lăn đến bên chân của hần.

Hần cuối cùng thấy rõ ràng người tới trước mặt, trong lòng không khỏi run lên, quỳ xuống vuốt da mặt của hần —— là thật.

Người đàn ông này, là thật thân quân úy !

Hần lại giết hần rồi ! !

Nhưng hần tại sao không hoàn thủ?!! Minh ném ra ám khí cũng không trí mạng, người hơi có võ công là có thể tránh!!!

Phượng Minh mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy có cái gì không đúng, chỉ cảm thấy thân quân úy trên người có mùi không hiểu, lúc cẩn thận nhìn lại, lại phát hiện nam nhân chết đi trong lỗ mũi còn chặn hai luồng đồng tây, tựa hồ, phải không muốn hút vào cái gì vị tức giận. . . .

“Hồng hét! !”

Hắn gầm lên một tiếng, đem thân quân úy ném ra thật xa, đáng tiếc đã muộn, hắn chỉ cảm thấy cả người xụi lơ, vô lực ngã nhào trên đất, cả người hơi sức đều giống như bị ép khô, mà ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Thu Nguyệt kinh ngạc nhìn thấy tất cả, nhưng mà trong nội tâm lại là “lộp bộp” xuống.

Nhất thời, một số loại tình tự tất cả vọt tới đỉnh đầu, phân không ra là vui hay là lo.

Thủ đoạn như vậy, hắn quả thật rất quen thuộc bất quá, như vậy lộ mê được là hắn nhìn nàng nghiên cứu ra, thậm chí, vẫn còn ở trên người của hắn đã làm vô số lần thí nghiệm —— là Mặc Ngưng Sơ! !

Nàng thế nhưng chạy tới? !

Cái này làm cho Tiểu Chủ Tử người ta hao tổn tâm trí, hắn là nên bội phục nàng gan lớn, hay nên buồn tình trạng bọn họ lúc này?

Hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, nàng một nữ nhân không hề có võ công, nàng thế nào ——

“Thu Nguyệt, người ở đây nghịch nước?”

Cực kỳ rối rắm, Tiểu ảnh tử giấu ở phía sau cửa sắt rút cuộc đập ra ngoài, nâng mặt dưới nước lên, hai cái cọng cỏ ngắn ở lỗ mũi, hết sức tức cười.

Nàng nhảy lên giật mình chạy xuống, nhìn binh sĩ trên đất đã không còn thở, lại nhìn một chút trên đất Phượng Minh còn khí nhưng vô lực, không khỏi nghiêm mặt nói: “Người thật là ác độc, cứ nhiên giết người đồng liêu.”

“Người đến tột cùng làm cái quỷ gì?” Phượng Minh oán hận nói. Đây hắn là lần thứ hai rơi vào trên tay nữ nhân này!! Hắn xấu hổ muốn đi tìm chết.

“Ta chỉ là ở trên người vị đại thúc kia đổ đầy hương để cho người cả người xụi lơ, người xem, nếu như người ngoan ngoãn nghe lời, đem vợ con ta Thu Nguyệt thả ra, hắn sẽ không phải chết oan uổng như vậy.” Mặc Ngưng Sơ hạ thấp giọng, trong lỗ mũi hai cọng cỏ thối hô lạp lạp, mà trong miệng của nàng khắc ra thanh âm, lại cùng mới thân quân úy vừa rồi thanh tuyến giống nhau như đúc! ! !

“—— người! !”

“Ta phụng lệnh của Vương Gia dẫn tù phạm phía trước đi.” Mặc Ngưng Sơ cười hắc hắc lặp lại một lần nữa lời nói mới rồi, cười nói: “Ta học rất giống, có đúng hay không?”

Ngay từ lúc trước, người binh lính kia cũng đã không có thần trí, nàng chỉ là mệnh lệnh hắn, đứng vào, không động đậy. Mà nàng núp ở cửa trả lời Phượng Minh tất cả.

Đây là nàng bấy rập, chỉ là không có nghĩ đến sẽ liên lụy mạng người, điều này làm cho nàng thương cảm không dứt.

Phượng Minh kinh ra mồ hôi lạnh toàn thân.

“Người đến tột cùng muốn làm cái gì?” Hắn gian nan trừng nàng.

“Tối cứu vớt người hầu của ta.” Mặc Ngưng Sơ cười cười: “Thuận tiện, nghe ngóng một chút sự tình.”

205. Chương 205: Nói Điều Kiện (Sáu)

“Vấn đề thứ nhất, mấy người trong Thái Khanh phủ kia là ai?” Cởi đai lưng của Phượng Minh xuống cột tay chân hắn để ngựa bắt trắc, lại kiểm tra trong răng của hắn có độc dược hay không, Mặc Ngưng Sơ mới lười biếng hỏi. Ánh mắt của nàng rơi trên hình cụ giam giữ Thu Nguyệt, lại đang đồng thời suy nghĩ xem nên cởi bộ hình cụ này như thế nào.

Phượng Minh cắn chặt răng, hừ lạnh: “Người đừng hòng biết.”

Mặc Ngưng Sơ quay đầu nhìn hẩn một cái, dùng mũi chân đạp đạp hẩn: “VẬY CHÚNG TA TRAO ĐỔI MỘT ĐIỀU KIỆN, THẾ NÀO?”

“Ta không có điều kiện để trao đổi với người, người muốn chém muốn giết, muốn hành hạ thế nào tùy người, ta sẽ không làm chuyện phản bội chủ nhân đâu, người đừng có hy vọng.”

“Được, có cốt khí đấy.” Mặc Ngưng Sơ vuốt ve cơ quan xung quanh, nếu như không nhớ lầm, trước hết phải xả hết nước trong ao rồi mới dùng chìa khóa cởi xiềng xích ra.

“Tiểu Chủ Tử, người thật sự làm sao?” Thu Nguyệt không khỏi lo lắng nhìn bàn tay nhỏ bé sờ loạn trên vách tường kia.

Nếu theo như trong sách mà nói. . . . Mặc Ngưng Sơ gật đầu, tay đã xoay khối gỗ gánh chịu mô-men xoắn chuyển động, chỉ nghe bốn phía vang lên một tiếng vang nhỏ, Thu Nguyệt hí mắt nhìn sóng nhỏ bên cạnh dập dềnh, cuối cùng nước rút xuống từng chút một.

Mặc Ngưng Sơ không khỏi vô cùng hả hê. Lúc đang muốn lục soát tìm cái chìa khóa trên người Phượng Minh thì chỉ nghe “ầm” một tiếng! Mực nước mới vừa chậm chậm rút xuống đột nhiên bắt đầu điên cuồng dâng lên. Chỉ trong nháy mắt đã chìm Thu Nguyệt xuống, hẩn thậm chí còn không có bi thảm la lên một tiếng thì tất cả đã chìm qua đỉnh đầu hẩn.

Thu Nguyệt bị mũi yên lặng rơi lệ, hẩn đã từng nghĩ mình sẽ vì nữ nhân mà chết trẻ, nhưng không nghĩ đến mình thật sự chết trẻ như vậy. . . . Quả thật là chết oan quá, Diêm La dưới Địa phủ đều sẽ cười nhạo hẩn.

Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc lập tức sờ mó qua lại, Phượng Minh ở đằng sau không còn hơi sức chê cười: “Vô ích thôi, thủy lao này là năm đó nhờ một vị cao thủ kỳ môn bát quái tạo ra, nếu là dễ dàng bị người phá như vậy thì không gọi kỳ môn thuật nữa rồi!” Dừng một chút, nhìn người dưới đáy nước kia sẽ phải tắt thở, cơn giận bị bắt cũng đã hòa hoãn rất nhiều, coi như mình phải chết, thì cũng phải kéo một cái đệm lưng: “Trên người hẩn cấm ám khí, võ công bị khóa, người tới không kịp đâu, ha ha!”

Tay Mặc Ngưng Sơ đã luống cuống bẻ gãy một cọc gỗ, trong lòng nóng nảy vô cùng, quay đầu hung hăng trừng nam nhân cười hả hê trên mặt đất rồi lại ngược mắt nhìn Thu Nguyệt ngày càng giãy giụa yếu ớt trong nước, gương mặt trầm xuống, “Ngược lại người đã nhắc nhở ta rồi.”

Dứt lời liền bước lên trước, kéo Phượng Minh vào trong thủy lao.

“Bùm!” Hai tiếng.

Hai người đều rơi xuống nước.

Phượng Minh không hiểu gì cả, còn chưa phản ứng kịp thì đầu đã bị đè xuống. Mượn sức nâng của nước, Mặc Ngưng Sơ lôi hẩn tới trước mặt Thu Nguyệt, lần mò kéo cái khăn bịt miệng trên mặt Thu Nguyệt xuống. Phượng Minh còn chưa tới kịp kinh ngạc dung nhan thanh mỹ của Thu Nguyệt thì Mặc Ngưng Sơ đã nâng cằm hẩn lên. Ta là xem người đấy.

Sau đó một khắc sau —— môi Phượng Minh liền đặt ngay trên môi Thu Nguyệt. (phụt..... ta ngất....!!! quá dữ

“Ảnh Vệ không có sợ chết như vậy.” Thu Nguyệt hừ lạnh, cũng không quản người trên lưng lúng túng đến cứng ngắc, nếu không phải ra lệnh, hẩn nhất định ném y đi thật xa.

206. Chương 206: Nói Điều Kiện (Bấy)

Mặc Ngưng Sơ mím môi từ chối cho ý kiến, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nhiều người như vậy, người nắm chắc mấy thành sẽ tránh được bọn họ?”

“Nếu trước tiên giết hẩn thì mười thành.” Thu Nguyệt ngạo mạn nói.

“Hắn tạm thời không thể chết.” Mặc Ngưng Sơ chọc chọc cái nam nhân giả bộ bất tỉnh: “Ồ trước đó, hắn còn có vô số tác dụng.”

Thu Nguyệt nghe vậy, lạnh lùng hừ một tiếng.

Đối với việc Phượng Minh truyền khí cho hắn, hắn chỉ cảm thấy vô cùng buồn nôn. Nếu không phải chủ nhân ra lệnh không cách nào chống cự, hắn nhất định xé rách cái miệng của y! !

Dưới nền đỏ, dung nhan của Thu Nguyệt không được che khuất càng yêu nghiệt hơn, y hết hình dáng của nữ tử lại mang theo chút dương cương của nam tử, động tác thô lỗ cộng thêm thân hình cao gầy, rõ ràng đối lập nhau, nhưng có khí tức trung tính mê người.

Lần đầu tiên nhìn thấy, nàng liền cho rằng hắn là nữ tử, mới lấy tên Thu Nguyệt.

Chỉ là cho tới bây giờ hắn đều cho rằng mình còn cường tráng, hung hãn hơn so với nam nhân. Cho nên, tâm lý cùng sinh lý rõ ràng đối lập, lại càng khó bề phân biệt hơn.

“Thu Nguyệt, dáng dấp của ngươi rất đẹp mắt, nhưng rất cô đơn.” Mặc Ngưng Sơ cười cười: “Tiểu Mỹ đã có Thường Tự rồi, không bằng ta lừa gạt đưa Phượng Miên cho ngươi làm bạn?”

Thu Nguyệt lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

“Là Phượng Minh! ! !” Phượng Minh không thể nhịn được nữa, bởi vì được hiệu còn chưa hết tác dụng, cả người hắn vô lực, nếu không hắn mới không để cho người này vác trên lưng: “Ta há là người ngươi muốn đưa thì sẽ đưa hay sao? Muốn chém chém muốn giết tùy ý, ta sẽ không để các ngươi lợi dụng đâu! !”

“Cũng lợi dụng rất nhiều lần rồi, Phượng Miên.” Mặc Ngưng Sơ rất chân thành nói, rất có dáng vẻ của Lão Bằng Hữu, giới hạn của địch nhân với mình cứ mông lung như vậy, làm Phượng Minh nghe thật là muốn khóc.

“Mới vừa rồi ta moi ra thông tin từ trong miệng thị vệ kia, nơi này là ngoại thành phía tây của đế đô, là ngọn núi phía sau Tự Miếu của hoàng thất, mà dọc theo vách đá nơi đây, dù là đến Tự Miếu, vẫn cần thông qua mật đạo mới có thể tới tòa viện, bốn phương đều có rừng rậm che chở, khó trách khó phát hiện như thế.” Mặc Ngưng Sơ trầm giọng nói: “Chỉ là, Nạp Lan Ngôn rất cẩn thận, các viện nơi này đều tách rời nhau, do những người khác nhau thủ hộ, thị vệ vừa rồi vẫn thủ vệ ở thủy lao này, đối với chuyện lớn bên ngoài không biết chút nào, cho nên ta không có cách nào hỏi được tình trạng của Triệu Mộc, Trần Vấn.”

Sắc mặt Phượng Minh dần dần trầm xuống, những thứ này đều là chuyện cơ mật, hắn có chút nghi không ra, tiểu cô nương này đến tốt cùng dùng yêu pháp gì, không chỉ có thể đi ra đi vào ở nơi được thủ vệ nghiêm cẩn này, còn có thể dò thám rõ ràng nhiều tình báo quan trọng như vậy.

Bề ngoài nàng ngây thơ nhưng bộ mặt thật quả thật làm người khác kinh hãi.

“Trước khi ta tham dự yến tiệc này, cũng đã an bài một nhóm Ảnh Vệ đợi lệnh. Nếu trong hai thời thần (hình như là 2 tiếng thì phải) mà ta chưa trở về thì sẽ tự phát tìm. Thái Khanh phủ lưu lại chứng cứ tài vụ hắn là ở trong mật đạo ở Phủ Thượng Thư, mà người mai phục tại Thái Khanh phủ bắt chúng ta đi rồi thì hầu như tất cả đều đã bỏ chạy. Sau đó đội ngũ phe ta đến thì rất dễ dàng tìm được mật đạo, ta muốn tìm ra cái gì đó.” Mặc Ngưng Sơ cẩn thận thăm dò tỉ mỉ nhớ lại: “Mà khi bị bắt tới, dọc đường ta cũng để lại ấn ký huỳnh quang phản. Tính đến lúc này thì viện quân của chúng ta hẳn đã bao vây nơi này mới đúng.”

Thu Nguyệt cũng mới hiểu rõ tại sao Mặc Ngưng Sơ ra hiệu “không cần lo lắng”, thì ra nàng đã an bài chu đáo, chỉ cần bảo vệ tính mệnh, xác thực không có gì phải lo lắng.

“Lại theo như lời Hải Đường nói lúc trước, Du Tử Tu hẳn là đang gặp gỡ sứ giả các nước mông muội (ý chỉ lạc hậu, các nước kém phát triển hơn xuyên hạ) tiếp giáp Xuyên Hạ, Trọng Thiên, Ô Siếp. Mà gần đây sứ giả các nước này ra vào thường xuyên nhưng số lần vào triều bái kiến bệ hạ lại hết sức ít ỏi, dị động rõ ràng như thế, đoán chừng là lần này quyết tâm muốn hiệp trợ Nạp Lan Ngôn mưu đồ soán vị. Mà Du Tử Tu chỉ là một danh hiệu, thân phận của hắn hẳn là Thất hoàng tử của Xuyên Hạ hoàng triều, là người Tiên hoàng chỉ định trong di chiếu, trở thành Đế Vương bù nhìn đời sau. Hiện giờ bọn họ vẫn ở tại đế đô, mà không đi đến chỗ an toàn ở những nơi xa xôi. Ngay dưới mắt Lân như vậy, hẳn là vì muốn lung lạc sứ giả dễ dàng,

cùng với cổ kỵ trong cung còn có Lưu Thái hậu, cùng con tin hết sức quan trọng với Lân, nên bọn họ không dám đi quá xa.”

Thu Nguyệt nghe mà trợn mắt há mồm: “Thật sao?”

“Thật ra thì, tất cả vừa nãy cũng chỉ là ta phỏng đoán.” Mặc Ngưng Sơ cười cười: “Nhưng hiện tại đã xác nhận, đều là thật.”

“ ”

Mặc Ngưng Sơ nhìn về phía Phượng Minh: “Lúc ta phân tích vẫn luôn chú ý thái độ của hần. Ta nói càng nhiều, chân mày hần càng nhăn, sắc mặt càng âm trầm, hần là người bên cạnh Du Tử Tu, tất nhiên cũng biết rõ một chút.”

Phượng Minh sửng sốt, vẻ mặt chậm rãi dần ra, không như lúc ban đầu nữa.

Nhưng mà đã muộn.

“Phượng Miên! ! Người thật là một người dễ dàng bị nhìn thấu a! !” Mặc Ngưng Sơ cảm thán.

Phượng Minh hoảng hốt, cần cổ truyền đến một hồi đau nhói, cặp mắt tối sầm, thật sự hôn mê bất tỉnh.

Mặc Ngưng Sơ thu hồi ngân châm, bỏ vào trong ống trúc nhỏ: “Hôm nay khổ cực tìm kiếm Nạp Lan Ngôn cùng hạ cổ độc sư kia đều ở một chỗ, làm sao có thể bỏ qua cho cơ hội tốt một lưới bắt hết này? Nạp Lan Ngôn tự cho là bắt được ta thành con tin, nhưng hần xem thường ta, tình thế chính là bị nghịch chuyển ở chỗ này.” Mặc Ngưng Sơ cười híp mắt: “Bất giác phải bắt vua trước, nếu là chuyện này thành, đội quân hèn nhát của thập nhị vương gia kia tự nhiên không phải là đối thủ của bọn ta, mà hai chúng ta trở về đều không cần chịu phạt, nhưng nếu chuyện này không thành ”

Bộ dạng kéo dài ngữ điệu kia làm cho người ta không tự chủ rợn cả tóc gáy, lạnh đến dọa người.

Chuyện này không thành, hai người bọn họ trở về chắc chắn xong đời! !

“Bây giờ xông ra đi, nắm chắc mấy thành mang theo hần và ta mà không bị phát hiện?”

Thu Nguyệt rói rảm lệ rơi đầy mặt: “Không có bất cứ vấn đề gì.”

Mặc Ngưng Sơ xem trọng mà vỗ vỗ vai hần: “Nếu như sự việc đã bại lộ, ta sẽ nói người trên đường đưa ta hồi cung gặp phải kẻ địch ngăn chặn, cho nên, xâm nhập trại địch cái gì đó, đều là chúng ta vạn bất đắc dĩ! !”

“ ”

“Cao thủ bên cạnh Nạp Lan Ngôn nhiều như mây, chỉ dựa vào sức lực hai ta muốn giết hần còn là có chút khốn đốn khó khăn, chỉ là rẽ trái vào cái viện thứ ba, bắt lấy công tử Tịch, nói không chừng chúng ta có thể hồi tin tức về Triệu Mộc, Trần Vấn.”

Thu Nguyệt thở dài, nhận mệnh đặt Mặc Ngưng Sơ trên lưng, công lực trên người đã khôi phục tám phần, dưới chân khẽ động, như một luồng gió vọt đến bức tường thật cao! !

Ngay lúc bọn họ đang lặng yên không tiếng động chạy như bay, thì không chú ý tới, ở nơi ngọn đèn leo lét kia, có một bóng người quỷ dị chậm rãi bước đến từ một căn phòng khác, mang theo dấu vết chém giết, cùng khuôn mặt vô cùng anh tuấn, đôi mắt sắc bén cùng với tia lạnh lẽo, thẳng tắp đi về viện trung tâm.

Mà bọn họ, vừa vịn sai lầm rồi.

207. Chương 207: Nói Điều Kiện (Tám)

Nạp Lan Lân lạnh nhạt như băng tầm mắt từ không xa thu hồi lại, mới vừa tựa hồ có một đạo bóng dáng từ một bên biến mất, làm như tiếng gió, một cái chớp mắt rồi biến mất. Lúc nhìn kỹ, cái gì cũng không có.

Nhưng lan ở đây. Có lẽ đây chỉ là ảo giác của hắn.

Một cái nhà lại lớn như vậy, hắn vẫn như cũ không có tìm được tiểu cô nương đáng bị đánh vào mộng, Tế Kiêm màu bạc trong tay đã bị máu nhuộm hồng, hội tụ đến đầu kiếm, hắn đã không nhớ rõ mình giết bao nhiêu người, tròng mắt đen trong mắt càng phát hắc trầm, nhân khí dần dần cõi hết, còn dư lại hơi thở tựa hồ lại trở về rất nhiều năm trước, cái đó chỉ biết là Quỷ Hồn đoạt đi mạng người.

Hắn nhẹ nhàng nhú nhú mày, trong đầu như ẩn như hiện miêu tả bóng dáng Ngưng Sơ nghịch ngợm.

Hắn tựa hồ có chút nhớ nàng rồi, cái ngôi sao gây rối này.

Hắn lệ khí quá nặng, vội vàng cần cái này nữ nhân ngốc tới vượt lên, nếu không, sát ý của hắn không tự chủ lan tràn xuống, cuối cùng ngay cả mình cũng không khống chế được, chém giết, máu tanh, cùng với cướp lấy, hắn sẽ đắm chìm trong thế giới huyết sắc này, tìm kiếm phương hướng bị lạc của nàng.

Hắn thậm chí có chút, không muốn nàng nhìn thấy bộ dáng bây giờ của mình.

“Tìm được!” Sau lưng đột nhiên vang một tiếng, lập tức có vô số bóng dáng từ bốn phương tám hướng vây công mà đến.

Nạp Lan Lâm lông mi thả xuống rũ xuống, nắm trong tay kiếm dễ dàng đẩy ra ám khí rậm rạp chằng chịt bay vút mà đến, ngoặt tay một đao, ánh lạnh lăm liệt tản ra, mấy tên tử sĩ đứng trước đã buồn bực thanh âm ngã xuống đất, máu tươi cốt cốt chảy ra, bọn họ sẽ không bao giờ tỉnh nữa.

Phía sau tiếp tục có người đánh lén, hắn lại không vội vã đem đao lộn trở lại, quay đầu đỡ công kích đều ở gang tấc, tay một phát bắt được cổ áo một người trong đó, đem hắn ném lên không trung đánh rơi tới đám tử sĩ, nhuyển kiếm màu bạc bay không động đây, dọc theo đường đi, hắn chém giết kẻ địch, không để cho bọn họ có cơ hội báo tin, thân thể vụn nát dập dờn sắc màu tươi đỏ, giống như là tràn ra nhiều đóa Tường Vi huyết sắc, vô cùng xinh đẹp.

Trong lúc suy tư, trên đất đã sớm rơi xuống vô số thi thể màu đen, chỉ là ở đó bóng đêm che giấu, xem ra cùng hắc ám dung hợp lại với nhau.

“Như vậy vô dụng.” Khóe môi hắn nâng lên một đạo sắc lạnh, sắc thái châm chọc nồng đậm mà mãnh liệt.

Mà tận cùng ánh mắt, rốt cuộc xuất hiện một người áo đen bóng dáng không tương đồng, cầm y hoa phục, mực phát Thanh Dương, yên lặng đứng ở đằng xa, nhìn thẳng hắn.

“Người thế nhưng một người xông vào nơi này.” Người kia nói: “Tựa hồ. . . . Ta phải gọi người một tiếng đệ đệ.”

Nạp Lan Lâm nhắm mắt, mắt phượng run sợ ra một độ cong lạnh bạc, mà chân mày khêu nhẹ, môi mím chặt chậm rãi khạc ba chữ thăm thăm: “Người không phải xứng?”

“Mẫu thân của ngươi và mẫu thân ta chị em ruột thịt, mà phụ hoàng của ngươi và Phụ hoàng ta là huynh đệ, làm sao không xứng?”

Nam tử cười nhẹ: “Có lẽ, ngươi vẫn không hiểu thân thể của mình, hôm nay nếu như ngươi có hăng hái, ta có thể từ từ mà nói cho ngươi nghe.”

Đang khi nói chuyện, đầy trời Đào Hoa Phi Vũ nhẹ nhàng, thi thể máu tanh bốn phía giống như là bị Tiên thuật dọn dẹp sạch, hóa thành ngàn vạn cánh hoa màu hồng, biến mất, mà tường viện hai đầu, khôi phục yên tĩnh, giống như là cho tới bây giờ chưa từng bị quấy rầy qua.

Bóng đêm cô đơn, mà hoa đào quý dị, chợt nụ hoa vừa nở làm đẹp ở trên trời, cứng rắn liền dài ra rất nhiều cây đào, đầy trời chập chờn.

“Huynh trận?” Nạp Lan Lâm nhìn chung quanh, không khỏi cười lạnh.

Hắn từng nhìn thấy qua quả đào dùng qua, chỉ là so với những thứ này, quả thật kém xa.

Chỉ là, hắn ghét nhất người khác dùng thứ quả đào thích nhất làm vũ khí, chỉ là lý do này, hắn cũng đã hoàn toàn có thể không cố kỵ chút nào đem nam nhân ở trước mắt cho giết chết.

“ Du Tử Tu. . . . ” Nạp Lan Lân ánh mắt như là tuyết mềm mại, có thể đem những cánh hoa đào tung bay từng mảnh từng mảnh bị đông: “Hoặc là, ta nên gọi người những bằng những tên khác.”

Du Tử Tu khoe môi dấp, tùy ý cười một tiếng, sợi tóc tựa như cuốn màu hồng cánh hoa đào, như tiên giáng trần mọi loại ngọc thụ lâm phong: “Du là họ của mẫu thân chúng ta, mẹ người gọi Du Thiên, mẫu thân ta gọi là Du Tử, các nàng là chị em song sinh, dáng dấp giống nhau như đúc. . . . Mà Du Tử Tu là tên giả của ta, mẫu thân thay ta vốn lấy tên là, là Nạp Lan Tu, nàng luôn nói, ta ở trong nhà đứng hàng thứ bảy, chỉ là sợ rằng cuộc đời này cũng không có duyên thấy phụ thân, lời ấy như châm, cho đến khi hắc chết, ta cũng vậy không thấy hắc.”

Thời gian cực nhanh, năm tháng chạy chốn, hai đã là nam tử xuất chúng xa xa mà trông, rốt cuộc một ngày, bọn họ đứng ở đối lập nhau, vì muốn có được hoặc là thủ hộ đồ của mình, mà khai bất đồng số mạng với mình.

Ai mới là người thay thế chân chính, lại ai cũng không nói được.

Nạp Lan Lân hẹp hòi mắt phượng phiêu dâng ra lạnh nhạt sắc màu, thanh âm cuối cùng trầm thấp mà chậm chạp: “Cho nên?”

“Mặc dù có chút không thể nào. . . . ” Du Tử Tu nhẹ nhàng thả xuống con mắt, lại nâng lên: “Nếu là người nguyện ý đem Mặc Ngưng Sơ trả lại cho ta, ta sẽ không cướp đi tất cả của người, người tiếp tục làm Đế Vương, có toàn bộ thiên hạ.”

“Biết rất rõ ràng là chuyện không thể nào, người vì sao lại ngu xuẩn nói ra như thế?” Nạp Lan Lân trường kiếm vung lên, khí lạnh thấu xương cấp tốc chuyển hóa thành gió, hung hăng hướng bóng dáng Du Tử Tu xé rách đi, nhưng ánh sáng đâm xuyên qua hắc, cứng rắn chém thành hai nửa, cũng sau một khắc, lại lần nữa tụ lại hoàn hảo, không có một chút dấu vết bị thương.

Đó không phải là chân thân của hắc.

“Dù là bổ thí, ta cũng vậy không muốn đem ngôi vị hoàng đế này bổ thí cho người.” Nạp Lan Lân giọng nói tràn đầy tàn khốc lạnh lẽo, tất cả phải là của ta. . . . ” Hắc lại vung một đao, biết rất rõ ràng chém không chết hắc, nhưng khí thế rét lạnh cũng có thể đem lòng người cũng đánh xé rách:” Nàng chính là tất cả của ta, bất luận kẻ nào, cũng đoạt không được.”

Bóng dáng Du Tử Tu bị xé thành vô số mảnh, còn chưa kịp tụ hợp lần nữa, lại bị vỡ ra .

Hắc nói chuyện đôi môi có vẻ tàn tạ không chịu nổi, cánh môi hình cung đẹp đẽ giống như là khắc ra câu chữ cũng phá thành mảnh nhỏ :“Lân, nàng vốn là của ta, nàng lấy được người là thánh chỉ cho gọi, lúc lựa chọn tới Hoa Diễm Bắc kia, nàng nên là nữ nhân của ta, là người đầu độc nàng, cưỡng bách nàng vào cung, dùng quyền lợi của người, tâm cơ của người đem lấy nàng từ bên cạnh ta mang đi... Cho nên, ta muốn đoạt lại nàng...”

“Người không xứng.”

Giọng của Nạp Lan Lân rốt cuộc có chút tức giận, xoay tròn trong không khí, kể cả một mảnh hoa đào rực rỡ, cùng nhau xé nát bấy.

208. Chương 208: Nói Điều Kiện (Chín)

“Ta không xứng sao? Là mẫu thân của người cướp đi tình yêu mẫu thân ta nên được hưởng, mà người lại một lần nữa cướp đi đồ ta nên có.” Du Tử Tu con mắt sắc trong rốt cuộc tràn đầy hận ý: “Tất cả mọi người yêu mẹ con các người, mà ta cùng mẫu thân ta lại hai bàn tay trắng, ta từ khi ra đời liền không hiểu, bị cứng rắn nhốt ở trong rừng hoa đào này, không cho phép bước ra một bước, rõ ràng ta mới là hoàng tử, mà người lại có thể trong hoàng cung, ta chỉ là tù nhân, ta tại sao không xứng?”

Từng ấy năm tới nay, hắc nhẫn nhịn đến nay, mất đi phụ thân, cũng mất đi nữ nhân mình yêu thích, hắc không muốn mất đi nhiều hơn nữa, thậm chí mất đi toàn bộ, hắc đều muốn đoạt lại lần nữa.

Nạp Lan Lâm mặt không chút thay đổi buông xuống ánh mắt, lỗ tai cực kỳ bén nhạy bắt đầu nhận vị trí bốn phía, hắn không muốn cùng hắn ta tranh luận, hắn cũng cho tới bây giờ không phải có thể tùy tiện lãng phí miệng lưỡi.

“Người đã không muốn nhường ra, vậy lần này, không cho phép người rời đi! !” Âm thanh Du Tử Tu sâu kín ở bốn phía như có như không mà ra, trả thù cùng không cam lòng, thù hận ở trong lòng hắn đã mọc rễ, nảy mầm, giống như ngọn lửa cháy lên. Ngón tay của hắn chậm rãi nâng lên, mang theo sát ý lửa giận của bắt đầu đốt cháy, cánh hoa xoay tròn bay động, giống như bị người làm pháp thuật, thổi quyết hướng Nạp Lan Lâm bay múa đi ——

. ‘ Tử Tu, đứa bé của ta, đây là bọn hắn nợ người . ’

. ‘ nếu là thích, vậy thì muốn thương tới đây. ’

. ‘ Du Tử Tu, từ đó về sau, chúng ta cắt đứt quan hệ! ! ’

Trí nhớ mang theo trầm thống mà bị thương ở bên tai của hắn lặp lại, hoa đào đã gằm thét, đột nhiên vọt tới giống như là muốn cắt da thịt y! !

Nạp Lan Lâm mắt trầm xuống, thân hình đã nháy mắt di động!! Nhuyễn kiếm trong tay hóa thành sắc bạc, đỡ toàn bộ công kích! Nhưng chút cánh hoa kia lại như là hỏa vật tiếp tục bay đến, vẫn đuổi theo bóng dáng của hắn, vô luận hắn di động đến nơi nào, bọn họ cũng truy kích tới nơi đó, rậm rạp chằng chịt, điên cuồng ùn ùn kéo tới! ! ! !

“Oanh ——! ! ! !”

Kiểm khí trong tay Nạp Lan Lâm bay thấp, đánh nát tường viện trùng điệp, nhưng không có ngăn trở những thứ đáng ghét này công kích, bọn họ sát qua da tay của hắn, trên sắc thái trắng nõn đó khắc sâu vết đỏ, máu tươi trên mặt tuần mỹ như điêu khắc trượt xuống, hắn dừng lại , dùng đầu lưỡi tà tứ liếm đi.

Tựa như có lẽ đã hồi lâu không có bị người công kích bị thương, ham mê tranh đấu trong máu hắn bắt đầu kích động, thậm chí bắt đầu điên cuồng.

“Không có ích lợi gì, người không tránh khỏi.” bóng dáng Du Tử Tu một lần nữa xuất hiện ở trước mặt của hắn, chỉ là lần này, hắn cơ hồ dính vào tai của hắn, hô hấp lực lượng cũng có thể phun ra: “Ta sẽ khiến người chết ở chỗ này, về phần Ngưng Sơ, ta sẽ chăm sóc thật tốt, người không phải lo lắng.”

“Oanh ——! ! ! !”

Lại một trận bạo liệt, kiếm trong tay Nạp Lan Lâm đem ảo ảnh chém thành hai nửa, mà kiếm khí lan tỏa kinh thiên động địa thẳng tắp xuyên qua bóng dáng, bổ vào sau trên tường viện, ùng ùng đổ sụp.

Hắn tác tính nhắm hai mắt lại, dùng lỗ tai bén nhạy tìm kiếm mỗi một tác tiếng vang, lấy tốc độ như quỷ chống đỡ tất cả tiêu bay tới công kích, rồi sau đó trong tiếng bước chân cực khéo léo, giờ đao hung hăng vung đi!!!

“Lân, cẩn thận! !” Cũng là đột nhiên, một hồi kêu lên, khiến kiếm trên tay Nạp Lan Lâm đành dừng lại, chỉ thấy sau lưng một tiểu cô nương áo trắng thay hắn đỡ được một cổ tiêu, sau lưng nõn nà rách ra một lỗ hổng lớn, nhìn thấy mà ghê.

Hắn là Mặc Ngưng Sơ? ! ! !

“Lân, thật là đau!” Nàng rưng rưng ngã vào trong ngực của hắn,” nơi này là huyện trấn Du Tử Tu, chúng ta nên làm cái gì?”

Hắn ngây cả người, cũng sau một khắc, bụng truyền đến đau đớn như tê liệt, cô gái nhỏ nhắn này khi hắn không hề phòng bị, cứng rắn đem chùy thủ cầm trong tay cắm xuống, tà tứ cười lên,” người trốn không thoát...”

Nạp Lan Lâm hung hăng vung kiếm, bóng dáng của cô gái đã sớm hóa thành hoa đào ẩn núp vào trong Huyện trấn.

“Người trốn không thoát.”

Tiếng cười cao thấp tại không trung du đưa mà ra, tái diễn thay đổi vang dội ở bên tai Nạp Lan Lâm, họ giống như là yêu tinh trong hoa đào, một tiếng một tiếng cũng dùng tiếng Mặc Ngưng Sơ mềm dẻo, nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, nói cho hắn biết: “Người trốn không thoát. . . .”

Nạp Lan Lâm nheo mắt, ngón tay của hắn bưng bít ở vết thương trên eo, máu tươi từ bên trong chảy ra, cộng thêm vết thương trước ngực, hắn càng giống như là mặc một thân xiêm áo đỏ tươi, chói mắt giống như Mạn Châu Sa Hoa trong địa ngục, hai mắt gắt gao trầm xuống, bên trong lặn lội, là bắt đầu nổi lên tức giận.

Sát khí, âm âm mà khai! !

————— tiểu Hạ giọt tuyết phân cách —————

Mặc Ngưng Sơ cùng Thu Nguyệt lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Tường viện trong ngoài xác chết khắp nơi, giống như là vừa mới trải qua một hồi huyết tẩy vậy.

“Là bệ hạ.” Thu Nguyệt nheo mắt, có một loại dự cảm khác thường mãnh liệt không tốt: “Bệ hạ cũng ở nơi đây, hơn nữa đại khai sát giới. . . .”

Tên kia một khi lâm vào cái trạng thái đó, liên cơ hồ không người nào có thể ngăn, nhưng một đường mà đến, bọn họ không có nhìn thấy hắn, theo lý mà nói, động tĩnh lớn như vậy, tối thiểu cũng có thể đem cả khu vườn của người ta kinh động.

Nơi này máu tươi vẫn chảy, còn chưa khô.

Thu Nguyệt lau mồ hôi, giải thích duy nhất, chính là tốc độ bị giết của con người quá nhanh, ngay tiếp theo đem binh lính tuần tra phụ cận cũng cùng nhau giết, trước khi bọn họ trở thành Quỷ Hồn, liền chạy báo cho biết thậm chí cũng không có để lại.

Bệ hạ rốt cuộc là tức giận đến cỡ nào mới có thể tàn nhẫn như thế?

“Thế nào đều đã chết?”

Mặc Ngưng Sơ nhảy xuống khỏi lưng Thu Nguyệt, thận trọng từ đám thi thể lộn xộn lung tung cẩn thận tránh ra, trong lòng run sợ mà hỏi: “Nhưng Lâm bây giờ đang ở nơi nào?”

Nàng cảm giác, kết quả mình đợi cách đây không xa. =_|||

Trong sân chỉ có một gian phòng, phòng đã khóa lại, cũng đã bị bỏ ra, thủ vệ ở cửa có hơn mười tên, nhưng toàn bộ đã chết, tướng chết cực kỳ khó coi, đều là bị một đao trí mạng, chém thành hai nửa. Nơi này chung quanh máu tươi giàn giụa, tứ chi thất thất bát bát nằm ngang ở chung quanh, làm cho người ta cảm thấy thê thảm không nổi nhìn.

Mặc Ngưng Sơ bịt mũi đẩy cửa vào, lại sửng sốt: “Công tử Tịch!”

Kia đường đường viện sĩ đại nhân văn nhã hôm nay được người treo ngược ở trên xà nhà, trên người cắm mấy cây ngân châm, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt chột tái nhợt giống như là ngủ say, trong miệng lại nôn mửa không ngừng, đáng tiếc hôm nay hắn thứ gì cũng không phun ra được, chỉ là hôn mê như vậy, nhưng mà lại như là muốn đem nội tạng cùng nhau phun ra.

Mặc Ngưng Sơ bị ghê tởm một chút, vội vàng nói Thu Nguyệt đưa hắn xuống, sau đó tra xét học vị cắm ngân châm, không khỏi hít sâu một hơi: “Cách thức cắm ngân châm làm cho người ta nôn mửa đến chết, hắn rốt cuộc trêu chọc người nào?”

Thu Nguyệt rất muốn nói, nhất định là bệ hạ giở trò quỷ, đáng tiếc hắn không dám nói, không thể làm gì khác hơn là đứng ở bên cạnh muốn nói lại thôi, nhìn bộ dạng công tử Tịch bị giày vò nửa chết nửa sống.

“Người nhanh đi lấy một bình nước sạch.” Mặc Ngưng Sơ trầm giọng nói, tay chậm rãi đem ngân châm theo thứ tự rút ra, hắn đã đem nước dạ dày đều phun ra rồi, nếu là chậm một chút nữa, công tử Tịch sợ rằng sẽ trở thành người bởi vì nôn mửa mà chết.

Thu Nguyệt thật nhanh đi ra ngoài, Mặc Ngưng Sơ lại cho hắn ăn vào một viên thuốc điều trị, đem hắn nửa đỡ tựa vào trên đầu gối, nắm được nhân trung của hắn, kích thích hơi thở.

Công tử Tịch lông mi run rẩy, cuối cùng chậm rãi mở ra.

Hắn mờ mịt nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy cả người nội tạng đều giống như bị đập vỡ bình thường khó chịu, ánh mắt của hắn tiêu cự đợi thật lâu mới nhìn rõ cô gái trước mắt, không khỏi khẽ sửng sốt: “Tiểu Sơ?”

Mặc Ngưng Sơ vội vàng nói: “Đã tỉnh rồi hả?”

Công tử Tịch đầu đau muốn nứt, hình ảnh trong đầu một màn một màn thật nhanh chớp động, nơi này là phòng lúc hắn bị bắt tới, hắn bị bắt tới đây, bị uy hiếp nuốt vào viên thuốc giả chết, nhưng vì sao hắn hiện tại liền tỉnh lại?

Hắn lại chợt nhớ tới, trước tựa hồ Nạp Lan Ngôn nói cho hắn biết, chủ nhân U Liên phú đến tiếp sau, chính là nàng.

Hắn tìm lâu như vậy.

Khát vọng nhiều năm như vậy.

Là nàng sao.

Hắn nhẹ nhàng ho khan một cái, ánh mắt chậm rãi rơi vào người trước mặt, sau khi biết được chân tướng, cảm giác mãnh liệt như vậy để cho hắn không cách nào bỏ rơi.

Cô bé trước mắt rất xinh đẹp, để cho hắn chỉ là nhìn, liền hô hấp dồn dập, không kèm chế được.

Hắn nên hỏi nàng, vì sao nàng lại xuất hiện tại cái địa phương nguy hiểm này.

Cũng - nên hỏi nàng, nàng vì sao phải giấu giếm đến nay? Tránh né đến nay?

Nhưng bây giờ nhìn nàng, hắn tựa hồ cái gì cũng hỏi không ra tới, hơi thở trên mái tóc nàng sinh ra mùi thơm, xuyên vào phế phủ loại ngâm lạnh thoải mái, nhìn hắn nàng khẽ đóng khẽ mở môi đỏ mọng, trong đầu giống như là hoa nở rộ, thế nào cũng không an tĩnh được.

“Nơi này rất nguy hiểm, ta trước dẫn ngươi rời đi.”

Mặc Ngưng Sơ đỡ hắn lên, lại đột nhiên tay bị bắt lại, ánh mắt công tử Tịch mê vòng xoay tới, ôm nàng một cái: “Tiểu Sơ. . . . Ta rất muốn nụ hôn của ngươi. . . .”

“Oanh ——! ! !”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng nổ kinh thiên bạo liệt, Thu Nguyệt cũng ôm một bầu nước đi vào: “Phía trước có dị động, chỉ sợ sẽ là bại. . . . Ah? Thế nào?”

Trong tầm mắt của hắn, Mặc Ngưng Sơ đang giương nanh múa vuốt đập đầu công tử Tịch. =_|||

Tâm ta chết mở. “Không có, không có gì.” Mặc Ngưng Sơ cười cười xấu hổ, nam nhân yếu đuối phía dưới đã bị chơi đùa hôn mê bất tỉnh. .

“Bệ hạ sợ rằng ở trước mặt, giờ phút này hắn là đã ra tay tay, Tiểu Chủ Tử, hiện tại nên làm thế nào cho phải?”

209. Chương 209: Nói Điều Kiện (Mười)

Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, mà liền ở lúc nàng trầm tư trong nháy mắt, phía ngoài lại một lần nữa truyền đến tiếng “ầm” Kinh thiên động địa, sát khí mãnh liệt chung quanh giống như là muốn đem mảnh thổ địa này bỏ ra, làm cho nàng đứng ở xa xa cũng cảm thấy run rẩy.

Mà đây là tức giận thuộc về người kia.

Mặc Ngưng Sơ run rẩy, có chút rối rắm nói: “Hiện tại đi, chúng ta sẽ bị đánh chết đầu tiên đi?”

Thu Nguyệt: “. . . .”

Dưới bầu trời đêm, giống như là có cái gì đó đem màn đêm phá vỡ một nửa, bầu trời những ngôi sao tỏa sáng rực rỡ một mảnh, thế nhưng lúc này quỷ dị giống như nhiều ánh mắt, quỷ mị nhìn chằm chằm thổ địa

thuộc về người phạm này, giống như một đạo kết giới thật dài, đem trọn cái thế giới này bao phủ ở trong vòng xơ xác tiêu điều mãnh liệt này, làm cho người ta sợ hãi.

Mặc Ngưng Sơ đi tới cửa, híp mắt nhìn về phía đất đổ sụp cách đó không xa, vẫn không khỏi sửng sốt: “Tựa hồ. . . . Có chút kỳ quái.”

“Chỉ có sát khí của một mình bệ hạ.” Thu Nguyệt híp mắt, cũng mơ hồ đã nhận ra gì đó: “Ta không cảm giác được sự tồn tại của người công kích, thậm chí, ngay cả chút tiếng kêu thảm thiết cũng không có, dựa theo lẽ thường, một đao nặng như vậy chém đi xuống, dự tính không phải là toàn thân, đao của hắn, vung vô cùng nhanh, chém đi xuống, người sẽ không cảm giác mình đã chết, mà là sẽ dùng tầm mắt cuối cùng này nhìn đầu thân mình từng chỗ khác biệt, cái loại hoảng sợ khi ở vào tử vong này, ít nhất cũng sẽ là kêu rên liên tục.”

“” Đừng nói làm cho người ta sợ hãi như vậy. .

Mặc Ngưng Sơ nhướng mày suy tư, “Sợ rằng có gạt, chúng ta mau chút đi xem!”

Đang nói, bốn phía lại đột nhiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Thu Nguyệt sửng sốt, lập tức cuốn Mặc Ngưng Sơ cùng Công Tử Tịch trốn vào chỗ tối, Phương Minh quá nặng, Thu Nguyệt ngại phiền toái, sớm đem hắn ném vào trong đồng thi thể, nếu không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện.

Người tới hẳn là một nhóm tử sĩ, bọn họ đối với thân phơi đầy đất không quan tâm, toàn bộ vọt vào gian phòng, nhìn giường lớn rộng tuếch, bất giác kinh hãi: “Hồngбет, người không thấy! !”

“Nhanh đi hồi báo Cửu điện hạ.”

Mấy người đầu lĩnh trao đổi ánh mắt, liền lập tức dẫn người rút lui thật nhanh, một đoàn bóng dáng thối lui vào chỗ tối, Thu Nguyệt xác định bọn họ đã rời đi, mới mang theo Mặc Ngưng Sơ nhảy xuống từ trên xà nhà, đứng thẳng lỗ tai nghe phương hướng bọn họ rời đi, bất giác nghi vấn: “Bọn họ là đi hướng đông.”

“ Đó là hướng cửa ra!” Mặc Ngưng Sơ mày nhíu lại lợi hại hơn, đột nhiên, nàng kinh hô ra: “Bọn họ nhất định là ở bỏ chạy!! Nạp Lan Ngôn này rất giáo hoạt, hẳn nhất định là phát hiện nguy hiểm, muốn tự mình chạy trước!”

“Vậy như thế nào là tốt?”

“Thu Nguyệt, ta muốn ngươi đi làm cho ta một việc.” Mặc Ngưng Sơ trầm tư chốc lát, ghé tai nói thầm mấy lời với Thu Nguyệt, Thu Nguyệt lập tức thay đổi sắc mặt: “Không được, ta không thể rời đi ngươi nửa bước! !”

“Đây là mấu chốt, có thể thắng bại liền ở một khắc này, nếu là bất đúng thời cơ, chúng ta có thể nói trước kết thúc cuộc chiến tranh này, không cần quân đội xuất động bốn phía, cũng sẽ không tai họa dân chúng bình dân, ngươi phải đi.” Giọng Mặc Ngưng Sơ trầm lạnh: “Đây là mệnh lệnh.”

Thu Nguyệt cắn răng.

“Ta không có việc gì.” Mặc Ngưng Sơ cười cười: “Ta còn cứu ngươi đấy!”

Rốt cục Thu Nguyệt im lặng đáp ứng, đem hai người Công Tử Tịch cùng Phương Minh gánh ở đầu vai, nhìn Mặc Ngưng Sơ thật sâu: “Này Tiểu Chủ Tử, chú ý an nguy, nhớ lấy không thể cậy mạnh, chờ ta chốc lát, ta lập tức sẽ trở lại.” Hắn dừng một chút, liền thật nhanh hướng nơi xa chạy đi, chỉ là một cái, cũng đã biến mất ở cuối bóng tối, không nhìn thấy nữa.

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Du Tử Tu đứng ở nóc phòng, bốn phía ánh vệ phân tán ra làm thành một vòng lớn, trong tay cầm cánh hoa đào thấm ướt huyền được tung xuống, mà khiến cho nam tử bên dưới tức giận điên cuồng công kích.

Ảo thuật, cũng ảo cũng thật.

Trận pháp như vậy là có thể đem người vây khốn, sinh ra ảo giác, mà tề đại thị giác, thánh giác, thậm chí là tất cả giác quan, mà không cách nào phân biệt ra chân thật cùng hư ảo, dung nhập vào tiền công đánh,

có thể đem người một tác một tác đẩy vào tuyệt cảnh, cho dù hấn càng lợi hại, nếu là không có đầy đủ tâm trí cường đại chống đỡ hấp dẫn ở chỗ sâu nhất tâm linh, hấn vĩnh viễn cũng không cách nào ra trận.

Mà đối với Nạp Lan Lâm địch thủ mạnh mẽ này, huyền trận so sánh với trước càng kiên cường hơn mấy lần, ngay cả ảnh tử dùng cho công kích đã gia tăng số lượng gấp đôi lúc trước, có thể coi là như thế, ở chỗ này nhìn người nam nhân kia tức giận mãnh liệt, vẫn là khiến cho người cảm thấy sợ, hấn thậm chí, có thể xử dụng lỗ tai phân biệt ra tiếng vang nhỏ bé nhất, mà đem công kích xông phá Huyền trận, hướng bọn họ công kích mà đến. Nếu không phải đã ảo diệt nhận biết phương hướng của hấn, chỉ sợ hấn đã sớm đem nơi này giết mảnh giáp không lưu.

Hấn căn bản là một con quỷ làm cho người ta sợ hãi.

Hải Đường đứng ở một bên, trong lòng lo lắng Mặc Ngưng Sơ sẽ tùy thời xuất hiện. Nạp Lan Lâm ở chỗ này, cái tiểu nha đầu kia nhất định sẽ không rời đi, Cửu điện hạ dần dần, chỉ trì hoãn một lúc, nhìn tình hình không sai biệt lắm, liền lập tức mang theo Du Tử Tu cùng nhau rời đi cái chỗ này, nơi này đã bị bại lộ, ở lâu không được.

Nếu để cho Du Tử Tu thấy Mặc Ngưng Sơ, hấn nhất định sẽ không cam tâm tình nguyện ly khai.

Nàng hít một hơi thật sâu, đang muốn nhắc nhở Du Tử Tu thời gian, lại chỉ cảm thấy trên người truyền đến ti ti ngứa, vén lên tay áo nhìn, lại chợt giật mình, phía trên, là mấy nốt lốm đốm, từng cái từng cái khe hở ra, vẩy vẩy bò lên trên da của nàng, mà đốm khùng bố như vậy đã hiện đầy cả cánh tay, nàng hoảng sợ sờ lên mặt của mình, chỗ ngón tay chạm tới, từng nốt căng phồng lên làm cho nàng trong lòng sợ hãi, làn da vốn là bóng loáng mỹ lệ giờ phút này lại gập ghềnh, nàng cơ hồ sẽ phải điên cuồng thét chói tai, nhưng là vì không quấy rầy Huyền trận, lại càng không nguyện ý để cho Du Tử Tu trước mặt xoay người nhìn thấy bộ dáng đáng sợ như thế của nàng!! Nàng không thể lên tiếng, không thể! !

Nàng kinh hoàng bắt đầu hồi tưởng, lúc nào thì mình bị trúng độc, mình lại là trúng độc gì ——

“ ” Hải Đường tỷ tỷ, ta dạy cho ngươi phương pháp để cho Du Tử Tu chỉ thích một mình ngươi?”

Chợt, cả người nàng cứng đờ.

Là Mặc Ngưng Sơ! Nhất định là tiểu nha đầu kia!!

Không trách được lúc đó nàng cảm thấy ngứa được một cổ mùi thơm không hiểu!! Nàng cho đó chỉ là ảo thuật, không nghĩ tới, nha đầu ác độc này còn trộn độc!! Thật là đáng chết! ! !

Hải Đường sắp nổi điên, nàng kinh hãi che mặt, muốn một mình rời đi bắt nữ nhân ghê tởm kia, cũng là chợt phát hiện, ở dưới tường viện, “nữ nhân ghê tởm” kia đang nhảy lên hướng phía này chạy tới! ! !

“Cho ta giải dược! ! !” Mặc Ngưng Sơ đối với cái kia không chút nào e ngại thậm chí còn làm mặt quỷ với nàng, Hải Đường rốt cục không cách nào nhịn được, lạnh lùng gầm thét liền muốn lao đi xuống.

Nhưng tiếng thét chói tai của nàng làm Du Tử Tu sửng sốt, quay đầu theo tiếng kêu của nàng nhìn lại, mà cũng chính là một khe hở như vậy, lưỡi dao điên cuồng của Nạp Lan Lâm hung hăng bổ ra mây mù, bốn bề” ầm” nhiều tiếng sợ hãi kinh người, hấn phi thân mà xoay, một đôi mắt sao nhắm chặt, không bị Huyền trận này quấy nhiễu, chỉ nghe mấy tiếng kêu thảm thiết, mấy tên ảnh vệ rồi rít té xuống, Huyền trận lập tức yếu đi mấy phần, Du Tử Tu vội vàng hoàn hồn, nhưng lại ở một khắc quay đầu kia, sinh sôi giật mình ngay tại chỗ —— sững sờ.

Trên nóc nhà đối diện, Mặc Ngưng Sơ một thân áo choàng đứng an tĩnh, liền chỉ cách một khoảng như vậy, cùng hấn nhìn nhau.

“Ngu ngốc, cùng một cái chiêu số ngươi còn muốn bị lừa? Ngươi nên biết, có ảo thuật, cũng không chỉ có một mình công tử nhà ngươi đâu!” Mặc Ngưng Sơ là chê cười Hải Đường, nàng muốn tranh thủ, chính là một khác như vậy, thì thuật giả kiêu kỳ nhất tâm thần đại loạn, ảo thuật không ổn định, sẽ làm cho người có cơ hội!!

Trời mới biết, nàng mất bao nhiêu khí lực mới bò lên cái thang, nàng hấn là cảm tạ Nạp Lan Ngôn rút lui, như vậy nàng mới không trở ngại.

Nàng vùng áo choàng lên, trong tay liền vẩy xuống một ít hương liệu, mà loại mùi thơm bạc hà này, tên là Tinh Thần Hương, mặc dù không thể phá hư trận pháp, lại có thể làm cho người ta thanh tỉnh, xua đuổi ảo giác. Mà chính là loại hương liệu này, vẫn là Du Tử Tu tự mình dạy cho nàng, hẳn ở trong Rừng Hoa Đào tu hành ảo thuật, sợ nàng lạc đường, thường hay đưa túi cho nàng.

Mà ngay lúc này, lại làm cho người ta vô cùng châm chọc.

Hải Đường giật mình phát hiện mình lại bị mắc lừa, tức phát điên, mà Du Tử Tu cũng ngắc nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện này, dừng cảm vì một người khác, đứng ở trong trận doanh tràn đầy địch nhân, cùng hẳn đối mắt nhìn nhau.

Nàng làm sao từng thấy, hẳn thay nàng giao ra đồ?

Nàng như thế nào mới có thể biết, giờ khắc này, tim của hẳn, ở chảy máu.

Nạp Lan Lâm nghe được tiếng vang, hẳn hít mắt phân biệt chân thật, từ trong ánh mắt thanh minh này, một bóng dáng khéo léo đứng ở trên nóc nhà, mái tóc bay nhẹ.

“Tự mình lần xuống.” Hẳn thở dài.

Mặc Ngưng Sơ cười hắc hắc, phi thân đập xuống, cánh hoa rực rỡ tầng tầng tản ra, bóng dáng của nàng giống như nhụy hoa thơm trong nụ hoa, tay áo bào hồng bay ở trong gió, mang theo khuôn mặt tinh xảo, một tắc một tắc đáp lại trong con ngươi đen nhánh của Nạp Lan Lâm, giống như là một luồng xuân phong, xua tan tất cả vẻ lo lắng cùng sương mù trong mắt của hẳn, hẳn không khỏi vươn ra hai cánh tay, làm cho nàng rơi vào trong ngực của mình, ôm khít lại thật chặt.

“Không cho công kích nàng! !” Du Tử Tu tiến lên một bước, mang theo lực đạo run sợ ngăn trở ám khí của ảnh vệ bên cạnh.

Nhưng hẳn nhìn bộ dạng bọn họ ôm nhau, vừa hận không thể để cho bọn họ theo hẳn cùng nhau chết đi.

“Mặc Ngưng Sơ, giao giải được ra đây!!” Hải Đường che khuôn mặt đã nổi đầy điểm đỏ, điên cuồng hét chói tai.

“Người dùng giải được của cổ độc đối với ta!” Mặc Ngưng Sơ le lưỡi: “Người không cho ta cũng không sao, chẳng qua là mặt của người sẽ ở trong hai ngày bắt đầu thối rữa, từ da bắt đầu một tắc một tắc hồng mất, khuôn mặt mỹ lệ của người sẽ từ đó mất đi, cho dù người có bản lãnh đi nữa, nam nhân người yêu mến cũng sẽ không cưới một nữ nhân toàn thân rữa nát!!!”

Hải Đường lập tức thay đổi sắc mặt: “Người tiện nha đầu này! ! !”

Mặc Ngưng Sơ hừ lạnh, trốn vào trong ngực Nạp Lan Lâm.

Nhưng nàng lại toát ra một tầng mồ hôi, nàng sao có thể làm ra độc dược ác độc như vậy, đây chẳng qua là phần vụn có thể làm cho người dị ứng, sau khi hấp thực không có kháng thể toàn thân sẽ nổi đầy mụn đỏ, hết sức kinh người, nhưng sau hai ngày, sẽ tự động tiêu tán, cho nên, Hải Đường nếu không phải mắc lừa, cũng không có biện pháp.

210. Chương 210: Toàn Thắng? (Một)

Du Tử Tu ngưng trọng nhìn hai người phía dưới, tay nắm chặt lại, giống như móng tay cùng lòng bàn tay liền nhau, khảm nhập vào, huyết nhục mơ hồ, nhưng ngay cả mình cũng không có phát giác.

“Chủ tử, nên rút lui.” Trong đó một gã tử sĩ nhỏ giọng ở phía sau hẳn nói.

Hải Đường cũng đã sắp điên rồi, nàng bùm mặt, thất thanh hét chói tai: “Ta muốn giết nha đầu kia! ! Ta muốn giết nàng! ! !”

“Người muốn giết ta? Cũng không nhìn một chút người phía sau ta có đồng ý hay không.” Mặc Ngưng Sơ ý vào vị núi dựa cường đại phía sau mình, nói chuyện cũng càng phát ra chọc tức: “Chúng ta một vật đổi lại một vật, rất công bằng.”

Hải Đường nghiêng đi thân, nước mắt giọt lớn giọt lớn rơi xuống, ai oán nhìn Du Tử Tu: “. . . . Tử Tu. . . .”

Nhưng vừa vặn lại chạm vào ánh mắt của hắn, nàng vừa hoàn toàn tuyệt vọng cùng hồng mắt, ánh mắt chuyên chú như vậy, như một cây gai xuyên thấu đáy lòng của nàng, một khắc đó thần trí của nàng sụp đổ, giọng nàng đột nhiên cất cao, kêu to: “Du Tử Tu, đó là địch nhân của ngươi!!! Nhiều năm như vậy, là ai vẫn cùng ngươi? Là ai vẫn trợ giúp ngươi? !!! Là ta! !!! Là ta! !!!”

Nàng thống hận bộ dáng quyến luyến như cũ của Du Tử Tu, thống hận tới cực điểm! Giống như hắn làm nhiều như vậy, cũng là vì nữ nhân kia, từ đầu tới đuôi, cũng chưa từng có nhìn qua mình, giống như lại nhớ tới rất nhiều rất nhiều năm trước, hắn vì Mặc Ngưng Sơ, thiếu chút nữa đem mình đuổi ra khỏi Rừng Hoa Đào.

Nàng ở ngoài Rừng Hoa Đào quỳ hồi lâu, khóc hồi lâu, cơ hồ cũng nhanh muốn chết đi, mới để cho hắn nguyện ý đem mình lưu lại, mà chính là loại sỉ nhục này, đau như vậy, nào có ai biết?

Nàng thét chói tai giống như là rên rỉ chất vấn, hoặc như là ở cầu khẩn.

Hải Đường chấp nhất là Mặc Ngưng Sơ cũng cảm thấy bội phục, nàng làm không được , Hải Đường làm được.

Vì một nam nhân, dùng hết tất cả thủ đoạn, ngay cả mình cũng bỏ đi vào. Hải Đường không để ý hậu quả tranh đoạt tất cả, hôm nay ước chừng cho là sắp đã được như nguyện, đáng tiếc lại bị mình cắt đứt rất nhiều lần, dự đoán, nàng cũng là hận mình hận đến trong xương .

Mặc Ngưng Sơ trầm thống nhíu mày: “Nếu là người nguyện ý cho ta giải được cổ độc, chúng ta sẽ không làm khó người, thậm chí, chỉ cần hắn nguyện ý buông tha tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, ta tha các người đi. . . .”

Ngang hông lập tức bị nhéo một cái, Nạp Lan Lân nhỏ mọn trừng nàng, lệ khí trong mắt hắn còn chưa tan hết, mới vừa rồi bọn họ bày trận đem mình giam ở bên trong, cổ tức giận này còn chưa bình phục, tại sao là nói thả liền thả? .

“Không! ! !” Hải Đường nhưng lại nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta không cần người đồng tình, thả chúng ta đi? Các người tốt nhất là lo lắng một phen tình cảnh của chính các người!!!!”

Nàng tiến lên một bước, cơ hồ là mang theo quyết tuyệt đồng quy vu tận, từ trong lòng ngực móc ra một cái hộp nhỏ, cũng là ở một khắc đó, bị Du Tử Tu ngăn trở.

“Ngưng Sơ, người cho ta giải được, ta nguyện ý cùng người đổi lại.”

Sắc mặt hắn nặng nề nhẹ nhàng câu lên một nụ cười khổ: “Hải Đường, người nói rất đúng, nhiều năm như vậy, người cùng ta, vẫn là người, người thật xin lỗi người, là ta. . . . Xin lỗi.”

Hải Đường sững sốt, sau khi những lời đó vang lên ở bên tai, nàng thậm chí cho là mình lại nghe thấy ảo giác. Du Tử Tu lại đem nàng kéo về phía sau, đem cái hộp nhỏ này thu vào: “Cái này quá nguy hiểm, người đừng đụng, người cho nàng giải được, về phần thứ gì thuộc về ta, ta một phần cũng sẽ không cho, mà không thuộc về ta. . . .” Hắn cuối cùng nhìn Mặc Ngưng Sơ một cái, cùng với Nạp Lan Lân ôm nàng thật chặt trong ngực, giữa bọn họ đã không còn bất kỳ khe hở hắn có thể nhúng tay vào, giống như là thiếu niên chờ đợi, đã sớm theo năm tháng trôi qua không nhìn thấy dấu vết, ngay cả chút ký ức tốt đẹp, cũng dần dần bắt đầu rửa nát biến chất, hắn rất sợ, đến cuối cùng, bọn họ sẽ đem cái gì cũng không phải.

Hắn dừng một chút, mâu sắc trầm xuống: “Thứ không thuộc về ta, tóm lại không thuộc về ta, ta tranh giành tới không có chút ý nghĩa nào, hôm nay có thể chế phục đối phương hay không, bằng bản lĩnh, ta sẽ không để cho hắn một phần, hắn cũng đừng muốn từ chỗ này của ta chiếm được tiện nghi, hôm nay, chỉ mong trả lại một cái công đạo ầu thân, còn có. . . . Trả lại người một danh phận.”

Hải Đường không thể tin cứng ngắc ở đó, nước mắt lướt qua gương mặt sững đờ của nàng, nhưng nàng lại không chút nào cảm giác được đau đớn.

Nàng chỉ cảm thấy, giống như là đang nằm mơ, cảm giác không hề chân thật.

“Đi.” Du Tử Tu đưa tay vuốt vuốt tóc Hải Đường, giọng nói mềm mại xuống tới.

Hải Đường cuối cùng khóc, nước mắt như giàn giụa, giống như một đứa nhỏ bất lực.

Mặc Ngưng Sơ phát hiện mình tựa hồ thúc đẩy một chuyện tốt, nếu như vào sâu hơn một chút, dụ dỗ hai người kia giờ tay đầu hàng, không phẩy người nào, này chuyện còn lại là có thể giải quyết tốt.

Nạp Lan Lâm không khỏi ôm ôm nàng: “Người chính là quá thiện lương, quá ngây thơ, Quả Đào ngu ngốc.”

“” Chẳng lẽ không thể ở một khắc trọng yếu ý nghĩa như vậy nói tốt hơn nói sao? Giải quyết tình địch vừa giải quyết giải được, khen một cái sẽ chết người sao? -_-|||

Hải Đường đã từ trên nóc nhà nhảy xuống, cầm trong tay ra một chồng đồ, nói: “Dựa theo cách điều chế thuốc trên này, liền có thể đuổi cổ độc trên người mẫu thân hân, bất quá, về phần các người có thể tìm được nữ nhân kia hay không, lại phải xem năng lực của các người.

Mặc Ngưng Sơ cũng từ trong ngực Nạp Lan Lâm đi ra, giả bộ từ trong lòng ngực móc ra được hoàn, nói: “Người ngâm nước uống, hai ngày sau, cũng sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì.”

Hải Đường hừ lạnh một tiếng, tính tình vẫn lớn muốn chết, bất quá, nhưng không có gương cung bạt kiếm như lúc trước, hai người càng đến càng gần, đang muốn trao đổi giải được, lại đột nhiên, một tiếng vang bén nhọn phá vỡ bóng đêm vốn là yên tĩnh, mang theo ánh lửa sáng ngời, mãnh liệt mà đến! ! ! !

Nạp Lan Lâm sửng sốt, đã tay mất lạnh lẽo đem Mặc Ngưng Sơ bắt trở về trong ngực, xoay người vừa chuyển, đã đem Mặc Ngưng Sơ kéo đến chỗ tối! ! !

Này hẳn là mưa tên hỏa tiễn cùng độc tiễn cùng nhau trút xuống!!!!

Chỗ này là trên sườn núi, rất bí mật, cũng là hết sức dễ dàng bị địch nhân phục kích ở đỉnh núi, đầu tên sáng rực này giống như như dự mưa, chờ đợi một khắc bọn họ buông lỏng cảnh giác nhất, chỉ chít bay vụt mà đến! ! !

Hải Đường cũng là ngẩn ra, vừa vặn là hành động quá trễ, một chồng giấy trên tay bị một mũi hỏa tiễn bắn trúng, lập tức bốc cháy lên, ánh lửa thổi quét qua, đốt không dư thừa một chút.

Một tòa sân bên cạnh bị hỏa tiễn tập kích, bắt đầu chậm rãi thiêu đốt, nơi này có lẽ ở một khắc sau, sẽ triệt để biến thành một biển lửa.

Nàng cũng muốn lập tức đi trốn, nhưng cước bộ bỗng nhiên trở nên rất nặng rất nặng, bộ ngực có cổ đau đớn kịch liệt thật nhanh lan tràn ra, nàng mở mắt cúi đầu nhìn một chút, “Tí tách” một tiếng, một giọt máu đen nhánh từ trên mũi tên bén nhọn rơi xuống, rơi vào trong lòng bàn tay của nàng.

Bên tai vút qua một mũi tên khác, nhưng nàng lại không cách nào trốn, nàng há miệng, tiếng nói khàn khàn cái gì cũng nói không ra.

211. Chương 211: Toàn Thắng? (hai)

“Hải Đường!!” Một tiếng hét to truyền đến từ trên đỉnh đầu, mà ngay giây phút sau nàng đã rơi vào vòm ngực ấm áp của một người, nàng mong đợi cái ôm này đã quá lâu, nhưng ngay lúc này lại không cách nào vui nổi.

Gương mặt người kia hầu như lúc nào cũng vậy, luôn có cảm giác mơ hồ, nàng muốn đưa tay lên sờ, nhưng thân thể lại như bị người khác rút cạn sức lực, không thể nâng dậy được. Nàng muốn gọi tên hân, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, là khàn khàn đáng sợ.

Trước mắt chợt tối tăm, không còn nhìn thấy gì nữa.

“Dừng lại!! Tất cả các người đều dừng lại!!!!” Du Tử Tu ôm Hải Đường yếu đuối điên cuồng ra lệnh, nhưng những mũi tên kia lại không dừng lại chút nào, vẫn ào ạt bắn về phía này, ám vệ liều chết bảo vệ Du Tử Tu, mà kiếm trong tay Nạp Lan Luân chợt lóe, chém đứt toàn bộ mũi tên bay đến!

“Đáng chết! ! ! !” Mặc Ngưng Sơ hét âm lên: “Thu Nguyệt sao vẫn còn chưa đến?!”

Vừa dứt lời, phía giữa sườn núi liền truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết, mưa tên bỗng chốc bắt đầu chậm lại, thậm chí bắt đầu có chỗ dừng hẳn lại, Nạp Lan Luân hí mắt nhìn một loạt biến hóa này, dĩ nhiên không bỏ qua, mũi tên châm lửa làm sáng rực cả nửa bầu trời đang giết địch nhanh như chớp kia đều là thuộc về quân đội riêng của hắn.

Mà trong đó có một tên nhảy lên lợi hại nhất, chính là chỉ tên ” yêu quái” đang được nhắc đến.

Mưa tên rốt cuộc dừng lại, bởi vì ngăn cản kịp thời nên nơi này chỉ bị thiêu cháy một tòa.

Mặc Ngưng Sơ ngẩn ngơ, ánh mắt chạm đến Du Tử Tu đang ôm chặt Hải Đường, lập tức nhảy thật nhanh từ trong ngực Nạp Lan Luân xuống, đến bên cạnh hắn, thay Hải Đường kiểm tra vết thương, đôi tay run run bắt đầu cầm máu cho nàng ấy, kể cả dùng ngón chân cũng không cách nào làm cho nàng dễ chịu hơn.

Trong mưa tên Hải Đường không tốt số bằng cô, bên cạnh Hải Đường không có ai có thể kịp lúc bảo vệ nàng như Nạp Lan Luân, bản thân cũng không có võ công đủ tốt để có thể tránh những mũi tên hung mãnh kia ——

Nàng bị trúng một tên, trên đầu mũi tên có độc, môi của nàng sớm đã đen.

“Ta, ta nhất định có thể cứu nàng! !” Mặc Ngưng Sơ hốt hoảng đổ mọi thứ trong túi mình ra đất, các bình lớn nhỏ nằm lộn xộn trên đất, lục trong đồng ý nàng tìm được một bình, lấy ra một viên thuốc nuốt vào miệng Hải Đường, nhưng nàng ấy không nuốt được lại nôn ra.

“Người nuốt nàng!” Thanh âm Mặc Ngưng Sơ khẽ run, “Không thể dùng miệng, làm như vậy sẽ chỉ làm cho người cũng trúng độc, dùng nội lực khiến nàng nuốt xuống, nhanh! ! !”

Du Tử Tu lập tức làm theo, Mặc Ngưng Sơ giận mình mang theo không nhiều đồ, dụng cụ thanh độc cũng không mang, lại không có nhiều đồ giải độc, nàng nhìn nữ nhân trước mắt, lúc trước từng hung hãn bởi mớ mình nay lại an tĩnh nằm trên mặt đất, trong lòng liền vô cùng khó chịu.

Nhưng dấu hiệu sinh mệnh nàng càng ngày càng ít, càng ngày càng ít, ít đến mức nàng gần như không bắt được.

“Tiểu chủ tử! ! !” Tiếng gọi to đầy chắc là thanh âm Thu Nguyệt, hắn hã hê nhảy xuống từ lưng chừng núi, may mắn hắn mang người đến kịp lúc, bao vây đám người, bọ ngựa bắt ve, quả nhiên Tiểu chủ tử tính toán rất chính xác: “Tiểu chủ tử, bên ngoài bắt được mấy tên đặc phái viên và quân úy, quân đội đến đã bao vây nơi này, tất cả binh địch chạy trốn đã đầu hàng, chỉ là không tìm thấy Cửu vương gia, ta đã sai người lùng bắt chung quanh, Thường Tự đã trấn giữ Hoàng Thành, hắn trốn không thoát. . . .”

Tiếng nói lại tạm ngừng.

Mặc Ngưng Sơ đang nửa quỳ trước một nữ nhân, trong tay nắm cổ tay nàng ấy, sắc mặt tái nhợt.

“Đi thôi.”

Nạp Lan Luân rũ xuống con mắt, nắm tay nàng kéo về phía mình, nàng giãy giụa, hắn vẫn ôm chặt lấy nàng, để cho nàng an tĩnh nằm trong ngực hắn.

Mà cô gái kia cũng an tĩnh nằm trong ngực nam nhân mà nàng yêu đã nhiều năm, chờ mong hy vọng nàng mở mắt, đáng tiếc nàng lại không thể nhìn thấy.

Trước đó ngón tay Hải Đường giật giật khó khăn, Du Tử Tu lập tức nắm chặt, nhưng kia cũng là cử động cuối cùng trong cuộc đời nàng, cố gắng liều mạng, cuối cùng đi được vào đáy lòng hắn.

“Bọn họ buông tha người, cho nên bây giờ người không còn gì để tranh với ta.” Thanh âm hồ hững của Nạp Lan Luân lướt qua tai Du Tử Tu, mang theo điểm tàn khốc, lại mang theo chút đồng tình, nhưng không có chế nhạo, cũng không có giễu cợt.

Hắn ôm Mặc Ngưng Sơ, chậm rãi đi ra ngoài, ấn chặt đầu nàng vào ngực mình, không cho nàng có cơ hội nhìn về phía nam nhân kia.

“Nàng yên tâm, ta sẽ không giết hắn.” Nạp Lan Luân nhẹ nhàng vuốt ve tóc Mặc Ngưng Sơ, ôm thân thể khẽ run của nàng chặt hơn: “Nữ nhân kia chết không phải là lỗi của nàng. . . .”

Tên như châu châu, ai cũng không ngăn cản được.

Có lẽ đây chính là số mạng.

Du Tử Tu ngồi tại chỗ rất lâu, trong ngực ôm Hải Đường đã mất đi hơi thở, một phút trước, nàng còn bởi vì lời hắn nói mà khóc như mưa, nhưng bây giờ, máu tươi đã thấm ướt xiêm y của nàng, mũi tên khiến người ta rét lạnh đâm xuyên qua cơ thể nàng.

Hắn trước cảm thấy con gái nên khéo léo đáng yêu, mà không phải hung mãnh dã man.

Nhưng hôm nay, hắn không thể lại nhìn thấy bộ dáng nữ tử này ngang ngược ương ngạnh như trước nữa.

Hắn từng oán nàng, bởi vì nàng bỗng nhiên xen ngang khiến Mặc Ngưng Sơ bắt đầu rời đi hắn, nhưng nàng từ lúc bắt đầu đến giờ mãi bên cạnh hắn, không xa không rời.

Đã quá muộn. Là lỗi của hắn, vì sao hắn không nhìn rõ từ sớm chứ, bị ghen tỵ che mờ tâm trí, bị thù hận lấy đi tâm hồn.

Nhớ từ lúc bắt đầu, nàng vẫn truy đuổi phía sau hắn, đáng tiếc, hai mắt của hắn vẫn nhìn quá xa, mà chưa bao giờ xoay người, dừng lại đợi nàng, hôm nay, nàng lại giống như con diều đứt dây, không thể nắm giữ lại.

. Không.

. Nàng còn chưa rời đi.

Du Tử Tu ôm chặt cô gái trong ngực, máu tươi từ thân thể nàng chảy ra, mặc hắn giữ chặt vết thương như thế nào cũng không thể ngăn cản chất lỏng ấm nóng kia chảy qua kẽ tay hắn, nhuộm đỏ cả vùng đất.

. Thật xin lỗi, đều là sai lầm của ta.

. Thật xin lỗi.

Gió thu thổi từng cơn, cuốn theo tro bụi xung quanh, cũng mang theo từng giọt bi thương của hắn.

Những giọt nước lạnh giá, trong suốt rơi trên khuôn mặt đã lạnh lẽo của Hải Đường, cô tịch mà thê lương.

212. Chương 212: Toàn Thắng? (ba)

Chiến lợi phẩm rất phong phú.

Trừ Nạp Lan Ngôn, còn bắt được mấy tên thám tử cùng các mưu đồ bí mật, trọng điểm còn có Du Tử Du, hắn cùng ảnh vệ của mình Phượng Minh cùng nhau bị nhốt trong thiên lao, công tử Tịch bị giam lỏng tại nơi mà Mặc Ngưng Sơ không biết.

Thái Khanh phủ tìm được chứng cứ đủ để chứng minh Mặc gia bị oan uổng, Nạp Lan Ngôn bị truy nã cả nước, Mặc Lưu Vân có sổ sách chứng minh Thái Khanh phủ liên quan đến việc gài tang vật, mà hắn chỉ bị phán định tội danh bao che, cất chức quan, lĩnh một trăm gậy ở Hình bộ liên bị đuổi về nhà, cấm túc một tháng.

Xét thấy Mặc gia có hai người con trai dính líu tội quá sâu, con trai thứ hai vẫn chưa trở về từ loạn quân, chức Tể tướng tạm thời bị miễn, có Cửu Môn Đề Đốc tạm thời điều tra. Trưởng tử Mặc gia phục hồi nguyên chức, làm tại thường lục viện viện sĩ, trông coi văn sử. Vụ án Thái Khanh phủ, từ Hộ bộ thượng thư đi xuống, phạm là dính líu, đều nhốt vào ngục tù, Đế Vương cải tổ triều đình, thực lực tích tụ đã lâu rốt cuộc

bộc phát, qua nhiều năm như vậy, thế lực hần âm thâm bồi dưỡng mới bắt đầu từng bước từng bước thay thế những thứ cũ kỹ kia, quan lại cổ hủ cũ kỹ, tự họ đã chứng thực một phần chính sách trên, ngay cả các châu phủ, thành trấn, thôn xóm cũng không có một tia sơ sót. Lại trị, thuế trị, thủy trị, các điều lệ đã sớm lạc hậu, hôm nay chỉ dùng một ít đã chứng minh được những điều trên là chính xác.

(lại trị: tác phong và uy tín của quan lại thời xưa, thủy trị: các chính sách về đê điều, sông nước)

Sau thay đổi, trên triều đình sáng sửa hẳn lên, mỗi một bước đi đều được suy nghĩ chu toàn, nếu không phải chuẩn bị trong lâu dài thì không thể làm được đến trình độ này.

Điều lệnh tiết kiệm mua bán ban bố lần nữa, cường binh thủ vệ, bởi vì bị nắm giữ nhược điểm, lực cải tổ của Xuyên Hạ lại quá cường đại nên các nước láng giềng rất kiêng kị, tạm thời buông tâm tư xâm lược, chuyển sang tư thế ngồi quan sát.

Mà thế lực Thập nhị vương gia di chuyển đến đông bắc, chiếm cứ một dãy bình nguyên sườn núi Bạch Thố Lộ, nơi đây thế hiểm trở, dễ thủ khó công, nhìn ra được, âm thầm nuôi lòng mưu phản đã lâu, nếu là cử binh cùng chinh phạt, nhất định ảnh hưởng đến dân chúng trong thành trì, Hoang đế Xuyên Hạ trạch tâm nhân hậu, không muốn dân chúng vô tội vատ, chỉ phái binh tới giằng co lẫn nhau, tìm kiếm thời cơ công phá.

Ngày mùa thu nhanh tới, thời tiết càng lúc càng lạnh.

Mà thêm một việc càng khiến cho người ta khiếp sợ chính là vị Đế vương kiêu ngạo trẻ tuổi đột nhiên tuyên bố không thể sinh con, phân phát hậu cung, trong đó bao gồm cả tiểu nữ Mặc gia vốn được coi là họa nước yêu phi Mặc gia, cô gái vốn nên bị lãng trì do Mặc gia lắm tội trạng, nhưng nhờ bề hạ hồng ân mệnh mong cuộn cuộn, chỉ biếm làm thứ dân, đầy đi phương xa, các cung nhân còn lại đều miễn danh hiệu, ban đồ cưới tái giá người khác.

Bởi vì không con nối dõi, lập một đứa trẻ phủ Hộ Quốc Đại tướng quân kiêm đại hoàng huynh hoàng đế Nạp Lan Húc làm con thừa tự, lập làm thái tử.

Mà vị hoàng muội kia, công chúa Tử Uyển, gả cho đại thiếu gia Mặc gia Mặc Chuẩn Du, thành hôn vào tháng mười hai, đứa con trai đầu tiên được phong làm hoàng tử, làm con thừa tự cho Hoàng đế, đệ nhị thái tử.

Tác phong mạnh mẽ vang dội này gây nên dị nghị lập tức bị trấn áp, không có bất kỳ đường sống thương lượng nào.

Đến giờ, hai tháng đã qua.

Mặc Ngưng Sơ tỉnh dậy, bên cạnh giường trống trơn, chợt nhớ đến hôm nay là ngày Nạp Lan Lâm gặp sứ giả các nước, trao đổi ngoại giao, hơn nữa còn là ngày giới thiệu thái tử.

Hai tháng nay, nàng không gặp cha, cũng không gặp mẹ, chiếu thư xuống liền đem "Ngưng phi" đầy đi biên cương, khi đó nàng giả dạng làm tiểu thái giám phục vụ hần đứng ở Kim Loan điện, nhìn cha mình dập đầu cảm ơn thiên ân vạn tạ, liền cực kỳ rối rắm, không biết đời này có phải mình gả nhầm người rồi hay không.

Ca ca sắp làm đám cưới, nàng còn không được gặp, coi như có gặp thì cũng chỉ có thể giả vờ là một ai đấy núp ở xa nhìn lại.

Chỉ suy nghĩ một chút đã cảm thấy cuộc sống thật là âm u.

Mà từ sau ngày đấy, Du Tử Tu luôn không có tinh thần, dờ dẫm ngồi một góc, không ăn không uống, cần có người ép buộc mới có thể ăn cơm, qua hai tháng, cả người gầy một vòng, rất đáng thương.

Nhưng quỷ dị chính là không thấy công tử Tịch, nam nhân quỷ dị mà lần gặp cuối cùng đã nói "Tiểu Sơ, ta muốn hôn nàng", biến mất không thấy bóng dáng đâu, nhưng nàng nhớ rõ lúc hần nói chỉ có mình nàng ở đấy, Thu Nguyệt cũng không ở đấy để mật báo, chuyện giết người diệt khẩu cũng sẽ không xảy ra mới đúng.

-_-|||

Trong hậu cung này, trừ Tử Uyển, "nữ chủ tử" có thể tùy ý hoạt động chỉ sợ cũng chỉ còn Thái hậu.

Tung tích mẹ đẻ Lân còn không rõ, đem hậu cung phân phát, duy nhất lưu lại một nữ nhân chính là Ninh Thái hậu, cho bà một vòng tròn lớn, để bà có thể hoạt động khắp nơi, lúc này giám thị bà chặt chẽ, Lân muốn bày ra trò chơi mèo vờn chuột, khiến “con chuột” Ninh Thái hậu ép từng chút một đến khi điên thì thôi để cho Nạp Lan Ngôn nhìn một chút.

Mặc Ngưng Sơ đột nhiên cảm thấy, chuyện gì đều dưới quyền nắm giữ của Nạp Lan Lân đều dần dần có quy luật tiến về phía trước.

“Thiên tài” như nàng đây cũng không có cơ hội tham gia vào.

Cứ tiếp như thế, một ngày nào đó, nàng sẽ luân lạc đến cuộc sống giống như oán phụ khuê phòng, hàng ngày chỉ có mỗi việc chờ đợi trượng phu đi làm về. Quả nhiên là cuộc sống rất âm u a.

Mặc Ngưng Sơ không khỏi rùng mình một cái, từ trên giường bò dậy, tóc xỏa ngổn ngang, nàng đang cởi sạch sẽ để đi về phía phòng tắm, còn buồn ngủ nên phải nhanh xuống nước thôi, bỗng nhiên chú ý thấy một nam nhân nhìn ngắm thích ý đứng đối diện! !

“A a a! Chàng không phải là vào triều gặp sứ giả rồi sao?” Mặc Ngưng Sơ chỉ vào nam nhân vẫn thích ý quan sát đứng nguyên tại chỗ kia.

“Nhưng đã trở lại. ” Nam nhân nhẹ nhàng cười nói: “Mặt trời lên cao, cuộc sống của nàng trôi qua thật thoải mái tự tại.”

“ ”

“Chỉ là nàng để thân thể trần trụi không đề phòng như vậy xuất hiện trước mặt ta là muốn kiểm tra tính nhẫn nại của ta sao?”

“ ”

“Đến đây.” Hắn cười ra lệnh.

Đến đây mới đáng sợ.

Mặc Ngưng Sơ che bộ vị quan trọng khóc không ra nước mắt rút lui về phía sau co lại, thời tiết nóng như vậy, cũng không có mặt trời, không có đồng hồ báo thức, nàng sao biết được mình ngủ một giấc đến trưa chứ. Nàng đang suy tính xem có nên mượn cơ rút lui, nàng không muốn cuộc sống vừa mới rời giường lại lập tức bị một nằm bẹp trên giường nữa đâu.

“Nàng không đến đây phải không?” Nạp Lan Lân hí hóp mắt một cái. “Vậy ta đến là được rồi.”

Mặc Ngưng Sơ rưng rưng ngoan ngoãn nhảy vào trong nước.

213. Chương 213: Toàn Thắng? (4)

Một gáo nước trong vắt dội vào trên mặt của nàng, thất lưng Mặc Ngưng Sơ truyền tới một sức lực, liền dễ dàng bị kéo quay trở lại.

“Gần đây nàng ngủ nhiều hơn so với bình thường.” Ngón tay của hắn từ trên gò má của nàng trượt xuống xương quai xanh gầy yếu mà bóng loáng của nàng.

“ ” Chuyện này không phải là cần cảm tạ một vị bệ hạ đêm hôm sinh khí dồi dào khác thường ban tặng sao.

“Chẳng lẽ là sắp tới mùa đông rồi, gần đây Đại Hoa cũng không di chuyển mấy, cũng lười giống nàng. ”

“ ! ”

Quan trọng là —— Đại Hoa là một con rắn cực lớn vô cùng đẹp đẽ do người Tây Vực tiến cống

Nghe nói con rắn kia đặc biệt bổ dưỡng, Mặc Ngưng Sơ không chịu giết, liền khoanh một mảnh đất để nuôi nó .

“Trái đào nhỏ, nàng đang thăm oán ta sao?” Nạp Lan Lâm mang vẻ mặt mỉm cười, chống một nửa đầu, lưỡi biếng ngâm mình ở trong nước.

Gương mặt tuần tú xinh đẹp đến nỗi cả người lẫn thần tiên đều phải ganh tị, động tác như vậy bày ra tư thái mê người, sợi tóc hòa tan ở trong nước, ướt chèm nhẹp.

Mặc Ngưng Sơ khó khăn di chuyển tầm mắt: “. . . . Không, không phải.” .

“Nàng như vậy là muốn trốn tránh ta sao?”

“Không, không dám. . . .” -_-|||

“Vậy tại sao nàng không nhìn thẳng vào mắt ta?”

“. . . .” Người thế này là muốn bức ta đến đường cùng sao!

Nàng cũng không dám nói, là bởi vì hấn quá lấp lánh mà khiến cho người ta không dám nhìn thẳng!

Mặc Ngưng Sơ bối rối đưa mắt nhìn vào trong nước, lại không cẩn thận chạm phải một vị trí của vị bệ hạ đang ở trong nước, mặt “phụt” một cái đỏ hồng hết cả, rồi loạn ngẩng đầu lên, lập tức lại đối mặt với một đôi mắt sáng ngời.

“Rõ ràng đã xem rất nhiều lần, còn xấu hổ như vậy à.” Hấn cười.

“. . . .” Không phải da mặt tất cả mọi người đều dày như da mặt của người.

“Nàng đã rất lâu không chủ động âu yếm với ta.”

“. . . .” Da mặt của người sao lại dày như vậy.

“Lần nào cũng là ta chủ động, quả đào nhỏ này một chút bổ phận của thê tử duy nhất của ta cũng không làm được.”

“. . . .”

Mặt Mặc Ngưng Sơ vì mấy chữ “thê tử duy nhất ” mà đỏ hơn.

Hơi nước mờ mờ, lượn lờ giống như ở trong sương mù, lông mi khẽ run, sắc mặt hồng như trái đào, tiểu cô nương thướt tha duyên dáng đứng ở trong nước không ngừng hốt hoảng như chú nai nhỏ, khiến cổ họng Nạp Lan Lâm khẽ giật giật, ánh mắt càng thêm sâu xa, nụ cười trên khóe môi càng sâu.

“Ta làm nhiều chuyện như vậy chỉ vì nàng, chẳng lẽ nàng không nên cảm tạ ta sao?”

“. . . .” Cảm tạ người đem “Ngưng phi” đến một nơi không có tên, một nơi đến cả cứt chim cũng không có, quang minh chính đại giấu nàng bên dưới này sao.

Mặc Ngưng Sơ vô cùng uất ức.

“Giấu nàng đi, lần này sẽ không ai có biện pháp đến gần nàng.” Nạp Lan Lâm cười vô tội.

“. . . . Nhưng, nhưng người ngay cả người nha của ta cũng lừa gạt. . . .” Đây là điều nhỏ nhỏ Mặc Ngưng Sơ cảm thấy hối tiếc.

Lập thái tử, tiểu đệ Mặc Li của nàng trở thành bạn cùng học với thái tử, thậm chí có lúc nàng còn có thể nhìn thấy bọn họ ra vào thư phòng (phòng sách trong hoàng cung), rõ ràng gần trong gang tấc, lại không có cách nào nói một câu, điều này khiến nàng hết sức rối rắm.

“Ít nhất, cũng nên thông báo với mấy huynh đệ và phụ thân mẫu thân. . . .” Ngón tay Mặc Ngưng Sơ xoắn thành bánh quai chèo, thận trọng nhìn hấn, mặc dù khi Ma vương quyết định chuyện lớn, luôn luôn không ai có thể lường trước được, nhưng nàng vẫn hy vọng có thể thay đổi.

Nạp Lan Lâm dừng một chút, giống như đang suy nghĩ về đề nghị của nàng, sức lực đặt ở trên eo nàng thu chặt, từ trên im cười nhìn nàng: “. . . . Vậy trước tiên nàng hãy hôn ta đã.”

“ ”

“ Không muốn sao?” Nạp Lan Lân có vẻ hết sức tiếc nuối.

Giống như nếu bỏ lỡ cơ hội này nàng cũng đừng mong còn có cơ hội nào khác thực hiện nguyện vọng.

Vì vậy Mặc Ngưng Sơ bị dụ dỗ mê hoặc.

Nàng chần chừ hướng lên phía trước, hướng tới gần đôi môi mỏng mềm ướt, nhẹ nhàng chạm một cái, rồi lập tức rút trở về.

Không khí dừng lại mấy giây.

Nạp Lan Lân cười híp mắt nhìn nàng: “ Thế này cũng gọi hôn?”

“ !”

“Nàng không có vươn đầu lưỡi, cũng không nghiêm túc, cho nên, không tính.”

“ ”

Mặc Ngưng Sơ âm thầm dâng lên lệ nóng, nhắm ngay cái miệng ghê tởm của hắn hôn một cái, nhưng hắn thận trọng ngậm chặt lại, nàng thử vài cách, cũng không thể khiến môi hắn mở ra. Trong trí nhớ của nàng, thoáng một cái đã bị công thành đoạt đất vô cùng tự nhiên, nhưng tại sao lúc này lại hoàn toàn không thực hiện được với hắn.

“Chàng, chàng mở miệng ra.”

Mặt của Mặc Ngưng Sơ đã đỏ như.

Bả vai Nạp Lan Lân dường như nhịn không được rung rung, nụ cười trong mắt cơ hồ sắp bùng nổ, nhưng mà vẫn hết sức phối hợp khe hở môi ra.

Kỹ thuật của nàng không lưu loát cũng chẳng thuần thực, liếm liếm giống như chú mèo nhỏ, cái lưỡi thơm tho khéo léo chớp mắt đưa vào đến một cái, liền lập tức muốn rút lui.

Nạp Lan Lân thở dài giữ chặt gáy nàng, cuốn lấy cái lưỡi vừa đưa vào thăm dò của nàng.

Khuôn mặt đẹp nguy hiểm gần ngay gang tấc trước mặt nàng, mạnh mẽ càn quét cơ hồ sắp lấy đi tất cả hô hấp của nàng. Rõ ràng cũng cùng là một nụ hôn, nhưng hắn lại có sức mạnh có thể cướp đoạt tất cả của nàng, hôn nàng nghiêng trời lệch đất, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Sau lúc đôi môi rời đi, nàng vẫn còn hoảng hoảng hốt hốt nhìn hắn, hơi nước ở chung quanh bay lên xoay tròn, cơ bắp của hắn cách một tầng hơi nước, mơ hồ như không thấy được.

Nàng dùng một chốc, thật vất vả để đầu óc thanh tỉnh lại, đang muốn mở miệng: “Chàng ”

Đôi môi lại bị chặn lại

Hắn đang giữ gương mặt của nàng, vũng vàng hôn lên cánh môi của nàng, chỉ cảm thấy thân thể trời đất quay cuồng, toàn bộ bị ép vào trong nước. Tiếng “ào ào” rất nhỏ vang lên, sống lưng của nàng đã chạm tới đáy áo được nước ấm ở đáy ao ngâm ấm, tiếng thở hồng hộc bốn phía bị nước tràn qua đỉnh đầu che mất, xung quanh mãnh liệt, lỗ tai không nghe rõ bất cứ cái gì, chỉ có cảm giác hô hấp nóng rực của hắn trên cánh môi là hết sức chân thật.

Lần này, nàng thật sự sẽ chết chìm rồi.

Nàng khóc không ra nước mắt cố gắng tìm kiếm chút không khí để hô hấp, hơi thở trên đôi môi hắn quấn chặt xung quanh nàng, giống như một loại dây leo, quấn chặt lấy mỗi một tấc của nàng, tay chân nàng luống cuống chỉ biết ôm chặt thân thể đang áp xuống của hắn, đang lúc hết đường thối lui lại có một vật cứng cứng chống đỡ nàng, sinh ra cảm giác rất lo lắng. Nhưng có thể ngừng được sao.

“Bành bạch!”

Bọt nước văng khắp nơi.

Ngay trước lúc nàng chỉ thiếu chút nữa mất mạng, hấn rút cuộc “tốt bụng” kết thúc nộ hôn kia, lời nàng lên, nhìn nàng không còn hơi sức nằm ở trên lồng ngực của hấn, gương mặt trơn bóng đỏ bừng, cái miệng nhỏ đang ra sức thở, vẫn không quên “quan tâm đầy đủ” vuốt vuốt sống lưng nàng: “Ai bảo nàng quyến rũ ta?”

214. Chương 214: Toàn Thắng? (5)

Mặc Ngưng Sơ vuốt nước ở trên mặt, mắt nhìn chăm vào hấn khiêu nại: “Như vậy, chàng đã đồng ý rồi, không được nuốt lời.”

“Ta đồng ý cái gì?” Hấn khoác lên mình bộ dạng của con sói đang phe phẩy đuôi, cười híp mắt.

“ ”

Mặc Ngưng Sơ nén giận đến đỏ bừng cả mặt, buông lỏng nắm tay nhỏ nhắn đang run rẩy tức giận, quyết định không cần.

Lông mi thật dài của Nạp Lan Lâm rũ xuống, không để ý đến bộ dạng giương nanh múa vuốt của cô gái bé nhỏ, sắp đến gần nàng: “Chờ một chút.”

“ ”

Hấn hôn lên khóe môi của nàng: “Bây giờ chưa phải lúc, nên chuyện này, đợi thêm một chút. . . . ”

“ ” Đợi đến ngày tận thế sao?

Nạp Lan Lâm đưa tay, lần mò nơi mềm mại của nàng: “Hoặc là, trước tiên nàng có thể phục vụ ta thật tốt. . . . ”

Nếu vẫn còn tin lời hấn, tên của nàng sẽ không phải là Mặc Ngưng Sơ.

“Vậy ta phục vụ nàng cũng không sao.”

“ ” Chẳng lẽ có gì khác nhau sao?

Mặc Ngưng Sơ đẩy tay hấn ra lấp bắp: “Này, Này! Sao chàng có thể vô lý như vậy?”

“ Đối với nàng thì ta luôn không thể phân biệt được đâu là phải đâu là trái.”

“ ” Ô ô, rốt cuộc nàng đã gả cho cái thứ gì vậy?

Nàng còn chưa kịp giãy giụa, đã bị ôm ngồi lên trên đùi của hấn.

Ao có một nơi được kiến tạo vô cùng nông, có thể nửa ngồi ở trong ao thông thả hưởng thụ suối nước nóng. Mặc Ngưng Sơ cảm thấy xấu hổ, hấn nhất định là cố ý tạo thành độ cao như vậy, bởi vì. . . .

Vừa vặn, lúc nàng bị ôm lên, nước vừa khéo ngập đến thắt lưng nàng, cho nên, vị trí từ eo trở lên, không sao giấu diếm được, tạo điều kiện rõ ràng rành rành cho hấn chiêm ngưỡng.

“Đừng, đừng ”

Nàng cố gắng chạy trốn.

“Vậy, nàng muốn lên bờ?” Sắc mặt hấn lần đầu tiên lộ vẻ tốt bụng hiếm thấy.

Mặc Ngưng Sơ ngạc nhiên gật đầu một cái.

“ Tốt.”

Tay hấn thật sự thả ra, ngửa đầu tựa vào bờ ao: “Nàng lên trước đi.”

Mặc Ngưng Sơ có chút ngạc nhiên nghi ngờ: “Thật ư?”

“Thật.”

Hắn cười cười, lại nói thêm: “Nhưng chỉ có thể trèo qua trên người của ta.”

“ ”

Nạp Lan Lâm tâm tình vô cùng tốt mỉm cười đưa tay, lương thiện nói: “Nàng có thể giẫm lên trên, ta tiến nàng lên bờ.”

Nghe giọng điệu giống như nàng giẫm lên ta liền tiến đưa nàng xuống âm phủ.

“Ta, ta tự lên được.” Mặc Ngưng Sơ chỉ chỉ bậc thềm thấp bằng đá cẩm thạch trắng bên cạnh bờ nước.

“Hả?” Nạp Lan Lâm cười cười: “Nàng muốn ngày mai bọn họ nhìn thấy vì vậy biến mất sao?”

“ ”

Mặc Ngưng Sơ run rẩy: “Vậy, ta không đi lên nữa.”

Chơi đùa ở dưới này xem ra tốt hơn là đi lên.

“Sao có thể nói chuyện không cân nhắc như vậy?” Mặt hắn nghiêm nghị: “Đương nhiên là phải lên rồi.”

Vì vậy Mặc Ngưng Sơ run lấy lấy từ trong nước đứng lên, tay của hắn nắm chân nhỏ mềm mại như trẻ con của nàng, hết sức nghiêm túc nâng nàng lên.

Nàng trèo qua bờ vai của hắn, rốt cuộc bò lên bờ, nhưng tay của hắn không hề có dấu hiệu buông ra, Mặc Ngưng Sơ đập đập, không có kết quả: “Chàng buông ra.”

Hắn cười cười, khuôn mặt xinh đẹp lúc này nhìn thật quỷ dị.

Hai bên bờ ao có bậc thềm bằng đá cẩm thạch nhẵn bóng trắng, vì để đề phòng Mặc Ngưng Sơ có thể bị ngã, Nạp Lan Lâm còn cố ý trải lên trên một tấm thảm bằng vải bông mềm mại, lúc này ngón tay của hắn vừa động, chân tay của Mặc Ngưng Sơ liền không phối hợp ngã lên trên thảm.

Nạp Lan Lâm cười lật ngửa nàng lên, giống như trêu chọc một con cún con ướm sùng, làm cho nàng ngửa mặt ra phía trước, giữa lúc Mặc Ngưng Sơ đang cảm thấy kinh hồn bạt vía, thì rốt cuộc chạm rãi tách hai đùi của nàng ra.

“Từ từ, đợi một chút.”

Đang lúc nàng kêu lên đầy sợ hãi, cái đầu tuấn mỹ như hoa của người nào đó đã chậm rãi vùi xuống, đôi môi tao nhã dán vào vùng đất thâm u mềm mại dưới hạ thân nàng, vô cùng tự nhiên, hơn nữa. hết sức vừa vặn.

Trong nháy mắt, Mặc Ngưng Sơ kinh hãi đỏ mặt hết cỡ, muốn lui về phía sau, lại bị hắn duỗi tay giữ lại, cảm giác run rẩy đầy rung động khiến nàng kinh hoàng, nàng càng giãy dụa, hắn càng hôn nhiều, nàng chỉ cảm thấy, mình sắp chết đến nơi rồi.

“Kêu thành tiếng cũng không sao.” Nạp Lan Lâm đưa lưỡi ra, chạm vào hoa huyệt đã bắt đầu ướm át, liếm từng chút từng chút một, khoe môi nhếch lên nụ cười tà ác, nhìn thân thể nóng bỏng của nàng đỏ lên, cười nói: “Ngoan, nghe lời. Không nên dùng sức kẹp chặt đầu của ta như vậy.”

“ Ô ô. ”

Mặc Ngưng Sơ vốn định buông ra, nhưng lại bị một cái hôn hung hăng hạ xuống, cả người cũng vì cảm xúc mạnh mẽ kinh hoàng mà sống lưng cong lên, cuối cùng theo phản xạ, mạnh mẽ kẹp chặt lại.

Nạp Lan Lâm thở dài hôn sâu hơn, “Quả đào nhỏ thô lỗ này.”

Động tác của hắn hiển hiện rõ ràng vô vàn dịu dàng, cuối cùng nắm ngón tay nhỏ dài mềm mại của hắn dùng sức bóp chặt khiến cho nàng không thể vùng vẫy, tách thật rộng chân nàng ra hai bên, giúp đầu lưỡi của hắn vô cùng thuận lợi ra ra vào vào, lấy dính mật hoa của nàng, từng chút từng chút, thổi ngọn lửa vào khắp thân thể nàng, sau đó bùng cháy hừng hực.

Nàng kìm nén lệ nóng phản kháng không có hiệu quả, bình thường vào thời điểm này, nàng luôn bị thứ ấy của người kia tra tấn tới bởi, nhưng nàng không muốn mất hết khí phách như vậy!

Nàng góp nhặt hết dũng khí đuổi tay, lung tung bắt lấy tóc của hắn, dùng quyết tâm “ta liều mạng”, thở dốc nói một cách khó nhọc: “Không, không được, ta cũng muốn hôn chàng như vậy!”

“ ”

Xung quanh chợt yên tĩnh.

Thân thể của nam nhân đang hôn vô cùng vui vẻ đột nhiên cứng đờ, từ chỗ của nàng nhìn lên, một bên lông mi của hắn khẽ run, hai gò má nhiễm khí nóng dường như nhuộm một tầng màu khác, yêu nghiệt đến lạ lùng.

Nàng nhỏ giọng: “Chàng, chàng đỏ mặt. . . . ”

Hắn chợt đứng dậy, xoay người muốn rời đi.

“Ngay cả mang tai cũng đỏ! !”

Hai mắt Mặc Ngưng Sơ tròn to, giống như là vừa phát hiện ra một vùng đất mới, ngay cả một khắc trước mình bị ai đó ức hiếp đều quên hết, vùng dậy nhảy vào trong nước, kéo hắn lại, cố gắng vòng qua phía trước để nhìn rõ vẻ mặt hiện tại của hắn.

“Chờ một chút!” Nàng thấy hắn sắp lên bờ, không khỏi gọi lớn, xông lên giống hệt như con chó đang đào bới, cũng không để phòng hắn bất chợt dừng lại, nàng không cẩn thận đụng phải thắt lưng của hắn, cánh môi mềm mại in lên da bụng của hắn, hắn lại run rẩy mãnh liệt một lần nữa.

“Ngay cả. . . . ngay cả thắt lưng cũng hồng. . . . ”

Tiếng nói của Mặc Ngưng Sơ còn chưa dứt, cả người đã bị bế lên, cả đầu bị ấn vào lồng ngực của hắn, không còn nhìn thấy bất cứ hình ảnh nào, sau đó hắn liền sải bước đi về phía phòng ở.

Lời của nàng chưa nói xong đã bị bóp tắt.

Thật ra thì, nàng còn muốn xem một chút, có phải cái mông của hắn cũng đỏ hay không.

215. Chương 215: Toàn Thắng? (Sáu)

Mặc Ngưng Sơ cũng muốn hỏi nhưng nói tóm lại là không có hỏi ra lời, trên người còn ướt sũng những giọt nước, quẹo trái quẹo phải, còn chưa kịp phân biệt phương hướng rõ ràng, đã bị ném vào trong chăn.

“Sẽ đem chăn ướt nhẹ. . . . ” Nàng muốn từ trong chăn mềm mại chống lên thân thể, sau lưng đã duỗi đến một cái tay, từ phía sau lưng đem lấy nàng đè xuống, một đạo khí nóng bỏng đã dán lên lỗ tai nàng: “Dù sao đợi nữa cũng sẽ bị ướt.”

” ”

đã che giấu

Hắn luôn là tỉ mỉ, hắn sẽ không lúc nàng còn chưa có chuẩn bị xong cây mạnh mà đi vào, cũng sẽ không quá mức thô lỗ làm đau nàng.

Ngược lại, hắn thích nhất thời điểm khơi lên khát vọng nguyên thủy của thân thể nàng, để cho nàng cầu xin hắn vào trong nàng, yêu thương nàng.

đã che giấu # có thời điểm, Nạp Lan Lâm cũng thật sâu hoài nghi, địa phương nhỏ nhỏ này có phải hay không có thể đem hắn nuốt vào, mà sự thật chứng minh, mỗi một lần, cũng có thể làm cho hắn sắp nổi điên.

“Ừm. Ừm. Không. ” cái mông Mặc Ngưng Sơ bị nâng cao, nửa quỳ ở trên chăn, tựa hồ lại như tiếng nước chảy từ phía sau truyền đến, chỉ cảm thấy chỗ đó lại một lần nữa bị tạo ra, để cho nàng cơ hồ xụi lơ.

Nam nhân đáng chết này, hắn rút cuộc thả bao nhiêu ngón tay đi vào!

đã che giấu

Những tiếng rên rỉ vụn vặt phiêu dang ở trong không khí, ở trong cung điện trống trải rộng rãi có vẻ hết sức mê người.

“Quả đào ngu xuẩn.” Giọng nói của hắn tràn đầy nhàn nhạt nhỏ giọng, cúi người dính vào trên vành tai nàng, liếm liếm dải tai của nàng: “Ai dạy nàng nói những thứ lời nói ngu xuẩn kia?”

“ ”

Mặc Ngưng Sơ rất muốn trả lời, cái này là không cần người, nhưng hắn càng nghiêm trọng an ủi lại làm cho nàng nói thật sao, chỉ là, trải qua một lần hắn nhắc nhở, đầu óc xưa nay chưa thấy thanh tỉnh, tựa hồ là mới bị nam nhân cao ngạo kích thích một nhánh thần kinh nào đó, chợt đỏ mang tai, nhẹ nhàng lông mi, ở trong đầu của nàng cũng một tắc một tắc có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Phản ứng như vậy, thật làm cho người ta cảm thấy, không thể tưởng tượng nổi.

Mà cũng bởi vì quá không thể tưởng tượng nổi, nàng thế nhưng ý nghĩ rõ ràng, khó không có bị hừng hực thiêu đốt không còn một mống.

Hắn. . . . Đó là tại xấu hổ?

“Ta muốn nhìn chàng.” Mặc Ngưng Sơ cuối cùng cũng liều lĩnh nói ra một câu.

Hắn không chút cử động, còn ngại kích thích không đủ đường như, # đã che giấu #

Mặc Ngưng Sơ thở hổn hển, thanh âm trở nên nhu mềm: “Lân Xuyên, để cho ta hôn chàng. . . . ”

Hắn lại đột nhiên cứng, nàng đột nhiên phát hiện, người đàn ông này rất dễ dàng bị nắm nhược điểm trong tay, chỉ là hắn giấu quá tốt, nàng chưa bao giờ phát hiện.

Nàng đột nhiên cảm thấy, chính mình bỏ lỡ người đàn ông này rất nhiều rất nhiều thứ, hắn không biến sắc ẩn núp một mặt yếu ớt của mình, dùng cao ngạo, cường thế bề ngoài, thậm chí là nói giỡn cùng giọng điệu bàng quang, đem nguy trang chính mình.

Mặc Ngưng Sơ chậm rãi xoay người, ẩm ướt bờ nhào lên trên chân, tôn lên làn da sáng màu thoả mái mê người. Mà trong con người nàng, rơi xuống khuôn mặt tuần mỹ, chỉ là giờ khắc này, hắn xưa nay ưu nhã lạnh nhạt không cánh mà bay, trên gương mặt Đế Vương trẻ tuổi bao trùm tràn đầy vẻ mặt thẹn thùng, ánh mắt xinh đẹp của hắn giống như là sao trên trời, rồi lại mê ly nhảy nhót, lông mi thật dài tựa hồ đang run, phản chiếu hình ảnh trên mặt trắng, giống như là một cây quạt nho nhỏ.

Mặc Ngưng Sơ không khỏi đưa tay lướt nhẹ qua, mà tay nàng đi đến đâu, lại cũng quỷ dị xuất hiện từng片片 hồng, giống như hoa tường vi, một đóa một đóa làm cho người ta ao ước vô cùng.

Ngực của hắn, xương quai xanh hắn, cổ của hắn. . . .

Nàng đang muốn được voi đòi tiên, lúc muốn đi sờ cánh môi thật mỏng của hắn, hắn đột nhiên liền phục hồi lại tinh thần, bắt được eo nhỏ của nàng, đem lấy nàng nhấn trở về trong chăn: “... Tiểu yêu tinh.”

Giọng điệu của hắn tựa hồ có chút rối loạn bất bình.

Quá nhiều hắn là sợ không chọn loạn.

Nhưng lại không chút nào ảnh hưởng kế tiếp hắn ép khô tất cả khí lực Mặc Ngưng Sơ làm mục đích hành động ức hiếp.

Này mang theo độ cứng to lớn nóng bỏng, nâng lên mông trắng của nàng, kéo ra hai chân của nàng, liền mãnh liệt đem lấy nàng một lần đâm thủng.

đã che giấu

Mà nụ hôn của hắn rơi vào trên sống lưng bóng loáng của nàng, eo đầy một nắm tay cũng hạ xuống trong lòng bàn tay của hắn, # đã che giấu #.

“Lân.” Nàng run rẩy.

Âm thanh kiều như muốn khóc khiến kia đánh thẳng vào cang hung mãnh, giống như một đầu không bị khống chế, bởi vì nàng nhỏ giọng kêu gọi, mà trở nên điên cuồng, đem lấy nàng tất cả nuốt xuống bụng.

Một cái lại một cái, bất chấp tất cả đâm xỏ xuyên qua, mang theo thống khổ và khoái hoạt long trời lở đất, ở đó chặt chẽ mãnh liệt mà ra.

Mặc Ngưng Sơ rốt cuộc ở cả quá trình không có thể chen vào một câu nói.

Nhưng không nghi ngờ chút nào, nàng rốt cuộc phát hiện, một chỉ phúc hắc lang lúc che giấu mình tâm hoảng ý loạn, liền thích dùng cái này động tác cạy mạnh để che giấu nhược điểm của mình.

Mặc Ngưng Sơ mơ hồ nghĩ, lần sau, ban đêm dứt khoát tốt lắm.

Thừa dịp lúc hắn không để ý, từng miếng từng miếng, cắn chết hắn cắn chết hắn. . . .

216. Chương 216: Thái Tử (Một)

“Tỷ tỷ của ta, so công tử Tịch còn lợi hại hơn.” Một thanh âm vang lên ở Ngự Hoa Viên, giống như là phẫn uất, hoặc như là đang giận lấy.

“Ngưng phi đã bị phụ hoàng phái đi biên cảnh, nữ nhân như vậy, tại sao nói lợi hại!” Âm thanh một người khác, thanh thúy mà sạch sẽ, không sai biệt tuổi lắm, cũng thể lẽ thẳng khí hùng, ối chao tranh chấp.

“Cái người ngu ngốc này không có nhân lực!”

“Người dám mắng ta ngu ngốc? ! !”

“Không những mắng người, còn phải đánh người!”

“. Ừm ừm.”

Cung nữ thị tỳ một bên chờ đợi một bên nhìn tim gan run sợ, lại không dám tiến lên ngăn cản, dưới bầu trời trong sáng, lạc diệp bay tán loạn, gió nhẹ cuốn mà qua, bên trong hai tên thiếu niên đang đánh lẫn lộn nhau tay áo cuộn cuộn.

Kia mang theo bức tranh thêu hoa lệ cứ như vậy trên mặt đất lẫn lộn, làm cho bụi bẩn .

Trong đó gương mặt thiếu niên bị đánh trúng không cam lòng nhe răng nhếch miệng: “Mặc Li, nói cho người bao nhiêu lần, không được làm mất mặt! !”

“Thái tử điện hạ, ai cho người vu oan tỷ tỷ ta? !”

“Thái tử? Người cũng biết ta là thái tử? !” Nạp Lan trợn to hai mắt.

“.” Mặc Li hừ hừ hai tiếng, không để ý tới hắn.

Chuyện tam ca cùng nhị ca huyền ảo xôn xao, thật vất vả ngày giam lỏng này kết thúc, tỷ tỷ mình mong đợi nhất lại bị một tờ chiếu thư cho làm mất bóng dáng, mình còn phải luân lạc làm bạn học với thái tử điện hạ thối nát này! !

Mặc gia mặc dù trên mặt nổi còn là quang vinh chói lọi, ai cũng có thể biết, Mặc thị ở riêng đã bắt đầu bị hoàng đế bệ hạ một loạt thủ đoạn cứng rắn cho phân giải sạch, trừ Bồn gia, cơ hồ cũng đã bắt đầu xuống dốc, không nói chính xác không lâu về sau, Mặc gia lại thật sự sẽ theo Xuyên Hạ biến mất một dạng.

Mặc Li âm thầm dò thăm hỏi lâu chuyện về tỷ tỷ mình, cũng không có chút đầu mối nào. Mà nhị ca Mặc Lưu Vân cũng chậm trì không có tin tức, không biết là bị giam lỏng, hay là giống như phổ phường kể lại, thật sự bỏ sáng đầu tối, thành một thành viên của quân phản loạn.

“Mặc Li, cá tính người như vậy thật làm cho người ta ghét.”

Nạp Lan Thăng cũng hừ hừ hai tiếng, ở bên cạnh trên sân cỏ ngồi xuống, ngoắc tay, liền lập tức có tiểu cung nữ chờ đợi đã lâu tiến lên, ôm ái vô cùng thay hắn bôi thuốc lên chỗ sưng đỏ, mà bên cạnh, Mặc Li cũng bị xé rách một bên khóe miệng, chỉ là, coi như bị thương, cũng vẫn là tính tình nóng nảy của con sói con.

“Ghét, cũng đừng để cho ta làm thư đồng của người.” Mặc Li nhàn nhạt quay mặt đi,

Nạp Lan Thăng bắt đắc dĩ thở dài một cái, nào có thư đồng tính khí so thái tử còn thối nát.

Trong mắt người ngoài, hắn vô cùng may mắn, có thể bị bệ hạ chọn trúng, nhảy một cái lên trời, trở thành thái tử đương triều, hơn nữa có thể trở thành đời Đế Vương kế tiếp. Cha ruột hắn Nạp Lan Húc vốn là đương triều Hộ Quốc Đại Tướng quân, cũng là hoàng huynh của bệ hạ, mà mình cũng không phải chánh phi sở sinh, ở trước đó, hắn chỉ là một hoàng tử thứ, nếu không phải đột nhiên có bước ngoặt này, hắn sau khi thành niên, sẽ theo phụ thân ra chiến trường.

Hắn đã từng hết sức nghi vấn vì sao mình bị chọn trúng.

Chỉ là, hắn không có cái gì so với câu trả lời kia của hoàng đế bệ hạ “trẫm tùy ý chọn”, càng làm cho người ta rối rắm rối.

“Ta cuối cùng là cảm thấy, tỷ tỷ vẫn còn ở trong hoàng cung.” Mặc Li cúi đầu, cắn cắn môi, lại không cần thận cần lấy trên vết thương, thương hít một hơi.

“Đáng đời.” Nạp Lan Thăng châm biếm.

“ Người nào đáng đời?”

Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp mà chậm rãi đột ngột vang lên, xuống trong nháy mắt, chính là vô số cung nhân hoảng sợ quỳ xuống đất thành tiếng: “Bệ hạ vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế! !”

Gió vừa thổi, thổi cái âm thanh kia liên miên không ngừng, phiêu tới không trung.

Nạp Lan Thăng sửng sốt, sắc mặt trắng bệch lập tức cũng đứng dậy, cúi chào: “Nhi thần ra mắt phụ hoàng, phụ hoàng Vạn An.”

“Hoàng gia cấp bậc lễ nghĩa, tựa hồ không có điều cùng thư đồng đánh lẫn nhau.” Âm thanh dẫn theo mỏng lạnh xỏ xuyên qua cả mùa thu trong ngự hoa viên, giọng trầm thấp mang theo từ tính, nghe cảm động dễ nghe, rồi lại làm cho người ta không rét mà run.

Nạp Lan Thăng rụt một cái: “Phụ hoàng dạy phải.”

Bên cạnh Mặc Li ngoan ngoãn quỳ, trên đỉnh đầu, rồi lại truyền đến một thanh âm của người khác: “Tiểu Li, ngươi há có thể đối với thái tử điện hạ vô lễ như thế?”

Rồi sau đó, chính là “phù phù” một đạo tiếng quỳ xuống đất: “Gia đệ dạy vô phương, làm bị thương thái tử điện hạ, kính xin thái tử điện hạ thứ tội.”

Hắn là Mặc Chuẩn Du.

Mặc Li sửng sốt: “Ca ca!”

“Người câm miệng!”

Mặc Chuẩn Du nặng nề xuống đầu của hắn, để cho hắn lần nữa nằm rạp ở trên mặt đất.

Không khí chợt liền nặng nề mở.

Nạp Lan Lâm liếc nhìn tình hình trên đất quỳ một mảnh, khóe môi nâng lên một đạo hình cung xinh đẹp.

Một mình hắn đứng ở nơi đó, cao ngất tột cùng, địa vị Đế Vương chính là muốn cao cao tại thượng đang cầm, không có một người dám không vâng lời, cũng không có một chút niềm vui thú.

Cũng may, như vậy làm cho người ta chán ghét, không lâu lắm mà có thể kết thúc.

Hắn giơ giơ lên tay, nói: “Thôi, hai người bọn họ hồ đồ như vậy cũng không phải một hai ngày, chỉ cần không ra mạng người, cũng không có vấn đề gì.”

Phía dưới lập tức mồ hôi chảy ròng ròng một mảnh.

“Đúng là hiện tại một cái thư đồng nho nhỏ cũng đánh không lại, Thăng, tương lai người như thế nào khiến các võ quan công hiến tin phục người?” Nạp Lan Luân ngữ điệu luôn là chuyển thật nhanh, một thời gian trước còn có tâm tình nói đùa với người, sau một chút lập tức liền đem ngữ sắc bén đâm tới đây.

Nạp Lan Thăng bị đâm đau lòng vô cùng, nói: “Phụ hoàng dạy phải.”

“Cho nên, lần sau, nhớ đánh lại.” Nạp Lan Luân tốt bụng xúi giục: “Nội thị doanh có luận võ đài, các người có thể đi nơi đó. . . . Chỉ là, luận mặt người hiện giờ, sợ là thật muốn bị đánh đến chết rồi.”

“”

Mọi người lại thổi qua một hồi lạnh.

“Thôi, Thăng, người theo trầm tới đây, cho trầm xem xem việc học gần đây của người.” Nạp Lan Luân mỉm cười nhìn nam nhân quỳ trên đất, thu hồi ánh mắt, hướng phía trước Ngự Thư Phòng đi tới. Mà lúc đi qua Mặc Chuẩn Du, nhỏ giọng chậm rãi cười nói: “Chỉ là, chuyện trầm nói, ái khanh chính người trở về suy nghĩ thật kỹ. . . .”

Hắn kéo dài giọng nói: “. . . . Đó cũng là vì Tử Uyển.”

Mặc Chuẩn Du mím môi hồi lâu, nhắm hai mắt lại: “Thần tuân chỉ.”

Bên người Long Tiên Hương đã sớm rời đi, cũng không biết có thể hay không nghe hắn quyết định.

Mà Nạp Lan Thăng liếc mắt nhìn Mặc Li quỳ trên mặt đất, đi theo sau lưng Nạp Lan Luân vào Ngự Thư Phòng.

.

“Võ nghệ của người tiến bộ rất nhanh, văn thư xử lý cũng dần dần có thể cao hơn trầm yêu cầu.” Nạp Lan Luân lười biếng đảo tài liệu trên bàn, đây là giao cho Nạp Lan Thăng xử lý văn án, mặc dù yêu cầu của hắn luôn luôn đặt tới nghiêm khắc, chỉ là thiếu niên này thật cũng không lỗi, cẩn trọng, cẩn thận tỉ mỉ, lòng dạ dịu dàng, hiểu dân sinh cơ bản nhất. Nạp Lan Luân dừng một chút, lại nói: “Nếu là thời đại hưng thịnh, đem người sẽ là một hoàng đế tốt.”

Trái tim Nạp Lan Thăng ầm ập, trên khuôn mặt thiếu niên thanh tú hiện lên một hồi đỏ ửng, so với mấy lần trước nghiêm nghị dạy dỗ, khó có thể được đến người đàn ông này tán thưởng, hắn cảm thấy hết sức hưng phấn.

“Nhưng là, Xuyên Hạ hôm nay không phải là cái gì thịnh thế, nếu là người gà mờ như vậy nắm trong tay quyền to, chỉ có diệt quốc.”

“” Chỗ, cho nên, có thể một lần tính nói hết lời này.

“So sánh với cùng năm người, biểu hiện của người rất tốt.”

Lần này, Nạp Lan Thăng không có dám nửa phần kiêu ngạo.

“Nhưng là, cách nghĩ tiêu chuẩn ta muốn, còn là kém xa. . . .” Nạp Lan Luân không chút hoang mang đội một chậu nước lạnh: “Nhất quốc chi quân, càng cần chính là khí thế làm cho lòng người cam tình nguyện đi theo, Mặc Li là con ngựa quật cường, ta lưu hắn ở bên cạnh người, chính là muốn cho người hiểu như thế nào đi vận dụng người bên cạnh, hắn càng quật cường, người chính là muốn dùng thủ đoạn đi thuần phục hắn, mà không phải dễ dàng đi tha thứ hắn, người có thể coi hắn là bạn thân trong cuộc đời này, nhưng lại phải biết, như thế nào khiến cái người bạn thân này cả đời sẽ không phản bội người, mà thần phục với người, đi theo người, người phải bồi dưỡng thế lực của mình, lung lạc quan viên của mình, sàng lọc chọn lựa người đối với người có lợi nhất, xóa những thứ không muốn thần phục người, mà ai là gian thần, ai là trung thần, người phải dùng một đôi ánh mắt sáng ngời đi nhìn rõ tất cả.”

Nạp Lan Thăng mím môi, khom người nói: “Dạ, nhi thần hiểu.”

“Hai năm.” Nạp Lan Luân khẽ dựa vào sau, gương mặt tuấn tú sáng ngời rơi vào lạnh lẽo thu quang: “Trong hai năm, ta hi vọng có thể nhìn thấy một thái tử ở trong triều khởi động trời đất, nếu không, nếu ta đột nhiên buông tay đi, người nên làm thế nào cho phải?”

Nạp Lan Thăng sững sốt, cuống quýt quỳ xuống đất nói: “Phụ hoàng ngài nhất định Hồng Phúc Tề Thiên, sống lâu trăm tuổi! !”

“Đi phương thức cũng có nhiều loại.” Nạp Lan Lâm cười khẽ, Nạp Lan Thăng không có phản ứng tới đây, nếu như hồ ly không để lại dấu vết giấu qua ý đồ của mình: “Cho nên, Thăng, người phải làm thật tốt, nếu chịu cố gắng, nhất định làm sẽ so với bất luận kẻ nào cũng xuất sắc.”

“Nhi thần nhất định không chịu phụ hoàng nhờ vả! ! !”

Ngoài cửa sổ chim nhận xì xì bay qua, đã trải qua một phen thần không biết quỷ không hay giáo dục tẩy não, Nạp Lan thăng tràn đầy nhiệt tình cáo lui.

Mà lúc muốn đi ra Ngự Thư Phòng, một tiểu thái giám phù phù khúc khích chạy tới chạm mặt, trong tay bưng một khay, trên khay là chè hạt sen vừa mới nấu.

Hắn diện mạo tươi mát vô cùng, giống như một cô gái, thân hình cũng thấp bé lùn tịt, như cô gái bình thường gầy yếu. Mà phụ hoàng bên cạnh, trừ Hỉ công công, đại đa số sự vụ cũng do một người Thường Tự hoàn thành, cũng không cần thái giám khác.

Mà tên tiểu thái giám tựa hồ rất to gan, thấy mình cũng không quỳ xuống.

Điều này làm cho Nạp Lan Thăng không khỏi nhìn nhiều hai mắt.

.” Ta cuối cùng là cảm thấy, tỷ tỷ vẫn còn ở trong hoàng cung.”

Không hiểu, những lời Mặc Li ở chỗ này đột nhiên trở nên vô cùng lớn tiếng, lòng hiếu kỳ của Nạp Lan Thăng thúc đẩy hắn đang lúc cửa lớn Ngự Thư Phòng đóng lại một khắc cuối cùng, quay lại nửa đầu.

Khóe mắt dư quang mông lung thoáng thấy cảnh tượng bên trong, nhưng cảnh tượng kia cũng là.

Phụ hoàng đem tiểu thái giám này đặt ở trên bàn? ? ? ?

“Rầm.”

Cửa lớn đóng lại. Không lưu một khe hở.

Nạp Lan Thăng ngây người như phỗng nháy mắt mấy cái, không ngừng an ủi mình đó là ảo giác, đây tuyệt đối là ảo giác.

217. Chương 217: Tin Tức Của Nhị Ca

“Này, này, đợi chút”. Mặc Ngưng Sơ đẩy nam nhân đang đè tới, quần áo tiểu thái giám vừa vắt vẻo mặc xong liền xộc xệch, tư thế mờ ám ở trên bàn kia thật sự hơi làm cho người ta hít thở không thông, vắt vẻo đẩy hắn đang muốn hôn xuống ra, vội nói “Nơi này là Ngự thư phòng! ! !”

“Đã lâu không có làm ở Ngự thư phòng, thật hợp”. Âm điệu của hắn đơn giản giống như nói hôm nay muốn ăn cơm gạo vậy

“Nhi tử của chàng vừa mới đi”.

“Đó là Thái tử.” Nạp Lan Lâm vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm nàng. “Nhi tử của ta vẫn còn ở trong bụng nàng”.

“.....”

“Nàng khi nào mới cho ta và con gặp mặt?”

“.....”

“Để phụ thân kêu gọi hắn một phen” Hắn nói xong liền vén váy nàng lên

“Đợi... đợi chút! ! !” Mặc Ngưng Sơ kịch liệt giãy giụa “Ta có chuyện”

“Ta cũng có chuyện”

“Chúng ta nói chuyện trước đi...”

“Chuyện của nàng có thể quan trọng hơn con ta sao?”

“.....”

“Cho nên....”

“Ừ...Đợi... Đợi chút... Đợi chút! ! !” Mặc Ngưng Sơ hết sức né mình để không bị mở rộng váy . “Chàng hãy nghe ta nói một câu trước”

“Đã nói một câu.”

“.....TAT.....”

Nụ hôn của hắn rơi vào đôi môi phấn hồng, sau đó khẽ cắn nhẹ, lại thả lỏng tay một phen, ôm nàng vào trong ngực, ngồi dựa trở lại trên ghế rồng lớn.

“Nàng nói đi.” Hắn đùa với cằm nàng, luôn cảm thấy nàng quá gầy, cần suy nghĩ xem khi nào thì nên nuôi nàng như nuôi heo con.

Mặc Ngưng Sơ ngăn người, Nạp Lan Lâm liền cúi nhìn nàng “Thế nào? Không muốn nói?”

“Không.... Không phải.” Mặc Ngưng Sơ rút cuộc hồi phục lại tinh thần, khẽ ngồi dậy “Nghe nói, có tin tức của nhị ca ta?”

Nạp Lan Lâm ngược mắt nhìn nàng, nhướn lông mày , khẽ mỉm cười “...Trái đào nhỏ?”

“Ừ... Hả?” Mặc Ngưng Sơ chợt cảm thấy có cơn gió lạnh thổi qua.

“Cho nên, nàng thấy nam nhân khác còn quan trọng hơn nhi tử của ta?”

“Cái gì mà nam nhân khác, đó là ca ca của ta.” Mặc Ngưng Sơ thật không có cách ứng phó với cái người lúc nào cũng có thể ghen, nhưng vì muốn lấy được tin tức của ca ca mình, nàng bèn dịu dàng nhu thuận lấy lòng nói: “Hơn nữa về chuyện của nhi tử... ngẫu nhiên, chắc chắn sẽ có...”

“Thật sao?” Hắn đưa ngón tay thon dài, ý vị sâu xa sờ sờ lên cằm “ Ta đoán xem, là Bạch Trạch, hay là Thu Nguyệt?”

Mặc ngưng Sơ đen mặt.

Những tin tức này Nạp Lan Lâm chưa bao giờ dấu giếm nàng, nhưng cũng sẽ không chủ động nói ra. Mà Bạch Trạch và Thu Nguyệt cũng chính là nguồn gốc của tất cả tin tức.

“Chàng không thể lợi dụng việc công mà trả thù riêng chứ!”

“Ta chưa bao giờ làm chuyện như vậy.”

“.....”

“Thật”

Bởi vì vẻ mặt của Nạp Lan Lâm hết sức nghiêm túc, Mặc Ngưng Sơ hơi cảm thấy có người sẽ gặp họa tối nay, nàng quyết tâm nói: “Chẳng lẽ ca ca ta làm cái gì mà không thể nói ra?”

“Mưu đồ bí mật làm phản mà có thể nói sao?”

“.... Không, không thể nào....”

“ Gạt nàng thôi”

“.....” Vẻ mặt kia nhìn giống “Gạt nàng thôi” sao?

“Ca ca của nàng lén lút đưa tới cho ta một phong thư, nói nếu ta đón nàng an toàn từ biên vực trở về, hơn nữa còn đưa đến trước mặt hắn để hắn có thể gặp nàng một lát, hắn tình nguyện lấy đầu thập nhị đệ của ta để lấy công chuộc tội, còn về sau này, hắn sẽ mặc ta xử trí.”

Vẻ mặt Mặc ngưng Sơ nháy mắt sáng lên “Thật sao?”

“Xem ra nàng thật vui mừng.”

“Ca ca ta không có phản quốc, Huynh ấy chỉ là lo lắng cho an nguy của ta mới dùng đến biện pháp ngốc như vậy để xác định sự an toàn của ta. Huynh ấy vẫn luôn là một cái cây ngay thẳng.” Mặc Ngưng Sơ như trút được gánh nặng “Chỉ là ngay từ lúc đầu chàng đã nghĩ đến phương pháp này, cho nên mới đối phó bằng cách tuyên bố đưa ta đi?”

Nạp Lan Lâm trầm ngâm trong chốc lát, lông mi rủ xuống ngăn ánh mắt lại, làm cho người ta không thấy rõ biểu tình của hắn lúc này.

Qua một lát, hắn nhìn nàng rồi cười như không cười, trấn tĩnh nói: “...Có lẽ vậy ...”

“Ta biết là chàng rất lợi hại” Mặc Ngưng Sơ vui mừng nói: “Vậy có phải nếu ta đi gặp ca ca, phiền toái lớn kia sẽ kết thúc? Nạp Lan Ngôn giờ đã không có quân đội, cũng không còn biện pháp để làm ra những chuyện khác, vả lại chàng đã hạ lệnh truy nã khắp cả nước, cuộc sống của hắn có lẽ sẽ không còn được như lúc trước nữa, trừ bỏ hết, hắn chỉ còn cách tìm mẫu thân của chàng, chuyện như vậy, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp, chàng.... Ừm ừm ừm...”

Môi của hắn đột nhiên hôn lên môi của nàng, nuốt xuống những lời nói từ cái miệng nhỏ nhắn kia, đẩy hàm răng ra, lại quần đầu lưỡi thơm tho trên choker, chặn tất cả những lời của nàng trở về. Mà ngón tay thuận thể vén áo khoác của nàng lên, theo đó luồn vào trong ngực nàng, cuối cùng dừng lại trên núm hồng mềm mại xinh đẹp trước ngực, chậm rãi vuốt nhẹ, trong lúc nàng không an phận giãy giụa, liền dùng đầu ngón tay đặt lên hạt đậu đỏ kiêu diễm, nhẹ nhàng nắn.

“Ừm.... Ừm ừm...”

Nàng nắm chặt lấy vạt áo của hắn kêu lên, áo khoác găm đẹp để bị nàng túm đến nhàu nhĩ

Giống như mèo nhỏ bị đùa giỡn, móng vuốt vung loạn cả lên, nhưng cũng không thể ngăn cản được khí nóng đang dào dạt xâm nhập

Ý thức phản kháng bị những nụ hôn cùng vuốt ve liên tục đè xuống, cuối cùng chỉ còn rên rỉ nho nhỏ, Nàng mặt đỏ bừng vui đầu vào lồng ngực hắn, hắn mới rời ra nhẹ nhàng nói “Nàng bắt đầu giống lão thái thái hay nói rồi sao? Trái đào nhỏ?”

“.....”Sao không nói thẳng là nàng nói nhiều đi?

Đầu óc Mặc Ngưng Sơ ong ong mê loạn, nhìn chăm chú vào đôi mắt đã nhuộm màu hoan ái, không còn chút dấu vết nào của lực sát thương.

“Chàng, đừng có lảng sang chuyện khác!” Nàng túm được bím tóc hắn “Ca ca ta ở Bạch Lộc Nguyên, bảo Thu Nguyệt đưa ta đi qua đi, chắc chỉ mấy ngày là có thể trở lại, nhất định an toàn.”

“Vậy sao?” Hắn cười cười

“Chàng phải tin tưởng vào năng lực của ta”

“Vậy tại sao nhi tử của ta còn chưa đến cho ta nhìn mặt?”

“.....” Đề tài này không phải lại bị quay vòng trở lại chứ.

“Ta sẽ bàn lại chuyện của ca ca nàng, cho dù muốn phái người tới biên vực đón nàng trở lại cũng cần phải mất mấy ngày. Mà chuyện này cũng không thể báo cáo thiên hạ, hình tượng Đế Vương sức mạnh vô địch trong suy nghĩ của dân chúng sẽ biến mất, tâm tình dân chúng còn chưa ổn định, rất dễ bị lung lạc...”

Mặc Ngưng Sơ hốt hoảng che miệng, tình huống như vậy nàng cũng đã đoán biết.

Tâm tình vui vẻ vừa rồi chợt chìm xuống, mà không chỉ có vậy, dân chúng sẽ oán hận ca ca bất trung, lấy điều kiện để uy hiếp hoàng đế bề hạ. Như vậy người về sau khó có thể trở lại vị trí trước kia, danh dự Mặc gia cũng bị phá hủy, khiến cho nàng vô cùng rối rắm.

“Ta sẽ nghĩ biện pháp cụ thể rồi trao đổi lại với nàng, được chứ?”

“.....” Cảm giác như là có gì lừa dối.

“Hơn nữa nếu để nàng một mình âm thầm rời đi ta cũng không an tâm” Thanh âm của hắn như mang theo sự mê hoặc, làm cho người ta khó có thể kháng cự lại “Chờ ta an bài cho Thăng nhi tiếp nhận việc triều chánh, ta liền đi cùng nàng.”

“.....” Như vậy cũng hợp tình hợp lý

“Nhiều nhất là năm ngày” Hắn cuối cùng cũng ném mồi ra.

Vì thế, Mặc Ngưng Sơ đành rưng rưng đồng ý.

Nạp Lan Lâm khẽ cười “Ngoan. Còn nữa, sau này đừng mặc trang phục thái giám này chạy tới chạy lui ở trong thư phòng của ta”

“.....”

“Ta tuy không hạn chế tự do của nàng trong hoàng cung, nhưng hoàng cung không phải lúc nào cũng an toàn” hắn nắm lấy bàn tay của nàng, đặt lên môi khẽ hôn “nàng đừng có đi theo ta đến đây, tránh gây ra rắc rối”

“Ta... Ta không có gây rắc rối”

“Thật không?” Hắn dờn nụ hôn lên ngón giữa của nàng, sau đó dùng đầu lưỡi bao bọc lại

Mặc Ngưng Sơ trợn to hai mắt.

Nhiệt độ nóng bỏng của đầu lưỡi quấn quanh trên đầu ngón tay, làm cho cả người nàng nóng lên, mặt đỏ ửng như là tôm luộc, nỗ lực muốn rút tay về không cho động tác tà ác này tiếp tục. Nhưng hắn lại hôn một đường lên trên rồi dừng lại ở mu bàn tay, ấn xuống một cái hôn sâu, sau đó mới thả lỏng ra “Mặt của nàng thật là đỏ.”

“.....” Còn không biết là bị ai làm hại đây!

“Trái đào nhỏ, ngoan ngoãn ở trong cung chờ ta, nếu làm tốt, nói không chừng nàng còn có thể lấy thân phận muội muội xuất hiện tại đám cưới của đại ca nàng và Tử Uyển.

“.....” Dụ dỗ bằng điều kiện này a a a...

“Hay nàng muốn ở chỗ này bị ta ăn hết?”

Mặc Ngưng Sơ nháy mắt cứng đờ, Nạp Lan Lâm cười cười “Chọc nàng chút thôi.”

Hắn vươn tay ra, sửa sang lại quần áo cho nàng rồi đặt nàng xuống đất “Nàng trở về cung trước chờ ta xử lý chút chuyện chính sự này xong sẽ đến tìm nàng”.

Ánh mắt Mặc Ngưng Sơ rơi vào “một chút” chính sự kia, cao như cái vách tường chính là một chút thôi sao?

Nạp Lan Lâm đẩy một cái phía sau lưng nàng “Ngoan, nghe lời ta!”

Nàng đột nhiên quay đầu ôm lấy cổ hắn, hôn lên hai cánh môi hắn giống như cắn đầu dây tằm rồi khẽ mút một cái, sau đó đỏ bừng mặt rời đi “Đừng để mệt mỏi quá.” Dừng lại một chút nói :“Ta sẽ cố gắng mang thai tiểu bảo bảo.”

Nạp Lan Lâm còn đang ngơ ngẩn, nàng lại hôn tiếp một cái rồi cười khúc khích chạy đi, cửa Ngự thư phòng mở ra rồi đóng lại, bước chân của nàng càng lúc càng xa hắn mới giật mình chợt hiểu, nặng nề tựa lưng lên ghế, tay đặt lên trán, hai mắt nhắm nghiền lại, nhưng dù có làm vậy cũng không che được vết hồng đang dần dâng lên ở hai bên tai, cảm giác choáng váng vì được hôn, đôi môi nóng như là thiêu đốt.

Từng nhân lúc nàng ngủ mà mời thần y được giang hồ truyền tụng đến bắt mạch, nhưng kết quả lại là quả đào ngọc đó có mạch tượng cực kỳ lạ, không nên mang thai, nếu có thai sẽ là đa thai, ít nhất là bốn. Vì vậy đối với người mẹ hay là cả đứa nhỏ đều cực kỳ nguy hiểm..... Nạp Lan Lâm không thể nào tưởng tượng nổi, quả đào nhỏ này ngay lần đầu tiên mang thai mà trong bụng lại chứa nhiều vật nhỏ như vậy, không khiến hắn không rối rắm đến chết đi?

Phiền muộn lấy một túi thơm trong ngực ra, ghét bỏ vứt sang một bên, kêu “Thường Tự.”

Một cái bóng bay vào từ cửa sổ.

Nạp Lan Lân cúi mắt nhìn xuống “Bệnh tình công tử Tịch thế nào?”

218. Chương 218: Bí Mật Của Túi Thơm

“Bẩm bề hạ..... Hình như Không có thuyền giảm.....” Dừng một lát, Thường Tự mím môi nói “Sứ giả Lan Nguyệt quốc chủ phái tới vẫn đang ở lại trong đề đô, dường như không nhìn thấy công tử Tịch thì sẽ không chịu rời đi”

Nạp Lan Lân đưa ngón tay lên hồ sơ đặt trên bàn vẽ một đường vòng cung kì lạ “Cô gái mang tới cho hần giờ sao rồi?”

Thường Tự hơi run rẩy, không dám nói thật

Nạp Lan Lân nhếch khoé môi “Sao?”

Thường Tự hốt hoảng thốt lên “Hần đuổi ra ngoài, nói.... Nói Chỉ cần.... Tiểu Tiểu tiểuTiểu.... Sơ...”

“Rầm! ! !”

Cái bàn bị nhiệt nóng làm nứt ra

Nạp Lan Lân đen mặt, híp mắt thu tay lại “Hần muốn chết! ! !”

Thường Tự thiếu chút nữa thì ôm lấy đùi hần khóc lóc “Không thể giết hần, sứ giả vẫn đang chờ ở đây, nếu Điện hạ phát sinh chuyện không hay với bọn họ thì sẽ khó mà ăn nói”

“Lúc trước là ai đã cứu hần về?” Hần bực dọc vỗ bàn một cái.

“Là... Là nương nương...”

“.....” Lạnh lùng trừng mắt một cách hung ác

Thường Tự cảm thấy mình và cái bàn bị ánh mắt sắc bén kia xé rách

Mỗi lần trả lời là hần lại cảm thấy mình bị xé rách tới tấp một lần, mà bề hạ chính là không ngần ngại hỏi và cũng không ngần ngại dùng ánh mắt xé rách hần.

Nếu như âm thầm đánh một trận khiến công tử Tịch chết đi không rõ thì tốt, giờ người đã ở trong cung, cũng không biết là ai đã cấp tốc mật báo cho Lan Nguyệt quốc biết, để bọn sứ giả kia ngựa chạy không ngừng tới đề đô, không thấy người thì quyết không quay về.

Nhưng hiện tại công tử Tịch trúng phải độc tình, lưu luyến không quên Ngưng phi nương nương . Đem tặng nữ tử là điều kiện đầu tiên thường hay xảy ra khi ngoại giao, nếu công tử Tịch trở về Lan Nguyệt liền đòi Xuyên Hạ đưa người, Xuyên Hạ vừa mới ổn định rất có thể sẽ trở mặt với quốc gia giàu có này.

Nạp Lan Lân hết sức hối hận, tại sao thời điểm đó không có tàn nhẫn xuống tay chém hần thành hai khúc mà lại dùng phương pháp nguyên thủy ép hần phun chỗ thuốc kia ra. Hoàng tử quốc gia giàu có này có chút lợi ích, nhưng nếu hại nhiều hơn lợi thì đó không phải là điều mà hần muốn.

“Trẫm muốn gặp hần” Nạp Lan Lân dừng một lát, phất tay áo lên, gương mặt tuần tú lạnh lẽo và thâm trầm “hãy làm cho hần không chết tâm thì chết người, nếu bắt buộc phải làm như vậy ta cũng không ngại cùng Lan Nguyệt khai chiến”

Thường Tự muốn khóc “bề hạ, xin người đừng kích động! ! !”

“Ta tới giờ chưa từng kích động”.

“Kia đều là tấu chương khẩn cấp, nếu hôm nay không đưa trở lại tiền tuyến sợ là sẽ chậm trễ việc quân cơ....” Thường Tự cố gắng cứu vãn. Có trời mới biết, con người đang kích động kia cho đến bây giờ vẫn không phát hiện bản thân mình kích động đến mức nào.

“Chỉ cần một lúc là xong”.

“Nhưng còn chuyện của tướng quân Lưu Vân , hần... Hần....”

“Chuyện của hần ta sẽ đích thân xử lý, người không được nói với bất kỳ người nào, hãy bảo Thu Nguyệt và Bạch Trạch im miệng, không được để cho quả đào nhỏ kia biết bất cứ tin tức gì”.

“Nhưng bộ hạ” Thường Tự vẫn lo lắng “Tại sao ngài không nói với Ngưng phi nương nương, có thể Mặc tướng quân....”

“Thường Tự!”

Nạp Lan Lân thản nhiên ngắt lời “Chuyện be bét kia làm ột người phiên nào là đủ rồi, về phần quả đào nhỏ..... Nàng là nữ nhân của ta, ta chỉ cần nàng ngoan ngoãn hưởng phúc là được, mỗi lần nhìn nàng xông đến trước mặt ta, ta đều lo sợ mất hồn vía. Ta không muốn nữ nhân của ta dính vào mấy chuyện nguy hiểm, cũng không cho phép tình hình trước đây xảy ra một lần nữa...” Hần dừng lại một lát rồi chậm rãi nói tiếp “Chỉ là, nàng không thích bị ai dối gạt, cũng không thích bị nhốt lại một chỗ. Nếu là chuyện tốt đương nhiên sẽ nói toàn bộ cho nàng biết, còn chuyện không tốt các người cứ che giấu đi là được”.

Ánh mắt Nạp Lan Lân lạnh nhạt, muốn rời bước ra ngoài, Thường Tự không còn cách nào ngăn cản, hần tinh mắt cầm lấy túi thơm trên bàn đuổi theo “Bộ hạ, vật này không thể ném lung tung, nếu bị Ngưng phi nương nương nhìn thấy, người nhất định sẽ hiểu lầm....”

Túi thơm thêu viền vàng khéo léo mà trang nhã nhưng Nạp Lan Lân lại vô cùng chán ghét, hần mím môi, nhìn chăm chăm như muốn biến vật phẩm bản thủ đó thành một chiếc túi thơm bình thường, cuối cùng nghiền răng nhét nó vào trong ngực.

“Việc Trọng Minh tìm kiếm danh y đã có tin tức gì chưa?”

“Hình như đã có chút manh mối, không lâu nữa sẽ có kết quả” Thường Tự gật đầu

Trọng Minh là một trong ngũ quý, Bạch Trạch phụ trách dò la tin tức trong nước, còn hần phụ trách dò xét thực hư ở các quốc gia láng giềng

Trong lãnh thổ Xuyên Hạ, những kẻ tự xưng là “Thần y” kia đều bắt lực đối với tình trạng của Quả đào ngọc, nghe nói ở ngoài biên giới tồn tại một làng đặc biệt, nơi đó dân chúng đều là họ Long, ở đây có bà đỡ vô cùng giỏi trong việc đỡ đẻ cho các cô gái có bầu đa thai. Trọng Minh đã đi tìm lâu như vậy mà vẫn chưa có tin tức gì khiến hần vô cùng sốt ruột, muốn cho quả đào nhỏ mang thai con của bọn họ, nhưng lại sợ ngộ ngộ xảy ra chuyện gì thì hần sẽ hối hận cả đời.

Mà cái túi thơm này đựng thuốc tránh thai.

Hần không thể mạo hiểm như vậy, cũng không thể bất chấp tất cả mà làm cái việc nguy hiểm kia.

Thua, hần sẽ không gượng dậy nổi.

Giống như một đạo nọ, hần đã từng thử thăm dò về vấn đề trước mắt này, đáp án của nàng khiến hần không thể nào chấp nhận được.

Nhưng nếu nàng biết được hần tự ý giấu giếm, nàng nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Mí mắt Nạp Lan Lân run lên, đưa tay giấu kỹ túi thơm , sau đó sải bước đi ra ngoài.

*****Tuyển phân cách: Nhớ lại *****

Thời gian trước đây, hần mang theo Mặc Ngưng Sơ đi săn thú ở trong núi, phát hiện một con hươu mẹ bị thương nhưng lại sắp sinh con.

Nàng không chút do dự tự mình làm bà đỡ lần đầu tiên , nhìn chú nai con được sinh ra, gương mặt nàng như nở hoa, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Hần không nhịn được hỏi: “Quả đào ngọc, nhờ nó khó sanh thì làm thế nào?”

Nàng rất nghiêm túc trả lời: “Vậy thì dùng dao mổ bụng lấy đứa nhỏ ra rồi sau đó khâu lại là ổn”

Hắn “.....”

Vì thế, câu trả lời thoải mái đó đã tạo áp lực tàn khốc lên một nam nhân khiến cho tâm hồn hắn trở nên yếu đuối.

Trong đầu của nàng chứa vô vàn những tư tưởng kỳ quặc, có lẽ phương pháp của nàng cũng đúng, nhưng đối với ý muốn bảo hộ quá mức của hắn mà nói, nhìn nữ nhân yêu mến của mình bị mổ phanh ra.....

Nếu như lời nói của nàng đúng là phương pháp giải quyết, chỉ bằng dùng một đao mà chém chết hắn đi cho rồi.

219. Chương 219: Nguyện Vọng Của Công Tử Tịch

Kể từ khi nữ tử hậu cung bị phân phát, hoàng cung lớn như thế liền vắng lặng xuống, này vốn là điện viện xây dựng cho ba nghìn mỹ nữ, tương đương với một thành trì, bị hắn phân cách thành từng mảnh nhỏ, cung cấp cho nội thị doanh thị vệ cùng tướng sĩ huấn luyện, cung điện vốn nền son phấn lượn lờ, mỹ nhân như mây, liền sinh sôi biến thành mảnh đất nam nhân nhiệt huyết hun đúc mồ hôi thối.

Cho dù có người công phá đế đô, muốn công phá Hoàng Thành, chỉ sợ cũng không có dễ dàng như vậy.

Nạp Lan Lâm tiến vào nội thị doanh, đi vào tầng phòng vệ trong cung, nhóm thị vệ rồi rút hành lễ, hắn một đường mà qua, đi vào tận biệt viện bên trong cung.

Thường Tự canh giữ ở ngoài cửa, mà cung nhân hầu hạ ở bên trong cũng rồi rít ra ngoài, bên trong, liền còn lại hai người.

Bên trong tầng tầng màn trướng, có tiếng đàn cổ sâu kín truyền đến.

Từng âm điệu giống như quán quanh linh hồn ở trong mây, mang theo âm điệu tuyệt mỹ phiêu tán ở trong không khí, người đàn tấu ngồi ở trên hồ cừu rộng rãi, cầm bảo màu trắng rơi xuống, quán quanh mái tóc đen như mực của nam tử, khuôn mặt thanh nhạt tái nhợt liền giống như là muốn hòa tan ở trong mảnh khúc nhạc tuyệt đẹp kia.

Nghe được bước chân, hắn ngừng lại một chút, ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên một cái, giống như trong dự liệu, không có quá nhiều kinh ngạc.

“Bệ hạ.” Ngón tay của hắn đặt ở trên đàn tranh, lả lướt vuốt lên dư âm quanh quẩn, sau đó khẽ gạt đầu rồi vuốt cằm: “Ngài đã tới.”

Hắn cũng không ngồi dậy, cũng không hành đại lễ thuộc về Xuyên Hạ hoàng triều, đây là thuộc về sứ giả, người thân phận tương đối quý trọng có thể miễn đi lễ nghi phiền phức, mà hôm nay hắn làm như thế, liền biểu lộ thân phận của hắn —— không còn là Công Tử Tịch trúng cử khoa văn, cũng không còn là lão sư lục viện tư thực bình thường, hắn bây giờ là một người khách nhân, đến từ Lan Nguyệt quốc, vì trốn tránh vận mệnh của mình mà rời đi quốc gia Lan Nguyệt hoàng tử.

Nạp Lan Lâm nhẹ nhàng cười cười: “Vụ Tịch Điện hạ thật hăng hái.”

Công tử Tịch sững sờ, trong lòng đã đoán được ý tứ vị Đế Vương trẻ tuổi này đến đây.

Ngoài cửa sổ, ngày mùa thu xào xạc sắp kết thúc, tiếng kêu của mùa đông đã chậm rãi tấu vang, hắn không ngờ ở tại Xuyên Hạ nhiều năm, mà trong thời gian đó, hắn đi qua rất nhiều địa phương, hắn đã đi qua khắp sông đào Xuyên Hạ, đi qua Vụ Lê sơn nổi danh lừng lẫy, lại trần trọc đi tới đế đô, làm một loạt việc gốc mình chẳng bao giờ tưởng tượng qua.

Có lẽ là quá cố chấp, hắn mới không buông được.

Cũng bởi vì không bỏ xuống được, tâm bị độc tình bắt được, mới có thể khó chịu như thế.

Hắn yên lặng một hồi, sau đó ngẩng đầu, đem nam tử ngọc thụ lâm phong kia nhìn ở đáy mắt, nói: “Muốn uống rượu sao?”

.

Rượu trong cung đều là hoàng gia bí chế , tinh khiết mà ngọt, nhưng so với rượu Mai Tử uống ở trên kênh đào Lê Xuyên, lại tựa hồ như ít đi một phần niềm vui thú.

“Người không sợ ta độc chết người?” Nạp Lan Lâm ngồi ở đối diện, hoàn toàn phát ra chí khí vương giả. Chính là hẳn không có dùng” trầm” mà tự xưng, đã vô hình cho Công tử Tịch rất nhiều rất nhiều mặt mũi.

“Nếu là bộ hạ muốn ta chết, ta sợ rằng đã chết rất nhiều lần rồi.”

“Người muốn làm sao mới bằng lòng buông tha cho?” Nạp Lan Lâm cũng không nói nhảm, nửa chống đầu, tựa vào một bên giường khác, bờ môi uống một ly rượu ngon, gần từng chữ trầm giọng nói:“Nàng là nữ nhân của ta, người không có bất kỳ cơ hội.”

“”

Công tử Tịch tựa hồ không nghĩ tới hẳn sẽ trực tiếp như thế, trên mặt hơi có chút lúng túng, nhắc tới Mặc Ngưng Sơ, hẳn liền muốn gặp nàng giống như sắp nổi điên. Rõ ràng hẳn am hiểu nhất , chính là đem tất cả giấu ở đáy lòng, nhưng dạng tư niệm này quá hung mãnh, cơ hồ sắp đem hẳn bao phủ, thậm chí, muốn tràn ra tới.

Thật lâu trấn định, vẽ ra một nụ cười nhàn nhạt: “Bộ hạ có lòng tin này, vì sao còn sợ ta cướp đi?”

“Ta cũng không sợ người.” Nạp Lan Lâm thản nhiên nói, miệng độc trước sau như một: “Ta chỉ không nghĩ bởi vì tình cảm của người không có hi vọng, mà tăng thêm rất nhiều phiền toái không cần thiết cho ta.”

“”

“Người chẳng qua là trúng độc tình, trầm sẽ nghĩ biện pháp cởi bỏ cho người.” Nạp Lan Lâm giọng nói bình thản, âm thanh lại giống như là nước suối mát lạnh trong khe núi: ”Sứ giả Lan Nguyệt quốc ở trong đế đô, muốn đón người trở về, ta cũng sẽ không làm người khác khó chịu, cũng sẽ không đem người làm con tin uy hiếp Lan Nguyệt quốc chủ, hai nước kết giao so với tính mệnh người, phải nặng hơn nhiều.

“Quốc gia này cùng Tiểu Sơ so sánh, ai càng trọng yếu hơn?” Công tử Tịch đột nhiên hỏi.

“Vì cái gì ta phải so sánh?” Nạp Lan Lâm cười có chút cuồng vọng:“Xuyên Hạ cùng nàng, đều thuộc về ta, thứ ta có, liền không có lý do gì phải vứt bỏ một thứ.”

“Nếu như nhất định phải buông tha ột đây?” Hắc kiên trì nói.

Nạp Lan Lâm lẳng lẳng nhìn hẳn chốc lát, khóe môi câu lên, nụ cười tà tứ:“Ta biết người đang nghĩ cái gì, nếu là ta lựa chọn giang sơn, ngày khác ta thả người trở về Lan Nguyệt, người liền muốn cùng Cửu đệ giáo hoạt của ta cấu kết ở chung một chỗ, giúp hẳn phản quốc, sau đó dùng cơ nghiệp vạn dặm của ta, tới trao đổi một nữ tử. . . . Mà nếu ta không chút do dự tuyển Mặc Ngưng Sơ, người chẳng lẽ lại thật sự sẽ an ủi mình, là nên tự biết rõ buông tha cho nàng, thối lui ra khỏi sao?”

Công tử Tịch ngơ ngác một chút, so với giọng nói sắc bén có thể đem người cắt thành mảnh nhỏ của Nạp Lan Lâm, hẳn từ nhỏ ôn nhuận khiêm tốn, tựa hồ làm sao cũng không có dư âm phản bác.

Nạp Lan Lâm lại nói:“Ta liền nói như vậy tốt lắm, Mặc Ngưng Sơ là một nữ nhân gốc không có tự giác, nàng trêu chọc phiền phức, không có một cái là bình thường , ta nếu là không có giang sơn, không có thể lực, ta liền không cách nào bảo vệ nàng, giữa bọn họ, không có bất kỳ yêu cầu ta cần thiết lựa chọn, thậm chí, ở trước khi tất cả địch nhân mơ ước nàng biến mất, ta cũng sẽ vững vàng ngồi ở vị trí cao nhất, thay nàng kiến tạo một bình an thịnh thế xinh đẹp nhất.” Hắc dừng một chút, con người như lưu ly nhẹ nhàng nhìn Công tử Tịch một cái, nói: “ . . . Như vậy, người đã hiểu sao?”

Công tử Tịch sửng sốt, ly rượu trong tay nắm chặt, song vào giờ khắc này, hẳn biết mình thua, hẳn không thể nào thắng được hẳn, nam nhân cuồng vọng tự tin như vậy, coi trời bằng vung, rồi lại điên cuồng không hề chú ý tất cả.

Hắn không sánh bằng hẳn.

Vốn đã nghĩ kỹ, muốn cùng hắn gặp mặt sau đó, đàm phán một phen, hôm nay, tựa hồ không có gì cần thiết nữa.

“Để cho ta gặp mặt nàng lần cuối.” Hắn suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Chỉ một lần, từ nay về sau, ta sẽ rời đi Xuyên Hạ, không bao giờ xuất hiện ở trước mặt các người.”

220. Chương 220: Nguyện Vọng Của Công Tử Tịch (Hai)

Công tử Tịch chậm rãi nói: “Để cho ta gặp mặt nàng lần cuối. . . . Chỉ một lần, từ nay về sau, ta sẽ rời đi Xuyên Hạ, không bao giờ xuất hiện ở trước mặt các người.”

Tựa hồ, đây cũng là chuyện duy nhất hắn có thể hy vọng xa vời, ở sau khi nhận được chân tướng, hắn ngay cả nằm mơ cũng nghĩ tới, nếu là có một ngày, có thể cùng nàng kẻ góa trường đàm, cùng nàng nhớ lại tất cả quá khứ, nên có nhiều tốt.

Nạp Lan Lâm lặng lẽ uống rượu, mắt sao che dấu ở dưới lông mi dày, giống như là đang suy tư cái gì.

“Tại sao ta phải tin tưởng người?” Hắn suy nghĩ một chút, nụ cười bên môi vẫn tà tứ mà băng hàn.

“Ta sẽ không trở về Lan Nguyệt.” Công tử Tịch cúi đầu nói: “Cũng không có bước vào Xuyên Hạ một bước.”

“Không.” Nạp Lan Lâm chậm rãi mân rượu, nhàn nhạt lên tiếng: “Người phải trở về, ta sẽ dùng lễ tiết tốt nhất đem người đuổi về quốc gia của người, đem thân phận của người chiêu cáo thiên hạ, ta nghĩ, phụ hoàng người đã đợi người rất lâu rồi.”

Sắc mặt Công tử Tịch có chút trắng bệch, sắc thái vốn là có chút tái nhợt lại càng càng phát ra trong suốt, đầu ngón tay nắm tay áo, im lặng thời gian dài.

”Làm ngoại giao, ta sẽ ở hoàng tộc chọn lựa một vị Quận chúa thân phận hiển hách đưa làm hoàng phi, hai nước đầm hòa, nói vậy phụ hoàng người cũng là vui lòng nhìn thấy , Lan Nguyệt mặc dù giàu có, địa lý vị trí lại cũng không tốt như vậy, diện tích lãnh thổ hẹp, phụ hoàng người anh minh thần võ, thủ hạ huấn luyện binh sĩ cũng là tinh binh cường tướng, không hãi sợ các quốc gia khiêu chiến, nhưng quốc tắc tất họa, không có thương nhân buôn bán thông bốn phương, Lan Nguyệt cũng sẽ dần dần khô héo, mà theo ta được biết, hiện giờ Lan Nguyệt thái tử thể kém nhiều bệnh, không thích hợp vào triều, nếu quyết định chủ ý muốn cho hắn kế vị, là không thể không có núi dựa khổng lồ như Xuyên Hạ.

“Không. . . . Ta. . . .”

“Người đang phiền não một công chúa dây dưa người, không phải là vừa lúc? Cho dù trở về nước, phụ hoàng người tất nhiên cũng sẽ tứ hôn cho người.”

“Này có cái gì khác nhau chứ?” Công tử Tịch cười khở: “Ta. . . . Không muốn thành hôn.”

“Chỉ muốn đem vị trí bên cạnh, để lại cho thế tử ta sao?” Nạp Lan Lâm liếc mắt nhìn nhìn hắn, khóe mắt có nhàn nhạt không vui.

Công tử Tịch giống như con tôm bị bóc trần, lỗ tai phát hồng.

“Mà người không muốn trở về, là bởi vì người hại đệ đệ vốn là khỏe mạnh hoạt bát thể kém nhiều bệnh, thiếu chút nữa chết đi, cho nên lòng có áy náy, bỏ xuống tất cả, vội vã thoát đi sao?”

Lời lạnh như băng này giống như một chậu nước bị đóng băng, từ trên xuống dưới, đem hắn tươi sống đông cứng, vẻ mặt mới vừa rồi còn bối rối, lúc này hoàn toàn cứng ngắt.

Công tử Tịch kinh ngạc ngẩng đầu, nhưng ngay cả khí lực há mồm cũng không có.

“Người muốn hỏi ta, tại sao lại biết?” Nạp Lan Lâm cười cười: “Này phải cảm ơn Cửu Đệ của ta nhiều, là hắn nhắc nhở ta về thân phận của người, hắn trước kia cùng Lan Nguyệt quốc hữu bạn cũ, nói vậy chính là sau đó, biết thân thế của người, hơn nữa cùng Lan Nguyệt quốc chủ lên hiệp định, muốn đem người mang về, là có thể đổi lấy gần nửa ngân lượng quốc khố của Xuyên Hạ, giúp hắn phản quốc.”

Dừng một chút, thanh âm trong sáng: “Cho nên, ta liền tìm hiểu nguồn gốc, này thâm cung bí sử quả nhiên đặc sắc không giống bình thường, làm ta mở rộng tầm mắt. . . . Lan Nguyệt các người thờ phụng thiên thần, sau khi tế thiên, là mượn từ lực lượng của thiên thần, dùng vu hỏa lựa chọn Đế Vương đời sau, nhưng người đột nhiên nổi điên đem đệ đệ người đẩy vào tế thiên băng hà, để cho hắn thiếu chút nữa chết rét ở trong sông, mà người ở sau khi xem thấy bóng ở nước sông, nhìn thấy một mình người biến thành ác ma, hủy diệt cả quốc gia. . . . Bất quá, vu hỏa lại lựa chọn chính là người, cho nên, người mới quyết định rời đi, có đúng hay không?”

“ . . . ! ! ” con người Công tử Tịch chợt co rút, ngón tay của hắn run lên một cái, lạnh như băng giống như rơi vào hầm băng.

. . . . Đúng, vu hỏa lựa chọn chính là hắn.

Phụ hoàng muốn người thừa kế, là hắn.

Mà vốn là bí mật.

Biết điều bí mật này, chỉ có một mình hoàng đệ.

Một năm kia, nghi thức tế thiên long trọng mở ra cả Lan Nguyệt vui sướng, không giống với năm trước, lần này, không chỉ có là vì quốc gia cầu phúc an khang, lại càng vì Nhất Quốc Chi Chủ ở hai hoàng tử, lựa chọn một người thừa kế.

Vu hỏa tế thiên được hai ngọn lửa hùng hực đốt, hai hoàng tử còn tám bé trước tiên sẽ tẩy rửa ở trong thiên tuyến, sau đó đặt mấy ngày băng hà, từ nơi nào đó lấy được ngọn lửa thuộc về mình, nếu là bị thiên thần chọn trúng, cho dù lấy tay nâng lên ngọn lửa kia, cũng sẽ không có bất kỳ sơ xuất. .

Khi ngọn lửa lượn lờ bị hắn chạm ở trong lòng bàn tay, không có một tia nóng bỏng. Một khắc kia, hắn là mừng rỡ .

Dựa theo lệ cũ, hắn hẳn là trở về, đem ngọn lửa giao cho phụ hoàng.

Nhưng hắn lại thương tổn đệ đệ thân ái nhất của hắn, nếu không phải nhìn tận mắt thân thể niên ấu trở nên lạnh như băng, hắn cũng sẽ không tin tưởng, mình là hung bạo tàn nhẫn như thế. Mà một khắc kia, hắn lại sở trên sông băng, nhìn thấy bóng dáng của mình, biến ảo thành ác ma, hủy thiên diệt địa, cho quốc gia đeo tai hoạ ngập đầu.

Sông băng này là con sông thuần khiết nhất trong Lan Nguyệt quốc, truyền thuyết, có năng lực tiên đoán.

Hắn là tội ác .

Trước khi hắn rời đi, từng phát thề, cuộc đời này, sẽ không tranh đoạt bất kỳ vật gì với hoàng đệ, cũng cầu xin phụ hoàng, đưa đứa con ác ma bất hiếu này trục xuất, để cho hắn mang theo vận rủi rời xa quê quán, vĩnh viễn thừa nhận nỗi khổ lang bạc kỳ hồ.

Mà hắn cũng nói cho phụ hoàng, vu hỏa, lựa chọn chính là đệ đệ.

Mà tương đối, đệ đệ chỉ cần giữ điều bí mật này, mãi cho đến lúc hắn lên ngôi, thậm chí băng hà.

Phụ hoàng thương hại hắn, cũng không có hạ lệnh đuổi, chỉ nói qua, có thể làm cho hắn du lịch chung quanh, cũng nói cho hắn biết, nếu hắn không muốn, cũng sẽ không bắt buộc hắn trở về nước, đi nơi nào, cũng là tự do của hắn.

An bài cho hắn thân phận mới, nhân sinh mới.

Hắn cho là, vĩnh viễn sẽ không có người ở trước mặt của hắn nhắc tới chuyện này.

“Tò mò sao?” Nạp Lan Lâm cười cười: “Vì cái gì ta biết cặn kẽ như vậy.”

“ . . . ” Công tử Tịch cứng đờ, giọng lên con người nhiễm màu bất định, âm u lưu động ánh sáng, “Có thể nói cho ta biết sao?”

“Tại sao phải nói cho người biết?” Nạp Lan Lâm nhìn cái chén tràn đầy trước mặt Công tử Tịch: “Rõ ràng là người mời ta cùng uống, người lại cũng không có uống một chút.”

Công tử Tịch mấp máy môi, liền muốn đi lấy cái chén trước mặt, lại bị Nạp Lan Lâm một phen đè xuống cổ tay, hần cười thanh nhã: “Quý củ trên bàn rượu, yêu cầu người, bẻ phạt rượu, người mời trước, nhưng không có uống một chút, lại càng muốn phạt.” Hần chỉ chỉ bầu rượu ngọc sứ bên cạnh: “Người uống cạn sạch nó, ta sẽ suy nghĩ một chút thành ý của người.”

Công tử Tịch cắn răng, nâng ly rượu lên, ngửa đầu liền uống vào.

Rượu hoa ủ liệt mà tinh khiết, hần mỗi ngày ăn cơm cũng không nhiều, như vậy một hơi rót xuống, trên mặt của hần nhanh chóng bị lây một tầng đỏ ửng, sặc ho khan.

“Hiện tại, có thể nói cho ta biết sao?”

Nạp Lan Lâm liếc mắt một cái hần, lúc này mới chậm rãi từ trong lòng ngực móc ra một thứ, đặt ở trên mặt bàn: “Ta đương nhiên là so với đệ đệ tự xưng là giáo hoạt của ta, giáo hoạt hơn. . . .” Hần cười cười: “Ta chỉ là ở thời cơ thích hợp, nói cho Lan Nguyệt quốc chủ, người là ở chỗ này của ta, nhưng làm sao cũng không nguyện ý trở về, thậm chí, muốn xuống tóc làm hòa thượng. . . .”

“”

“Hần thật sự là quá mức lo lắng, liền viết một phong thư, ta nghĩ người là cần xem một chút .”

Thư bị sắp ong bao lại, phủ nên con dấu chuyên dụng của Lan Nguyệt quốc chủ, dán miệng đầy đủ, cũng không có bị mở ra quá.

Công tử Tịch nhìn chằm chằm phong thư một lúc lâu, mới tựa hồ dùng hết tất cả dũng khí, đem nó mở ra.

Đập vào mắt, lại bị chữ viết phía trên khiếp sợ.

“Ngô nhi, thật ra thì tộc ta cũng không có vụ hỏa.” Câu chữ của Lan Nguyệt quốc chủ mang theo ấm áp, giống như chân thật ở trước mặt, đem hai mắt Công tử Tịch hoảng hốt.

“Mà chuyện kia, chỉ có lịch đại quốc chủ biết, nhân mạng từ định, cũng không do trời, người thừa kế nhưng thật ra là lịch đại quốc chủ tự mình lựa chọn, lại ở trước ngày tế thiên, đem mỗi lửa bỏ vào trong chậu than của các hoàng tử, mà người được chọn trúng kia, nhưng thật ra là lấy được một loại hoa sinh trưởng trong cấm địa tộc ta tên là Lam Diễm, cánh hoa của nó ở trong gió sáng ngời như ngọn lửa, còn nếu là hỗn hợp lên một loại thuốc mê huyền yếu kém khác, liền có thể làm cho người ta chân thật cảm thấy, đó chính là một ngọn lửa, mà người nhận được nó, sẽ không có bất kỳ cảm giác nóng bỏng, tựa như thiên mệnh.”

“Cho nên, trầm lựa chọn chính là người.”

“Ai nói dối, thật ra thì trầm đã sớm nhìn thấu. . . . Nhiều năm như vậy, trầm thả người du lịch sông núi, chính là vì tôi luyện tâm trí của người, hôm nay, người đã hiểu được nhân sinh muôn màu, trở lại bên người trầm, thay trầm phân ưu giải nạn?”

Công tử Tịch cầm trong tay trang giấy mỏng mềm kia, xương tay khẽ run.

“Không. . . . Ta. . . . Còn. . . . Còn có đệ đệ. . . .” Tay hần chân luống cuống, sắc mặt tái nhợt trong suốt, trông mắt đen sáng ngời của hần bị lây một tầng mờ mịt, cơ hồ sắp thấy không rõ chữ viết trên thư.

“Đệ đệ của người tựa hồ chống không được bao lâu.” Nạp Lan Lâm cười nhắc nhở: “Có lẽ hần đang hấp hối, sẽ nghĩ phải nắm được tay của người nắm hối, hần lừa gạt người, ở trên nghi thức tế thiên, đều là hần giả trò quỷ, đem người hãm hại, sau đó đem người đuổi ra khỏi quốc gia.”

Công tử Tịch ngưng ngẩn.

Nạp Lan Lâm lại nói: “Ở sau khi người đi, hần vẫn tâm không cam lòng hần không thể đem mỗi lửa nâng ở trong tay, cho nên chung quanh tìm kiếm tà pháp, muốn đúc luyện Kim Cương thân, thế cho nên hiện tại thương thân, bệnh bùng xuống đã lâu.”

Dĩ nhiên, hần không tỏ rõ ý kiến, âm thầm dùng một điểm nhỏ thủ đoạn, “Hơi ” tăng thêm một chút bệnh tình của vị thái tử điện hạ kia, con lớn nhất muốn xuất gia, con thứ hai sắp chết, có lẽ không có gì nóng lòng so với đồng thời mất đi hai người thừa kế.

Lại ở thời cơ ” hết sức thích hợp” này, phái người đi trước cùng quốc chủ thương nghị.

“Cho nên, hiện tại, sự lựa chọn của người là. . . ?” Nụ cười như hồ ly dần dần lơ lửng ở bên môi của hắn, sau đó cầm lấy ly rượu nhàn nhã tự tại, rót một chén khác ỉnh.

221. Chương 221: Nguyện Vọng Của Công Tử Tịch (Ba)

Con mắt công tử Tịch rốt cuộc dần dần rũ xuống, vì đã ngấm men rượu (say rượu), hai mắt hắn có chút mờ mịt.

Hắn nghiêng mặt sang bên, ngay lúc này, cũng không biết nên hình dung tâm tình của hắn như thế nào, ngũ vị tạp trần, phức tạp khó nói lên lời .

Ánh sáng ngoài cửa sổ dường như bỗng chốc trở nên rất chói mắt, hắn cắn môi nhắm chặt mắt lại, con người y hệt như trên châu khếp lại ở bên trong hai mảnh vỏ trai mềm mại.

Năm tháng thấm thoát, kết quả của cuộc sống có lúc rất đơn giản, bởi vì một câu nói, một động tác, một chuyện, là có thể thay đổi, ý nghĩa đạt được cũng khác nhau.

Trước kia cho rằng chuyện là đúng, bây giờ nhìn lại, kết quả lại không phải như nhau.

Hắn nghĩ nghĩ, vẫn hỏi một vấn đề ngu xuẩn: “Là thật sao. . . .”

“Người cứ nói đi?”

“Tốt, ta trở về.” Hắn thở dài một cái.

Nếu là thư do chính phụ hoàng viết, hắn không thể không tin. Chuyện của đệ đệ, hắn không muốn tranh giành, nhưng nếu tánh mạng hắn dần mất đi, hắn cũng sẽ không thể tiếp tục để mặc cho tính mạng mình mất đi ở tại một quốc gia khác, không thể không để ý đến tồn vong của chính quốc gia mình.

“Có thả người trở về hay không, không phải người có thể tự mình quyết định.” Con sói phúc hắc rút cuộc đừng đưa cái đuôi, Nạp Lan Lâm hít mắt, sóng mắt nở hoa.

“ Ta nguyện ý cưới. . . . Vị Quận chúa kia.” Công tử Tịch mím môi nói: “Lan Nguyệt nguyện ý lấy ra ba mươi triệu hai mỏ vàng làm sính lễ, đưa cho Xuyên Hạ bổ sung quốc khố, hơn nữa định ra hiệp nghị quân tử, sẽ không nhúng tay vào công việc nội bộ của Xuyên Hạ. . . .”

“Không.” Nạp Lan Lâm nhàn nhạt cắt đứt lời hắn: “Ta không phải muốn những thứ này, quốc khố ta có thể từ từ kiếm về, kể cả Lan Nguyệt các người muốn nhúng tay vào công việc nội bộ của Xuyên Hạ, cũng không có khả năng làm khó được Xuyên Hạ.”

“”

“Về phần người có thể trở về hay không, ta chỉ cho người một lựa chọn duy nhất. . . .” Mắt Nạp Lan Lâm khẽ nheo lại, khóe môi nâng lên một chút ánh sáng tàn nhẫn: “Cứ như vậy trở về quốc gia của người, hoặc là, gặp mặt nàng một lần.”

Công tử Tịch cứng đờ.

Giống như một đạo thiên lôi đánh xuống, chém cho tay chân hắn lạnh lẽo.

Sắc mặt hắn chợt tái nhợt, con mắt sắc rốt cuộc bị bao phủ một tầng hốt hoảng.

“Hỏi người một câu, quốc gia cùng Tiểu Sơ, người chọn cái nào?” Nạp Lan Lâm xoay chuyển lời nói, lại đem vấn đề mới vừa rồi của công tử Tịch ném trả lại cho hắn:” Người lựa chọn quốc gia của người, hay sẽ ở lại, cùng với nàng gặp mặt một lần? Người lựa chọn điều trước, ta sẽ theo lễ nghi cao nhất của hoàng gia, đưa tiễn người, dĩ nhiên, nếu người lựa chọn điều sau, ta tất nhiên có biện pháp khiến cho người cả đời cũng không thể quay về.”

Tay chân công tử Tịch càng thêm cứng ngắc.

Hắn không có cái cuồng vọng giống như y, có đầy đủ lợi thế có thể nói toạc ra như vậy, hắn sẽ không chọn một trong hai, hắn. . . . cả hai đều muốn chọn.

“Hả?” phía sau lưng Nạp Lan Lâm nhẹ nhàng nhích lại gần, vẻ mặt lưỡi biếng bữa bãi, giống như là thợ săn chờ đợi con mồi, dồn con mồi đến đường cùng, rồi lại chậm chạp bức hắn xuống vách đá thật sâu.

“Ta. . . .” Hắn khó khăn mở miệng.

Nạp Lan Lâm lặng lẽ chờ đợi.

Rất cuộc, trong cung điện tĩnh mịch, nam tử dịu dàng đó, cúi đầu dường như hít thở không thông, lông mi thon dài che giấu con người bị thương của hắn, sợi tóc rũ xuống, che lại hơn phân nửa gương mặt hắn, mặt mày đau đớn như bị thương, “Ta lựa chọn trở lại quốc gia của ta.”

Nạp Lan Lâm chậm rãi cười, ngón tay thon dài tuyệt vời giơ lên chén lưu ly sáng long lanh, nói: “Thật vui mừng, đối với người đó là lựa chọn tốt nhất.”

Công tử Tịch không cười nổi, cứng ngắc uống ly rượu ngọt, nhưng lại giống như là uống một chén thuốc đắng nhất trên thế giới này, chén thuốc có tên gọi là Vong Xuyên.

Sông Vong Xuyên, canh Mạnh Bà.

Nước trên dòng Sông Vong Xuyên, uống xong nó, cuộc đời này tất cả đều quên hết.

Đem toàn bộ buồn vui của gặp gỡ, chia ly quên hết, tất cả những điều đã trải qua đều thoảng qua như mây khói.

Bỏ xuống, Trọng sinh (chết đi sau đó hồi sinh).

Nếu hắn cũng có thể tự mình bắt đầu đem trí nhớ nhẹ nhàng linh hoạt phong tỏa như vậy, có phải chăng. . . . Hắn cũng sẽ không đau đớn như vậy, muốn chết đi.

Linh hồn vượt qua âm phủ, có thể tiến vào Minh giới (thế giới u tối mù mịt), một chữ “quên” này, khó có được bỏ càng khó hơn. Trong đó đủ mọi vị, trên đời ném không đến. Đang lúc hắn nghĩ tới Vong Xuyên.

Đột nhiên, trước mặt hạ xuống một viên thuốc màu bùn.

Công tử Tịch ngưng ngẩn: “Đây là. . . .?”

“Thuốc giải rượu, cũng có thể loại trừ mùi rượu trên người người.” Nạp Lan Lâm xoay người nhìn hắn: “Chẳng lẽ, người muốn mang bộ dạng tửu quỷ này đi gặp đoàn sứ giả của người?”

Ý nghĩ quay trở lại ” đoàn sứ giả. . . .”

“Người đưa ra quyết định tốt nhất ình như vậy, ta nghĩ, ta cũng nên bày tỏ chút gì, nước Lan Nguyệt phái đoàn sứ giả tới, một tháng trước cũng đã đến ở tại đế đô, ta đã dùng các loại lý do trì hoãn đến nay, chỉ là, hiện tại, là thời điểm nên gặp một lần, thỏa thuận đón người trở về như thế nào, mới có thể vô cùng nỗ lực mà nở mặt đây.”

“. . . . Làm phiền bệ hạ.”

Công tử Tịch cười khổ, yên lặng đem viên thuốc nuốt xuống, mùi thơm ngát của bạc hà tràn ngập ở trong cổ họng, tinh thần dần dần tỉnh táo không ít.

Nạp Lan Lâm lại vẫy Thường Tự đến, ghé vào lỗ tai hắn nói nho nhỏ vài lời, Thường Tự hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn lập tức làm theo.

“Để cung nữ tới giúp người đổi một bộ trang phục chỉnh tề, sau đó liền theo ta đi.” Tác phong làm việc của Nạp Lan Lâm từ nghĩ đến nói là có một không hai, mạnh mẽ vang dội không cho phép bất luận kẻ nào cự tuyệt mà còn có đường sống.

Vừa dứt lời, cũng đã có cung nữ nối đuôi nhau đi vào, tay nâng quần áo và trang sức lộng lẫy, khom người giơ cao hơn đỉnh đầu.

“Về phần chuyện chọn Quận chúa làm hoàng phi hòa thân, đợi sau khi cùng quốc chủ Lan Nguyệt thương nghị, sẽ định đoạt sau.” Nạp Lan Lâm chống nửa đầu, cười nói: “Nếu như thật sự là người không chịu tiếp nhận cô gái, nam tử cũng có thể được.”

“ ”

“Đúng rồi. . . . ” Công tử Tịch rốt cuộc nhớ tới một chuyện, cười bất đắc dĩ nói: “Ta ở Khanh phủ từng có một học sinh, tên là Diêm Mộc. . . . Lần trước, vì ta mà bị bắt làm con tin, ta mong muốn trước khi rời đi, có thể biết một chút tin tức xem hắn hiện tại như thế nào. . . . ”

“Hắn rất tốt, người không phải cần phải lo lắng.”

“Vây. . . . Có thể hay không xin bệ hạ chăm sóc hắn nhiều hơn?”

Mắt Nạp Lan Lâm híp lại, người thông minh luôn sẽ là ở thời điểm chính xác bày tỏ thỏa thuận ngầm, hắn xoay người đi về phía xa, thanh âm dường như một cơn gió từ đằng xa nhẹ nhàng bay tới.

“Không có vấn đề.”

————— Phân cách tuyến —————

222. Chương 222

Công tử Tịch bị đưa đến ngồi chờ trong một ngôi đình tinh xảo, mà Nạp Lan Lâm có chuyện nên rời đi trước, bày tỏ sẽ cho hắn cùng với đoàn sứ giả một cơ hội được nói chuyện riêng.

Đang lúc chờ đợi hết sức lâu, lại một lần nữa nghĩ đến thời điểm đưa ra lựa chọn bất đắc dĩ đó, hắn liền không cách nào vui mừng trở lại. Mà nơi này bốn bề hương thơm, giống như là ngăn cách thế gian bình thường vẫn đục, y như chốn Đào Nguyên.

Hoàng cung Xuyên Hạ, xây dựng quả thật xa hoa.

Công tử Tịch cười khổ, thời điểm như vậy, còn có tâm tình đi thưởng thức cảnh đẹp, lần từ biệt này, sợ rằng không thể tiếp tục nhìn thấy Tiểu Sơ, tâm tình hắn sắp bành trướng ra ngoài không cách nào đè nén, nhưng cũng chỉ có thể đè nén, ông trời muốn khảo nghiệm sự nhẫn nại này của hắn sao.

“Công tử Tịch?”

Đột nhiên, một thanh âm trong vắt chợt vang lên, trong nháy mắt đó, giống như âm thanh bình thường của tự nhiên khiến công tử Tịch chợt cứng ngắc, vốn ngay từ đầu là đã từ bỏ hi vọng, vào giờ khắc này, lại đột nhiên xoay mình xuất hiện, hắn kinh ngạc xoay người, trong mắt nhìn thấy cô gái mặt mày lưu loát như con thỏ chạy chậm qua.

Một phương đình viện, ánh sáng chiếu rọi như sương thu.

Bầy bức điệp điệp (để nguyên vì không hiểu lắm), ánh sáng lung linh.

Cho đến khi nàng đi tới trước mặt của hắn, hắn vẫn như cũ không lấy lại được tinh thần, giống như, một cái chớp mắt, cái cảnh trong mộng này sẽ biến mất.

“Lâm. . . . Bệ hạ gọi ta, người ở đâu?” Mặc Ngưng Sơ nhìn chung quanh, rất là ngạc nhiên, cái lọ dấm chua này thế nhưng lại để cho nàng cùng công tử Tịch đơn độc ở chung một chỗ, chuyện tình như vậy giống như mặt trời từ phía đông mọc lên là thật nhưng có chút không đúng, nàng tìm tìm mặt dưới ghế, chắc chắn người đàn ông này nhất định núp ở nơi nào đó len lén nhìn.

“ Là hắn. . . . Gọi nàng tới hay sao?” Công tử Tịch vừa mở miệng, hắn là nói không ra được trầm thấp nhỏ giọng.

“Đúng vậy.” Mặc Ngưng Sơ tìm xong rồi dưới gầm bàn, lại tìm phía sau đình, buồn bực nói thầm: “Không có ở đây ”

Lúc này, Thu Nguyệt cũng ôm một đồng lớn đồ từ đằng xa chạy đến, đứng lại thở hổn hển, nhìn thấy công tử Tịch cũng thực sửng sốt, đây là đình ở hậu viện trong tam cung của Mặc Ngưng Sơ, bệ hạ bình thường

là không cho phép bất kỳ nam nhân nào tiến vào, bởi vì chỉ có ở chỗ này, Mặc Ngưng Sơ mới có thể mặc trang phục nữ nhân.

Hơn nữa, Thường Tự nói, bảo ôm các thứ như vậy, hẳn nói vì bệ hạ hôm nay nhã hứng đại phát, muốn chơi một chút trò vui mới lạ.

“Ah, chỉ là, người không có việc gì thật tốt.” Mặc Ngưng Sơ hướng về phía công tử Tịch cười ha hả: “Sau ngày đó, không thấy tăm hơi của người, ta còn tưởng rằng là hẳn đem người giấu đi.”

Chỉ là, trước khi hẳn té xỉu, một câu kia —— ta thật là nhớ hôn người, Tiểu Sơ” —— ngược lại thật sự là làm cho người ta rất là kinh hãi .

“ ” Rốt cuộc công tử Tịch xác định đây không phải là giấc mơ, khóe môi chậm rãi nâng lên, nụ cười giống như là nhuộm sắc màu của mùa thu, mùa thu qua mất, cũng là mùa thu hoạch trái cây thật mệt mỏi.

Có thể thấy nàng, vô luận là trong tình huống nào, đều có lẽ đã thỏa mãn.

“Người có thấy bệ hạ không?” Mặc Ngưng Sơ nháy nháy mắt, tuyết rền Chu Sa, mặt mày nhìn chằm chằm mong đợi. Sợi tóc rủ xuống thuận tiện rơi vào bên cổ áo lông mỏng, vai mỏng cổ tay trắng, mỹ lệ uyển chuyển.

Công tử Tịch ra sức để giọng nói nhẹ nhõm: “Có lẽ đã đi được một lúc. . . . Hẳn nói, để ta ở tại chỗ này chờ đợi sứ giả. . . . Ta. . . . Ta không nghĩ tới, sẽ gặp nàng.”

“Sứ giả?” Mặc Ngưng Sơ hai mắt tròn to.

Nạp Lan Lân đầu óc hẳn có vấn đề sao?

Cái chỗ này, ngay cả ca ca của nàng cũng không cho phép bước vào, có quỷ mới tin nơi này có thể dùng làm nơi gặp gỡ sứ giả!

Mặc Ngưng Sơ đột nhiên nhớ tới: “Người phải trở về nước Lan Nguyệt sao?”

Công tử Tịch ngắt ra: “Nàng. . . . Biết?”

“Chỉ biết một chút như vậy.” Mặc Ngưng Sơ tựa như có lẽ đã đoán được ý đồ của người khác, không khỏi nở nụ cười: “Chỉ là, người phải đi, ta cũng không có chuẩn bị làm cái gì đưa tiễn, rất nhiều năm trước ta không có làm xong bốn phần của một học trò, hôm nay tiên sinh muốn rời khỏi, trở về cố hương, đồ đệ chỉ có thể dâng lên quà của mình.” Nàng dừng một chút, cười hắc hắc: “Hôm nay bệ hạ cho đòi ta tới, là để ta đánh đàn cho Người nghe, đáng tiếc Người còn chưa tới, ta trước liền vì tiên sinh dâng lên một khúc, để nhận lỗi đã giấu giếm nhiều năm, hi vọng Lão sư chớ để ý ta không thể nói ra, dù sao, một đứa tuổi hai đồng đột nhiên làm thiên hạ kinh ngạc, đoán chừng ta liền không có ngày nào tốt!”

Công tử Tịch sững sốt, hoàn toàn không nghĩ tới Mặc Ngưng Sơ sẽ thành thực như thế, mà đối với lý do của Mặc Ngưng Sơ “không có ngày nào tốt”, hẳn cũng là dở khóc dở cười, chỉ là, như vậy, mới thật sự là nàng. Không câu nệ sơ kết, cũng không nguyện ý bị trói buộc bởi sự nổi danh thiên hạ, lời nói không hề có dục vọng, cũng không hề có công danh lợi lộc, có lẽ là như vậy, mới có thể viết ra bài hát rất trong sáng tinh khiết như vậy.

Tồn tại chân thực trước mặt nàng, hẳn tự ti mặc cảm.

Tiểu Mỹ thấy thế, vội vàng đem đồ vật để lên bàn, thận trọng mở ra, hẳn là một cây đàn tranh.

Sau đó lại dọn lên một vài món ăn, một bầu rượu ngon.

Văn nhân mặc khách (người có học), liền thích tình cảm nhỏ nhỏ như vậy, gảy một khúc lấy làm vui mừng.

Nhưng ly rượu, cũng chỉ có hai.

Công tử Tịch kinh ngạc chăm chú nhìn hồi lâu, rốt cuộc đã hiểu rõ, không khỏi nhìn về phía bên ngoài đình, chung quanh hương thơm không ngớt, nơi nơi đều là màu lưu ly.

Thì ra là, y đang giúp hẳn.

Y vẫn luôn thích trêu chọc người như thế, chỉ là. . . .

“ Cám ơn.” Công tử Tịch chậm rãi cười, xoay người ngồi về trong đình.

Âm luật chậm rãi nâng lên, giống như Cao Sơn Lưu Thủy* kia thanh âm sáng lạng nở rộ ra, lưu loát như gió, bàn tay nhỏ dài trắng nõn, linh hoạt như lộc (tuần lộc, nai), đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt của hắc hien sơn lộ thủy (bộc lộ tài năng), mà cũng đúng là một lần cuối cùng, để cho hắc mang theo quyền luyện thật sâu sắc, giống như, những âm điệu uốn khúc kia, đều muốn hòa tan vào trong hồn phách của hắc.

Hắc nhắm hai mắt lại, hưởng thụ bài hát tựa hồ như tốt đẹp nhất trong cuộc đời.

Mà sau lần này, hắc có lẽ, cần dùng cả đời để quên đi giai điệu như vậy.

.

Ở cách đó không xa.

Ngăn cách đình viện, là vài toà cung điện xây dựng hoa lệ, nước hồ xanh biếc chia cắt đình viện, đẹp không sao tả xiết.

“Hai người các người, cho ta rất tốt nhìn chăm chăm.” Nạp Lan Lâm xoay người, liền muốn nhảy xuống khỏi nóc nhà.

“Chờ, đợi chút. . . . Bệ hạ ngài đi đâu vậy?” Thường Tự có chút gấp gáp. .

“Chẳng lẽ người muốn thấy ta nhất thời kích động, rút ra một thanh dao găm sáng loáng chém tiểu tử kia thành hai khúc sao?” Nạp Lan Lâm lạnh nhạt nói: “Nhớ, nếu như bọn họ đụng tới một sợi tóc của nhau, người cũng phải xông lên cho ta, bắt hắc cho ta cạo. . . .”

“” Thường Tự hắc tuyến đầy đầu, Nạp Lan Lâm dáng người chập chờn đã sớm bay xa.

Thu Nguyệt mới ở trên nóc phòng ôm bụng cười lăn lộn: “Bệ hạ khó có được lần đầu tiên hào phóng như vậy, người cần gì tự tìm đời ăn chửi.”

Thường Tự đột nhiên mới nhớ tới, bệ hạ luôn khẩu thị tâm phi (nói một đằng làm một nẻo) như thế, ngài rõ ràng rất dễ dàng mềm lòng, nhưng lại không muốn thừa nhận.

Chỉ là, thời điểm bị bệ hạ cự tuyệt, công tử Tịch nhất định tâm tình cực độ suy sụp.

Đánh trước một quyền, cho thêm một viên kẹo, có thể đoán chắc giờ phút này vị diện hạ u mê kia có thể thật sâu sắc linh hội, cái loại bị trêu chọc đó lại còn cảm giác bất đắc dĩ cảm động đến rơi nước mắt, phỏng đoán về sau cũng không bao giờ nguyện ý có bất kỳ giao tiếp nào nữa với bệ hạ.

Thường Tự than thở nghĩ, sau đó lên tinh thần cách hồ nước nhìn hai người trong đình phía xa kia.

Chuẩn bị động tác ” nếu đụng tới một sợi tóc của nhau, phải xông lên”.

* Cao Sơn Lưu Thủy - núi cao nước chảy: Theo điển tích, Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức, khi Bá Nha gảy đến đoạn có núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: “Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!

223. Chương 223: Ba Chuyện Lớn

“Vì sao Hoàng Huynh lại đồng ý cưới vị quận chúa nhỏ kia? Không phải người nói huynh ấy vì muốn cướp đi nữ nhân của Hoàng đế Xuyên Hạ mà khiến cho hai nước đều bị tổn thất sao?” Vị nam tử ngồi ở trên giường kích động nói, cũng bởi tâm tình quá mức kích động mà ho khan, thị thiếp xinh đẹp của hắc ngay lập tức cung kính dâng khăn lụa trắng lên, hắc giận dữ giằng lấy che miệng, ho càng dữ dội hơn, một khắc sau, chỉ thấy màu đỏ nở rộ trên tấm khăn lụa trắng tinh kia.

Lại nói: “Còn thần y mà người tiến cử đến bao giờ mới chữa khỏi bệnh cho ta?” Nam tử phiền muộn cau mày, triệu chứng ho ra máu đã càng ngày càng nghiêm trọng. Rõ ràng thứ đó là của mình, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn người đó không cần tốn nhiều công sức mà dễ dàng lấy đi tất cả.

Từ nhỏ đến lớn đều là như thế.

Hoàng huynh tư chất thông minh, rất hợp ý phụ hoàng, Còn mình cho dù có cố gắng đến đâu thì phụ hoàng cũng không buồn để ý.

Mọi quyền lợi người đều cho Hoàng Huynh, còn mình thì cái gì cũng không có.

Vất vả mới giành được, bây giờ lại muốn hắt hủi đi tất cả sao?

Hắn không cam lòng.

Không cam lòng!

“Thái tử diện hạ, thần y đã viết ra đơn thuốc này cho ngài, hôm nay tình trạng ho ra máu của ngài rõ ràng đã ít hơn nhiều. Nhưng cho dù là thuốc tốt đi nữa, ngài cũng phải chú ý điều dưỡng thì thân thể mới khoẻ lên được, thần y không phải đã nói dưỡng bệnh tuyệt đối không được tức giận đó sao?” Người bên cạnh cười nhàn nhạt, mắt hẹp híp lại thành một đường, thông thả nói: “Về Hoàng huynh của ngài..... dựa theo lẽ thường, hắn sẽ không thể nào khống chế được độc tính của độc tình.....”

Nhưng vì sao độc tình lại phát tác kém như vậy?

Chẳng lẽ Hải Đường lừa gạt?

Không thể nào, tại thời điểm ấy, Hải Đường một lòng muốn đưa Du Tử Tu bước lên ngôi vị hoàng đế, tuyệt đối sẽ không làm ra cái chuyện bất lợi như vậy.

Có lẽ độc tính của thuốc đã giảm bớt rồi.

Công tử Tịch vẫn có thể khống chế được tình cảm của chính mình, chuyện này căn bản là không có khả năng, theo như lời của Hải Đường, cần lâu nhất là một ngày để thuốc có thể khuếch tán vào tận xương cốt. Chẳng lẽ là trong một ngày đó, có người đã dồn ép độc cổ ra ngoài?

Lúc toàn bộ rút đi, hắn đã phái người mang theo Công tử Tịch, nhưng tại thời điểm hắn bị mất tích kia chỉ sợ là đã rơi vào tay bọn họ.

Nhưng là ai.....

“Nạp Lan Ngôn, người đang suy nghĩ cái gì vậy?” Vụ lớn tiếng nói “Hoàng huynh của ta sao vẫn có thể khống chế được chứ, người hãy nói thật đi.”

Nạp Lan Ngôn lấy lại tinh thần, thông thả cười nụ “Chỉ sợ chuyện đây là do Nạp Lan Lâm đã lén lút làm, hắn rất giao hoạt luôn thích che mắt người khác.”

Vụ lạnh lùng rên rỉ “Chuyện đảo ngược như vậy, nếu Hoàng huynh ta muốn buông Ngưng phi nương nương, đồng ý cưới công chúa rồi quay về nước, địa vị Thái Tử của ta có lẽ khó mà giữ được, người bảo ta nên làm thế nào? Ta nhẽ ra lúc đầu không nên mềm lòng để cho huynh ấy tự do mà phiêu bạt bên ngoài. Lẽ ra phải Thừa cơ mà giết đi.”

Hắn dừng một lát, giọng nói nhỏ nhẹ mang theo chút phiền não “Rõ ràng... ta mới là người có Thiên mệnh, vậy mà tại sao ông trời lại luôn thiên vị huynh ấy Thật là bất công....”

Hắn không ngừng lo lắng, giống như hoàn toàn đã quên rằng ban đầu là ai tặng vị trí này cho hắn, là ai liều mạng để bảo vệ hắn.

Gạt người quá mức, cũng dễ dàng lừa gạt chính bản thân mình.

Loại người như vậy, mới dễ dàng bị thao túng, các quân cờ của hắn mới từng bước bị Lâm phá tan. Hắn quá coi thường Mặc Ngưng Sơ, nàng luôn xuất hiện ở những thời điểm bất ngờ, phá hỏng các kế hoạch của hắn. Lần này, nhất định phải huỷ diệt tiểu nha đầu kia mới khiến cho tâm trí Nạp Lan Lâm hoảng loạn.

Nạp Lan Ngôn dừng một chút nói: “Đây là lần liều mạng cuối cùng, Xuyên Hạ giờ chỉ còn bộ khung, nội bộ đã bị gặm nuốt đến mục rỗng, cho dù bây giờ có đề ra một loạt chính sách mới thì trong thời gian ngắn cũng không thể nào có hiệu quả tức thời. Quốc khố trống rỗng, đây mới là mối họa lớn nhất của bọn họ, là nguyên nhân khiến bọn họ chậm chạp không xuất binh thảo phạt Bạch Lộc Nguyên. Nếu khởi binh, nguồn

dự trữ sẽ bị dùng hết mà không thể khôi phục dân sinh, càng không nói đến chống lại kẻ thù bên ngoài.... Hẳn làm sao có thể dự đoán được, ngoài Bạch Lộc Nguyên, ta còn có một nhóm thế lực khác....”

Hắn trầm giọng nói “Chỉ là, nếu chỗ sinh lễ kia tương đương một nửa quốc khố Xuyên Hạ, thì không còn như trước, quốc khố phong phú, nếu muốn tấn công bất ngờ cũng vô cùng khó khăn”.

“Ta sẽ phụ trách phần sinh lễ” Vụ híp mắt nói “Ta sẽ đem chỗ sinh lễ đó đến trại lính các người chứ không phải hoàng cung của bọn họ”

Nạp Lan Ngôn khom người vái một cái “Vậy ta sẽ khiến Lân bận rộn, không có thời gian mà để ý đến đám sinh lễ nặng trĩu kia...”

“Nếu sinh lễ biến mất, Phụ hoàng muốn đưa phần sinh lễ khác, dân chúng cả nước sẽ phẫn nộ...”

“Vậy Hoàng huynh Vụ Tịch của ngài cũng sẽ không còn cách nào để trở về nước rồi” Nạp Lan Ngôn cười nhỉnh “Thái tử điện hạ ngài quả thật là thông minh, là vị vua anh minh nhất”

*****Tuyển phân cách giọt tiểu Hạ *****

Tin tức công tử Tịch là đại hoàng tử của Lan Nguyệt quốc lập tức lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, mà tin tức bệ hạ lựa chọn quận chúa hoàng tộc hiền lương có đức có tài làm hoàng phi cũng nhanh chóng là đề tài để mọi người bàn luận trong những lúc trà dư tửu hậu.

Sử Tiến Đoàn cũng nhanh chóng đến hoàng cung, cùng Hoàng đế Xuyên hạ bàn bạc chuyện đám hỏi, mà quốc chúa Lan Nguyệt tự mình phái người đưa thư tới, tình nguyện bỏ ra sinh lễ xa hoa nhất nhằm lôi kéo quan hệ giữa hai nước.

Quốc gia dũng mãnh và quốc gia giàu có liên kết với nhau khiến dân chúng hai nước mừng vui khôn xiết, đồng loạt dâng lên những lời chúc tốt đẹp nhất.

Nhưng khi nhìn cuộc sống hoà bình này, lại cảm thấy như là sự yên tĩnh giữa cơn bão táp.

Trong vòng mấy ngày sau đó xảy ra ba chuyện lớn, mà ba chuyện lớn này không làm mọi người hoảng hốt vì đã được mạnh mẽ áp chế xuống không cho lan truyền khắp nơi.

Đầu tiên, tin vui về đám hỏi vừa truyền ra, Bạch Lộc Nguyên liền bùng nổ xung đột dữ dội, quân phản loạn đánh lên vào doanh trại chính, tử thương vô số, quân chủ lực tinh thần hùng mạnh đẩy lui quân địch. Nhưng lực lượng hai bên tương đương nhau, tổn thất không lớn nhưng hai bên đã không thể giữ được hoà khí, Bạch Lộc Nguyên bắt đầu phong toả các thành lũy xung quanh, khiến cho tin tức không cách nào truyền được vào tai dân chúng trong thành.

Thứ nữa là Bạch Lộc Nguyên đang chiến tranh, đúng lúc gặp được người dẫn đoàn đưa sinh lễ Lan Nguyệt quốc liền đưa tiễn đến tận biên giới Xuyên Hạ, Bạch Lộc Nguyên ở phía đông, Lan Nguyệt ở phía bắc Xuyên Hạ, cả đường gia tăng tốc độ tới hoàng cung một cách bình an. Nhưng lúc giao sinh lễ liền phát hiện toàn bộ sinh lễ là giả, bên trong rương chứa toàn đá. Hoàng đế giam lại toàn bộ, lại tuyên cáo thiên hạ, sinh lễ Lan Nguyệt đưa đầy đủ hậu hĩnh, cũng tuyên bố nhờ phúc Lan Nguyệt, Xuyên Hạ miễn thuế cho dân chúng trong vòng một năm.

Nhưng có một chuyện khác khiến vị đế vương vẫn luôn bình tĩnh kia đã không thể nào giữ được bình tĩnh.

Ninh Thái hậu nổi điên, tại Cẩm Hồ Liên Y trong thâm cung, xảy ra mâu thuẫn với Tử Uyển điện hạ ở trên cầu khiến cả hai cùng rơi xuống nước. Ninh Thái hậu rơi xuống trước, bị một con dao nhọn cắm vào bên sườn, cung nhân xung quanh đẩy nghe được tiếng vang liền vội vã đi tới, chỉ vớt được thân hình Thái hậu đã bị sưng phù. Bởi vì hồ nước quá sâu, trời lại tối nên không tìm được Tử Uyển điện hạ.

Bệ hạ nóng giận, ra lệnh tháo hết nước trong hồ, nhưng hồ rộng lớn như vậy cơ hồ không có khả năng làm được. Bệ hạ vô cùng đau đớn lại sai người tìm kiếm suốt đêm, vô số tử sĩ lặn xuống hồ tìm từng tấc một nhưng không thu hoạch được gì.

Béo che kín cả đáy hồ, hẳn liền hạ lệnh cắt bỏ từng cánh bèo, cho dù là một tấc cũng không bỏ sót.

Tuy nhiên cũng không mang lại kết quả nào.

***** Tuyển phân cách giọt tiểu Hạ *****

Mặc Ngưng Sơ thận trọng đẩy cửa Ngự Thư Phòng, quả thật trông thấy Nạp Lan Lâm đang ngồi trong đó, qua mấy ngày đêm không nghỉ, hần đã gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt do mệt mỏi quá độ.

Kế hoạch cùng nhau xuất hành đi Bạch Lộc Nguyên cứu vãn chuyện của ca ca cũng đã bị gác lại.

Mấy ngày nay đại sự liên tiếp xảy ra, nàng không thể ích kỷ chỉ nghĩ đến chuyện của mình bèn viết một phong thư, giao Bạch Trạch chuyển tới tận tay ca ca nàng. Nàng không thể nào tự mình đi trước, mong ca ca thông cảm, nếu huynh ấy trung thành, nàng hi vọng huynh ấy vì quốc gia mà giúp đỡ Đế vương vô điều kiện. Lấy được thủ cấp của thập nhị vương gia ở tại Bạch Lộc Nguyên, giải quyết được một chuyện lớn. Cho dù mình không bị đẩy đến biên giới, nhưng thân là người của Mặc gia, không thể để bề hạ có chút nghi ngờ.

Đây là lời hồi nhỏ phụ thân thường giáo dục, không ngờ nay nàng lại dùng để giáo dục ca ca mình.

Mà ca ca võ công cao cường, nàng không đi, huynh ấy cũng nhất định gặp dữ hoá lành, phải theo ảnh vệ trợ giúp, huynh ấy nhất định bình an mà trở về.

Mặc Ngưng Sơ nghĩ vậy, liền lặng lẽ đi vào trong phòng.

Hần dường như đang ngủ thiếp đi.

Nhưng chân mày nhíu chặt một chút cũng không buông, Cho dù là ngủ say cũng không hề thả lỏng một chút nào.

Chuyện của Tử Uyển nhất định là một đả kích lớn đối với hắn.

Đó là muội muội duy nhất của hắn, tựa như bản thân không cách nào chấp nhận được chuyện người thân gặp nguy hiểm, trong lòng hắn nhất định vô cùng đau khổ.

Mặc Ngưng Sơ đi tới, muốn thay hắn vuốt ve xung quanh lông mày, lại thấy trên mặt bàn tùy tiện vứt một chiếc túi thơm được thêu rất tinh xảo, giống như đồ vật nữ nhân hay dùng.

Nàng tò mò cầm lên xem, ngay lập tức bị một đôi tay thon dài đoạt lấy ném vào góc phòng. Nàng ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt của nàng là một ánh mắt bối rối, cùng với ánh mắt là thanh âm phát ra từ đôi môi mỏng đẹp đẽ: “Quả đào ngọc, vật này.... Không phải là cái gì đâu”.

224. Chương 224: Ngu Ngốc

Mặc Ngưng Sơ ngơ ngẩn, trong tay dường như còn lưu lại dư vị của túi thơm.

Thật khó hiểu. Nàng chậm rãi muốn đưa lên mũi ngửi, lập tức lại bị Nạp Lan Lâm khác thường nhanh chóng bắt được bàn tay, lau đến khi sạch sẽ, “Ngoan, nơi này bẩn, trở về.”

Mặc Ngưng Sơ nheo mắt giống như mèo vậy.

“ ”

Nạp Lan Lâm dừng một chút, chợt dạ muốn đem nàng ôm vào trong ngực, thấy nàng giống như thường ngày bình thường bộ dáng phục tùng như mèo rơi vào trên ngực hắn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm: “Tối nay đã quá muộn, ta xử lý xong công vụ ở đây, sẽ trở về ngủ cùng nàng ”

Nàng dường như gạt đầu một cái, ánh nến đỏ chớp chớp, đem bóng dáng nàng kéo dài ra. Ngoài cửa sổ lẩm tấm, hoàng cung trong trẻo lạnh lạnh thậm chí có thể nghe được thanh âm từ phía xa của đội quân vẫn đang không ngừng ở giữa hồ tìm vớt, tiếng nước bùm bùm đó, cực kỳ giống như tiếng tim đập của bọn họ lúc này, từng tiếng từng tiếng, nảy lên trên bề gỗ lay động.

Nạp Lan Lâm sờ sờ tóc của nàng, nói: “Trong mấy ngày này, sợ rằng cũng không có biện pháp bồi nàng, đợi ta xử lý xong những chuyện này, ta liền. . . . ”

“ Tại sao muốn làm như vậy?” Nàng đột nhiên tràn ra một thanh âm thật nhỏ, nhỏ như tiếng muỗi.

Nạp Lan Lân sững sốt, chợt kéo nàng ra khỏi lồng ngực.

Mặc Ngưng Sơ cúi đầu, đôi tay nhỏ bé giống như bánh quai chèo xoắn lại với nhau, hấn không nhìn được nét mặt của nàng, nhưng có thể nhìn thấy ngón giữa của nàng càng bấm càng sâu vào mu bàn tay, như vậy hạ xuống, chính là hai đạo dấu thật sâu.

Hấn vội vã đưa tay tách ra, nhưng nàng bóp quá chặt, căn bản gỡ không ra, hấn lại sợ dùng sức quá lớn khiến nàng bị thương, không thể làm gì khác hơn là hạ mềm thanh âm: “Quả đào ngu xuẩn, buông ra.”

“ ”

“Ngoan, nghe lời.”

“ ”

Nàng giống như quyết tâm ban mưa gió bất động vững như núi, một loại liều mạng không muốn buông ra ngón tay đang quấn quít này, giống như nếu buông ra, tất cả dũng khí nàng có thể sử dụng để nhịn xuống được nước mắt đang đảo quanh trong hốc mắt, cũng sẽ tan thành mây khói.

Nàng mấp máy xuân, có chút đứt quãng nói: “Cái đó. . . . Túi thơm. . . . ”

“Cái đó cũng không có gì, gần đây quá mệt mỏi, Thường Tự liền lấy một túi thơm giúp tỉnh táo, ta có thể để Thường Tự làm chứng nàng đừng suy nghĩ nhiều.”

“ Dạ.” Nàng lại ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Nàng thật ra thì cũng rất muốn không suy nghĩ nhiều .

Chỉ là kể từ một ngày kia, hấn nói muốn có một đứa con trai, nàng liền ngảy ngốc trở về chế tạo một bộ bảng kế hoạch, đem tất cả ăn cái gì thì thích hợp, kiêng kỵ ăn cái gì, tốt nhất cho quá trình sinh con rõ ràng rành mạch nhóm lại thành một danh sách, trong đó liền bao gồm cả những hương liệu cần tránh trong cung đình, từng loại từng loại, loại nào là cấm kỵ với phụ nữ có thai, cũng đều ghi lại không hề bỏ sót.

Cho nên, nàng thật sự rất muốn làm bộ như mình không có suy nghĩ nhiều.

Hấn rất mệt mỏi, rất vất vả, nhất định là lý do tự nhiên của hấn, nhất định là an bài tự nhiên, mình phải ngoan ngoãn. . . . Không nên suy nghĩ nhiều. . . .

“Ta, ta đi về trước đây. . . . ”

Mặc Ngưng Sơ nhỏ giọng nói, từ trên người của Nạp Lan Lân trượt xuống, có chút hoảng hốt liền muốn đi ra ngoài.

“Quả đào, hiện tại ta mệt chết đi, nàng không phải muốn ồn ào. . . . ” Nạp Lan Lân vuốt vuốt mi tâm, muốn tìm một cái cơ trấn an nàng, nhưng hấn thật sự bị một chồng lớn hồ sơ phiền muộn luống cuống tới cực điểm, hiện tại hễ mở to mắt, cũng dường như là có thể thấy đủ các loại câu chữ chằng chịt, cùng với báo cáo vẫn không rõ tung tích của Thủy Trúc, điều này làm hấn mệt mỏi không dứt.

“Ta, ta không có ồn ào. . . . ”

“Vậy nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt ta.”

“ ”

“Nàng nghe lời, đừng làm rộn không được tự nhiên, cái túi thơm đó thật sự cái gì cũng không phải. . . . nàng hiểu?”

Nàng lại gật đầu một cái.

Nhưng biểu tình lại tuyệt không giống như là hiểu! Hấn tự tay nâng cằm của nàng, lại bị nàng né ra không để lại dấu vết.

“Quả đào nhỏ!” Hấn cau mày hô.

Mặc Ngưng Sơ rụt một cái lui về phía sau.

“Tử Uyển có thể. . . . hài cốt không lạnh. . . . Đông Bắc náo động, lâu hơn một chút mới có thể bình ổn lại, ca ca của nàng cũng bị vây ở trong trại địch. ”Hắn vuốt vuốt sợi tóc của nàng, nói: “Cho nên, quả đào nhỏ, đừng làm rộn.”

“Ta cũng rất lo lắng cho Tử Uyển! Ta cũng rất lo lắng cho ca ca! Mà ta cũng rất lo lắng cho chàng!” Mặc Ngưng Sơ rút cuộc cắn răng, chợt ngừng đầu đối diện tầm mắt của hắn, hai mắt đen lúng liếng tròn to, nước mắt cứ như vậy một giọt một giọt nhỏ xuống: “Ta cũng muốn sinh bảo bảo! Ta cũng muốn hoàn thành nguyện vọng của chàng! Ta, ta không làm khó chàng Chàng xử lý công vụ thật tốt đi, mấy ngày nay chàng cực khổ rồi, ta. . . . Ta đi về. . . .”

Nàng xoay người liền vọt ra khỏi cửa, Nạp Lan Lâm rút cuộc thanh tỉnh, tự biết đại sự không ổn, thông minh như nàng, sao có thể dùng ngôn ngữ ngây thơ như vậy lừa gạt?

Hắn đột nhiên cảm thấy vừa rồi mình là ngu xuẩn tới cỡ nào, lúc thấy nước mắt của nàng, mới giống như đột nhiên hiểu mình dù có làm cái gì, nàng nhất định cũng đã đoán được, nhất định đang chờ mình cho nàng một lời giải thích!

Nhưng hắn còn một mực cho là nàng chỉ là cáu kỉnh, chỉ cần nhẹ nhàng dỗ dỗ dành dành, là có thể khiến cho nàng ngoan ngoan ngoan ngoan.

Nạp Lan Lâm dùng khinh công, liền muốn đuổi theo hình ảnh nhỏ nhắn chạy như điên kia, nhưng đột nhiên, một cái bóng xông tới ngăn cản trước mặt.

“To gan!!” Hắn đưa tay liền muốn đánh, cũng đang muốn chém đứt ót đối phương, lại miễn cưỡng ngừng lại, “Cút ngay!”

Sắc mặt hắn lạnh lùng liền muốn vòng qua người kia đuổi theo về phía trước, nhưng mắt cá chân lại bị giữ lại, người nọ chợt dập đầu, “Xin bệ hạ hãy nghe ta nói mấy câu!”

Gần đó Hỉ công công cũng mang theo một đội cấm vệ quân thở hổn hển chạy tới, run run rẩy rẩy quỳ xuống nói: “Bệ, bệ hạ, tiểu nhân không có ngăn lại Mặc viện sĩ. . . . Xin, xin bệ hạ thứ tội. . . . Hắn, hắn đợi ở ngoài viện một hồi lâu, cũng không thấy bệ hạ gọi đến, liền. . . . Liền tự mình xông vào. . . .”

Nạp Lan Lâm ánh mắt rét lạnh, lúc ngừng đầu lần nữa, quả đào nhỏ kia đã chạy không còn thấy bóng dáng, mà chân còn bị một đại nam nhân giữ chặt, còn là ca ca của quả đào, vị hôn phu của Tử Uyển, trước mặt nhiều người như vậy, hắn đập cũng không được, không đập cũng không được, cắn răng, dùng mật hiệu nói: Thường Tự, đi xem nàng cho trẫm! Thiếu một cọng tóc, ta sẽ lấy mạng người!

Vì vậy, trong bầu trời đêm, thổi qua một đạo gió lẹ rơi đầy mặt.

Mắt của Nạp Lan Lâm lúc này mới lạnh lùng nhìn xuống người đang quỳ trên đất: “Người đến tốt cùng muốn như thế nào?!”

Mặc Chuẩn Du hành đại lễ, mới vừa rồi một chưởng kia tuy không có đánh xuống, chưởng phong lại uy lực mười phần, hắn đành chịu đựng, khóe môi máu đã tràn ra.

Hắn níu chặt thăm nghĩ: “Xin bệ hạ chấp thuận để thần tháo khô nước của Cẩm Hồ!”

“Nếu như có thể làm! Trẫm sớm đã tháo rồi! !”

Mặc Chuẩn Du mím môi, vẫn cố chấp như vậy: “Ở trên giang hồ thần có mấy bằng hữu dẫn nước rất giỏi (dẫn cử độ nước), nếu có thể, xin bệ hạ cho phép thần thử một lần.”

225. Chương 225: Sốt Ruột Cứu Người

Mặc Chuẩn Du tiếp tục nói: “Nếu là Tử Uyển. . . . đã chết, nhất định xác sẽ nổi trên mặt nước, nhưng giờ đã là ngày thứ ba, cho nên, nàng nhất định. . . . Nhất định. . . .”

Nạp Lan Lâm gian nan nhìn không được ngọn lửa muốn đi gặp Mặc Ngưng Sơ, mắt nhìn xuống hắn, đột nhiên cười lạnh: “Nhất định cái gì? Nếu là thi thể bị rong rêu dưới nước (thủy tảo) cuốn lấy, rửa nát trở thành bạch cốt (xương trắng) um tùm, cũng sẽ không nổi lên được!”

Trong nháy mắt đó, sắc mặt Mặc Chuẩn Du trở nên trắng bệch.

Lòng hần gấp gáp như có lửa đốt, liên tục hai ngày, hần đi theo hàng loạt đội ngũ cứu viện lặn xuống đáy hồ, mỗi một lần, trong lòng hần lại sợ hãi nơi này sẽ có bóng dáng của nàng. Lúc nghe được tin tức kia, cảm giác hết như Ngũ Lôi Oanh Đỉnh (sét đánh trên đỉnh đầu) hần đến giờ cũng không muốn hồi tưởng lại.

Mà bây giờ, chưa từng có tuyệt vọng như vậy, quỳ rất lâu trên mặt đất, trong lòng suy nghĩ sắp đau chết cũng tốt, liên tục hành hạ không cách nào ngủ được, vừa nhắm mắt, trong đầu tất cả lại đều là khuôn mặt đầy nước mắt, tái nhợt vô sắc của nàng.

“Người đi vào cho trầm.” Nạp Lan Lân lạnh lùng nói, xoay người đi vào Ngự Thư Phòng.

Mặc Chuẩn Du cũng yên lặng theo phía sau, đóng kỹ cửa lại, một cái chớp mắt, cổ áo đã bị hung hăng túm lấy, Nạp Lan Lân lạnh lùng vung tay, hần liền bị ném đung lên trên vách tường cứng rắn.

Mặc Chuẩn Du nuốt một búng máu tanh, lại bò dậy từ trên mặt đất, nghiêm túc quỳ gối trên đất: “Xin bệ hạ thành toàn.”

“Hiện tại đã biết lo lắng cho Tử Uyển rồi sao?” Nạp Lan Lân hí hóp mắt nhìn hần: “Cho tới nay, trầm dễ dàng tha thứ cho Mặc gia các người, bỏ qua cho Mặc gia bọn người, người cho rằng, trầm thật sự cái gì cũng không biết sao?!”

Mặc Chuẩn Du mím môi, bên môi của nam tử trưởng thành cao lớn này có màu xanh của râu ria, lão đảo vội vã mà bị thương thâm thiết, hần quỳ trên mặt đất, mái tóc còn chưa khô bọt nước.

Nạp Lan Lân đi lên trước, nắm lấy cổ áo hần, tức giận nói: “Tử Uyển mất mạng là cấp bách, nhưng cũng không kích động, ngày đó, người đến tốt cùng đã nói cái gì với Tử Uyển, mới khiến cho nàng nổi lên xung đột với Ninh thái hậu?! Người cũng đã biết, cho đến giờ cây cầu kia là cơn ác mộng của nàng!”

Các ngón tay của Mặc Chuẩn Du chợt nắm lại thành quyền, con người của hần co lại.

Ngày đó, hần nói với Tử Uyển, hần có lẽ không xứng với nàng.

Bởi vì, Mặc gia là tội nhân.

Trừ Mặc Li cùng Mặc Ngưng Sơ không biết chuyện, những người còn lại, đều là đồng lõa.

Thanh âm của Nạp Lan Lân mang theo tức giận, nếu không phải Tử Uyển thích, hần thực sẽ một cái tát đánh chết cái tên nam nhân không nóng không lạnh này: “Ta đã chỉ rõ với người như vậy, chuyện cũ có thể sẽ bỏ qua tất cả cho Mặc gia, người vì sao còn chết đầu óc như vậy? Chuyện đã qua đã trôi qua rồi, chuyện Mặc gia chứa chấp Du Tử Tu ta sẽ không truy cứu, nếu người thích Tử Uyển, chẳng lẽ không thể đối tốt với nàng một chút? ! ! ! Nàng là một công chúa hoàng tộc, tại sao lại chỉ muốn vì một cái viện sĩ nhỏ nhỏ ăn nói khép nép như người?!”

Hai mắt Mặc Chuẩn Du bị thương rử xuống, nếu có thể, hần làm sao lại không muốn chăm sóc Tử Uyển thật tốt.

Nhiều năm như vậy, tình cảm của nàng đối với hần, hần sao có thể không nhìn thấy.

Chỉ là.

Chuyện hần giúp phụ thân giấu giếm, đâu chỉ mỗi chuyện này?

Ngay cả trước mặt bệ hạ cao cao tại thượng này, cho tới bây giờ đều là thủ khẩu như bình (giữ kín như bưng), trong lòng biết rõ ràng cũng chỉ có ba huynh đệ bọn hần, cùng phụ thân mà bọn họ kính trọng nhất.

Nếu chuyện bại lộ, đó chính là giết cửu tộc.

Tình thế hôm nay, e rằng cái chân tướng này cũng sẽ không che giấu được lâu nữa, náo động một khi bắt đầu, sẽ như lửa lan đồng cỏ, đem nguy trang từng điểm từng điểm thiêu hủy.

Hần không muốn liên lụy Tử Uyển.

“Người là kẻ hèn nhát!” Nạp Lan Lân thấy hần không nói, tức giận lan tràn, một cái tát vỗ qua, vỗ cho hần ngã trái ngã phải.

Mặc Chuẩn Du gắt gao mím môi, lại lần nữa quỳ xuống.

“Ngày mai đem mấy cái thầy bà kia của người đến cho trầm, sau chuyện này, trầm sẽ tính tiếp hôn ước của người và Tử Uyển.” Nạp Lan Lâm phát tay áo, sai Hỉ công công đem cái tên ngu ngốc này ném ra ngoài, sau đó sai bước đi về một hướng khác.

————— tiểu Hạ giọt tuyến phân cách —————

Hắn đi thật nhanh trở về tẩm cung, Thường Tự khom người, ý bảo chủ tử nhà mình mục tiêu muốn tìm kiếm, đang ở trong phòng.

Hắn cũng không kịp hỏi cẩn thận, chân bước thật nhanh, mấy bước liền đến gần trong phòng, thấy Tiểu Mỹ vẻ mặt lo lắng canh giữ trước một cái tủ treo quần áo khổng lồ, mà cái tủ treo quần áo đó lẳng lặng đứng vững một chỗ, yên tĩnh tới mức khiến cho người ta thấp thỏm không yên.

Ánh mắt Nạp Lan Lâm rũ xuống, sai bước đi vào, Tiểu Mỹ thận trọng lui ra, lặng lẽ đóng kỹ lại cánh cửa của tẩm điện.

Trong phòng rất yên tĩnh, loại tình cảnh này dường như đã từng gặp qua rồi, một lần kia, nàng cũng là nơm nớp lo sợ núp ở trong cái tủ quần áo đóng kín đó.

Nhắm mắt lại, lại nhớ tới một lần kia, nàng bộ dáng kinh hoảng như con thỏ hoảng sợ, làm cho người ta đau lòng.

Hắn từ từ mở cửa học tủ ra.

“Ken két” một tiếng.

Hắn rốt cuộc tìm được bóng dáng của nàng giữa đồng đệm chăn lung tung lộn xộn.

Từ góc độ này nhìn nàng, những sợi tóc đen cơ hồ che kín cả khuôn mặt của nàng, bị chăn đệm bao vây lại, giống như một cục bông tròn nhỏ nhắn màu trắng.

Nàng hết sức trốn tránh, cho rằng vùi đầu vào giữa hai cánh tay, hắn sẽ không thấy được nét mặt của nàng, cho rằng không phát ra âm thanh, hắn liền không biết lúc này nàng đang khóc thút thít, nhưng lại không biết, nàng khóc đến độ cả hai tai cũng đỏ lên, tràn ngập trong tủ treo quần áo đen nhánh là khí tức (mùi) của nước mắt chỉ thuộc về nàng.

Hắn thở dài một cái, ngồi xổm xuống, đưa tay kéo lấy một lọn tóc dài, nhẹ nhàng vuốt ve: “Ngu ngốc.”

Nàng cứng ngắc toàn bộ, muốn tránh, lại không tìm được bất kỳ chỗ nào có thể đem bản thân nhếch nhác của mình giấu đi.

Nàng hẳn là nên rộng lượng ngoan ngoãn đi ngủ, ngoan ngoãn làm như tất cả không hề xảy ra, hẳn rất bận, mệt chết đi, có lẽ là nàng hiểu lầm, tự mình nghĩ nhiều, trốn ở góc phòng len lén khóc như vậy, chắc hẳn lại liên lụy hắn.

Nàng thật là đàn chết rồi.

“Quả đào ngu xuẩn, người. . . .”

“Ta, ta không sao.” Nàng giành nói, lại phát hiện lời vừa ra khỏi miệng, giọng mũi nồng đậm tất cả đều cho thấy là “ta có sao” xấu hổ khiến nàng muốn tìm một cái lỗ để chui xuống đất.

“Xin lỗi.” Nạp Lan Lâm suy nghĩ một chút, đứng ở trước mặt nàng, đưa ra hai cánh tay, chống đỡ ở hai bên người nàng, vây nàng trong một không gian nhỏ hẹp. Hơi thở lặng lẽ mang theo mùi bạc hà, âm thầm lặng lẽ bao phủ cả người nàng: “Ta không phải cố ý lừa gạt nàng”

Mặc Ngưng Sơ lại cứng đờ.

Nàng không muốn nghe lời nói xin lỗi của hắn như vậy, giống như cho tới bây giờ nguyên tắc nàng vĩnh viễn đều tin tưởng hắn, thuộc về hắn đều rất rõ ràng, rõ ràng đến khiến nàng than thở không dứt, trong lòng nàng, bản năng bài xích suy đoán kia là chân thực nhất.

“Ta, ta không muốn nghe.” Nàng đột nhiên vẽ rằn thêm chân bồi thêm một câu, vừa ra khỏi miệng, phát hiện giọng điệu của mình hình như lại không được tự nhiên, lập tức mắt dè mới sửa chuồng (kiểu câu: mắt bò mới lo làm chuồng) nhỏ giọng nói: “Ta. . . . Ta không phải có ý đó, ta thật sự không sao, ta chỉ là cảm thấy hơi lạnh một chút, đúng lúc lại bị hạt cát rơi vào mắt. . . .”

Lời nói dối vụng về như vậy ngay cả chính nàng cũng không tin nổi.

226. Chương 226: Thì Ra Là Như Vậy

Nam nhân nhìn chăm chăm sau đầu nàng hồi lâu, đột nhiên hai bàn tay kẹp lấy hai bên gò má của nàng, hơi sức của hắn lớn chết người, dừng nói giây giũa, nàng căn bản không có lực phản kháng chút nào liền bị nâng mặt lên, sau đó mở ra vẻ mặt tuấn mỹ nguy hiểm phóng to đến gần, không chút cho bất kỳ không gian tránh né nào làm cho làn môi nàng mở ra.

Mặc Ngưng Sơ hoang mang sợ hãi bị cạy mở ra hàm răng, nụ hôn này mang theo dụ dỗ lại cường thế để cho nàng kinh hồn bạt vía, đầu lưỡi bị cuốn sạch, lỗ mũi bởi vì khóc thút thít mà bị chặn lại, duy nhất đôi môi có thể hô hấp hôm nay cũng bị chiếm đoạt, nàng nghẹn gương mặt đỏ bừng, đưa tay suy nghĩ đẩy ra đè ở trên người nam nhân, nhưng hắn càng rút ra càng chặt, nàng run rẩy bắt lấy hắn áo, lúc nụ hôn kết thúc, bờ môi của hắn còn dính vào trên môi của nàng, trán kề trán, bởi vì nàng từng ngậm từng ngậm thở.

“Cái túi thơm đó, sử dụng để phòng ngừa nàng mang thai.”

Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy hô hấp trong một khắc kia lại bị cắt đứt. Nàng hít thở không thông mở to hai mắt, cho là lỗi tai của mình nghe lầm.

Rõ ràng ưa thích đứa bé như vậy.

Rõ ràng là rất khẩn cấp muốn nhìn nàng mang thai một baby .

Nhưng. . . .

Tại sao lại biết biến thành như vậy?

Lúc đại não nàng suy nghĩ lung tung, hệ thống sắp tan vỡ, hắn lại nói: “Là tâm tư của riêng ta.”

“” Nước mắt của nàng đã sắp không ngừng được.

“Ta bắt đầu từ rất sớm, cũng đã mang theo vật kia, mỗi một lần đi qua, cũng sẽ lặng lẽ ở trong nước uống của nàng để một chút thuốc ngừa thai. . . .”

“” Hắn là ngại nước mắt của nàng không đủ nhiều sao?

“Cho nên. . . .” Nạp Lan Lân thở dài một cái, có chút ảo não vò rối tóc bản thân: “Đang không xác định có người có thể đỡ được bốn đứa trẻ trong bụng nàng, giữa nàng và đứa trẻ, ta tạm ích kỷ lựa chọn nàng...”

Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, nước mắt rơi xuống dưới cũng giắt trên lông mi, không biết nên rơi xuống, hay là nên lấy lại: “Chàng nói cái gì?”

“Ta tạm thời ích kỷ lựa chọn nàng.”

“Phía trước một câu.”

“Lựa chọn giữa nàng và đứa trẻ.”

“trước nữa.”

“Trước đó đang không có người có thể xác định đỡ đẻ bốn đứa trẻ trong bụng nàng.”

Mặc Ngưng Sơ chột từ trong đệm chần nhảy lên, nàng ít tin chắc lỗi tai của mình: “Nói lại lần nữa!”

“Trái đào nhỏ?” Nạp Lan Lân ngón tay có chút bận tâm sờ lên cái trán nàng, lại bị nàng một cái tát chụp được: “Bốn? Chàng nói bốn! !”

Hai con mắt nàng nhấp nháy ánh sáng.

Giống như là đột nhiên liền từ bi thương trong ý cảnh đổi về quả đào vui vẻ trước kia, chuyển đổi tốc độ nhanh đáng sợ, tựa hồ, ngược lại càng hưng phấn rồi.

Nạp Lan Lâm cười khe khẽ, lại xả hơi lại lo lắng ôm nàng vào trong ngực: “Thể chất nàng rất đặc biệt, rất không dễ dàng mang thai, lại cực kỳ dễ dàng mang thai bốn bào thai, thậm chí nhiều hơn. . . .”

Mặc Ngưng Sơ dừng một chút, rồi lại lập tức khóc, nước mắt ào ào chảy, dọa Nạp Lan Lâm giật mình. Hắn vội vàng vàng đi lau nước mắt của nàng, lại nghe nàng bên khóc bên cuồng tiếu: “Ha. . . . Ha ha! Ta nhất định là nữ nhân hạnh phúc nhất trên cái thế giới này! !”

Này một phần ngàn vạn tình huống đặc biệt nàng gặp được, nàng quả thật cảm động lệ rơi đầy mặt.

“Nhưng lại nguy hiểm. . . .”

“Tại sao?” Mặc Ngưng Sơ nâng lên hai con ngươi mắt tỏ hồng đồng: “Tại sao nguy hiểm?”

“Như thế nào đỡ dễ. . . .”

“Nhưng rất đơn giản a!”

Cắt ra rồi lấy ra?

Nạp Lan Lâm kinh hồn táng đảm kết thúc hồi tưởng của mình, ánh mắt Mặc Ngưng Sơ lại một lần tử sáng: “Thật sự rất đơn giản, trước dùng Mạn Đà La Hoa làm thành thuốc tê, lại dùng dao găm trắng xanh một cái đem bụng cắt, đem tiểu bảo bảo lấy ra, sau đó. . . . Ừm ừm ừm. . . .”

Nàng đã bị chặt chẽ bịt miệng.

Hắn đã nghe không vô.

Là ai đem đứa nhỏ này dạy máu tanh bạo lực như vậy.

Sắc mặt hắn tái nhợt, thật sự không cách nào tưởng tượng hình ảnh đó, Mặc Ngưng Sơ kỳ quái nhìn hắn, đột nhiên sau đó nhớ lại, hồi lâu trước, ở lần săn thú thứ nhất, hắn đã hỏi nàng một vấn đề tương tự.

. . . .” Nếu như khó sanh làm thế nào?”

Hắn nghe đến đáp án, cũng là nhanh như vậy một vẻ mặt muốn chết đi.

Nàng đột nhiên hồi hồn lại, đẩy hắn ra lấy tay chặn môi hắn, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ, chàng sợ hãi?”

“” Hắn từ chối cho ý kiến.

“Tốt như vậy, chúng ta lựa chọn những động vật khó sanh, ta tự mình biểu diễn, nếu như có bất kỳ không may, ta đây đời cũng không sanh con!”

“” .

“Chàng đồng ý nha, đồng ý sao!”

Kinh hạ dĩ thượng. “”

Mặc Ngưng Sơ sử xuất hơi sức toàn thân đi dây dưa, này dây dưa ngán nhớp nhúa thanh âm quấn vòng quanh nàng, nàng từng bước từng bước đem chi tiết cụ thể miêu tả cho hắn nghe, ở hiện đại đã thuần thực kỹ thuật hạng nhất không bỏ sót chi tiết nói rõ ràng, bao gồm công cụ chế luyện tinh tế, yêu cầu nghiêm khắc sợi chỉ khâu lại, cùng với khả năng tái tạo bản thân.

Thật vất vả, hắn rốt cuộc miễn cưỡng đón nhận đề án của.

Mặc Ngưng Sơ rốt cuộc thực hiện được, như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, rồi lại cảm thấy một khác kia, hơi sức toàn thân cũng bị rút đi, khiến cho không ra bất kỳ sức lực rồi. Nàng nước mắt chưa khô, liền mềm mại hướng trong ngực Nạp Lan Lâm rụt một cái.

Một đôi mắt to lẳng lẳng nhắm, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, nàng đánh giá là trước hết uất ức không nhẹ, rồi sau đó lại hưng phấn quá độ, nức nở không ngừng, lỗ mũi cũng là hồng hồng.

Hắn nghĩ ôm nàng đi lên giường, nhưng vừa vặn vừa chạm vào đến lưng của nàng, nàng lại bỗng dưng mở mắt, úng thanh úng khí nói: “Chàng có phải hay không còn phải xử lý công văn?”

Nạp Lan Lâm ngây cả người, sau đó có chút gật đầu bất đắc dĩ.

Tình thế như thế, hắn phải hết sức.

“Này, ta muốn ở tại bên cạnh chờ chàng!”

“ . . . ”

Gió đêm từ từ thổi qua.

Bóng đêm lạnh lẽo, lúc Thường Tự dựa theo sự phân phó đem tất cả văn án toàn bộ cũng đưa đến tẩm cung, Mặc Ngưng Sơ đã ngủ rồi.

Nạp Lan Lâm ngón tay đặt ở phần môi, làm một “hư” tư thế, bốn phía nền đỏ đốt sạch như nhâu, lại thêm đồng nhất.

Thường Tự để xuống một chồng hồ sơ cuối cùng cùng trà xanh tỉnh thần, trở về Ngự Thư Phòng tra xét có hay không có bỏ sót, phát hiện trong góc túi thơm đã trở thành từng mảnh, túi thơm chủ nhân giống như là hết sức căm hận vật này, mỗi một phiến hương liệu Diệp Tử cũng xé rách nát bấy.

Hắn cười cười, sau đó lặng lẽ đem những thứ vứt bỏ gì đó quét dọn sạch sẽ, tránh cho ngày thứ hai chủ nhân thấy phiền lòng.

Mà tẩm điện, ở bên trong, màn lụa thật lớn bay múa đầy trời, mang theo tốt đẹp chính là nguyện vọng, tung bay nâng độ cong nhẹ nhàng.

Nạp Lan Lâm chấp nhất bút, điểm Chu Sa, chống đầu, nhìn một quyển một quyển tấu chương, quyển quyển điểm một cái, làm về một cái quốc gia sống chết tồn vong đủ loại quyết sách, mà trong ngực nào đó có cánh tay mềm mại ôm vào bên hông của hắn, đặt tại trên đùi hắn đầu gối gối liền tuột xuống.

Về mặt nàng ngủ ngọt ngào, khuôn mặt màu hồng nhỏ nhắn giống như là chân trời nhuộm lên rặng mây đỏ Vân Đóa, hô hấp đều đều, phun khí trên da thịt hắn, tê dại ầm ập. Nàng giống như một con mèo nhỏ bình thường co rúc ở trong ngực của hắn, chọc người thương tiếc.

Hắn không bỏ được đặt nàng ở một bên, ngón tay nhẹ nhàng phát qua cái trán của nàng, lần nữa lấy tay đem lấy nàng đầu phù chánh.

Đêm vẫn còn khá dài.

Hắn cúi đầu, hôn môi của nàng.

227. Chương 227: Hưởng Đi Của Tử Uyển. (một)

Mà lúc này, Tử Uyển đang ngồi ở góc phòng, mà đối diện với nàng, là một người bị xích sắt trói buộc.

Đây đã là ngày thứ ba, nàng đã ba ngày không có ăn cái gì, chỉ dựa vào nước để duy trì sinh mạng, một đôi mắt to đen nhánh thâm trầm, giống như Lang Tộc công chúa, Băng Phách một loại con người trừu tượng, không có còn lại nhiệt độ.

Vào ba ngày trước ——

Nàng hẹn Ninh thái hậu ở trên cầu Liên Y gặp nhau, cũng đuổi lui mọi người, ở nơi đó làm cho người ta cảm thấy bất thủ, đem một thanh đao nhọn đâm vào ngực nữ nhân chết tiệt.

Vốn là thuận lợi theo kế hoạch, nàng nên đẩy nàng ta vào trong sông, để cho nàng vì chuyện của mình rất nhiều năm trước trả giá thật lớn, đáng tiếc lão thái bà kia thế nhưng lại có võ công, sau cùng một khắc bất cuồng, hai người dây dưa, cùng nhau ngã xuống.

Nàng vốn là có thể nổi trên mặt nước, nhưng nghĩ tới lời nói gốc tử mộc đầu, nàng lại đau đớn muốn chết, đau lòng còn không bằng cứ như vậy chết đi, nhưng lúc ngã xuống, không biết đụng phải cái thứ gì, cả

người cũng bị hút vào, nàng sặc vài nước miếng, đỉnh đầu chính là một mảnh sáng ngời mặt nước, đối với tử vong bản năng giãy giụa để cho nàng nhào lên, đạt tới mặt nước, lại phát hiện nơi này cũng không phải hoàng cung quen thuộc của mình, hiện lên tới đây, là một hồ sen nho nhỏ, trên mặt nước đều là sen khô héo, mà ở trong đó, hẳn là một gian mật thất khổng lồ.

Thạch bích trên đỉnh đầu, vây quanh rậm rạp chằng chịt dạ minh châu, còn xúc ngân phiến gia tăng ánh sáng, khiến nơi này xem ra giống như ban ngày. Nơi này bố trí giống như là một cái tiểu xá nhà nông nho nhỏ, mà trung gian một gian Tiểu trúc lâu bị khóa sắt vững vàng đóng chặt lại.

Cận kề cái chết một lần, lần nữa sống sót, liền không còn có dũng khí chết lại lần thứ nhất rồi.

Nàng bò lên bờ, mệt mỏi kiệt sức, nhưng hơi sức khôi phục, xuống nước lần nữa đi tìm mới vừa lồi đi, nhưng không có phát hiện dấu vết nào, sông nhỏ đường cũng không sâu, nước đều là lại hồ sen cuối cùng mấy lỗ thùng nhỏ rò tiến vào, nàng phải là trời xui đất khiến xúc động cơ quan gì, mới có thể đi tới nơi này.

Tử Uyển lại lên bờ, đi tìm bốn phía có hay không lại cửa ra, đáp án lại để cho người ta rất thất vọng.

Mà duy nhất có thể để cho người cảm thấy có thể tìm được đầu mối, chỉ có một ít nóc bị khóa lên lầu các.

Đây cũng là không chút nào làm khó được nàng, nàng trời sanh hơi sức lớn, coi như cùng hoàng huynh so bấp thính, nàng cũng không thấy được thất bại, này xích sắt mặc dù thô, chắc chắn không thúc giục, nàng liền đem cả cửa tất cả đều cho đánh xuống, lúc cánh cửa rào rào ngã xuống, ánh sáng từ bên ngoài tràn vào, nàng chậm rãi đến gần, vì vậy, nàng xem thấy cái đó bị dính ở trên vách tường, một nữ nhân gần như hấp hối.

Nàng cả người dơ dáy bẩn thỉu, trên người còn có vô số roi thương, máu đã khô khốc đọng lại, vẩy kết ra xấu xí. Nữ nhân sợi tóc muốn che lại cả khuôn mặt, lúc ánh sáng rớt vào, nàng không tự chủ rút một cái, dùng tay bị xích sắt trói che kín thói quen mất nhìn bóng tối của mình.

“Người là ai.”

Tử Uyển rất ít thấy khóc hình như vậy, nàng muốn đi qua vén lên nữ tử phát thấy rõ ràng dung mạo của nàng, nàng lại phản xạ co rúm lại kháng cự, cả người run rẩy lợi hại, dưới tóc đen, lộ ra đã khô nứt cánh môi, tái nhợt đáng sợ.

Tử Uyển suy nghĩ một chút, xoay người ra cửa, không bao lâu, liền lại dùng những lá sen khô héo kia nâng một chút nước, đưa đến trước mặt nữ nhân.

Nữ nhân ngớ ngẩn, giằng co hồi lâu, mới tất cả nước uống sạch, Tử Uyển lại đem mấy lần, cho đến nàng khàn khàn khô khốc cổ họng tràn ra âm thanh, hướng nàng gian nan nói ra hai chữ: “Cám ơn.”

Tử Uyển mới ở đối diện ngồi xếp bằng, hướng nàng cười cười: “Đây là đâu vậy? Người tại sao bị giam ở chỗ này?”

Nhưng nữ nhân lại không nói, nàng cúi thấp đầu, giống như là sắp chết đi.

Một phòng yên tĩnh, tử Uyển đợi đã lâu, cũng không thấy đối phương lại đáp lại, dáng vẻ công chúa cao ngạo lại thấp không dưới mặt mũi lại đi hỏi thăm lần thứ hai, đứng dậy, bắt đầu ở gian phòng tìm kiếm đầu mối khắp nơi. Tiểu trúc lâu rất là đơn sơ, chỉ có hai gian phòng, thế nhưng trong đã bị người đập loạn vừa thông suốt, chung quanh đều là bài biện mảnh vụn.

Những thứ này đều là vật nhà dân chúng tầm thường cũng có, tuyệt không quý trọng.

Tử Uyển tìm hồi lâu, cũng không có phát hiện vật mấu chốt có thể mở cơ quan, nàng buông tha tựa như lại trở về phòng khách chính, phát hiện nữ nhân kia đang lộ ra một con mắt, kinh ngạc nhìn nàng.

Con kia mắt rất đẹp, coi như nghèo túng nhếch nhác, cũng ngăn cản không được vốn là Mỹ Lệ, khoe mắt tựa hồ lại đường vân tinh tế, chỉ có thể nhìn cho ra tuổi tác không nhỏ, nhưng cũng không xấu xí.

Bốn mắt nhìn nhau, nữ nhân lại nhanh chóng cúi đầu, đem lấy chính mình co lại chặt hơn, tựa như mới vừa trạng thái vừa rồi, không muốn để ý tới người, trừ tĩnh mật trong không khí, nhiều hơn một đạo dây chuyền dụng phát ra âm thanh leng keng Là nàng đang run.

“Người ở đây sợ ta?” Tử Uyển đi tới, ngồi xổm xuống, tận lực biểu hiện chút hiền hòa: “Ta không phải người xấu, ta chỉ là trượt chân không cẩn thận ngã vào một mảnh trong hồ, liền không giải thích được đi tới nơi này, người biết, có biện pháp gì có thể đi ra ngoài sao?”

Nữ nhân rung động lợi hại hơn.

Tử Uyển không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn nói: “Ta là bốn triều Tử Uyển công chúa, muội muội Đường Kim Hoàng Đế bệ hạ, chỉ cần người có thể trợ giúp ta từ nơi này đi ra ngoài, ta nhất định dẫn người tới cứu người, cho người vinh hoa phú quý, thậm chí khiến hoàng huynh giúp người chủ trì công đạo, đối phó những người nhốt người kia!”

Cô gái chợt liền cứng ngắc, cả người như sấm đánh loại ngừng ở chỗ cũ, xích sắt dừng lại rung động, làm cho cả phòng có vẻ yên tĩnh quỷ dị.

“Tử Uyển” hai chữ, ở trong đầu nàng như nổ vang, trống rỗng.

Tử Uyển dừng một chút, giống như là ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ là, là hoàng huynh ta nhốt người lên?”

Lần này, nữ nhân lại thật nhanh lắc đầu một cái, ngón tay tái nhợt nắm chặt mảnh vải rách nơi đầu gối, giống như là máu đều ở đây run rẩy.

Tử Uyển chép miệng, thấy nàng sợ lợi hại như vậy, cũng hỏi không ra cái thứ gì, than thở một tiếng, ngồi trên mặt đất, đem y phục ướt nhẹp cởi ra, vắt khô sạch nước, bày tại trên ván cửa hong khô.

Trên người chỉ còn lại quần lót cùng cái yếm, nàng lạnh sợ run cả người, cũng không có đồ đánh lửa, liền núp ở trên ghế hướng về phía ngón tay lạnh lẽo hà hơi.

Nghĩ tới hôm qua, Mặc Chuẩn Du khước từ như vậy, nàng liền nhịn không được rơi lệ.

Đến tội cùng là sai ở đâu, để cho hấn đối với nàng như vậy?

Rõ ràng là hấn chủ động hôn nàng, nhưng vì cái gì lại muốn như vậy đẩy ra nàng?

Nàng nghĩ không ra,

. . . .” Ta có lẽ không thể cười người. . . .”

Đây cũng đại biểu cái gì đây? Hấn có lẽ chưa bao giờ có yêu nàng, từ vừa mới bắt đầu, đều là nàng một người đuổi theo bóng dáng của hấn, là nàng một người thích hấn, nhớ tới, hấn không hướng về phía nàng tỏ rõ cõi lòng, dù là lần trước hôn làm cho người ta rung động, nhưng hấn vẫn như cũ không có nói qua với nàng. . . .” Ta thích người.”

Dù là hôn ước, cũng là hoàng huynh ban cho.

Hấn là thần tử, không có bất kỳ tư cách phản bác, yên lặng tiếp nhận tất cả, nàng liền cho rằng, hấn là nguyện ý.

Nước mắt từng giọt từng giọt rớt xuống, rơi vào trên bàn tay, mắt cũng mờ lung rồi.

Nếu không phải bởi vì hấn, nàng cũng sẽ không như vậy phát điên muốn phát tiết, trong tim giống như là rào rạt lửa giận, thiêu đốt tất cả lý trí của nàng, nàng cũng sẽ không đi hẹn Ninh thái hậu, đem ngọn lửa báo cừu cùng nhau thiêu đốt, nữ nhân kia, coi như đến cuối cùng, nàng cũng không quên gai cười nhạo cùng châm chọc nàng.

Nàng là nghiệt chủng, nàng là đứa bé không có ai muốn.

Dính hoàng huynh, trở thành một công chúa xấu tính làm cho người ta sợ hãi. Nếu không phải hoàng huynh thành Hoàng đế, hai người huynh muội bọn họ sợ rằng sẽ trở thành tầng lớp đáy tối thấp nhất, mặc cho người chà đạp.

Thậm chí, người ở bên ngoài xem ra, nàng chính là nữ nhân phóng đảng, chủ động đi ngã vào một người đàn ông, còn ngã vào nhiều năm như vậy, không có thân phận “cao quý” như vậy có ích lợi gì? Đối phương. . . . Còn không nguyện ý cưới. . . .

Tử Uyển tự giễu cười cười, một thanh lau đi trong đôi mắt lệ, nhưng càng lau càng nhiều, trong lòng giống như là bị cái gì cho nứu lấy, đau khó chịu.

“Người. . . . Người không phải cần sợ. . . .” Đột nhiên, nữ nhân một bên lại động, chậm rãi truyền đến âm thanh nàng nhỏ giọng: “Nơi này là mật thất, phía trên mật thất, chính là hoàng cung. . . .”

“Ta không có sợ.” Tử Uyển đem mặt lau lung tung một cái, sau đó để ỉnh xem ra khá hơn chút: “Phía trên chính là hoàng cung? Người nào nhốt người ở chỗ này hay sao? Người bị nhốt đã bao lâu? Vì sao ta không biết hoàng cung này còn có thứ như vậy? ! Người là ai?”

Cô gái tận lực khống chế thanh âm ba động, khoe mắt thận trọng nâng lên, len lén liếc mắt nhìn cả người Tử Uyển đau khổ cực kỳ, muốn bật thốt lên lời nói lại nuốt trở vào, chôn thấp thanh tuyến nhỏ giọng nói: “Người giam giữ ta trước kia mỗi ngày tới một lần, gần đây đổi thành hai ngày, nếu là bình thường, hôm nay sẽ gặp , hơn nữa, đều là một người , võ công nàng không cao, người liền đợi nàng không chú ý, đem bắt được nàng, uy hiếp nàng dẫn người đi lên. . . .”

Mỗi một lần, cũng sẽ cho nàng ta mang đến gió tanh mưa máu, nàng ta mắng nàng, mắng nàng. . . . Nam nữ. . . .

Mặc dù nàng không xứng, căn bản không xứng phải có biết điều như hai đứa bé vậy, cũng không xứng bị người gọi là mẫu thân.

Nàng thậm chí cảm thấy phải, mình chết tốt.

Nhưng kia nữ nhân nói, mình nếu là chết rồi, sẽ đối phó Tử Uyển, nhưng hiện tại Tử Uyển liền như vậy sống sờ sờ đứng ở trước mặt của nàng, ngược lại làm cho tay nàng chân luống cuống rồi, nghe nàng cũng không phải bị Ninh thái hậu chộp tới, mà là trời đất xui khiến tiến vào nơi này, nhẹ một hơi thở, lại không khỏi lo lắng, nếu là Ninh thái hậu phát hiện nàng, căn bản là không thể để cho nàng đi ra ngoài.

“ Là như thế này sao?” Thuỷ cúc híp mắt cười cười: “Vậy thì tốt, ta liền chờ người kia!”

Nhưng nàng không biết, đang lúc nàng chờ người kia đến cũng là lúc, đã bị đao nhọn đưa nàng ta vào Hoàng Tuyền, không thể tiếp tục xuất hiện tại trước mặt của các nàng.

228. Chương 228: Hưởng Đi Của Tử Uyển (hai)

Cho nên Tử Uyển vất vả sửa lại cánh cửa sao cho giống như ban đầu, sau đó ẩn nấp trong gian phòng riêng, chờ đợi “người kia” mà nữ nhân kia nhắc đến, nhưng sau khi chờ đợi một ngày một đêm, nhẩn nại của nàng đã cạn.

“Người đó là ai?”

Nàng cảm thấy khó chịu vì ở đây không có chút đồ ăn nào, trời sinh số mệnh được người hầu hạ nên bệnh công chúa đã ăn sâu vào trong máu, chút ít kiên nhẫn cũng dần tiêu tan, con người đen tràn đầy vẻ nóng nảy.

Nữ nhân cử động một cách khó khăn, nhếch mép cười khổ

“Chỉ sợ là người đó đã thay đổi ý định, muốn nhốt ta rồi bỏ đói ở nơi này.....”

Giọng nàng vẫn còn khàn khàn đứt quãng, đáng vẻ tiêu tụy như vừa tiêu hao hết chút sinh lực cuối cùng.

Tử Uyển nổi giận “Nói cho ta biết người đó là ai? ! ! ! Nơi này là hoàng cung, Trong cung không nhiều người khẳng định có thể tìm được, người nói đi !”

Nữ nhân im lặng một lúc.

“Vậy còn người rốt cục là ai?” Tử Uyển chợt đứng lên, nhưng do nhịn đói đã lâu nên đầu óc nàng choáng váng, chân vừa cử động thì hai mắt đã tối sầm, ngã nhào xuống đất.

Nữ nhân hốt hoảng, muốn tới đỡ nàng nhưng vừa cử động mớ dây xích liền rung động kêu leng keng, xiết chặt nàng khiến nàng không thể cử động.

Đành phải khàn giọng nói “Đừng mạnh động, người phải biết giữ sức nếu không người kia tới người không không chế được nàng thì sẽ bị bắt...”

Tử Uyển hít sâu một hơi, cặp mắt dần trấn tĩnh, vất vả chậm rãi đứng lên, đến gần nhìn nàng ta “Ta cần người nhắc nhở sao? Nếu như người không chịu nói cho ta biết người kia là ai, ta sẽ giết người ngay lập tức”.

Nữ nhân rụt tay lại, cúi đầu xuống, cố gắng che giấu sự run rẩy trong giọng nói “Nếu phải chết Ta cũng vui vẻ chấp nhận...”

“Người rốt cuộc là ai? Nơi này rốt cuộc là nơi nào? Người kia rốt cuộc là ai?! ! !” Tử Uyển đi tới, một tay nâng cằm nữ nhân lên, tay kia vén mái tóc rối tung của nàng lộ ra nguyên vẹn cả gương mặt .

“Không.... Không cần....” Nữ nhân ngoảnh đầu, đôi mi sụp xuống che đi ánh mắt đang vô cùng hoảng hốt.

Tử Uyển kinh ngạc nhìn nàng ta chằm chằm.

Trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị.

Dung mạo ấy giống hệt mình, chỉ có cằm và mũi là giống Hoàng huynh, mà Hoàng huynh cũng từng nói rằng ánh mắt của Tử Uyển đẹp như sao trên trời giống hệt ánh mắt mẫu thân, còn ánh mắt của huynh ấy vừa hẹp dài vừa lạnh lùng thì lại giống phụ thân hơn.

Nhưng thời gian đó, mẫu thân tuy cười mà ánh mắt luôn ánh lên vẻ cô đơn, giống như ngôi sao âm đạm rơi xuống

Dù được phụ hoàng sủng ái, nhưng mẫu thân lại giống như là Khổng Tử cao ngạo, trong đáy mắt ánh lên màu sắc như ngọc trai.

Ánh mắt của mẫu thân, vĩnh viễn không giống sao trên trời.

Cho nên nàng đã dần dần quên đi chuyện này.

Tử Uyển ngơ ngác, buông nữ nhân ra, xoay người chạy ra ngoài.

Nàng một lần nữa kiểm tra lại tất cả nhưng vẫn không phát hiện ra cửa ngầm ở đâu. Nếu Hoàng huynh ở đây nhất định có thể tìm được lối đi ra ngoài. Nàng cắn răng rồi hít sâu một hơi, nhảy xuống hồ nước, nước hồ lạnh lẽo bao trùm lên đầu nàng, mái tóc nàng xoã tung bồng bềnh trong nước. Nàng liên tục lần mò tìm kiếm, nàng có thể đến được nơi này, nhất định cũng có thể từ nơi này đi ra. Nhưng mà cơ quan rốt cục ở đâu? Mật thất này bố trí vô cùng kín không có một kẽ hở nào, không biết vì sao lại được xây nên?

Càng lặn xuống nước càng khiến nàng thêm tuyệt vọng.

Lần cuối cùng từ trong nước đi lên, nàng đã lạnh cứng cả người, nước hồ cuối thu thật lạnh lẽo, nàng run rẩy chạy lên bờ, trong đầu lại nghĩ tới mọi chuyện với Mặc Chuẩn Du.

Nước mắt nàng một lần nữa lại trào ra, hoà lẫn với nước nhỏ xuống từ mái tóc còn đang ướt, biến thành một dấu vết khắc sâu.

Nếu không có hắn, nàng sẽ không rơi vào tình trạng này. Nếu không có hắn, nàng nhất định sẽ sống rất tốt, an lành mà làm một cô công chúa Điện hạ, cần gì chỉ vì một cây cọc gỗ mà mất đi tất cả?

Nàng đúng là đồ ngốc.

Tử Uyển lấy nước lau đi những vết bẩn bám trên quần áo, y phục chưa kịp hong khô đã lại ướt đầm, nàng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, từ trong ra ngoài đều muốn đông cứng lại.

Buồn cười nhất chính là nơi đây kín như vậy mà gió lại có thể thổi vào, chỉ có trong phòng là ấm áp hơn một chút. Nàng miễn cưỡng ngồi lại vào ghế, cố gắng làm mình có thể ấm hơn.

“Đói không?” nữ nhân đột nhiên nhẹ nhàng hỏi thăm.

“Không cần người quan tâm! ! !”

Nữ nhân lục lợi bên cạnh rồi lấy ra một miếng bánh bao nhỏ đã mốc meo mà ngày hôm trước người kia đã ném cho nàng, ả ta vì không muốn nàng chết mà đã ép nàng ăn nửa chiếc, không đợi nàng ăn xong liền thả ra.

Tử Uyển cười lạnh: “Ta có chết đói cũng không ăn loại đồ ăn này”

Nữ nhân dùng tay lại trong không trung một lát rồi lại lặng yên rút về, trước kia nàng cũng khinh thường thức ăn như vậy, nhưng bây giờ lại giận mình vì sao không giữ lại nhiều hơn.

Lúc Tử Uyển sắp chết đói thì có lẽ có thể dùng.

Hai người lại yên lặng chờ đợi một ngày ở trong trúc lâu, Tử Uyển đói muốn ngất đi, nàng vùi đầu vào giữa hai cánh tay, không gian trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, mong đợi đối với sinh mệnh không cách nào chết đi. Thế giới không một tiếng động đối với nàng mà nói là sự đau khổ tột cùng, cái cảm giác muốn chết mà không thể đang bắt đầu dần dần hành hạ.

Nàng vẫn quật cường không nói nửa câu với nữ nhân kia.

Như vậy, đã trải qua thêm hai ngày

Tử Uyển dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền, không động đậy tựa như đã chết.

Nữ nhân lo lắng nhìn nàng, hoảng sợ khàn giọng gọi: “Tử Uyển, Tử Uyển, Tử Uyển, người tỉnh lại đi ! ! ! ... Đừng làm ta sợ...”

Nhưng Tử Uyển không có tỉnh lại.

Nàng càng nghĩ càng sợ hãi, Cao giọng gọi, âm thanh như muốn xé rách cổ họng “Tử Uyển!”

“....Ồn chết mất”

Tử Uyển yếu ớt mở mắt “Ta có bị làm sao thì liên quan gì đến ngươi?”

Nữ nhân thở phào nhẹ nhõm lui về chỗ cũ.

“Ngươi tên là gì?” Tử Uyển đưa mắt liếc nhìn nàng “Chỉ có ngươi biết tên của ta, như thế là không công bằng”

Nữ nhân ngẩn ngơ, hơi do dự khẽ nói “Du Thiên”

Nói xong ả ta đưa mắt quan sát nét mặt Tử Uyển, lại bị nàng nhìn thấy “Ngươi sợ hãi sao? Sợ ta đã nghe qua cái tên này?”

Không đợi nàng trả lời, Tử Uyển lạnh nhạt cười: “Vừa rồi hình như ngươi rất sợ ta chết?..... Thực ra, ta cũng cảm thấy ta sắp chết, trước khi ta chết, ngươi không muốn nói cho ta nghe chút nào về chuyện của ngươi?”

Ngừng một lát, ngôn ngữ của Tử Uyển đột nhiên trở nên sắc bén “Hiện tại ngươi nói cho ta biết, người kia là người của ai? Ngươi tại sao lại bị nhốt ở chỗ này? nếu không nói ta sẽ chết ở đây trước mặt ngươi”

Du Thiên bối rối, hiểu được, đứa bé này không phải là đang nói đùa.

Nàng nắm chặt tay lại, nhắm nghiền đôi mắt, cuối cùng thì thầm nói: “Là Ninh Thái hậu, ta.... chẳng qua chỉ là một mama trong phủ Thái hậu, vì làm sai nên bị giam ở chỗ này.”

“Chuyện Ninh Thái hậu trừng phạt mama thật là bí ẩn ha ha...” Tử Uyển đột nhiên bật cười “Ninh Thái hậu hay đổ kị như vậy, người xinh đẹp hơn mình nhất định sẽ không bỏ qua, sao mà vẫn giữ lại dung mạo của mama vậy? ! ! !”

Tiếng cười sắc nhọn của nàng vang lên trong không gian yên tĩnh.

Sau tiếng cười lạnh là một hồi trầm lặng, dư âm như vẫn còn âm vang bốn phía, rồi trở nên lạnh lẽo tiêu điều.

Tử Uyển đột nhiên bình tĩnh trở lại, lạnh nhạt hỏi “Vậy ngươi đang chờ bà ta?”

Nữ nhân sưng sốt.

Tử Uyển ngửa mặt cười lạnh: “Bà ta đã chết, bị ta đâm một đao vào ngực, máu tươi vẫn còn ở trên tay ta. Ta đã vất vả nhẫn nhịn bà ta nhiều năm, hiện cũng coi như cùng nhau đến chỗ chết, ngược lại thấy thật tốt ! ! !”

Dù sao kiếp này nàng nợ Hoàng huynh quá nhiều, trên đời cũng không có tình yêu mà nàng mong đợi, bị chết đói như vậy cũng không phải là chuyện tồi.

Du Thiên không đành lòng nhìn nàng tuyệt vọng, muốn nói mấy câu để an ủi nàng.

Đột nhiên Tử Uyển lại nói: “Hoàng Huynh nói Ninh Thái Hậu đã tìm thấy một người gọi là “mẹ đẻ” uy hiếp huynh ấy, nhưng chúng ta vốn không có mẫu thân, tại sao lại có mẹ đẻ chứ?”

Nàng cười cười, đột nhiên xoay đầu nhìn nữ nhân một cách quý dị: “Người nói xem, nếu như từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ được mẫu thân thương yêu, mà bây giờ người đột nhiên xuất hiện, kéo con mình xuống vực sâu rồi cướp đi mọi thứ, liệu có phải nên làm cho người này chưa từng tồn tại không?”

Ánh mắt Du Thiên lập tức ảm ứt.

Nàng co người vào trong góc, ngay chỗ âm u ánh sáng không chiếu tới, mái tóc rũ xuống không nhìn rõ ánh mắt của nàng.

Tử Uyển vẫn cười nửa miệng, nói: “Lúc ta còn nhỏ cũng cho là mình có mẫu thân, người rất tốt với ta khiến cho ta cảm thấy mình có được cả thế giới, nhưng một ngày kia, người lại nói ta là nghiệt chủng, còn nói rằng nếu đứa trẻ của người được sinh ra thì sẽ đem ta và Hoàng huynh đi làm nô tỳ, nhưng đúng là báo ứng, người đã chết rồi. Hoàng huynh thì trở thành Hoàng đế, nhiều năm vất vả chống đỡ cũng chỉ có mình huynh ấy, quốc gia này cũng là một tay huynh ấy gánh vác. Ta thường xuyên nhìn thấy huynh ấy ngồi ở trong Ngự Thư Phòng mấy ngày liền không ngủ, trời còn chưa kịp sáng đã lại muốn lâm triều, hiện tại coi như cũng có chút thành quả. Nhưng người cản trở tới ngày một nhiều, mãi mới tìm được một người yêu mến thì ai cũng muốn đến tranh giành khiến huynh ấy thêm mệt mỏi, lại còn phải quan tâm chăm sóc đến muội muội vô dụng này. Cuối cùng huynh ấy lại còn vì một người “mẹ đẻ” bỗng dưng xuất hiện uy hiếp huynh ấy nên từ bỏ tất cả những gì huynh ấy có.”

Du Thiên càng lúc càng run rẩy, ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay mới có thể chịu đựng không để cho nước mắt rơi xuống.

Đây là lỗi của nàng, đáng lẽ thời gian trước đây, nàng với Vinh Lộc nên biến mất khỏi thế giới....

Nàng.....

“Ta vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận....Ta còn có một mẫu thân ! ! !” Tử Uyển nghiêng rằng, bỗng nhiên đứng lên.

229. Chương 229: Hướng Đi Của Tử Uyển (ba)

“Ta vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận..... Ta còn có một mẫu thân ! ! !” Tử Uyển nghiêng rằng, bỗng nhiên đứng dậy đi ra phía ngoài cửa sổ. Nàng ngồi trong sân không muốn nhìn người ở trong phòng kia một giây phút nào.

Con người có thể có một số việc trong lòng sớm đã biết rõ, cho dù không có nói ra nhưng ai cũng hiểu rõ giới hạn bí ẩn kia, chỉ là không có người dám nói ra mà thôi. Cũng ngầm hiểu giới hạn bên trong của từng người, không phá vỡ, nhưng cũng không thể cùng xuất hiện.

Nếu vượt quá thì sợ rằng không thể nào giữ được sự bình tĩnh giả dối kia.

Nàng không thể đảm bảo rằng trong tình huống như vậy nàng không làm ra cái chuyện điên rồ gì.

Ba ngày cứ thế trôi qua, chỉ có thể chờ đợi cái chết dần dần hình dung cảnh bị giam trong mật thất. Thức ăn không có, chỉ có nước lạnh như băng cơ hồ có thể ngấm vào tận trong máu, sương thu rất nhanh rơi xuống, nơi đây giống như đã bị vứt bỏ, tràn đầy tuyệt vọng cùng cái rét lạnh thấu xương.

Mà cơ thể Du Thiên cũng ngày một yếu đi, sau hôm Tử Uyển nổi giận nàng cũng không có tuý ý đến gần nàng ấy nữa.

Nàng cũng biết rằng ngày nàng phải rời bỏ cõi đời này cũng không còn xa nữa, thân thể vì bị Ninh Thái Hậu hành hạ nên đã không còn chống đỡ được bao lâu. Bản thân lúc trước cũng đã bị trúng cổ độc, mấy ngày nay toàn ho ra máu đen, cho dù có thể ra ngoài thì tính mạng này cũng không duy trì được bao lâu, nếu không phải vì bản thân còn giá trị lợi dụng thì Ninh Thái hậu sẽ không dùng Tục Mệnh Đan để giữ lại tính mạng của nàng. Khả Trữ Thái hậu đã chết, người có thể tìm được chỗ này lại càng ít, trước khi chết nàng hi vọng Tử Uyển có thể được cứu ra, nhưng nguyện vọng duy nhất này cũng không có năng lực để thực hiện.

Nàng vô cùng lo lắng cho Tử Uyển, nàng ấy đã ngồi bên ngoài trúc lâu lâu như vậy mà không có chút động tĩnh nào. Thân thể công chúa quý báu, lúc nhỏ chưa từng phải chịu khổ như vậy, hôm nay cho dù có tới mười Ninh Thái hậu xuất hiện, chỉ cần cứu được Tử Uyển, nàng cũng sẽ rơi nước mắt vì vì cảm động. Có thể cứu đứa nhỏ thoát khỏi mệnh khổ này, cho dù là người nào đi nữa.....

Đúng lúc này Tử Uyển đột nhiên loạng choạng đi vào.

Quần áo của nàng dơ bẩn và xộc xệch, nàng cứ như vậy mà đi vào trong phòng một cách khó khăn, một bên giày thêu hoa bị tuột ra nhưng nàng đã không còn chút hơi sức nào để nhặt về. Khó khăn ngồi xuống ở chỗ xa nhất đối diện với nữ nhân, đưa đôi mắt âm u nhìn nàng ta chăm chăm.

“Nhớ kỹ, ta và ngươi không có một chút quan hệ nào cả” Tử Uyển gần từng tiếng, âm thanh yếu ớt nhưng lại giống như đang cắn răng phát ra từ trong cổ họng “Cho dù có xuống Hoàng Tuyền Bích Lạc, ta cũng không cho ngươi đi theo, chúng ta coi như không quen biết”.

Du Thiên giật mình, khẽ run rẩy nói: “..... Không..... Ngươi..... Sẽ không chết.....”

Tử Uyển quay đầu sang chỗ khác, coi như không có nghe thấy nàng nói gì.

Sau đó là sự yên lặng kéo dài.

Tử Uyển ngồi ở một góc, đôi mắt to đen nháy thâm trầm, Con ngươi lạnh băng vẫn quật cường nhưng đã không còn chút nhiệt độ nào.

Nàng không muốn dừng lại đối diện với nữ nhân kia, nhưng lại không thể nào nhúc nhích vì quá mệt mỏi. Bụng đói khiến nàng mất đi sức lực, đầu óc choáng váng, chân tay tê dại, giống như thực sự muốn chết đi.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày thứ tư.

Tử Uyển rất cuộc không gắng gượng nổi, ngã xuống mặt đất lạnh lẽo, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn bình thường mà đã trở nên phẫn hồng. Trong đầu nàng trí nhớ về Mặc Chuẩn Du trở nên hỗn loạn, không biết có phải khi mình chết đi, cái gánh nặng trên thế giới này biến mất, hắn đã có thể trở nên tự tại và thoải mái hơn? Hắn sẽ không bị buộc phải cưới nàng, nàng cũng sẽ không trở thành gánh nặng của hắn.

Nàng nhắm mắt lại, từ khe mắt nước mắt bỗng trào ra.

Ngay lúc đó, trong mắt thất vọng lên những tiếng động nhẹ nhàng, Tử Uyển nghe thấy tiếng động bèn dùng hết hơi sức cuối cùng quay đầu lại nhìn, bức tường đang phong kín như vậy bỗng nhiên mở ra làm đôi. Sau đó, trong lúc đôi mắt nàng trở nên mê man, có một nam tử chậm rãi đi tới.

***** Tuyến phân cách: Giọt tiểu Hạ *****

Nạp Lan Lâm chợt mở mắt ra, giấc mộng kỳ quái vừa rồi khiến lòng hắn bỗng nhiên căng thẳng, cảm giác khó chịu giống như là cốt nhục đột nhiên bị cái gì đó lấy đi.

Chẳng lẽ Tử Uyển thật sự đã.....

Hắn ngẩng đầu lên, nơi này chính là nóc Ngự Thư Phòng quen thuộc, trước mặt hắn giống như trước đây, hồ sơ vẫn chất cao như núi.

Tử Uyển mất tích đã bốn ngày, hắn cũng lo lắng hơn bất cứ người nào, muội muội tuy bướng bỉnh nhưng không đáng ngại, cho tới giờ chưa hề gây ra chuyện gì khiến hắn phải lo lắng, phái ảnh vệ lục lợi đầy hồ một lần nữa nhưng vẫn không có tung tích gì, muội ấy như thế nào mà lại mất tích?

Theo lý mà nói, đây là chuyện không thể nào có thể xảy ra.

Trăm lần không có lời giải khiến đầu hắn không ngừng đau nhức.

Hắn đã phong toả mọi tin tức về cái chết của Thái hậu nhưng cũng chỉ là tạm thời, Cửu đệ giao hoát như vậy nhất định sẽ biết được chuyện này, chỉ sợ chiến tranh loạn lạc là không thể tránh khỏi. Việc sinh lễ biến mất cũng là một cơ hội cho dù hắn không thực sự để ý đến, hắn không có được thì bọn họ cũng đừng mong mà có. Huống chi quốc khố Xuyên hạ trống rỗng, nhưng của cải mà hắn tự thân có được hoàn toàn có thể giải quyết được vấn đề này của bọn họ, nhưng đối phương lại không hề để ý đến những lời khuyên của hắn, cho đến hôm nay, dù có là huynh đệ thì nhẫn nại của hắn cũng đã cạn.

“Bệ hạ, sứ giả Lan Nguyệt đang chờ ở ngoài điện, muốn tiến hành đàm phán lần cuối để ngày mai quay trở về nước” Thường Tự khê nói.

Bởi vì kế hoạch bị thay đổi, hắn ta cũng đã định nửa tháng sau sẽ phải quay trở về nước, chuyện sinh lễ bị đánh tráo Nạp Lan Lâm cũng chỉ nói ột mình Vụ Tịch biết, người có thể làm ra chuyện như vậy, chỉ có thể là Hoàng đệ của hắn.

Hắn ta phải sớm trở về để thay hắn giải quyết phiền phức này.

“Quận chúa” cũng đã được xác định với việc đầu tiên là giám sát và bảo vệ. Nạp Lan Lâm phẩy tay, Bạch Trạch vô cùng uất ức mà hoá thân thành nữ nhân, được phong tước hiệu là con gái của Cung thân vương, vô cùng thuận lợi mà làm “hoàng phi kết thân”, giúp Vụ Tịch kế vị, cũng như đem những chuyện đặc biệt ở Lan Nguyệt quốc xử lý cho tốt. Phải chờ cho đến khi tất cả mọi việc kết thúc mới có thể khôi phục lại bộ dáng nam nhân mà trở về Xuyên Hạ.

Nạp Lan Lâm vượt trán, nhớ tới hôm nay Mặc Chuẩn Du dẫn theo người tài giỏi kia tiếp tục tìm kiếm ở bên hồ. Nghĩ đến chuyện Tử Uyển còn chưa rõ ràng liền cảm thấy phiền não không ngừng.

“Để bọn họ chờ đi”.

Thần sắc hắn trầm xuống, khoác áo lông cáo lên người rồi sải bước đi ra ngoài cửa.

Đi tới cửa, giống như là muốn đi tới cầu Liên Y nhưng đi được nửa đường lại đổi hướng quay về tấm điện. Lần này hắn quyết định đưa Mặc Ngưng Sơ đi theo, đối với những chuyện quỷ dị mà người ta đang tìm cách xử lý, năng lực có thể nghĩ ra những biện pháp ngoài dự đoán của mọi người.

230. Chương 230: Chuộc Tội (Một)

“Phát hiện cơn xoáy nhỏ kỳ quái dưới đáy.” Một nam nhân từ dưới đáy ngoi lên, hắn là người mà Mặc Chuẩn Du đặc biệt mời tới, Vũ Văn tộc cư ngụ ở cạnh Nam Hải, chính là hào kiệt trong nước.

Vốn là muốn tháo nước hồ, sau khi nhìn lại bố cục hoàng cung, phát hiện này căn bản không thể nào, tháo nước hồ phải có kênh nước khá lớn, còn phải dẫn nước chảy ra hồ nước khác, nhưng hồ lớn cách để đò cũng có vài ngàn thước, ở giữa ngăn cách chỉ chút khu nhà ở, lúc đầu xây cất lớn như vậy phải ba tháng mới có thể chân chính hoàn thành, mà sau khi làm việc đó, cho dù có thể tìm được Tử Uyển, cũng sợ rằng không có hy vọng.

Cho nên, Vũ Văn tộc am hiểu thủy tính liền đáp ứng thay Mặc Chuẩn Du tìm người trong nước, nhưng bọn họ dẫn dắt mười mấy huynh đệ đem hồ lớn lật quấy tìm nhiều lần, cũng không có phát hiện bất luận bóng dáng kẻ nào.

Vì vậy, tin tức Tử Uyển cũng không ở trong hồ làm cho người ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, chính là phát hiện trong đồng đá lộn xộn ở vách hồ này vô cùng kỳ quái, ở giữa cuộn sóng, lại có xoáy nước thật nhỏ sinh ra.

“Này chỉ sợ là mật thất trong nước.” Vũ Văn Phàn nói: “Dạng phương pháp xây dựng này ta cũng chỉ nhìn thấy ở trên cổ thư tổ tiên truyền xuống, nếu là vị công chúa kia biến mất kỳ trong hồ, liền rất có thể ngộ nhập cơ quan, bất quá, đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, dù sao, phương pháp xây dựng như vậy đã thất truyền trăm năm, hết sức phức tạp. . . . Ta cũng không thể bảo đảm, ta có thể đánh mở mật đạo, thậm chí, có lẽ này cũng có thể không phải là mật đạo, mà chẳng qua là đồng đá kỳ quái bình thường.”

“Xin cho ta đi xuống nhìn một chút!” Mặc Chuẩn Du lo lắng nói: “Nếu là dùng ngoại lực, có thể đem lối đi mở ra hay không?”

Vũ Văn Phàn là trưởng tử của Vũ Văn gia, người thừa kế tương lai, hẳn chính là người nổi bật nhất gia tộc, nhưng đối với đồ kỳ quái như vậy, hẳn cũng chỉ có hết sức: “Ta không biết, nhưng nếu là chuẩn bị không tốt, mật đạo sẽ niêm phong vĩnh viễn, ai cũng vào không được.”

Sắc mặt Mặc Chuẩn Du trắng bệch, hi vọng mới vừa dâng lên lại bị tiêu diệt xuống, Tử Uyển sinh tử chưa biết, hẳn một lòng treo lên, làm sao cũng không bỏ xuống được.

“Bất quá nghe nói ở bên trong rừng đào Hoa Điền Bắc, có một vị ẩn sĩ, hẳn hết sức am hiểu loại kỳ môn bát quái này, người có lẽ có thể xin hắn tới thử thử một lần.” Vũ Văn Phàn nói: “Bất quá vị ẩn sĩ kia hiện tại tựa hồ đã không còn ở trong Rừng Hoa Đào nữa, sợ rằng tìm, có chút khó khăn.”

“Hoa Điền Bắc?” Trong lòng Mặc Chuẩn Du hiện lên một trận dự cảm xấu, lại bị đột nhiên vang lên tiếng vang cắt đứt.

“Bệ hạ giá lâm! ! !”

Tiếng Hỉ công công trung khí mười phần, làm Mặc Ngưng Sơ đi theo phía sau Nạp Lan Lân bịt tai lại, lần này, thân phận ra sân của nàng rốt cục không còn là tiểu thái giám, nàng một thân quan phục vừa người, đã muốn trở thành Hộ Bộ Thị Lang Triệu Mộc đương triều.

“Ẩn sĩ Hoa Điền Bắc?” Nạp Lan Lân cũng nghe đến bọn họ nói chuyện với nhau, khéo môi câu lên độ cong ý vị sâu xa, tay áo bào nhẹ nhàng vung lên, đã miễn lễ mọi người: “Hiện giờ hắn đang ở trong thiên lao của hoàng cung, bất quá, cũng là thân phận hình phạm.”

Thân thể Mặc Chuẩn Du cứng đờ, chính là biết được, người theo lời Vũ Văn Phàn, chỉ chính là Du Tử Tu.

Nhưng có thể có ai biết, bố cục chốn đào nguyên thật ra thì chính là vì hắn mà thiết trí, nhưng lại thành chỗ lịch lãm tốt nhất của hắn. Đối với Du Tử Tu, càng nhiều là, ý nghĩ hồ thẹn.

Là Mặc gia thật xin lỗi hắn. .

“Tạm dừng không nói đến vị ẩn sĩ này, hiện giờ tình huống như thế nào?” Nạp Lan Lân đi tới bên cầu Liên Y, nhìn hồ nước sâu không thấy đáy, chính là từ nơi này, Tử Uyển biến mất không thấy.

Mặc Chuẩn Du nhẹ nhàng khom người nói: “Trong hồ không có Tử Uyển điện hạ. . . . Nhưng ở trên vách hồ lại phát hiện đá lộn xộn cứng rắn, tựa hồ, còn có dòng nước xoáy thật nhỏ, cho nên, căn cứ Vũ Văn huynh đệ đoán, Tử Uyển vô cùng có khả năng là ngộ nhập mật thất đáy nước.”

Nạp Lan Lân nhướng mày.

Vũ Văn Phàn vội vàng đi lên trước, nói: “Vũ Văn gia là gia tộc trên nước, mà đối với cơ quan trong nước hiểu biết một ít.”

“Vậy có thể mời cận kề giảng giải một chút kết cấu mật thất dưới nước này?”

Đứng ra nói chuyện chính là một quan viên thấp nhỏ, nếu không phải quan giai hẳn không nhỏ, còn có thể cho là hẳn chỉ là một tiểu hài tử.

Mặc Ngưng Sơ không nhìn tầm mắt bốn phương tám hướng bắn tới, cất cao giọng nói: “Làm phiền rồi.”

Nạp Lan Lân không tiếng động ngầm đồng ý, Vũ Văn Phàn không thể làm gì khác hơn là nói: “Phương pháp kiến tạo mật thất này ta cũng chỉ nhìn thấy ở trong sách xưa tổ truyền, tục truyền, loại mật thất này bình thường là kiến tạo ở thời kỳ chiến loạn, cùng sông đào bảo vệ thành phối hợp sử dụng, cho nên nó cũng không chỉ có một cái cửa ra, vừa có thể thủ, có thể tấn công, binh lính có thể thông qua mật thất vây

quanh thủy lộ, từ hậu phương tập kích địch nhân, cũng có thể dùng che chở quý tộc trọng yếu an toàn rồi đi, nhưng sau đó loại phương pháp này bởi vì hao tổn thời gian, mà binh lính di chuyển bất tiện, liền bị buông tha cho.”

Mặc Ngưng Sơ trầm tư nói: “Vậy cửa ra khác sẽ thành lập ở địa phương nào?”

“Chính là xung quanh phòng ốc hoặc là trong lòng đất núi rừng.”

“Này nếu là dùng làm chiến tranh, cự ly chôn giấu sẽ không quá ngắn, nhưng cũng không thể quá dài, phải ứng biến linh hoạt, hẳn là chừng tám đến mười trượng.” Mặc Ngưng Sơ phối hợp nói xong, đã làm cho người ta lấy ra bút cùng mực, ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người vẽ bản đồ, khoảng cách mỗi tòa phòng ốc ở nơi này nàng đã nhớ kỹ trong lòng, dựa theo tỉ lệ xích thu nhỏ lại tỷ lệ vẽ ra đường nét tiêu chuẩn, lại đại khái so so một phen, mực tiêu khóa ở trên vải tòa phòng ốc.

“Thứ nhất, Ngự Thư Phòng, thứ hai, Ngự Hoa Viên, thứ ba, Kiền Ninh cung.” Mặc Ngưng Sơ vuốt cằm, hoàn toàn đã quên mất hoàn cảnh chung quanh, cùng với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tay nàng chỉ từ khoảng cách Ngự Thư Phòng vạch đến Ngự Hoa Viên, từ vừa mới bắt đầu còn có thể chú ý tìm từ đến hoàn toàn dựa vào đại não bật thốt lên: “Xuyên Hạ thành lập đến nay, chỉ có năm trăm năm trước trải qua một cuộc hạo chiến lớn, mà theo sách sử ghi lại, hồ này vốn có tác dụng bảo vệ thành, mà bố cục hoàng cung cũng không như thế, lớn nhỏ cũng xa xa không bằng rộng rãi như bây giờ, trước kia chiếm diện tích ước chừng là 30 vạn thước vuông, diện tích kiến trúc ước chừng là 10 vạn thước vuông, hôm nay cũng đã khuếch trương tới 72 vạn thước vuông, như vậy, dựa theo ngày trước thay đổi đến bây giờ, vị trí Ngự Thư Phòng bây giờ là đóng ở tường cao, Ngự Hoa Viên sợ rằng không thay đổi, chỉ có Kiền Ninh cung thuộc về kiến trúc quần thể, cho nên. . . .”

“Cho nên, ngươi là hoài nghi Ninh thái hậu sao?” Nạp Lan Lâm kịp thời lên tiếng, đem ý nghĩ quái dị của nàng cắt đứt, để ngừa dừng lại nàng thao thao bất tuyệt đi xuống.

Mặc Ngưng Sơ mạnh mẽ hoàn hồn, mới cảm thấy tầm mắt khắp nơi như mũi nhọn bắn tới đây, bỗng nhiên lúng túng pha trò nói: “Bệ, bệ hạ nói rất đúng.”

231. Chương 231: Chuộc Tội (Hai)

Không khí yên tĩnh rốt cục bị đánh phá, mọi người cũng rốt cục phục hồi tinh thần lại.

Mới vừa rồi Mặc Ngưng Sơ tự nói, làm cho người ta cơ hồ cũng lâm vào trong suy nghĩ của nàng, Vũ Văn Phàn càng là vẻ mặt kinh diễm, hết sức thành kính nói: “Vị công tử này đàm luận thật sự làm cho người ta kính nể, có biết, như thế nào đem đạo mật thất này mở ra?”

Mặc Ngưng Sơ bị Nạp Lan Lâm hết sức bình tĩnh nhìn một cái, lưng sợ hãi khoát tay áo: “Ta, ta cũng không biết. . . . Ta chỉ là biết được chút lý luận đặc biệt, về phần kỳ môn bát quái, ta cũng chỉ hiểu chút. . . .”

Mặc Chuẩn Du lại tiến lên một bước, bộp bộp một tiếng, đột nhiên hướng nàng quỳ xuống: “Xin Thị Lang đại nhân nghĩ ra biện pháp, cứu ra Tử Uyển điện hạ! ! Ta nguyện ý dùng tính mệnh báo đáp!!!”

Mặc Ngưng Sơ thiếu chút nữa bị dọa đến hồn bay phách tán, ca ca quỳ xuống với mình, quả thực chính là muốn cho nàng giảm thọ! !

Nàng cuống quýt muốn đi đỡ, lại bị Nạp Lan Lâm dùng nội lực kéo trở về.

“Hoàng muội của trẫm tự nhiên muốn cứu, trẫm mang theo Triệu Thị Lang tới đây, tự nhiên cũng là có an bài.” Nạp Lan Lâm thần nhiên nói: “Việc này, Tử Uyển cùng người không có quan hệ, viện sĩ đại nhân, việc nhà của trẫm không cần người nhúng tay.”

Mặc Chuẩn Du mím cánh môi tái nhợt, rũ mắt, thần sắc cứng ngắc. .

Nạp Lan Lâm đã không để ý đến hắn, đạm mạc gọi Thường Tự tới: “Đem Du Tử Tu mang tới.”

Vũ Văn Phàn trong lòng sợ hãi than, nghĩ thầm mình vận khí tốt, kiến thức được chuyện làm người người ao ước, lại gặp được Hoa Đào ẩn sĩ trong truyền thuyết kia.

Nhưng khi người kia bị dẫn tới, ngay cả Mặc Ngưng Sơ cũng thực ngây ngẩn cả người.

Hắn cơ hồ gầy đến đáng sợ, thân thể nhẹ đến cơ hồ khiến thị vệ kéo mà hai chân cách mặt đất, sắc mặt như giấy trắng, ở dưới sắc thu lạnh như băng lộ ra vẻ phá lệ mơ hồ.

“Không phải là ta.” Thấy Mặc Ngưng Sơ trừng mình, Nạp Lan Lâm than thở làm khẩu hình.

Du Tử Tu căn bản là không có ở trong thiên lao, hắn đem y an trí ở bên trong thị doanh, dùng đồ ăn ngon mặc đẹp chiếu cố y, thậm chí còn phá lệ khai ân để cho Phương Minh quen thuộc thiếp thân hầu hạ y, nhưng y không muốn ăn, cũng không nguyện ý động, mấy ngày nay thật sự bận quá, cũng không có tới kịp đi xem y.

Hắn cũng không tính giết y.

Nhưng chính y nhưng giống như là đã bỏ đi tánh mạng.

“Tử Tu. . . .” Mặc Chuẩn Du kinh ngạc nhìn người suy yếu này, trong mắt chợt bi thống.

Nạp Lan Lâm ánh mắt híp mắt ra một đường tinh tế, tự nhiên không có bỏ qua biểu tình của người có mặt, hắn mím môi nói: “Nghe nói Du ẩn sĩ am hiểu kỳ môn bát quái thuật, lần này có một vấn đề khó khăn làm cho người ta hao tâm tổn sức, không biết người có nguyện ý giúp trăm thử một lần hay không?”

Du Tử Tu ngăn người, cặp mắt duy nhất còn thanh minh nhìn người xung quanh, nhẹ nhàng dừng dừng ở trên người Triệu Mộc, lại chậm rãi rơi vào trên người Mặc Chuẩn Du quỳ dưới đất, chống lại hai mắt bị thương lại cầu xin của nam nhân.

Sau đó hắn khe khẽ gật đầu.

“Bất quá, thân thể Du ẩn sĩ tựa hồ không được tốt, sợ rằng khó có thể vào nước, vậy liền đi giá Kiền Ninh cung, từ nơi đó tìm kiếm đầu mối.”

Đoàn người lại chậm rãi chuyển dời đến Kiền Ninh cung.

Nạp Lan Lâm như cũ không liếc mắt nhìn Mặc Chuẩn Du quỳ trên mặt đất, Mặc Chuẩn Du yên lặng ở Đế Vương dẫn đầu đi xa, mới yên lặng đứng lên, đi theo phần đuôi cuối cùng.

Mặc Ngưng Sơ không khỏi lo lắng quay đầu lại nhìn một cái hắn, lại bị Nạp Lan Lâm vung tay áo bào lên, đầu lại quay trở về.

Kiền Ninh cung yên lặng mà lạnh lẽo.

Kể từ khi Thái hậu chết đi, bọn cung nữ đều bị phân phát, chẳng qua là bố cục của nơi này vẫn duy trì bộ dáng như trước, không có thay đổi chút nào.

Du Tử Tu đứng ở trong phòng, mọi nơi nhìn một chút, sau đó sờ hết mỗi một tác bày biện của nơi này, sau đó đến tấm điện của Thái Hậu, ở dưới một bộ bản đồ cung đình, tìm được một khối gạch lỏng, ấn một cái, dưới mặt đất, xuất hiện một mật thất nho nhỏ.

Nơi này để cái bàn ngay ngắn, trải cũng là hương liệu cùng da lông mà nữ tử thường dùng, nhìn ra được, Ninh thái hậu thường tới đây.

Mọi người lập tức đi xuống xem, cũng không có phát hiện bất kỳ đầu mối mật thất dưới nước.

Ngón tay Du Tử Tu sờ qua từng mảnh từng mảnh vách tường, rốt cục nhẹ nhàng lên tiếng nói: “. . . . Bên dưới, sợ rằng còn có một. . . .”

Hắn lại cẩn thận nhìn chung quanh, nhưng hơi thở tồn tại của hắn thật sự là quá yếu, giống như đứng ở bên cạnh hắn, cũng có thể để cho hắn yếu ớt biến mất Vì để cho hắn nhìn càng thêm rõ ràng, mọi người cũng đều đi lên, an tĩnh đợi hắn.

Du Tử Tu sờ một cái, trong lòng cũng hiểu được đây là một mê trận phức tạp, trên tường có dấu vết nhỏ vun, tỏ vẻ ẩn sai một bước, đều có thể gây ra cơ quan tuyệt sát, làm cho người ta chết ở chỗ này.

Loại mê trận này hẳn biết, là dựa theo bố cục Ngũ Hành theo thứ tự mà đến, mà gạch chuyển động trên tường có sáu, sợ rằng phải dùng thứ tự bất đồng sắp hàng mấy lần, nói như vậy, là năm lần, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tương sinh tương khắc.

Hắn rũ mắt, thở ra một hơi nhột nhạt, y theo thứ tự thử dè xuống, mỗi một lần, đều nguy hiểm giống như địa lại ở mũi đao, nhưng hắn tựa hồ không sợ chết, nếu là đã chết, cũng có thể chuộc tội lỗi sâu nặng của mình.

Hắn nhẹ nhàng hoảng hốt, viên gạch dưới tay mới vừa ấn xuống, lại nghe mấy đạo ám tiễn bắn ra, hiểm hiểm sập qua tai hắn, cổ áo chính là bị một đạo lực kéo, mạnh mẽ bị đẩy đến góc, mà lúc quay đầu, trước mặt bao phủ một bóng mờ, còn có bóng lưng nam nhân che ở phía trước hắn.

Kế tiếp, chính là Mặc Ngưng Sơ kinh hô, nàng xung yếu đi xuống, lại bị Nạp Lan Lân ngăn trở.

Đang ở mới vừa trong nháy mắt đó, thấy cơ quan kích động, đầu tiên lao xuống chính là Mặc Chuẩn Du, hắn đỡ mấy mũi tên cơ hồ liền có thể muốn tính mệnh Du Tử Tu, dùng nội lực đem nó chặn gãy, nhưng lại cũng bị mũi tên nhọn bắn trúng đầu vai cùng bắp đùi, máu tươi ồ ồ chảy ra, hắn tái nhợt cười một tiếng, hướng về phía Du Tử Tu nói:“. Thật xin lỗi. Bất quá, có thể giúp ta cứu ra Tử Uyển hay không.”

Mấy thị vệ lập tức đi xuống đem Mặc Chuẩn Du đỡ lên, Mặc Ngưng Sơ vén lên tay áo xử lý vết thương cho hắn, Du Tử Tu kinh ngạc đứng lên, hồi tưởng đến biểu tình vừa rồi của Mặc Chuẩn Du, lại chợt nhớ tới , không lâu lúc trước, nữ tử bị mũi tên nhọn kết thúc tính mạng.

. Giúp ta cứu Tử Uyển ra.

Sau khi thích một người, sợ rằng đều là điên cuồng như thế.

“Người chuẩn bị, trăm bảo đảm những mũi tên kia đều không thể thương tổn được người.” Nói chuyện, cũng là Đế Vương thờ ơ lạnh nhạt, hắn cầm thanh kiếm tuyết trắng từ trên thềm đá chậm rãi xuống, như cũ lạnh nhạt lạnh lùng:“Dĩ nhiên, nếu như người làm không ra, trăm không ngần ngại để cho bọn nó đem người ghim thành tổ ong vô vè.”

232. Chương 232: Chuộc Tội (Ba)

Trận pháp này thật khó có thể cời bỏ, khi lần thứ nhất thất bại, liền phải bắt đầu lại từ đầu, nhớ kĩ những bước vừa rồi, cẩn thận đem bước thứ năm cũng hoàn thành, mặt thất lại không có bất kỳ động tĩnh.

Lại còn có bước thứ sáu.

Du Tử Tu đã rịn ra té té mặt mặt mồ hôi, hắn hít một hơi thật sâu, nói: “Sợ rằng, muốn làm phiền người.” .

Ngón tay, theo trực giác, nhấn một đạo gạch, trong nháy mắt, mặt thất ầm ầm nổ tung, mũi tên tên như châu châu, mà sau một khắc bạch quang lóng lánh, tiếng đoạn tên rơi đầy đất, Nạp Lan Lân thu đao: “Tiếp tục.”

Lặp lại những bước, nhưng lại luôn là một bước sau cùng, khó có thể lựa chọn, mấy lần đụng vào cơ quan, đã để cho người lo lắng đề phòng, ngay cả tên bay thẳng đến không ngừng Nạp Lan Lân cũng bị quệt làm bị thương mấy vết thương, con mắt sắc trong càng phát nồng đậm.

Lại một lần nữa lặp lại, Du Tử Tu đã không cách nào xác định, chậm chạp không thể hạ quyết định.

“Tiếp tục.” Nạp Lan Lân nhàn nhạt ra lệnh.

Du Tử Tu hơi nhếch môi, ngón tay di động lên một viên gạch trong đó, chính là lúc muốn ấn xuống, đột nhiên bị một tiếng kêu cho dừng lại: “Đợi đã nào...! !”

Tiếp, chính là “triệu mộc quân” như gió lốc chạy xuống, nàng đẩy Du Tử Tu ra, ở trên tường ấn ngược lại thứ tự mà hắn nghĩ, Nạp Lan Lâm còn không có tức giận, lúc đem nàng ném ra, kỳ tích xảy ra, mật thất “oanh” một tiếng, lại thật chậm rãi mở ra.

Này rốt cuộc mở rộng ra bậc thang xoay tròn trong sáng, khiến mọi người sợ hãi than.

Mặc Ngưng Sơ lau mồ hôi, nói thầm: “A, thế nhưng thật thành công rồi...” Trước mặt đều là theo ngũ hành chỉ thuật mà đến, mà một bước cuối cùng thủy chung theo như cũ không đúng, Du Tử Tu cũng cơ hồ thử tất cả sáu gạch, nàng đột nhiên phát kỳ tương, nếu là đem thứ tự Ngũ Hành đảo tới một lần, vừa đúng tạo thành một tuần hoàn, đầu óc mới vừa có ý nghĩ này, thân thể liền muốn xông tới rồi.

Nạp Lan Lâm cười híp mắt liếc nhìn nàng, đó là một loại “coi như đợi làm tiếp nói rõ lý do người chết chắc rồi” lạnh lạnh nụ cười.

Mặc Ngưng Sơ khóc không ra nước mắt kẻ theo gót đại bộ phận đi xuống bậc thang, đập vào mắt, không gian trống trải này làm cho người ta kinh ngạc, mà ở bên trong, cửa trúc cũng đã bị phá hư, trên vách tường trong trúc lâu, còn có mấy cây bị xích sắt chần nát, có máu đen nhánh rơi trên đất, rơi ra loang lổ máu đỏ, gian phòng xóc xệch, có thể để tất cả cho người sử dụng, cũng bị phá hủy.

Mặc Chuẩn Du khập khiễng chân vọt vào, hắn mang theo lòng tràn đầy kỳ vọng, muốn tìm được cô gái hắn thương.

Nhưng hắn thất vọng lại kỳ vọng, sau kỳ vọng, là lần lượt tuyệt vọng.

Nơi này không có bóng dáng Tử Uyển.

Ở trong góc, có người phát hiện một cái giấy lẻ loi, bức tranh thêu tinh xảo, có màu tím Diên Vĩ Hoa Tử Uyển thích nhất.

Mặc Chuẩn Du chỉ có cảm giác mình có chút lay động, suýt nữa đứng không vững, đem giày nắm thật chặt .

Nàng ở chỗ này , nàng ở chỗ này .

Nhưng bây giờ, nàng lại không thấy.

Là hắn đến muộn sao?

Nếu là sớm chút nữa, sớm chút nữa.

Mấy Ảnh Vệ rơi vào, ở bên tai Thường Tự nói cái gì, Thường Tự bình tĩnh bước nhanh đi tới trước mặt của Nạp Lan Lâm, đưa lên một vật, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, đây là mới vừa rồi có người dùng tên đánh tin tại Ngự Thư Phòng.”

Nạp Lan Lâm hơi nhếch môi, chậm rãi triển khai, phía trên, là từng hàng vân như nước chảy tự thể: hoàng huynh, cảm ơn người cho ta quà tặng đặc biệt, Tử Uyển ta thu, cùng với, mẫu thân xinh đẹp của ngài.

233. Chương 233: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (Một)

Cùng Tử Uyển lỡ mất dịp tốt.

Mặc Chuẩn Du lại một lần nữa lâm vào tự trách trong vô tận.

Thậm chí, hắn cho là máu đen này chính là của tử Uyển, xích sắt kinh người này dùng để khóa Tử Uyển.

Nhìn hắn lần thứ nhất, lại cảm thấy cả tâm đều muốn bị khoét đi nha.

Vũ Văn phiền chứng thật mấy đóa sen cùng với hồ nước là cơ quan tiếp xúc với bên ngoài, hơn nữa, cái mật thất này thiết kế rất tuyệt diệu, cơ hồ chính là mật thất hoàn hảo nhất dưới nước.

Nạp Lan Lâm tự động che giấu sự thực nơi này vẫn tồn tại một người khác, hắn cũng không có ý định muốn cùng Mặc Chuẩn Du giải thích nhiều hơn, thậm chí sẽ không nói cho hắn biết là ai bắt đi tử Uyển, để Tử Uyển bình an trở về trước, đối với trừng phạt hắn sẽ không dừng lại.

Mặc Ngưng Sơ nhìn gấp gáp, nhưng trong nội tâm hiểu rõ ràng , về nơi này chỉ sợ là chuyện nhốt mẹ đẻ Lân, dù là người thân mình, cũng không thể để tiết lộ nửa phần.

Thà rằng Thái hậu đem vị phu nhân nhốt ở nơi này, vậy mà hôm nay nàng đã chết, trời xui đất khiến Tử Uyển rơi vào trong cơ quan này, cho nên, ông khóa khổng lồ này, sẽ chỉ là khóa mẹ đẻ Lân.

Máu đen chứng minh nàng trúng độc đã sâu, từ lúc Tử Uyển rơi xuống nước đến bây giờ, đã là ngày thứ tư, vô luận là thể lực lay là năng lực tinh thần chịu đựng, hai người các nàng sợ rằng cũng đã đến cực hạn.

Nàng không khỏi lo lắng nhìn về phía Nạp Lan Lân, cùng nhau bị bắt , đều là hai người thân của hân.

Hân trên miệng không nói, nhưng trong lòng nhất định so bất luận kẻ nào cũng khó chịu.

“Hạ lệnh phong tỏa Hoàng Thành.” Nạp Lan Lân con người nửa cúi, sắc thái đầy mắt toàn bộ đều mất đi, giống như là bao phủ một tầng sương.

Mặc Ngưng Sơ mím môi, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Không, đem phạm vi phong tỏa tăng cường đến phương viên trăm dặm, lần trước, để cho hân đào thoát, lần này nhất định không thể, lấy năng lực của hân, nhất định sẽ không đi đường bình thường, phong tỏa Hoàng Thành sợ rằng hợp ý của hân.”

Nạp Lan Lân cúi đầu nhìn nàng, một lát sau, ngừng đầu lạnh lùng nói: “Lập tức phân phó, làm theo...” Dừng một chút, có một thanh nữu lại Mặc Ngưng Sơ, đem lấy nàng kéo đi phía trước: “Triệu Mộc, người cùng trầm tới đây.”

Vị Đế Vương này lúc ánh mắt mọi người không thể tưởng tượng nổi trong đêm Thị Lang thông minh túm vào trúc lâu, Thường Tự yên lặng đứng bên, trở cách tất cả tầm mắt. Thượng ngưng tay sơ.

Giống như là đối đãi trọng thần, muốn bí mật thương nghị một chuyện, những người không có nhiệm vụ bị đuổi xa đến mấy mét, chỉ có thể đối với quan Thị Lang đó có thể nói ra lời kinh thiên động địa bày tỏ suy đoán.

Mà ở trong trúc lâu.

Cổ tay Mặc Ngưng Sơ bị hân nắm trong tay, khớp xương hân lạnh lẽo đáng sợ, nàng thậm chí cũng có thể cảm thấy quanh người hân nguy hiểm sắp không cầm được hơi thở, giống như hân mới vừa canh chừng nàng, đen nhánh , sắp mất đi tất cả nhiệt độ, đại biểu tử vong cùng đen tối.

Khi hân sắp bùng nổ, luôn là biểu tình như vậy.

“Lân. . . .” Nàng nhỏ giọng kêu hân.

Bóng dáng cao lớn phía trước lại đạp một đường lên mảnh vụn, Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy thân thể bị kéo, sống lưng liền bị đụng vào trên vách tường, tiếp hai cái tay từ hai bên đè lại, cùng nhau đè xuống , còn có cánh môi mỏng mà sắc bén thuộc về Nạp Lan Lân, rối loạn mà hơi thở nguy hiểm cuốn tới, cơ hồ muốn cắt thương răng môi nàng.

Hân hung mãnh mà kịch liệt, giống như là một con sói dã man, ở trong miệng nàng mạnh mẽ đâm tới, bàn tay to của hân nắm ở eo của nàng, sức lực cơ hồ muốn bẻ gãy.

Bốn phía trong nháy mắt an tĩnh gần như quỷ dị, ở nơi này đọng lại trong không khí, Mặc Ngưng Sơ trong lúc bối rối thừa nhận hân, trên môi bị hôn nóng bỏng phát đau, nhưng hai mắt nàng lại sáng ngời lại an tĩnh, như thể đều ở gang tấc, nàng cảm thấy , nàng là hiểu hân. Chậm rãi đưa ra hai cánh tay, nắm ở sống lưng rộng rãi của hân, giống như là trấn an nhẹ nhàng vuốt ve, thay người nam nhân kia xé tan bóng tối sắp cần nuốt hân, ầm ập, hơi thở tinh thuần nhận lấy bi thống cùng kể khổ hân không nói.

Hân rốt cuộc dần dần hòa hoãn xuống.

Hân ôm lấy nàng, tựa đầu đặt tại hôm vai nàng, giống như là cả đời cũng không nguyện ý buông ra.

Nhưng sau một khắc, hân lại đem nàng đẩy ra ngực của mình, ngán ngủ nghỉ ngơi chỉ có thể là nhất thời, hân biết mình phải làm tất cả.

Không khí vẫn lạnh lẽo như cũ.

“Đi thôi.”

Căn phòng mờ tối, Nạp Lan Lân rũ con mắt, ngón tay phất qua mi tâm của nàng, quay đầu liền muốn đi ra bên ngoài.

Sau một khắc, ống tay áo lại bị kéo lại, hắn quay đầu, Mặc Ngưng Sơ chột hướng về phía cánh tay của hắn cần một cái, hàm răng đã dùng hết toàn lực, cơ hồ khảm vào trong làn da hắn.

Hắn dừng một chút, ngay sau đó đột nhiên cười khe khẽ, tất cả thủ đoạn, Mặc Ngưng Sơ con này không có cái đuôi chó nhỏ cũng cùng nhau nói lên, thả vào trước mặt của mình: “Thả miệng.”

“ . . . ” Cái cảnh tượng này tựa hồ là đã gặp qua ở nơi nào .

“Nếu tay áo bị nước miếng của nàng làm ướt, người bên ngoài sẽ hiểu lầm.” Hắn nhìn chằm chằm nàng, lông mày khẽ giương lên.

“ . . . ” Đã có thể cùng nàng nói giỡn, có phải hay không chứng tỏ hắn đã không sao?

“Sơ Sơ a... Nàng béo lên rồi” Hắn rút cuộc lại nói: “Trước kia, không có nặng như vậy .”

Mặc Ngưng Sơ sắc mặt quần bách, đang muốn phản bác, miệng buông lỏng, liền cả rơi vào trong ngực của hắn, hắn nói: “Không cần lo lắng.”

“Ân.” Mặc Ngưng Sơ nhỏ giọng một chút gật đầu.

Hắn vỗ vỗ đầu của nàng, cùng nhau đi về phía ngoài cửa.

Đi ngang qua phòng khách, lúc đi ngang qua ống khóa, Nạp Lan Lân ánh mắt chìm chìm.

Gương mặt nữ nhân kia trong nháy mắt thoáng qua trong đầu, mang theo bi thương ý vị, giống như có thể xuyên thấu qua một ít máu đen nhánh, nhìn thấy sinh mạng nàng yếu đi, cùng với ánh mắt tái nhợt khổ sở.

Hắn từng nghĩ tới, muốn buông tay nàng.

Cái cách diễn đạt này được đặt tên là “mẫu thân”, khi hắn từng lạnh lẽo trong đầu, là cỡ nào xa lạ mà làm cho người ta kháng cự.

Chỉ là, hiện tại hắn tựa hồ thay đổi chủ ý.

Hắn thu hồi tầm mắt, sải bước đi ra ngoài cửa, xuất hiện ở sau mật thất, nhàn nhạt xuống mệnh lệnh của mình: “Điều động hai vạn cấm quân, theo trẫm tự mình ra khỏi thành lòng bất phản tặc, nói cho đóng tại bạch lộc nguyên Hồ Quân doanh, để cho bọn họ không cần nữa ẩn dấu thực lực, ba ngày sau, trẫm phải xem bọn họ phá thành.”

Bởi vì chuyện này, Lan Nguyệt đặc phái viên hành trình lộ tuyển cũng sẽ thay đổi, Hộ Bộ Thị Lang Triệu Mộc trước lúc chấp nhận vì Ngự Sử đại phu, hiệp thương các loại chi tiết.

Hoàng Thành ngoài trăm dặm, bị hai vạn cấm quân bao vây.

Tân Đế kế vị tới nay, dân tâm kết sâu, lần này Lan Nguyệt Xuyên Hạ kết thân, càng thêm miễn trừ thu thuế cả một năm, nghe nói bệ hạ muốn đích thân truy nã phản tặc, càng muốn bắt hạ cả ngày Chiêm Sơn Vi Vương bạch lộc nguyên quân phản loạn, lòng người kích động, mà quân đội ra vào, để đô bên trong thành trật tự tĩnh nhiên, không hề hỗn loạn.

Còn lần này, Đế Vương lại dẫn theo một người.

Tuần mã đi về phía trước, dò xét tất cả, một thân áo tơ trắng, vẫn như cũ ngọc thụ lâm phong, Mặc phát ở trong gió thu xoay tròn, hơi thở lạnh lẽo cơ hồ muốn cùng mùa thu hỗn hợp lại với nhau.

“Trẫm muốn biết nhiều chuyện hơn.” Nạp Lan Lân nhàn nhạt hướng về phía một bên có người nói: “Về Du Thiên.”

Du Tử Tu là áp ra ngoài, cái này bị Nạp Lan Ngôn vinh dự nam nhân “chân chính Thất hoàng tử”, cùng với tất cả trong trúc lâu, khiến Nạp Lan Lân đột nhiên có ý tưởng muốn hiểu biết.

“Nên biết, người không phải đã biết rõ toàn bộ rồi sao?” Du Tử Tu ngồi ở trên một con ngựa khác, khí sắc tái nhợt, cơ hồ cảm không được cương ngựa. Nói là tù phạm, trên người nhưng không có bất kỳ gông xiềng, “hơn nữa, người cũng không sợ ta chạy thoát?”

“Chỉ cần người có năng lực đó.” Nạp Lan Lâm giọng nói lạnh nhạt, đi ở trong rừng, nhưng cũng không có tư thế muốn lòng bắt phản tặc.

Du Tử Tu cười khổ một tiếng, “Ta đã không có giá trị lợi dụng, người vì sao còn giữ mạng của ta?”

“Ta muốn nghe, không phải nghi vấn của người.”

Thanh âm lạnh lẽo, trước sau như một chưa cho người lưu một chút đường sống.

Trong không khí có trầm mặc ngăn ngủi.

Gió thu xào xạc thổi qua, đem một trước một sau vạt áo hai người thổi lật phất sủu vang dội, nơi này rất an tĩnh, bọn họ chạy tới chỗ sâu ở trong rừng rậm, nơi này chỉ có lá rụng đầy đất, thậm chí, không thấy được một người lính thủ vệ.

Hồi lâu, Du Tử Tu rốt cuộc mở miệng: “Từ xưa đến nay có hai huynh đệ thích cùng một cái cô gái, mà cô gái kia lựa chọn đệ đệ, ca ca tức giận chỉ là, liền dùng sức mạnh, thủ đoạn cứng rắn, đem đệ đệ xóa tên trong gia phả hoàng tộc, tiêu phá hủy tất cả về chuyện đệ đệ, đem cô gái bắt đi, hơn nữa cưỡng bách nàng. Chỉ là, ca ca không nghĩ tới, cô gái kia có tỷ tỷ song sinh giống nhau về dung mạo, hần trời xui đất khiến bắt sai người, hơn nữa, sau đó, còn mang thai đứa bé của hần.”

“Cô gái cùng đệ đệ, ẩn cư mai danh, vốn định vượt qua cuộc sống hạnh phúc, bọn họ sinh một nam hài, đó chính là người, đã làm Hoàng đế ca ca đem người cướp đi, cũng cho làm con thừa tự sủng phi hần, mà cha mẹ của người, vì tránh né cuộc sống đuổi bắt, sống đầu đường xó chợ, bốn năm sau, lại một lần nữa cho ra đời một đứa bé, đó chính là muội muội của người, chỉ là một lần kia, ca ca lại một lần nữa phát hiện bọn họ, cũng đem đệ đệ giết chết, cô gái nổi cơn điên, tuấn tiến. . . .”

Du Tử Tu nói: “Đây cũng là ta biết về chuyện xưa của Du Thiên, chỉ là, vì sao nàng chết mà sống lại, lại bị Nạp Lan Ngôn tìm được. . . . Ta cũng không hiểu biết.”

Ánh mắt Nạp Lan Lâm rơi vào phương xa, hoảng hốt hạ xuống, lại thu hồi lại.

Hần tựa hồ nghe đến một chuyện xưa rất buồn cười, quanh co lại làm cho người ta cười giễu cợt cũng không đứng lên. .

Cho nên, một cái chớp mắt lúc tiên hoàng băng hà, kêu một tiếng “Vĩnh Lạc”, chẳng lẽ chỉ là bởi vì áy náy sao?

Cho nên, mình là một kẻ đàn độn u mê hướng tới “ân huệ” với kẻ thù giết cha, sinh sống cả đời người sao?

234. Chương 234: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (hai)

“Chẳng qua là như vậy sao.”

Loang lổ lá vàng rơi rụng ở trên mặt đất, vó ngựa đi chậm chạp, mang theo những phiến lá khô vàng lợt dưới mắt tàng cây xanh, Nạp Lan Lâm trầm ngâm một chút, ánh trời chiều đỏ thắm lẻ tẻ lan ra lạnh lạnh, khiến cho ngũ quan hần có vẻ cực kỳ nồng đậm, trông mắt cũng càng phát ra tối tăm sâu không thấy đáy.

“Người che giấu cái gì, cũng như Mặc gia che giấu cái gì.” Ánh mắt của hần lạnh nhạt, không hề có độ ấm.

Thái độ của Mặc Chuẩn Du đối đãi với Tử Uyển, cũng đã làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Hần thích Tử Uyển, tình cảm đè nén này ai cũng nhìn ra, nhưng hần đang lo lắng cái gì, lý do duy nhất, chính là thay tiên hoàng nắm giữ một chuyện của Du Tử Tu, nhưng nếu chỉ là đơn giản như vậy, thì khi Du Tử Tu bị bắt giữ, thậm chí lúc hần tự mình ban hôn, thái độ của Mặc Chuẩn Du không hề có chút thay đổi nào, thậm chí, càng lùi bước.

Hần đến tột cùng đang sợ cái gì?

Du Tử Tu dùng một chút, thanh âm y hệt như bóng đêm nhỏ giọng: “Người muốn biết cái gì? Ta ngay từ lúc còn nhỏ đã bị nhốt ở Hoa Điền Bắc, nơi đó có rừng hoa đào như Tiên cảnh, nhưng chỉ là cơn ác mộng của ta, Mặc gia luôn luôn phái người tới chăm sóc ta, ta vì vậy biết ba huynh đệ bọn họ, mà sau nhiều năm, ta cũng chỉ gặp qua mẫu thân của ta ba lượt, lần đầu tiên, người nói cho ta biết, thân thể của ta, lần thứ hai, người nói cho ta biết, ta cần trở nên mạnh hơn, đoạt lại thứ thuộc về ta, lần thứ ba, người đưa Hải Đường tới, nói cho ta biết, thời cơ sắp chín muồi. Người cũng là một nữ nhân đáng thương, sinh hạ ta ra đời, lại bị người bà ấy yêu chất vấn là có dã tâm, thật vất vả mới bảo toàn được tính mạng của ta, nhưng cũng khiến mẹ con chia lìa, cái giá phải trả là mất đi tất cả tự do. . . . Ta cũng không phải không thể ra khỏi chốn đào nguyên đó, chỉ là mỗi một lần, cũng sẽ có tử sĩ theo giám thị ta, chỉ cần muốn rời khỏi Hoa Điền Bắc, sẽ lập tức bị giết, ta tại cái thời điểm đó, thậm chí ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, một nam nhân uất ức như thế, sao có thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với người.”

“Nam nhân uất ức sẽ không bị nhốt ở một chỗ mà còn được người kính trọng là một ẩn sĩ thần bí.” Nạp Lan Lâm lạnh nhạt nói, không phân rõ sắc thái biểu cảm, “Trong các đối thủ của ta, không có người như vậy.”

Du Tử Tu sững sốt, hần hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nạp Lan Lâm, giống như nghe được trong câu nói vừa rồi có chút an ủi, nhưng lúc tìm tòi nghiên cứu muốn hỏi, Nạp Lan Lâm đã dời đi chỗ khác rồi.

“Ta nghĩ, ta không có nói cho người biết một chuyện, là từ khi còn nhỏ, hàng năm cũng sẽ xuất hiện người thần bí tại chốn đào nguyên trợ giúp ta, hẳn mang tới sách quý kỳ môn thuật, cùng với phương pháp các loại ảo thuật được liệu, cứ sau hai tháng, hẳn sẽ đem những vấn đề đại sự chính xảy ra của Xuyên Hạ tường tận ghi lại thành danh sách, làm thành quyển sách, dùng phương pháp khác nhau mang tới trong rừng, cho ta xem thêm.” Thật lâu, hần nói giọng khàn khàn: “Ta đã cố gắng đi tìm người kia, nhưng kể từ khi ta rời khỏi Hoa Điền Bắc, hẳn liền cũng không có xuất hiện nữa.”

Nạp Lan Lâm cau mày.

Còn đến mức như vậy. Người thần bí.

Theo tuổi đoán, thì đó là người lớn tuổi, lại có thể tự do ra vào chốn đào nguyên, lại có thể hiểu được tình hình chính trị của Xuyên Hạ, có thể là ai?

Chẳng lẽ. . . . Là phụ hoàng?

Mà lúc này, Thường Tự từ chỗ tối trong rừng rậm nhảy ra, nhỏ giọng ở bên tai Nạp Lan Lâm nói vài câu, khóe môi hần nhàn nhạt nhếch lên, cánh môi thật mỏng sắc bén giống như là một thanh bảo đao điêu khắc tinh xảo, tùy chỗ tùy lúc cũng có thể đưa người vào chỗ chết.

Nạp Lan Lâm nhìn sắc trời một chút, tay lôi kéo dây cương, hướng về phía Du Tử Tu nói: “Tân bộ kết thúc, ta nghĩ, người sẽ có cái vinh hạnh được thấy đệ đệ cùng ta đối nghịch đó, sẽ bị trừng phạt như thế nào.”

————— tiểu Hạ giọt tuyến phân cách —————

Hiếm khi Nạp Lan Lâm đem đại cục khó khăn giao ình, khiến cho “Triệu Mộc” Mặc Ngưng Sơ hăng hái tràn đầy, lấy máu đen trong mắt thất trở về hóa nghiệm (phân tích, nghiên cứu), lại cùng đặc phái viên của Lan Nguyệt phái tới quay vắn, lịch trình lui lại thêm một ngày, đem lộ tuyến (tuyến đường đi) trở về nước vốn là phải đi đường bộ qua đế đô Bắc bộ, vòng qua Bồ Hạnh mệnh mông cuộn cuộn đổi thành ngồi thuyền theo đường thủy từ Tây bộ trở về nước.

Trong đó, bao gồm có cả một chiếc thuyền hoa công tử Tịch từng coi trọng kia, làm quà tặng cho hần.

Đường thủy rộng rãi, sẽ không bị tập kích, mà quân phản loạn chiếm cứ ở đường bộ phía đông, trong lúc này sửa đổi tuyến đường đi bọn họ cũng không kịp trở tay. Hoàng tử Lan Nguyệt phải bình an trở về nước, hơn nữa Xuyên Hạ còn muốn nâng đỡ hần ngồi lên ngôi vị hoàng đế, loại bỏ đi mối tai họa ngầm lớn này.

Mà giữ đoàn sứ giả (đặc phái viên) ở lại thêm một ngày, thật ra thì còn có những thứ an bài khác.

“Triệu Mộc quân.” Một tiếng kêu lễ phép, người tới mang theo mỉm cười thân thiện nói: “Cực khổ rồi.”

Mặc Ngưng Sơ đứng, quả thật gặp mặt thấy diện mạo Vụ Tịch đổi mới hoàn toàn, nàng vội vã cười híp mắt cúi đầu khom lưng, đem giọng điệu nhà quan phát huy vô cùng tinh tế nói: “Thì ra là hoàng tử Điện Hạ, không khổ cực không khổ cực, có thể được bề hạ tán thưởng là vinh hạnh của ta, có thể cùng Điện hạ bên

chắc, càng là may mắn của ta! ! Lần này hai nước kết thân, làm cho người người vui mừng không ngừng, bởi vì quốc gia ngài xuất ra lính lệ, giúp cho nhân dân nước ta miễn giảm thu thuế một năm, đều phải cảm tạ Điện hạ ngài!”

Vụ Tịch mỉm cười có chút ghen (kiểu cười không nổi), chuyện lính lệ biến mất, lòng hân có áy náy, cũng tại mình dung túng hoàng đệ của mình, mới có nhiều phiền toái như vậy.

Để hai nước khỏi bị chiến loạn, hân cũng chỉ có thể trở về trước thời gian.

“Vụ Tịch Điện hạ?” Thấy công tử Tịch suy nghĩ đến mất hồn, Mặc Ngưng Sơ cố ý đề cao thanh âm: “Ngài là đang nhớ nhung thê tử chưa cưới của ngài sao? Đều nói Vụ Tịch Điện hạ ngài trọng tình trọng nghĩa, quả thật như thế, mới tách ra một hồi như vậy, cũng đã mất hồn mất vía rồi, Quận chúa Trạch Trạch thật là có phúc, chắc hẳn Điện hạ ngài đã rất sốt ruột trở về nước long trọng cử hành hôn lễ! Vụ Tịch Điện hạ ngài chính trực tráng niên (đúng tuổi, trung niên), tiểu sinh ở chỗ này chúc Hoàng tử điện hạ ngài đạt thành tâm ý! !”

Lời này vừa nói ra, lại một lần nữa đâm trúng chỗ đau Vụ Tịch, máu dầm dề khóc không ra nước mắt.

Hắn thật vất vả lắm mới có thể đem Bạch Trạch luôn theo như hình với bóng đuổi đi như vậy, đến đây cùng với học trò nhỏ mà hắn rất có cảm tình nói lời từ biệt. Mà chuyện Bạch Trạch là nam nhân, cũng chỉ có hắn và Nạp Lan Lân biết, có một số việc, càng là có khổ không thể nói ra.

Sắc mặt hân trắng bệch cười cười, “Triệu Mộc quân có lẽ, ta sắp rời khỏi Xuyên Hạ, vốn định bớt chút thời gian đi tìm người, nhưng vẫn không tìm được người của người, nhưng bây giờ cũng không muộn, ta có thứ muốn đưa cho người.”

Nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, liền có người khom người đưa tới một quyển sách được đóng tốt, Vụ Tịch cười cười: “Đây là bài hát ta mới viết ra, sợ rằng về sau không thể tiếp tục chạm đến âm luật, đây là quà tặng cuối cùng, hi vọng người có thể nhận lấy.”

235. Chương 235: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (ba)

Thứ đáng quý trọng như vậy, Mặc Ngưng Sơ do dự nửa ngày, cũng không biết có nên nhận hay không.

Tay Vụ Tịch dừng ở giữa không trung, cũng thấy nàng chậm chạp không nhận, liếc mắt nhìn khúc phổ (quyển sách nhạc), lập tức mỉm cười: “Xin lỗi, là ta thất lễ.”

“Không không không! ! Vụ Tịch Điện hạ ngài nói đùa rồi, là tiểu sinh thất lễ, ngài là quý nhân, tiểu sinh sao dám lỗ mãng, ta, ta. . . .”

” Quà tặng của Xuyên Hạ coi trọng là tục danh (tên húy), quyển khúc phổ này còn chưa đề lên lời khen tặng, là ta suy nghĩ thiếu sót.”

Vụ Tịch mỉm cười lại kêu người đưa tới, cũng không đợi Mặc Ngưng Sơ có thể lên tiếng ngăn cản, đã đem giấy và bút mực vừa đưa tới sắp đặt chỉnh tề, cực nhanh mài mực, giơ tay liền viết xuống một hàng chữ trên giấy phía bên trong khúc phổ:

“Mỹ ngọc tự nhiên, cho phép một đời đời trời đáp đất.

Duyên biết quê nhà, đây cung âm một thành trì.

Kia lúc nhớ lại, hãy nhớ.”

Chữ tiểu triện xinh đẹp khéo léo tinh tế sắp hàng mà ra, Vụ Tịch dừng bút một chút, ở phần phía dưới viết xuống một chữ “Tặng”, cách ra một chút, lại viết xuống “Bằng hữu, Triệu Mộc.”

Nhưng tại một chữ “Mộc” cuối cùng, hắn lại chột dừng lại.

Hắn kinh ngạc nhìn cái tên này, thường ngày lúc dùng miệng nói ra, không có chú ý sự ảo diệu (sâu xa huyền diệu) của hai chữ này, nhưng hôm nay viết ra, lại càng phát ra cảm thấy quen thuộc.

Xưa có một thi nhân trong lúc dạo chơi, mền chuộng liền đem chữ mở ra, làm thành câu thơ dù là đọc từ trái hay phải đều có thể đọc lên.

Tay trái Vụ Tịch đặt ở bàn trong lúc nghi nghi ngờ ngờ không xác định đem hai chữ Triệu Mộc ở trên đùi một bút một vạch viết ra, lập tức cứng đờ.

. Đào.

Nhớ lại đã lâu trước đây, ở lần đầu tiên thuyền hoa gặp nhau, có một người như vậy, tung ra một câu nói đối sứt sọc, nói cho hắn biết, tên của nàng gọi là: “Quả đào nhỏ.”

Mà cái phút chốc mình quyết định trở về nước kia, cũng là sau khi biết trong cung đã bị phân phát (giải tán, cho nghỉ việc) “Ngưng phi” đã sớm bị ném đến vùng biên cương, nhưng ngày đó, hắn thật sự đã gặp được Mặc Ngưng Sơ, Nạp Lan Lâm thích Mặc Ngưng Sơ, y hẳn phải giấu nàng đi, nhưng đến tột cùng giấu ở đâu, hắn không biết.

Vụ Tịch tay cầm bút khê cứng ngắc, cho đến khi Mặc Ngưng Sơ ở một bên cẩn thận nhắc nhở: “Vụ Tịch Điện hạ, ngài mực dính.”

Hắn mới cuống quýt bừa bộn, cúi đầu mà xem xét, ngay ở chữ Mộc quả nhiên nhuộm vàng một mảng lớn.

Sắc mặt không khỏi chợt tái nhợt nói: “. Xin lỗi.”

“Thế này khoa tay múa chân rất tốt nha ! ! Ngài xem, vết mực nhuộm vàng này rất có trình độ, tên tiểu sinh có thể được Vụ Tịch Điện hạ thơ tình mực vẽ viết xuống như vậy, quả thực là ta ba đời hạnh ngộ a! Ha, ha ha.” tiếng cười của Mặc Ngưng Sơ ngay lúc tiếp xúc với ánh mắt ngẩng lên của Vụ Tịch, trở nên lúng túng.

“Ta, ta thật sự không có ý gì khác.” Nàng bị cái loại ánh mắt chăm chú này nhìn mà sợ, cái loại ánh mắt chấp nhất lại cố chấp này, trong nháy mắt, hoặc như là quay lại trước kia, hắn hướng về phía gốc U Liên kia sau đó có tình cảm.

Vụ Tịch cúi đầu, cười cười: “Uh.”

Đầu ngón bút lại dính mực, nét bút tại nơi dính vết mực nối tiếp móc vào với nhau, trong nháy mắt liền thay đổi thành một nhánh cây, tay hạ xuống vung lên, trên giấy thật mỏng đó cũng đã hình thành mấy đóa hoa đào xinh đẹp nở rộ.

Hắn lấy ra con dấu của hắn, dính vào đồ tươì bìn ấn (mực dấu màu đỏ tươì), ấn mạnh trùì lên trên cầm phỏ.

“Tốt lắm.” Vụ Tịch thần thái tự nhiên đem khúc phỏ đưa ra, vẫn là mỉm cười : “Lấy khúc nhạc tặng tri kỷ, hi vọng người thích.”

Lời đều đã nói mức này rồi, Mặc Ngưng Sơ cảm giác mình nếu không nhận, thì thật là tự dất vàng lên mặt mình, quá mức tự cao tự đại.

Mà trong nháy mắt mới vừa rồi ánh mắt đỏ của Vụ Tịch, chỉ là ảo giác sao?

Nàng nghĩ như vậy, rất cung kính cúi người xuống, đưa ra đôi tay, nhận lấy bản nhạc, cũng không phát hiện, tầm mắt Vụ Tịch rơi vào trên hai bàn tay với những ngón tay không có gì che dấu của nàng, nhìn giống như đã qua mấy kiếp, lưu luyến quên về.

Đợi lúc nàng lần nữa ngẩng đầu, hắn đã thu hồi tầm mắt, giống như người ta thu hồi một bức vẽ đẹp vào thư phòng, nhẹ nhàng cười: “Triệu Mộc quân, còn nhớ rõ chuyện lần trước, bởi vì ta mà khiến cho người chịu khổ thật sự là xin lỗi, may mà người không có bị thương, thật sự là quá tốt.”

Mắt Mặc Ngưng Sơ nháy nháy, không hiểu hắn đang nói gì.

Nàng loáng thoáng có thể đoán được hần muốn chỉ lần trước là chuyện bị ngủ trên núi, nhưng công tử Tịch thời điểm đó đến tột cùng cùng với “Triệu Mộc” xảy ra chuyện gì, nàng cũng không rõ ràng lắm, Nạp Lan Lâm không chịu nói, nàng cũng hỏi không ra. .

Không thể làm gì khác hơn là thuận miệng trả lời: “Vụ Tịch Điện hạ thật là quá coi trọng tiểu sinh rồi, tiểu sinh có tài đức gì, có thể có được nổi cảm kích của Điện hạ ngài như vậy! !”

Lông mi Vụ Tịch run rẩy, lại nói: “Cũng đều nhờ người, mấy câu nói liền khiến cho ta hiểu ra, nếu không phải có người, ta sợ rằng sẽ dùng cả đời dây dưa không dứt với cái khúc quanh (chỗ uốn khúc) đầu đó. . . . Mà không cách nào tiến về trước.”

Mặc Ngưng Sơ càng nghe càng không được bình thường, lại tiếp tục làm một tên chuẩn mực “quan da mặt thật dày”, nàng gật đầu lại khom lưng cười nói: “Vụ Tịch Điện hạ nói như vậy. . . . Khiến tiểu sinh rất xấu hổ, Điện hạ thân phận cao quý, tiểu sinh tổ tông nhất định phúc khí tích mấy đời, mới có thể được Vụ Tịch Điện hạ khen tặng như vậy! Tiểu sinh ở chỗ này thật lớn hi vọng Vụ Tịch Điện hạ có thể cùng Quận chúa Trạch Trạch sống một đời hạnh phúc mỹ mãn!”

Mặc Ngưng Sơ khom người, khoe mắt len lén liếc lên, nghĩ rằng Vụ Tịch nhất định bị nàng chọc cho đen cả mặt, lại không ngờ nhìn thấy bả vai hần nhẹ nhàng lay động, ánh mắt yên lặng ngắm nhìn nàng.

“Luôn cảm thấy, có thể quen biết người, thật sự là quá tốt.” Công tử Tịch suy nghĩ một chút, chăm chú nhìn nàng nói.

Không khí đột nhiên giống như là muốn hít thở không thông.

Về nghiêm túc này, ánh mắt còn mang theo ngọn lửa rào rạt, khiến Mặc Ngưng Sơ kinh hồn bạt vía.

“Tiểu, tiểu sinh đau bụng, xin lỗi trước không tiếp chuyện được rồi. . . .”

Nàng nuốt nước miếng một cái, tùy tiện tìm lấy cái cớ, chạy trốn chết.

. Hần chẳng lẽ đã nhận ra?

. Hần rốt cuộc đã phát hiện cái gì?

Mặc Ngưng Sơ che trái tim bị sợ cơ hồ sắp nhảy ra ngoài, ở trong nhà xí một lát, sắp xếp một lý do hợp lý, bình ổn lại trái tim, thắt chặt dây lưng quần chậm rãi đi ra ngoài, nhưng vừa rẽ qua bên trái, bước chân của nàng lập tức dừng lại, sau đó bị hơi thở áp bức tiến đến ép liên tiếp lui về phía sau.

Chỉ vừa trong nháy mắt đó, một thanh đao sắc bén đã gác ở trên cổ của nàng,

“Hần thật sự lại có thể yên tâm để người một mình.” Người nọ cười cười, trên tay lưỡi đao giật giật: “Bảo Ảnh Vệ của người lui ra ngoài, ta không muốn bị hần đánh lén.”

Mặc Ngưng Sơ mở trừng hai mắt, cười ha hả nói: “Chín, Cửu vương gia? Ngài tại sao lại ở chỗ này?”

“Triệu mộc, Quả Đào Nhỏ, Ngưng phi nương nương, ta làm cái gì ở chỗ này, không phải đều do người ban tặng sao?” Mắt Nạp Lan Ngôn từ trên cao nhìn xuống nàng, trong mắt lóe ra ánh sáng nguy hiểm: “Nếu không phải bởi vì chủ ý của người, cấm quân bao vây Phương Viên để đô ngoài trăm dặm, ta cũng không muốn tới tìm người cái nữ nhân đáng ghét này.”

236. Chương 236: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (Năm)

“Bọn họ ở nơi nào?” Mặc Ngưng Sơ trầm xuống khí, mắt liếc chung quanh một cái, địa thế nơi này vắng vẻ, mà chỉ có lúc đi vệ sinh, Thu Nguyệt mới sẽ không đi theo, chắc hẳn chờ đợi rất lâu giờ khắc này.

“Người nên lo lắng cho chính người trước.” Nạp Lan Ngôn nhàn nhạt bắt được tóc của nàng, lôi nàng lên, híp mắt thật thấp nhìn nàng: “Những người khác ta đều có thể không xác định, nhưng chỉ có người, hoàng huynh không nỡ bị thương một sợi lông, nếu là lần này không trốn thoát, ta liền kéo người chôn theo.”

“Cái người này thật biến thái.” Mặc Ngưng Sơ trừng mắt.

“Cám ơn người ca ngợi.” Nạp Lan Ngôn hình như là nở nụ cười, “Trước đó, ta nên cắt đứt đầu lưỡi lạnh lợi của người, chặt đứt mấy ngón tay của người, để cho Ảnh Vệ đi đưa cho hoàng huynh cất giữ thật tốt, cái này còn là chưa đủ, tứ chi của người nên từ từ tháo xuống, phân chia mà ra, nếu như hoàng huynh khổ sở đến cực điểm, ta sẽ dạy hắn làm thế nào đem từng mảnh từng mảnh của người mà khâu lại. . . .”

“”

“Không cần cảm ơn ta, đây đều là đối với ca ngợi của người đơn giản hồi báo.”

””

“Dù là hận, hoàng huynh đều sẽ nhớ ta cả đời, mỗi lần nhớ tới người, cũng sẽ nhớ tới, ta như thế nào đem cây đao này chặt đứt cổ xinh đẹp của người.” Nạp Lan Ngôn khéo môi mô tả: “Cho nên, hiện tại thừa dịp lúc tâm tình ta tốt, phải nghe lời.”

Mặc Ngưng Sơ cắn răng, mới không cam lòng nói: “Người muốn như thế nào.”

“Giang sơn cùng mỹ nhân, cũng từ nơi đó hoàng huynh cướp đi, khi hắn hai bàn tay trắng, hắn cũng chỉ thuộc về một mình ta thôi.” Nạp Lan Ngôn trong mắt lóe ra sắc thái nguy hiểm, mà cái loại sắc thái đó, được đặt tên là “điên cuồng” .

Hắn đã điên rồi, ở rất nhiều năm trước, lúc phát hiện mình thích ca ca của mình, mằm mống điên cuồng như vậy cũng đã gieo xuống, tham luyến này mỗi lần đều tệ hại hơn, mà dựa vào ngày gặp mặt an ủi tâm linh tinh mịch, tại một ngày nào đấy, lúc hậu cung xuất hiện thêm một “Ngưng phi”, đã phá miếng bằng cân bằng mống.

Cũng nói. Hắn một lần lại một lần đi cướp lấy, đi cùng hắn đối nghịch, đơn giản chính là muốn muốn đưa tới sự chú ý của hắn.

Hôm nay, hắn đã không có quay đầu lại con đường sống.

Dù là trở nên hai bàn tay trắng, hắn cũng muốn mang theo vẻ điên cuồng chấp niệm này kiên trì đến cuối cùng.

Dù là, chỉ có hận ý.

Hắn xách cổ Mặc Ngưng Sơ theo, đem nàng hướng phương hướng của mình lôi kéo, lưỡi đao sắc bén áp ở nàng “chỉ là cũng đều nhờ người, khiến hoàng huynh đi ra vùng ngoại ô Hoàng Thành, ta cũng không bắt được cái người nữ nhân giảo hoạt này.”

Dừng một chút, sau đó đem rơi vào ánh mắt trên người Thu Nguyệt cách đó không xa, nụ cười tà tứ: “Người đi nói cho hoàng huynh, nếu là muốn giữ được mệnh nữ nhân này, liền. . . .”

Nhưng lời còn chưa dứt, một mũi tên mãnh liệt “vèo” bắn tới, mang theo gió kịch liệt, xẹt qua không khí, thẳng tắp nhắm ngay trái tim của hắn ! !

Nạp Lan Ngôn sắc mặt trầm xuống, thân hình khẽ nhúc nhích, hiểm hiểm né tránh, nhưng mũi tên nhọn vẫn như cũ sát áo bào, xé rách da tay của hắn, xuất ra một cái vết máu thật sâu.

Mà gông cùm xiềng xích trong tay Mặc Ngưng Sơ khi hắn tránh né mũi tên phút chốc xoay người kia quay lại chuyển, trong tay áo lập tức rút ra đao sắc bén, đao pháp nhanh như thiểm điện khiến Nạp Lan Ngôn ngăn trở không kịp, ngực bị trúng một đao, miễn cưỡng né tránh chỗ hiểm, về phía sau nhảy mấy bước, trốn to hai mắt: “Người là ai?!!!!”

“Mặc Ngưng Sơ” không nói gì, bắt đầu phát động công kích, ánh mắt của nàng đã trở nên sắc bén như chim ưng, Thu Nguyệt cũng muốn hợp mà lên, như mưa rơi công kích hướng Nạp Lan Ngôn mãnh liệt đi!!!!

“Vèo” ——! ! !

Lại là một tiếng cung tiễn bị kéo động bạo liệt!!

Như nổ tung đêm tối, thẳng tắp xuyên qua không khí mỏng manh, “Ầm” một phen, đem ứng phó Nạp Lan Ngôn bắn đi ra, xuyên qua da thịt hắn, cho dính tại phía sau hắn loang lỗ trên vách tường.

Cuộc chiến đấu này, còn không có bắt đầu, liền lấy thế lôi đình kết thúc.

Tính cường đạo áp đảo cuốn sạch tất cả dất đai, Nạp Lan Ngôn bị mũi tên xuyên thấu bả vai của mình, còn không tư nghị mà không dám tin tưởng, đây chỉ là một chuyện trong nháy mắt.

Rõ ràng một khắc trước, hắn đã nắm giữ tất cả con cờ có lợi đối với mình

Mà không xa nơi trên nóc nhà, Nạp Lan Lâm quần áo khuyết nhẹ nhàng, chậm rãi đem vật cầm trong tay Hoàng Kim cung đặt ở trong tay Thường Tự, hạt bụi nhỏ không nhiễm ngón tay thu hồi, giống như mới vừa rồi chuyện gì cũng không có xảy ra. Hắn thông thả ung dung rơi xuống, hướng phương hướng nhà vệ sinh đi tới, sau đó từ bên trong ôm ra Mặc Ngưng Sơ chân chính.

Mà “Mặc Ngưng Sơ” mới vừa khôi phục diện mạo thật sự, đúng là Vụ Tịch rất không dễ dàng thoát khỏi Bạch Trạch!

Nạp Lan Ngôn nhìn chằm chằm tất cả, bả vai đau đớn giống như cũng đã chết lặng, hắn hai mắt ôm hận: “Tại sao? ! ! !”

Mặc Ngưng Sơ cười híp mắt: “Này đương nhiên là kế hoạch tốt ngay từ đầu, Lâm cố ý tự mình đi ra vùng ngoại ô lòng bắt người, bản thân mình không dám dùng biện pháp trước kia từ mật đạo đi vòng qua ngoài để đồ bỏ trốn mất dạng, người duy nhất có thể có cơ hội Chính Đại Quang Minh ra khỏi thành cơ chính là đi theo Lan Nguyệt Sử Tiết Đoàn, ta liền cố ý khiến Sử Tiết Đoàn trì hoãn một ngày, hơn nữa thay đổi hành trình lộ tuyến, vốn hắn nên ở Bắc Bộ chờ đợi tiếp ứng người của người không cách nào biết được tình trạng của người, trong lòng gấp, tất nhiên thiếu kiên nhẫn, ta cố ý buông lỏng cảnh giác, để cho người cảm thấy có cơ hội có thể dùng, cho nên, người liền ngoan ngoãn mắc câu.”

Nạp Lan Ngôn sắc mặt của trở nên trắng bệch.

Mà đi theo sau lưng Nạp Lan Lâm xuất hiện, lại còn có một nam tử thon gầy—— Du Tử Tu.

Hắn nhìn thật sâu mũi tên xỏ xuyên qua chính hắn, trong nháy mắt, hắn giống như lại nhìn thấy mưa tên dưới Hải Đường, ngón tay bóp trắng bệch, “Tại sao, ngày đó muốn làm trái với cam kết của người?”

“Lời hứa?” Nạp Lan Ngôn liếc nhìn nữ tử cười: “Tại người bắt đầu xuống tay không giết được nữ nhân kia, người cũng đã vô dụng! Người thật cho là, thân phận của người là quan trọng như vậy? Người chẳng qua chính là một con cờ! !”

Tiếng cười của hắn như ám nha bén nhọn, Du Tử Tu đau nhói mỗi một tác da.

Nạp Lan Lâm nhíu nhíu mày, hắn dần lại hiển nhiên là ít đi không ít, mí mắt, cũng không nguyện ý nói hơn một câu, chỉ nhàn nhạt giơ kiếm trong tay lên, chỉ cần như vậy vung lên, sinh mạng đối diện sẽ như vậy biến mất.

Nạp Lan Ngôn nhìn hắn, gần từng chữ một: “Hoàng huynh, người không thể giết ta, Tử Uyển hại chết mẫu phi của ta, người cho rằng, ta sẽ dễ dàng như thế thả nàng sao? Ta cũng là đệ đệ của người, từ nhỏ, là người thân duy nhất đứng ở phía sau người ủng hộ người, người thật muốn giết ta sao?”

237. Chương 237: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (Sáu)

Nạp Lan Lâm nâng tay trong không trung dừng lại như vậy một hồi, mặt mũi của hắn lúc Nạp Lan Ngôn nói ra như vậy, thay đổi càng thêm lạnh lẽo, Mặc Sắc trong con mắt sát khí ngưng tụ, tay dừng ở giữa không trung đã chột vung xuống ——

Sẽ ở đó một khắc, lòng của Nạp Lan Ngôn chột co rút lại, cảm thấy trước nay chưa có nguy hiểm tập kích tới, lần này, hoàng huynh thật muốn giết hắn.

Dưới tình thế cấp bách, không để ý trên vai kịch liệt đau đớn, một tay đem thân tên bẻ gãy, hướng một bên ngã đi.

Nhưng Nạp Lan Lâm vùng xuống kiếm nhưng không có bất kỳ phản ứng nào, hấn nhàn nhật lại đem thân kiếm trắng như tuyết ở trong không khí giờ giờ, giống như chỉ là muốn biểu hiện vô cùng sáng bóng, sau đó lại chậm rì rì đem kiếm thu hồi, nhìn Nạp Lan Ngôn y hết tôm tép nhai nhép, chậm rãi khắc ra ba chữ: “Người không xứng.”

“Ta sao không xứng?!” Nạp Lan Ngôn bắt đầu kích động, thân hình lão đảo liên muốn muốn hướng phương hướng của hấn đi tới: “Nhiều hoàng tử huynh đệ như vậy, có ai bình thường thật lòng đối đãi người như ta? Ta nỗ lực đến gần người, người chung quy lại chẳng thêm ngó tới ta!!! Ta chỉ cũng chỉ là muốn đến gần hoàng huynh của ta, ta lại có lỗi gì? !”

“Đệ đệ của ta.” Nạp Lan Lâm nhàn nhật cắt đứt hấn: “Lỗi của người, chính là người mưu toan muốn có đồ không thuộc về người.”

“Ta chỉ là ưa thích người.”

Nạp Lan Ngôn ngẩng đầu lên, trên mặt bướng bỉnh lý lợm, nét mặt vẫn như cũ cao ngạo không chịu cúi đầu, kế hoạch của hấn giờ mới bắt đầu, tại sao lại ở chỗ này liên tuyên cáo kết thúc, chỉ là, hai bên ngón tay của hấn cũng đang rũ xuống tiết lộ hấn bây giờ tâm tình, ngón giữa khê run, giống như là sợ bị người phát hiện, cuối cùng là nắm thành nắm đấm. . . . Đây là duy nhất hấn thật lòng, nhưng lại là không thể nói tâm tình ra khỏi miệng, yên lặng thích như vậy, muốn đoạt lấy tình dục điên cuồng, từ trong đáy lòng ồn ào chạy trốn, cho đến cùng đã không thể nhẫn nại.

Mặc Ngưng Sơ trừng mắt nhìn, tỏ tình nóng hừng hực như vậy để cho hấn đối với mị lực Nạp Lan Lâm một lần nữa khắc sâu, người nữ kia ăn sạch mặt liền thật là lỗi, mà chiếm đoạt gương mặt mình như vậy đó nhất định là lỗi trong lỗi, khó trách bị người hận.

Bốn phía tĩnh mịch chỉ chốc lát.

Cho đến cây khô trong viện bị gió thu thổi lên.

Nạp Lan Lâm hí mắt, cặp mắt ranh mãnh sắc bén có thể đem con người cắt người cứ như vậy quét một vòng, chỉ là một cái ánh mắt cũng đã cự người ngoài ngàn dặm.

Mà lúc này, Thường Tự từ đằng xa chạy chậm mà đến, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, cánh đông Sử Tiết Đoàn trong phòng củi tìm được vị kia. . . .” Hấn nghĩ nghĩ tìm từ, thận trọng nói: ” Tìm được vị phụ nhân kia, cũng không có nhìn thấy Tử Uyển diện hạ. . . . ”

“Người không tìm được nàng.” Nạp Lan Ngôn cười, hấn đã được hoàng huynh mình trả lời chắc chắn, coi như đây đã là ngàn vạn lần ở trong mộng tưởng trôi qua cảnh tượng, kết quả như thế sớm đã đoán trước, hấn vốn cũng không có bất kỳ mong đợi, nhưng như cũ vẫn sẽ khó chịu, khó chịu hận không đem được cô gái giấu ở trong ngực Nạp Lan Lâm chặt làm trăm mảnh: “Mẫu thân của người muốn chết, ta vốn là tính toán đem nàng lưu lại khiến hoàng huynh người thấy nàng một lần cuối, về phần Tử Uyển, trừ phi, người dùng nữ nhân kia tới trao đổi, nếu không, người chỉ biết nhìn thấy thi thể của nàng! !”

Mặc Ngưng Sơ sững sốt, điều kiện tình địch quả nhiên không nể mặt.

Nàng đang muốn hiên ngang lâm liệt lừa dối hấn không có vấn đề, đồng ý trước rồi quay lại đùa giỡn nàng am hiểu nhất rồi, nhưng lại muốn bật thốt lên lúc bị Nạp Lan Lâm một thanh bùm miệng, ngón tay thon dài cơ hồ rơi vào trong môi nàng, rồi sau đó, chỉ nghe hấn lạnh lùng nói:

“Dẫn hấn đi xuống.”

Chung quanh lập tức vọt tới một hàng đội nội thị vệ, dùng ống khóa đem Nạp Lan Ngôn khóa lại, câu khóa bén nhọn cắm vào xương tỳ bà hấn, đem phong tỏa võ công của cùng năng lực hành động của hấn.

Mà lúc Nạp Lan Ngôn bị bắt đi, ánh mắt sâu kín rơi vào trên người của Du Tử Tu, mà hấn cũng ở đây nhìn hấn, bốn mắt nhìn nhau, Du Tử Tu trong mắt tràn đầy hận ý.

Nhưng Nạp Lan Ngôn lại làm đầy lên nụ cười quỷ dị, giống như tình thế bất buộc, lại nổi lên đã lâu.

Hắn bị kéo thật nhanh đi xa.

Mà máu tươi trên sống lưng một giọt một giọt rơi trên mặt đất, cực kỳ giống hần mất đi huyết sắc, bắt đầu vĩnh viễn trốn vào bóng tối.

“Hoàng huynh a, nếu là nghĩ thông suốt, hãy tới tìm ta, không phải chỉ là một cái nữ nhân thôi, muối muối ruột thịt mà duy nhất của người —— Tử Uyển, nàng đã đói bụng bốn ngày rồi, ta còn chưa kịp cho nàng chuẩn bị thức ăn. . . .”

Hắn đưa lưng về phía người phía sau cửa, thanh âm càng lúc càng xa, mà hần ví như Sài Lang nộ cười bí ẩn ở trong gió thật thấp, hần sẽ không kết thúc, cho dù muốn kết thúc, cũng muốn đoạt đi nữ nhân làm cho người ta hâm mộ muốn hủy diệt hạnh phúc.

————— tiểu Hạ giọt tuyết phân cách ———

Du Thiên sắc mặt đen nhánh nằm ở trên giường.

Mặc Ngưng Sơ cùng Tiểu Mỹ cẩn thận nâng nàng rửa mặt một phen, lộ ra dưới sợi tóc hỗn loạn này, mặt mũi diễm tinh ưu nhã.

Gương mặt thon gầy lồm xồm, nhưng không có mất đi thanh nhã phong cách.

Nếu là lui lại một ít năm nữa, đem nếp nhăn vuốt lên, nàng nhất định là một người giống Hoa Bách Hợp bình thường cao thượng xinh đẹp.

Ngự y tiến vào một nhóm lại một nhóm, lúc ra ngoài, cũng chỉ là lắc đầu bày tỏ trở về lực Vô Thiên. Mặc Ngưng Sơ vì nàng chấn mạch, những vết thương kinh hãi kia đập vào mắt giăng khắp nơi, coi như không có trúng độc, muốn thừa nhận ngược đãi như vậy sợ rằng đã sớm không chịu nổi mà chết đi.

Nàng tỉnh lại lần thứ nhất, hốt hoảng muốn tìm kiếm bóng dáng Tử Uyển, nhưng dính dấp vết thương, lại hôn mê đi.

Nạp Lan Lâm vẫn đứng bên cạnh cửa, cũng không nguyện ý đi vào, coi như Mặc Ngưng Sơ đi ra lôi kéo hần, hần cũng cố chấp là không nguyện ý hoạt động nửa bước.

“Nàng cần thuốc giải, còn cần điều trị tốt, vết thương đã lây, thậm chí dạ dày đã bắt đầu ra máu, gan tổn hại nghiêm trọng, thương nặng như vậy, ta cũng vậy chỉ có nắm chắc hai phần có thể cứu về.” Mặc Ngưng Sơ thấy sắc mặt hần không tốt, lại cố gắng hòa hoãn nói: “Ánh mắt của Tử Uyển cũng thật giống nàng, cực đẹp.”

Thật sự có. ”” Nạp Lan Lâm vẫn như cũ không nói lời nào.

Lông mày hần bị đóng kết ở bên trong thu Phong Sương, có vẻ hình dáng hần khắc sâu hơn.

Mặc Ngưng Sơ lại khuyên nhủ: “Mặc kệ nàng là người nào, chàng gặp một lần, cũng không có cái gì tổn thất, huống chi, có lẽ trước kia thật có cái gì hiểu lầm, nếu nàng thật là mẫu thân của chàng, cứ như vậy buông tay nhân gian rồi, về sau hối hận, lại thật sự cái gì cũng đã trễ rồi, ta không muốn chàng lại có bất kỳ tiếc nuối. . . .”

Lông mi Nạp Lan Lâm rớt cuộc run rẩy, bàn tay hawns bao quát, đem Mặc Ngưng Sơ ôm vào trong ngực, mắt nhìn địa phương xa xôi, con người thâm thúy: “Đang lúc không có tìm được Tử Uyển, ta sẽ không thấy nàng. . . . Mà nàng, cũng đừng mơ tưởng trao đổi chủ ý gì, nếu không, ta không biết, ta sẽ làm ra chuyện tình gì.”

238. Chương 238: Đêm Ngược Thời Gian Kết Thúc: Yêu Và Mất (bảy)

Mặc Ngưng Sơ nằm ở trong ngực Nạp Lan Lâm, muốn dùng lý lẽ để nói cho hần hiểu: “Nhưng nếu như không tìm được Tử Uyển thì sao? Người bình thường chỉ có thể nhìn ăn nhìn uống tối đa được bảy ngày. Tử Uyển vốn được ăn sung mặc sướng từ nhỏ, trừ phi là có ý niệm sống sót vô cùng mãnh liệt thì nàng mới có thể chống đỡ không để cho tình trạng đi xuống. Nhưng nếu qua hôm nay mà vẫn không tìm thấy Tử Uyển thì chúng ta phải làm thế nào?”

Lời vừa dứt, lông mi Nạp Lan Lân nặng nề run rẩy một chút.

Hắn đem cầm đặt trên đỉnh đầu Mặc Ngưng Sơ, đôi mắt thâm trầm như màn đêm khẽ nhắm lại.

Màu đen của tóc và màu trắng như tuyết của làn da, phối hợp với hai gò má của hắn trở nên tươi đẹp lạ thường, như là làn gió lướt qua bốn phía. Hắn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới mở mắt, nói ra mấy tiếng mà ngay cả bản thân hắn cũng không xác định được: “Nhất định sẽ tìm được”.

“Vậy thì là khi nào? Coi như chàng nắm được tất cả đại cuộc, đem những nhân tố làm nền móng Xuyên Hạ dao động trừ khử đi, nhưng lại để mất đi người thân đã nhiều năm sống nương tựa cùng với mình thì kết quả ấy cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa”. Mặc Ngưng Sơ tiếp tục nói: “Huống chi, ta cũng thông minh lanh lợi, loại chuyện đàm phán như vậy, ta có thể làm tốt hơn so với bất kì ai. Hiện tại thời gian đã không còn, Nạp lan Ngôn là người giỏi hoạt như vậy, nhất định đã chuẩn bị xong mọi chuyện một cách chu đáo, coi như chúng ta có năng lực đem để đồ đảo lộn lên cũng không thể chắc chắn tìm được Tử Uyển còn sống.”

Dừng lại một lát, cảm thấy được một luồng hơi thở thịnh nộ Mặc Ngưng Sơ bèn cẩn thận thăm dò sắc mặt của hắn, nhận thấy bước đầu làm như thế cũng không sai biệt lắm mới nói thẳng vào vấn đề chính: “Cho nên để cho ta cùng đi gặp Nạp Lan Ngôn nói chuyện nhất định là không có vấn đề gì”.

Nạp lan Lân không chút do dự mà cự tuyệt thẳng “không được.”

“.....”

Muốn thuyết phục nam nhân có ý muốn bảo hộ mãnh liệt như vậy thật là không dễ dàng gì. Cũng vì chuyện đã trở nên vô cùng cấp bách, nếu không tìm được Tử Uyển hắn sẽ vô cùng khổ sở tự trách chính mình. Chẳng lẽ hắn còn muốn tích lũy áp lực thành núi nhân lúc hoạ vô đơn chí mà chém một đao sao?

“Lân, đây là phương pháp tốt nhất”

“Đối với ta mà nói đây cũng là phương pháp hết sức ngu xuẩn”

“.....”

Mặc Ngưng Sơ còn đang muốn nói nhưng quan quân nội thị đã chạy tới, nhìn thấy “điểm mực” bị ôm vào trong ngực thì lập tức kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã vội khôi phục lại được dáng vẻ nghiêm nghị, khom người lấy tay trình lên quân báo: “Bệ hạ, đây là tin chiến thắng được truyền tới từ tiền tuyến Bạch Lộc Nguyên”

Nạp Lan Lân nhận lấy, mắt phượng nhàn nhạt lướt qua câu chữ phía trên, rõ ràng là tin chiến thắng nhưng Mặc Ngưng Sơ lại không thấy hắn có một chút biểu hiện vui vẻ nào.

Nhón chân lên muốn nhìn cho rõ hơn nhưng Nạp Lan Lân cũng đã đem thu lại tin chiến thắng cầm ở trên tay, lạnh nhạt nói: “nhị ca nàng đã lập được công lớn, hắn âm thầm làm suy yếu thủ lĩnh quân địch, khiến cho kẻ địch bị thương nặng, đối phương đã lui về Bạch Lộc Nguyên, muốn đánh bại cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi”

“Thật sao?” Mặc Ngưng Sơ vô cùng phấn khích, mấy ngày liên tiếp nhận được toàn tin xấu đây coi như là tin tức tốt duy nhất nhưng khóe mắt liếc thấy sắc mặt của Nạp Lan Lân, nàng không nhận được đành hỏi: “Nhị ca lập được chiến công nhưng vì sao chàng lại không chút vui vẻ thế?”

“Không có” Nạp Lan Lân lướt nhẹ ngón tay qua mái tóc đen của nàng, giọng điệu không nhanh không chậm: “Chẳng qua là ta cảm thấy ca ca của nàng rất lợi hại, cho dù là ở bên trong doanh trại địch cũng có thể thành thạo trăm tướng giết địch...”

“Đó là chuyện đương nhiên, ca ca của ta là người lợi hại nhất” Mặc Ngưng Sơ đùa cợt nói “Không có ca ca ta thì làm sao làm được chuyện đại sự, lần trước ta bảo Ảnh vệ báo tin bình an cho huynh ấy, lần này huynh ấy nhất định toàn lực ứng phó trăm tướng giết địch, lấy công chuộc tội ! ! !”

Con mắt Nạp Lan Lân lóe lên, hắn mấp máy môi, đem ánh mắt tối tăm giấu đi, nhẹ nhàng nói: “ừ”

239. Chương 239: Đếm Ngược Thời Gian Kết Thúc: Yêu Và Mất (bảy)

Lúc từng giây từng phút đang trôi qua, cũng là thời gian khảo nghiệm đối với sinh mệnh của Tử Uyển.

Cuối cùng Nạp Lan Lâm một mình đi đến thiên lao giam giữ Nạp Lan Ngôn, đi xuống từng bậc thêm đá lạnh lẽo, giống như ánh mắt của hắn cũng lạnh lẽo và tràn ngập lo lắng.

“Hoàng huynh, người đã thay đổi chủ ý rồi sao?” Trong thiên lao, tiếng cười vang lên hết sức ngông cuồng.

Nạp Lan Ngôn ngồi xếp bằng trên sàn nhà lạnh như băng, ngẩng đầu nhìn nam nhân đối diện, ánh mắt lấp lánh giống như đang thưởng thức một bức tượng điêu khắc cực kỳ tuyệt mỹ. Giờ phút này hắn rất cục không cần che giấu dục vọng trong lòng mình, cũng không cần tiếp tục che đậy dã tâm tham lam, giống như loại tảo biển bình thường cứ thế bành trướng ra.

Đã không còn bất cứ điều gì có thể uy hiếp được hắn, trừ sinh mệnh của mình ra, còn có người khiến hắn tràn ngập điên cuồng và lưu luyến si mê.

Người duy nhất khiến hắn có thể mềm lòng là mẫu phi đã không còn ở đây, hắn đã mất đi tất cả, nhưng dù có như thế hắn cũng sẽ không thua.

Nạp Lan Ngôn ngẩng thật cao đầu lên, con người như cặp đũa không chút nào sợ hãi Nạp Lan Lâm, ngược lại đôi mắt xinh đẹp nhìn còn có một chút say mê tỉ mỉ quan sát ngũ quan đẹp đẽ của hắn, mỗi lần nhìn đều dùng ánh mắt không có bất kỳ sự tôn trọng nào.

“Tử Uyển ở đâu?” Nạp Lan Lâm chán ghét ánh mắt của hắn, Tuyết Kiếm trong tay áo như là cảm nhận được hắn đang giận đến tái người, mơ hồ kêu gào muốn được xuất hiện, kết quả là tầm mắt không chút kiêng kỵ một đao này.

“Tử Uyển à?” Nạp Lan Ngôn cười cười “Ta vô cùng muốn biết, ở trong lòng Hoàng huynh, Tử Uyển hay là quả đào nhỏ ai mới là người quan trọng hơn.”

Sắc mặt Nạp Lan Lâm chưa từng biến đổi một chút nào, chỉ là Nạp Lan Ngôn nhìn thấy, khi mình nói ra ba chữ “Quả đào nhỏ” kia, trong con người xinh đẹp của hắn thoáng qua một tia âm vụ, từ ngữ chuyên dụng này khiến hắn tức giận sao?

Nạp Lan Ngôn mỉm cười: “Làm người thì không thể quá tham lam, Hoàng Huynh à, ngài vừa muốn bảo vệ giang sơn Xuyên Hạ, lại muốn người thân bên cạnh mình được bình an, còn muốn lấy được nữ nhân mà mình yêu thích.... Làm một đế vương, vừa muốn tuyệt tình cũng lại muốn đa tình, một mỗi như vậy, chỉ e là không cẩn thận thì cái gì cũng sẽ mất đi....”

Dừng lại một lát, hắn lại nói tiếp: “Không bằng chúng ta làm một giao dịch, người hôn ta một cái, ta liền nói cho người biết một chút đầu mối về Tử Uyển, còn nếu Hoàng huynh nguyện ý hi sinh nhiều hơn chút nữa, ta nghĩ ta rất có khả năng bởi vì vui vẻ quá mức mà nói cho người biết chỗ hiện nay của Tử Uyển.”

Bầu không khí nhất thời ngừng lại.

Nạp Lan Ngôn vận vẹo uốn éo đầu vai bị thương, rất vô tội nghiêng đầu “Không muốn sao?”

Đáp án là rất rõ ràng.

Nạp Lan Lâm mím môi, con mắt vừa sắc bén lại lạnh lẽo, tầm mắt dừng ở đỉnh đầu nam nhân trong lồng sắt, dục vọng mãnh liệt muốn chém xuống một đao.

Nạp Lan Ngôn nở nụ cười, đối với cái chết không hề sợ hãi, cũng không như người thường lùi bước trước Đế vương, hắn càng uể oải, từ mặt đất lạnh lẽo chậm rãi đứng lên, đi tới gần song sắt, đưa ngón tay lên chạm vào, híp mắt cười cười nhìn ca ca mình: “Hoàng huynh, cùng giống nhau đều là người thân của người, vì sao người lại luôn đối xử với ta như vậy? Ta ở bên cạnh người đợi chờ người nhiều năm như vậy, nhưng người ngay cả một câu quan tâm cũng keo kiệt không nói.... Ta biết, người không quan tâm đến hậu cung, vì thế ta cho là người và ta giống nhau vốn chỉ yêu thích nam nhân, ta nhận thấy, nếu ta chờ đợi thì sẽ có kết quả.... Nhưng lại không có nghĩ đến, ta yêu ca ca mình nhưng người lại vì một nữ nhân khác mà thủ thân như ngọc!”

Hắn dùng ánh mắt để miêu tả bộ dáng tuyệt mỹ của Nạp Lan Lâm, bắt đầu từ chóp mũi thẳng tắp, cho đến hai cánh môi mềm mỏng đỏ hồng, còn có làn da sáng bóng trắng như tuyết khiến nữ nhân phải ghen tị, ánh mắt lạnh lẽo cự tuyệt người ngoài từ ngàn dặm, lại không biết mà bất giác tản ra làm cho không không người nào có thể nào xoay chuyển tầm mắt..... Vị Đế vương cao cao tại thượng này thật có mị lực khiến mọi người bị cuốn hút. “Người không biết, ta vì gặp mặt người, mỗi ngày vào triều, xa xa như vậy mà liếc mắt một cái, người là không biết, nhìn người dù mặc long bào, cũng là làm cho người ta nảy sinh biết bao ý nghĩ kỳ quái... Hoàng huynh, người luôn có thể khiến người khác vì người mà điên cuồng.

Đối với lời thổ lộ lộ liễu của hắn, Nạp Lan Lâm chỉ là lẳng lặng nhìn, ngay cả lông mi cũng không nhúc nhích một chút nào.

Trên thực tế, hắn cũng không phải là không muốn nói, chỉ sợ là lời vừa dứt, hắn sẽ lập tức làm hỏng cả thiên lao này. Vì Tử Uyển, cũng là vì Quả đào kia khiến hắn không khỏi kích động mà làm ra những việc ngốc nghếch, hắn đành tận lực áp chế sát ý đang rục rịch trỗi dậy kia.

“Hoàng huynh, thật ra thì yêu cầu của ta rất đơn giản” Nạp Lan Ngôn nhích tới gần một chút dính mình vào song sắt, cười một cách quỷ quyệt “Nếu như người không thể mang nữ nhân kia làm điều kiện trao đổi thì có thể dùng chính bản thân mình tới tác thành cho ta cũng là việc rất tốt, ta chỉ là muốn một nụ hôn, cùng cái sinh mệnh đề diện nhỏ bé này... Không phải là ta sợ chết, nhưng là ta muốn dùng chút sinh mệnh còn lại hồi tưởng lại nụ hôn này.

“pằng ! !”

Một cổ hàn quang từ trong tay áo Nạp Lan Lâm bắn ra, ngay sau đó, song sắt nhà lao cứ như vậy bị một đao vẽ ra một vết cắt dài, sát khí nồng đậm khiến cho người ta hít thở không thông này ép Nạp Lan Ngôn phải lui về sau trong nháy mắt mới tránh khỏi kết quả bị chém thành hai mảnh.

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán bị những sợi tóc ngắn trở rơi xuống, chân chính chọc giận dã thú hung ác này thật là không có kết quả tốt đẹp gì, dù ỉnh có nắm chắc việc đó, cũng không thể loại trừ khả năng hắn bị một đao chém chết.

Yết hầu của hắn ằm thắm co giật, sát khí lợi hại kia giống như là một thanh đao nhọn lúc này đây đang hung hăng nhắm ngay đến hắn.

Nhưng hắn cũng đồng thời phát hiện khoá dây xích quanh cửa cũng đã bị chém đứt rồi.

Trong lòng Nạp Lan Ngôn thấy vừa mừng vừa sợ. Hắn đã thành công rồi sao?

Ánh mắt của hắn di chuyển từ cánh cửa xiêu vẹo như sắp đổ dờn đến gương mặt của Nạp Lan Lâm, mồ hôi đã sớm túa ra ướt đầm lòng bàn tay của hắn.

Hắn thử dò xét đi tới phía trước, hướng tới cửa tù màu đen, sát ý chia vào như là có thể đem hắn đi lột sống vậy.

“Ken Két.”

Tiếng đồ gỉ sét va chạm vô cùng đột ngột vang lên ở trong phòng giam yên tĩnh này.

Tại thời điểm Nạp Lan Ngôn bước một chân ra khỏi cửa, trái tim của hắn trong một khắc kia đã không nhận được mà đập một cách điên cuồng.

“Hoàng Huynh, người đồng ý sao?” Hắn cố gắng hết sức để cho âm thanh nghe không bị run rẩy.

“Tử Uyển ở đâu?” Nạp Lan Lâm chỉ hỏi lại một câu.

“..... Có được thứ ta muốn.... Ta sẽ nói cho người biết....” Con người Nạp Lan Ngôn quay cuồng, lòng tham của hắn bắt đầu điên cuồng phát sinh, trong giây phút đó giống như là ngựa hoang được cởi bỏ cương, hắn chậm rãi tiến đến gần Nạp Lan Lâm.

240. Chương 240: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (Chín)

Mặc Ngưng Sơ thay Du Thiên đâm ngân châm, lại ở lúc sau gỡ ngân châm xuống, không cẩn thận đâm vào tay của mình.

Nhìn ngón giữa rỉ ra giọt máu, một cổ dục cảm xấu sôi trào ở trong lòng, nhưng còn nói không ra nguyên do, ngửa đầu nhìn trời, Nạp Lan Lâm đi ra ngoài lâu như vậy, vì sao còn không có tin tức? Tử Uyển nàng rất nguy hiểm, nếu là thật sự không có cách nào, nàng cho dù đánh cược trần tuồng một tháng, nàng cũng muốn thử một lần moi ra Nạp Lan Lâm.

Bởi vì Nạp Lan Lâm giận chó đánh mèo, đại ca Mặc Chuẩn Du bị ép buộc quỳ gối ở phía ngoài, không cho nhúng tay bất kỳ chuyện về Tử Uyển. Nhưng đại ca làm người Mặc Ngưng Sơ hết sức rõ ràng, nhưng nàng lại cũng không hiểu, vì sao lấy người hiền lành nổi danh hắn sẽ làm Nạp Lan Lâm tức giận lớn như vậy.

Ngay lúc này, hắn hẳn là còn quỳ ở phía ngoài.

Mặc Ngưng Sơ thở dài một hơi, đang muốn ra cửa an ủi hắn, một vị quân úy đi lên, cung kính nói với Mặc Ngưng Sơ: “Triệu đại nhân, đây là quân báo truyền đến từ tiền tuyến Bạch Lộc nguyên, bệ hạ khai báo, lúc ngài không có ở đây, nếu không phải cấp báo màu đỏ, còn lại liền giao ngài xử lý, xin ngài xem qua.”

Mặc Ngưng Sơ bán tín bán nghi, mặc dù Nạp Lan Lâm đã thông báo dặn nàng làm một ít chuyện, còn chưa có nói qua làm cho nàng tiếp quản chuyện của quân bộ.

Nàng nhận lấy mật thư, vừa mở ra, này lại là tin tức Thập nhị vương gia nguyên ý đầu hàng nghị hòa, Bạch Lộc Nguyên tự sụp đổ, quân phản loạn đầu hàng đang từ hỏ quân Xuyên Hạ đuổi về đế đô lập kế hoạch mới.

Về mặt khác, tin tức ca ca Mặc Liên Thành nhà mình sắp trở lại đế đô, hắn lấy thủ cấp của thủ tướng địch nhân, mặc dù lập lên chiến công, nhưng tránh không được hiềm nghi ở trong quân doanh địch nhân hai tháng mà vẫn bình an, ngay lúc này, hắn đang theo giám quân áp tải trở về thành, không cần lâu là có thể tới đế đô trước một bước.

Đây cũng là một tin tức tốt.

Nhưng dạng tốc độ này, lại làm cho nàng hoàn toàn là không dám đi tin tưởng.

Trong nội tâm nàng nghi ngờ, nếu là Thập nhị Vương Gia không chịu được một kích như thế, Lâm cần gì phải chờ tới bây giờ?

Luôn là có cái gì, không hợp lẽ thường, nhưng đến tốt cùng là cái gì, mắc xích đó không bình thường, nàng không có toàn bộ tình hình quân sự, không cách nào ra mặt được.

Cũng may tin tức ca ca phải trở về làm cho tâm tư hỗn loạn của nàng hơi chút dễ chịu, như vậy, già trẻ trên dưới Mặc gia đều bình an, cũng không có gặp phải đại sự gì, cho dù sau này không có quyền lợi, hạnh phúc bình bình đạm đạm có lẽ lại càng thích hợp Mặc gia hiện tại.

“Mặc Tướng quân ra roi thúc ngựa, sợ rằng sẽ tới đế đô ở ngày hôm nay.” Tên quân úy kia khom người nói: “Xin đại nhân hạ phát mệnh lệnh, để cho cấm quân phương viên trăm dặm cho qua.”

Mặc Ngưng Sơ cau mày nói: “Vì sao?”

Quân úy nói: “Bệ hạ ra lệnh, cấm quân phương viên trăm dặm nếu là không có mệnh lệnh của ngài, vô luận ra vào, cũng không cho phép thả nửa người, quân lệnh như núi, không có hạ một đạo ý chỉ, coi như là tôn quý sứ giả ngoại quốc, cũng không thể thông qua.”

241. Chương 241: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Yêu Cùng Mất (Mười)

Mặc Ngưng Sơ nghi ngờ trong lòng, nhưng không thấy Nạp Lan Lâm trở lại, bất quá này vốn không phải một quyết định lớn, nếu chỉ cho ca ca mình đi, hẳn là không có bao nhiêu vấn đề.

Nàng lấy ra Ngự Sử lệnh, phê chuẩn cho đi làm, nhìn quân úy khom người lui ra, nàng vừa gọi Thu Nguyệt, hỏi thăm hướng đi của Nạp Lan Lân, hần tựa hồ bị cấm miệng, ấp úng cũng không nói được ra, nhưng lại mang đến lời nhắn của Du Tử Tu, hần nguyện ý thử một lần giải độc thay Du Thiên.

Mặc Ngưng Sơ mừng rỡ, lập tức làm cho người ta đem hần mang lên, Du Tử Tu cùng Hải Đường chung sống nhiều năm như vậy, tất nhiên hiểu rõ ảo diệu của cổ độc.

Thân thể Du Thiên không thể kéo dài được, nếu có Du Tử Tu hỗ trợ, nói không chừng có thể đem nàng từ Quỷ Môn quan kéo trở về.

Nghĩ đến, giữa bọn họ còn có huyết thống sâu xa, những thứ này lần lượt thay đổi thân thể phức tạp, thừa nhận thống khổ, thật ra thì cũng là con nôi dòng vô tội, vô luận là Lân, hay là người nam nhân trước mặt này.

Du Tử Tu cũng không nói một câu, liền đi qua bên người Mặc Ngưng Sơ, hần đều hèn mọn cúi đầu, từng ấy năm tới nay, từ bọn họ quen biết, hiểu nhau, cho tới bây giờ Nam viên Bắc triệt, cho dù đều ở gang tấc, cũng đã cảnh còn người mất.

Tạo hóa trêu người, chỉ thán phồn hoa tan mất, năm tháng thoi đưa, hoa rơi nước chảy, không thể làm gì.

Không khí trong phòng biến thành cẩn thận, nhóm cung nữ rồi rít lui khỏi, Du Tử Tu quỳ gối bên giường nhỏ, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Du Thiên, tựa hồ là ở suy nghĩ, hoặc như là lâm vào thật sâu nhớ lại, trên mặt của hần tràn đầy khổ sở, lại vòng quanh bị thương, hần cúi đầu, từ trong bao quần áo mang theo lấy ra mấy thứ đồ, đó là một lọ máu đỏ tươi, còn có mấy vị dược liệu.

Hần ngồi thẳng người, ống tay áo ở dưới ánh nến đỏ bùng cháy bao trùm một tầng ánh sáng rõ ràng.

Động tác giống như là bị thả chậm.

Hần dùng ngón châm đâm vào mi tâm nàng, đem máu tươi theo đỉnh ngón châm nhỏ từng chút, lại cắn đứt ngón tay của mình, dùng nội lực ép ra hai cổ máu hỗn hợp ở chung một chỗ, chậm rãi thấm vào, lại đem mấy vị thuốc khác cho Du Thiên ngậm, giống như là Vu sư, dùng thuốc đem cả mặt nàng trở nên đen nhánh.

Quá trình khá dài mà làm cho người ta gian nan.

Mặc Ngưng Sơ chăm chú nhìn chằm chằm động tác của hần, nàng từ trước đến giờ biết Miêu Cương cổ độc thần bí mà có uy lực nguyên rửa khổng lồ, rồi lại tìm không đến khoa học giải thích, chẳng qua là người thả cổ giống như trước sẽ thừa nhận nguy hiểm tương ứng, nếu không phải thành công, hoặc là bị bức ra, như vậy nàng sẽ bị cản trở. Hải Đường nàng một lòng đuổi theo Du Tử Tu, bỏ ra tất cả, chẳng qua là dùng tánh mạng làm đại giá, mới chiếm được một chỗ ngồi trong lòng hần, nữ tử như vậy làm cho người ta kính nể, lại để cho người thương hại.

Sau một nén nhang, ngay cả thái dương Du Tử Tu cũng toát ra mồ hôi hột dày đặc, động tác trên tay cũng càng lúc càng nhanh, rồi sau đó ở trong nháy mắt, đột nhiên dừng lại ——

“Thế nào?” Mặc Ngưng Sơ muốn chạy đi qua nhìn, lại bị Du Tử Tu tức giận quát bảo ngưng lại: ” đừng tới đây! ! !”.

Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, liền thấy trên được thảo trong tay Du Tử Tu, lại có con sâu màu đen bò đầy chỉ chít làm cho người ta nôn mửa, sắc mặt Du Thiên rõ ràng đã chuyển tốt, thậm chí bắt đầu dần dần rút đi màu đen, ngay cả đôi môi cũng khôi phục màu son bình thường.

Nàng đang muốn vui mừng, lại thấy những con sâu nhỏ kia đột nhiên quần quanh ở trên tay Du Tử Tu, theo ngón tay bị cắn đứt của Du Tử Tu chui vào, chỉ là trong nháy mắt, những con sâu nhỏ trên được thảo biến mất không còn một mống, mà thân thể Du Tử Tu mềm nhũn, nơi cổ tay, đã chiếm cứ một điểm nhỏ màu đen.

“Người mới vừa rồi làm cái gì? ! ! !” Mặc Ngưng Sơ cả giận nói, xông qua cho hần một cái tát, tiếng tát nặng nề vang dội không trung, trong nháy mắt trên mặt trắng nõn của hần đã hiện lên năm dấu tay hồng hồng, dường như Mặc Ngưng Sơ còn ngại không đủ, một phen túm lên cổ áo của hần, nhìn chằm chằm hần: “những sâu độc kia đâu? Chết tiệt, người mới vừa rồi đến rốt cuộc đã làm cái gì?!”

Du Tử Tu nhìn nàng, chậm rãi cười cười: ” Không cần lo lắng.”

Mặc Ngưng Sơ hận không thể xem đầu hắn có phải bị cửa kẹp hoặc là bị con lừa đá hay không, nàng siết chặt tay, cố gắng mới khắc chế được vọng cho hắn một quả đấm, gắt gao theo dõi hắn, gần từng chữ trầm giọng nói: “Người đem toàn bộ sâu độc chuyển dời đến trên người người, có đúng hay không?”

“Hải Đường đã chết, không người nào có thể đem sâu độc nàng nuôi lấy ra, ta chỉ là ở làm chuyện mình phải làm.” Du Tử Tu chống lại ánh mắt của nàng, con người biến mềm mại: “Xin lỗi, cho tới nay, cho người thêm phiền toái.”

Mặc Ngưng Sơ phát điên hất ra cổ áo của hắn, kéo cổ tay của hắn muốn dùng ngón chân đâm xuống, lại bị hắn ngăn lại, ngón tay khắc chế ở cổ tay nàng tái nhợt lại rất có lực, hắn nói: ” sâu độc một khi gieo xuống, liền không thể quay lại, người nếu là chọc giận chúng nó, ta sẽ chỉ chết nhanh hơn, ta còn muốn cấp ình một đoạn thời gian làm việc ta nghĩ muốn làm, cho nên, coi như là cứu nàng trả thù lao, cho ta lưu nhiều thời gian. . . . Có được hay không. . . . Tiểu Ngưng Sơ.”

Mặc Ngưng Sơ sắp cắn nát môi.

Tức giận hất hắn ra, đưa lưng về phía hắn mà đứng thẳng.

Biết rất rõ ràng mình bây giờ là bộ dáng Triệu Mộc, nhưng nàng biết, hắn đã sớm nhận ra nàng .

Này vừa coi như là cái gì đây? Lấy mạng đổi mạng?

Nàng lại vừa thiếu hắn một phần tình cảm vĩnh viễn cũng không trả được.

“Những điều này là do ta ứng đến.” Du Tử Tu tựa vào bờ giường, cúi đầu nhìn đốt ngón tay thon dài của mình, cảm thấy ngay lúc này, lại vô cùng xấu xí: “Ta hại chết rất nhiều người, ở một năm người rồi đi kia, ta đã bắt đầu ở dưới sự dạy bảo của mẫu thân, bày ra một loạt sự kiện. . . . Ta làm cho người ta huyết tủy Kiềm Môn, làm cho người ta xúi giục bạo loạn, làm cho người ta lũng đoạn thiết, âm thầm chế tạo binh khí, mà trong đó, ta trả thù Mặc gia, từ bắt đầu ở riêng, dùng ích lợi kim tiền bắt đầu để lợi dụ, để cho bọn họ mục nát xuống. . . .”

Hắn dừng một chút, cúi đầu cười tự giễu: “Cho nên, người không cần đau lòng gì, ta không xứng.”

Mặc Ngưng Sơ càng cắn chặt môi.

Mà trên giường, ngón tay Du Thiên lại giật giật.

Khuôn mặt nàng rút đi màu đen lộ ra vẻ trắng bệch vô lực, cũng đã nhìn ra được, nàng đã tốt hơn rất nhiều rất nhiều.

Rèm mắt của nàng chậm rãi vén lên, lộ ra con ngươi đen nhánh vô thần bên trong, nàng tựa hồ còn chưa kịp phản ứng, ngay lúc này, nàng đang ở phương nào.

Ánh mắt Du Thiên hoảng hốt nhìn thoáng qua Du Tử Tu, mà nàng rốt cục khôi phục ý thức là một chuyện, chính là bắt lấy Mặc Ngưng Sơ ở một bên, khàn giọng nói: “Để cho ta gặp. . . .bệ hạ một lần. . . . Ta, ta có chuyện trọng yếu. . . . Nói cho hắn biết.”

242. Chương 242: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Chấp Niệm (Một)

Trong thiên lao, tiếng cười của Nạp Lan Ngôn cao thấp vang vọng từng góc Thiên Lao.

Hắn mừng như điên lẫn vui sướng ở trong máu sôi trào, gương mặt cơ hồ điên cuồng thế nào cũng hòa hoãn xuống, hắn nhìn nam tử trong ngực, không khỏi lại cúi xuống thân mình, nhẹ nhàng cắn xé đôi môi đã bị hắn hôn đỏ tươi.

Hắn quá mức kích động, kích động đã kèm chế không quyết tâm trong ngọn lửa.

“Người thật khờ, luôn là vì người khác, hy sinh mình.” Nạp Lan Ngôn yêu thương miêu tả hình dáng môi của hắn: “Nhưng nếu không phải như vậy, ta tại sao có thể được như ý đây?” Ở thân hồn lên cái phút chốc kia, cũng đem Nhuyễn Hương Tấn trong miệng cho thối qua đi. Như vậy thuốc tính đủ để cho người không cách nào nhúc nhích cả một ngày, dù là hoàng huynh, cũng không cách nào ngăn cản.

“Tử Uyển ở nơi nào?” Nạp Lan Lâm mím môi, chỉ lạnh lẽo tái diễn một câu nói như vậy.

“Ta dẫn người đi thấy nàng có được hay không?” Nạp Lan Ngôn cười híp mắt, giống như là đối đãi bảo bối trân quý nhất: “Người yên tâm, người ngoan ngoãn, ta nhất định hảo hảo đối đãi người.”

Thấy một đôi mắt cương quyết xoay tròn trong lửa giận, hắn càng vui vẻ hơn: “Người biết không? Ta thích nhất con mắt của người, còn có khí thế cự người ngoài ngàn dặm, ta mong đợi bao nhiêu năm, giống như là nằm mơ. . . .”

Hắn ôm chặt hắn, vuốt ve sợi tóc đen nhánh mềm mại của hắn, từng ở vô số trong buổi tối, hắn lựa tới cùng hoàng huynh diện mạo tương tự Nam Đồng, tưởng tượng thấy dưới thân thể người là ai, mà đến giảm bớt chính mình vắng lặng sắp nổi điên.

Ngay cả con trai thứ ba Mặc gia, cũng có một đôi ánh mắt kiệt ngạo bất tuân như vậy, hắn mới sẽ hướng dẫn từng bước, đem hắn đoạt lấy.

“Ta thích người thích rất nhiều năm.” Nạp Lan Ngôn đột nhiên rơi xuống một giọt lệ, nước mắt trong hàm chứa vui sướng cùng điên cuồng: “Ta sẽ chăm sóc thật tốt người, vĩnh viễn đều sống ở bên cạnh ta, nơi nào cũng không đi.”

Dứt lời, hắn một tay ôm ngang lấy người yêu lên, thổi lên vãn giấu ở trong tay áo cười thầm, trong nháy mắt, rậm rạp chẳng chút tiếng ám tiễn từ bốn phương tám hướng mà đến, cùng với người trúng tên khổ sở kêu rên. Xuống trong nháy mắt, đã từ nơi cửa nhà lao xông tới một số Ảnh Vệ, bảo vệ Nạp Lan Ngôn, nhanh chóng từ phía trên trong lao rời đi.

Đem hỉ nơi nấp. Khi bọn hắn như gió bình thường che chở mà bay mau lui lại đi, đã kinh động cấm quân Ảnh Vệ thật nhanh truy đuổi, tiếng giết một mảnh, sôi trào lẫn lộn.

Mà ở chỗ tối, lại chậm rãi đi ra ngoài tới hai người đàn ông này.

“Bệ hạ, Cửu vương gia đem Phượng Minh mang đi.” Thường Tự nhìn phía xa tối om om một mảnh, khom người nói.

Mà một bên, con người đen tối tựa như mực thuộc về Nạp Lan Lâm.

“Mặc Chuẩn Du cũng sẽ đem bọn họ mang về.” Hắn mấp máy môi, xoay người hướng ngược lại đi. Lần này, hắn đem muội muội chân chính giao cho hắn, hi vọng, hắn có thể quý trọng.

Mà trong ngực Nạp Lan Ngôn, bị đã dịch dung còn bị gấn Mê Huyền phần Phượng Minh bị ai nghĩ tới, vì sao hắn bị nam nhân hôn lặp đi lặp lại nhiều lần? Nếu không phải mệnh lệnh của chủ nhân, hắn nhất định không nhận việc đáng ghét này! !

A a. . . . Nhưng hắn là còn đuổi đầu lưỡi, hắn thật là nhớ chết. . . .

243. Chương 243: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Chấp Niệm (Hai)

Mặc Ngưng Sơ ra lệnh Thu Nguyệt nhanh chóng trở về đi tìm Nạp Lan Lâm, vô luận hắn đang nơi nào, đều phải lập tức để cho hắn trở lại.

Bởi vì Du Tử Tu đem cổ trùng chuyển dời đến trên người mình, hơi thở suy yếu, Mặc Ngưng Sơ liền đem hắn an bài tại một bên trên giường êm nghỉ ngơi. Mà Du Thiên không thấy Nạp Lan Lâm trước, không chịu nói một câu nói, Mặc Ngưng Sơ không thể làm gì khác hơn là phân phó cung tỳ nấu chín một chút cháo nhẹ, để cho nàng điều lý thân thể yếu đuối trước.

Mặc Ngưng Sơ an bài tất cả thỏa đáng, mới nhớ tới hiện tại đại ca Mặc Chuẩn Du vẫn quỳ gối ở bên ngoài, vội vàng chạy ra viện môn, có thể thấy được đến , cũng là hai người khác.

Này hẳn là đệ đệ Mặc Li nhà mình, cùng đương triều thái tử Nạp Lan Thăng.

Nạp Lan Thăng so Mặc Li muốn nhỏ hơn hai tuổi, Mặc Li đứng ở một bên, càng giống như một người đại ca ca trầm ổn .

Bọn họ hình như tại ngoài viện môn chờ đã lâu, chỉ là tư thế như vậy, để cho nàng nhớ lại. Ôm cây đợi thỏ.

Mặc dù không thể nào hiểu Nạp Lan Thăng, nhưng Mặc Li nhưng vẫn là một đứa bé nhạy bén, người con út Mặc gia này, thật ra thì nàng mới phải ở Mặc gia là sợ hãi nhất, bởi vì hẳn có một đôi mắt cùng Nạp Lan Lân một dạng sáng ngời mà bén nhạy, luôn có thể một cái phơ bày tầng tầng lớp lớp lời nói dối của nàng, để cho nàng rất là lúng túng.

Mặc Ngưng Sơ rất muốn làm bộ như không quen, nhưng địa vị thái tử thế nào cũng hơn nàng tiểu nhất cá quan tếp riu cao hơn rất nhiều , chôn thấp mặt, thở dài nói: “Vi thần tham kiến thái tử điện hạ! !”

Có thể coi là cúi đầu, cũng có thể cảm thấy từ gia đệ đệ nóng hừng hực tầm mắt rơi vào ót của mình lên, đâm nàng hết sức vô cùng lo lắng.

Đệ cũng cho ta. Nạp Lan Thăng nhàn nhạt miễn lễ, nói: “Phụ hoàng có hay không ở chỗ này? Có thể hay không xin Triệu đại nhân thay ta thông báo?”

Mặc Ngưng Sơ mãi ót đều là mồ hôi, lý nên thái tử là lão đại, nhưng Nạp Lan Lân lại làm cho cảm quân bao vây ngôi viện này, hơn nữa phân phó, trừ hẳn ra, chỉ có Triệu Mộc có thể “tự do” ra vào, hơn nữa Triệu Mộc phải có tất cả quyền lợi quản hạt, hiện tại nên cả triều đình cũng biết, “Triệu Mộc” là sủng thần của bệ hạ, thậm chí, quan hệ, còn có một chút chút “tế nhị” như vậy.

Thái tử điện hạ cũng dùng chữ “xin”, nàng nếu còn muốn tránh né chỉ biết làm giảm mặt mũi đối phương, nếu cần thận truy cứu tới, tiểu thái tử cũng coi như con nuôi của nàng đấy.

Chỉnh chỉnh người cái, cố gắng để ặt mình tràn đầy ái tâm, nói: “Bệ hạ hiện tại đi địa phương khác, chỉ là vi thần cũng không biết hướng đi của bệ hạ, nếu là bệ hạ trở lại, vi thần nhất định thay thái tử điện hạ chuyển đạt ân cần tình.”

“Thật sao?”

Mặc Ngưng Sơ vội vàng nói: “Đương nhiên là thật.”

Nhưng ngay khi này lúc, Nạp Lan Thăng lại với Mặc Li nháy nháy mắt nói: “Phụ hoàng bây giờ không có ở đây.”

Mặc Ngưng Sơ nhìn không hiểu ra sao.

Mặc Li lại lập tức nhìn nàng, bày ra một đạo xinh đẹp mỉm cười nói: “Ta có thể cùng người nói riêng hai câu sao?”

“” Có thể không sao?

Nàng làm sao lại cảm thấy, hai thằng nhóc bọn họ mới vừa là đào một cái hố, chờ nàng nhảy vào đây?

.

.

Đi tới dưới tàng cây vắng vẻ, không khí rất là quỷ dị.

Mới vừa rồi tiểu Mặc Li còn mỉm cười hiện tại lại hoàn toàn một bộ nghiêm túc giống tiểu đại nhân, mím thật mỏng cánh môi, không nói câu nào.

Mặc Ngưng Sơ cực kỳ thấp thỏm, suy nghĩ một chút, cảm giác mình dịch dung vậy cũng không có dễ dàng như vậy bị sách xuyên, liền thử thăm dò nói: “Mặc tiểu công tử, xin hỏi tới tìm ta, đến tột cùng có chuyện gì?”

Mặc Li lại như cũ mím môi không nói lời nào.

Diện mạo rất lạnh lẽo, buông xuống ánh mắt lại rất vô tội.

Sống động ngọc nhỏ bé, óng ánh trong suốt đặt ở trước mắt, rồi lại giống như một khối Ngoan Thạch, thế nào cũng không đánh động.

“Chẳng lẽ là, người là đang lo lắng chuyện của đại ca nhà người?” Mặc Ngưng Sơ suy nghĩ một chút, hỏi.

Về chuyện tình của Tử Uyển, mặc dù tin tức bị phong tỏa, nhưng Mặc Li làm bạn cùng học với thái tử, ngày đêm ở tại trong hoàng cung, chuyện như vậy, là lừa không được hẳn.

Ánh mắt của Mặc Li hình như là run rẩy, lông mi mềm mại như cánh thiên nga nâng lên, xem nàng ở đây mắt.

Mặc Ngưng Sơ cảm giác mình phải là đã đoán đúng.

Có thể phiền toái “cưng chiều quan Triệu Mộc” chuyện tình, vậy cũng chỉ có về chuyện Mặc Chuẩn Du cùng Tử Uyển rồi, nàng không khỏi cười híp mắt, tốt trấn an an ủi nói: “Mặc tiểu công tử, tẩu tẩu Tử Uyển điện hạ của người nhất định không có chuyện gì, huống chi, còn có một tin tức tốt, nghe nói Mặc nhị tướng quân vẫn bị kiềm chế ở trại địch cũng mau muốn trở về rồi, một nhà các người đoàn tụ, thật tốt.”

Mặc Li rớt cuộc mở miệng: “Ta còn có tỷ tỷ, nàng không có ở đây, nói thế nào đoàn tụ?”

Mặc Ngưng Sơ mới nhớ tới đã đem mình cho bỏ sót, vội vàng bổ sung: “Mấy ngày nay, nghe giọng điệu bệ hạ, hình như cũng sẽ đem tỷ tỷ của người về cung Chỉ là vấn đề thời gian, người không phải dùng lo lắng.”

Mặc Li không nói, chỉ là một như chớp như không đem Triệu Mộc chăm chú vào đáy mắt.

Mặc Ngưng Sơ bị dính lòng sợ, muốn giang rộng ra đề tài: “Nếu là Mặc tiểu công tử không có việc gì, ta liền trở về bận rộn. . . .”

“Lúc tỷ tỷ nói láo, ngón tay nhỏ trong tay phải luôn là thích cong vào bên trong.” Mặc Li nói: “Hơn nữa luôn là thích bịa đặt lung tung, lời nói dối một cái tiếp theo một cái, so với nói thật vẫn còn thực, nếu không phải ta là đệ đệ của nàng, ta nhất định không tha thứ nàng.”

“”

Không khí hít thở không thông, gió thu cuốn hết lá vàng, đem gió lạnh treo sù sù .

Mặc Ngưng Sơ dừng một chút, nụ cười thu vào, kéo Mặc Li đến góc, trầm giọng nói: “Làm sao người nhận ra ta tới hay sao?”

Nếu là từ trước biểu tình Mặc Li đến xem, hẳn phải là sáng sớm liền nhận ra, nhưng nàng tự nhận là trước cũng không cùng hắn có bất kỳ tiếp xúc, Mặc Li không thể nào biết được.

Mặc Li nhìn Mặc Ngưng Sơ, chợt ôm lấy nàng: “Người thật là tỷ tỷ?”

“” Mặc Ngưng Sơ khước miệng co giật, chẳng lẽ là nàng lại bị sử lừa gạt?

Nhưng Mặc Li lại nói: “Lúc đệ nghe phụ thân nói, đệ còn không tin, thật sự là tỷ? Tỷ giả bộ thật là giống, nhiều lần như vậy trải qua bên cạnh đệ, đệ lại không nhận ra tỷ. . . .”

Mặc Ngưng Sơ lặng rồi: “Đệ nói cha?”

Mặc Li cắn môi, uất ức nhìn chằm chằm nàng: “Tỷ vẫn biết cha? Còn biết có người đệ đệ như ta?”

Mặc Ngưng Sơ đỏ khốc đỏ cười: “Nhưng vì sao ngay cả phụ thân cũng biết?”

Mặc Li nói: “Phụ thân để cho đệ mang cho tỷ lời nhắn, để cho tỷ hôm nay trở về một chuyến, nhưng lại giao cho đệ không cho những người khác nói về chuyện này, cha nói, chuyện này sẽ quan hệ đến tính mệnh của tỷ, cho nên, đệ ngay cả Thăng cũng không nói.”

Mặc Ngưng Sơ ngơ ngẩn, mà đang ở này lúc, bên ngoài vang lên xôn xao, từ bốn phương tám hướng phi bộ lên trước cấm quân xông về Thiên Lao địa phương, Mặc Ngưng Sơ lập tức đánh hơi được có cái gì không đúng, xông ra, kéo một người, móc ra trên người Ngự sử lệnh, quát lên: “Xảy ra chuyện gì?” .

Tướng sĩ lập tức khom người nói: “Bắt đại nhân, Thiên Lao bị cướp, bọn ta đi trước lòng bắt đào phạm!”

244. Chương 244: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Chấp Niệm (ba)

Mặc Ngưng Sơ cau mày, thiên lao chẳng phải là giam Nạp Lan Ngôn sao, hẳn là người duy nhất biết Tử Uyển ở đâu, làm sao có thể thả hắn rời đi? ! ! !

Nàng nhắc chân muốn đuổi theo, lại bị Mặc Li ôm quay lại, nghiêm mặt nói: “Tỷ tỷ, phụ thân giao phó, nếu như nhìn thấy tỷ, hơn nữa bệ hạ không có ở đây, liền lập tức dẫn người trở về!”

Đại não Mặc Ngưng Sơ hoạt động thật nhanh, lập tức liền chú ý đến câu “Nếu như bệ hạ không có ở đây”, nàng trầm giọng nói: “Vì sao nhất định phải là bệ hạ không có ở đây? Vì sao phụ thân nhất định muốn ta quay trở về? Đã đến lúc này rồi, phụ thân chẳng lẽ là còn có cái bí mật gì không thể cho ai biết, nhất định không phải bệ hạ thì không nói ra? Ông ấy không phải từ nhỏ đã dạy chúng ta làm người nên chính trực sao, trung thành với hoàng triều, vậy hiện tại ông ấy đang làm cái gì?”

Có lẽ ngôn ngữ quá mức sắc bén, Mặc Li khẽ cứng đờ. Mặc Ngưng Sơ âm thầm ảo não, mình sao có thể vì nhất thời nóng lòng liền hung dữ với một đứa bé như vậy, giọng nói lại hòa hoãn: “Tiểu Li, hiện tại trong cung xảy ra quá nhiều chuyện, ta không cách nào phân thân rời đi, nếu là phụ thân thật sự quan tâm đến sinh mệnh của ta, liền âm thầm nói cho ta biết là tốt rồi, nếu như ta không muốn, không ai có thể lấy mạng của ta.”

“Nhưng nếu là bệ hạ muốn mạng của tỷ thì sao?” .

“Trừ phi đầu hắn bị cửa kẹp.” Mặc Ngưng Sơ đáp không chút ngập ngừng: “Tiểu Li, cứ coi như hắn thật sự muốn, ta sẽ cho hắn.”

Lúc Mặc Li lôi kéo tay của nàng bị nàng một cái lại một cái đẩy ra, ánh mắt hắn trở nên thâm thúy, một phen tiến lên, lần nữa vịn chắc cổ tay vốn đã sắp tuột ra khỏi tay hắn của nàng: “Tỷ tỷ, người vì hắn mất đi nhiều như vậy, thậm chí bị người đời vứt bỏ, không thể công khai lộ diện, hẳn để cho tỷ trở thành nam nhân thay hắn cống hiến, chỉ sợ cũng chỉ là muốn lợi dụng tài năng của tỷ ——”

“Tiểu Li.” Mặc Ngưng Sơ không nhúc nhích nhìn hắn: “Nếu như đệ còn nói như thế nữa, đệ sẽ không còn là đệ đệ của ta.”

Mặc Li sững sốt, sắc mặt biến đổi đến trắng bệch.

“Người ngoan ngoãn trở về, lấy đâu ra cái lí thư đồng lại để thái tử điện hạ chờ lâu chứ? Theo như ta thấy, hẳn xem đệ như là bằng hữu tốt nhất, đối xử hữu nghị rất trân quý, hoàng gia không nợ thiên hạ cái gì, lại càng không thiếu Mặc gia cái gì, tận tâm tận lực, dùng tình cảm chân thành tha thiết của mình để đối đãi, quý trọng bằng hữu khó có được như vậy, mới là chuyện đệ nên làm.”

Mặc Ngưng Sơ lại nói: “Về phần phụ thân, đệ cứ nói là không gặp ta là tốt rồi, một lát nữa bệ hạ sẽ trở lại, ta không thể rời khỏi hoàng cung nửa bước.”

Nàng khéo léo rút ngón tay ra khỏi tay hắn, vuốt mại tóc đen mềm mại của hắn: “Đợi ta xử lý xong toàn bộ chuyện này, sẽ trở lại cùng đệ.”

Dứt lời, xoay người muốn đi.

“Tỷ tỷ! !”

Thanh âm của Mặc Li từ phía sau truyền đến, Mặc Ngưng Sơ than thở xoay người, lại bị một chiếc khăn mềm thấm thuốc mê xông (chụp) tới mặt, Mặc Li tuy còn nhỏ, võ công lại đã sớm không thua gì võ tướng trong doanh trại, huống chi là không hề phòng bị hơn nữa võ công chỉ là số lẻ như Mặc Ngưng Sơ.

Nhưng cũng vào lúc đó, vô số đạo ánh sáng của đao kiếm cùng nhau rơi vào trên cổ của Mặc Li, Ảnh Vệ từ bốn phương tám hướng mà đến, tấm khăn che đi hơi thở của Mặc Ngưng Sơ trong nháy mắt cũng bị đánh rơi, rốt cuộc Thu Nguyệt vượt lên đỡ được nàng, hít mắt nhìn Mặc Li: “Chủ tử, muốn giết không?”

Mặc Ngưng Sơ hít vào một chút mê hương, thiếu chút nữa đứng không vững, nàng cau mày, nhìn đệ đệ còn tấm bé này của mình: “Tại sao?”

Khuôn mặt Mặc Li nhỏ nhắn tái nhợt, lông mi đang nhẹ nhàng rung động của hấn rủ xuống, nhưng dưới hàng mi, đôi mắt vẫn quật cường như cũ: “. . . . Tỷ tỷ, ta không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương người, ta muốn dẫn tỷ đi.”

Mặc Ngưng Sơ rốt cuộc đã hiểu ra, nàng cho Ảnh Vệ lùi lại, kéo hấn qua, hạ thấp giọng: “Tiểu Li, đến tột cùng đệ đang gạt ta cái gì? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì?”

245. Chương 245: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Chấp Niệm (bốn)

Mặc Li mím thật chặt cánh môi, một đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm người xung quanh, không nói một lời. Mà con người mang theo khí chất u buồn này đã có thể so sánh với khí chất trầm ổn của một người trưởng thành, thậm chí còn vô cùng sắc bén hơn.

Hấn vẫn là một thiếu niên độc lập mà tự chủ.

Hấn có ý nghĩ của chính mình, có năng lực hành động của chính mình, mà những thứ này, biến đổi của một đứa bé càng khó đối phó hơn.

Mặc Ngưng Sơ khẽ thở dài một cái, nói: “Thu Nguyệt, lui ra.”

Thu Nguyệt mấp máy môi, có chút không yên lòng, mắt cũng híp lại nhìn chăm chăm Mặc Li, hết sức bất mãn đối với hành động vừa rồi của cái “đệ đệ của chủ nhân ” này.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Mặc Ngưng Sơ không thể làm gì khác hơn là lại lặp lại một câu: “Tất cả mọi người lui ra trước đi.”

Thu Nguyệt nhìn Mặc Li lạnh lùng hừ hừ, sau đó mới dẫn đám Ảnh Vệ lui về sau hai bước, ẩn vào chỗ tối.

Bốn phía lại khôi phục an tĩnh ban đầu, ẩn dưới bóng đại thụ (cây cổ thụ) cao lớn hai tỷ đệ bọn họ đã lâu không gặp, đệ đệ cương quyết lại cô độc, lại chỉ duy nhất đối với tỷ tỷ thần sắc hòa hoãn, lá rụng tiêu điều, lông mi hấn khẽ run, có vui sướng của sự trùng phùng sau khi xa cách quá lâu, nhưng nghĩ đến lần này càng thêm khó có thể thuyết phục tỷ tỷ, thần sắc liền lại ảm đạm xuống.

“Tiểu Li, chuyện mới vừa rồi ta không so đo với đệ, nhưng đệ phải nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì.” Mặc Ngưng Sơ híp mắt, chiều cao của Mặc Li đã ngang bằng nàng, thậm chí có khuynh hướng nhanh chóng còn cao hơn nàng, nàng đã không còn có thể từ trên cao nhìn xuống hấn.

Vừa mới đó còn là cậu ấm lông bông, cực kỳ giống những năm tháng thơ ấu của mình.

Mà chính là bản thân, luôn tự cho rằng mình đúng, cố chấp lại dễ dàng kích động.

Giống như một chú sư tử nhỏ không cách nào thuận phục.

“Nếu như đệ vẫn không nói chuyện, ta liền sẽ không để ý đến đệ nữa.” Nàng nói.

Ngón tay Mặc Li khẽ cứng đờ, lại cố chấp nắm lấy tay tỷ tỷ, cúi đầu nháy mắt nhìn Mặc Ngưng Sơ, cắn môi nói: “Là thư của nhị ca, huynh ấy gửi thư nói cho phụ thân, Triệu Mộc ở bên cạnh hoàng đế chính là tỷ tỷ, rồi sau đó phụ thân liền lập tức muốn đệ dẫn tỷ ra ngoài, chỉ vì sự tình liên quan rất trọng đại, thậm chí nguy hiểm đến tính mệnh của tỷ, ta mới ở chỗ này chờ tỷ, nhưng phụ thân nói, không thể kinh động bệ hạ, ta mới khiến cho thái tử giúp ta một chút, ta hỏi phụ thân là có chuyện gì, người cũng không nói cho ta biết, có lẽ, việc này, chỉ là muốn nói với mình tỷ.”

Mặc Ngưng Sơ bình tĩnh hiểu ra, thật sự chính nàng từng sai khiến Ảnh Vệ đưa tin nói cho Nhị ca ca nói rằng nàng hiện tại đang dùng tên giả Triệu Mộc, rất an toàn, cùng với chuyện Ngưng phi bị phái đi, chỉ là nguy trang, cho nên, để cho hấn to gan yên tâm tự làm chuyện mà hấn muốn làm, càng đừng bởi vì bản thân kích động mà đầu hàng quân địch. Thật không nghĩ đến, cái miệng rộng này của nhị ca, nhanh như vậy cũng đã báo cho phụ thân, thật may là hấn cũng đã an toàn trở về, chờ hấn đến đế đô, nàng sẽ tính sổ thật tốt với hấn.

“Gần vua như gần cọp, phụ thân muốn tỷ trở về, tự nhiên người có đạo lý của người.” Mặc Li nói: “Tỷ tỷ, người là nữ nhân, bệ hạ có thể để cho tỷ xuất đầu lộ diện sao, bụng dạ hắn chính là khó lường!”

Mặc Ngưng Sơ lại bắt đầu có chút không vui, híp mắt trừng hắn.

Mặc Li mím mím môi, cực kỳ vô tội: “Tỷ rõ ràng từng nói, sẽ dạy ta âm luật (nhạc), nhưng tỷ lại vì người yêu (tình lang) của tỷ đột nhiên biến mất, để lo lắng hỏi thăm tin tức của tỷ, nhưng tỷ ở ngay đây gần trong gang tấc, cũng không liên lạc với ta.”

Mặc Ngưng Sơ có chút dở khóc dở cười: “Đây chỉ là vì lúc này đang là lúc có vấn đề.”

“Hừ, Tỷ chỉ biết đến hoàng đế bệ hạ thương yêu của tỷ, có từng nghĩ tới đệ đệ của tỷ là ta đây không? Có từng nghĩ tới ca ca cùng phụ thân không, bọn họ cũng giống như ta lòng như lửa đốt, nhưng tỷ lại tuyệt nhiên không để ý!!”

“ ”

“Tỷ phải đồng ý, về sau sẽ không bao giờ biến mất khỏi chúng ta như vậy nữa!” Mặc Li nắm thật chặt tay Mặc Ngưng Sơ, ngược mắt nhìn về mặt đang che dấu của nàng, nhưng có chút giống như là đang ép: “Không cho phép tỷ nuốt lời.”

Chỉ có thể nói. Đối với đệ đệ xinh đẹp làm cho người thích này.

Mặc Ngưng Sơ không thể làm gì khác hơn nói: “Ta đồng ý với đệ.”

“Tỷ phải dạy ta âm luật, phải làm tỷ tỷ của một mình ta, ta muốn nói cho người trong khắp thiên hạ, tỷ tỷ của ta mới đúng là người thông minh nhất trên thế giới! Bao gồm cả. . . . tên ngu ngốc Nạp Lan Thăng kia!” Ánh mắt của Mặc Li híp lại thành một con mèo.

Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy đầu vọt ra một vạch hắc tuyến, “Thái tử điện hạ sao có thể để cho đệ gọi loạn như vậy.”

Mặc Li mím môi, xoay tầm mắt: “Nếu như tỷ nghe lời phụ thân, lập tức trở về, vậy ta cũng sẽ nghe lời của tỷ.”

“Ta có lẽ không thể cùng đệ trở về.” Mặc Ngưng Sơ nói xin lỗi: “Ta cũng có chuyện cần làm của mình, nếu phụ thân chỉ là lo lắng an nguy của ta, thì mới vừa rồi đệ cũng đã thấy rồi đấy, muốn tổn thương ta, sợ rằng cũng không dễ dàng như vậy.”

Mặc Li ngó ngẩn, nhớ tới cảnh tượng mới vừa rồi, trong lòng cũng hiểu đạo trong lời nói của Mặc Ngưng Sơ.

Nhưng vẫn không tránh khỏi có chút thất vọng: “Ta hiểu.”

Mặc Ngưng Sơ vỗ vỗ đầu lớn của hắn, trong lòng nhớ đến tình trạng trong thiên lao, đem túi thơm bên người nhét vào trong tay của hắn: “Nói với phụ thân, ta rất khỏe.”

Dứt lời, liền gọi Thu Nguyệt lại, thật nhanh đi về phía xa.

Mặc Li nhìn bóng lưng nàng biến mất khỏi tầm mắt, mới buông tha cúi thấp đầu đi về hướng ngược lại.

Là hắn vẫn có lòng riêng (có tư tâm), hắn không nói cho Mặc Ngưng Sơ biết, phụ thân lần này gọi nàng trở về, là muốn đưa nàng cùng mẫu thân đến chỗ an toàn, nam nhân Mặc gia cần gánh vác, nhưng nữ nhân Mặc gia chỉ cần được bảo hộ thật tốt sống một đời an ổn, nhưng xem ra hôm nay, tỷ tỷ của hắn hiển nhiên là đang lo lắng, nàng là Phượng Hoàng tung cánh trên bầu trời, không cách nào làm chim tước bị nhốt ở trong lồng.

“Tiểu Li.” Đột nhiên, thanh âm vô cùng quen thuộc đó lại lần nữa gọi hắn lại.

Mặc Li cứng đờ, lập tức quay đầu, chỉ thấy Mặc Ngưng Sơ đứng ở đối diện, hướng về phía hắn cười: “Ta nghĩ, ta vẫn nên về nhà một lần, tránh cho phụ thân lo lắng, chúng ta lặng lẽ đi thôi, đi nhanh về nhanh, để khỏi có phát sinh nhiều phiền toái.”

Mặc Li buông xuống hoảng hốt, ngay sau đó nở nụ cười, nhào qua giữ lại cổ tay nàng: “Ừ!”

Mặc Li hiển nhiên đã chuẩn bị xong đường để đi, lôi kéo Mặc Ngưng Sơ thật nhanh hướng về phía xa.

Mà ở trong bóng tối, một bóng dáng thon dài đang ôm một người bị đánh bất tỉnh.

Hắn cúi người ấn môi ở trên trán của nàng, nhỏ giọng lầm bầm: “Thật hy vọng ở tại thời điểm nàng tỉnh lại, tất cả đều đã kết thúc.”

246. Chương 246: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Một)

Thật hy vọng, đây đều là một cảnh trong mơ.

Thật hy vọng, người có thể vẫn hồn nhiên chân chất như vậy đi xuống.

Thật hy vọng, ta có thể vì người tạo ra một người không có tổn thương, không có phản bội, gia đình không có khói thuốc súng.

Thật hy vọng, người vĩnh viễn đều không cần phát hiện chân tướng.

Mặc Ngưng Sơ vừa cảm giác thức tỉnh, cả người đều là mồ hôi lạnh, mới vừa rồi hình như làm một cơn ác mộng, nhưng lại hoàn toàn không nhớ nổi, mình đến tốt cùng mộng thấy cái gì.

Nàng vuốt vuốt mi tâm, muốn xuống giường, lại phát hiện mình đang nằm trên một chiếc xe ngựa lắc lư, không khỏi sững sốt, thật nhanh vén rèm xe lên, ngồi ở phía trước đánh xe , chính là Thu Nguyệt.

Hắn hình như không nghĩ tới nàng có thể tỉnh lại nhanh như vậy, không khỏi ngẩn người, mới chậm rãi nói: “Tiểu Chủ Tử, ngủ tiếp một hồi, lập tức là có thể đến nơi muốn đến.”

Mặc Ngưng Sơ nhìn chung quanh, đây hẳn là rừng cây xanh um tươi tốt, sâu nhìn không thấy biên giới.

Mình nàng hoá sơ. “Đây là nơi nào?” Nàng cau mày. .

Thu Nguyệt đem xe ngựa dừng lại, xoay người hướng Mặc Ngưng Sơ duỗi ra ngón tay: ” Tiểu Chủ Tử. . . .”

Mặc Ngưng Sơ giống như một con hồ ly cảnh giác, nhanh chóng lui về phía sau một chút, híp mắt nhìn hắn: “Không cho phép người động!”

Thu Nguyệt dừng một chút, không thể làm gì khác hơn là thu tay về, nói: ” Tiểu Chủ Tử, vậy ngài ngồi xong, phía trước chính là Hoán lan sơn, bệ hạ ở nơi nào tặng cho ngài một cái quà tặng, này còn có một nén nhang là có thể đến, nếu là ngài đói bụng, trong xe ngựa có điểm tâm.”

“Đợi đã nào...! !” Mặc Ngưng Sơ lảng đến: “Hoán lan sơn? ! Ta ngủ bao nhiêu ngày? ! ! !”

Hoán lan sơn là biên giới Lan Nguyệt cùng Xuyên Hạ, địa thế nơi này vắng vẻ, thâm sơn rừng hoang, giống như một lá chắn thiên nhiên đem hai nước tách ra, quân đội to lớn không cách nào đi về phía trước, trở thành dãy núi hòa bình nhất. Nhưng nàng nhớ rõ ràng, trước một khắc, nàng còn gặp được đệ đệ của mình! ! Thiên Lao bị cướp, Nạp Lan Ngôn mất tích, Lân lại đi nơi nào? ! !

Mà từ đó đến Hoán lan sơn, ra roi thúc ngựa cũng ít nhất cần năm ngày! Chớ nói chi là xe ngựa chạy rì rì như vậy! ! !

Thu Nguyệt lời nói mập mờ, trong lòng ảo não mình nhận cái phiền toái nhất, gãi đầu một cái nói: “Tiểu Chủ Tử, ngài mới thêm thiếp một hồi, bệ hạ khai báo, ngài tới trên núi nghỉ ngơi trước, chờ không lâu về sau, bệ hạ cũng sẽ đi theo tới đây.”

Mặc Ngưng Sơ nhìn hắn.

Trầm xuống thần, nói gần từng chữ nói: “Đưa ta trở về.”

Thu Nguyệt một bộ ta biết ngay nét mặt, có chút phiền não nói: “Mà ta không thể tiễn đưa ngài trở về.”

“Rốt cuộc ai mới là chủ nhân của ngươi?!” Mặc Ngưng Sơ lạnh lùng nói: “Có chuyện gì xảy ra phải không? Hoặc là sẽ phải xảy ra chuyện gì? Hẳn tại sao đưa ta tách ra, tại sao để cho ta một người tới địa phương cút chim cũng không có? ! !”

Nàng gắt gao theo dõi hắn, giống như là muốn đem hắn chăm chú nhìn ra vô số vực sâu y hệt theo dõi hắn: “Thu Nguyệt, chẳng lẽ là, liền ngươi cũng muốn gạt ta?”

Thu Nguyệt cuống quýt lắc đầu một cái, hắn đỡ khóc đỡ cười: “Không phải như vậy. . . . Tiểu Chủ Tử, ngài hãy nghe ta nói, bệ hạ ở chỗ này xây dựng một tòa sơn trang cho ngài, ngài hiện tại thân thể đặc biệt, cần nghỉ ngơi thật tốt. . . .”

“Đưa ta trở về! ! !” Mặc Ngưng Sơ thét lên ra lệnh, nàng một thanh kéo qua sinh ra kẻ hở Ngân trâm, chống đỡ hướng cổ họng mình: “Ta không muốn cái gì Sơn Trang, không cần quà tặng gì, đưa ta trở về, lập tức, lập tức! Nếu không, ta chết ở tại trước mặt của ngươi! ! ! !”

247. Chương 247: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Hai)

Thu Nguyệt nóng nảy, lệ rơi đầy mặt nói: “Tiểu Chủ Tử, ngài đừng làm ta sợ!”

“Dắt ngựa cho ta.” Mặc Ngưng Sơ nhìn chăm chăm hắn.

Nàng làm sao lại nghĩ không tới Lân có chủ ý gì, tại thời điểm nguy hiểm như vậy, hắn tặng nàng chỗ an toàn nhất, vô luận kết quả như thế nào, cũng có thể bảo toàn lấy nàng.

Nhưng nàng muốn không phải cái này, nàng cần chính là có thể cùng hắn cùng chung tiến lùi, dù là mưa to gió lớn, nàng cũng sẽ không lùi bước nửa bước.

Thu Nguyệt làm khó cực kỳ, giống như một bức tường ngăn ở mảnh miệng xe ngựa, dĩ nhiên không thể để cho Mặc Ngưng Sơ chạy đi về một mình, nhưng càng không thể khiến Mặc Ngưng Sơ bị nửa điểm tổn thương.

Nữ nhân cậy mạnh lên, không phân rõ phải trái.

Hắn nghĩ dùng bạo lực, nhưng Mặc Ngưng Sơ cũng không phải là chủ tử dễ chọc, mặc dù trước đó đã đem vũ khí có thể sử dụng cùng bột thuốc trên người nàng tất cả đều cho tịch thu, chỉ là “xem thường” dùng ở trên người tiểu cô nương, hậu quả tất nhiên là “tự mình chuốc lấy cực khổ.”

Thu Nguyệt xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán: “Tiểu Chủ Tử, ngài hãy nghe ta nói.”

Mặc Ngưng Sơ híp mắt: “Ngươi cút!”

Vì vậy Thu Nguyệt hướng trong xe ngựa lẩn lẩn, tận tình khuyên bảo nói: “Bệ hạ phân không ra thần trí bảo vệ ngài, bây giờ ngài trở về, chỉ làm cho bệ hạ thêm phiền toái, khi tất cả giải quyết, sẽ tới tìm ngài.”

Mặc Ngưng Sơ lông mi thật dài run rẩy, trong nháy mắt, cũng đã sương sắc mờ mịt: “Cho nên, ta vẫn là gánh nặng?” Thượng Thu Đạo người.

Thu Nguyệt hít một hơi thật sâu: “Làm sao ngài sẽ là gánh nặng đây? Bệ hạ thiên chân vạn xác không có ý này a a a. . . .”

“Vậy hẳn chê ta phiền toái?”

“Tuyệt đối không có!”

“Vậy ngươi lập tức dẫn ta trở về! !” Mặc Ngưng Sơ nắm trong tay cây trâm lên chính là hướng trên cổ quết xuống, lập tức đâm ra một đạo thật sâu ẩn ký, “Ngươi có ba cái lựa chọn, một, ta chết, ngươi dẫn thi thể ta đi sơn trang chim không ỉa phân, hai, ngươi ngoan ngoãn dẫn ta trở về, ta bảo đảm ngươi không phải sẽ có bất kỳ chuyện.”

Thu Nguyệt khở gương mặt: “Thứ ba là gì?”

Mặc Ngưng Sơ cười lạnh theo dõi hắn: “Hoặc là ngươi đi chết, tự ta trở về.”

“ ”

Trên thế giới không có gì so trừ bỏ ăn cứt chính là đi cứt lựa chọn còn muốn lộn xộn chuyện người.

Thu Nguyệt ở trong lòng nóng nảy cân nhắc chuyện nặng nhẹ, hần cúi đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Thật ra thì, bệ hạ còn muốn nói cho ngài biết một kinh hỉ , ngài đã có thân. . . . ”

“Rầm!”

Mặc Ngưng Sơ chột một cước đạp trên đầu hần, Thu Nguyệt không hề phòng bị bị đá, hơn nữa hết sức chính xác đánh trúng thần kinh cảm giác của hần, thừa lúc tứ chi hần phản ứng không hòa hợp trong nháy mắt, nàng đã như cá thu bình thường chui ra ngoài, đoạt lấy tiểu đao ở thắt lưng hần, cắt dây cương, nhảy lên một con ngựa màu đỏ thẫm liền hướng ngược lại giục ngựa đi!

Chỉ là hần mới vừa nói cái gì, nàng hình như không có nghe rõ.

Nhưng kia đã không quan trọng, nàng phải làm, là lập tức trở về đến bên cạnh hần.

Thu Nguyệt ở phía sau lão đảo đứng lên, vội vàng nhảy lên một con ngựa khác thật nhanh đuổi theo, nhưng Mặc Ngưng Sơ lựa chọn này con ngựa màu đỏ thẫm cố tình là Thiên Lý Mã Liệt Diễm, ngàm dậm chọn một chiến mã, mấy ngày nay uất ức nó kéo xe, tính khí cũng đã hết sức nóng nảy, ngay lúc này thoát cương, quả thật chạy thật nhanh, đem hần thốt ngựa bình thường bỏ rơi thật xa.

Bất đắc dĩ, hần thở một hơi thật dài, thân hình bay động, đem tất cả công lực cũng tụ tập ở mũi chân, vèo dung nhập vào trong gió, như hoảng sợ mũi tên loại đạn hướng phía trước !

Mặc Ngưng Sơ chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên rơi xuống một người, đang muốn phản kháng, Thu Nguyệt đã đi trước ở bên tai nàng thỏa hiệp nói: ” Tiểu Chủ Tử, ta dẫn ngài trở về.”

Lấy tính khí nàng, coi như đến Sơn Trang, cũng nhất định có thể có biện pháp chạy đến, thay vì để cho nàng dính vào nguy hiểm, có hần bảo vệ, nàng sẽ gặp thiếu một phen nguy hiểm.

Ở dưới thuốc mê rõ ràng có thể để cho nàng ngủ mê man đến bên trong sơn trang , nhưng nàng lại đột nhiên tỉnh lại, này có lẽ cũng là ý trời.

Từ trong ngực lấy ra điểm tâm mềm mại cùng nước trong suốt, cùng với viên thuốc điều trị khí tức, còn có tiểu vũ khí trong ngày nàng thường dùng, toàn bộ đặt ở trong tay của nàng: “Tiểu Chủ Tử, nhưng ngài phải đồng ý ta, nếu là gặp phải nguy hiểm, ngài phải bảo vệ chính ngài thật tốt.”

Mặc Ngưng Sơ yên lặng đón lấy, một đôi mắt to chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, đối với Nạp Lan Luân tự tiện quyết định, nàng không cách nào thỏa hiệp, cũng không nguyện thỏa hiệp.

Nàng chính là một nữ nhân cố chấp.

Cố chấp đến tận xương, cậy mạnh đến tận xương.

Nàng chính là không hiểu phong tình, không hiểu khổ tâm, nàng tình nguyện cùng hần vượt mọi chông gai, lưỡi dao sắc bén, cũng không nguyện ý làm Tiểu Hoa mảnh mai phía sau hần.

Không người nào có thể đem lấy cái nữ nhân cố chấp là nàng từ bên cạnh của hần cắt, dù là hần, cũng không thể lấy!

————— tiểu Hạ giọt tuyến phân cách —————

Cả ngày cả đêm chạy trở về, ở ngoài đế đô, lại một mảnh hui quạnh.

Chung quanh cũng có thể nhìn thấy dân chúng hốt hoảng chạy thực mạng , Mặc Ngưng Sơ vội vàng bắt được một người hỏi: “Xảy ra chuyện gì?!!!”

Người nọ bộ mặt kinh hoàng: “Làm phản rồi ! Làm phản rồi ! ! Thiên hạ này phải đổi ngày! ! !”

Dứt lời, người nọ liền muốn giùng giởng chạy xa, Mặc Ngưng Sơ hung ác nhìn chằm chằm hần: “Người nói lại lần nữa? ! ! !”

“Nữ nhân diên, ngươi buông ta ra! !” Người nọ vì chạy trốn chết hoảng hốt chạy bừa, chỉ muốn hất ra cái tay kéo người của hắn: “Hoàng cung cũng bị bao vây! Thập nhị vương gia làm phản, quân đội chạy vào để đô, cũng chuẩn bị bức vua thoái vị rồi ! ! !”

Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc kém một chút không có đứng vững, người nọ đã thật nhanh tránh thoát nàng, hướng nơi xa chạy đi.

Thu Nguyệt vội vàng vịn nàng, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, bệ hạ nhất định có tính toán, ngài không phải muốn gấp.”

Mặc Ngưng Sơ nắm chặt quả đấm, thật vất vả vừa buông ra, lời kéo Thu Nguyệt vào một chỗ ở bị người vứt bỏ, đổi một bộ trang dung lại ra ngoài, ra về một người dân bình thường, Thu Nguyệt liền tại âm thầm bảo vệ. Mà lúc này để đô đã sớm hồng, nàng dễ dàng liền lẫn lộn đi vào, nhưng nàng một đường đều muốn, vì sao quân phản loạn của thập nhị vương gia có thể bao vây để đô, để đô binh lực như thế nào dễ dàng bị công phá như vậy hay sao? Mà ca ca của mình Mặc Liên Thành chém giết Thủ tướng quân địch, khiến Bạch Lộc Nguyên vừa đứng toàn thắng báo cáo thắng lợi, nhưng vì cái gì, bọn họ có thể chuyển bại thành thắng?

Thu Nguyệt cẩn thận đi theo bên người, lời kéo nàng đi hẻm nhỏ bí mật, ở trong tối phát ra điểm tướng ám hiệu, lặng lẽ nói tin tức cho bệ hạ Tiểu Chủ Tử lại trở về.

Đây đã là ngày thứ mười, để đô biến hóa nhanh đến ngay cả hắn cũng ứng phó không kịp.

Hắn đã không xác định hoàng cung có hay không an toàn, hoặc là bắt đầu từ để đô tiến vào, có phải hay không cũng đã có người giám thị, hắn có thể làm một tác cũng bảo vệ Mặc Ngưng Sơ không rời, chờ đợi bệ hạ đáp lại.

248. Chương 248: Đêm Ngược Thời Gian Kết Thúc: Huỷ Diệt (ba)

Quả nhiên cả bên trong và bên ngoài Hoàng cung đã bị ba tầng quân đội bao vây, Mặc Ngưng Sơ mặc trang phục thường ngày, mắt nhìn phía xa rồi giả bộ sợ hãi chạy ra.

Dọc đường đi đều có binh lính thị vệ đi tuần tới lui, quân giáp cũng không thuộc về Hồ quân doanh của Lạp Lan Lân mà là quân nhân xa lạ.

Toà thành trì phồn hoa này, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, sao đã biến thành bộ dáng bại trận thế này?

Lần đầu nhìn thấy, Mặc Ngưng Sơ thấp thỏm không yên, trong lòng lo lắng về những người thân trong nhà, dưới sự che chở của Thu Nguyệt liền lặng lẽ trở về Mặc gia, nơi này chỉ thấy vườn không nhà trống, người làm và hầu gái thường đi qua đi lại trong Mặc gia giờ cũng không thấy bóng dáng người nào, chỉ còn lại cây hoè cao lớn chắc nịch ở trong viện.

Mặc Ngưng Sơ mím môi đi vào, bên trong tường viện lớn như thế lẻ loi một bóng người trông thật là cô đơn chiếc bóng.

Nàng vòng qua từng bức tường bao, nhìn lại nơi vô cùng quen thuộc này, cũng không thấy bóng dáng thân quen của những người thân, chẳng lẽ phụ thân và ca ca cũng đã chạy loạn rồi? Nhưng tính cha cứng nhắc và ngoan cố như vậy, làm sao lại chủ động rời đi cơ chứ?

Còn cả đại ca và Tử Uyển ở đâu?

Mà Tử Uyển có đúng là đã an toàn rồi hay không? Mình còn chưa kịp quan tâm đến thì đã bị đẩy vào cuộc chiến tranh này.

Mặc Ngưng Sơ chán nản cúi đầu đi dọc theo hành lang, đi qua thư phòng của phụ thân, qua khu nhà kín đáo của mẫu thân, còn có khu nhà mấy huynh đệ cùng nhau ở từ nhỏ đến lớn, duy chỉ có mỗi mình là khác được ở trong một khu nhà nhỏ, bị mọi người biến thành một viên ngọc quý, nâng niu yêu chiều ở trong lòng bàn tay, vậy mà hôm nay mình cái gì cũng không làm được.

Vì thế nàng cảm thấy vô cùng áy náy.

Mặc Ngưng Sơ thở dài một hơi, cũng là lúc đi ngang qua khu vườn từng bị mấy đứa bé biến thành nơi vui chơi lúc còn nhỏ, nàng thấy sững sốt.

Trên xích đu xinh xắn rực rỡ có một người đang ngồi trầm tư yên lặng.

Hắn có gương mặt tuấn tú khỏe mạnh mang theo khí chất kiên nghị của quân nhân, tay trái của hắn nắm thành nắm đấm và bị giữ thật chặt trong bàn tay phải, mái tóc buông xoã chậm rãi rơi xuống bờ vai, điềm tĩnh giống như một pho tượng điêu khắc tinh tế.

Gương mặt đã lâu không gặp, ở nơi tràn ngập không khí cô đơn tĩnh mịch này, không nghi ngờ gì đã khiến nàng vô cùng kích động và mừng rỡ.

Cho nên nàng đã bỏ qua nguyên nhân hắn tại sao lại một mình xuất hiện ở nơi này.

“Nhị ca” Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc lên tiếng.

Nam nhân đối diện ngơ ngác nhìn về phía nàng, giống như muốn nhận biết nàng trong khuôn mặt xa lạ, ngay sau đó hắn bỗng nhiên đứng dậy, chạy nhanh đến chỗ nàng, chớp mắt đã túm lấy cánh tay nhỏ bé, kéo nàng rẽ vào con đường bí mật trong vườn.

“Tiểu Sơ, sao muội vẫn còn ở lại đây?”

Trong giọng nói của Mặc Liên Thành lộ rõ hàm ý trách cứ, còn có cả mơ hồ lo lắng, trong đáy mắt khảm sâu sắc thái phức tạp, thời điểm đó Mặc Ngưng Sơ không hiểu, nhưng đến khi nàng hiểu được mới biết đó là vạn kiếp bất phục đến cỡ nào.

“Lúc này muội nhanh nhanh rời đi thôi, rời xa đế đô, đi đến nơi nào cũng được” Mặc Liên Thành nhìn xung quanh rồi chọn con đường bí mật nhất, lôi kéo nàng đi về phía trước.

Sức lực của hắn thật dọa người, thân hình Mặc Ngưng Sơ cơ hồ muốn rời khỏi mặt đất, gấp lại như vậy khiến cho người ta kinh ngạc, nếu là trước kia, nhị ca sao có thể mang bộ mặt nghiêm trang đến như thế?

“Chờ một chút” Mặc Ngưng Sơ giữ hắn lại “Nhị ca”

Bước chân đang đi thật nhanh đột nhiên dừng lại, Mặc Ngưng Sơ va đầu vào tấm lưng rộng rãi của hắn, đụng mạnh đến nỗi choáng váng, mãi sau mới có thể đứng vững lại được, vội vàng đi vòng lên trước mặt của hắn, cẩn cẩn môi nhìn hắn “Nhị ca, vì sao Hoàng cung lại bị quân địch bao vây thế? Phụ thân và mẫu thân đâu rồi? Còn cả những người khác đâu? Bọn họ đang ở nơi nào vậy?”

“Tiểu Sơ, nghe lời của ta, muội lập tức rời khỏi nơi này đi” Mặc Liên Thành khẽ vuốt mái tóc đen của nàng, đối diện đôi mắt xinh đẹp đang mở to, ánh mắt hắn thoáng chút dịu dàng, hắn cúi người xuống vuốt ve gương mặt mềm mại của nàng “Không nên quay lại đây, bây giờ đế đô đang vô cùng hỗn loạn, nhân cơ hội này muội có thể rời đi”

“Không, muội không đi” Mặc Ngưng Sơ cầm lại bàn tay khỏe mạnh của hắn, do luyện võ nên bên trên lưu lại mấy vết chai, vuốt ve lòng bàn tay thô ráp của hắn : “Nhị ca, huynh có thể nói uội biết được hay không? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mặc Liên Thành cau mày, vẻ mặt nặng nề u ám.

“Đúng, ngươi nên nói thật cho nàng biết, nơi này đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa, làm sao ngươi có thể cưỡng ép muội muội yêu quý rời đi đây?”

Trong sân vốn yên tĩnh, thế nào đột nhiên lại nhớ tới một âm thanh hài ước.

Khuôn mặt âm hồn bất tán cứ như vậy xuất hiện chói lọi trước mặt Mặc Ngưng Sơ, Nạp Lan Ngôn mang ánh mắt hung ác dưới sự bảo vệ của hàng đội thị vệ chậm rãi đi về phía nàng, lông mày xinh đẹp nhướng lên khiêu khích, bộ dáng tự nhiên tự tại: “Cá nhỏ trốn thế nào mà lại mắc câu đây?”

Mặc Ngưng Sơ đứng chắn trước mặt Mặc Liên Thành “Ồ diên, ca ca ta không có liên quan, ngươi rút cuộc muốn làm cái gì? Người cuối cùng đã đem Tử Uyển làm gì rồi?”

“Sao?” Nạp Lan Ngôn nhíu mày nhìn động tác canh chừng của nàng, ngay sau đó hắn liền cười ha hả, nụ cười kia, cũng là hướng Mặc Liên Thành mà nói toạc ra “Tiểu Ngưng Sơ, xem ra ngươi tuyệt đối không hề

biết rõt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Hoàng Huynh thông minh như vậy, thế nào mà lại ích kỷ, một chút tin tức cũng không tiết lộ cho người biết đây?”

Mặc Ngưng Sơ nhìn hẩn chăm chăm.

Người đàn ông này so với trước kia hình như càng thêm ương ngạnh, càng thêm điên cuồng biến thái.

Nụ cười như vậy thật khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Loại người như vậy, đây đưa làm cho người ta cảm thấy kinh sợ.

“Trời ạ, tiểu Ngưng Sơ, nhiều ngày không gặp, người vẫn dồi dào sinh khí như vậy, làm cho người ta thật là an tâm, nếu như có việc không hay xảy ra với người, ta sau này làm sao có thể hoà bình mà đến tìm loại người thú vị như người, nữ nhân có năng lực làm cho người ta muốn dầy vò đây?” Nạp Lan Ngôn hí hóp mắt nhìn nàng từ trên xuống, ánh mắt nhìn người như muốn cắn nuốt khiến cho da đầu của Mặc Ngưng Sơ trở nên tê dại, giống như những sợi tóc cũng bị bàn tay ghê tởm của hẩn vuốt ve làm cả người không có được tự nhiên.

“Người không phải vẫn muốn gặp phụ thân, ca ca và đệ đệ sao? Để ta dẫn người đi gặp có được hay không?” Khoé môi Nạp Lan Ngôn nhếch lên thâm thúy, cười cười giống như một con mèo lười biếng.

“Người đã làm gì bọn họ?” Mặc Ngưng Sơ thật muốn xông lên giáng cho nam nhân bị bệnh tâm thần này một quả đấm thật mạnh.

“Người nhìn thấy rồi chẳng phải là sẽ biết hay sao?” Thế nhưng hẩn vẫn nhàn nhã như cũ mà nhìn nàng giống như đang nhìn một con mèo “Ta nói thiếu mất người, trò chơi này liền trở nên không còn thú vị gì nữa, nhưng người lại tự mình dẫn xác tới đây thật đúng là được ông trời giật dây”.

Giật dây em gái người.

Mặc Ngưng Sơ nhếch miệng nhe răng một cách hung ác, toàn bộ binh lính bốn phía đã dâng lên thành một vòng tròn đem nàng vây hãm ở bên trong, nàng lặng lẽ phát ra ám hiệu đối với Thu Nguyệt đang ở trong bóng tối, lệnh cho hẩn án binh bất động, lại nhích lại gần Mặc Liên Thành, giống như phải dựa vào năng lực bảo vệ mỏng manh của hẩn.

Nhưng nàng lại không nhìn thấy, Mặc Liên Thành lông mi sụp xuống, không ngăn được sự run rẩy.

Mà nàng cũng không chú ý, cả quá trình, nàng chính là đối tượng của Nạp Lan Ngôn.

Và cả quá trình bị vây hãm bên trong rồi bị áp giải đi, cũng chỉ có một mình nàng.

249. Chương 249: Đếm Ngược Thời Gian Kết Thúc: Huỷ Diệt (bốn)

Mặc Ngưng Sơ bị đưa một mạch đi tới phía trước, nơi này đều đã bị quân đội của Nạp Lan Ngôn bao vây, khí thế dọc đường uy nghiêm đáng sợ, giống như loài rắn quấn thật chặt bên ngoài hoàng cung, phát huy bộ dáng ngang ngạnh chờ người bên trong tự động đầu hàng.

Nàng kinh ngạc nhìn những bức tường thành thật cao, trong lòng bỗng nhớ đến nam nhân kia.

Hẩn rốt cuộc thế nào rồi?

Nói hẩn hơn người, liệu cuối cùng hẩn có qua được hay không?

Người kiêu ngạo như hẩn, làm sao có thể tha thứ cho người đã ép hẩn đến tình trạng như thế này?

Tĩnh dậy sau mấy ngày bốn ba, cảnh còn mà người thì đã mất.

Nàng cũng không có nghĩ đến, rõ ràng mấy ngày trước đây còn thân mật gắn bó, bây giờ muốn gặp mặt một lần, cũng đã là việc quá khó khăn.

“Tập trung tinh thần đi tiểu Ngưng Sơ, về mặt người khi nhớ nhưng đến Hoàng huynh của ta khiến cho ta hết sức ganh tị đó” giọng nói như ma quỷ của Nạp Lan Ngôn khiến người ta chán ghét cứ quanh quẩn bên tai của nàng, khiến cho nàng phải lui về sau mấy bước, hung hăng nhìn hẩn chăm chăm.

Hắn không động đậy chút nào, híp mắt cười nói: “Ai da, ta đã nói rồi, là ta dẫn người tới gặp người mà người muốn gặp”

Hắn duỗi hai ngón tay, nhẹ nhàng bóp lấy cằm của nàng, chậm rãi hướng ánh mắt của nàng sang phía khác.

“Nhìn đi, là ở chỗ đó đấy”

Mặc Ngưng Sơ cứng đờ cả người.

Chỉ thấy trên đài cao hướng đối diện với Hoàng cung có treo ngược mấy người !!!

Đó chính là phụ thân, tam ca và đệ đệ !!!

“Vốn dĩ ta cho là người lẩn trốn trong Hoàng cung nên mới đem bọn họ treo ngược lên trên cổng thành đối diện với Hoàng cung, khiến cho người mỗi ngày mỗi đêm hể ngẩng đầu lên là sẽ có thể nhìn thấy...” Nạp Lan Ngôn híp mắt cười “Ta cũng không nghĩ đến, người lại không có trốn ở trong Hoàng cung, thật là khiến cho người ta thất vọng, cứ như vậy chuẩn bị lễ vật nhiều ngày liền nhưng lại không thấy, nhưng cũng không có vấn đề gì, tiểu Ngưng Sơ, để hoan nghênh người đã đến, ta sẽ tặng gấp bội quà tặng cho người.”

Vừa dứt lời bàn tay hắn liền vỗ nhẹ, chỗ xa như vậy lập tức có người tiến lên, cầm roi da trâu ba thước, hung hăng vung lên không trung, sau đó lại hung hăng quất lên trên người của bọn họ.

“Dừng lại ! !” Mặc Ngưng Sơ thét lên muốn xông tới liền bị thị vệ trước mặt ngăn lại.

“Người hãy cầu xin ta đi” Nạp Lan Ngôn khề nhếch khoé miệng, cúi thấp người nhìn nàng, ngón tay bóp qua da mặt nàng, một phen xé ra.

Hắn hết sức thích thú thưởng thức gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng bệch và sợ hãi như thế này, nhưng đôi mắt của nàng vẫn sáng ngời như cũ khiến cho hắn vô cùng chán ghét.

“Đừng có trợn mắt với ta, người trợn mắt như vậy sẽ càng khiến ta tận sức mà dùng các phương pháp hành hạ người, nhìn người phải cầu xin tha thứ, nhìn người phải quỳ gối dưới chân của ta, sống cũng không bằng chết...”

Âm thanh quất roi không ngừng vang lên, mỗi một tiếng đều giống như quất vào trong trái tim của nàng.

“Xin người đừng làm tổn thương họ nữa” Mặc Ngưng Sơ kêu to lên “Van xin người, ta cầu xin người, không phải người muốn tính mạng của ta sao? Ta cho người, ta sẽ cho người ! !”

Nạp Lan Ngôn chớp chớp lông mi, bày ra vẻ mặt vô tội nhìn về phía Mặc Liên Thành “Tiểu cô nương này còn cho rằng người vẫn là người nhà của nàng, khả năng nguy trang của người thật tốt, nhiều năm như vậy mà không lộ ra một chút sơ hở nào”.

Mặc Liên Thành nhợt nhạt ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng lạnh đậm, giống như hàn băng lạnh lẽo ngấm sâu vào tận trong xương tủy, muốn đông lại tất cả mọi thứ.

Mà phía sau lưng hắn, một nữ nhân đoan trang thanh nhã chậm rãi bước ra.

Nụ cười quen thuộc kia, thân hình trước đây từng biết bao lần yêu thương kéo nàng ôm vào trong lòng, nhưng ở thời khắc này sao lại xa lạ đến như vậy?

Đó chính là mẫu thân của nàng.

Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc nhìn tất cả, xảy ra biến cố bất ngờ khiến nàng lúng túng hoảng hốt. Nàng chỉ biết khóc, khóc đến quên hai mắt của mình đã khóc không còn nhìn rõ những gì trước mắt.

Cô gái kia chậm rãi nắm một góc da mặt, gỡ nguy trang trên mặt xuống lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

Gương mặt vừa hé lộ giống Du Thiên như đúc là một gương mặt thanh tú tao nhã, nhưng trên gương mặt nàng còn mang theo nụ cười cao cao tại thượng, ánh mắt của nàng nhìn mình đã không còn chút nào yêu thương, không còn chút nào đau lòng, chỉ có khinh bỉ, xa lánh và lạnh lùng.

Nạp Lan Ngôn nhìn Mặc Ngưng Sơ rồi cười ha hả: “Ngưng phi nương nương, người nhìn rõ rồi chứ? Đây chính là mẫu thân mà người muốn cứu ! ! Thế nào hả? Bây giờ người cảm thấy khổ sở rồi sao? Khổ sở lắm

phải không? Ta thật thích nhìn bộ dáng như thế này của ngươi, ngươi đúng là một kẻ ngu ngốc, rất ngu ngốc ! !”.

Mặc Ngưng Sơ giật mình nhìn tất cả trước mắt, nhìn nụ cười tà mị của Nạp Lan Ngôn, lại nhìn Mặc Liên Thành đang yên lặng đứng bên một chút cũng không nói tiếng nào, và người đã thay đổi dung nhan, “mẫu thân!” Lời kia vừa mới nói ra, giống như tiếng sấm nổ tung bên tai của nàng khiến nàng hoa mắt choáng váng.

“Thế nào?” Nạp Lan Ngôn nhìn sắc mặt đầy sợ hãi của Mặc Ngưng Sơ, hận không thể nói ra tâm tình vui sướng “Tiểu Ngưng Sơ, người đau khổ muốn chết đi phải không? Không có được đâu, ta còn muốn từ từ hành hạ ngươi, mới một chút xíu như vậy sao mà đã đủ đây? Ngươi chiếm đoạt Hoàng huynh của ta bao năm, ta sẽ hành hạ ngươi bấy nhiêu năm. Ngươi muốn chết đi ư? Chết đi rồi, chẳng phải ta bị mất đi một kẻ địch sao? Như thế rất không thú vị a”

Đây không phải là sự thật, tuyệt đối không phải là sự thật ! !

Mặc Ngưng Sơ điên cuồng gào thét trong đầu nhưng lại không nói ra một tiếng nào.

“Để ta nói cho ngươi biết toàn bộ chân tướng” Nạp Lan Ngôn mở lòng từ bi cười nói: “Đây chính là một âm mưu ngay từ lúc vừa mới bắt đầu, Mặc Liên Thành chân chính là thất Hoàng tử chứ không phải là Du Tử Tu! ! Du Tử Tu mới chính là ca ca của ngươi ! ! Ha ha, thế nhưng ngươi lại thích hắn, ngay từ lúc còn nhỏ đã thích, nhưng vì cái gì mà ngươi không kiên trì cho đến cùng đây? Nếu mà xảy ra chuyện huynh muội loạn luân, có phải là vô cùng đặc sắc”.

Mặc Ngưng Sơ cứng ngắc tại chỗ, đôi mắt xinh đẹp bị thống khổ sâu sắc bao phủ, giống như long trời lở đất.

“Nhưng mà cũng không trách ngươi được vì ngay cả ta cũng bị lừa, Du Tử Tu phu nhân giấu mình quá kỹ, bí mật khổng lồ như vậy mà cũng có thể che giấu nhiều năm không lọt một chút tiếng động nào ra ngoài, nuôi dưỡng con trai lớn lên, còn là một người con trai ưu tú như thế. Nếu không phải vì đồ bỏ đi Du Tử Tu vô dụng kia, cũng như nếu Du phu nhân không chủ động đến tìm ta ngã bài, ta sợ là cũng không có được nước cờ trở về thú vị như vậy”.

Nói tới chỗ này, Nạp Lan Ngôn vui vẻ cong môi, hắn nhìn Mặc Ngưng Sơ, tuyệt đối không bỏ sót một chút biểu lộ nào trên vẻ mặt của nàng “À, đúng rồi, mẹ ruột của ngươi cũng không phải bị bệnh mà chết mà là bị Du phu nhân từng chút từng chút hại chết đấy, Mặc Tử tướng bị sắc đẹp Du phu nhân làm mê muội, vì muốn cưới mỹ nhân về mà đem con trai mình thay thế Mặc Liên Thành, nhốt vào trong đào hoa nguyên. Nhưng lão già này lại cảm thấy tội lỗi, ha ha, hắn cảm thấy lương tâm trời dậy, liền lên đưa bí kíp mê trận cho Du Tử Tu tu luyện, dạy hắn võ công, truyền việc thế sự cho hắn. Nhưng có ai mà ngờ được, hắn lại thích ngươi, thích đến không ngừng được, thậm chí chỉ vì ngươi mà đồng ý chạy trốn khỏi sự trói buộc của nhà tù kia, ha ha, tất cả là báo ứng, đều là báo ứng thôi ! !”

“Nói vậy ! Nói vậy ! ! Ngươi là một kẻ điên ! ! Đồ điên ! ! !” Mặc Ngưng Sơ rốt cuộc không chịu đựng được điên cuồng hét lên.

Thương yêu ca ca của mình.

Thương yêu mẫu thân của mình.

Phụ thân nghiêm nghị và nhân từ.

Nhưng bên trong lời nói của hắn, thế giới của nàng đã đổ vỡ.

250. Chương 250: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Năm)

Ở một năm nọ, Du Thiên cùng Du Tử Tu còn là một đôi hoa song sinh ngây thơ rực rỡ, vận mệnh làm cho các nàng gặp gỡ hai huynh đệ tình cảm đồng dạng thâm sâu.

Mà cũng chính ở một năm đó, ở sau khi tình yêu chôn xuống mầm móng, còn có Thất Tình Lục Dục cùng nhau mọc rễ nảy mầm, vui sướng, tức giận, sầu bi, ghen tỵ, tham lam, dục vọng, ích kỷ, phản bội, cừ hận, để cho bọn họ càng lúc càng xa, đi ngược lại, bèo dạt mây trôi.

Muội muội Du Thiên cùng đệ đệ Nạp Lan Vĩnh Lộc ở chung một chỗ, lại bị ca ca Nạp Lan Vĩnh Tứ mấy phen tranh đoạt.

Tỷ tỷ Du Tử ái mộ ca ca Nạp Lan Vĩnh Tứ, nhưng thần xui quỷ khiến bị muội muội cướp lấy tất cả hạnh phúc.

Cừu hận vì yêu mà sinh, dễ dàng.

Nhưng nếu yêu mất đi cừu hận, cũng là khó càng thêm khó.

Nhiều năm sau này, tăng qua lại trùng điệp kia, cũng ở hôm nay tiếp tục thao túng nhân sinh càng phát ra bi thương xa kia.

Mà người vô tội đứng ở giữa trung tâm nước xoáy, lại cần thừa nhận bi thương so với càng sâu, so với thống khổ hơn, không cách nào lựa chọn, không cách nào chống lại vận mệnh của mình.

————— tiểu Hạ phân cách tuyến —————

Mặc Ngưng Sơ khóc hồng mắt, nàng muốn kiên cường, muốn ở trước mặt người làm cho người ta thống hận kia, không làm bất kỳ cúi đầu.

Nhưng nàng chính là không nhận được nước mắt của mình, chúng làm ướt xiêm y của nàng, làm ướt bàn tay nàng, làm ướt khuôn mặt của nàng, tiếng nàng khóc đến khàn khàn, nàng cắn môi đến tái nhợt.

Nàng không cách nào tiếp nhận sự thật này.

Chúng hóa thành vô số cây kim hung ác, một châm một châm đâm vào trái tim của nàng, đau đớn toàn tâm này làm cho nàng cơ hồ không thở nổi thất lưng.

——“Du Tử Tu mới là ca ca ruột của ngươi!!!”

——“Mẫu thân của ngươi, không phải là bệnh chết ! Là Du Tử phu nhân, từng chút từng chút giết chết ! ! ! ! !”

Ký ức trước kia, giống như thủy triều mãnh liệt đem nàng bao phủ.

Lúc mình xuất giá vào cung, “mẫu thân” vẫn dịu dàng chải đầu búi tóc thay nàng.

Lúc mình bị đưa đến Lê Xuyên, “Mẫu thân” yêu thương cầu xin phụ thân đem nàng lưu lại như vậy.

Mình chậm rãi lớn lên, rúc vào trong cái ôm của “mẫu thân”, cười làm nũng.

Mà trong lúc bất chợt, ký ức đẹp đẽ như vậy bị xé nát thành mảnh nhỏ, thương tích đầy mình! !

“Tiểu Ngưng Sơ, lúc ngươi khóc thật là đẹp mắt, không trách được hoàng huynh của ta thích ngươi như thế, nước mắt của ngươi giống như trân châu, thật là làm cho người thương tiếc a. . . .” Nạp Lan Ngôn duỗi ra ngón tay, từ lông mi dài cong của nàng đón lấy một khắc, giọt nước trong suốt trong sáng này cứ như vậy lẳng lặng run rẩy ở trên ngón giữa của hắn, khéo léo, tinh xảo —— một khắc rơi xuống, , nàng một phen đẩy ra ngón tay của hắn, giọng nước mắt này cứ như vậy tùy theo mà tản ra, trên không trung rơi xuống độ cong buồn tẻ, tô điểm trên mặt đất, biến mất không thấy.

Mặc Ngưng Sơ gắt gao cắn môi, thanh âm như con thỏ bị đá thương, mang theo giọng mũi dày đặc, nhưng quật cường giống như một con dã thú nhỏ nhe răng nhếch miệng: ” Lưu Vân cùng Mặc Li chính là hải tử của ngươi a! ! ! Ngươi tại sao lại đối đãi chúng như vậy?! ! ! ! !”

Nàng là nhìn chằm chằm Du Tử lớn tiếng gầm thét .

Thanh âm của nàng mang theo run rẩy, tính cả lông mi Mặc Liên Thành cũng run, Mặc Ngưng Sơ là thịt trên trái tim mấy huynh đệ bọn hắn, nhưng bây giờ Mặc Ngưng Sơ khóc, mấy huynh đệ bị giày vò, thể nhưng hắn lại cái gì cũng không có thể làm.

Nạp Lan Ngôn nghe vậy cười càng vui vẻ: “Du phu nhân ở sau khi sinh hạ Thất hoàng tử, liền cũng không cách nào sinh dục, Mặc Lưu Vân cùng Mặc Li, đều là nàng đoạt tới! ! Ha ha! Ta liền thích nữ nhân như vậy, làm việc ác độc, cũng không lưu một tia dấu vết, thật là inh! Cao minh! ! ! Bất quá cũng thiệt thòi Mặc Lưu Vân thẳng ngực kia, vì một mẫu thân giả, cam nguyện làm cấm luyện của ta lâu như thế! ! Ha ha ha! ! Thật là có thú! ! !”.

Mặc Ngưng Sơ mở to hai mắt nhìn, nàng cơ hồ như muốn hóa thân làm lệ quỷ! ! Hận không thể đem những người trước mặt này từng miếng từng miếng cắn xé tan nát! ! ! !

Du Tử cũng cười ngọt ngào: “Tiểu Sơ, ta cũng thương ngươi, nhiều năm như vậy, ta chẳng bao giờ bạc đãi quá ngươi, ngươi nếu là ngoan ngoãn nghe lời một chút, làm cho vị hoàng đế kia trả lại con trai cho ta, ngươi vẫn là nữ nhi tốt của ta. . . .”

“Cút! ! ! Ngươi đồ yêu phụ! ! !” Mặc Ngưng Sơ bệnh tâm thần, nàng nghĩ nàng là điên rồi, mới bị những người này khích bác lý trí hoàn toàn không có. Nhưng tim bị một ngọn lửa thống khổ hừng hực thiêu đốt, nàng đau, nàng hận!

Nàng thật là mất bị mù!

Không cho khóc! Không cho khóc! ! !

Nàng nguyện ý khiến những người ác độc này nhìn lại mình thất hồn lạc phách! ! Không muốn khiến người dễ dàng có thể phản bội này nhìn nàng chê cười! !

Mặc Ngưng Sơ dùng sức trợn to đôi mắt đen nhánh của nàng, giống như, như vậy giọt nước dễ dàng vỡ trong ánh mắt của nàng liền không bao giờ rơi xuống nữa.

Nàng lạnh lùng cười, lạnh lùng cười!

Nàng ngẩng đầu đứng thẳng, ở trong gió lộ ra vẻ phiêu diêu.

Mặc Liên Thành ngón tay siết chặt, nhìn muội muội từ nhỏ thương yêu bộ dáng như vậy, hắn không nhịn được, muốn tiến lên, lại bị Du Tử một phen ngăn lại, trừng mắt liếc hắn một cái.

“Tiểu Ngưng Sơ, ngươi quả nhiên là họa thủy.” Nạp Lan Ngôn một phen túm tóc Mặc Ngưng Sơ, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngẩng lên, không cách nào tránh né cười nhạo mang theo châm chọc của hắn: “ngươi nhìn, chỉ cần là nam nhân, hơi chút liếc mắt nhìn ngươi, sẽ tìm đập thành thịch với ngươi, ngươi mới là yêu vật, tu luyện một thân mị thuật, mị hoặc hoàng huynh ta Ngươi nói, ta làm như thế nào xử trí ngươi mới tốt?”

Mặc Ngưng Sơ cười lạnh nhìn hắn: “Cho dù ngươi đem ta thiên đao vạn quả, tâm hoàng huynh ngươi như cũ ở trên người của ta, ngươi làm nhiều hơn nữa, cũng sẽ không dùng được!!!”

“Ai nói không dùng được đây? Ai nói ta phải được đến tâm của hoàng huynh?” Khuôn mặt tinh xảo tà mị của Nạp Lan Ngôn điên cuồng, hắn cười lên, mang theo loại băng hàn lạnh như băng: “Ta được đến người của hắn, sẽ đem tim của hắn đào, nâng ở trong lòng bàn tay! ! Tùy theo có thể cướp đi tim của hắn? Ai có thể? ! ! !”

Kẻ điên kẻ điên kẻ điên! ! Ngươi cái này triệt để cố chấp bệnh tâm thần! ! !

Mặc Ngưng Sơ tự giễu nở nụ cười, nàng thật sâu nhắm hai mắt lại, không muốn đi nhìn sắc mặt đáng ghê tởm của bọn họ.

Nhưng Nạp Lan Ngôn cũng không tính toán bỏ qua cho nàng, hắn cười, cơ hồ đem môi mỏng của mình dán lên tai nàng: “Ngươi biết không, vì sao đại quân của ta có thể nhất cử công phá Hoàng Thành sao? Sách sách, cũng muốn làm phiền ngươi, tiểu Ngưng Sơ, ngươi thật có thể làm.”

Mặc Ngưng Sơ phất chốc cứng đờ.

Hắn lại tiếp tục nói: “Ngươi còn nhớ rõ ngày đó ngươi ký thông hành lệnh kia sao? Đây không phải là mệnh lệnh cho ca ca Mặc Liên Thành ngươi đi, mà là mệnh lệnh làm cho cả quân phản loạn thông hành! ! Ha ha ha! Nếu như không phải là ngươi trợ giúp, bọn ta há có thể dễ dàng chiếm lĩnh đế đô như vậy?”

Mặc Ngưng Sơ kinh ngạc mở to mắt, giống như là một thể xác trống rỗng, con người chết lặng vô thần theo dõi hần, giống như lời nói mới rồi, cướp lấy hô hấp của nàng.

Khóe môi Nạp Lan Ngôn câu lên, cười hết sức đắc ý: “Tiểu Ngưng Sơ, ta liền thích vẻ mặt như thể của người, xinh đẹp cực kỳ, đáng thương cực kỳ, ta liền thích xem bộ dáng người phá thành mảnh nhỏ! Nhưng ta nói với người, ta không muốn người chết! Ta muốn người sống không bằng chết!”

251. Chương 251: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Sáu)

Mặc Ngưng Sơ bưng kín lỗ tai của mình, liều mạng tránh mặt: Kẻ điên!”

Nàng bắt buộc mình tỉnh táo lại, đem tất cả phản bội, tất cả đau đớn đều hung hăng vứt đi.

Nàng không cần bị cái người điên này nắm mũi dẫn đi, không nên bị cừu hận của hần mang theo cùng nhau lẫn hưởng vực sâu vô tận.

Bên trong hoàng cung, chuyện nơi ở cung phi đã bị đổi thành nội thị doanh, bọn họ hần là cũng không biết. Nhưng bọn họ vẫn kiên quyết thực lực Lân, đây mới là nguyên nhân bọn họ chờ đợi bên ngoài.

Khi phản quân muốn đột phá phòng thủ cấm quân, nhất định cũng đã tổn thất thảm trọng, như vậy bọn họ nhất định là đang đợi. . . . Viện quân.

“Cái đầu nhỏ này của người lại đang nghĩ gì thế?” Nạp Lan Ngôn mím cánh môi cúi đầu nở nụ cười. Nụ cười lạnh như băng.

Mặc Ngưng Sơ tính toán không để ý tới hần, nhưng hần lại một phát bắt được tay nàng, đem nàng thả hướng những người treo trên đài cao kia, chia về phía ca ca đệ đệ thân ái của nàng nói: “người nhìn, bọn họ sắp chết, ta treo bọn họ ba ngày ba đêm, dùng roi đánh nước muối quất, còn không cho ăn bất kỳ cái gì.”

Sắc mặt Mặc Ngưng Sơ trở nên trắng bệch.

Những thân nhân đều ở gang tấc, đã ở trong một vòng quất roi vừa rồi lâm vào hôn mê thật sâu.

Nàng đứng ở trước mặt bọn họ, bọn họ cũng đã không cảm giác được.

Cả người bọn họ đều là vết thương, phụ thân tuổi già thậm chí đã sắp không cảm giác được hô hấp của ông, khuôn mặt của ông hiện ra màu đồng xanh,

Rất là thỏa mãn nhìn ánh mắt sợ hãi lần nữa của nàng, hần vừa cười nói: “Người cũng không nên đau lòng lão già xấu xa này, Tiểu Ngưng Sơ, ông ta là khi quân phạm thượng, dung túng làm phản, đây chính là tội lớn phải giết cứu tộc! ! ! Người phải đau lòng đệ đệ còn nhỏ của người, nếu không phải bởi vì người, hần cũng sẽ không bị khổ như vậy! Lão già xấu xa này muốn đem người từ trong hoàng cung mang đi ra, đem người cùng hần lặng lẽ đưa đi, đáng tiếc ngày đó, ông ta chạy tới ngoài hoàng thành, lại phát hiện mình mang theo hàng giả! ! Ha ha! Ông ta là đồ ngu, lại lộn lại, liền bị ta bắt được!”

Nạp Lan Ngôn giống như là ma quỷ, muốn hủy diệt tất cả.

“Nhưng là, thật đáng tiếc, còn thiếu đại ca của người. . . . Ta nghĩ người là vui vẻ, bởi vì, Tử Uyển bị hần cứu đi rồi, cả tên phản đồ Phượng Minh kia cũng bị hần cứu đi rồi, đại ca của người thật là một nam nhân anh dũng.”Ngữ khí của hần hơi tiếc hận, bất quá nhưng ngay sau đó lại cười lên: “Không sao, ta chém thương hần, còn ở trên thân kiếm bôi độc được mạn tính, cảnh tượng Tử Uyển cùng hần sanh ly tử biệt, chỉ nhớ tới, liền hết sức thú vị.”

Mặc Ngưng Sơ nghe thấy được tiếng hàm răng mình vì tức giận mà phát run.

Nàng hô hấp thật sâu, sau đó ngược mắt thật sâu nhìn hần: “Cho nên, người vui vẻ? Nhiều người như vậy, bị người giày vò, khống chế, người vui vẻ?”

Nạp Lan Ngôn hí mắt nhìn nàng, hần chán ghét đôi mắt cho tới bây giờ còn sáng ngời kia, chán ghét gương mặt cho tới bây giờ còn không hồng mất của nàng.

Hần chán ghét tất cả của nàng.

Nhưng hoàng huynh của hần lại thật sâu yêu tất cả của nàng.

Cho nên, hần hận nàng.

Nạp Lan Ngôn đột nhiên liền phẫn hận điên cuồng , hần một phen túm Mặc Ngưng Sơ, đem nàng ôm lấy , đặt ở đài cao ngoài thành tường cao, hần nhẹ nhàng bắt lấy hông nàng, làm cho hai chân nàng treo trên bầu trời ở trên đài cao trăm thước, sau đó hướng về phía trong hoàng cung la lên: “hoàng huynh! ! Người nếu là nếu không ra, ta liền đem nàng ném xuống! ! Ha ha ha! ! !”

Mặc Liên Thành cau mày, Du Tử lại cười ưu nhã: ” Thành nhi, người nhìn, Hoàng Thành này liền đều ở gang tấc, ta ẩn núp nhiều năm như vậy, mỗi một ngày đều phải giả bộ làm một mẫu thân tốt cười nói vui vẻ, thê tử tốt, hiện tại rốt cục chấm dứt, người không nên vì một Mặc Ngưng Sơ, liền hư tất cả đại sự.”

Quả đấm của hần siết chặt, sắc mặt nhẹ đau nói: “Mẫu thân, nhưng nàng là muội muội của ta.”

“Người không có muội muội, những thứ treo ở trên kia, cũng không phải là đệ đệ của người, người là người phải làm đại sự, tại sao có thể bởi vì tí tẹo nhi nữ tình trường mà trì trệ không tiến, người nhìn Du Tử Tu kia, ta đã cho hần nhiều ám hiệu rõ ràng như vậy, còn đưa đi một Hải Đường, hần vẫn không thành được đại sự! Thành nhi, đợi ngày sau lên ngôi, chuyện thứ nhất, chính là đem bọn họ toàn bộ giết chết! !”

Mặc Liên Thành nhíu chặt mày, hần lo lắng nhìn Mặc Ngưng Sơ lão đảo muốn ngã cách đó không xa, trong lòng căng thẳng, cũng đã không để ý Du Tử ngăn trở, xông tới.

Mà cũng chính là ở đây một khắc, Nạp Lan Ngôn nhìn cửa cung đóng chặt kia, cười liêu lĩnh, rồi sau đó, ngón tay của hần chậm rãi nói lỏng, mang theo nụ cười cổ chấp, một tay ném Mặc Ngưng Sơ ra ngoài! ! !

“Không! ! !”

Mặc Liên Thành vọt tới bên cạnh đài cao, sợ hết hồn hết vía cùng trong nháy mắt, một đạo bóng dáng màu đen phút chốc từ trong bóng tối nhảy ra, một tay bảo vệ Mặc Ngưng Sơ, mà đồng thời, một đạo bóng tím khác từ trong cửa cung lao ra, cơ hồ là cùng một cái thời khắc, mấy đạo bóng dáng giao ở chung một chỗ, tư thái bảo hộ, lẫn thành một đoàn. .

“Ngu ngốc! !” Thu Nguyệt kinh hồn chưa định buông ra Mặc Ngưng Sơ trong ngực, mà hần cũng mới phát hiện, đệm ở dưới bọn hần, là Nạp Lan Lân! ! !

“Hoàng huynh! ! Người rốt cục xuất hiện sao?” Giọng Nạp Lan Ngôn rõ ràng vui sướng , hần phát tay, ngăn ấy cung tiễn thủ ẩn núp ở trên đài cao lộ ra ngoài, đem tất cả mũi tên chỉ hướng bọn họ.

Mặc Ngưng Sơ còn đang sợ run, đã bị một phen kéo vào trong cái ôm rộng rãi của hần.

“Tiểu Ngưng Sơ. . . . Ta là Du Tử Tu. . . .” Nam nhân giảm thấp giọng xuống, có chút khó khăn mà khổ sở nói: “Hần cũng không ở hoàng cung, người không cần lo lắng, ngày người đi, quân phản loạn phát sinh làm phản, thậm chí đội ngũ áp tải này, cũng là một cái nguy trang, này cũng là người của bọn họ, giả vờ đầu hàng, chỉ vì đến gần để đồ. . . . Mà hần sợ người biết, dẫn đầu làm phản chính là người từng là thân nhân người. . . . Sợ người nhìn thấy hần tự tay đem bọn họ giết chết, sợ người sẽ thương tâm khổ sở. . . . Mới đưa người đi. . . .”

Mặc Ngưng Sơ cứng đờ.

Du Tử Tu.

Du Tử Tu Du Tử Tu. . . .

Hần nói như vậy, đó chính là tỏ vẻ, hần đã biết tất cả, vậy hần cũng biết, mình mới là ca ca chân chính của nàng.

Bị phụ thân lựa chọn hy sinh, là ca ca mà thay thế đứa trẻ khác chịu khổ vất vả.

Như vậy cho tới nay, tất cả tín ngưỡng của hần đều là giả dối, cho tới nay, hần cũng bị làm một con cờ, lợi dụng .

Hần mới là người bị thương nhất.

Hắn mới là người oan ức nhất.

Hắn mới là người hãn là nhận được hạnh phúc nhất. . . .

252. Chương 252: Kết Cục Đêm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Bảy)

Nhìn hai người phía dưới ôm nhau, Nạp Lan Ngôn ánh mắt trở nên lạnh lẽo mà nguy hiểm, bên môi ưu nhã lưỡi biếng, tràn ra một cổ máu tanh tã khí không nói ra được.

“Dem bọn họ tách ra cho ta! ! !”Hắn tức giận ra lệnh.

Ra lệnh một tiếng, bốn phía lập tức vọt tới binh lính hung ác, Du Tử Tu mím môi nắm lấy Mặc Ngưng Sơ, ném nàng vào trong ngực Thu Nguyệt liên hướng bên trong hoàng cung đẩy đi: “Đi! ! !”

“Người dám! !” Tiếng kêu của Nạp Lan Ngôn vẫn như cũ điên cuồng mà hung dữ: ” Mặc Ngưng Sơ! ! Người dám đi nửa bước, ta liền chặt xuống một cái đầu của bọn họ! !”

Mặc Ngưng Sơ cắn răng từ trên người Thu Nguyệt nhảy xuống, hung hăng trừng trở về, mà đồng thời với cái này, từ trong hoàng cung cũng xông ra một nhóm sên soẹt binh sĩ bọc thép, bọn họ cầm thiết thuẫn cùng lợi mâu cứng rắn ngăn trở ở trước mặt Mặc Ngưng Sơ cùng Du Tử Tu, bảo vệ bọn họ.

Hai bên giằng co, lệ khí ở bốn phía quay cuồng lao nhanh.

“Hoàng huynh trong hoàng cung quả nhiên trữ hàng binh lực đầy.” Nạp Lan Ngôn cười híp mắt: “Nhưng hoàng huynh, người không phải nếu từ chối, không ai sẽ đến trợ giúp người, Liên Thành trong tay nhưng có điều động tam quân Hồ Phù, Binh Bộ Thượng Thư đã phản bội, trừ đại ca nắm trong tay quân đội lãnh thổ quốc gia, không ai có thể cứu người, mà nước xa không cứu được lửa gần, vô dụng! ! ! Ha ha ha! ! !”
“Này đều muốn làm phiền người, những năm này đối với Liên Hành vun trồng! !”

Du Tử Tu ngược mắt, nhìn thật sâu một cái Mặc Liên Thành, vừa liếc nhìn thoáng qua bên cạnh hắn.

Hắn chỉ gặp qua mẫu thân ba lượt, nhưng mỗi một lần, đều đủ để để cho hắn vui vẻ hồi lâu.

Vậy mà hôm nay, nàng đã không còn là mẫu thân của hắn, nàng đối với hắn mỗi một câu, bây giờ nghĩ lại, cũng có dự mưu bố cục.

Hắn đang trong lòng tự giễu, vẫn như cũ dùng bình tĩnh che giấu huyết mạch trong lòng tan nát dạ đau đớn, nói: ” Nạp Lan Ngôn, người muốn cái gì?”

“Ta nghĩ muốn người, cùng người tất cả.” Nạp Lan Ngôn không chút nào kiêng dè, lời nói rõ ràng, con mắt sắc tã tã.

“Thả nàng ra, còn có người nhà của nàng, ta sẽ cho người tất cả mong muốn.”

“Mà ta còn không xác định, người chính là ca ca võ công cao cường của ta! Phượng Minh lừa ta, ta không phải nguyện ý mắc mưu lần thứ hai.”

Nạp Lan Ngôn lạnh lùng cười, hắn hướng về phía thị vệ bên người nháy nháy mắt, lập tức có người một bên chạy chậm đi xuống, dùng chậu đồng đầy nước trong suốt, ở bên trong bỏ vào loại trừ dịch dung bột thuốc mặt nạ, sau đó rất cung kính quỳ đưa tới Du Tử Tu vòng vây bên ngoài.

Mặc Ngưng Sơ trong lòng nín chặt , nếu là bị nhìn ra, này Nạp Lan Ngôn nhất định sẽ nổi điên lại phát điên! Nói không chừng, sẽ giết hắn! !

Nhưng Du Tử Tu lại lạnh nhạt vẩy lui thị vệ che giấu hắn, lạnh nhạt đưa tay phật một chưởng vào nước, dính vào mặt mũi của mình , lặp lại mấy lần, nhưng gương mặt tuấn mỹ của hắn không có bất kỳ biến hóa nào, nếu không phải bị nói trước, hắn là Du Tử Tu, Mặc Ngưng Sơ sợ rằng cũng sẽ tin tưởng, hắn là chân chính Nạp Lan Lân.

Nàng thiếu chút nữa quên mất, trên cái thế giới này, người chân chính am hiểu ảo thuật cùng dịch dung, chính là Du Tử Tu.

Bọn họ không thể nào có thể kiểm tra ra cái gì sơ hở .

Mặc Ngưng Sơ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bộ dáng Nạp Lan Ngôn lại để cho nàng mới vừa để xuống lòng của lại nói lên, cái người điên kia trong hai tròng mắt, phát ra tham lam, ánh sáng si mê!

Nghĩ tới hẳn từng nói qua, những thứ biến thái máu tanh kia, nàng liền không khỏi thấp thỏm.

“Mang ta đi Kim Loan điện, giao ra ngọc tỷ, lập được truyền là chiếu thư, khiến chân chính Thất hoàng tử lên ngôi, rồi sau đó ta liền dẫn người ẩn cư, thoát đi thế tục hồng trần này, từ đó, không có bất kỳ người nào quấy rầy!!” Nạp Lan Ngôn cười lên, trong mắt lóe ra giống như màu sắc ánh mặt trời: “Ngôi vị hoàng đế không thích hợp người, sống ở bên cạnh ta, ta sẽ hảo hảo phục vụ hoàng huynh.”

Phục vụ em gái người! Phục vụ cả nhà người! !

Mặc Ngưng Sơ lửa giận trong lòng ngập trời.

Nhưng Du Tử Tu dừng một chút, cũng là vẻ mặt lạnh nhạt cùng lạnh lẽo: “Tốt.”

Hiệp nghị đạt thành, hoàng cung quân giáp bỏ lại vũ khí, bày tỏ đầu hàng.

Kim Loan bảo điện, trang nghiêm nguy nga, Long Đẳng quanh quẩn ở chung quanh, sâm nghiêm bức người.

Du Tử không kịp đợi, một thanh kéo qua Mặc Liên Thành liền đi lên long tọa cao cao tại thượng, đem Mặc Liên Thành đặt tại vị trí ngồi rất tốt, nhìn bộ dạng tuần lãng của hắn, lập tức cười mở cờ trong bụng: “Thật tốt, người nam nhân kia thiếu mẹ con chúng ta, rất cuộc trả trở về rồi.”

“Tỷ tỷ, Vĩnh Tứ không có nợ người cái gì, cho tới nay, hẳn thích, đều là người.” Đột nhiên, trong góc kia truyền đến một tiếng nhẹ nhàng thở dài.

Đó là một nữ nhân, nàng cứ như vậy an tĩnh ngồi ở góc hẻo lánh đại điện, hình như chờ đợi giờ khắc này, chờ đợi đã lâu.

Nàng đứng lên, cùng mặt Du Tử không kém bao nhiêu.

Nàng là Du Thiên.

Du Tử sắc mặt trắng nhợt, lập tức kêu gào hướng về phía Nạp Lan Ngôn nói: “Mau đưa nữ nhân này giết chết!! Giết chết!!!”

Nạp Lan Ngôn nhàn nhạt vẫy vẫy tay, liền lập tức có người tiến lên, đem Du Thiên bắt được, đem nàng dắt ra ngoài.

“Tỷ tỷ, người còn nhớ rõ người ở chính là cái trúc lâu kia sao? Người đã từng cứu qua Nạp Lan Vĩnh Tứ, ở trong trúc lâu rất chăm sóc hắn, hẳn thích, vẫn là người thời điểm đó!” Du Thiên giùng giàng, lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ, hẳn vì người chuẩn bị tẩm cung dưới, xây dựng một cái mật thất, trong mật thất, tất cả đều là thuộc về các người, hẳn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Lân, cũng chỉ là đối với Vĩnh Lộc áy náy a! ! Người hãm hại Vĩnh Lộc, khiến Vĩnh Lộc vĩnh viễn xóa tên trong hoàng thất, Vĩnh Tứ là người thân nhất của Vĩnh Lộc, hẳn không cách nào tha thứ lỗi của mình, cho nên, mới. . . .”

“Tên lương gạt! ! Cái người này một tên lương gạt, đoạt đi tất cả của ta, vẫn còn ở nơi này giả mù sa mưa!!” Du Tử điên cuồng kêu cắt đứt nàng, “Người trông xem ta được cái ta nên có được rồi, người liền đổ mắt? Liền lại muốn tới tranh đoạt sao? Cái người nữ nhân hèn hạ này!! Câm miệng cho ta!!!!”.

Nàng đoạt lấy nghiên mực Long Đài, hung hăng hướng trên đầu Du Thiên đập tới, nhưng sau một khắc, lại bị một đôi bàn tay cho ôm tới, hẳn là Mặc Liên Thành.

Hắn cẩn thận đem lấy nghiên mực trong tay nàng để xuống, nói: “Mẫu thân, nơi này có lẽ có cái gì hiểu lầm. . . .”

“Bốp!!!”

Trở tay một cái tát, Du Tử hung hăng đem nhi tử nhìn ở đáy mắt: “Người cũng tin tưởng nàng? Người cũng tin? ! ! ! ! !”

Nạp Lan Ngôn nhìn chán ghét, tâm tình làm rối loạn, cau mày liền đối với một thị vệ lôi kéo Du Thiên làm một thủ thế “giết”, lại bị Du Tử Tu ngăn cản: “Người không được tổn thương nàng!”

Nạp Lan Ngôn nheo mắt, ngay sau đó đem “giết” đổi thành thối tán, cười nói: “Ta đều quên mất, đó mới là mẹ ruột hoàng huynh người, yên tâm, ta sẽ không giết nàng, ta còn phải cảm tạ nàng, để cho người xuất hiện ở bên cạnh ta, chỉ cần người cùng với ta, người người coi trọng, liền một cũng sẽ không Thiếu Bao gồm, nàng.”

Bị điểm tên Mặc Ngưng Sơ ngẩn ra, ngay sau đó bộ mặt ghê tởm hướng hẩn nhe răng khéo mồm khéo miệng, hận không được lập tức bỏ lại một khóa bom, đem hẩn nổ nát bấy! ! !

Mà một khắc sau, ông trời giống như là nghe nguyện vọng của nàng, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn ” ầm! ! !”

Này đem sóng lớn mãnh liệt bình tĩnh ngự trang vỡ vụn!

253. Chương 253: Kết Cục Đếm Ngược Thời Gian: Hủy Diệt (Tám)

“Ầm ——! ! ! !”

“Ầm ——! ! ! ! ! !”

Tiếng nổ mạnh kinh thiên từ trên trời giáng xuống, kinh thiên động địa! ! Giống như, cả hoàng cung đều ở đây rung động! ! !

Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, nhưng cũng lập tức hiểu được! ! Là Nạp Lan Lâm! ! !

Này lựu đạn nội hóa phương pháp chế luyện, trên cái thế giới này chỉ sợ cũng chỉ có nàng biết, mà hẩn uy lực cũng không lớn, nhưng lại có thể chế tạo ra hiệu quả lay động thiên địa, giống như, thiên thần buông xuống, trừng phạt người đời ——

“Oanh ——! ! ! !”

Kim Loan điện bị tác mở một lỗ thủng, người nam nhân khoác chiến giáp màu bạc, đầu bó ngũ thải lông vũ theo mảnh ngói lộn xộn lung tung từ phía trên mà xuống.

Hẩn ngũ quan xinh xắn ở đó làm cho người ta rung động rung chuyển càng phát góc cạnh rõ ràng, mang theo chói lọi không ai bì nổi.

Nạp Lan Ngôn sửng sốt, đưa tay muốn bắt Mặc Ngưng Sơ, lại bị một đạo kiếm khí lạnh lùng mở, hẩn quay ngược lại mấy bước, một phát bắt được Du Tử Tu bên người đang khiếp sợ, dùng đao trong tay chống đỡ ở trên cổ của hẩn, mà tay của hẩn lại không tự chủ run rẩy, như vậy tùy ý cầm không biết là của người nam nhân nào tới làm bia đỡ đạn, đó là thật bị buộc đến hoảng hốt!

“Tại sao! Tại sao! ! Tại sao!!!!”

Ầm thanh hẩn kêu lên, tại sao mỗi một lần, bị tính kế đều là hẩn?!!!

Tại sao mỗi một lần, mắt thấy sẽ phải đạt tới bờ bên kia của thắng lợi, ông trời cũng sẽ nói cho hẩn biết, đây chẳng qua là chính hẩn đơn phương nằm mộng cảnh sao?

Mặc Ngưng Sơ bị nam nhân mặc Ngân Giáp một thanh ôm vào trong lòng, cho đến gò má của mình dán vào phiến giáp lạnh lẽo, cả người một cái giật mình, nàng mới chợt hiểu hồi hồn.

Là hẩn!

Là hẩn!

Hẩn không có việc gì!

Hẩn trở lại! ! !

“Cửu đệ, bốn mươi vạn viện quân của ngươi đã bị tiêu diệt ở trên đường tới đế đô, bao gồm người dùng quả biếu nước Lan Nguyệt thu mua quan lại cũng đã bị xử trí toàn bộ, mà quốc gia đồng ý trợ giúp ngươi đã không giúp ngươi rồi, ngươi không thể cho ta thêm thêm phiền toái rồi.” Nạp Lan Lân lạnh nhạt nói, giọng nói bình tĩnh giống như là hôm nay mới vừa làm xong một chuyện nhỏ, một cái nhấc tay. Sắc mặt của hắn có chút mệt mỏi, vẫn như cũ không ngừng che dấu khí chất bộc lộ tài năng, thịnh khí lẫm nhẫm, lại Trương Dương ương ngạnh chuyện đương nhiên.

Vì để cho quốc khố hao tổn giảm bớt đến nhỏ nhất, khiến binh lực phát huy chỗ dùng lớn nhất, hắn cả đêm đi vòng qua phía sau kẻ địch, dọn dẹp viện quân của bọn họ.

Hắn không thể nào sẽ dùng binh đánh giặc, liền dùng cả đội ám sát.

“Không! !” Thét chói tai chính là Du Tử, nàng điên cuồng nhìn chằm chằm hắn, cả giận nói: “Chính là ngươi! Chính là ngươi đoạt đi ngôi vị hoàng đế của con ta!! Ngươi trở về!! Trở về cho ta!!!”

Nạp Lan Lân chậm rãi quay đầu nhìn nàng.

Mặc Liên Thành cắn môi, đã chắn trước mặt của Du Tử.

Mặc Ngưng Sơ nhìn ca ca đã từng thân mật nhất, không khỏi đau buồn, bị thương khắp nơi.

Du Tử vẫn như cũ gào khóc thảm thiết: “Thành nhi!! Đi giết hắn! Giết cái người đã cưỡng bạo cướp đi ngôi vị hoàng đế của con!!!!!!”

Nạp Lan Lân dừng một chút, đem Mặc Ngưng Sơ đặt ở trên vai, sau đó sải bước hướng nàng đi tới.

“Mẫu thân, đi mau!”

Mặc Liên Thành còn chưa nói ra khỏi miệng, cũng đã bị một sức lực hung dữ cho quạt mở, hắn lão đảo đứng vững, cũng đã bị Thường Tự dùng đao chặt rơi xuống, mà hắn ngược mắt, lại chỉ thấy gương mặt sợ hãi của Du Thiên còn dừng phút chốc kia, miệng môi hoảng sợ giương, từ ngữ chửi rủa có lẽ còn nằm ở trong cổ họng, chỉ là, nàng đã không thể lại nói ra.

“Cửu đệ, ngươi nghĩ đi nơi nào.” Nạp Lan Lân giải quyết một cái phiền phức, chậm rãi quay đầu trong nháy mắt, chung quanh nhảy vào vô số Ảnh Vệ, cắt đứt bước chân Nạp Lan Ngôn muốn thoát đi.

Mà bên cạnh Nạp Lan Ngôn chỉ còn lại có le que mấy tên Ảnh Vệ, đứng ở nơi này trong đại điện, cực kỳ giống một đám dã thú trong thế lực cừu non đơn bạc.

Nhưng lại cũng là con cừu đầu điên khùng.

“Mặc Ngưng Sơ, đều là tiện nữ nhân ngươi!! Ngươi nên đi tìm chết!! Đi tìm chết!!!!” Nạp Lan Ngôn trong mắt lửa giận hung mãnh, “Mặc gia các ngươi, một cũng đừng nghĩ lưu!!!”

Hắn cười cực kỳ liêu lĩnh cùng dữ tợn: “Ngay vừa mới, ngươi bắt đầu bước vào hoàng cung, ta cũng đã đối với tử sĩ xuống lệnh chém giết, ngươi bây giờ xông ra, cũng chỉ có thể nhìn thấy máu của bọn họ chảy đầm đìa!! Ha ha ha ha!!!!”

Mặc Ngưng Sơ sửng sốt, gương chân liền muốn chạy ra ngoài, lại bị Nạp Lan Lân một thanh kéo trở lại.

“Quả đào ngu xuẩn.”

Hắn nghiêm mặt, lại cực kỳ dịu dàng đưa tay đi vuốt vuốt tóc đen của nàng.

Hắn cũng sớm đoán được việc quả đào này sẽ không ngoan ngoãn mà nghe lời như vậy, luôn nghĩ tất cả biện pháp cho hắn phiền toái.

Lên đối đãi Mặc gia, hắn luôn là mâu thuẫn.

Nếu là cái thời điểm một đao phá hủy, tiết kiệm được rất nhiều phiền toái.

Nhưng Mặc gia đối với nàng, cũng là quan trọng chí cực bảo bối, hắn không bỏ được tổn thương nàng.

Có lẽ cũng là hần tư tưởng xấu, cố ý trì hoãn thanh lý môn hộ , vừa làm vừa nhìn nàng, nàng khẩu khẩu thanh thanh tôn kính Liên Thành ca ca là một cái dạng thân phận gì, mà nàng liều mạng muốn bảo vệ Mặc gia, vừa thể nào một gia tộc.

Nhưng khi hần nhìn thấy nước mắt của nàng, hần lại cảm thấy mình vừa nhỏ mọn vừa ngu xuẩn như vậy.

Đó là lỗi nhà nàng, nhưng lại không phải là lỗi của nàng.

Hần nên hảo hảo bảo vệ nàng.

Vì sao lại muốn hẹp hòi đi so đo?

“Bọn họ không có việc gì.” Hần đem lấy thân thể run rẩy của nàng ôm sát một phần. Mà trong nháy mắt đó, có ảnh vệ cũng đã cứu ba người mang đi lên, bọn họ hơi thở yếu ớt, cũng đã thức tỉnh.

Mặc phụ thấy nữ nhi, lại thấy con mắt dữ tợn của Du Tử, lão lệ tung hoành, thật sâu áy náy. Nhiên sơ tu lan.

Mặc Li cùng Mặc Lưu Vân vừa mở mắt, nhìn thấy Mặc Ngưng Sơ bình an vô sự, mà người xấu đều bị đồng phục, không khỏi vui vẻ ra mặt.

Nạp Lan Ngôn kinh ngạc, tiếp theo nổi điên: “Sao lại thế này! ! Tại sao có thể như vậy? ! !”

Nạp Lan Lâm không tiếng động mím môi, giống như lý nên như thế.

Ở đó thanh âm thê lương vang vọng trong điện Kim Loan, vẫn còn có một đôi mắt an tĩnh.

Du Tử Tu an tĩnh nhìn một nhà Mặc Ngưng Sơ.

Hần vốn có năng lực tránh thoát sau lưng cái người điên này, mà tại giờ khắc này, hần lại không muốn làm bất kỳ nỗ lực nào.

Coi như sống sót vui mừng, mình có thể như thế nào?

Không có mẫu thân, cũng bị phụ thân vứt bỏ.

Hần ra đời, là không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Du Tử Tu cánh môi khô khốc nứt ra, vẫn cười cười, nhẹ giọng nói: ” Cứu vương gia, người thiếu Hải Đường một cái mạng, có thể hay không bây giờ còn cho ta?”

Nạp Lan Ngôn sững sốt, vốn trên mặt đã tuyệt vọng phát ra kinh thiên vui mừng, hần lớn tiếng hướng Mặc Ngưng Sơ kêu lên: “Nữ nhân chết tiết!! Hần hần là Du Tử Tu!!!! Ha ha!! Hần hần là Du Tử Tu!!!! Hần thân là ca ca người! Thân ca ca a!! Các người đây là cầu nam nữ loạn luân!!! Người mau cầu xin ta!! Cầu xin ta, ta liền bỏ qua cho hần!!! Sau đó thả ta đi!! Không cho khiến bất luận kẻ nào đi theo ta!! Các người đều lùi xuống cho ta!!!”

Mặc Ngưng Sơ cắn răng, lại thấy Du Tử Tu chậm rãi hướng về phía nàng cười.

Cách cự ly không xa.

Mặt mày hần là rõ ràng như thế, lại bắt đầu mơ hồ.

Hần câu môi, không nhúc nhích nhìn nàng.

Mà nụ cười kia là tuyệt vọng, cáo biệt, làm cho lòng người kinh hãi!!!

“Nhanh lên một chút thả ta đi!! Nếu không!! Vậy ta giết hần rồi!!!” Nạp Lan Ngôn điên cuồng kêu gào, đem lợi kiếm trên cổ Du Tử Tu như sâu một phần! ! !

Ở một khắc sau đó, Du Tử Tu lại đâm đầu xông lên.

Nạp Lan Ngôn hoảng sợ trợn to hai mắt, không thể nào tin nổi hần thế nhưng lại làm một loại động tác tự sát như vậy, trong khoảnh khắc đó, Du Tử Tu mở ra trong tay áo một lọ nhỏ, mà là thuộc về Hải Đường , cũng là nàng để lại cho hần một vật cuối cùng.

Như vậy hình ảnh chậm chạp cực kỳ, đóa hoa huyết sắc từ trên cổ hần tràn ra, mà hần an tĩnh nhắm hai mắt lại.

Bột trắng trong lọ sứ rơi xuống, bên trong gào rít mà ra, là một số trùng tử màu trắng, trong nháy mắt liền bò đầy thân thể Nạp Lan Ngôn, rậm rạp chằng chịt từ ống tay áo trong cổ áo của hần chui vào, bò vào mũi miệng tai mắt của hần!!!!

Mặc Ngưng Sơ nhận thức cái đồ —— đó là thi trùng trong cổ mộ thường gặp! Bọn họ số lượng kinh người, có thể ở chốc lát bên trong, cắn nuốt sạch một đầu cá sấu!!

Diện mạo Nạp Lan Ngôn sợ hãi cứ như vậy dừng lại, trên mặt của hần, bắt đầu tỏa ra gập ghềnh gồ gề, sau đó nghiền nát!!!!

Âm thanh hoảng sợ của hần cấm ở trong cổ họng, cả cánh tay cũng đã bị gặm nuốt, rồi sau đó là của hần chân! Thân thể của hần! ! !

Mặc Ngưng Sơ ánh mắt lên, rơi xuống một đôi ngón tay mềm mại mà lạnh lẽo, chặn lại tầm mắt nàng, hình ảnh này làm cho người ta ngạc nhiên.

Thi Trùng ở trong máu Nạp Lan Ngôn bò sát chạy, mà bọn hần nói đến nơi, huyết nhục biến hóa còn một bộ xương! ! !

Mặc Ngưng Sơ nghên nghên, đột nhiên sau đó kéo ngón tay Nạp Lan Lân xuống, điên rồi một dạng kêu lên: “Lửa!! Nhanh đi lấy lửa!! Thi Trùng sợ lửa!! Không đốt chết, nó sẽ bò đến trên người của hần đấy!!!!”

Tuy nhiên cũng đã muộn.

Ở trong tầm mắt kinh ngạc của nàng, Du Tử Tu nặng nề ngã ở trên đất lạnh lẽo, cổ của hần cốt cốt chảy ra máu, giống như là muốn chảy khô tất cả máu trong thân thể của hần, thế nào cũng không ngừng được.

“Ca!!!” Mặc Ngưng Sơ quát to một tiếng, lại bị Nạp Lan Lân thật chặt ôm vào trong ngực, không cách nào nhúc nhích.

Nước mắt của nàng tràn mi, trở mắt nhìn những thứ tiểu trùng màu trắng từ Nạp Lan Ngôn hóa thành bột bò vào trong thân thể Du Tử Tu!!

Màn trời như máu, ngoài điện người bị đánh chết tiếng dần dần tiêu tán.

Mà ngay lúc này, Mặc Ngưng Sơ lại chỉ muốn vùi đầu vào trong bóng tối, lớn tiếng khóc thút thít.

254. Chương 254: Đại Kết Cục

Vận số của Du Tử Tu cực tốt, uy lực của Thi Trùng cực lớn, nhưng nếu là ký gửi thân (ký sinh) cùng chiếm cứ một thân thể với cổ trùng khác lại hết sức yếu ớt, sẽ bị cắn nuốt. Du Tử Tu vì vậy tránh được một kiếp, không bị gặm nuốt chỉ còn lại xương trắng.

Mà cuối cùng chân tướng là, năm đó đem Du Tử Tu trao đổi với Mặc Liên Thành, cũng không phải Mặc cha cam tâm tình nguyện, mà là hoàng đế bệ hạ hạ lệnh ép buộc, khiến Mặc cha thay hần chăm sóc tốt Du Tử Tu và đứa bé của hần, mà Mặc cha chính là một lão già cổ hủ trung thành đến chết, đối với mệnh lệnh của Hoàng đế, dù là mình cực kỳ không muốn, cũng sẽ nghiêm khắc làm thật tốt.

Mặc cha vì trung thành, mất đi thê tử, mất đi đứa bé, nhưng cuối cùng lại cắn răng, không nói tiếng nào.

Hôm nay, chân tướng rõ rệt cuộc rõ ràng.

Cũng may kết quả không phải là xấu.

Du Tử Tu còn sống, nhưng một đao kia ảnh hưởng tới cổ họng, hần không thể nói nữa. Hần mất đi thanh âm, lại có thêm một muội muội, hai người đệ đệ, một ca ca, cùng với một người cha.

Du Tử Tu cuối cùng phát điên, mà Nạp Lan Lân cũng không có làm khó Mặc Liên Thành, chỉ giam lỏng hần ở Hoa Điền Bắc, để cho hần cả đời chăm sóc cái người mẫu thân đã mất trí kia.

Tử Uyển sau khi được Mặc Chuẩn Du cứu ra, tình cảm phát triển kịch liệt, đến cuối năm đó, hôn lễ lớn của hai người vui vẻ thuận lợi cử hành.

Du Thiên lựa chọn sau đám cưới hai người liền đã xuất gia (đi tu), xuất gia, dùng cả phần đời còn lại cầu phúc cho hai đứa trẻ.

Lan Nguyệt cùng Xuyên Hạ quan hệ thân thiết, lui tới mua bán không ngừng, quân phản loạn hoàn toàn bị xóa sổ trên đất Xuyên Hạ, một đế quốc bắt đầu từ từ lớn mạnh nở rộ sau khi sống lại (trọng sinh) sáng chói mắt! !

Mà giữa lúc cuộc sống đang diễn ra như vậy, lại xảy ra một việc quan trọng!

Đế Vương đột nhiên lấy lý do sức khỏe có vấn đề, thoái vị nhường ngôi cho thái tử Thăng, hơn nữa phong Mặc Chuẩn Du là nhiếp chính vương, cùng công chúa Tử Uyển làm bạn phụ tá cho Tân đế vương.

Chiếu thư khiến người ta không kịp ứng phó này được ban bố khắp thiên hạ, khiến cho hoàng triều Xuyên Hạ lần thứ ba rung chuyển, vị bệ hạ kia bỏ mặc, cuốn lấy người nữ nhân hân yêu, không chào mà đi.

.....
.....

Mà ngày đó ra đi.

Mặc Ngưng Sơ đặc biệt đến phần mộ của Hải Đường thắp một nén nhang, lại nghĩ tới Nạp Lan Ngôn bị những thứ Thi Trùng kia cắn nuốt, hân thậm chí ngay cả một cọng tóc cũng không còn dư lại.

Hắn đã chết, vùi sâu vào đất vàng.

Hắn cuối cùng nhận lấy kết cục mà hắn đáng phải nhận, một người chấp niệm điên cuồng như vậy, khiến người ta vừa thương cảm, vừa sợ hãi.

Mà ngẫm lại, cuộc sống vô thường (luôn thay đổi), hoa trong gương, trăng trong nước, không có căn cứ cùng ham mê luôn là hại người, một đi không trở lại, liên lụy thống khổ, đau lòng mỗi khi nhớ lại, từng chút từng chút thấm vào xương tủy, muốn xua tan đi đã không được nữa rồi.

Tất cả tình cảm nhiều năm lại đều chỉ là lừa gạt, ca ca chân chính lại là Du Tử Tu, kẻ địch chân chính, lại là “mẫu thân” vẫn luôn thương yêu mình.

Nhiều như vậy không thể tưởng tượng, nhiều như vậy lo lắng khổ đau, giữa số mạng cốt nhục tương tàn làm cho người ta thổn thức không dứt.

Nạp Lan Lâm đứng ở một bên, ôm Mặc Ngưng Sơ vào trong ngực, nhỏ giọng nói: “Đi thôi.”

Bụng của nàng đã nổi lên rõ ràng, được bao quanh ấm áp bằng áo lông cáo, giống như một con Tiểu hồ ly mượt mà.

Nàng đã mang thai ba tháng, ở lần đầu tiên, từ lúc Nạp Lan Lâm tự ý mang nàng đến Hoàn Lan Sơn trang, Thu Nguyệt cố gắng nói cho nàng biết tin vui đã có bầu, lại bị nàng nóng nảy quá đáng đập tắt ở trong trứng nước.

Rồi sau đó chơi đùa quá mức, tâm tình phật phồng quá lớn, thiếu chút nữa tổn hại đến bảo bối, cũng chính vì vậy, quyết tâm muốn rời đi của Nạp Lan Lâm càng mãnh liệt.

Xe ngựa lên đường, từ trên núi chậm rãi rời đi.

Hắn vì nàng xây dựng Sơn Trang, hắn vì nàng thành lập đào nguyên.

Hắn vì nàng chuẩn bị tất cả.

Từ đó về sau, hắn không còn là Hoàng đế, nàng không còn là phi tử, hắn trở thành nhà giàu có thần bí nhất Xuyên Hạ, mà nàng, đứng là phu nhân của nam nhân có tiền nhất này!

Rời đi cũng không phải là vĩnh biệt, nhưng dù ít dù nhiều đều mang theo thương cảm.

Qua một lúc sau. Cách không xa nơi đó, có hai thiếu niên một trước một sau, giục ngựa phi như bay.

Mặc Li ra roi thúc ngựa lao về phía trước hướng lên núi, theo phía sau là hoàng đế mới kế vị Nạp Lan Thăng.

Rừng núi mùa đông bông tuyết trắng bay tán loạn, đường trơn cao chót vót, khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa, mê loạn tầm mắt.

Bọn họ tìm một hồi lâu, vẫn không tìm được hai con người tự tiện rời đi kia.

Vòng đi vòng lại nơi này, vẫn như cũ không tìm ra, không nhìn thấy.

“Tỷ tỷ! ! Tỷ vì sao lại muốn bỏ lại ta? ! !” Mặc Li đứng ở sườn núi đá xanh, nhìn rừng núi dưới chân trắng xóa bông tuyết, chúng (bông tuyết) ngăn cách tầm mắt của hắn, khiến cho hắn không cách nào tìm được bóng dáng của tỷ ấy: “Tỷ tỷ! ! Tỷ đã nói, tỷ muốn trông nom ta đấy! ! !”

Tiếng của hắn vang vọng quanh quẩn thật lâu giữa núi rừng hoang dã, Nạp Lan Thăng yên lặng đứng ở bên cạnh, mặt mày đã thấy có bóng dáng nên có của một bậc đế vương, hắn cũng muốn hỏi người nam nhân kia, vì sao còn chưa tới hai năm, đã phải rời đi, thậm chí lừa gạt người trong thiên hạ, bỏ mọi người đi.

Người là hoàng thúc của hắn, nhưng cũng là phụ hoàng của hắn, cả cuộc đời của hắn chắc hẳn là sẽ chẳng có chút tiếng tăm gì, lại bởi vì người, mà trở nên sắc sảo muôn màu, hắn là vô hạn cảm kích người, thậm chí là sùng bái, kính trọng, còn có điên cuồng muốn theo đuổi bước chân của người, trở thành giống như người có thể đứng ở trên à nhìn kỹ nam nhân trong thiên hạ.

Gió mùa đông lạnh thấu xương mà cắt người (lạnh cắt da cắt thịt), khe núi mang về thê lương không một tiếng trả lời.

“Tỷ tỷ. . . .” Mặc Li không tốt rơi lệ, hắn quỳ gối trên đá xanh lạnh lẽo, mặc cho gió lạnh buốt thổi quét vào mình.

Nạp Lan Thăng mím môi đứng ở một bên, đứng nghiêm mà nhìn.

Đột nhiên, trường kiếm trong tay hắn vung lên, chỉ về phía một cái góc nhỏ: “Người nào? ! ! !”

Trong bụi cây nhẹ nhàng lay động, đi ra một nam tử.

Người này hẳn là Thường Tự.

Hắn cung kính khom người về phía bọn họ, mỉm cười đem đồ vật cầm trong tay đưa ra, nói: “Bệ hạ, Mặc công tử, mời về đi thôi, chủ tử dặn dò, nếu sau này, các người Biểu hiện tốt, người sẽ trở lại gặp hai người.”

Vật giao ra cho Nạp Lan Thăng, là một thanh kiếm.

Toàn thân màu sắc xinh đẹp trắng như tuyết, sắc bén lại mềm mại, đây là vũ khí cận thân của Nạp Lan Lan, nhưng bây giờ tặng cho hắn! ! !

Mặc Li nhìn vật vừa đến tay, hắn là một nhạc phổ.

Mặt trên bìa Nhạc phổ, có vô số đóa hoa đào rực rỡ,

Bên dưới mấy chữ “Tặng Triệu Mộc” là mấy chữ, viết “Tặng, Tiểu Li”.

Thường Tự mỉm cười nhìn vẻ mặt khác nhau của hai người, lui lại mấy bước, khom người nói: “Thuộc hạ cáo lui, xin hai vị Tiểu Chủ Tử bảo trọng.”

Dừng một chút, cũng đã phi thân biến mất vào trong bông tuyết ngập trời.

Có hai thiếu niên côi cút độc lập này, có lẽ, tương lai Xuyên Hạ sẽ rất thú vị.

Bông tuyết trắng bay tán loạn, giống như chúc phúc cho cả vùng đất thần thánh.

Mà trong xe ngựa càng lúc càng xa, lại vẫn âm áp.

“Nàng sẽ từ bỏ thật sao?” Sườn xe lay động, khiến những cái tua màu đỏ treo trên góc xe lắc tới lắc lui.

“Dĩ nhiên không bỏ được, đệ đệ của ta đáng yêu như vậy, ca ca của ta là đẹp trai cỡ nào! Thật vất vả mới có thêm tẩu tẩu, ta làm sao có thể cam lòng rời khỏi?”

“ ”

“Wey wey Wey! Đây là đã được ba tháng rồi! ! Không cho phép chàng động tay động chân! ! !”

“ ”

“Chàng nhất định là đang ghen tỵ, ha ha ha!”

“ ”

“Không cho trở mặt! Không cho cởi y phục của ta! !”

“ ”

“ Sắc lang! Chết mở! ! !”

“ ”

” n. A. A a. Không. Không cần sờ. ”

Ngày đông kiêu diễm vô hạn.

Xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước, tan biến vào trong sắc màu tuyết trắng.

————— tiểu Hạ giọt tuyết phân cách —————

Mùa hạ năm sau.

Bầu trời Hoàn Lan Sơn tinh khiết trong vắt giống như được tắm sạch, giống như một tấm gương màu lam vĩ đại, mây trắng như thiên nga cao thấp trôi lơ lửng, trống trải mà tự do, mát mẻ tường hòa.

Nhưng dưới cái bầu trời trong xanh như ngọc bích kia, bên trong một tòa Sơn Trang (trang viên trên/trong núi) xa hoa, không khí căng thẳng giống như bất kể lúc nào cũng có thể đứt đoạn.

Ngay lúc vừa rồi, nữ chủ nhân của nơi này vỗ ối, bụng bắt đầu đau kịch liệt sắp sinh, danh y Hỉ Nương được mời đến bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, chén nước thuốc nóng ra ra vào vào, ngay cả chim trên bầu trời cũng bị lấy cái không khí khẩn trương đó, bầy chim bay qua, không có một con nào dám kêu loạn.

Bên trong gian phòng, được che chắn bởi một lớp bình phong.

Danh y Phi Ngữ được Trọng Minh thật vất vả mới mời được, chuẩn bị xong tất cả, nhưng mà nhiệm vụ của nàng, chỉ là giúp một tay.

“Bà mẹ” chân chính, cũng là người trong tòa phủ đệ này, có địa vị cao nhất—— nam chủ nhân.

Thuốc tê do Mạn Đà La luyện ra đã tiêm vào cơ thể, Mặc Ngưng Sơ ngủ thật say, bụng của nàng cao vút kinh người, mà ở trong đó, được chuẩn đoán có mang tối thiểu bốn bảo bảo (editor: Ngất), nếu là người thường, sợ rằng chỉ có thể vì khó sinh mà chết. Nhưng nàng là Mặc Ngưng Sơ, nàng đã giúp đỡ để cho vô số động vật nhỏ khó sinh, chứng minh lý luận của nàng là chính xác.

Mà một cái nam nhân cổ chấp kia, không muốn để cho bất luận kẻ nào ở trên bụng của nàng động đao, vì vậy, cái nhiệm vụ khó khăn này, liền rơi vào trên đầu của hắn.

Cả quá trình, hắn không nói một câu, đao sắc bén trong tay di động thật nhanh, đều đầu vào đẩy đem mấy lũ tiểu tử xấu xí đang yên ổn nằm ở trong bụng nàng cẩn thận lấy ra, giao cho Phi Ngữ xử lý tiếp.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn đã hoàn thành tất cả động tác, ở rất cuộc cuối cùng làm xong vớ lại, tiếng khóc oa oa của mấy đứa bé cũng âm ỉ phát ra ở trong phòng, Hỉ Nương ở bên ngoài lập tức vọt vào, dùng nước thuốc ầm đã chuẩn bị sẵn lau chùi thân thể ấy tiểu chủ tử, tỳ nữ Tiểu Mỹ cũng đang căng thẳng chờ đợi “Ngũ Quỷ” bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm, kích động bắt đầu từng bước từng bước đi thu xếp tiệc mừng, đây quả thực so với thắng một trận còn khiến cho tâm tình người ta kích động hơn.

Mà Nạp Lan Lâm vẫn chờ đợi ở bên người Mặc Ngưng Sơ.

Trong đầu hắn vẫn căng thẳng như dây cung, từ cái phút chốc lúc bắt đầu thay nàng đỡ đỡ kia, chưa từng buông lỏng.

Hắn thậm chí còn chưa kịp nhìn một chút, bọn nhỏ đến tột cùng là nam hay nữ, cũng không có kịp đi xem bộ dáng bọn nhỏ, bộ dáng là giống nàng, hay là giống hắn.

Ngón tay hắn duỗi ra, lướt nhẹ qua gương mặt trắng như tuyết của nàng, hắn vô cùng hi vọng, đôi mắt to xinh đẹp dưới hàng mi cong vút rậm rạp kia, có thể nhanh hơn, nhanh hơn mở ra.

Vì vậy đến khi thuốc tê dần dần hết tác dụng, thời điểm Mặc Ngưng Sơ khó khăn mở mắt, liền thấy chính là gương mặt của một người đàn ông so với nàng còn tái nhợt hơn, nhưng thần sắc của hắn là mừng như điên, cực kỳ vui vẻ !

Tiếng khóc tùy tiện (liều lĩnh) của bọn nhỏ bay vào lỗ tai của nàng, khiến cho nàng hạnh phúc đến sắp rơi lệ.

Hắn nhìn nàng không nhúc nhích.

Sau đó hôn nàng.

Dù là không nói một chữ, nàng cũng có thể cảm thấy đôi môi kia đang run rẩy, đã thận trọng dùng hết toàn lực che chở cho nàng ——

Nàng si ngốc nhìn hắn gần trong gang tấc, không khỏi đưa tay ra vuốt ve gương mặt của hắn, bỗng dưng, có một giọt nước nóng bỏng lăn xuống lòng bàn tay của nàng, trong nháy mắt, hung hăng làm bỏng nàng.

Mà một khắc sau, thanh âm sung sướng của Hỉ Nương từ bên ngoài truyền đến ——

“Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân! Là ba công tử, một một bé gái nho nhỏ a ——”

Thanh âm hạnh phúc ở bên tai nổ tung.

Khiến cho người ta muốn ngất xỉu.

Hết chính văn.

Xin cảm ơn các bạn đã, đang và sẽ ủng hộ truyện này. Còn 21 ngoại truyện về nam nữ chính sẽ được bạn cuckicoi edit và đăng tiếp trong thời gian tới ^^

255. Chương 255: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lâm Thiên (Một)

Cây cỏ quanh năm, lưu chuyển tươi tốt.

Cách xa Xuyên Hạ ở đầu kia Hoàn Liên Sơn, là Lan Nguyệt quốc giàu có, mỏ vàng phong phú của Lan Nguyệt quốc chủ sắc bén và thủ đoạn ngoại giao tinh khôn, tạo ột cái vương quốc nho nhỏ này ở nơi này có được địa vị cực cao không lay chuyển được.

Chưa tiến vào thành trung tâm đế đô Lan Nguyệt lưu danh, là có thể thấy tường thành cao hùng vĩ do tinh thạch cứng rắn chế luyện mà thành, cùng đế đô, bị ánh mặt trời bao phủ mà kiến trúc có vẻ nhấp nháy sáng lên lẫn nhau hô ứng, đem dùng vàng làm đẹp vương quốc có vẻ là như thế làm cho người ta sợ hãi cùng hâm mộ. Cái quốc gia giàu có này còn hấp dẫn một nhóm lớn người tài ba dị sĩ, kiến trúc cao siêu kỳ xảo trong nháy mắt tạo nên cái thành phố kiểu khác xa hoa cùng Mỹ Lệ.

Mà Mặc Ngưng Sơ cũng là lần đầu tiên tới cái quốc gia tinh xảo này.

Ánh mắt của nàng dính tại các gian hàng hoa mỹ vừa xinh đẹp này, chơi quá mức tận hứng, đến lúc ánh đèn rực rỡ sáng lên, vẫn như cũ lưu luyến quên về, cuối cùng vào ở trạch viện mới mua lúc trước, đã là nửa đêm, bầu trời tối đen như mực rồi.

Đây cũng nàng thật vất vả mới thoát khỏi bốn tiểu quỷ khó dây dưa, cùng Nạp Lan Lân lần đầu tiên du lịch một mình.

Năm năm rồi.

Kể từ bọn trẻ ra đời, lại đã qua năm năm năm tháng.

Bốn đứa bé lớn lên khỏe mạnh, chỉ sợ là ghen của cha mẹ quá tốt đẹp, bọn nhỏ lên trời xuống đất náo loạn bọn chúng không gì làm không được phụ thân của chúng cũng không có biện pháp, lần này tính đem bọn chúng bỏ ở nhà, giao cho Ngũ Quỷ cùng Tiểu Mỹ trông, mang theo hắc bối vì bốn tiểu ác ma giở trò quỷ mà hồi lâu không được nghỉ ngơi, cùng tiểu thê tử rời nhà trốn đi.

Vì vậy, ngay đêm đó khuya vắng người, Mặc Ngưng Sơ trong khu nhà cao cấp ở Lan Nguyệt để đồ kiểm tra xem hôm nay mình mang về những vật nhỏ gì, đã là ngày thứ ba hai người rời đi.

Nàng là hết sức kích động, bởi vì, sau đó không lâu, chính là ngày đại hôn của Lan Nguyệt hoàng tử Vụ Tịch, Xuyên Hạ sẽ phái ra đặc phái viên tới thăm hỏi, mà đặc phái viên này đúng lúc là đệ đệ Mặc Li của mình.

Mặc có thể đại xuất. Vừa có thể thấy đến cổ nhân, có thể nhìn thấy đệ đệ của mình, còn có thể tạm thời thoát khỏi bốn quỷ nhỏ phiền toái, chuyển đi này, quả thật có lợi cực kỳ.

“Mua cái gì?”

Chợt, bên tai rơi xuống nhẹ nhàng một luồng khí nóng.

Sau đó bắt đầu từ phía sau bao vây tới được hai cánh tay trắng mịn, bị nước nóng bốc hơi đi qua da thịt lóe ra sắc màu động lòng người, cùng với nhiệt độ ấm áp này, hòa lẫn trong bóng đêm mập mờ, đem lấy nàng quanh quẩn.

Mặc Ngưng Sơ còn chưa kịp trả lời, đôi môi đã khẽ cắn chiếm hữu vành tai nàng, đầu lưỡi thăm dò vào, chống đỡ vào tai của nàng khuếch chỗ sâu, tê dại run rẩy cuộn cuộn mà đến, nàng ưm một tiếng, thân thể mềm nhũn, liền rơi vào trong ngực người đẹp Lân vừa mới tắm, bàn tay bao quát, liền bắt được tay nhỏ bé đang giãy dụa của nàng, đè nàng xuống những món đồ chơi để đầy giữa giường.

Trên sợi tóc ướt còn treo những giọt nước nhỏ, nửa thân trên để trần càng phát mê ly mê người, hình dáng với đường cong đẹp đẽ ở nền đỏ lóe lên hạ độ trên một tầng ánh sáng trong suốt.

Mà mắt xinh đẹp của hắc hươu chung quanh liếc một cái, nhìn thấy số lượng rất nhiều mà lại không có tác dụng gì ngoài ngắm nhìn, hết sức không vừa lòng vì bọn nó đã chiếm cứ phần lớn giường, mỏng môi mấp máy, chỉ phun ra hai chữ: “bỏ đi.”

256. Chương 256: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lân Thiên (Hai)

“Thật muốn ném?” Mặc Ngưng Sơ híp mắt cười một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm ngọt ngào đáng yêu: “Trừ đi là quà tặng ấy người đứa trẻ, bên trong có kia sao hơn phân nửa đều là ta cố ý đưa chàng đấy.”

Ai đó rốt cuộc cười tốt. “. . . .”

” Nhưng mà thoát nhìn phụ quân không thích, ghét bỏ bọn nó chướng mắt.” Mặc Ngưng Sơ nháy nháy mắt, lại có vẻ hết sức tiếc hận cùng vô tội: ” này hôm nay ở cửa hàng làm đồ mua váy tơ trong suốt cũng đành phải thôi, cũng cùng vứt bỏ tất cả đi.”

“. . . .”

“Chắc chắn, đây đều là mặt hàng chủ quán dấu riêng, ta phải thật vất vả mới hỏi được.” Mặc Ngưng Sơ vừa than thở, vừa dùng tay nhỏ bé vuốt ve một bên sợi lụa trắng thật mỏng, mảnh vải nhỏ có chất liệu trong suốt, tơ lụa màu trắng nhìn ra được là vải chiffon thượng hạng, dù là ngón tay nâng, cũng có thể rõ ràng nhìn thấy rõ màu da, càng không cần phải nói nếu là mặc vào, thân thể sẽ có cỡ nào mê người.

Yết hầu Nạp Lan Lân giật giật, khô khốc mà chìm.

Mặc Ngưng Sơ đem sa mỏng ném qua một bên, thanh âm mềm mại còn giống như gạo nếp: “Rất đáng tiếc a.”

Nạp Lan Lâm dừng hồi lâu, gian nan xoay tầm mắt: “Để cho Tiểu Mỹ tới đây, đem những đồ này. . . .”

Mặc Ngưng Sơ chớp con ngươi không nhúc nhích theo dõi hắn.

Nạp Lan Lâm rút cuộc thỏa hiệp nói: “Tốt tốt, dọn dẹp lại, một cái cũng không ném.”

Mặc Ngưng Sơ sung sướng ở trên mặt hắn; chính là một cái, cánh tay nhỏ kéo qua cổ của hắn, treo đến nửa thân trên trên vai hắn: “Chàng nói, chúng ta bao lâu không có âu yếm an tĩnh như vậy rồi?”

Kể từ khi bọn trẻ hiểu chuyện tới nay, luôn là sẽ lấy các loại cơ chen vào không gian của bọn họ, coi như khóa cửa rồi, bọn họ cũng có thể ngồi ở cửa ra vào ồn ào long trời lở đất, quả thực là tiểu ác ma chuyển thế, làm cho cả Sơn Trang đều không được an bình.

Hơi thở Nạp Lan Lâm nóng bỏng rơi vào cần cổ nàng, tay nắm chặt hông của nàng, ánh mắt giống như là bắt lửa: “...Cái người tiểu yêu tinh này.”

Hắn không kịp chờ đợi muốn đi cắn môi của nàng, bị nàng cười đùa né tránh, tiếng nàng cười như chuông bạc, giống như là tinh linh trong rừng, câu hoặc thần kinh của hắn thành thạch nhũ loạn, hắn thở bản năng muốn đè nàng xuống, lại bị nàng như một làn khói chui vào một bên: “Chàng chờ một chút.”

. . . . Nhưng hắn hình như không kịp đợi.

“Ta đi tắm rửa.”

Mặc Ngưng Sơ thân mật ở bên lỗ tai hắn thở ra một hơi, giờ giờ lên lụa trắng trong tay, nhảy xuống giường.

“Không cho đi vào.” Khi hắn soi mói nhìn người gây sự, nàng xinh đẹp đem rèm phòng kẻ vén lên một cái khe hở, mỉm cười như tơ: “Nếu như là chàng đi vào, tối nay chàng cũng đừng nghĩ ăn.”

Dứt lời, nàng cười híp mắt đem rèm che cài chắc chắn, chỉ chốc lát sau, liền vang lên một loạt tiếng nước chảy.

Nạp Lan Lâm bị nàng trêu chọc cả người nóng lên, cổ họng như lửa cháy.

Hắn nghĩ muốn một phen tháo rèm kia ra, lại không thể không kềm chế ngọn lửa không tên này, nóng nảy mà rối rắm ngồi trở lại trên ghế, ánh mắt nhìn chằm chằm thân hình mơ hồ sau rèm, tay cầm bầu rượu trên mặt bàn, thật nhanh rót ừng một ly, nhưng lại cứng ngắt ngã xuống trên mặt bàn.

Mím môi chặt hơn, liền dứt khoát nâng bầu rượu uống một hơi cạn sạch.

Rượu cất hương vị ngọt ngào cuốn đốt cháy cổ thiếu hỏa, lại hình như còn cùng một tia không thích hợp, hắn nghĩ muốn đi tra cứu, lại nghe thấy tiếng động nàng từ trong thùng tắm chậm rãi đi ra ngoài, coi như không nhìn thấy, hắn hình như cũng có thể tưởng tượng ra nàng khéo léo mà trắng như tuyết, giẫm nát đá cẩm thạch trên mặt trần đêm, mà nàng như ẩn như hiện sau màn che, lại bị nến đỏ chiếu rọi ra bóng dáng cổ nào xinh đẹp.

Hắn chỉ cảm thấy nơi cổ họng càng thêm khô khốc, sợi dây trên mặt bàn để đặt nước trà cũng một hộp uống sạch.

Sau màn che, rốt cuộc duỗi ra cánh tay nhỏ bé trắng trắng, nàng đang muốn đem tấm màn vén lên, thế nhưng hắn lại đã sớm không kịp đợi, thân hình khẽ nhúc nhích, một tay lấy nàng từ bên trong kéo ra ngoài, ở dưới ánh nến, vẻ đẹp của nàng có vẻ lóng lánh, lụa trắng thật chặt chỉ dính vào giữa móng trắng khéo léo của nàng, buộc vòng quanh, là làm cho người ta nhiệt huyết bành trướng thân hình.

Kể từ sinh bọn trẻ, hai vú của nàng liền dâng nên thật đầy, đẹp mắt hình dáng trung gian, hai đóa hồng anh tình xảo mà xinh đẹp, bị lụa trắng che giấu như ẩn như hiện, lại chỉ sẽ có vẻ càng thêm càng thêm dụ hoặc không ngừng.

Hắn nghe thấy âm thanh hô hấp của mình sụp đổ.

Hắn vội vàng muốn hôn nàng.

Đem lấy chính mình như mưa rơi hôn vào trên người của nàng, đem lấy nàng ăn không còn một mống.

Nhưng tại một khắc, lại bị nàng dễ dàng đẩy ra, hấn tự tay đi bắt, lại phát hiện hơi sức mình mềm nhũn, lại không có một tia lực chống đỡ, một cái liền ngã ở bị cái chăn mềm phủ lên trên mặt đất.

“A a, chàng thể nhưng uống cạn sạch hết rồi.”

Mặc Ngưng Sơ nhìn chăm chăm bầu rượu cùng bình trà rỗng tuếch trên mặt bàn, giọng nói kinh ngạc, gương mặt như là nhìn có chút bộ dáng hả hê.

Nạp Lan Lâm mê hoặc ánh mắt, mới đột nhiên nhận thấy được mình trúng chiêu của quả đào nhỏ này, cũng không làm gì không một chút phát giác, thân thể tạm thời không thể động, chỉ còn lại có một đôi tròng mắt đen âm sâu, am thanh nhỏ giọng trầm thấp: “Thuốc giải.”

Mặc Ngưng Sơ cười híp mắt: “Không có.”

Dừng một chút, lại hắc hắc lấy lòng cười nói: “Thuốc này được lực không lớn, bình thường chỉ cần ba thời gian, là có thể tự động giải, chỉ là chàng ăn quá nhiều, đoán chừng, có thể so với bình thường kéo dài lâu một chút. . . .”

“Mặc quả đào! !” Hấn bắt đầu găm thét.

Mặc Ngưng Sơ trấn an dán lên hấn, đem lấy thân nhu mềm chính mình dán lên ngực bền chắc của hấn, để bàn tay nhỏ bé từng điểm từng điểm cởi ra đai lưng của hấn, khi hấn nhìn chăm chăm , vừa cởi đồ của hấn, vừa hôn lên cánh môi mềm mỏng của hấn.

“ Nàng đến tốt cùng, muốn làm gì?” Hấn bị nàng lần nữa đốt lên ngọn lửa dọa người, tay chân không thể động, càng giống như là rắn nhỏ hành hạ hấn, nếu là có thể, hấn sẽ đem trái đào nhỏ ghê ghớm này một thanh ném lên giường, hung hăng tiến đụng vào người của nàng!

Nhưng là, ngay lúc này, hấn lại không thể cử động được!!

Tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng vẽ nắm bộ vị thật ra thì đã sớm ngồng lên cao, ngón tay xinh đẹp này giống như là muốn hòa tan hấn, từng điểm từng điểm, đem huyết mạch của hấn cùng nhau làm cho phun loạn!

“Phục vụ chàng.” Đột nhiên, Mặc Ngưng Sơ ngẩng đầu lên, nụ cười tà ác.

Nạp Lan Lâm lập tức hiện lên một dự cảm xấu, hấn ngăn cản không kịp, # đã che giấu #

Được như nguyện, nàng nghe được hấn khàn khàn cùng phát điên kêu rên, giống như là hoa đào tháng ba, “Phanh” hạ xuống, nhẹ nhàng tràn ra thanh âm.

257. Chương 257: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lâm Thiên (Ba)

Nạp Lan Lâm từ đầu ngón tay bắt đầu đỏ lên, vẫn luôn luôn kéo đến bên tai mềm mại của hấn

Hạ thân bị quả đào nhỏ kia cắn một cái, ở trong môi môi mềm của nàng, ngọn lửa thiêu đốt điên cuồng phát cuồng! Cái miệng nhỏ nhắn của nàng giống như là gạo nếp, bao bọc bộ vị hấn cơ hồ sắp hỏng mất, mà môi của nàng nhỏ như vậy, tạo ra, thật là lớn hết mức mới ngậm tất cả vào được, để cho đại não của hấn cơ hồ cũng muốn cùng nhau dừng lại suy tư, lẫn lộn, là sóng nhiệt, là lửa chảy sôi trào!

Hấn không thể phủ nhận, nếu tiếp tục như vậy nữa, hấn cũng sẽ cùng nhau hỏng mất!!

Nhanh như vậy là cảm giác trí mạng, khối băng luôn luôn lạnh lẽo phúc hắc rốt cuộc phương tắc đại loạn, mặc dù tận lực giữ vững đường cong gương mặt tuần tú hoàn mỹ, vẫn như cũ có thể thấy ở trong mắt hai ngôi sao sáng chói bắt được sắc thái đỏ rực.

“Nhỏ ra!” Âm thanh Nạp Lan Lâm thật thấp sắp phân không ra tiếng êm tai sạch sẽ, ngón tay của hấn bóp chặt, khí huyết bên trong thân thể tán loạn, đã dùng hết hơi sức muốn đem được vật chết tiết bức ra bên ngoài cơ thể, nhưng động tác Mặc Ngưng Sơ để cho hấn căn bản không cách nào tập trung tinh thần!

Nàng mở mắt to vô tội, cho là mình làm đau hấn, động tác càng thêm trở nên nhẹ nhàng ôn nhu, càng thêm chậm chạp, cái lưỡi chọn trêu chọc liếm liếm, lấy lòng tựa như nuốt sâu hơn, hơi thở thuộc về hấn ở trong

môi miệng nàng nhàn nhạt tan ra, nàng mặc lụa trắng, tư thái như ẩn như hiện, bộ ngực to lớn dán thật chặt dọc theo đùi hần, vô ý thức vuốt ve cơ da nóng bỏng của hần.

Cái nam nhân tôn quý lại cao ngạo này, đại não tỉnh táo bị nàng thành công đảo loạn thành một đoàn tương hồ, thậm chí ngay cả ở giữa đều đang run rẩy.

“Đáng chết. . . . Dừng lại!”

Hần nặng nề mím môi, để vân hồi một lần nữa có thể đem hần hít thở run rẩy không thông.

Mặc Ngưng Sơ mắt diếc tai ngơ, ẩn hần hết sức chặt, ngậm thật chặt của hần, môi nhỏ rung động, cố gắng nhớ lại đêm qua nhìn kia bản xuân cung thuật, tốc độ nhanh hơn, đối với cái này luôn là áp bức nam nhân của mình phát ra tiếng thở thấp rất là hài lòng, coi như sau đó nàng hình như có thể đoán được số mạng bi thống của mình, nàng cũng không thể bỏ qua cơ hội hành hạ hần tốt như vậy!

Nàng dùng đầu lưỡi vụng về ma sát hần, đem cây thô cứng rắn nuốt sâu hơn, thật chặt giam cầm càng phát ra ngọn lửa thiêu đốt kịch liệt cùng nhiệt tình, phát ra âm thanh của tiểu thú nức nở nghẹn ngào.

Trọng vô sắc phát. Hần nghĩ hần là điên rồi.

Trên mặt, mồ hôi hột từ trán của hần đang lúc một chút xiu trượt xuống, sợi tóc đen dày đặc tản ra, phủ xuống trên vai, cuộn cuộn nổi lên không trung kiểu diêm cùng diêm cuồng, còn có quả đào nhỏ từng điểm từng điểm khi trong cơ thể hần bỏ ra độ lửa diêm lệ!

Khi bản thân rốt cuộc không cách nào nhẫn nại, lúc màn mỏng nóng bỏng ầm ầm bộc phát ở trong cổ họng nàng, Nạp Lan Lân có chút khóc không ra nước, mắt hai mắt nhắm lại, ánh mắt long mi chiến đấu không ngớt, giống như là lông vũ thiên nga, mang theo độ cong nóng bỏng, ùng ùng rung động, nóng ran sắp nổ tung trong máu.

258. Chương 258: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lân Thiên (Bốn)

Mặc Ngưng Sơ bị chất lỏng nóng bỏng kia làm cho bị sặc, ho khan chết đi đi sống tới, lại phát hiện sắc mặt Nạp Lan Lân không thể nào tốt, da thịt trong suốt bị mồ hôi thấm ướt, hai mắt nhắm thật chặt, dường như không còn hô hấp vậy, phản ứng như thế tuyệt không giống như là nội tâm phát điên, an tĩnh quỷ dị.

Nàng khẩn trương nhảy đến bên cạnh, chọc chọc gương mặt tuần mỹ như điêu khắc: “Lân. . . . Lân. . . .”

Trả lời nàng là hô hấp hơi yếu của hần.

Mặc Ngưng Sơ có chút luống cuống, luống cuống tay chân đi xem mạch của hần, lại chợt bị một luồng hơi thở nội loạn bắn ra, lập tức dọa một cái, lau trán của hần, nóng đáng sợ! !

Loại phản ứng này nàng ở trong sách gặp qua một chút, trong sách có ghi lại, này được gọi là” Tẩu Hỏa Nhập Ma”, bởi vì khu động chân khí mạnh mẽ, mà sinh ra một loạt phản ứng vừa thương thân lại làm tổn hại phổi, nghiêm trọng sẽ phá hư người tình lực, thậm chí có thể tử vong!

“Ta, ta lập tức cho chàng thuốc giải!!”Mặc Ngưng Sơ sắp khóc, nàng vốn định là muốn trêu cợt hần, nhưng không có nghĩ đến làm cho hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Nàng cuống quýt đứng lên, đi đến tủ treo quần áo, lôi ra cái rương cất giấu phía dưới, từ bên trong ngăn nhỏ thứ ba lấy ra một bình sứ, tâm hoảng ý loạn vệt miệng bình, thận trọng thả vào trên môi hần, đút một ngụm nhỏ, nhưng chút dịch kia thể lại theo khóe môi hần chậm rãi rơi xuống, không một chút uống xong. .

Nàng nóng lòng, một hộp đem bình nhỏ gì đó đổ vào trong môi mình, nắm được cằm Nạp Lan Lân, ép buộc tách ra miệng, dùng lưỡi của mình một chút xiu vượt qua đi.

Khi thuốc giải theo môi của hần chậm rãi chảy vào.

Hần cũng lập tức mở lên hai mắt đen nhánh.

Như vì sao trong nháy mắt, quay cuồng sáng ngời sắp đốt cháy tất cả ngọn lửa.

Mặc Ngưng Sơ bỗng chốc run lên.

Bởi nàng vẫn còn vì một đôi mắt xinh đẹp biết đọc nào đó “đạt được sau một loại tà tứ”, để cho nàng sợ hết hồn hết vía.

“Chàng, chàng cứ nhiên lừa gạt. . . .”

Lời còn chưa dứt.

Thân hình người nam nhân vốn là nên nằm trên mặt đất nửa chết nửa sống vừa động, Mặc Ngưng Sơ đã bị cả cuộn cuộn nổi lên, chống đỡ ở bên tường, làn da tinh trắng đè ép lên người của nàng, không lưu một tia một hào khe hở.

Hắn chậm rãi cúi đầu, dùng ngón tay thon dài nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn như nai con đáng thương đáng yêu của nàng, khẽ mỉm cười: “Quả đào nhỏ, nàng làm vô cùng tốt.”

Nếu như không phải là nghe nhầm, hai chữ “rất tốt” bị bị hung hăng tăng thêm âm đọc.

Mặc Ngưng Sơ lui về phía sau rút một cái, có chút chột dạ xoay tầm mắt: ” không có, không thể nào. . . .”

Đã có là ngưng. Nạp Lan Lâm hít hai mắt, môi dính vào môi nàng chút xíu cự ly, nóng bỏng tự nhiên trọc khí nóng không chút khách khí phun vẩy vào trên mặt của nàng: “Ngày mai hội đèn lồng, các cuộc liên hoan từ nay trở đi, sau đó cả nước đại lễ, toàn bộ không cần đi.”

Mặc Ngưng Sơ trợn to hai mắt: “Tại sao ——! !”

Chữ “sao” khi ngón tay hắn chen vào khu vườn bí ẩn nơi hạ thân nàng, kéo dài thay đổi âm điệu, cuối cùng bị hắn hôn sâu vào môi.

259. Chương 259: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lâm Thiên (Năm)

Nụ hôn của hắn nóng bỏng còn giống như đun nước sôi, cùng nhiệt độ của hắn, có thể đem mỗi một tắc da của nàng cháy lên, mà Mặc Ngưng Sơ vẫn còn ở dưới thân này run sợ ma sát, giãy giụa trong hỗn loạn, hai mắt như nhũn ra, hắn liền giữ chặt gáy nàng, cách sợi tóc, ngón giữa đặt được vành tai của nàng, nhẹ mà chà đạp.

Cũng hoa giác giống như. Khóe môi hắn hôn qua viền tai trắng như tuyết của nàng, nhẹ nhàng thổi khí nóng: “Hiểu rõ sai rồi a. Hả?”

Mặc Ngưng Sơ mắt to mờ mịt không ngừng, gương mặt Phi Hồng, hô to: “Thiếp, thiếp không có. . . .”

Nạp Lan Lâm nhẹ nhàng nhíu mày, nhìn khuôn mặt quật cường nhỏ nhắn này, môi nhếch lên, ngón tay đang đặt ở trong nhụy hoa của nàng, hướng về địa phương yếu ớt tăng thêm sức lực, lặp lại trên chọc.

“Chờ, đợi chút. . . .” Mặc Ngưng Sơ nhịn không được giữ chặt vai hắn, run rẩy giống như là hoa bị ong hút mật, thân hình như mèo con cong lên, bị hắn nhẹ nhàng mà nắm chặt eo, toàn bộ bị nhấc đứng lên, mũi chân cách mặt đất, chỉ còn như có dòng điện ở tứ chi chạy tán loạn, nàng gian nan uốn éo xoay động, khi ngón tay hắn lại một lần nữa tinh chuẩn chen vào, nàng kêu khẽ một tiếng, một cổ nhàn nhạt nước chảy theo nhụy hoa nguyệt bạch ra, nàng bị đâm kích thích nước mắt mờ lung, bụng nhỏ ra sức co lại, hung hăng nuốt hết ngón tay thon dài của hắn, hơi sức toàn thân đều giống như trong nháy mắt rút đi, xụi lơ trên vai hắn, nhỏ giọng khóc sụt sùi đầu hàng. .

Nạp Lan Lâm thông thả ung dung đưa ngón tay rút ra, khéo léo khẽ vuốt cổ nàng. Đây sạch sẽ thanh tuyền như tác phẩm nghệ thuật một dạng quanh quẩn ở bên tai của nàng, cười tà tứ: “Khó có được nàng mặc mẽ người như vậy, ta há có thể cô phụ một mảnh tâm ý của nàng?”

Hắn hai mắt cấp bách bức người, khóe môi mang theo nụ cười làm cho người ta phát run, nâng lên độ cong tràn ngập ý vị nguy hiểm, tay chân Mặc Ngưng Sơ như nhũn ra bị ôm lấy, bị xoay người để đặt tại trên mặt bàn.

Động tác của hắn bình tĩnh, giống như là thưởng thức bữa ăn trước món điểm tâm ngọt, ưu nhã không chút hoang mang, đem lấy hai chân nàng tách ra giờ cao, nhẹ rủ xuống tầm mắt rơi vào hoa nhụy xinh đẹp của nàng.

Giống như là một mảnh ruộng vừa được tưới nước, trong rừng rậm nhỏ nhỏ, còn lưu lại bọt nước óng ánh, lay động tinh thần người.

Hắn không kính cúi đầu, dùng đầu lưỡi tinh tế thưởng thức, Mặc Ngưng Sơ rung động lợi hại, thề bên trong một hồi, lại một trận thu co lại run rẩy, cơ hồ có thể đem chống đỡ vào lưỡi nhọn của hắn nuốt không có mà vào.

Nàng hô hấp cũng mau nếu không có đường như, giống như là cá lên bờ, liền sức lực giây giũa cũng không có, không thể làm gì khác hơn là ngược đầu, tay đặt ở đường vân hoa văn gao nhau trên mặt bàn, từng ngậm từng ngậm hô hấp.

Nàng nức nở nghẹn ngào: “Thiếp, thiếp sai lầm rồi. . . .”

“Hiện tại nhận lầm. . . . Nhưng đã muộn.”

Nạp Lan Lâm ở bên trong Đại Nguyệt của nàng, tốt bụng in vết tích một nụ hôn xinh đẹp.

Rồi sau đó, hắn rút cuộc nhấc đầu lên, dùng đầu lưỡi liếm láp đi khóe môi dính hoa lộ, cúi đầu ở bên tai nàng cười vắn ác: “Quả đào nhỏ, nàng nói nàng muốn quan sát phía sau ta, đêm nay, ta sẽ hảo hảo hưởng thụ.”

260. Chương 260: Ngoại Truyện: Mặc Ngưng Sơ Vs Nạp Lan Lâm (Sáu)

Mặc Ngưng Sơ đầu óc hỗn loạn thành một đoàn, đột nhiên, trong miệng bị nhét vào một viên thuốc nhỏ, còn chưa kịp phản ứng, hắn một hộp nước đến, viên thuốc đã theo cổ họng của nàng trượt xuống.

“Chàng, chàng cho thiếp ăn cái gì?” Nàng trợn to hai mắt, rõ ràng là phải làm bộ lừa gạt ngập trời, vừa vận thượng sa mỏng trong suốt dụ người, khe tán loạn, lại mang theo ngây thơ lại dẫn lực trí mạng.

Giữa mơ hồ, nàng hình như là thấy được nụ cười của hắn, mà một khắc sau, thế nhưng hắn lại đã buông ra nàng, mất đi sức nóng dựa vào này, một loại trống rỗng to lớn truyền đến, làm tâm can tỷ phổi nàng đều khó chịu.

Thật vất vả chống lên, chỉ thấy hắn nửa tựa vào trên giường êm, khóe môi tươi cười, nhưng mà lại như con hồ ly tinh.

Mặc Ngưng Sơ hô hấp trầm nặng, lặng yên cấp thúc.

Trong cơ thể nàng hiện lên một cỗ hơi thở nóng, từ bàn chân bắt đầu nhảy vọt lên, vắn vọt tới đầu óc của nàng, “Pằng” một tiếng, giống như là trong đầu một sợi dây đứt rồi thanh âm.

“Chàng, chàng thế nhưng cho thiếp ăn vật kia! !” Mặc Ngưng Sơ hàm chứa lệ nóng run rẩy ngón giữa, liền liền nhảy xuống cái bàn, chung quanh bắt đầu tìm kiếm thuốc giải.

“Không cần tìm.” ngón giữa Nạp Lan Lâm nắm một bình thuốc, ở nàng nhìn chằm chằm, mở ra nắp bình, một chút xíu nghiêng thân bình, tinh dịch màu trắng bên trong theo miệng bình chảy xuống, mắt thấy sẽ phải đổ xuống mà ra, rơi trên mặt đất! ! !

Mặc Ngưng Sơ vội vàng đi bắt, đáng tiếc ngón tay Nạp Lan Lâm qua lại, liền đem thuốc trong bình kia ném ra ngoài cửa sổ, tiếng vỡ vụn thật nhỏ giống như trong đầu Mặc Ngưng Sơ một loạt nổ vang, sau đó chợt liền hướng đầu sổ gây nên vọt tới, lệ rơi đầy mặt: “Chàng, chàng trả cho thiếp thuốc giải! !”

Nạp Lan Lâm nhìn bộ dáng nàng, đôi mắt như tơ, tức giận cũng bắt đầu không tự chủ mang theo vẻ đáng yêu mềm mại, cười nhẹ: “Đây là cái thuốc gì?” Dùng một chút, lại dùng ngón tay đi phạt nàng một luồng phát, tùy ý mà vuốt vuốt: “ta ở tại trong buồng nhỏ của nàng tìm được, chẳng lẽ là, nàng vốn là dùng để đối phó ta sao?”

Mặc Ngưng Sơ muốn phát điên, nhưng trong cơ thể nổi lên vẻ tình cốc khiến để cho nàng không cách nào đứng lên, hai gò má ửng hồng, sóng mắt lưu chuyển, mọi cử động bị được lực điều khiển, nhìn Nạp Lan Lân khẽ trương khẽ hợp cánh môi, chỉ cảm thấy mê người vô cùng.

Đây là xuân được.

Trải qua lần trước đối phó Lân không thành công, thí nghiệm sau siêu cấp thay đổi phẩm, thuốc bắc sau một hồi sẽ trở nên chủ động cùng dịu dàng, ngoan ngoãn nghe lời, cũng sẽ không chủ động giãy vò đối phương.

Nàng vốn là muốn dùng đến cuối cùng tăng thêm thú vị, nhưng không nghĩ bị hấn dùng đối phó mình.

Nhưng nàng hiện tại không cách nào suy tư nhiều như vậy, người của nàng nhiệt thể thay đổi như vậy, giống như ở trong ngọn lửa cháy bùng bùng, hừng hực thiêu đốt, mà thân thể của hấn thể bị không khí nhuộm lạnh bạc, một đề xuống, nàng liền nằm ở trong ngực của hấn, ôm cổ của hấn, cắn môi của hấn, mê say và gấp rút hôn hấn.

Nạp Lan Lân trở tay ôm đòi hỏi của nàng, mà nàng không an phận giây dựa thân tử, tay nhỏ bé như nê thu y hết trượt xuống bụng nhỏ của hấn, một phát bắt được hỏa nhiệt này, không dần nổi nhảm ngay ngồi xuống.

Này trong nháy mắt bao gồm cảm giác khát khao hít thở không thông, từ đỉnh đầu mẫn cảm truyền đến, Nạp Lan Lân nhất thời đang lúc cũng không nghĩ tới nàng sẽ như thế chủ động, nặng nề rên khẽ một tiếng, đỡ hông của nàng, tay cũng không tự giác run lên một cái. .

Bên trong nhà tán loạn, một phòng kiều diễm.

Nàng vô lực ghé ở trước ngực của hấn thở gấp, thân thể bị hung hăng lấp đầy, chỉ là như vậy, nàng đã hai chân như nhũn ra, không cách nào nhúc nhích.

Nạp Lan Lân gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Nhìn nàng xinh đẹp hoa nằm rạp ở ngực hấn pháp phòng.

Sau một khắc, con người Nạp Lan Lân tối sầm lại, một tay lấy nàng đặt ở phía dưới thân, há mồm hôn lên nàng.

Đây là một nụ hôn hung mãnh, trần trọc trở mình, cuồng dã mà cậy mạnh, chỉ hận không thể đem lấy nàng hủy đi về vào trong cơ thể của mình đi, tên tiểu yêu tinh này mất hồn than nhẹ, khi trong lòng bàn tay hấn càng phát nóng bỏng.

Không muốn đợi, cũng không cần đợi.

Hấn nặng nề đè nàng xuống, đem hai tay nhỏ bé không an phận của nàng cùng nắm giữ, nàng giống như là một con rắn nước, uyển chuyển quấn vòng quanh hấn.

Đem thân thấp cá. Nhất thời , hấn lại không phân rõ đến tột cùng là người nào mới trúng thuốc, ai mới là chân chính ý loạn tình mê.

Triều nước hung mãnh mà đến, đem lấy nàng xông vỡ vụn .

Nàng nhếch môi đỏ thắm hết sức đáp lại hấn, khẽ trợn to trong hai tròng mắt, tràn lan sắc tình vô cùng dễ thương.

Nàng là mỹ diệu như thế, như thế làm cho người ta điên cuồng, giống như là thể nào yêu cũng không đủ.

Hấn yêu thương ôm lấy nàng, giống như là thốt ngựa dong ruổi bình thường, ở trong vườn hoa u mật của nàng vào vào ra ra.

Bọn họ thoải mái lẫn lộn ở cốc thiếu ngấm thành trì pháp phòng.

Thấp ngấm uyển chuyển như hoàng oanh, hồng trường rơi xuống, đem trong phòng ngăn cách ở thể ngoại.

Khi ánh trăng đẹp nhất mà khai, hấn cúi đầu, ở trên môi của nàng rơi xuống một cái hôn nhu mềm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-yeu-tinh-hoa-thuy-xem-tram-thu-phuc-nang>